

TO LUU Sam
Xuong

Editor: Cindy

TRUYENFULL.COM

Mục lục

[Chương 1: Phóng thích](#)

[Chương 2: Tiên án](#)

[Chương 3: Bất bệ](#)

[Chương 4: Xa cách](#)

[Chương 5: Hối hận](#)

[Chương 6: Trật đường ray](#)

[Chương 7: Phòng bị](#)

[Chương 8: Sợ](#)

[Chương 9: Thú thân như ngọc](#)

[Chương 10: Nhân tình](#)

[Chương 11: Nôn](#)

[Chương 12: Tâm thần không yên](#)

[Chương 13: Phóng vấn](#)

[Chương 14: Khó xử](#)

[Chương 15: Bá đạo](#)

[Chương 16: Đưa bé tính nghịch](#)

[Chương 17: Vững tâm](#)

[Chương 18: Chuyện cũ](#)

[Chương 19: Say rượu](#)

[Chương 20: Muốn báo hận](#)

[Chương 21: Bị thương](#)

[Chương 22: Đánh úp](#)

[Chương 23: Hôn \(1\)](#)

[Chương 24: Hôn \(2\)](#)

[Chương 25: Đáp án](#)

[Chương 26: Thanh tịnh](#)

[Chương 27: Dạy dỗ](#)

[Chương 28: Nguy cơ](#)

[Chương 29: Công kích](#)

Chương 30: Bày tỏ

Chương 31: Mập mờ

Chương 32: Nghiêm thái thái (Bà Nghiêm)

Chương 33: Sắc nữ

Chương 34: Nhìn không sót một cái gì

Chương 35-1: Khẩu vị nặng (1)

Chương 35-2: Khẩu vị nặng (2)

Chương 36-1: Không được như ý (1)

Chương 36-2: Không được như ý (2)

Chương 37-1: Hiếu làm (1)

Chương 37-2: Hiếu làm (2)

Chương 38: Giao thừa

Chương 39: Cầu hôn

Chương 40-1: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái

Chương 40-2: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái

Chương 41: Hù dọa

Chương 42-1: Ân tình (1)

Chương 42-2: Ân tình (2)

Chương 43-1: Chiếm giữ (1)

Chương 43-2: Chiếm giữ (2)

Chương 44-1: Điên cuồng theo đuổi (1)

Chương 44-2: Điên cuồng theo đuổi (2)

Chương 45-1: Bao dưỡng (1)

Chương 45-2: Bao dưỡng (2)

Chương 46-1: Ngổ cụt (1)

Chương 46-2: Ngổ cụt (2)

Chương 47-1: Cực hạn (1)

Chương 47-2: Cực hạn (2)

Chương 47-3: Cực hạn (3)

Chương 48-1: Ăn đậu hủ (1)

Chương 48-2: Ăn đậu hủ (2)

Chương 49-1: Nội tình

[Chương 49-2: Nội tình \(2\)](#)

[Chương 50-1: Báo đáp 1](#)

[Chương 50-2](#)

[Chương 51: Phá vỡ](#)

[Chương 52: Xấu hổ](#)

[Chương 53: Theo đuổi](#)

[Chương 54: Vẫy đuôi](#)

[Chương 55: Mở lòng](#)

[Chương 56: Bất kể thông dâm](#)

[Chương 57: Bẫy](#)

[Chương 58: Chết vấn](#)

[Chương 59: Trốn đi](#)

[Chương 60: Tìm tới cửa](#)

[Chương 61: Giải vây](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63: Đầu mối](#)

[Chương 64: Phán đoán](#)

[Chương 65: Thành thật với nhau](#)

[Chương 66: Bẫy](#)

[Chương 67: Mạo hiểm](#)

[Chương 68: Nguyên nhân cái chết](#)

[Chương 69: Diệt khẩu](#)

[Chương 70: Tùy cơ ứng biến](#)

[Chương 71: Sự thật](#)

[Chương 72: Phá hủy](#)

[Chương 72-2: Phá hủy 2](#)

[Chương 73-1: Đại kết cục](#)

[Chương 73-2: Đại kết cục 2](#)

[Chương 73-3: Đại kết cục 3](#)

[Chương 73-4: Đại kết cục 4](#)

[Chương 74: Ngoại truyện 1.1](#)

[Chương 75: Ngoại truyện 1.2](#)

[Chương 76: Ngoại truyện 1.3](#)

[Chương 77: Ngoại truyện 2.1](#)

[Chương 78: Ngoại truyện 2.2 \(tt\)](#)

[Chương 79: Ngoại truyện 3](#)

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 1: Phóng thích

Buổi sáng, khoảng mười một giờ, Phương Châm tắm rửa thay quần áo xong, đầu tóc còn chút ẩm ướt, ấn xuống giấy chứng nhận được phóng thích dấu vân tay của mình.

Thời hạn thi hành án năm năm giờ đã hết, Phương Châm nhìn dấu vân tay trên giấy chứng nhận, nụ cười trên mặt vô cùng lạnh nhạt.

Cảnh quan Tổng mang cô từ nhà giam ra, lúc đi đến cửa, cô ấy nói dừng, lại hỏi: “Người trong nhà đến đón sao?”

“Ừ, có lẽ là vậy.”

“Sau khi rời khỏi đây sống cho tốt, hi vọng chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau, nhưng vĩnh viễn đừng là ở chỗ này.”

Phương Châm rất cuộc nở nụ cười chân thành, thành tâm nói: “Cám ơn cô.”

Năm năm trong lao tù, người không trải qua sẽ không hiểu được mùi vị trong đó. Lúc trước, trước khi vào đây, Phương Châm cùng nghe người ta nói, trong ngục đủ loại chuyện tiêu cực, sau khi vào chân chính trải nghiệm cô mới hiểu được cảm nhận mùi vị đích thực của ngòi tù.

Cảnh quan Tổng ở trong tù xem như là người quen trong tù, tính tình cũng không tệ lắm, đối với cô cũng rất tốt, trừ lúc chưa quen biết lạnh mặt khiến trách cô ra, thì trong mấy năm nay cũng không có chia mũi nhọn vào cô.

Dù sao, Phương Châm cũng coi như là một phạm nhân rất ngoan, cô nổi danh là biết điều nghe lời.

Cảnh quan Tổng chỉ có thể đưa cô đến đây, ra khỏi cánh cửa này, cô chỉ có thể dựa vào chính mình. Cô quay đầu lại một lần nữa nhìn nơi mình đã sống năm năm, sau đó không chút do dự bước ra khỏi cửa sắt to lớn nặng nề kia.

Sắc trời không quá tốt, mặt dù không trời mưa nhưng không có mặt trời, trên đỉnh đầu bao phủ một tầng mây đen thật mỏng, khiến người ta cảm thấy rất nhanh trời sẽ mưa.

Phương Châm đứng ở cổng chính tù giam nhìn sắc trời, do dự không biết về nhà thế nào. Thư thông báo đã sớm gửi về nhà rồi, lần cuối ba mẹ đến thăm tù cũng có nhắc đến. Nhưng rốt cuộc ngày hôm nay sẽ đến đón cô hay không họ cũng chưa xác định.

Em trai chắc chắn là sẽ không đến. Bởi vì mẹ đã nói hai ngày này em trai mang bạn gái đi du lịch. Đó là bạn gái đầu tiên của em trai, làm thư kí ở một công ty, thật vất vả mới nghỉ được mấy ngày để đi chơi, chỉ sợ trên trời rơi xuống là dao găm, em trai cũng muốn đi.

Về phần ba mẹ đều đi làm, hôm nay không phải chủ nhật, trừ phi họ xin phép nghỉ, nếu không cũng không đến được.

Là cô bất hiếu, nếu cô không có phạm tội, không có ngồi tù, bây giờ tiền lương nuôi sống cả nhà cũng không là vấn đề, cùng không để cha mẹ đã có tuổi còn phải đi làm kiếm tiền.

Nghĩ đến đây, nụ cười mới nở trên môi Phương Châm liền biến mất.

Cô cũng không nghĩ nhiều, không có tiền thì cũng có đôi tay, đợi gần một giờ không thấy người đến, cô quyết định nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Cuộc sống tươi lai cô còn phải gặp nhiều trường hợp tương tự. Không ai có thể giúp cô, chỉ có thể dựa vào đôi tay này giải quyết tất cả vấn đề khó khăn.

Năm năm ở trong tù, Phương Châm rất ít suy nghĩ nhưng lại học rất nhiều, nhiều nhất chính là học cách kiên cường thế nào.

Cho nên, cô đưa tay lên chỉnh sửa lại quần áo, mặt không chút thay đổi đi trên đường lớn. Kết quả, vừa đi không được mấy bước, một chiếc Freeland liền lao đến. Người lái xe hình như có chút gấp, có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm bánh xe ma sát với mặt đất.

Bởi vì chiếc xe đột nhiên xuất hiện làm Phương Châm dừng bước.

Cửa xe mở ra, một cô gái trẻ vội vàng chạy xuống, chạy thẳng đến trước mặt Phương Châm, mạnh mẽ ôm lấy cô: “thân mến, chúc mừng cậu. Ngại quá, mình đến trễ, mình đã nói với cậu a, vốn là anh họ mình muốn đến, chúng mình cùng đi đón cậu. Nhưng hắn còn có một cuộc giải phẫu, cái gì mà con trai của ông tổng bị tai nạn giao thông phải giải phẫu ngay lập tức, không làm ẽ không sống được. Loại phá gia chi tử này chết thì chết, cứu sống chúng để chúng lại chạy xe đụng chết người khác? Còn không bằng để chúng chết đi có phải tốt hơn không.”

Phương Châm bị ôm đến khó thở, miễn cưỡng đem một cái tay của cô gái kia từ trên người xuống: “Mỹ Nghi, cậu để mình lấy hơi trước được không?”

Người vừa đến này là Từ Mỹ Nghi, là bạn thân của Phương Châm trước khi ngồi tù. Mấy năm này cô ấy cũng đến nhà giam thăm cô, cẩn thận suy nghĩ, cô ấy còn chịu khó đến hơn so với cha mẹ cô, so với em trai thì không cần phải nói.”

Từ Mỹ Nghi là người sáng khoái, vừa oán trách xong liền keo Phương Châm lên xe, lại nói: “nhanh rời khỏi địa phương quý quá này, vĩnh viễn

cũng đừng quay lại.”

Xe ở lối đi bộ trước nhà giam vòng một đường xinh đẹp, lại hương về đường lớn.

Phương Châm ngồi trên xe nhìn hàng cây hiện lên trước mắt, tâm tình lại kích động, cô đã năm năm không có ngồi xe cũng chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài rồi, cô vốn nên hưng phấn vô cùng nhưng lúc này lại tĩnh táo lạ thường.

Cũng là Từ Mỹ Nghi không quản được miệng mình như cũ, còn đang oán trách anh họ mình Trần Khiên: “Vì loại người đó mà giải phẫu thật lãng phí thời gian cùng sinh mạng. Còn hại anh ta không đến đón cậu được. Nhưng là cuối cùng anh cũng thật nghĩa khí đưa xe cho mình. Xe này tốt hơn so với xe mình, cậu cũng ngồi thoải mái một chút mà đúng không?”

Phương Châm cười nhạt: “không quan hệ. Cám ơn cậu đến đón mình, hôm nay cậu không phải đi làm sao, đi ra ngoài cũng không sao sao?”

“nói gì chứ, đón cậu ra tù là chuyện lớn, công việc có là gì, xin phép là được.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Đúng vậy, mặc dù có việc chỉ cần xin phép là được thôi. Bạn tốt cũng cảm thấy là chuyện theo phải làm lẽ thường, cha mẹ cô lại thấy đây là vấn đề lớn rất khó khăn.

Lần cuối gặp mặt, Phương Châm liền nghe được ý trong lời của mẹ cô, xin phép sẽ bị trừ tiền lương, tới đây một chuyến cũng không dễ, vì tiết kiệm tiền,à ngồi xe công cộng, sau khi xuống xe còn phải đi một đoạn dài.

Thật ra có tiền hay không đều không quan trọng, mấu chốt là họ không thèm quan tâm mình đi.

Ý nghĩ này chưa bao giờ có trong đầu Phương Châm trong năm năm này, bởi vì trong tù thật bề bộn nhiều việc, cô không chịu suy nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ lại xuất hiện, trước khi ở tù, ý nghĩ này thỉnh thoảng cũng xuất hiện.

Từ nhỏ ở nhà, cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao, điểm này cô đều rõ ràng so với ai khác. Nếu như đổi lại hôm nay là em trai ra tù, đừng nói là xin phép nghỉ một ngày, cho dù bị sa thải, mẹ cũng nhất định đến. Hơn nữa bà sẽ không đi xe công cộng mà thuê xe đến đón. Vì bà nói: “Con trai của tôi chịu nhiều khổ cực như vậy, thuê xe cho nó ngồi thoải mái một chút.”

Phương Châm lắc đầu, cố gắng loại bỏ tâm tình tiêu cực này ra ngoài. Từ Mỹ Nghi vừa lái xe vừa nói ít chuyện cũ, nói nói lại phát hiện Phương Châm an tĩnh lạ thường, lập tức ngậm miệng lại nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, mình nói nhiều quá, ầm ĩ cậu đi.”

“Không có sao, mình thích nghe cậu nói. ở trong đó năm năm đều tách rời với thế giới rồi, mình phải nghe cậu nói nhiều mới tốt, sớm thích ứng với xã hội này.”

“Muốn nghe mấy cái kia, có thời gian lại nói với cậu. Bây giờ nói xem, muốn đi thẳng về nhà ao?”

“Không, mình muốn đến chỗ đó, cậu có thể đưa mình đi sao?”

“Chỗ nào?”

“Quảng trường thâm Lam.”

Xe bỗng dừng một chút, Từ Mỹ Nghi vội vàng ổn định lại tay lái, một lúc lâu mới hồi thần: “Phương Châm, cậu muốn làm gì, đang yên lành sao lại muốn đến đó?”

“Cậu đừng sợ, mình chỉ là muốn đi xem một chút. Năm năm chưa đến, cũng không biết bây giờ chỗ đó thế nào?”

Năm năm trước, cô ở chỗ đó phạm tội lớn. Ngày đó quảng trường Thâm Lam khai trương, cô mượn thân phận kí giả lẫn vào buổi họp báo, hơn nữa sau khi buổi trình diễn thời trang kết thúc mượn cơ hội phỏng vấn tới gần ông chủ quảng trường kiêm Chủ tịch – Nghiêm Túc, một dao đâm vào người anh ta.

Bởi vì một dao này, cô bị kết án bảy năm, lại bởi vì biểu hiện tốt nên được phóng thích sớm. Chỗ đó là nơi cô có mặt cuối cùng trước khi vào tù, hôm nay, đã qua năm năm, cô thật muốn đến nơi đó xem một chút.

Từ Mỹ Nghi còn có chút do dự, Phương Châm an ủi cô noi: “mình ở trong xe nhìn một chút. Hôm nay không có người nọ, mình lại không có vũ khí, mình không thể làm gì được...vân vân... Hôm nay cậu không đưa mình đi, ngày mai mình cũng sẽ đi.”

Bởi vì câu nói cuối cùng này, Từ Mỹ Nghi giơ tay đầu hàng.

Khi xe dừng đường đối diện quảng trường Thâm Lam, Phương Châm an tĩnh ngồi trong xe nhìn trung tâm thương mại đối diện cực kì náo nhiệt. Những cô gái mặc quần áo thời thượng hoặc những chàng trai anh tuấn đầy triển vọng, có thể ai cũng không biết năm năm trước nơi này đã xảy ra chuyện gì.

“Nơi này làm ăn không tệ a.” Phương Châm nhẹ nhàng nói.

“Đúng vậy, nơi này vừa khai trương đặc biệt đông người, cậu nhìn xem, hôm nay không phải chủ nhật mà còn nhiều người như vậy. Đến chủ nhật thì càng khoa trương hơn. Bất quá đồ cũng thật đắt, một chai nước cũng đắt gấp năm sáu lần thậm chí gấp mười lần bên ngoài.”

“Kia, kiếm được rất nhiều đi.”

Từ Mỹ Nghi không nghe ra ý trong lời của Phương Châm, gật đầu nói: “đúng vậy, cửa hàng chỗ này kiếm tiền rất được. Bất quá nghe nói tiền thuê cũng đắt đến kinh người. Dù sao, mình bình thường cũng không vào, thỉnh thoảng nhờ vào thẻ của anh họ mới có thể đến. Dù sao tiền anh ta cũng nhiều, không sợ quét thẻ. Đúng rồi, Phương Châm, một lát mình gọi anh họ ra ngoài ăn cơm có được không? Mấy năm nay anh ấy vẫn rất quan tâm cậu...”

“Không cần, mình muốn về nhà trước.”

Phương Châm vẫn quay đầu nhìn quảng trường Thâm Lam ngoài cửa xe, nghĩ đến tất cả có liên quan đến Nghiêm Túc. Cô hỏi: “anh ta, mấy năm nay thế nào?”

“Ai, anh họ mình?”

“Không phải.”

Từ Mỹ Nghi sửng sốt, sau đó mới phản ứng kịp: “Cậu nói Nghiêm Túc? Nói thật, mình cũng không rõ lắm. Anh ta không thường lên tivi, cũng không phải ngôi sao. Mình chỉ nghe nói, mấy năm nay quảng trường Thâm Lam phát triển cực tốt, đoán là anh ta kiếm không ít tiền. Nhưng là nghe nói thân thể anh ta không tốt lắm, đại khái là do một dao kia năm đó cậu đâm thật sâu, khi đó đều nói anh ta thiếu chút nữa là mất mạng.”

Phương Châm rút cuộc xoay đầu lại nhìn Từ Mỹ Nghi cười khổ: “Mình dù sao cũng không phải là người chuyên nghiệp, lúc giết người cũng sẽ khẩn trương. Căng thẳng làm dao trong tay đi lệch đi.”

Nếu như tâm tình không có loạn như lời nói, đâm cũng không phải bụng mà là trái tim đi.

Sắc mặt Từ Mỹ Nghi đại biến trong nháy mắt: “Phương Châm, cậu, cậu ngàn vạn lần đừng nghĩ không thông a.”

“Mình sẽ không, bây giờ mình không phải người năm đó, mà anh ta cũng không phải anh ta năm đó.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đều qua năm năm rồi, chuyện lúc trước cậu cũng đừng so đo. Cậu có lỗi với anh ta cũng đã trả giá nhiều rồi, đừng vì anh ta mà hủy cuộc sống của một đời. Làm vậy không đáng.”

Đúng vậy, quả thật không đáng.

Phương Châm ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà quảng trường sừng sững, trước mắt xuất hiện gương mặt của Nghiêm Túc.

Cách quảng trường Thâm Lam mấy bước, tầng cao nhất bên trong cao ốc, Nghiêm Túc đang họp cùng thành viên Hội Đồng quản trị. Có hai người có lai lịch lâu năm ở tuổi chú bác đang vỗ bàn tranh cãi, những người khác đều ở bên cạnh anh một câu toi một câu khuyên nhủ, chỉ có Nghiêm Túc ngồi ở ghế chủ trì không nói một lời, yên lặng nghe bọn họ âm ỉ.

Có đôi khi tranh cãi cũng tốt, người tâm tình đang kích động sẽ nói ra một số lời thật tâm lúc bình thường sẽ không nói. Anh không muốn nghe lời tốt đẹp cũng lười nghe người ta vuốt đuôi anh, giống bây giờ mặt đỏ đến mang tai, tranh cãi gay gắt, cũng làm anh nắm bắt được nhiều tin tức hơn, thậm chí là chuyện riêng tư của họ.

Tranh cãi đã kéo dài gần nửa giờ, từ đầu đến cuối đều vì hai người muốn khuếch trương bản đồ quảng trường Thâm Lam hay không, không thể nhất trí mà lại bất phân thắng bại. Mắt thấy không khí cũng có dấu hiệu giảm xuống, thậm chí có khuynh hướng ngày càng nghiêm trọng, Nghiêm Túc xoa trán đang nghĩ có cần hô ngừng hay không, thấy Thư kí Viên Mộc gõ cửa đi vào, cầm văn kiện trong tay, liền ra hiệu bằng ánh mắt.

Anh nói, anh ta giúp anh kết thúc trận tranh cãi này.

Nghiêm Túc dùng ánh mắt nói anh đến đúng lúc, cho nên tiếng tranh cãi kia dừng lại, hơn nữa mỗi người đều lên tiếng trấn an vài câu, nhưng vẫn không tỏ thái độ muốn muốn đem Thâm Lam khuếch trương gấp đôi diện tích hay không.

Hai người nói đều có đạo lý, nhưng Nghiêm Túc biết, bọn họ cũng là vì lợi ích của riêng mình. Ủng hộ là muốn nhân cơ hội đào vét một khoản, phản đối là sợ vị trí trong Hội Đồng quản trị của mình khó mà giữ được. Nói đi nói lại, cũng không có người suy nghĩ chân chính cho Thâm Lam.

Sau khi trấn an hai người, Nghiêm Túc tuyên bố tan họp, mắt thấy mọi người đi hết, anh vẫn ngồi trên ghế như cũ không dậy nổi, cầm một văn kiện trong tay tùy ý xoay chuyển, nhắc mắt hỏi Viên Mộc: “Có chuyện gì? Bên Châu Âu có hồi âm rồi?”

“Hôm nay Phương Châm ra tù, mười hai giờ buổi sáng đi khỏi nhà giam.”

“Phương Châm? Ai là Phương Châm?”

“Năm năm trước, ngày Thâm Lam khai trương, cô gái kia đâm anh bị thương, cô gái giả mạo kí giả kia.”

Hai mắt Nghiêm Túc tỏa sáng, hiển nhiên là bị nhắc tỉnh.

Viên Mộc có lòng tốt nhắc nhở: “Có muốn trang bị hai tên vệ sĩ cho anh không?”

“Không cần.”

Anh không thể nào để một tảng đá làm té ngã hai lần.

Viên Mộc không nói nữa, im lặng đứng một bên chờ. Nghiêm Túc xem xong văn kiện trong tay, cuối cùng khép lại ném lên bàn, đứng lên bỏ hai

tay vào túi quần, cả người nhìn rất cao thon dài.

Lúc đi qua Viên Mộc anh hơi hợt nói một câu: “Hệ thống bảo an của Thâm Lam tăng thêm một bậc.”

Khóe miệng Viên Mộc căng ra, cười thật hàm súc. Kết quả nụ cười còn chưa tản đi, Nghiêm Túc vừa đến cửa lui lại mấy bước, xoay người nhìn anh: “Thuận tiện nói một câu, cô ấy trước khi bị bắt là kí giả thật.”

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 2: Tiền án

Phương Châm ngồi trong văn phòng công ty, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Quản lý Trần đối diện.

Quản lý Trần nhìn sơ yếu lý lịch của cô, chân mày khẽ nhíu lại, Phương Châm đã đoán được suy nghĩ trong lòng ông.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Quản lý Trần ngẩng đầu lên, trực tiếp thẳng thắn với Phương Châm: “cái kia, tiểu Phương, nói thật, lý lịch của cô rất tốt, hoàn toàn vượt qua yêu cầu của công ty chúng tôi. Nhưng năm năm trước..... chuyện kia, chuyện như vậy thật làm khó chúng tôi a. Cô cũng biết chủ nhà yêu cầu rất cao, dù sao cũng tốn tiền, ai cũng không muốn tìm người có.... tiền án.”

Lúc Anh ta nói hai chữ tiền án thanh âm cũng nhẹ một chút, hiển nhiên là không muốn thương tổn Phương Châm. Nhìn ra được Quản lý Trần thật hài lòng với Phương Châm, điều duy nhất là cô có tiền án.

Nhưng là nếu không có tiền án, với sơ yếu lý lịch như vậy của cô làm sao có thể tìm đến công việc bảo mẫu?

Cô biết Quản lý Trần khó xử, cũng không muốn làm kho người ta: “tôi biết bản khoản của anh, tôi cũng không muốn giấu diếm chuyện ngồi tù năm năm. Tôi hi vọng thẳng thắn với anh, cũng hi vọng anh cho tôi một cơ hội. Anh không cần đảm bảo nhất định giới thiệu công việc giúp tôi, tôi chỉ hi vọng anh lưu lại lý lịch của tôi, vạn nhất có ngày nào đó, nếu ngày nào đó chủ nhà không ngại với quá khứ của tôi muốn thuê tôi.... làm phiền anh gọi điện thoại cho tôi được không?”

Đây không phải là lần đầu Phương Châm phỏng vấn gặp phải. Cô được mãn hạn về nhà đã hơn nửa tháng, hơn nửa tháng này cô vẫn lo tìm việc làm. Lúc đầu cô cũng đi tìm việc liên quan đến chuyên môn của mình để làm. Nhưng mấy lần sau cô hiểu ra, có tiền án không thể vào làm việc trong công ty lớn.

Cho nên cô đi ngược lại những công ty nhỏ nộp sơ yếu lý lịch. Cô hoàn toàn không có giấu diếm chuyện mình đã từng ngồi tù, bởi vì cũng không thể giấu diếm được, cho dù sơ yếu lý lịch không viết, người thuê chỉ cần kiểm tra hồ sơ một cái là có thể biết rõ. Vốn là cô tưởng rằng đem nộp hai trăm hồ sơ, cò thể được một chỗ gọi là không tệ rồi, không ngờ đến vừa nộp đi là điện thoại gọi đến rất nhiều.

Có một ngày cô nhận bảy tám cuộc điện thoại, vài chỗ gọi cô đến phỏng vấn. Lúc đầu Phương Châm không cảm thấy có vấn đề gì, càng về sau càng nhin không được trực tiếp hỏi một nhà tuyển dụng.

“các người thật không e ngại tôi có tiền án sao?”

Cô vừa hỏi, người ở đầu bên kia chỉ á, đến lúc cô truy hỏi đến cùng người nọ mới miễn cưỡng nói nguyên nhân cho cô biết. Thì ra là bọn họ phỏng vấn cô cũng không phải thật sự muốn thuê cô mà chủ yếu là có chút lòng hiếu kì. Nhìn hình trên hồ sơ xinh xắn đáng yêu, hình dáng nhỏ bé, tất cả mọi người tò mò người như vậy vì sao lại ngồi tù.

Người nọ nói chuyện với Phương Châm hồi lâu cảm thấy cô không xấu cho nên không đành lòng lừa cô nữa, thành thật nói: “thật ra thì, cho dù cô đến phỏng vấn, chúng tôi cũng không có ý định thuê cô. Cho dù sơ yếu lý lịch của cô rất tốt, có tiền án công ty chúng tôi cũng sẽ không dùng. Chúng tôi gọi cô đến chính là muốn bắt quát một chút. Nếu như công ty khác cũng gọi điện thoại cho cô, tin tôi đi, bọn họ cũng có ý nghĩ giống chúng tôi.”

Cho nên từ ngày đó, Phương Châm hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ làm lại công việc cũ trong đầu, ngược lại bắt đầu tìm một ít việc không cần liên quan đến chuyên môn của cô. Cô bắt đầu đi siêu thị, quán ăn hoặc là công ty giúp việc nhà tìm việc làm. Những chỗ này không cần xem sơ yếu lý lịch chính quy, cũng sẽ không đi điều tra hồ sơ của cô, chỉ cần họ thiếu người, mà chỉ cần người thông minh lanh lợi, tám chín phần là sẽ thuê người.

Nhưng bản thân Phương Châm lại nghiêng về công ty giúp việc nhà. Bởi vì cô hi vọng tìm được công việc có thể ở lại. Cô không muốn ở nhà, mỗi ngày nhìn em trai lấy đủ thứ cớ nổi giận đập phá đồ mắng chửi người. Trong lòng cô hiểu rõ, tất cả đều là nhằm vào cô. Năm năm trước nếu cô không làm việc góc gếch đó...., bây giờ tiền cũng đã kiếm đủ cho em trai mua nhà. Bây giờ không có hi vọng có nhà mới, chị gái mới ở tù ra còn ở nhà ăn bám, dĩ nhiên nó không thoải mái. Mặc dù nó vẫn dựa vào cha mẹ nuôi, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không có một công việc đứng đắn.

Mặt khác Phương Châm cũng biết, em trai sợ bạn gái biết mình có một chị gái như vậy. Có một lần, Phương Châm nghe cha mẹ nói mấy câu với bạn bè, biết được bạn gái em trai là Jenny cho tới bây giờ cũng không biết nó có một chị gái. Mỗi ngày chị gái là cô đều ở nhà, vạn nhất bị Jenny gặp được?

Huống hồ đây là chị gái có ý đồ giết người từng ngồi tù.

Bởi vì thái độ của em trai, cũng vì cha mẹ dung túng nó, Phương Châm thực sự muốn ra ngoài ở.

Lúc Quản lý Trần đưa cô ra khỏi phòng cũng không nói chắc chắn, nhưng trong lòng Phương Châm cũng hiểu, muốn tìm nhà như vậy thật không dễ dàng. Trừ phi, cô chịu làm sơ yếu lý lịch giả, mà dù có làm giả cũng chưa chắc là người ta chịu tin. Người địa phương, xinh đẹp trẻ tuổi, nhìn thế nào cũng không thể đi làm bảo mẫu. Trong lòng người ta nhất định sẽ đánh dấu hỏi to đùng.

Phương Châm tạm biệt Quản lý Trần sau khi dặn anh nhớ lời cô nói, có lẽ buông việc ở công ty giúp việc nhà đi, trực tiếp đi siêu thị tìm việc thu ngân đi. Cho dù thế nào, có công việc mới là có thể dựng nên gốc rễ mới.

Cô vừa mở túi ra, muốn lấy điện thoại xem đồng hồ một chút. Lúc đi qua cửa công ty giúp việc nhà không cẩn thận đụng phải một người.

“Xin lỗi.” Phương Châm vội vàng nói xin lỗi người ta, vừa ngẩng đầu phát hiện đối phương là người nước ngoài, cho nên cô lập tức chuyển sang tiếng anh nói: “Anh có sao không?”

“Không sao, không có việc gì.” Người nước ngoài kia rất nhiệt tình, quay lại quan tâm cô, “Tiểu thư, cô không sao chứ?” anh là người cao lớn, nhìn thế nào cũng là cô gái chịu thua thiệt.

“Tôi rất khỏe, cảm ơn.” Phương Châm nói xong lời này liền cười quay đi, không có chú ý người nước ngoài kia thất thần đứng ngoài cửa nhìn bóng lưng của cô, một lát sau mới xoay người vào cửa lớn công ty giúp việc nhà.

Quản lý Trần còn chưa đi vào, nhìn thấy người nước ngoài liền nhiệt tình nghênh đón: “Anderson tiên sinh, ngài khỏe chứ, mời vào bên trong ngồi.”

Quản lý Trần nói là tiếng Trung, Anderson cũng dùng tiếng Trung nói chuyện với anh: “Thật xin lỗi, lại đến làm phiền anh, dì lần trước tôi thật không hài lòng lắm...”

“Tôi hiểu, tôi hiểu. Vị kia đúng là tay chân có chút chậm, cũng không quá tử mỉ, lần này tôi nhất định sẽ tìm người khác tốt hơn cho ngài”

Anderson mang vẻ mặt xin lỗi ngồi xuống. Anh cùng Quản lý Trần là gặp mặt lần đầu tiên, nhưng không phải là lần đầu tiên làm việc với công ty này. Bảo mẫu nhà anh vẫn là tìm từ chỗ này, cho đến bây giờ anh vẫn thấy người ta không tệ, hết lần này đến lần khác vợ anh lại bắt bẻ không hài lòng. Lần này, Anderson cũng tức giận, vừa bực phát ở nhà, đem chuyện

tìm bảo mẫu ôm lấy, hơn nữa lại ra quy ước, bảo mẫu là do anh chọn, tiền lương anh trả, làm tốt hay không cũng là do anh quyết định.

Quản lý Trần lấy ra một đồng hồ sơ bảo mẫu đã được chọn lựa cho anh xem, Anderson cầm lên tùy tiện xem mấy cái, phát hiện tất cả đều là phụ nữ trung niên, bộ dạng thật thà đàng hoàng, hẳn là làm việc cũng không kém, nhưng anh cảm giác như thiếu thiếu cái gì đó.

“Quản lý Trần, có ai trình độ học vấn cao một chút, tư chất khá hơn một chút không?”

“Ngài là muốn kiểu như thế nào?”

“Là như vậy, tôi muốn tìm người có thể chăm sóc con trai tooi một chút. Người không thể trấn áp được nó, nó không có hiểu chuyện nhiều lắm, cũng sẽ không để người đó vào mắt. Cho nên, tôi muốn tìm người lợi hại một chút, ví dụ như sinh viên đại học, sẽ biết internet, có thể co chút đề tài chung với con trai tôi, đứa bé này bị mẹ nó làm hư, ở nhà cũng vô pháp vô thiên, a di cũng bị nó khi dễ.”

Anderson cân tính toán làm sao đem ý định nói ra, nhưng vừa nói ra lời này trước mắt lại hiện lên bóng dáng của cô gái vừa nãy. Lúc cô ngọt ngào cười với anh, Anderson đã cảm thấy cảm giác không thể nói ra của vẻ đẹp Phương Đông.

Cho nên anh liền trực tiếp hỏi Quản lý Trần: “lúc nãy ở cửa tôi nhìn thấy một cô gái rất trẻ tuổi, cô ấy cũng là đến tìm việc sao?”

“Cô gái vừa rồi?” Quản lý Trần bừng tỉnh, “Là có một người như vậy. Cô gái này vừa đến chỗ tôi tìm việc làm, ngài là muốn xem hồ sơ của cô ấy sao? Cô ấy cũng rất phù hợp với yêu cầu của ngài, chỉ là có một cái sợ ngài sẽ không vừa lòng, cô ấy từng ngồi tù.”

“Ngồi tù? Ngồi tù mấy năm, tại sao lại ngồi tù?”

“năm năm, mới được thả ra. Tốt nghiệp đại học nổi tiếng, trước kia làm ký giả, nguyên nhân ngồi tù hình như là đả thương người.”

“Đả thương là nam hay là nữ?”

“cái này, tôi không có hỏi kỹ, nhưng là nghe qua giống như là nam.”

“Nam?” Anderson quay đầu theo bản năng, xuyên qua cửa thủy tinh trong phòng làm việc nhìn ra cổng chính, “Cô ấy nhỏ bé như vậy, làm sao có thể đả thương người? Tôi không tin.”

Anderson là người nước ngoài, suy nghĩ không giống người Trung Quốc, anh cũng không ngại Phương Châm có tiền án, anh thấy Chính phủ thả cô sớm liền chứng minh cô không có vấn đề gì.

Xem kỹ sơ yếu lý lịch của cô, quả thật rất tốt những bác gái kia hoàn toàn không thể so sánh, người như vậy nếu không có tiền án làm sao có thể làm bảo mẫu?

Cho nên Phương Châm vừa ngồi lên xe buýt liền nhận được “Ofer” thứ nhất sau khi ra tù.” Khi Quản lý Trần sắp xếp cô cùng Anderson gặp mặt, hai người dùng tiếng Trung cùng tiếng Anh để nói chuyện gần một giờ, Anderson dẫn Phương Châm cùng Quản Lý Trần về nhà nhìn một chút.

Lúc đó vợ anh cùng con trai cũng ở nhà, một căn hộ mang phong cách Châu Âu, nhìn có vẻ cực kì cao lớn, Quản lý Trần âm thầm nói với Phương Châm, co thật may mắn.

Tiền lương cũng định xuống rồi, một tháng năm ngàn bao ăn ở. Mỗi ngày, Phương Châm chịu trách nhiệm ba bữa cơm cũng việc vệ sinh căn bản, quần áo lớn đều đem đến tiệm giặt ủi, quần áo nhỏ thì cũng có máy giặt. Phòng giặt quần áo có ba máy giặt, quần áo mỗi người đều chia ra dùng loại máy khác nhau giặt. Phương Châm cũng giúp Anderson trông nom con trai năm tuổi lúc mẹ nó không rảnh.

Ngày thứ hai sau khi Phương Châm kí hợp đồng liền dọn dẹp đồ đến nhà Anderson, bắt đầu cuộc sống mới sau khi ra tù.

Anderson mời được Phương Châm thấy tâm tình tốt lên, hẹn bạn tốt quen ở nước ngoài gặp mặt ở quán rượu.

Bảy giờ tối, lúc anh đi vào quán rượu, từ rất xa đã thấy bạn tốt ngồi ở quầy bar uống rượu. Cho nên anh đi đến phía trước, vẫy tay chào hỏi:”hắc hắc, đã lâu không gặp.”

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 3: Bắt bẻ

Nghiêm Túc đưa cho Anderson một ly Whiskey, cầm lấy ly của mình uống một ngụm lớn.

Hai người họ là bạn bè đã nhiều năm, lúc Nghiêm Túc đi Mỹ học quen biết Anderson. Anderson là người ngoại quốc điển hình chịu ảnh hưởng của văn hóa Trung Quốc, cho nên rất có thiện cảm với người Trung Quốc. Sau khi tốt nghiệp anh ta ở Mỹ mấy năm, cưới vợ người Trung Quốc, sinh được một đứa con lai. Bây giờ lại đưa vợ con đến Trung Quốc phát triển, vào công ty Nghiêm Túc làm việc.

Ban ngày, ở công ty bọn họ là quan hệ ông Tổng và nhân viên, tan việc lại là bạn bè tốt.

Anderson vừa ngồi xuống liền thấy một mỹ nữ nóng bỏng đến gần Nghiêm Túc, cho nên cười anh: “Nhiều điểm phúc, đây là câu ngạn ngữ Trung Quốc sao.”

Nghiêm Túc cười cười với Anderson, lịch sự cự tuyệt người vừa tới. Cô gái kia liếc mắt nhìn Anderson giống như là hiểu rõ, chớp chớp mắt với anh rồi đi.

Anderson quét mắt nhìn bóng lưng cô gái kia một cái, bưng chén rượu lên: “thật đáng tiếc, cậu không thích dạng con gái này? Nói thật mình cũng không thích. Con gái có rất nhiều, không như thế này cũng như thế kia, có dạng xấu hổ thẹn thùng, cũng có dạng như vừa rồi rộng rãi phóng khoáng.”

“cũng có như vợ cậu, cô gái truyền thống của Trung Quốc.”

Anderson nghe nói vậy chỉ cười, trong nụ cười chột lóe giấu cợt rất nhanh biến mất. Anh không có tiếp tục lời của Nghiêm Túc, ngừng một chút mới nói: “Còn có giống như bảo mẫu mới của nhà mình, như sinh viên đại học, nhưng từng phạm tội đi ngồi tù. Nhưng là người vô cùng hiếm thấy.”

Anderson nhắc đến hai chữ ngồi tù, trước mắt Nghiêm Túc liền xuất hiện gương mặt của Phương Châm. Anh sống đến bây giờ, cô gái gặp qua cũng chỉ có cô là từng ngồi tù, làm anh ấn tượng thật sâu.

Năm năm trước, cô xuất hiện trước mặt anh lúc con dao đâm vào người anh, đó là một gương mặt tha thiết thuần ngây thơ, không thể nói là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nhìn rất thoải mái. Sau đó, lúc ở bệnh viện Nghiêm Túc cũng xem qua ảnh của cô, ấn tượng càng thêm sâu.

Người như vậy ở trong đám người giống như cô gái ngoan ngoãn, nhưng hành động lại ác như vậy, một nhát kia cơ hồ là muốn nửa cái mạng của anh. Nhát dao kia đâm thủng thận bên trái khiến khoang bụng anh chảy nhiều máu, anh ở bệnh viện hơn một tháng mới phục hồi lại.

Nghiêm Túc sống đến bây giờ, trừ mẹ cũng không có đặc biệt để ý đến con gái, cũng không có toàn tâm toàn ý yêu một người nào. Nhưng nếu hỏi anh, trong đời này có chán ghét cô gái nào không, thì trừ Phương Châm xếp hàng thứ nhất không có người nào khác.

Vừa nghĩ đến Phương Châm, Nghiêm thiếu gia nhin không được cau chân mày lại, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Phương Châm Phương Châm, đêm hôm đó, trong lòng Nghiêm Túc lặng yên đem tên này đọc nhiều lần.

Có lẽ là có người nhớ thương nên đêm hôm đó, Phương Châm cũng ngủ không được tốt. Nhưng sáng hôm sau cô vẫn rời giường thật sớm làm điểm

tâm, gọi Tráng Tráng con trai Anderson dậy, lại tay chân nhanh nhẹn làm nhiều việc nữa.

Từ nhỏ Phương Châm là lão Đại trong nhà, bởi vì bên dưới có em trai, nên từ lúc còn nhỏ cô đã giúp cha mẹ làm việc nhà, trông nom em trai. ở phương diện này cô làm rất thuần thục. Vợ Anderson lúc đầu thấy cô cảm thấy chồng mình là bị gương mặt của Phương Châm hấp hồn nên mới tìm cô gái trẻ tuổi không biết làm gì về nhà.

Cô ấy vốn muốn lập tức sa thải Phương Châm lại tìm người khác, kết quả Phương Châm không nói lời nào vào phòng bếp làm việc, làm năm món ăn một món súp đem ra, cô ấy nếm xong không nói gì nữa.

Nhưng dù vậy, vợ Anderson cũng không thân cận nhiệt tình với cô. Thứ nhất cô ấy bắt bẻ xoi mói mọi chuyện, thứ hai Phương Châm còn xinh đẹp trẻ tuổi, trong mắt cô ấy chính là một loại uy hiếp. Cô ấy lúc nào cũng muốn tìm cơ để đuổi Phương Châm ra khỏi nhà.

Buổi sang hôm đó, Phương Châm làm xong điểm tâm, đi gọi Tráng Tráng dậy, thừa dịp cậu bé ăn điểm tâm mà đi phòng giặt bỏ đồ vào trong máy giặt. Sau đó, cô lại vào phòng Tráng Tráng xếp lại chăn gối, đến khi lau sạch bụi từ trong ra ngoài thì Tráng Tráng cũng vừa ăn xong điểm tâm, mà vợ Anderson cũng trang điểm xong chuẩn bị ra ngoài.

“Tiểu Phương, tôi có việc đi ra ngoài, cô giúp tôi trông chừng Tráng Tráng. Đúng rồi, tôi cần mua thêm mấy bộ chén đĩa, cô xem mua theo danh sách này, cầm hóa đơn về tôi trả tiền lại cho cô.”

Phương Châm im lặng không nói lời nào cầm lấy tờ danh sách. Vợ Anderson nói đi ra ngoài không phải là chơi mặt chược cũng là đi làm đẹp, chưa đến lúc ăn tối chắc chắn sẽ chưa trở về, có đôi khi còn chơi đến nửa đêm. Lúc ban đầu nói là làm việc nhà, thỉnh thoảng giúp trông chừng đứa nhỏ một chút. Hiện tại cô vừa làm việc nhà vừa trông chừng đứa nhỏ.

Nhưng Phương Châm không nói gì, đưa mắt nhìn vợ Anderson rời đi. Cô thay quần áo cho Tráng Tráng, mang theo đứa nhỏ đi mua thức ăn.

Vợ Anderson đối với tất cả đều bắt bẻ. Mặc dù cô không làm ra tiền nhưng tiền chồng đưa đến tiêu xài tuyệt không nương tay. Nhà bọn họ không dùng rau dưa ngoài chợ, tất cả đồ trong nhà đều phải đi mua ở siêu thị hạng sang. Giống như hôm nay, mua chén đĩa cũng phải là nhãn hiệu được nhập từ nước ngoài ở Quảng trường Thâm Lam, sai một chút cũng không được. Ngay cả sô cô la Trang Tráng ăn hàng ngày cũng mua ở cửa hàng nhập khẩu socola trong Quảng trường Thâm Lam, cân nặng, hình dáng đều có quy định đàng hoàng.

Rốt cuộc Phương Châm hiểu tại sao nhà Anderson mới ở nước ngoài đến ở vừa một năm đã đổi không dưới mười bảo mẫu. Nữ chủ nhân chuyên bắt bẻ xoi mói, phần lớn mọi người đều không chịu được.

Nhưng Phương Châm không giống, cô không chịu được cũng phải chịu được. Anderson trả lương không thấp, lại bảo ăn bao ở, nếu như cô không mua sắm cái gì, một tháng cũng tiết kiệm được nguyên vẹn năm ngàn. Đối với việc trước mắt mà nói, nữ chủ nhân hầu hạ khó khăn cũng không quan trọng, làm có tiền mới là mấu chốt. Vợ Anderson khó hầu hạ hơn nữa, cũng sẽ không thể so sánh với cuộc sống ở trong tù trước kia của cô.

Phương Châm ở Quảng trường Thâm Lam mua hai bộ chén đĩa theo lời vợ Anderson chỉ định, lại đẩy xe dẫn Tráng Tráng đi mua socola cậu bé thích. Bởi vì Tráng Tráng chỉ ăn một mùi vị, Phương Châm vừa đến lại không rõ lắm, cho nên cầm túi nói mấy câu với nhân viên cửa hàng. Mắt thấy đối xoay người đi lấy socola cho cô, Phương Châm liền quay đầu nhìn Tráng Tráng, kết quả không thấy Tráng Tráng đâu.

Trong lòng Phương Châm lộ bộ một tiếng, không kịp lấy socola, đẩy xe đi tìm người. Hôm nay là chủ nhật, lượng người đặc biệt nhiều, vạn nhất xảy ra chuyện cô lấy gì bồi thường cho vợ chồng Anderson.

Trong trung tâm người đến người đi, Phương Châm đẩy xe tìm chung quanh, thuận tiện hỏi thăm người khác. Kết quả cô chạy hết cả tầng hai cũng không nhìn thấy bóng dáng Tráng Tráng. Khi đang lúi kéo một nữ sinh hỏi thăm thì nghe cặp tình nhân bên cạnh nói: “cô tìm đứa trẻ? Bên kia có một đứa bé bị kẹt tay trong tay vịn thang máy, là người nhà cô sao?”

Phương Châm vội vàng nói quần áo hôm nay Tráng Tráng mặc, đôi tình nhân gật đầu lia lịa: “chính là, nhìn co chút giống, một mình khóc ở chỗ đó, thang máy đã ngừng nhưng không rút tay ra được. Cô đi qua nhìn xem đi.”

Phương Châm bỏ lại xe đồ liền chạy đến chỗ thang máy. Vừa chạy đến cửa thang máy lâu một thấy đầy người vây quanh, TRáng TRáng đưa lưng về phía cô ngồi ở đó sợ hãi khóc lớn.

Người phụ trách trung tâm đã đến, đang ở đó liên lạc với cảnh sát cùng bệnh viện.

Phương Châm vội vàng đẩy đám người ra chen vào. Tráng Tráng vừa thấy cô lấy một tay không bị kẹt lau nước mắt, gọi cô: “Phương đi, tay con thật đau.”

Phương Châm không dám động vào cậu, chỉ là ở bên cạnh sờ đầu an ủi cậu: “Tráng Tráng đừng sợ, đừng làm mình bị thương, chờ chú cảnh sát đến sẽ có biện pháp.”

Cánh tay đứa bé dựa vào sức mạnh nhất định là không rút ra được, lại gãy dựa sẽ làm bị thương, thậm chí ảnh hưởng đến xương, cho nên Phương Châm không cho Tráng Tráng gãy dựa thậm chí ngay cả mình cũng không dám tùy ý chạm cậu,

Nhân viên cứu hộ đến rất nhanh, còn đem theo các loại dụng cụ cứu viện, vừa nhìn liền biết tương đối có kinh nghiệm với loại chuyện này. Bọn họ vừa đến trước tiên kiểm tra xem tay vịn thang máy có tháo được không, sau đó cẩn thận nghiên cứu cấu tạo tay vịn.

Phương Châm vẫn đứng cách đó không xa giúp đỡ Tráng TRáng, khi đứa nhỏ đau đớn khóc rống cô sẽ an ủi cậu kịp thời. Nhân viên cứu hộ sau khi nghiên cứu tay vịn, cùng nhau bàn bạc phương án. Phương Châm lắng tai nghe, vừa nghe bọn họ muốn dùng máy cắt kim loại cắt một phần tay vịn, cô không khỏi khản trương. Đứa bé còn nhỏ không biết phối hợp, vạ nhất lại đau đớn giãy dụa lung tung rất dễ làm bị thương đến cậu.

Lòng Phương Châm bần khoản, liền hỏi bọn họ: “nhất định phải dùng máy cắt kim loại sao?”

Một nhân viên cứu hộ trẻ tuổi nhìn Phương Châm: “Cô là mẹ của đứa bé sao. Tình huống trước mắt phải dùng máy cắt kim loại, cánh tay đứa bé bị đè ép lâu sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng, phải sớm lấy ra.”

“Tôi hiểu. Tôi chỉ là lo lắng đứa bé quá nhỏ sẽ sợ đau, vạ nhất không chịu phối hợp bị máy cắt kim loại làm bị thương thì sao giờ?”

“cái này cần người lớn phối hợp. Cô đến đây một chút, chúng tôi nói với cô nên phối hợp thế nào, phải hành động theo chỉ thị của chúng tôi mới được. Cô khí lực lớn không, lúc quan trọng có thể khống chế được đứa bé sao?”

Phương Châm không dám vỗ ngực đảm bảo. Đứa bé Tráng Tráng này cô tiếp xúc còn chưa lâu, lại biết cậu là một đứa bé rất ngang ngược. Bình thường còn chưa chắc khống chế nổi cậu, nếu như cậu bộc phát tính tình...

“thành thật mà nói, tôi không xác định được.”

Nhân viên cứu hộ nhìn chân tay mảnh mai của Phương Châm, trong lòng cũng hiểu rõ.

“Xin hỏi, có thể giao cho tôi không?”

Đột nhiên một thanh âm của đàn ông chen vào. Thanh âm kia nghe trong trẻo lại sạch sẽ, lộ ra chút trầm ổn cũng kiên nghị, lập tức làm cho người ta sinh ra cảm giác an toàn.

Phương Châm lập tức ngẩng đầu nhìn đối phương, trong giây lát một gương mặt quen thuộc tiến vào trong mắt cô.

Lại là Nghiêm Túc.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 4: Xa cách

Nghiêm Túc giống như không nhìn thấy Phương Châm, trực tiếp cùng nhân viên cứu hộ nói chuyện.

Lúc bắt đầu nhân viên cứu hộ cứ nghĩ anh là quần chúng nhiệt tình, sau lại biết được anh là Chủ tịch Quảng trường Thâm Lam, lập tức giật mình, gật đầu nói: “Vậy thì phiền Nghiêm tiên sinh trấn an cảm xúc của đứa nhỏ đừng làm cho nó kích động.”

Sau khi Nghiêm Túc chăm chú nghe nhân viên cứu hộ hướng dẫn, vòng qua Phương Châm đi đến bên cạnh Tráng Tráng, ngồi xổm xuống nói: “Người bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

“Tráng Tráng.” Tráng Tráng vừa lau nước mắt vừa trả lời.

“uh, người bạn nhỏ Tráng Tráng, bây giờ tay cháu đau không?”

“Đauh.”

“Chờ chú cảnh sát cắt tấm thép hai bên là cháu có thể rút tay ra rồi.”

“Thật không?”

“Thật, đến lúc đó sẽ hết đau.”

Tráng Tráng hơi có chút tình cảm với người chú xa lạ này. Ngh có một gương mặt khiến người ta yêu thích, ngũ quan rõ ràng, đôi mắt thâm thúy quả quyết, làm người ta vừa thấy là sinh lòng tin tưởng. Tráng Tráng nhìn một cái liền thích người chú dễ nhìn này.

Nhưng cậu không dám xác định: “Thật là không đau?”

“Ừ, khi chú còn bé cũng bị thang máy kẹp tay, chú bảo đảm, chờ đến khi rút tay ra liền hết đau. Nhưng là một chút lúc chú cảnh sát cắt tấm thép, Tráng Tráng phải nghe lời, không được giãy dựa biết không?”

“Vậy, vậy lúc cắt tấm thép có đau không?”

“Có một chút.”

“con, con sợ đau.” Tráng Tráng vừa nói vừa nhìn Phương Châm, “Phương di, con sợ.”

Phương Châm vừa định há miệng an ủi cậu, Nghiêm Túc quay đầu bắn ánh mắt sắc bén đến, trong lòng Phương Châm giật thót, lập tức hiểu ý Nghiêm Túc, ngậm miệng không nói. Nghiêm Túc đang trấn an người, lúc này bất luận người nào cũng tốt nhất là đừng xen vào, phá vỡ kế hoạch của anh.

Nghiêm Túc cảnh cáo Phương Châm xong lại nhìn Tráng Tráng: “chỉ đau một chút, nhịn một chút là được rồi.”

“Thật sự là một chút sao chú?”

“chú đã nói là khi còn bé tay chú cũng bị kẹp như vậy, chú bảo đảm.”

“chú, chú thật dũng cảm.”

“Nam tử hán đại trượng phu phải dũng cảm. Lớn lên mới có thể bảo vệ các cô gái nhỏ, có đúng không?”

Lời này lập tức chạm đến khí thế anh hùng của Tráng Tráng. Đứa trẻ năm tuổi ở trong nhà trẻ “hô phong hoán vũ” những cô bé cùng tuổi hay là nhỏ hơn đều làm các cậu sinh ra loại ý muốn bảo hộ. Các cậu không hiểu tình yêu, nhưng theo bản năng muốn bày ra khí phái con trai, làm những cô

bé kia thật tin phục. Cho nên, nhắc đến các cô gái nhỏ tinh thân Tráng Tráng lập tức tỉnh táo, lập tức thu lại nước mắt, gật đầu nói: “Dạ, còn nhất định dũng cảm.”

Hai mắt Nghiêm Túc tỏa sáng, biết được mình đã tìm ra chỗ đột phá.

Có Tráng Tráng phối hợp, chuyện tiếp theo dễ làm rất nhiều. Nhân viên cứu hộ cũng rất có kinh nghiệm, người trong nhóm lại phối hợp tốt, cắt tay vịn đối với bọn họ không là khó khăn. Nghiêm Túc nửa ngồi trên mặt đất, quỳ một gối xuống, ôm cả người Tráng Tráng vào ngực mình, lại lấy tay che kín mắt đứa bé, tận lực để cậu không nhìn thấy cảnh cắt tay vịn.

Lúc thanh âm máy cắt vang lên, Tráng Tráng sợ ngẩng thẳng đầu lên, Nghiêm Túc liền dựa sát vào tai cậu nói: “Tráng Tráng, thích em gái nhỏ ở nhà trẻ có phải hay không?”

Tráng Tráng do dự một chút, ngượng ngùng nói: “Có”

“Nga, có xinh không?”

“Xinh.”

“Xinh thế nào?”

“Đôi mắt thật to, da thật trắng. Mẹ cô bé mua quần áo xinh đẹp cho cô, trên đầu còn có kẹp tóc đủ mọi màu sắc.”

“Ừ, quả thật xinh đẹp.”

“Chú, Chú có cô gái chú thích không?”

Phương Châm ở một bên nghe thấy đổ thật nhiều mồ hôi, hai người này thật đúng là con trai bản chất vốn sắc a. Đàn ông con trai cho dù kém nhau bao nhiêu tuổi, chỉ cần ở một chỗ nói về cô gái thì độ hưng phấn và vẻ mặt đều giống nhau.

Hai người cứ như vậy, chú một câu cháu một câu bàn về chủ đề cô gái. Phương Châm không lắng nghe nữa, tập trung lực chú ý trên máy cắt. Cuối cùng một bên tay vịn bị cắt đứt một phần, nhân viên cứu hộ cẩn thận từng li từng tí đem tấm thép ra, để cánh tay có nhiều không gian thêm chút. Khi xác định có đủ không gian, một nhân viên cứu hộ đưa tay vào, lại bảo Nghiêm Túc phối hợp rút tay Tráng Tráng ra ngoài, hai người hợp lực cuối cùng cũng đem tay Tráng Tráng rút ra hoàn hảo.

Thấy được rút ra trong nháy mắt, tâm Phương Châm rốt cuộc thả xuống. Nghiêm Túc ôm lấy cả người Tráng Tráng giao cho Phương Châm. Anh trầm tĩnh khẽ gật đầu với cô rồi buông tay ra.

Tráng Tráng được Phương Châm ôm vào trong ngực quay đầu gọi Nghiêm Túc: “chú, cảm ơn chú.”

“Đừng khách khí.”

Nghiêm Túc tươi cười với Tráng Tráng, lại xoay người phân phó cấp dưới xử lý hiện trường, đồng thời cho người đi theo Phương Châm đưa Tráng Tráng lên xe cứu thương, đi bệnh viện khám lại, chăm sóc và xử lý thủ tục bồi thường.

Cho dù là phụ huynh đứa bé không chăm sóc tốt hay là đứa bé bướng bỉnh, khi xảy ra chuyện ở chỗ anh thì anh sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Chỉ là từ đầu đến cuối anh cũng không nói một câu với Phương Châm. Nếu như hôm nay là người phụ huynh khác của đứa bé, là người phụ trách ở đây anh nhất định sẽ trấn an đối phương mấy câu. Nhưng đối phương là Phương Châm, anh cái gì cũng không nói ra được.

Bình thường anh tự nhận mình không phải người hẹp hòi, đối với đối thủ cạnh tranh còn có thể thả cho một con ngựa, nhưng chỉ có đối với cô gái Phương Châm này, anh không mềm lòng được. Đại khát là anh chán ghét

cô gái này từ tận trong xương đi. (Cindy: rồi sau này anh sẽ yêu chị đến tận xương)

Phương Châm bồi Tráng Tráng ngồi trong xe cứu thương, trong đầu cũng nghĩ những vấn đề trước. Từ đầu đến cuối, Nghiêm Túc chỉ nhìn cô hai lần. Lần đầu là cảnh cáo cô không được mở miệng phá hỏng kế hoạch của anh. Lần thứ hai là lúc giao đứa bé cho cô. Về mặt anh đối với cô đúng là nghiêm túc mà xa cách, so với nhìn một người xa lạ còn không bằng.

Cô thiếu chút nữa là giết chết anh, anh phản ứng như vậy cũng là bình thường đi. Thật ra thì đối với Phương Châm, lúc cô nhìn Nghiêm Túc tức không phải cũng không có chán ghét cùng căm hận đâu, chỉ là trường hợp đặc biệt hôm nay cô không thể bộc phát mà thôi.

Hai người bọn họ trong suy nghĩ lẫn nhau cũng xếp ở vị trí thứ nhất bị chán ghét nhất a. Chẳng qua là, ai cũng không ngờ sau năm năm gặp lại lại là cảnh tượng như vậy.

ở bệnh viện, Phương Châm gọi điện thoại cho vợ Anderson, lại bồi Tráng Tráng đi chụp X quang cánh tay. Lúc vợ Anderson chạy đến thì đã có kết quả, cánh tay đứa bé có hơi hồng cùng sưng thì xương không có bị tổn thương, thuốc cũng không cần xức, về nhà chăm sóc mấy ngày là tốt.

Nửa ngày tiếp đó là bên trong An gia bùng nổ hai trận tranh chấp lớn.

Đầu tiên, dĩ nhiên là vợ Anderson nhắm vào Phương Châm. Phương Châm rất hiểu tâm tình của cô, đối với bảo mẫu nào mang con mình ra ngoài bị thương, chắc chắn cũng sẽ giận. Cho nên lúc cô ấy mắng Phương Châm cô cũng không mở miệng, chỉ là im lặng lắng nghe. Đây là thói quen cô hình thành khi ở trong tù, da mặt đã luyệt dày rồi, lời khó nghe hơn nữa cô cũng nghe như vậy.

Vợ Anderson giận đến nhảy tưng tưng, muốn lập tức sa thải cô. Cô không chỉ giận Phương Châm làm Tráng Tráng bị thương, mà còn giận cô

bỏ một xe đồ ở trung tâm. Cô bảo Phương Châm mua chén đĩa đều là đồ quý giá đắt tiền, Phương Châm lấy tiền sinh hoạt phí mà bình thường cô đưa đi mua, tổn thất này là An gia phải gánh chịu.

Mặc dù Anderson kiếm được rất nhiều tiền, từ trước đến giờ cô đều tiêu tiền như nước, nhưng đối với người giúp việc thì cô giống như đàn bà keo kiệt của cả Trung Quốc, dùng tổn thêm một phân đều cảm thấy bị thiệt.

Hôm nay thoáng cái liền dùng hết một hai ngàn, làm sao cô có thể bình tĩnh mà không giơ tay giơ chân. Mặc dù, Nghiêm Túc cho một khoản tiền bồi thường đủ cho cô mua lại mấy bộ chén đĩa, nhưng trong lòng cô một con ngựa đối lấy một con ngựa. Đó là tiền Tráng Tráng dùng tay mình để đổi lấy, cũng không thể lấy ra triệt tiêu tổn thất mà Phương Châm tạo thành. =.=’”

Cho nên Phương Châm gặp phải nguy cơ sắp bị thất nghiệp.

Trong lúc đó, Anderson đang ở công ty tăng ca, nhận được điện thoại liên chạy về. Anh biết tình huống đại khái, vừa đến nhà là xem xét cánh tay Tráng Tráng, lại hỏi cậu mấy câu, dạy bảo cậu sau này không được lại chạy lung tung rời khỏi tầm mắt của người lớn, sau đó lại bào Phương Châm và Tráng Tráng về phòng.

Từ đầu đến cuối anh cũng không nói chuyện sa thải Phương Châm.

Đợi đến trong phòng khách chỉ còn hai vợ chồng, Anderson lại lần nữa bùng nổ tranh cãi với vợ.

Phòng Phương Châm ở tầng một mơ hồ nghe được toàn bộ nội dung.

Lúc hai người tranh cãi là dùng tiếng Anh, Phương Châm nghe vợ Anderson oán giận chồng thiên vị người giúp việc, lại nhắc lại ý muốn sa thải Phương Châm. Cô ta thật vất vả mới nắm được sai sót của Phương Châm, huống hồ lớn như vậy làm sao lại không mượn nó để phát huy.

Anderson đối với yêu cầu của vợ chỉ lạnh lùng cười, nói cực nhanh: “tôi mời cô ấy đến là để làm việc nhà chứ không phải chăm sóc đứa bé, lúc đầu chúng ta về nước đã nói, tôi chịu trách nhiệm kiếm tiền, cô chịu trách nhiệm chăm sóc con trai. Trách nhiệm của tôi, tôi đã làm xong tất cả, trách nhiệm của cô đâu, cô xem cô có làm được gì không?”

Vợ Anderson sững sốt, đuối lý không biết nói thế nào.

Anderson tiếp tục quở trách cô: “con trai vốn là trách nhiệm của cô, nhưng cô giao toàn bộ cho người giúp việc, người giúp việc một mình lại phải nấu cơm, quét dọn, vệ sinh nhà cửa, lại còn trông coi đứa bé, thì làm sao lại trông coi được tốt? Chuyện hôm nay trách nhiệm là ở cô, nếu như cô ở nhà trông coi con, hoặc là cùng đi trung tâm mua sắm thì chuyện gì cũng không phát sinh. Tôi cùng cô đã nói rõ, cô thích chơi, tôi nhắm một mắt mở một mắt, nhưng là con – cô phải chăm sóc cho tốt. Nếu chứ cô không làm được, vậy cô cũng không xứng làm mẹ nó.”

“Anderson!” vợ Anderson tức giận hét to, “lời này của anh là có ý gì, lấy tiền trần áp tôi phải không? Anh làm ra tiền là rất giỏi sao, xem thường bà chủ gia đình? Anh đừng quên mẹ anh ở Mỹ cũng chưa bao giờ làm việc.”

“Không sai, mẹ tôi quả thật là không làm việc, nhưng bà cực cực khổ khổ nuôi tôi cùng anh tôi lớn. Còn cô? Cô có chăm sóc được gì cho con mình? Mỗi ngày, cô không phải chơi mặt chược thì làm nail, xài tiền như nước tôi cũng không để ý, nhưng ngay cả trách nhiệm căn bản cũng không làm được, cô nghĩ tôi là ai? Dùng lời của người trong nước các cô, tôi là kẻ ngốc nhiều tiền sao? Tôi cảnh cáo cô lần cuối, nếu cô không chuyên tâm chăm sóc con, ta sẽ tìm người khác đến chăm sóc nó.”

Ý tứ trong lời này quá rõ ràng, mơ hồ lộ ra ý muốn ly hôn. Vợ Anderson lập tức bị dọa sợ không dám nói tiếp. Cô đã quen cuộc sống an nhàn giàu có, bắt cô lần nữa bắt đầu cuộc sống dựa vào bản thân mình ra sức làm việc, cô làm không được.

Anderson nhìn vợ bị lời anh dọa sợ, cho nên không nói thêm gì nữa, chỉ nhắc nhở cô: “Ngày mốt, Nghiêm Túc sẽ đến nhà dùng cơm, cô đừng nên đi đâu, giúp đỡ Phương Châm chuẩn bị thức ăn, hôm nay thân phận Nghiêm Túc không còn tầm thường, trong lòng cô hẳn là rõ ràng hơn tôi.”

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 5: Hồi hận

Ngày Nghiêm Túc tới, sáu giờ sáng Phương Châm đã rời giường.

Hôm nay vợ Anderson cũng không đi đâu, ở nhà giúp cô trông coi Tráng Tráng. Mà việc cô làm chính là mua các nguyên liệu nấu ăn cao cấp, làm một bàn thức ăn hình thức đại loại như chiêu đãi khách quý.

Vợ Anderson không biết Phương Châm biết Nghiêm Túc, cả ngày đều nói chuyện với Phương Châm về Nghiêm Túc. Nói từ lịch sử làm giàu của Nghiêm gia, nói đến ông nội của Nghiêm Túc. Lúc mới bắt đầu, Nghiêm gia khởi nghiệp từ bách hóa, sau khi cải cách buôn bán mạnh hơn. Những năm đó nhà có vạ đồng còn gây chú ý, gia sản Nghiêm gia đã vài trăm vạn.

Sau này truyền sản nghiệp lại cho cha Nghiêm Túc, gia sản Nghiêm gia lại càng đi lên như tốc độ của quả cầu tuyết. Nghiêm Túc là con trai duy nhất, trước mắt còn chưa nắm cả Xí nghiệp Nghiêm thị trong tay, nhưng một mình anh điều hành Quảng trường Thâm Lam đã làm anh hơn hẳn các tiền bối trong thương giới, trên bảng xếp hạng phú hào đoạt được vị trí hết sức quan trọng.

Vợ Anderson vừa nhắc đến Nghiêm Túc khuôn mặt liền mang theo tự hào: “Năm đó, chúng tôi cùng là du học sinh, Anderson rất yêu thích văn hóa Trung Quốc, cũng theo chúng tôi ở cùng một chỗ. Nghiêm Túc không có dáng vẻ thiếu gia kiêu căng, rất hiền hòa. Nhưng là đối phương phải có chừng mực, không nên vì người ta dễ nói chuyện mà cứ ba ba sáp vào. Tiểu Phương, cô rất trẻ cũng rất ngày thẳng, nhưng đàn ông như bọn họ không có

chú ý đến một bảo mẫu. Đừng nói là Nghiêm Túc ngay cả Anderson nhà tôi cũng không thể coi trọng người như cô.”

Lời này nói thật khó nghe, là người khác thì đã sớm trở mặt, nhưng Phương Châm lại làm như không nghe thấy, chỉ cười cười với cô ấy rồi tiếp tục công việc trong tay.

Bữa tối toàn món ăn cao cấp. Chủ yếu là thức ăn đặt ở nhà hàng năm sao, việc Phương Châm làm chỉ là bày biện ra đĩa. Cô đoán là theo như lời nói của vợ Anderson, Nghiêm Túc căn bản là cũng không đụng đến món ăn cô làm. Dù sao anh ta cũng là một “Đại nhân vật”, nhớ đến tình bạn lúc du học người ta mới đến ngồi một chút, đừng hy vọng người ta hạ thấp yêu cầu của chính mình mới là.

Vợ Anderson hiển nhiên xem bữa tối hôm nay là quan trọng nhất, từ đầu đến cuối đều cẩn thận nhìn mỗi một động tác làm việc của Phương Châm, tuy nói lời chua ngoa nhưng cũng giúp cô chút ít việc. Hôn nhân của Anderson đã xuất hiện nguy cơ, lần này là cơ hội thật tốt để gia đình hội tụ làm hòa.

Nghiêm Túc không chỉ là bạn tốt của Anderson mà nay còn là cấp trên của anh, chỉ cần hôm nay cô hầu hạ Nghiêm Túc cho tốt, Anderson cũng không mặt nặng mày nhẹ với cô nữa.

Chẳng qua là Phương Châm này.....

Vợ Anderson nhìn Phương Châm bận rộn trong phòng bếp, trong lòng lo lắng bất ổn. Cô gái này thoạt nhìn an phận không giống như loại người biết câu dẫn người khác, nhưng càng như vậy càng làm cô bất an. Nếu như Phương Châm giống trống khua chiêng câu dẫn Anderson thì cô bất cứ lúc nào cũng có thể lấy cớ mắng chửi cô ta. Nhưng cô ta thành thật như vậy, mỗi ngày ngoại trừ việc nhà thì chơi đùa với Tráng Tráng, một ngày cùng Anderson nói không hơn hai câu. (Cindy: cô này thật mâu thuẫn mất chồng

chỉ là sớm muộn thôi, người ta an phận thì muốn người ta không an phận, hờ hờ.”

Vợ Anderson không tìm được cơ phát tác, không có biện pháp mắng Phương Châm. Nhưng cô ta ở dưới mí mắt cô lóe sáng, giống như cây kim nhọn ghim vào trong lòng cô.

Vợ Anderson nghĩ thầm, nhất định sẽ tìm được cơ hội đuổi Phương Châm đi.

Chỉ là hôm nay không phải trường hợp thích hợp, cho nên cô chỉ có thể nhẫn nại, trước tiên phải tiếp đãi khách cho tốt mới là. Ban ngày, Anderson đi làm, anh nói tan việc sẽ về cùng Nghiêm Túc. Cô có hỏi chồng, vì sao Nghiêm Túc muốn đến nhà, Anderson nói chuyện tình mấy hôm trước Tráng Tráng bị kẹt tay ở Quảng trường Thâm Lam, Nghiêm Túc là chủ ở đó lại có giao tình cùng nhà họ nên đến ăn cơm, nhân tiện nhìn Tráng Tráng một chút.

Nghĩ đến đây, cô vuốt vuốt đầu Tráng Tráng, nhỏ giọng dặn dò cậu: “Tráng Tráng, một lát chú Nghiêm Túc đến, con phải biểu hiện thật tốt, phải nghe lời biết không?”

“mẹ, con không quen chú Nghiêm Túc.”

“Làm sao lại không quen, mấy hôm trước lúc con bị kẹt tay là chú ấy giúp đỡ con.”

Tráng Tráng vừa nghe vị đó chính là chú Nghiêm Túc lập tức hưng phấn chạy đến chạy đi trong phòng khách. Kết quả vui quá mà đụng phải Phương Châm đang đi đến, làm cô làm đổ một chén nước tương. Chỉ có thể cầm khăn lau sạch chỗ đó trong tiếng gào thét của vợ Anderson.

Chừng sáu giờ tối, các món ăn đặt ở nhà hàng được đưa đến. Phương Châm nhận lấy đem đặt lên bàn ăn, có một nồi vịt ngũ sắc là đem đi phòng

bếp đặt lên bếp tiếp tục hầm. Nghe vợ Anderson nói, món này làm thật khó, bên trong vịt là ga, bên trong gà lại là chim bồ câu, bên trong chim bồ câu lại là chim cú, một tầng lại một tầng, mùi vị đều phải tỏa từ trong ra ngoài.

Hầm trên bếp được gần một giờ, đại khát là vừa bảy giờ Anderson về nhà cùng Nghiêm Túc. Đây là lần đầu Nghiêm Túc đến An gia, vừa vào cửa vợ Anderson liền dẫn Tráng Tráng đến chào hỏi, Phương Châm thì còn đang bận rộn hầm súp vịt ngũ sắc.

Nghiêm Túc vừa đi vào vừa nói chuyện với Tráng Tráng, hỏi thăm vết thương của cậu. Tráng Tráng thể hiện mình rất dũng cảm, kéo tay áo lên cho anh nhìn cánh tay: “Đã không còn đau nữa, chú Nghiêm, chú nói rất đúng, vừa kéo tay ra ngoài là hết đau.”

Đó là vì Tráng Tráng rất dũng cảm.” Nghiêm Túc sờ đầu Tráng Tráng, lại biểu đạt vẻ xin lỗi với vợ chồng Anderson.

Anderson cười vui vẻ: “Cậu khách khí gì a. Trung Quốc không phải là có câu châm ngôn à, vợ như quần áo, anh em như tay chân.”

ở đây ngoài Tráng Tráng những người khác đều làm vẻ mặt tha thứ. một người nước ngoài như Anderson nói chuyện cùng người khác không là vấn đề nhưng nói sai tục ngữ xác suất vô cùng cao.

Vẻ mặt vợ Anderson lúng túng mời Nghiêm Túc đến phòng khách ngồi, vừa lúc Phương Châm bưng các món ăn ra, vợ Anderson liền bảo cô chào Nghiêm Túc rồi pha trà.

Ánh mắt Phương Châm với Nghiêm Túc giao nhau trong không khí một cái, đồng thời cùng dời đi. Nghiêm Túc làm bộ nói chuyện với Tráng Tráng, Phương Châm đi phong bếp pha trà. Anderson thì về phòng thay quần áo, vợ anh ở một bên trông coi con trai.

Kết quả Phương Châm pha trà xong đi ra, thầy Tráng Tráng bị đổ sữa đầy người, trên sàn nhà cũng có không ít, vợ Anderson luống cuống lau sữa trên người cho Tráng Tráng, thấy Phương Châm đên như gặp được cứu tinh, đem Tráng Tráng đi thay quần áo, để sữa tươi trên sàn cho Phương Châm xử lý.

Phương Châm đem trà đặt trước mặt Nghiêm Túc, quay lại phòng bếp cầm khăn lau, ngồi chồm hồm xuống lau sàn. Nghiêm Túc ngồi cách cô hai mét trên ghế salon, nhìn cô lau sàn sạch sẽ.

Vốn là Nghiêm Túc nghĩ Phương Châm thấy anh sẽ nhanh chóng lánh xa, mình cũng không muốn nói một câu với cô. Lúc nhìn Phương Châm lau sàn, trong lòng anh dâng lên cảm xúc phức tạp. Anh hiểu, cô gái này bởi vì đr thương anh nên mới ra nông nỗi này. Nếu không dựa vào học vấn của cô làm sao lại làm bảo mẫu cho người ta.

Phương Châm biết Nghiêm Túc đang nhìn cô, nhưng trong mắt cô đều là màu trắng của sữa trên sàn nhà. Cô cúi đầu lau chùi, vì sữa đổ khá nhiều nên cô phải đứng lwn ngồi xuống mấy lần đi giặt khăn lau.

Lần cuối cùng cô rốt cuộc không nhịn được nói: “phiền anh đứng lên một chút được không?”

Nghiêm Túc cúi đầu nhìn vài giọt sữa màu trắng dưới chân. Nếu như là người khác sẽ chỉ nói anh dịch mông một chút. Nhưng Phương Châm thì không, cô không muốn cũng không thể đến gần anh. Huống chi, anh cũng không muốn cô dựa vào mình gần như vậy. Mặc dù khăn lau không giết người được. (=.=’')

Nghiêm Túc cũng không tỏ ý gì, chỉ là đứng lên cách xa ra hai mét. Phương Châm cũng không nói gì, ngồi chồm hồm xuống lau sàn nhà, bảo đảm trên sàn nhà không còn một giọt sữa.

Hai tay Nghiêm Túc để trong túi quần trầm mặc không nói nhìn Phương Châm lau xong rồi đứng dậy, rút cuộc nhìn không được: “cô hối hận sao?”

Thắt lưng Phương Châm đau mỏi, nghe vậy sững sốt một chút, chợt hiểu là anh đang nói gì. Cô nhìn Nghiêm Túc kéo kéo khóe miệng: “Không hối hận.”

“Thật là không hối hận?”

“Anh thấy tôi hối hận có cần thiết không?”

Nghiêm Túc cau mày: “Vậy cuộc sống như bây giờ cô thích sao, cô thật hưởng thụ nó sao?”

Dĩ nhiên không phải là hưởng thụ, nhưng là không có gì không thích. Phương Châm nhìn thẳng Nghiêm Túc: “Cuộc sống trong tù của tôi so với những thứ này còn cực khổ hơn nhiều, những thứ này thì có là gì.”

“Tại sao cô lại ngồi tù, không phải là vì muốn giết tôi sao. Cho nên tôi hỏi cô, cô có hối hận vì giết ta mà ngồi tù sao?”

“Không hối hận.”

“Cô hận tôi như vậy?”

“Chẳng lẽ, anh cho là tôi không nên hận anh?”

Sau khi thấy Phương Châm trên tòa vào năm năm trước, Nghiêm Túc vẫn chưa gặp lại Phương Châm. Những năm gần đây, anh cứ nghĩ đến, nếu có ngày gặp lại Phương Châm, hẳn là anh nên hỏi rõ ràng, tại sao cô gái này lại hận anh như vậy? Anh tự nhận là mình chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô.

“tôi không cho là tôi làm gì đáng để cô hận tôi. Thực tế là, năm năm trước, cô giết ta cũng là chuyện rất hoang đường. Cô phá hủy cuộc đời

mình, không thấy tiếc nuối sao?”

“Theo ý anh, tôi làm tất cả đều là chuyện hoang đường. Người thu mua Cự Hoa, bức chết La Thế, trong lòng anh chỉ là một việc nhỏ. Nhưng đối với tôi là chuyện to lớn. Cuộc đời tôi không phải do chính tôi hủy, mà là anh hủy. Dĩ nhiên, anh như vậy khẳng định là cũng không phải chỉ làm chuyện này một lần. Bao nhiêu người vì anh mà nhà tan cửa nát, anh cũng không hiểu cũng không ý thức được việc này. Cho nên bây giờ tôi có chút hối hận giết anh, một dao kia đâm sâu hơn nữa cùng không thể khiến anh hiểu được sự đau khổ của người khác.”

“Trong việc làm ăn, xí nghiệp bị mua là chuyện thường tình.”

“Nếu là thủ đoạn hợp pháp thì tôi không có lời nào để nói, nhưng lại là thủ đoạn phi pháp....”

“Tôi cũng không làm loại chuyện bỉ ổi như vậy.”

Phương Châm giương mắt liếc anh một cái, trong mắt đều là vẻ miệt thị. cô cắn răng phun ra một câu: “Tôi không tin.”

Nói xong cô quay người trở lại phòng bếp, kết quả nhìn thấy vợ Anderson dắt Tráng Tráng đứng trên cầu thang.

Sắc mặt cô xanh trắng, khó coi vô cùng, đôi môi kẽ run không thể che giấu cảm xúc tức giận trong lòng cô lúc này. Phương Châm biết, nhất định cô ấy nghe được chuyện cô mới vừa nói với Nghiêm Túc. Chuyện cô ngồi tù, cứ như vậy bị bại lộ toàn bộ.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 6: Trật đường ray

Nghiêm Túc làm như không có chuyện gì, tự nhiên ngoắc tay với Tráng Tráng.

Nụ cười của vợ Anderson có chút lúng túng, cô đang muốn nói chút gì làm dịu không khí này thì Anderson từ trên lầu xuống. Vợ Anderson lập tức tìm được đề tài, nói với chồng: “Sao lại thay đồ lâu như vậy? Còn nghe điện thoại à.”

“Chuyện công việc.” Anderson trả lời cô một câu, sau đó liền đi thẳng đến chỗ Nghiêm Túc. Tráng Tráng thấy ba ba đi đến thật vui vẻ, kéo anh với Nghiêm Túc đi phòng ăn: “Ba ba, chú Nghiêm, chúng ta đi ăn cơm. Hôm nay, dì Phương làm rất nhiều thức ăn ngon.”

Anderson vỗ nhẹ đầu con trai: “Phải nói là đồ ăn con thích a.”

Phương Châm đã đem món ăn bày lên bàn, trừ nồi súp vịt kia. Cô lại cẩn thận xếp bát đĩa, vợ Anderson nhiệt tình mời Nghiêm Túc ngồi chỗ chủ vị. Nghiêm Túc khoát tay cự tuyệt: “mọi người đều là bạn cũ ăn cơm với nhau, hai người không cần khách khí như vậy. mình tùy tiện ngồi chỗ nào cũng được. Vậy đi, mình ngồi cùng Tráng Tráng là được.”

Vậy nên Anderson ngồi chỗ chủ vị, Nghiêm Túc ngồi bên tay phải anh, Tráng Tráng ngồi kế Nghiêm Túc. Vợ Anderson thì ngồi đối diện Nghiêm Túc, bên tay trái Anderson, về phần Phương Châm thì không thể nào ngồi được. ở cổ đại, cô còn phải ở bên cạnh hầu hạ chủ cùng khách dùng cơm. Anderson rất hòa khí với cô, dĩ nhiên không bắt cô đi hầu hạ Nghiêm Túc.

Phương Châm thấy họ đều ngồi vào bàn thì trở về phòng bếp, nói có chén phải rửa.

Cô bước vào phòng bếp nhìn bồn rửa mộ chút, sau đó cười mình lấy có thật ngốc. Bây giờ mới bắt đầu ăn thì lấy đâu ra chén mà rửa, nhưng cho dù thế nào, cô cũng không muốn đối mặt với Nghiêm Túc bên ngoài, hơn nữa còn có nhân vật vợ Anderson khó tính này.

Phòng bếp cách phòng ăn không xa, Phương Châm đứng hơi gần cửa, có thể nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài. Vừa bắt đầu hình như là mọi người tụng ly chúc mừng, tiếng chạm ly không được bao lâu thì có tiếng điện thoại kêu. Tiếng chuông này là điện thoại của Anderson, Phương Châm vừa nghe liền biết.

Mặc dù thời gian cô đến đây không dài, nhưng đối với tiếng chuông điện thoại của Anderson khá quen thuộc. Bởi vì chỉ cần Anderson ở nhà là điện thoại di động của anh liên vang. Lúc đầu cô còn cảm thấy công việc của Anderson thật bận rộn, tan việc còn phải liên lạc nói chuyện với khách hàng và đồng nghiệp. Nhưng từ từ cô liền cảm thấy có vấn đề ở đây.

Từ thái độ của Anderson đối với vợ, cùng với cách xử sự thường ngày của cô ấy, Phương Châm nhạy cảm cảm giác được, Anderson làm việc không nên làm trong cuộc hôn nhân này. Có đôi khi giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm, chỉ sợ cô không quen thuộc với Anderson, nhưng cũng có thể ngửi được hơi thở khác trên người anh.

Cho nên nói, đàn ông sợ nhất là giác quan thứ sáu của phụ nữ, không phải bởi vì giác quan thứ sáu không chuẩn, mà là quá chuẩn.

Ngay cả cô cũng cảm giác được, chẳng lẽ vợ Anderson cùng giường cùng gối lại không cảm giác được sao?

Chỉ là hôm nay tiếng chuông điện thoại có chút kỳ quái. Bình thường Anderson ở nhà là không rời cái điện thoại, hôm nay nghe lại nghe tiếng

chương truyền từ trên lầu xuống. Phương Châm cũng không muốn nghĩ nhiều, vừa muốn kiểm chuyện gì làm, thì nghe vợ Anderson nói với chồng bảo chồng lên lầu nghe điện thoại.

Kết quả thật ngoài dự tính, Anderson cự tuyệt đề nghị của vợ, chỉ nói muốn ăn cơm với bạn tốt, chuyện điện thoại mặc kệ nó.

Tình huống này thật hiếm thấy. Anderson luôn luôn không rời điện thoại lại để điện thoại trên lầu, từ trước đến giờ vừa nghe thấy tiếng chuông là anh ta nghe liền cho dù là điện thoại của ai. Rốt cuộc là bởi vì người bạn Nghiêm Túc này quá quan trọng hay là anh ta không muốn làm trò ngay trước mặt bạn mình?

Phương Châm cũng lười suy đoán nguyên do trong chuyện này. Cô đi đến bên bếp, giở nắp lên nhìn nồi súp một chút, cảm thấy gần được, liền tắt bếp bưng súp ra ngoài. Vợ Anderson vừa thấy cô liền nói: “Tiểu Phương, cô múc cho chúng tôi mỗi người một chén đi.”

Phương Châm cũng không thấy gì lạ, lập tức cầm chén múc súp. Cô bắt đầu từ chỗ Anderson, kế tiếp là vợ anh, cuối cùng là Nghiêm Túc. Kết quả Tráng Tráng cũng kháng nghị đòi uống súp.

Phương Châm còn chưa cự tuyệt, vợ Anderson liền ngăn cản con trai: “Súp rất nóng, đợi nó nguội một chút sẽ cho con uống. Bây giờ mà múc ra con lại làm đổ, giống như ly sữa lúc nãy.”

Nói đến đây, cô đột nhiên đứng dậy: “Em đi lên lầu một cái, vừa rồi Tráng Tráng làm đổ sữa, em thay quần áo cho nó còn vớt trên sàn. Sữa khẳng định là chảy đầy trên sàn, em đi thu dọn xong sẽ xuống liền, mọi người cứ ăn tiếp đi.”

Anderson thế nhưng lại lôi kéo vợ: “Để Phương đi đi làm là được.”

“Không cần, Phương Châm, cô giúp Tráng Tráng ăn cơm, đừng để nó làm đổ, tôi đi một chút.”

Vợ Anderson đẩy tay chồng ra, vội vàng lên lầu.

Thấy cô như vậy, trong đầu Phương Châm liền nảy ra chữ “điện thoại di động”. Cô còn chưa kịp suy nghĩ tiếp thì Anderson cũng đứng lên, cười nói xin lỗi Nghiêm Túc: “Mình đi xem một chút, cô ấy tay chân vụng về, quay đi quay lại lại làm dính vào ga trải giường đi.”

Nói xong anh cũng vội vã chạy lên lầu, bóng dáng kia làm cho người ta cảm giác thật vội vàng. Không chỉ Phương Châm cảm giác không đúng, ngay cả người không có giác quan thứ sáu nhạy cảm Nghiêm Túc cũng cảm thấy có chút lạ.

Tiếng chuông điện thoại vừa rồi anh cũng nghe thấy, vốn cũng không có cảm thấy gì cả. Đến lúc vợ Anderson đứng dậy anh liền mơ hồ thấy có gì không đúng, đợi đến Anderson cũng chạy theo, người chậm chạp trì trệ cũng nhận ra vấn đề.

Nhất định là cú điện thoại kia có vấn đề, vợ Anderson căn bản là không đi xử lý chuyện quần áo con trai, mà là đi xem xem ai gọi điện, mà Anderson đuổi theo là vì không cho vợ xem được.

Nghĩ đến đây, theo bản năng Nghiêm Túc quay đầu nhìn Phương Châm, thấy ánh mắt anh mang theo ý hỏi. Lúc này Phương Châm cũng không sơ đo ân oán cá nhân với anh, chỉ trả lại anh một ánh mắt “Tôi cũng không rõ lắm.”. hai người cách Tráng Tráng trao đổi ánh mắt, lúc đầu người bạn nhỏ này cũng không phát hiện, sau lại thấy kỳ quái liền hỏi: “Chú Nghiêm, dì Phương, hai người làm gì vậy? Liếc mắt đưa tình sao?”.

Từ trong miệng đứa bé năm tuổi nói ra bốn chữ “liếc mắt đưa tình” này so với so với giả thiết Anderson có người tình càng làm người ta khiếp sợ.

Phương Châm lập tức trợn mắt nhìn Tráng Tráng nói: “Đừng nói lung tung.”

Cô vừa dứt lời thì trên lầu truyền đến tiếng cãi vã, nghe kỹ là tiếng Anh. Phương Châm biết, Anderson gây lộn với vợ là dùng tiếng Anh, dù sao anh cũng là người ngoại quốc, nói tiếng Anh so với tiếng Trung tốt hơn.

Nhưng vợ anh cũng không kem tiếng Anh, đại khái là lúc này rất tức giận, cũng oa oa mắng. Phương Châm với Nghiêm Túc ở dưới lầu không nghe rõ họ nói cái gì, chỉ nghe khẩu khí hẳn là rất kịch liệt.

Phương Châm sợ làm Tráng Tráng sợ, cũng sợ hai người bọn họ âm ỉ xuống đến dưới này, liền dụ Tráng Tráng: “Có muốn đi xem phim hoạt hình hay không, dì đưa con đi chọn phim coi nha.”

Nhà Anderson có một phòng chiếu phim, Phương Châm muốn dụ dỗ Tráng Tráng vào đó để đưa bé không thấy cha mẹ cãi nhau.

Nghiêm Túc hiểu ý Phương Châm, cũng ở bên cạnh nói giúp: “Chú cũng rất muốn xem, con đi xem với chú được không?”

Tráng Tráng cũng biết là cha mẹ đang gây lộn, nhưng dù sao cậu cũng là đứa trẻ, vừa nghe phim hoạt hình lại vui vẻ lên, trực tiếp nhảy xuống ghế, chạy đi phòng chiếu phim chọn phim.

Phương Châm đuổi theo phía sau cậu, còn chưa đi được mấy bước thì vợ Anderson chạy từ trên lầu xuống, thấy Phương Châm lập tức ngăn cô lại, muốn đánh cô.

Phương Châm giật mình, theo bản năng tránh qua một bên, cái tát của vợ Anderson liền đánh vào không khí. Cô ta không cam lòng, đưa tay lại muốn đánh cái nữa, Anderson lao xuống kịp thời kéo tay cô lại, giận dữ hét lên: “Cô làm gì, Cô điên rồi sao?”

“tôi điên rồi? Tôi thấy anh mới là điên. Chuyện không biết xấu hổ như vậy cũng làm được, anh còn mặt mũi nói tôi. Anh nói ở bên ngoài anh nuôi bao nhiêu con hồ ly tinh, hai người còn thân mật gọi nhau như vậy, còn có mặt mũi nói tôi. Tôi còn phải xấu hổ thay anh. Còn có người không biết xấu hổ này, anh nhạt được từ chỗ nào, có phải cũng là tình nhân của anh không? Còn gạt tôi, nói cô ta là sinh viên đại học có tố chất cao, có thể dạy dỗ được Tráng Tráng, tôi nhõ vào! Một cô gái từng ngồi tù, nếu không phải xinh đẹp một chút, ngay cả hồn cũng câu mất thì làm sao anh lại dẫn về nhà. Anderson, tôi thấy anh là điên thật rồi.”

Phương Châm biết, cô ta đay là giận chó đánh mèo, tức giận cô gái kia mà đánh lên người cô. Cô không muốn giải thích, thậm chí còn chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi. Vừa rồi thấy cô ta nghe thấy là biết mình không còn ở đây lâu nữa, cho dù hôm nay không đi thì cũng là ngày mai, ngày mốt.

Vợ Anderson chửi mắng chồng xong lại quay đầu mắng Phương Châm: “Cô cú, lập tức cú cho tôi. Từng ngồi tù mà cũng dám đến nhà tôi hết ăn lại uống. Cô nói ta làm thế nào lại an tâm, có phải còn muốn câu dẫn chồng tôi hay không? Tôi cho cô biết, cô đừng có mà nằm mơ, lập tức thu dọn đồ của cô cú khỏi nhà tôi ngay.”

Anderson thực sự bị bể đầu mẻ trán. Một phút trước bị vợ phát hiện chuyện mình có tiểu tam, một giây sau lại để vợ phát hiện chuyện Phương Châm có tiền án. Hôm này, vợ anh giống như điên rồi, cũng mặc kệ Nghiêm Túc đang ở đây nhìn tất cả, còn liều mạng náo loạn lên. Cô mà còn náo nữa thì anh làm thế nào đối diện với bạn cũ?

Nhưng vợ anh không còn nghĩ nhiều như vậy nữa, nếu không phải Anderson kéo lại, cô thật muốn đánh vô mặt Phương Châm. Cô cũng không phải thật oán hận Phương Châm, chỉ là giống như Phương Châm nghĩ, cô không tìm được hồ ly tinh để phát tiết cũng chỉ có thể tức giận lên Phương Châm vô tội.

Nghiêm Túc đứng một bên không nhìn được, khuyên Anderson: “Cậu mang cô ấy đi trước, hai người nói chuyện cho tốt một chút đi.”

Anderson gật đầu, đang muốn kéo đi, Tráng Tráng lại đột nhiên lao đến ôm lấy chân mẹ khóc: “Mẹ, đừng đuổi dì Phương đi, con thích dì, dì rất tốt, mẹ đừng đuổi đi.”

Vừa nghe con trai cũng nói chuyện giúp Phương Châm, tức giận trong lòng cô lại càng lớn. Cô không suy nghĩ nhiều trực tiếp đẩy con trai một cái. Tráng Tráng còn nhỏ như vậy, bị đẩy liền ngã về phía sau, té lăn trên sàn.

Phương Châm nhìn thấy vội vàng tiến lên đỡ cậu dậy, nhưng còn chưa đụng đến người, vợ Anderson liền thoát khỏi tay chồng, xông đến trước mặt cô: “Cô đừng đụng vào con trai tôi.”

Lúc này vợ Anderson không khác gì người điên, tâm tình kích động bắt lấy Phương Châm, trực tiếp đẩy cô về phía bàn ăn. Phương Châm nhất thời không chú ý liền bị cô đẩy ngã “Bộp” tiếng cái trán đụng mạnh vào góc bàn.

Lần này cô đau đến mắt nổ đom đóm, thân thể cũng ngã xuống. Lúc ngã xuống, cô theo bản năng đưa tay muốn nắm cái gì, kết quả nắm trúng khăn trải bàn. Khăn trải bàn bị cô kéo, làm chén đĩa cũng bị kéo theo rơi xuống rầm rầm. Nồi súp còn nóng hổi kia cũng rơi xuống theo, xem ra sẽ rơi trực tiếp lên đầu Phương Châm.

Vẫn im lặng nhìn tất cả, rốt cuộc Nghiêm Túc cũng mềm lòng, theo bản năng đưa tay ra đẩy nồi súp kia. Lúc anh đẩy nồi súp cũng mặc kệ tất cả, cái tay trực tiếp chạm vào nồi, bị bỏng là dĩ nhiên, anh không nhin được mà rầu rĩ, da thịt cả người đều cứng đờ trong nháy mắt.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 7: Phòng bị

Nồi súp vệt rơi xuống sàn phát ra một âm thanh lớn, làm vợ chồng Anderson đang ồn ào sợ hết hồn.

Tráng Tráng sững sốt ba giây, sau đó khóc lớn lên. Tiếng khóc này hấp dẫn lực chú ý của mọi người, lập tức không còn ai quan tâm đến cái nồi rơi xuống sàn kia.

Vợ Anderson là người phản ứng đầu tiên, chạy qua ôm lấy Tráng Tráng trên mặt đất, xoa xoa đầu cậu, luôn miệng hỏi: “Có đập vào đầu hay không? Nói cho mẹ nghe chỗ nào bị đau.”

Thật ra thì Tráng Tráng cũng không đau lắm, chính là cậu bị dọa. Cậu núp trong ngực mẹ kêu: “Mẹ đừng gây lộn với ba ba, hai người không cần gây lộn nha.”

Anderson thấy con trai nói vậy, trong lòng cũng đầy áy náy, chuyện thành ra như vậy, anh cũng phải chịu phần lớn trách nhiệm. Quả thật, anh có tình nhân bên ngoài, nhưng cũng không có nói đến chuyện cưới gả. Mặc dù anh không hài lòng vợ mình, nhưng cũng tốt hơn so với người bên ngoài một chút. Nhìn thấy con trai bị dọa thành như vậy, chút lương tri trong lòng anh đang sống lại.

Vậy nên anh tiến lên an ủi Tráng Tráng: “Đừng sợ, đừng sợ, ba không gây lộn với mẹ nữa, Tráng Tráng đừng sợ.”

Tráng Tráng lại kéo tay mẹ cậu: “Mẹ, không cần đuổi dì Phương đi, được không?”

Vợ Anderson căn môi không nói lời nào, lòng đầy không muốn. Giữ lại một phụ nữ từng ngồi tù trong nhà thì sẽ có chuyện gì đây, cô nghĩ đến đây liền cảm thấy, ngủ cũng ngủ không yên.”

Cô liếc mắt nhìn chồng, ý bảo anh đuổi Phương Châm đi. Anderson có chút do dự, nhưng áy náy trong lòng lại chiếm thế thượng phong. Quả thật, lần đầu tiên nhìn thấy Phương Châm anh liền thấy thích cô, không phải là tình yêu nam nữ, chỉ là cảm thấy cô rất đơn thuần thẳng thắn, giống như giấc mộng hồi trẻ của anh, cô gái Trung Quốc nên có bộ dáng như vậy. Cho nên anh giấu việc Phương Châm từng ngồi tù mà thuê cô. Nhưng hiện tại thấy bộ dạng vợ muốn náo loạn, anh lại sợ con trai bị tổn thương, cân nhắc quyết định lấy con trai làm trọng.

Vừa rồi cái trán Phương Châm bị đập có chút mạnh, nằm sấp trên sàn hồi lâu vẫn không đứng dậy nổi. Nghiêm Túc bị phỏng tay đng do dự có nên qua đỡ cô hay không, kết quả thấy Phương Châm ngo ngoạy đứng lên. Sau khi đứng lên cô chủ động đi đến trước mặt Anderson: “Thật xin lỗi Anderson tiên sinh, tôi nghĩ muốn nghỉ việc. Cám ơn anh đã cho tôi cơ hội làm công việc này.”

Anderson nhìn Phương Châm muốn nói lại thôi, Tráng Tráng bên cạnh đã kêu lên: “Dì Phương, dì đừng đi.” Câu muốn thoát ra ngực mẹ, nhưng vùng vẫy mấy cái vẫn không thành công.

Phương Châm đi đến bên cạnh cậu, cười gượng gạo một tiếng: “Tráng Tráng, con phải nghe lời, dì Phương còn có việc phải làm, không thể ở đây mãi, thật xin lỗi con.”

“Dì muốn làm chuyện gì?”

“Trong nhà dì còn có em trai, em trai cũng cần có người chăm sóc.”

“Em trai dì cũng là đứa trẻ sao?”

“Đúng vậy, so với con cũng không lớn bao nhiêu.”

Đứa trẻ năm tuổi rất dễ gạt, cậu hoàn toàn không nghĩ đến Phương Châm lớn như vậy làm sao lại có em trai chỉ lớn hơn cậu một chút. Nghĩ là dì Phương còn có em trai cần được chăm sóc, mặc dù trong lòng Tráng Tráng không muốn nhưng vẫn hào phóng gạt đầu đồng ý.

“Vậy dì rảnh rồi phải đến thăm con nha.”

“Được, nhất định sẽ đến thăm con.” Phương Châm nói xong nhìn vợ Anderson một cái, đối phương thấy ánh mắt cô liền chán ghét tránh đi. Phương Châm cũng không để ý, đứng dậy về phòng thu dọn đồ Anderson vỗ vỗ đầu nói: “Cô đưa Tráng Tráng về phòng đi, nhìn xem con có bị thương ở đâu không.”

Lúc này vợ Anderson mới hơi ý thức được vừa rồi mình thực sự hành động rất điên cuồng. Làm trò cười trước mặt Nghiêm Túc, xem ra Anderson nhất định sẽ tính sổ với cô. Cô không dám nói gì nữa, ôm lấy Tráng Tráng đi lên lầu.

Anderson lại nói xin lỗi với Nghiêm Túc, sau đó mới chú ý đến cái tay bị phỏng của anh: “Tay của cậu sao rồi, có muốn đi bác sĩ không?”

Mặc dù cả bàn tay đau như bị lửa đốt, nhưng Nghiêm Túc vẫn bình tĩnh như cũ: “Không sao, tình hình của cậu nghiêm trọng hơn của mình, mình về trước đây, cậu đem chuyện của mình giải quyết xong đi rồi nói. Gặp lại ở công ty.”

Nghiêm Túc nói xong, vừa muốn đi, Anderson gọi anh lại: “Nghiêm Túc, trên người cậu còn có tiền không?”

“Sao?”

“Mình phải đưa tiền lương cho Phương Châm. Mặc dù cô ấy không làm hết một tháng, nhưng mình muốn đưa luôn lương một tháng. Trong túi mình còn bốn ngàn, còn thiếu một ngàn, cậu cho mình mượn trước được không?”

Nghiêm Túc gật đầu, dùng bàn tay không bị phỏng đút vào túi lấy ví, nhìn cũng không nhìn đưa ví cho Anderson. Anderson mở ví ra, thấy bên trong còn khoảng ba ngàn, liền lấy hết: “Cho mình mượn hết đi, ngày mai đến công ty đưa cho cậu.”

“Được.”

Nghiêm Túc cầm lấy ví, nhìn thấy Anderson lên lầu lấy tiền, anh liền xoay người vào phòng bếp, mở vòi nước lạnh rửa tay. Nồi súp kia hiệu quả giữ nhiệt vô cùng tốt, cho nên tay Nghiêm Túc giống như là chạm vào nước đang nấu sôi, cho dù để tay trong nước lạnh thời gian dài thì từng trận đau nhói kia vẫn không hết được.

Nghiêm Túc để tay dưới nước lạnh mấy phút rồi mới ra khỏi phòng bếp, đúng lúc Phương Châm cũng thu dọn xong đồ chuẩn bị đi. Anderson đưa cho cô một phong bì thật dày, vẻ mặt đầy xin lỗi: “Thật xin lỗi, tiểu Phương hại cô bị thương như vậy. Đây là một tháng tiền lương của cô.”

Phương Châm không có nhận lấy phong bì: “Là do tôi không tốt mới đúng, tôi không nên đến nhà anh. Lúc trước làm hại Tráng Tráng bị thương ở tay, hôm nay lại khiến vợ chồng hai người tranh cãi. Tiền này tôi không thể lấy hết toàn bộ, tôi làm còn chưa đến một tháng, anh đưa cho tôi số tiền ứng với số ngày đã làm đi.”

“Không, tiền này cô phải lấy. Hôm nay là vợ tôi làm cô bị thương, cô không kiện cô ấy tôi đã rất cảm kích, đưa nhiều chút tiền thuốc thang cho cô. Trán của cô thế nào, có đau hay không?”

Anderson vừa nói lại muốn đưa tay đến sờ đầu Phương Châm, lại bị cô né tránh: “Không sao, không còn đau nữa.” Cô sợ Anderson lại mượn cớ quan tâm cô, cũng không tranh luận tiền bạc với anh nữa, cầm phong bì tiền chuẩn bị rời đi, quay người lại thấy Nghiêm Túc ở cửa cũng chuẩn bị rời đi.

Anderson thấy vậy lại nhân cơ hội gọi Nghiêm Túc: “Nghiêm Túc, cậu tiền Phương Châm giúp mình được không?”

Nghiêm Túc muốn nói không được, lại thấy mình quá keo kiệt, cho nên gật đầu đồng ý, mở cửa mời Phương Châm đi trước. Lúc đóng cửa lại, anh chỉ chỉ lên lầu, ý bảo Anderson nhanh đi đỡ dành vợ.

Sau đó anh đóng cửa lại, cùng Phương Châm một trước một sau đợi thang máy.

Một mình Phương Châm xách theo bọc lớn thoạt nhìn rất vất vả, Nghiêm Túc muốn làm bộ như không thấy, nhưng tâm lý của nam nhân lại quấy rối. Anh do dự có nên giúp đỡ cô hay không, thì thang máy mở ra. Sau khi hai người đi vào, Phương Châm chủ động nói: “Anh không cần tiền tôi, tôi có thể tự mình về được.”

Nghiêm Túc nhìn gò má cô, cảm thấy cô gái này thật quật cường. Xem ra cô ấy rất hận anh, đã qua nhiều năm như vậy vẫn không thể quên được. Nhưng cho dù Phương Châm hận anh thế nào, Nghiêm Túc vẫn cảm thấy năm đó mình thu mua Cự Hoa không có gì sai cả.

Một xí nghiệp sắp đóng cửa bị người khác mua là chuyện thường tình. Lúc ấy Cự Hoa mắc nợ quá nhiều, số tiền lớn bị mất một cách không rõ ràng, trừ một số vật dụng vô ích thì chỉ còn hai bàn tay trắng. Anh tự thấy lòng mình cũng không đen tối, giá tiền như vậy cũng là hợp lý. Mấu chốt là, lúc La Thế nói chuyện thu mua Cự Hoa cùng anh, cũng không nghe cấp

dưới nói tâm tình La Thế có vấn đề gì. Ngược lại còn nói, La Thế nghe nói có người muốn mua Cự Hoa có chút vui mừng, giống như rất nóng lòng.

Cho nên, sau này truyền ra tin tức La Thế tự thiêu ở trong nhà, anh cũng hơi kinh sợ, rõ ràng cũng giống như làm ăn bình thường trôi chảy, làm sao lại trong chớp mắt cậu ta lại chịu không nổi rồi? Nếu không muốn bán thì có thể không bán, lúc đó anh cũng đâu làm áp lực gì với La Thế, mua bán cũng là anh tình tôi nguyện.

Có lẽ Phương Châm biết chút gì ẩn khuất trong này, nhưng Nghiêm Túc lại không muốn hỏi cô. Cô gái này nhìn anh như muốn phóng nhiều mũi dao, phòng bị kia làm anh rất khó chịu. Trong quan hệ giữa bọn họ, anh mới là người bị hại, nhưng vì sao mỗi lần thấy anh, Phương Châm đều bày ra vẻ mặt mình mới là người bị hại kia, năm đó là cô đâm anh một dao...

Nghĩ đến đây Nghiêm Túc không khỏi có chút tức giận, cho nên không hề kiên trì nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Tùy cô.”

Rất nhanh thang máy đã dừng ở lầu một, Phương Châm xách lên cái bao nặng nề nhanh chóng đi khỏi thang máy. Nghiêm Túc cũng mặc cô, đóng lại cửa thang máy tiếp tục đi xuống, đến dưới tầng hầm lấy xe.

Phương Châm chậm nghe tiếng của thang máy khép lại, quay đầu nhìn một cái, vẻ mặt không thay đổi đi qua đại sảnh lầu một hướng về phía cửa lớn. Vừa đi đến cửa liền phát hiện ngoài trời đang mưa. hạt mưa tí tách theo mái hiên rơi xuống, nhìn lí thấy mưa vẫn đang lớn.

Nhất thời Phương Châm có chút lúng túng. Bây giờ trên người cô có tiền, gọi taxi không thành vấn đề. Nhưng cô không biết số điện thoại, mà bây giờ đang lưu hành phần mềm gọi xe bằng điện thoại di động cô cũng không có trang bị. Cô ở trong tù năm năm, tách rời với xã hội này, muốn dung nhập một lần nữa cần một khoảng thời gian. Cô đột nhiên phát hiện thế giới này đối với cô thật xa lạ.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại một chút, có nên gọi Từ Mỹ Nghi đến đón hay không. Nhưng đã sắp đến chín giờ, nhà Từ Mỹ Nghi cũng không gần đây, trời tối còn bắt người ta đi xa như vậy, cô thật áy náy, huống chi bây giờ còn đang mưa.

Nếu vừa rồi không kiên quyết từ chối ý tốt của Nghiêm Túc, lúc này hẳn là cũng không vào thế khó xử như vậy.

Phương Châm ngẩng đầu nhìn màn đêm bên ngoài, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Nghiêm Túc lấy xe dưới hầm, đến lúc chạy ra ngoài mới phát hiện trời mưa. Anh vốn không muốn quan tâm Phương Châm, xe cũng chạy đến cửa tiểu khu, nhưng lại chuyển tay lái, chạy đến dưới lầu nhà Anderson, trong lòng vẫn tự nói với mình, nếu nhận lời ủy thác của người ta thì anh phải làm được chuyện đã hứa.

Sau khi lái xe đến trước đại sảnh, Nghiêm Túc hạ cửa kính xe nhìn ra, thấy phương châm xách hành lý đứng đó, cả người lạnh đến run rẩy.

Một khắc kia đột nhiên anh thấy, cô gái này sao lại đáng thương như vậy, trong lòng dâng lên ý muốn bảo vệ cô.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 8: Sợ

Nóng rần lên kỳ lạ như vậy, đột nhiên Phương Châm cảm thấy sợ, sợ cô cứ như vậy chết ở khách sạn xa lạ này. cha mẹ không thương cô thì cô cũng phải thương mình mới được.

Nghĩ đến đây, rốt cuộc cô cũng dùng hết khí lực bỏ dậy, lấy điện thoại gọi cho Từ Mỹ Nghi. Đầu bên kia, Từ Mỹ Nghi vừa nghe tình hình của cô liền thấy không ổn, lập tức mặc áo khoác cầm chìa khóa xe lao xuống nhà. cô vừa chạy vừa nói với Phương Châm: “Cậu chờ mình, mình sẽ đến lập tức.”

Nhưng Phương Châm không trả lời cô, cô thấy mình nói liên tục nói đến không còn khí lực.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 9: Thủ thân như ngọc

Phương Châm cuối cùng vẫn còn chống đỡ được đến khi Từ Mỹ Nghi chạy đến.

Trong điện thoại Từ Mỹ Nghi nghe ra tình huống của Phương Châm không đúng, vừa đến nhà nghỉ liền kêu công nhân viên dưới lầu lên mở cửa cho nàng, sau đó lại để công nhân viên cùng nhau giúp đỡ Phương Châm xuống lầu, trực tiếp đỡ vào trong xe của cô.

Sau đó cô lên xe, trực tiếp nhấn chân ga hướng đến bệnh viện. Dọc theo đường đi cô thỉnh thoảng chú ý đến tình huống của Phương Châm, nhìn sắc mặt cô trắng bệch vẻ mặt mệt mỏi, cơ hồ là cả người không ngửi được, bộ dáng tùy lúc đều có thể té xỉu, làm Từ Mỹ Nghi sốt ruột muốn chết.

"Cậu làm sao vậy, hai ngày trước gọi điện thoại còn nói đã tìm được việc, làm sao bây giờ còn ở trong nhà nghỉ? Xảy ra chuyện gì, có phải cậu ăn phải thức ăn hỏng hay không?"

Phương Châm mệt mỏi nói không ra lời, khoát tay ý bảo cô chờ nữa lại hỏi. Từ Mỹ Nghi lập tức hiểu được, nói: "Cậu đừng lo lắng, mình đưa cậu đến chỗ anh họ mình. Hôm nay anh ấy trực đêm, lúc này khẳng định là ở bệnh viện. Mình đến anh ấy kiểm tra kỹ càng một chút cho cậu."

anh họ Từ Mỹ Nghi - Thẩm Khiên, Phương Châm cũng biết, là bạn tốt của chồng sắp cưới đã chết của cô La Thế. Thẩm Khiên gia cảnh rất tốt, từ nhỏ anh lại thông minh lanh lợi, sau khi tốt nghiệp trường y nên làm bác sĩ ở một bệnh viện tư nhân tương đối nổi tiếng, bây giờ anh cũng làm một thanh niên tài tử.

Là bạn bè Phương Châm cũng muốn gặp anh, nhưng vừa nghĩ đến La Thế lại có chút mâu thuẫn. Dù sa năm đó Thẩm Khiên cùng La Thế phi thường thân thiết, không phải anh em mà hơn hẳn anh em. Phương Châm vừa nhìn thấy anh liền nhớ đến La Thế, trong lòng không nhịn được ê ẩm.

Nhưng tình huống trước mắt của Thẩm Khiên so với tình người khác tốt hơn, ngay lúc cô khó chịu đến nỗi nghĩ muốn chết mất, để người quen xem bệnh sẽ khiến trong lòng cô dễ chịu hơn một chút.

Từ Mỹ Nghi chạy một đường tốc độ rất nhanh, vài lần thiếu chút nữa là vượt đèn đỏ. Phương Châm thấy cô như vậy nhanh chóng khuyên nhủ: "Cậu lái xe cẩn thận một chút, mình còn không có nghiêm trọng như vậy."

"Chỉ còn một hơi mà còn dám nói không nghiêm trọng."

Từ Mỹ Nghi không có nghe theo cô, bất chấp nguy hiểm bị phạt tiền một đường chạy như bão táp đến bệnh viện. Tùy tiện đem xe dừng lại ở cửa phòng cấp cứu, đỡ Phương Châm xuống xe đến. Hai người trực tiếp đến phòng cấp cứu, Từ Nghi đoán anh họ hẳn là ở bệnh viện.

Lúc này Thẩm Khiên đúng là ở bệnh viện, hơn nữa còn ở phòng cấp cứu. Buổi tối không có chuyện gì, anh ở phòng làm việc của mình đến khó chịu, liền đến phòng cấp cứu tìm đồng nghiệp tán gẫu. Kết quả vừa mới nói không được hai câu chợt nghe thanh âm mem họanh lớn tiếng gọi tên anh. Thẩm Khiên sửng sốt đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Mới vừa đi tới cửa phòng liền thấy em họ đỡ Phương Châm đang hướng anh đi tới. Phương Châm nhìn qua thật dọa người, giống như bệnh nặng.

Thẩm Khiên lo lắng, bước nhanh về phía trước đỡ Phương Châm: "Đây là làm sao, ăn thức ăn hư hỏng sao?"

"Hình như không phải, em thấy tình huống rất nghiêm trọng. Anh họ, anh nhanh chóng xem xem."

Thẩm Khiên lập tức gọi người đến, cùng nhau giúp đem Phương Châm đỡ vào trong phòng. Phương Châm ngồi xuống ghế dựa, cả người suy yếu dựa lên người Từ Mỹ Nghi. Thẩm Khiên bên cạnh đã làm kiểm tra cơ bản chocô, vừa kiểm tra vừa hỏi: "Bữa tối ăn cái gì?"

"Chưa ăn, chắc không phải là ngộ độc thức ăn."

"anh thấy cũng không giống trúng độc. Trong vài giờ gần nhất có phát sinh chuyện gì đặc biệt hay không?"

Lời Thẩm Khiên nói lập tức nhắc nhở Phương Châm. Trước đó cô vẫn cho là gió thổi làm cảm lạnh nên phát sốt, nhưng lúc này xem tình huống rõ ràng so phát sốt nghiêm trọng hơn bao nhiêu. Điều này làm chocônghĩ tới vài giờ trước tại nhà Anderson phát sinh một màn kia. An phu nhân đột nhiên phát điên đã cônggã đụng vào bàn ăn. cô nhất thời đứng không vững té ngã trán đụng phải cạnh bàn, sau đó cả người ngã xuống đất.

Nàng nhớ rõ lúc ngã sấp xuống hình như còn kéo theo khăn trải bàn, liền nổi súp trên bàn cũng đổ xuống. Nếu không phải Nghiêm Túc ra tay giúp đúng lúc, lúc này hẳn là cô đã sớm nằm trong bệnh viện.

Nghĩ đến đây cô lại nhớ tới tay của Nghiêm Túc. Lúc hai người cùng xuống lầu trong lúc vô ý cô có liếc mắt nhìn đến cái tay phải kia, thoát nhìn vô cùng sững sờ. Một nồi canh nóng như vậy, cái tay kia của Nghiêm Túc xem ra cũng không dễ dàng khỏi được. Cũng không biết anh ta có đi khám bác sĩ hay không?

Tuy rằng trong lòng hận anh ta, nhưng anh ta thay cônggan chặn cái kia đổ xuống, Phương Châm vẫn cảm kích.

Nghiêm Túc cũng không biết Phương Châm đối với anh mang lòng cảm kích. Nhưng anh quả thật như Phương Châm nghĩ, bởi vì tay bị phỏng mà đến bệnh viện.

Vốn là anh chỉ muốn nhin một chút cho qua, dù sao cũng không nhìn thấy vết thương. Nhưng sau khi lái xe về nhà tay phải ngày càng không tốt, tay càng lúc càng sưng lên cảm giác đau đớn cũng càng thêm mãnh liệt. Da mặt ngoài mu bàn tay có chút nhẩn, như là muốn phồng lên như cái bọc lớn, có khả năng còn bị viêm mà sinh mủ.

Nghiêm Túc là người có thể chịu khổ, nhưng cũng không đại biểu anh bị thương còn có thể liều chết hi sinh. Anh để tay dưới đèn nghiên cứu mấy phút, sau đó gọi điện thoại cho bạn tốt Lí Mặc.

Lí Mặc là bác sĩ, mấy đời trong nhà cũng làm bác sĩ, mấy đời đi xuống đã là y học thế gia. Chính anh cũng có vài bệnh viện tư nhân danh nghĩa, bình thường Nghiêm Túc có đau đầu nhức óc gì, đều gọi điện thoại cho anh.

Lúc điện thoại gọi qua, Lí Mặc vừa làm xong một cuộc giải phẫu, đang ở chỗ đó nhu nhu mi tâm: "Bị phỏng? Nghiêm trọng không?"

"Rất nghiêm trọng. Một nỗi súp."

Lí Mặc vui vẻ: "Không nóng thành móng heo đi. Cậu cũng đừng trì hoãn, nhanh đến bệnh viện, nhân lúc mình còn chưa đi, mình nhìn giúp cậu một chút."

Nghiêm Túc cúp điện thoại liền lái xe đến bệnh viện, dọc theo đường đi lúc nắm tay lái có thể cảm giác được rõ rệt tay phải truyền đến đau đớn. Đối người khác có lẽ đã sớm không chịu nổi, cũng là khả năng lực nhẫn nại thật mạnh, thế nhưng không gọi tài xế, mà mình chạy đến bệnh viện.

Đến bệnh viện anh trực tiếp đi vào phòng của Lí Mặc, đối phương cầm lấy "móng heo" của anh đánh giá nửa ngày, không khỏi chặc chặc: "Làm sao lại thành như vậy. Nghiêm đại thiếu một đời phong lưu anh tuấn kiệt xuất, vô luận thời điểm nào xem đều là bộ dạng anh tuấn bức người, làm sao lại trở nên chặc vật như vậy. Vì... phụ nữ?"

Lúc hỏi Lí Mặc có chút không xác định. Bởi vì lấy hiểu biết của anh đối với Nghiêm Túc, đây là một người đàn ông lãnh đạm tuyệt đối. Anh đối với phụ nữ không có hứng thú, đối đàn ông cũng không có hứng thú. Dù sao hai người quen biết lâu như vậy, Lí Mặc không thấy anh nói chuyện yêu đương. Không nói đến hôn ước được người trong nhà định sẵn, anh có lẽ còn chưa nắm qua tay phụ nữ khác.

một người như vậy sẽ vì phụ nữ mà trở nên như vậy, nói thật Lí Mặc không dám tin.

Nhưng Nghiêm Túc trả lời lại là anh kinh sợ đến rớt tròng mắt: "Ừ, là vì một cô gái."

"Cái gì, thật là vì phụ nữ? Cậu cùng người ta tranh giành tình nhân bị người ta hắt nước nóng vào người? Không đúng là nỗi sợ, cậu ở trong nhà hàng cùng ta người đoạt phụ nữ?"

"Thu hồi ý nghĩ bát quái của cậu đi, làm bác sĩ trị bệnh cứu người mới là chủ yếu."

Lí Mặc đẩy cái "móng heo": "Bệnh này mình không trị được."

"Mình đi đây."

Nghiêm Túc đứng dậy muốn đi, lại nghe Lí Mặc nói: "Đi tìm Tiểu Thẩm cho cậu một chút thuốc mỡ chắc là được."

"Tiểu Thẩm?"

"Bác sĩ Bệnh viện chúng ta. Nhà cậu ta có thuốc trị phỏng gia truyền, nghe nói hiệu quả cũng không tệ lắm. Mình vẫn muốn đem nó sinh sản hóa, nói không chừng còn có thể thành tạo thêm danh tiếng cho bệnh viện chúng ta."

Nghiêm Túc đứng ở đó nhìn chăm chăm Lí Mặc nửa ngày mỉm cười: "Người tốt cuộc là bác sĩ hay là thương nhân?"

"Đều là. Mình vừa không là đơn thuần bác sĩ cũng không phải đơn thuần thương nhân. Mình rất bác ái, hứng thú cũng nhiều, đối với phụ nữ là thế này, đối những chuyện khác cũng là thế này. không giống cậu, cấm dục cuồng, trừ bỏ công việc cùng sinh hoạt liền không còn gì khác."

Khi nói chuyện Lí Mặc chạy tới bên người Nghiêm Túc, ôm vai anh: "Người anh em, nói cho anh em biết, cậu có chơi qua phụ nữ hay không?"

Nghiêm Túc như cười như không cười nhìn anh: "Mình chơi hay không chơi qua phụ nữ cậu không cần phải để ý. Nhưng mà hôm nay mình không ngại chơi đàn ông một lần."

Lí Mặc lập tức đem tay từ trên người anh dờ đi: "Tới địa ngục đi, lão tử không có bệnh."

"Nhưng mình có." Nghiêm Túc lại đem tay đưa tới trước mặt Lí Mặc, "Có thể nhanh lên hay không?"

"Đau không?"

"Đau."

"Đau là được."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi xuống dưới lầu, Lí Mặc tìm đề tài nói: "Mình vừa hỏi y tá, các cô ấy nói lúc này có lẽ Tiểu Thâm đang ở phòng cấp cứu giết thời gian. thật không được cậu đi, quay đầu lại thấy những cô y tá vừa thấy cậu lại nổi điên."

"Có cậu là đủ rồi, các y tá mỗi ngày đều thấy cậu, hẳn là đã sinh ra miễn dịch với đàn ông."

"Đàn ông tốt là giống loài khan hiếm, những cô gái kia đều giống như sói đói. Một mình mình làm sao thỏa mãn được họ. Mình dám cam đoan, đêm nay các cô ấy vừa thấy cậu, một tuần kế tiếp trong miệng khẳng định đều là cậu. Có gan lớn một chú nói không chừng sẽ ăn đậu hủ của cậu, cậu nhin đi. Người anh em, đầu năm nay phụ nữ đều cởi mở như vậy, cậu thật sự không động tâm, còn muốn thủ thân như ngọc?"

Lí Mặc vừa nói xong lời này lập tức nhanh chóng đi về phía trước vài bước, khó khăn lắm mới né tránh được cái chân của Nghiêm Túc giờ lên đá anh.

Trong phòng cấp cứu đèn đuốc sáng trưng, có mấy bệnh nhân đang ở nơi đó khám bệnh. Lí Mặc bước vào đi trực tiếp túm một tá hỏi: "bác sĩ Thẩm đâu?"

Y tá thấy 2 soái ca có chút choáng váng, lắp bắp nói: "Ồ, ở phía sau... văn phòng."

Lí Mặc lại dẫn người đi ra phía sau. Anh cũng không gõ cửa, trực tiếp mở cửa liền hỏi: "Thẩm Khiên, thuốc phòng gia truyền nhà cậu còn không?"

Vừa dứt lời anh liền nhìn thấy Phương Châm cùng Từ Mỹ Nghi, vội nói xin lỗi: "Ai, không biết cậu có bệnh nhân ở đây, xin lỗi."

Anh nói xong liền muốn đóng cửa đi ra, cửa đóng được một nửa liền bị người giữ lại. Anh quay đầu nhìn Nghiêm Túc đứng ở cửa, một tay để trên cửa, vừa dùng sức đẩy cửa đẩy ra.

Nghiêm Túc làm như vậy là vì thấy được Phương Châm ở bên trong. Không nghĩ đến hai người bọn họ lại có duyên như thế, Phương Châm ra tù mới hơn một tháng, bọn họ đã vô tình gặp vài lần.

Phương Châm ở trong này gặp được Nghiêm Túc cũng có chút giật mình, vừa mới Thẩm Khiên hỏi cô vẫn đề còn chưa trả lời, hai mắt dán trên người Nghiêm Túc nhìn anh không chớp mắt.

Vừa mới nhìn vài giây đột nhiên cảm thấy trong dạ dày vô cùng khó chịu, giống như có cái gì đó trào lên cổ họng, lập tức ới ra. Cũng không biết có lấy khí lực từ nơi nào lập tức đứng lên, nhìn bốn phía không thấy có chỗ có thể ới ra, lại sợ xấu mặt trước mặt mọi người, chỉ có thể sử dụng chút sức lực cuối cùng chạy ra cửa phòng.

Cô muốn tìm WC, bước chân lảo đảo lại không thể chống đỡ được bao lâu. Vừa chạy đến cửa còn chưa kịp ra khỏi cửa, Phương Châm đã cảm thấy toàn bộ căn phòng đều bay lơ lửng, tất cả mọi thứ đều lượn vòng trước mặt.

Trước mắt giống như xuất hiện một vòng xoáy không đáy, hút cả người cô vào.

Cả người Phương Châm mềm nhũn, hai mắt tối sầm ngã xuống. Nghiêm Túckhông kịp suy nghĩ, vươn tay ra đỡ lấy cô, kéo thẳng vào trong ngực.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 10: Nhân tình

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 11: Nôn

Phương Châm nghĩ thầm, trước kia lúc cô chưa ngồi tù, cũng không thấy cha mẹ đối với cô tốt bao nhiêu.

Mọi lần chỉ có khi cô lãnh tiền lương hoặc là tiền thu nhập thêm về nhà, bọn họ mới có thể đối với cô nhiệt tình vào lúc sáng. Thời điểm còn lại giống như là bị ngăn cách chút gì đó, vĩnh viễn đều không có cảm giác tri kỷ.

Nhưng lời này nàng không thể nói với Từ Mỹ Nghi, chỉ là giật nhẹ khóe miệng cười nói: "Mình không muốn chọc giận họ, dù sao chuyện năm đó họ chịu áp lực rất lớn."

Từ Mỹ Nghi nghĩ thấy có lý: "Nhưng cậu cũng phải có chỗ ở. Cậu muốn quay lại nhà nghỉ kia ở sao? Chỗ đó một ngày hơn một trăm, chút tiền lương kia của cậu cũng không đủ trả tiền phòng nha. Nếu không như vậy đi, cậu tới nhà mình ở?"

"không cần, mình nghĩ thuê một căn phòng ở tạm trước, hoặc là thuê chung một phòng với người ta cũng được."

"Liên tính đi thuê phòng, cậu cũng phải tìm chỗ trước. Cũng không thể vừa ra viện liền ngủ ngoài đường a. Cậu tới nhà mình ở vài ngày trước, sau đó chậm rãi tìm việc làm tìm chỗ ở. Như vậy đi, mỗi ngày ở nhà nghỉ, đừng nói mình không yên lòng, anh họ mình cũng sẽ không đồng ý. Chẳng lẽ cậu muốn anh họ tự mình an bài chỗ ở cho cậu?"

Từ Mỹ Nghi vừa nói vừa chớp chớp mắt với cô, cười như tên trộm. Phương Châm vừa nghĩ đến Thẩm Khiên muốn ra tay giúp mình, lập tức thấy đầu to ra, lại không dám cự tuyệt Từ Mỹ Nghi, chỉ có thể đồng ý tạm thời đến nhà cô ấy ở vài ngày.

Ngày xuất viện Thẩm Khiên vẫn phải tới, giúp Phương Châm thu dọn đồ đạc. Hành lý trong nhà nhỉnh hỏ đó vài ngày trước anh đã cho lái xe đem lại, còn thuận tiện tặng Phương Châm vài cuốn sách, nói là để cho cô đọc giải buồn. Từ Mỹ Nghi ở bên cạnh nhìn cười không ngừng, đến buổi tối ở trong phòng sắp xếp lại đồ đạc, cô liền lấy mấy cuốn sách kia trêu ghẹo: "anh họ mình bình thường nhìn thật thông minh, làm sao ở chỗ cậu lại trở nên ngu ngốc. Nào có người theo đuổi bạn gái mà tặng sách, cũng không biết tặng hột xoàn kim cương, thật là không hiểu chuyện."

Phương Châm vô cùng im lặng, chỉ ngoảnh lại nói qua loa: "Mình cảm thấy mấy cuốn sách này tốt vô cùng, nội dung cũng không nên sai."

"Đây không phải là vấn đề sách tốt hay không, mấu chốt là anh ấy kín đáo như vậy làm sao người ta cảm giác được trái tim nóng bỏng của anh ấy? Em họ mình đây còn phải ra tay giúp đỡ." Từ Mỹ Nghi đến sát trước mặt Phương Châm, nén cười nói, "Phương Châm, có hứng thú làm chị dâu họ của mình hay không?"

"không có."

"Đừng vô tình như vậy, anh họ mình nhiệt huyết như vậy, cậu làm sao lại cự tuyệt nhanh như vậy được. Cho anh ấy một cơ hội nha. Tốt xấu gì hai người cũng là bạn bè quen biết từ trước, tự nhiên sẽ thấy quen thuộc."

"Chính là bởi vì là bạn bè nên mới không được. Mình đối với anh ấy chỉ có tình bạn không có tình yêu."

"Tình yêu là có thể từ từ bồi dưỡng."

"Mỹ Nghi, " Phương Châm cầm kia hai quyển sách, cười chua xót với Từ Mỹ Nghi, "anh họ cậu cùng mình không có kết quả."

"Vì sao? Liên bởi vì trước kia anh ấy là bạn của La Thế?"

"không chỉ như vậy, cậu cảm thấy cha mẹ anh họ cậu sẽ tiếp nhận mình?"

Từ Mỹ Nghi từ trước đến giờ lạc quan trên mặt hiếm khi lộ ra biểu cảm rối rắm: "Là có chút khó, nhưng sự tại do người."

"Nhưng mình không nghĩ do người. hiện tại mình không có tư cách nghĩ đến tình yêu, mình chỉ muốn nhanh chóng tìm được công việc, mặc kệ nó như thế nào ta phải nuôi sống chính mình trước."

"Vây cũng đúng." Từ Mỹ Nghi cầm bộ áo ngủ đưa cho Phương Châm, "Muốn tắm rửa trước hay không. Mặc áo ngủ của mình đi, mới, đồ của cậu giặt còn chưa khô, hai ngày nay thời tiết không được tốt."

Phương Châm nhận lấy áo ngủ, mặt đầy cảm kích. Từ Mỹ Nghi giành nói trước cô: "Đừng nói với mình lời cảm ơn linh tinh gì đó muốn cảm ơn mình rất đơn giản, ngày mai theo mình đi ăn cơm là được."

Phương Châm xoay người đi đến phòng tắm, đi được một nửa lại hỏi: "Vì sao muốn ăn cơm?"

"Chúc mừng cậu ra tù."

"không có gì mà chúc mừng cả."

"Vây cậu coi như mình muốn có một bữa cơm no nê thế nào, cũng phải lấy cố có được hay không? Chị hai, cậu mới bao nhiêu tuổi a, có thể hoạt bát một chút giống như tuổi trẻ hay không, cuộc sống còn có rất dài, cậu chuẩn bị ở nhà mồi meo đến già sao?"

Phương Châm cuối cùng không hề nói gì nữa, chỉ là cười cười với Từ Mỹ Nghi liền vào phòng tắm. Cô thừa nhận Mỹ Nghi nói rất có đạo lý, bây giờ cảm xúc của cô quả thật tương đối thấp, cả người thiếu ý chí chiến đấu, cuộc sống không có mục tiêu chân chính, giống như không biết vì cái gì mà sống. Cô một lòng chỉ muốn nhanh chóng kiếm tiền, nhưng là sau đó muốn tiếp tục thế nào nữa cô chưa từng nghĩ tới. Có lẽ cô thật sự cần phải một lần nữa đi vào xã hội, đi tiếp xúc nhiều với người khác, mới có thể triệt để thoát khỏi bóng ma quá khứ sống lại một lần.

Kết quả buổi tối ngày thứ hai cùng Từ Mỹ Nghi ra ngoài ăn cơm đột nhiên Phương Châm cảm thấy tình ngậm một ngày trước của mình đều là sai lầm rồi, quả nhiên vẫn là ở nhà tương đối tốt.

Các cô đi một nhà hàng vô cùng cao cấp, nghe nói trong đó một đĩa món khai vị bình thường nhất cũng phải tốn hết mấy ngày tiền lương của cô. Nó chỉ là những loại rượu cao cấp đa dạng, Từ Mỹ Nghi liền muốn đem cô bán cũng chưa chắc trả được bữa cơm này.

Cho nên ngay ở giây phút bước vào cánh cửa kia, Phương Châm chỉ biết đêm nay nhất định sẽ thấy Thẩm Khiên. Từ Mỹ Nghi gia cảnh cũng khá giả, nhưng còn chưa đủ để cùng cô ăn bữa cơm mắc như vậy, bên người cô ấy cũng chỉ có Thẩm Khiên có khả năng tiêu phí ở đây.

Vì thế Phương Châm nhỏ giọng đến gần Từ Mỹ Nghi nói bên tai: "không phải cậu mời khách sao? Lại để cho anh họ cậu quẹt thẻ?"

"Đúng vậy, mình mời khách anh họ trả tiền có vấn đề gì không? Anh họ không phải là có công dụng này sao?"

Phương Châm không tranh luận với logic của Từ Mỹ Nghi, liền cười cười không nói. vài năm nay cô ở trong tù học được một đạo lý, nếu không đúng không nhất định phải tranh cãi đến một mất một còn, im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế lúc ăn cơm Phương Châm liền trở thành một người an tĩnh nhất trong ba người ở đây. Từ Mỹ Nghi vẫn như cũ là người nói nhiều nhất, dù sao chỉ cần có cô ở đó mãi không cần lo lắng tẻ ngắt. Thẩm Khiên vẫn là một bộ dáng tao nhã, so sánh với 5 năm trước canhta thành thực và chững chạc hơn, nhưng tấm lòng tri kỷ vẫn như trước không thay đổi. Phương Châm cảm thấy cùng an làm bạn bè thật thoải mái, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, bọn họ sẽ không trở thành người yêu, đây là cảm giác bây giờ của Phương Châm.

Cũng may Thẩm Khiên là người rất có phong độ, lúc ăn cơm vẫn chưa nói chút lời làm cô cảm thấy xấu hổ. Từ Mỹ Nghi cũng thật sẵn sàng không đề cập đến chuyện 5 năm trước, chỉ nói là chút chuyện trước kia. Các cô 2 người tiểu học trung học đều là cùng một trường học, tuy rằng đại học không học cùng nhau nhưng là đều ở cùng một cái thành phố, cho nên đối với hai cô hồi ức chung rất nhiều.

Từ Mỹ Nghi vừa uống rượu, máy hát càng mở to. Cô vỗ vỗ bả vai Phương Châm, có chút kích động nói: "Cậu nói xem cậu khách khí với mình như vậy làm cái gì. Hai chúng ta là quan hệ gì? Mình từng hỏi sao chép bài tập của cậu lớn lên, lúc đi thi cậu còn cho mình xem bài thi của cậu. Có một lần còn thiếu chút nữa hại người giáo viên bắt được. Học trung học cậu giúp mình viết thư tình cho tên tiểu tử thú vị lớp bên cạnh kia, hại hẳn cho là cậu thích hẳn, quần lấy cậu cả buổi, làm giáo viên biết thiếu chút nữa gọi phụ huynh lên."

"Mỹ Nghi..." Phương Châm có chút ngượng ngùng, cô ở trong tù tự nhận là da mặt dày không biết đỏ, nhưng lúc này nghe được chuyện trước kia vẫn cảm thấy trên mặt nóng lên.

Đặc biệt còn là trước mặt Thẩm Khiên.

Thẩm Khiên giống như là biết cô băn khoăn, cười an ủi cô: "không sao, việc này con bé đã sớm nói với anh. con bé luôn nói em là người bạn tốt nhất"

của con bé, trừ cậu ra những người khác tất cả đều là giả dối."

"không sai, những người đó làm sao có thể so với Phương Châm. Các cô ấy, há miệng chính là quảng trường Thâm Lam, nếu không chính là đàm luận Nghiêm Túc kia, từ anh ta có bao nhiêu tiền tới diện mạo khí chất, còn rất quan tâm đến người ta có bạn gái hay không. Mình muốn nói các cô ấy gặp qua Nghiêm Túc sao? Có lợi hại như Phương Châm của chúng ta sao, chúng ta Phương Châm mới là người nhìn thấy anh ta ở khoảng cách gần nhất."

"Mỹ Nghi!" Lúc này đến phiên Thâm Khiên lên tiếng, "Em uống say rồi."

Từ Mỹ Nghi tự biết mình lỡ lời, nhanh chóng bưng ly lên: "Mình nói sai, mình tự phạt ba ly."

nói xong cô thật sự uống ba ly rượu. Phương Châm nhìn cô uống sáng khoải không khỏi có chút lo lắng, liền khuyên nhủ: "Cậu uống ít chút, chút nữa sẽ say thật sự."

Từ Mỹ Nghi vốn đang mình thường, ba ly rượu này lại làm cô thật sự có chút choáng váng. Nhưng cô cũng không để ý: "không sao, uống say còn cậu nữa, lại không tốt thì còn có anh họ mình đây. Có hai người các người ở đây, ai dám làm gì mình?"

"Yên tâm, cho dù không có chúng ta ở đây, cũng không ai dám làm gì em." Thâm Khiên nói thì nói, nhưng đối với em họ mình vẫn rất quan tâm. anh thấy Từ Mỹ Nghi thật là say, hỏi cô, "Như thế nào, khó chịu sao, muốn gọi chút đồ giải rượu hay không?"

"không, không cần. anh họ, em, em có chút buồn nôn."

"Buồn nôn là được." Thâm Khiên tỏ vẻ mặt xin lỗi nhìn Phương Châm, "Em đỡ com bé đi WC nôn một chút đi, anh không vào được toilet nữ."

Phương Châm lập tức đứng dậy đỡ Từ Mỹ Nghi. Đối phương lại cậy mạnh tự mình đứng lên, lão đảo hướng phía nhà WC. Phương Châm bước nhanh chạy theo, gắt gao kéo cánh tay cô không buông.

"Mình không sao Phương Châm, cậu đừng lo lắng cho mình."

"Ừ, mình biết cậu không có việc gì, chỉ là đi đường có chút lão đảo."

"Ai nha, mình nói đường này làm sao lại tối như vậy, làm sao lại nhiều cửa như vậy, chúng ta nên đi đâu?"

Phương Châm nhìn nhìn phía trước, liền một thành lang đi đến cuối cùng. WC ngay chỗ cuối đường quẹo phải. Từ Mỹ Nghi hiển nhiên là uống đến hồ đồ, xuất hiện bệnh trạng mấy ngày hôm trước cô gặp phải: ảo ảnh.

Vì thế cô lại càng dùng sức đỡ đối phương: "Cậu theo mình đi là được, lập tức tới ngay."

"không được Phương Châm, mình, mình muốn ới."

Phương Châm hoảng sợ: "Cậu lại cố gắng một chút, trăm ngàn lần đừng nôn ở chỗ này." địa phương mắc như vậy, nôn một lần phải bồi thường bao nhiêu tiền a. Quan trọng là trước mặt mọi người nôn đây ra đất, đối với hình tượng của Từ Mỹ Nghi cũng có hao tổn a.

Nhưng Từ Mỹ Nghi nhịn không được, đẩy Phương Châm ra nghiêng ngả lão đảo hướng về phía trước vài bước, lúc chạy đến cuối hành lang cô một tay chống lên tường, thân thể nghiêng nghiêng "Oe" một tiếng thật lớn, liền nôn ra.

Cơ hội kêu lên Phương Châm cũng không có, vừa chạy đến bên người cô còn chưa mở miệng, cứ như vậy trơ mắt nhìn đối phương đem trong bụng trắng đỏ tất cả đều nôn ra.

Xong, nàythậtlà phải bồi thường tiền. Nhưng này cònkhôngphải điểmkhết người, ngay chỗ Từ Mỹ Nghi há miệng nôn, góc đóđilạimộtngười,mộtđôi giầy da mới tinh sẫm màu đập vào mắt Phương Châm.trênngiày da có vài giọt chất lỏngrờng, hẳn là là Từ Mỹ Nghi nôn.

Phương Châm nhất thờikhôngnóidược gì, vừa định ngừng đầu cùng đối phươngnóicâu xin lỗi, kết quả nhìn thấy gương mặt nghiêm trang của Nghiêm Túc,côliền cái gì cũng đầukhôngnóira được.

Ách, mới rồinôn kia bắn lên, muốn giả vờkhôngnhìn thấy được haykhông?

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 12: Tâm thần không yên

Rốt cuộc da mặt Phương Châm không đủ dày, làm không ra loại chuyện trợn mắt không nhận lỗi như vậy.

cô hướng về đối phương nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, tôi lau sạch cho anh."

"không cần." Nghiêm Túc rút chận lại, nhìn đống hỗn độn trên mặt sàn không khỏi nhú mày. Anh rất muốn trực tiếp rời đi, nhưng nhìn Phương Châm một mình cố hết sức đỡ một cô gái khác, đối mặt với đống hỗn độn đầy mặt sàn cũng không biết thu dọn thế nào, vì thế lại một lần nữa mềm lòng, "Tôi tìm người đến thu dọn một chút."

anh vừa dứt lời liền thấy đối diện một người trẻ tuổi mặc quần áo phục vụ đứng tới, thế nên kéo lại: "Vị tiểu thư này uống nhiều quá, chỗ này phiền cậu tìm người dọn dẹp một chút."

Người phục vụ vốn nhìn thấy đống hỗn độn đầy sàn rất không vui, kết quả vừa thấy đối phương là Nghiêm Túc lập tức liền thay đổi sắc mặt. Lời Nghiêm Túc làm cho cậu hiểu lầm Từ Mỹ Nghi là bằng hữu của anh, vì thế cung kính gật đầu đồng ý, tích cực tìm người đến thu dọn.

"Cám ơn." Phương Châm nói cảm ơn Nghiêm Túc lại nghĩ đỡ Từ Mỹ Nghi dậy, nhưng đối phương vẫn ngồi xõm tại chỗ đó không đứng dậy, hơn nữa còn liên tiếp phát tay với cô: "Đừng, đừng chạm vào mình."

"Mỹ Nghi, chúng ta đi WC có được hay không? Ngộ nhờ cậu lại muốn nôn..."

"Tôi khuyên tốt nhất đừng động vào đây." Nghiêm Túc ở bên cạnh xen miệng, "Đề nghị tự mình điều hòa một chút. Bây giờ cử động có khả năng nôn càng ghê hơn."

Phương Châm đối với việc say rượu không có kinh nghiệm gì, cô cũng không có say qua. Nhưng lúc này nhìn thấy hẳn là Nghiêm Túc đối với phương diện này rất có kinh nghiệm, vì thế nghe theo đề nghị của đối phương, lặng lẽ đứng ở chỗ ngoặt.

Không khí dường như tạm thời ngưng lại, ba người đều không nhìn lẫn nhau, nhưng đều đứng ở chỗ này không động đậy. Từ Mỹ Nghi là sợ nôn không dám động, Phương Châm là muốn ở lại với cô nên không thể đi. Về phần Nghiêm Túc, anh cũng không rõ tại sao mình còn không đi, anh nghĩ đại khái là muốn đợi người đến thay anh lau giày da sạch sẽ đi.

Chủ tịch Quảng trường Thâm Lam mang đôi giày dính đầy dịch nôn mở cửa nhà hàng, thật sự có chút không thích hợp. Đây là giải thích hợp lý nhất mà Nghiêm Túc tự nghĩ ra.

Vì thế không khí trầm mặc kéo dài đại khái khoảng hai ba phút, trong đó Phương Châm nội tâm là bị dày vò nhất. Cô vừa hận Nghiêm Túc rời lại cảm kích anh ra tay giúp đỡ. Loại cảm giác này làm cô hết sức khó xử cũng rất khó chịu. Lúc rời khỏi nhà Anderson cô cũng có cảm giác như vậy, không nghĩ đến mới qua vài ngày, thế nhưng lại gặp phải tình trạng tương tự.

Vừa nghĩ đến Anderson Phương Châm không khỏi liếc mắt nhìn tay phải của Nghiêm Túc. Nghe Từ Mỹ Nghi hôm đó anh ta cũng đến bệnh viện, chắc là bị phỏng rất nghiêm trọng. Lúc này anh đặt tay ở sau lưng, Phương Châm liền thấy không rõ.

Vì thế cô dứt khoát mở miệng hỏi: "Tay anh sao rồi?"

"không sao."

"Nghiêm bị phỏng rất nghiêm trọng."

"không có gì, một vết thương nhỏ thôi."

"Ngày đó đi quá vội, không nói cảm ơn với anh."

trên gương mặt lạnh lùng của Nghiêm Túc rồi chợt nheo mắt cười, tuy rằng lướt qua trong giây lát. Sau đó anh thở dài như trước mở miệng: "không cần cảm ơn, tôi biết trong lòng cô cũng không có nghĩ muốn cảm ơn tôi."

"Tôi thừa nhận tôi không thích anh." Phương Châm vừa nói lời này, gương mặt Nghiêm Túc kia liền căng ra. Nhưng cô vẫn nói tiếp, "Nhưng có qua có lại, hôm đó chuyện tại nhà Anderson cùng với chuyện hôm nay, tôi là thật lòng muốn cảm ơn anh."

Nghiêm Túc không nói chuyện, chỉ là mím môi nhìn chăm chăm Phương Châm. Cũng không biết rốt cuộc là anh muốn nhìn cái gì, chỉ là ánh mắt kia giống như tia laser của máy cắt kim loại, Phương Châm cảm thấy da thịt mình đều nhanh bị bóc ra từng tầng. Loại cảm giác này làm người ta bất an, cuộc đời cô lần đầu bị một người đàn ông nhìn đến tâm hoảng ý loạn.

Đó là đương nhiên không phải là bởi vì tràn đầy tình cảm, chỉ là bởi vì trong lòng cô không yên. Bởi vì cô không biết rốt cuộc vì sao Nghiêm Túc đánh giá cô, là muốn hiểu rõ tính chất thật trong lời nói của cô, hay là suy nghĩ đối phó cô như thế nào? Bằng không vì sao anh ta còn không đi, ở lại chỗ này là muốn xem kịch vui?

Phương Châm bị ánh mắt của anh làm cho có chút khó chịu, chỉ có thể quay đầu sang một bên. Kết quả vừa quay đầu thì thấy nhân viên vệ sinh tới, mang theo thùng nước với cây lau nhà cùng đồ dùng vệ sinh linh tinh gì đó, nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc hỗn độn trên sàn.

Từ Mỹ Nghi hình như cũng tốt hơn rất nhiều, vùng vẫy dựa tường đứng lên. Phương Châm nhanh chóng tiến lên đỡ cô: "Mỹ Nghi, muốn đi về hay không? Hay là cậu muốn nôn nữa?"

Từ Mỹ Nghi híp mắt vừa định mở miệng, phía sau cang lên thanh âm của Thẩm Khiên: "Phương Châm, Mỹ Nghi, các em làm sao vậy?"

Phương Châm vừa quay đầu lại nhìn Thẩm Khiên, lần đầu tiên cảm thấy anh giống vị cứu tinh đáng yêu: "Mỹ Nghi đẩy ra sàn, em sợ cô ấy lại nôn nên để cô ấy ở chỗ này nghỉ một chút. Sao anh lại tới đây?"

"Anh thấy hai người đi đến nửa ngày không thấy ra lo lắng xảy ra chuyện, nên đến nhìn một chút." Thẩm Khiên bước lên một bước đưa tay ra đỡ em họ, lúc này mới nhìn thấy Nghiêm Túc. Hai người bọn họ mới quen hai ngày, chưa nói tới có giao tình gì, nhưng vẫn có thể lẫn nhau.

Vì thế Thẩm Khiên chủ động chào hỏi: "Nghiêm tiên sinh mạnh khỏe."

"Bác sĩ Thẩm mạnh khỏe."

"Tay khá hơn chút nào không? Thuốc của tôi thế nào, có hiệu quả không?"

"Hiệu quả rất tốt, đã không sao rồi."

"Nhanh như vậy?" Thẩm Khiên có vẻ có chút ngoài ý muốn. Nhưng tình huống trước mắt này hiển nhiên cũng không thích hợp thảo luận hiệu quả của thuốc chữa phỏng, Thẩm Khiên chỉ có thể cười cười với đối phương, "Có tác dụng là tốt rồi."

"Uh, cảm ơn anh. Tôi đi trước." Nghiêm Túc nói xong cũng không đợi người ta trả lời, nhanh chóng sai bước rời khỏi hiện trường. Phương Châm nhìn không được quay đầu nhìn anh, kết quả phát hiện lúc Nghiêm Túc đi, tay phải đút trong túi áo lộ ra một mảnh màu trắng.

Nhìn nó giống như vải gạc (băng gạc), cho nên tay của anh ta cũng chưa khỏi hoàn toàn?

Thẩm Khiên một bên đỡ Từ Mỹ Nghi nghiêng ngả lão đảo, một bên còn đang suy nghĩ lời nói vừa rồi của Nghiêm Túc: "Nhanh như vậy đã tốt rồi?"

Lời này anh nói được rất nhẹ, nhưng Phương Châm vẫn nghe được, vì thế trong lòng cô lại càng kỳ quái. Nói như vậy vết thương của Nghiêm Túc không khỏi nhanh như vậy, nhưng từ đầu tới cuối anh ta đều nói tốt rồi, một chút cũng không có ý tứ tính toán với cô.

Là sợ cô không phân rõ phải trái, hay là vẫn cảm thấy cô không có tiền dù sao cũng bồi thường không được? Phương Châm nghĩ thầm, chính mình ở trong lòng Nghiêm Túc đại khái làm một cái khó chơi lại vô lý đi.

Nghĩ đến đây cô lại hướng chỗ Nghiêm Túc nhìn lại. Nhưng chỗ đó sớm đã không còn bóng dáng của anh, chỉ còn hành lang dài, ngẫu nhiên có vài người xa lạ đi qua.

Nghiêm Túc bước nhanh ra khỏi nhà hàng, đi thẳng đến chiếc xe màu bạc của mình đậu bên ngoài, vào xe. Kết quả vừa ngồi xuống anh liền ý thức được có chỗ không đúng. Rốt cuộc anh vẫn chưa kêu người lái đôi giày bị bẩn của anh cứ như vậy đi ra, cũng mặc kệ người khác nhìn thấy hay không.

Mặc dù cơ hồ sẽ không có người nhìn thấy, nhưng anh vẫn cảm thấy mình quá buồn cười. Vừa rồi anh tìm cho mình cái lý do kia hiển nhiên thật miễn cưỡng, có lẽ là bởi vì Thẩm Khiên đột nhiên xuất hiện. Anh vốn không ngại nói vài câu với Phương Châm, nhưng Thẩm Khiên vừa xuất hiện trong lòng anh lập tức sinh ra ý muốn rời khỏi. Dường như họ Thẩm vừa đến nguyên bản không gian thật lớn lập tức liền nhỏ đi, quả thực làm cho người ta không thể hít thở.

Cho nên anh rời đi, thậm chí còn quên nói một tiếng với người bạn còn đang chờ trong phòng ăn. Hôm nay anh là cùng Lí Mặc tới dùng cơm,

kết quả lại bịanhvứt bỏ giữa đường.

anhngồi trong xe nghĩ nghĩ, vẫn là gọi điện thoại cho Lí Mặc, bảocậu ấyđira lên xe mình, bọn họ lại tìm chỗ khác uống rượu. Sau khi Lí Mặc lên xe nghiêm túc quan sátanhmộtphe, sau đó hỏi: "Cậugặp quý?"

"khôngcó. Vì sao hỏi vậy?"

"đangăn cơm yên lành, lạiđinhà vệ sinh. Mắt thấy cậumộtdường từ toiletđira, lập tứcđikhỏi nhà hàng. Mình còn tưởng cậucó chuyện gì? Mình tưởngtrênđời này đại kháikhôngcó người khiến cậukhác thường như thế, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có gặp quý mới có thể giải thích."

"Mìnhkhôngsao, rất tốt." Nghiêm Túc vừanóiliền mở chìa khóa lái xe, Lí Mặc lại đoạt chìa khóa xe: "Vẫn là mình láiđi, tay ngườikhôngtốt, lại còn gặp quý."

Nghiêm Túckhôngcự tuyệt, xuống xe đổi vị trí với Lí Mặc, nhưng anhnhắc lại lần nữa: "Mìnhkhônggặp quý."

"Quý mới tin." (>.<")

Lí Mặcnóixong lời này liền đạp cần ga, xe liền xẹt quामộtdạo ánh sáng màu bạc trong bóng đêm, rất nhanh dung nhập vào dòng xe cộ đang trước.

Lí Mặc là dân chơi chuyên nghiệp, đối với tất cả quán rượu ở thành phố này đều rất quen thuộc.anhrất nhanh sẽ chọn quán Bar cách nhà hàngkhôngxa lại tương đối tốt, cùng Nghiêm Túc tìm vị trí cực tốt ngồi xuống.

Bóng đêm bao trùm, ánh đèn mờ trong quán lóe sáng, lúc này chính là thời điểm náo nhiệt của quán Bar. Chủ Quán Bar ra số tiền lớn mời tới đội biểu diễn,mộtdám ăn mặc nóng bỏng gợi cảm,trênvũ đài sáng chói mắt múa cột.

Lí Mặc vừa thấy cảnh này liền cười, nói với Nghiêm Túc: "Nhìn lâu cũng kích thích một chút tế bào bên trong cơ thể cậu. Tuổi cậu đều đã bao lớn còn không chạm phụ nữ, đừng nói với mình ngày nào đó đột nhiên tuyên bố muốn xuất gia a."

Nghiêm Túc không để ý tới anh trên chóc, chỉ cầm chai bia từ từ uống. Trên vũ đài những cô gái kia cơ hồ là không mặc quần áo không tạo nổi một chút hứng thú cho anh, những phần son kia cũng không thể che giấu gương mặt xấu xí. Cùng so với các cô, gương mặt Phương Châm trắng trẻo tươi mát lại sạch sẽ, nhìn thật thuận mắt hơn.

Làm sao lại nhớ tới cô gái kia? Nghiêm Túc không khỏi có chút tức giận, đem chai bia đặt xuống bàn, quay đầu gọi nhân viên phục vụ: "Lấy mấy chai rượu Vodka."

Lí Mặc đang uống rượu Brandy, nghe nói như thế thiếu chút nữa phun ra một ngụm rượu. Anh đưa tay sờ sờ trán Nghiêm Túc: "Cậu không có chuyện gì chứ người anh em? Hôm nay thật là gặp quý, buổi tối không về nhà, ở chỗ này tạm biệt đời con trai?"

Nghiêm Túc trực tiếp xem nhẹ câu nói cuối cùng của anh, chỉ trả lời câu trước: "À nói mình không về nhà."

"Uống rượu Vodka còn muốn lái xe?"

"Cho dù uống bia chẳng lẽ có thể lái xe?"

Vẻ mặt Lí Mặc không tin như trước: "Mới rồi cậu đi WC lâu như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"không có chuyện gì."

"Mình không nên mang cậu đến uống rượu. Tay cậu vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cho dù là bia cũng không nên để cho cậu uống." Lí Mặc vội vàng gọi

nhân viên phục vụ trở lại, trả rượu Vodka đổi lấy mười chai bia, "Uống nhạt chút, uống rượu mạnh như vậy để làm gì. Cậu muốn say giải ngàn thù hay là mượn rượu gây thù? Người anh em, cậu đừng nói với mình cậu rơi vào lưới tình không bò được ra ngoài?"

"Đmn." Nghiêm Túc uống mấy ngụm rượu người cũng tương đối thả lỏng, lại là ở quán Barnó chuyện liền tương đối không cố kỵ, "Mình chính là muốn uống rượu, không được sao?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 13: Phỏng vấn

Phương Châm ở nhà Từ Mỹ Nghi ba bốn ngày, mỗi ngày trừ bỏ tìm việc chính là giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh.

Phòng ở cô cũng đang tìm kiếm, chuẩn bị tìm được việc xong thuê một phòng nhỏ ở gần đó, nếu như có thể thuê cùng người khách tốt hơn. Nhưng Từ Mỹ Nghi luôn luôn quấy rối cô, muốn thuyết phục cô ở lại nhà mình.

Tuy rằng Phương Châm cảm thấy ba mẹ Từ đều đặc biệt thiện lương chân thành, nhưng vẫn là không nguyện ý quấy rầy bọn họ. Làm bạn của Từ Mỹ Nghi thỉnh thoảng ở tạm vài ngày thì không có việc gì, nhưng ở lâu dài trong nhà người ta liên tục không thích hợp. Lại nói Từ Mỹ Nghi tính toán điều gì trong lòng cô cũng hiểu rõ, cô ấy giữ cô lại một mặt đúng là xuất phát từ tình bạn sâu nặng, nhưng mặt khác cũng là vì Thẩm Khiên giặt dây kéo cầu.

Nếu cô không chuyển ra ngoài lại không thể cứng rắn cự tuyệt Từ Mỹ Nghi an bài đủ loại, giống như lần trước vậy vờ mượn danh nghĩa cô ấy mời khách kì thực là tạo cơ hội gặp mặt cho Thẩm Khiên, còn có thể phát sinh liên tục không ngừng.

Ở dưới mái hiên người không thể không cúi đầu. Phương Châm không muốn cúi đầu, biện pháp duy nhất chính là chuyển ra ngoài ở.

Cũng may lần trước Anderson trả cho cô không ít tiền. Phương Châm vốn nghĩ rằng anh cho một tháng tiền lương năm ngàn, không nghĩ đến cuối cùng lại có đến bảy ngàn. Đối với Phương Châm mà nói đây chính là một số tiền lớn. Tiền cô tích cóp trước khi ngồi tù đã sớm bị cha mẹ lấy đi, nghe ý tứ

bà, cô ở bên trong 5 năm trong nhà cũng tốn không ít tiền. Nhưng Phương Châm đã tính qua, con số này ít hơn số tiền cô tích góp gửi ngân hàng.

Nhưng chút tiền kia nếu để cho nhà cô cũng không có cách nào nói, coi như là hiếu kính cha mẹ. Nay trong tay cô có bảy ngàn, cô có thể duy trì một thời gian ngắn. Nếu nhịn ăn nhịn mặc mà nói, qua ba bốn tháng không thành vấn đề.

Từ Mỹ Nghi một bên thuyết phục cô ở lại nhà, một bên cũng lưu ý có công việc thích hợp với cô hay không. Siêu thị gần nhà họ Từ, Phương Châm đều đi hỏi qua, có mấy chỗ có tuyển nhân viên cô đều để lại hồ sơ, chỉ chờ đối phương hồi âm. Lần này cô cũng đã có kinh nghiệm, không nhắc lại chuyện mình từng ngồi tù, thậm chí ngay cả bằng cấp đại học đều bỏ qua, chỉ nói mình tốt nghiệp trung học, trước kia từng làm qua công việc tương tự, là người thuần thực. Về phần công việc đến cùng có thuần thực hay không hiện tại cô cũng không có suy xét, chẳng sợ làm một tuần bị người ta sa thải, lại tìm một công việc giống nhau công tác, cô liền thật sự trở thành công nhân thuần thực.

Trừ bỏ thời gian tìm việc làm, thời gian còn lại Phương Châm liền ở Từ gia phụ giúp làm việc nhà. Tất nhiên Từ gia không ai yêu cầu cô làm như vậy, nhưng cô cảm thấy ăn ở không phải trả tiền rất khôngғы tú, kiên trì nên vì họ làm chút gì.

Vì thế nhiệm vụ mua thức ăn nấu cơm liền rơi đến trên đầu Phương Châm. Lúc trước ở nhà cô làm một tay làm thức ăn ngon, trình độ đến mẹ Từ Mỹ Nghi cũng không sánh bằng. Cô vừa làm cho Từ gia làm vài bữa cơm liền bị Từ Mỹ Nghi rơi lệ cầu xin: "Tín yêu, cậu chớ đi, ở tại nhà mình nấu cơm cho mình đi, mình phát lương cho cậu."

Này đương nhiên là một câu nói đùa. Nhưng người Từ gia ăn vui vẻ trong lòng Phương Châm cũng rất vui sướng. Có thể bỏ ra cái gì giúp bạn bè mình, làm cho cô cảm thấy chính mình không phải người hoàn toàn bị xã hội vứt bỏ.

Vì thế mỗi sáng sớm chỉ cần không đi phỏng vấn, cô liền sẽ đi chợ và siêu thị chọn mua gì đó. Khu vực gần Từ gia có cái siêu thị tổng hợp rất lớn, Phương Châm thích trước một ngày đem những gì muốn mua viết trên giấy, ngày hôm sau liền đối chiếu trên giấy mua về.

Buổi sáng lúc chín giờ hơn, trên cơ bản trong siêu thị đều là các cô bà dì lớn tuổi, giống như cô trẻ như vậy thật không thấy nhiều. Phương Châm đi dạo khu gia vị trước một chút, lấy một chai dầu hào, xoay người lại tính đi xem hoa quả. Kết quả lúc đang quan một quầy ăn thử bị mùi hương nồng đậm hấp dẫn, cô liền dừng lại muốn nếm thử. Quầy bên cạnh không có cô dì vây quanh chờ ăn thử, Phương Châm cũng không chen vào, liền lặng lẽ đứng bên ngoài đám đông chờ.

Vẫn chưa đợi tới nửa phút, phía sau có người vỗ vai cô. Phương Châm cho rằng người ta ghé cô cản trở, liền thức thời hương bên cạnh tránh. Kết quả người nọ lại đi theo cô hai bước, trực tiếp đem mặt đến trước mặt Phương Châm: "Là Tiểu Phương a, không nhận ra dì sao?"

Trước mặt là một dì tuổi trung niên, hơi béo, một đầu tóc quăn, cười rộ lên rất thân thiết. Hai mắt Phương Châm nhìn chăm chăm mặt bà, nghĩ: "Là dì Chu sao, đã lâu không gặp, dì gần đây khỏe không?"

"Rất tốt rất tốt."

Dì Chu là hàng xóm trước kia của Phương Châm, trước khi Phương Châm xảy ra chuyện bà còn ở đó, sau này nghe nói hai năm trước đã đi, cô cũng không gặp lại. Không ngờ hôm nay ở siêu thị gặp được, ngược lại rất có duyên.

Dì Chu vừa thấy Phương Châm liền hỏi han ân cần hết sức quan tâm, không thể tránh khỏi nói tới chuyện ngôi tù năm đó. Phương Châm sợ ở chỗ này nói loại chuyện này sẽ khiến người taliếc mắt, cũng mặc chuyện ăn thử, lôi kéo dì Chu đi đến một góc vắng không có ai.

"Tiểu Phương,hiện tại con thế nào,đi rãđã bao lâu?"

"Gần một tháng."

"Dì thấy con vẫn không thay đổi, không khác lúc trước lắm, thoát nhìn vẫn là hỏn hỏn như vậy. Con năm nay bao nhiêu tuổi?"

Khi Phương Châm ngồi tù là gần hai mươi bốn tuổi, nay cũng sắp đến 30.cô cười cười với dì Chu: "Sắp 30."

"Mặt mũi con như vậy một chút cũng nhìn không ra 30 tuổi,nói con hai mươi tuổi cũng có người tin."

Phương Châm biết gương mặt mình hơi non nớt, có chút con nít, nhưng là không đến mức non nớt như vậy. Nhưng nếu đối phương khencô cũng sẽ không phản bác, liền cười nhận lời khen này.

Dì Chu xem như là nhìn cô lớn lên, lâu ngày không gặp nói hơn hai câu. Hỏi tình hình gần đây của cô, nghe Phương Châm nói đang tìm việc làm liền hỏi: "Muốn tìm việc gì, vẫn làm phóng viên như trước?"

"không được ạ, có tiền án đài truyền hình cùng tòa soạn báo đều không nhận.hiện tại con muốn tìm công việc thu ngân linh tinh, làm lại từ đầu."

Dì Chu giống như là chờ lời này của cô, lập tức tiếp lời: "Vậy con muốn đến chỗ dì làm hay không?"

"Chỗ đó là?"

"Là, dì không phải là về hưu sao, cho nên hai năm qua liền ở trong một gia đình giàu có làm việc. Gần đây dì nghe chị Lý phụ trách tuyển dụng Lý tỳ nói, muốn tìm vài người bằng cấp cao một chút cô gái tuổi trẻ một chút.

Dì thấy con rất thích hợp, con yên tâm, vào đó không phải làm việc vất vả giống dì, các cô gái ở đó sống so với bọn ta thoải mái hơn nhiều."

Phương Châm nghe bà nói không rõ ràng, nhất thời cũng có chút tò mò: "Dạng gia đình gì, sao nghe kỳ quái như vậy? Dì nhà người kia muốn tuyển rất nhiều người?"

"Đầu bếp liền có ba cái, người hầu liền càng không cần phải nói. Còn có tài xế riêng, hình như còn có bác sĩ gia đình đến khám định kỳ. Chủ nhân nhà đó là lão thái thái, nghe nói lão già không còn, con cái đều cos nhà cửa, trong nhà chỉ có lão thái thái với đứa cháu trai."

Con cái đều độc lập như thế sao còn mang theo cháu trai bên người? Phương Châm nghĩ muốn hỏi lại không có hỏi. Nghe dì Chu là gia đình người ta giàu có, so với nhà người có tiền bình thường còn muốn trên một bậc, trong nhà nhiều người hầu tại xã hội hiện nay không thường gặp. Phương Châm suy nghĩ đại khái là họ muốn tìm vài cô gái trẻ tuổi có tố chất nữ hầu, hầu hạ lão thái thái kia.

Nếu quả thật là như vậy công việc này cũng rất tốt. không có nam chủ nhân cũng không cần lo lắng cái gì mờ ám. Lão thái thái nghe nói đều có tính tình kỳ quái, nhưng Phương Châm là ở trong tù gặp nhiều người, ủy khuất bình thường với cô không đáng kể chút nào. Nhà người có tiền trả tiền lương cũng sẽ không thấp, bao ăn bao ở hẳn là còn có đồng phục, quả thực chính là thập phần tốt.

Nhưng như vậy người ta làm sao sẽ chọn cô? Đừng nói từng ngòi tù, liên tính không ngòi tù qua, đoán chừng là cũng có sinh viên đại học nguyện ý làm.

Phương Châm nghĩ đến đây chỉ có thể nhịn đau cự tuyệt: "Thôi dì Chu, dì cũng biết con vừa ra tù, nhà bình thường sẽ không thuê con. Con đi làm siêu thị cũng sẽ không điều tra cái này, nếu để người ta biết con cũng cảm

thấy không được tự nhiên. Dì nói gia đình này có tiền có thế, sẽ không cần người như con."

"Ainói, ngồi tù quathì làm sao. Lão thái thái nhà họ không phải người như vậy, bà rất thiện tâm, thấy người khác gặp nạn luôn muốn đưa tay cứu giúp. Cho tài xế lái xe lão Mã trước kia liên phạm quan này, sau khi đưa lão thái thái giúp lão một phen, mấy năm nay lão vẫn lái xe cho lão thái thái, chưa từng ra phạm sai lầm. Lão thái thái cũng không bởi vì lão có tiền án liền khinh thường lão. Phương Châm, con phải tin tưởng chính mình, trên đời này không phải mỗi người đều so đo như vậy."

Dì Chu một mặt khuyên Phương Châm một mặt hỏi số điện thoại cô, nói đi về hỏi chị Lý có ngại cô có tiền án hay không, nếu không ngại hai ngày sau liền gọi điện thoại cho cô.

Phương Châm không nghĩ đến dạo siêu thị còn có thể nhặt được cơ hội, cũng không đem lời dì Chu để ở trong lòng, sau khi về nhà vẫn như trước sống cuộc sống của mình. không nghĩ đến một ngày sau dì Chu liền gọi điện cho cô, nói cô đi phỏng vấn. Phương Châm không yên tâm nhưng cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, sau khi ăn mặc chỉnh tề cầm địa chỉ dì Chu cho cô đi.

Kết quả là giống như công nghệ vậy, đó thật sự không phải là một căn nhà tầm thường. Tại cái thành phố tắc đất tắc vàng như vậy có thể có một biệt thự diện tích trên 1000 mét vuông đến tột cùng là loại gia đình thế nào? Hơn nữa nghe ý tứ dì Chu đây chỉ là con cháu mua hiếu kính lão thái thái làm chỗ dưỡng lão, cũng không phải là nhà chính.

Biệt thự kia cũng không ở vùng ngoại thành, an tọa bên cạnh một công viên, một gia đình tách biệt, nhìn về phía trước một khoảng xa vắng. Bởi vì gần công viên, gần lân cận đều là màu xanh, toàn bộ biệt thự giống như bị non xanh nước biếc vây quanh, cực kỳ thích hợp cho người già cư trú.

Phương Châm vừa nhìn trong lòng kiên bền chồn lo lắng, có vẻ thấp thỏm được người dặt vào. Dì Chu đã ở phía trước cửa chờ cô, vừa thấy cô liền tiến lên đây đón, muốn dẫn cô đi gặp chị Lý từng nói qua.

Hai người một trước một sau đi vào trong, còn chưa đi qua nửa cái hoa viên phía trước liền có phụ nữ chừng bốn mươi tuổi tới. Dì Chu vừa nhìn thấy bà liền chủ động cười chào hỏi: "Chị Uông khỏe."

Người họ Uông kiamắt vòng qua dì Chu, nhìn thẳng vào mặt Phương Châm: "Đây là người mới tới?"

"Đến phỏng vấn, chị Lý gọi tới đây."

Chị Uông vừa nghe hai chữ "chị Lý", mặt vốn nghiêm túc lập tức trở nên càng thêm không tốt, một bộ dáng chuẩn bị lựa xương trong trứng. Phương Châm vừa thấy thềm nghĩ không ổn, đây làm sao giống như nhà giàu cổ đại trạch đấu, liên đám người hầu đều còn muốn tách biệt thành tiểu đoàn nhỏ không hợp nhau?

Cô đứng ở nơi đó nhất thời có chút do dự, dì Chu tựa hồ cũng cảm thấy đối phương cảm xúc không vui. Ở đây mấy người đều không ai mở miệng nói chuyện, thẳng đến phía sau vang lên tiếng kèn ô tô. mấy người Phương Châm đồng thời quay đầu, liền thấy bên ngoài cửa lớn một chiếc Jaguar màu đen đậu ở đó. Nghe được tiếng kèn công tự động mở ra, Jaguar màu đen chậm rãi chạy vào, xe chạy dọc theo đường đi về phía trước, lúc sắp chạy đến trước mặt Phương Châm đột nhiên queo phải hướng về bãi đỗ xe phía sau.

Trong nháy mắt xe chạy đến trước mặt, Phương Châm lập tức thấy rõ người ngồi ở trong xe. Cửa kính xe không có đóng, khuôn mặt Lí Mặc cứ như vậy xuất hiện rõ ràng trước mắt.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 14: Khó xử

Phương Châm đối Lí Mặc cũng không quen thuộc, duy nhất biết một chút tình hình là Từ Mỹ Nghi nói cho cô biết.

Nghi nói người nọ là người lãnh đạo trực tiếp của Thẩm Khiên, bệnh viện tư nhân Thẩm Khiên đang làm chính là của anh ta. Anh ta còn là bạn thân của Nghiêm Túc, là thanh niên tài俊 gia sản cực kỳ nhiều được nhiều mỹ nữ theo đuổi.

Từ Mỹ Nghi cầm ảnh "Lừa gạt" được từ chỗ anh học cô ấy đến ở trong phòng xem tới xem lui, trên mặt đầy vẻ si mê: "Đẹp trai nhiều tiền giàu có nhất nhì a, quan trọng chính là thân hình hoàn mỹ, quả thực quá hoàn mỹ."

"Phụ nữ có ý nghĩ giống cậu khẳng định rất nhiều, cho nên anh ta hẳn là có thật nhiều bạn gái."

Lời nói của Phương Châm vô tình đánh vỡ ảo tưởng của Từ Mỹ Nghi, nhưng gương mặt Lí Mặc này cũng bị hai cô ghi tạc trong lòng.

Ở chỗ to lớn đồ sộ như vậy nhìn thấy Lí Mặc, tuy Phương Châm thấy ngoài ý muốn nhưng cũng không có giật mình. Với xuất thân của Lí Mặc ở chỗ này cũng không có vấn đề gì, mà nếu đây là nhà của anh ta, cô còn có cần tiếp tục phỏng vấn sao?

Thực chứng minh cô thật là suy nghĩ nhiều, trước không nói có thể hay không qua cửa ải Lí Mặc này, chỉ là Ưông tử cửa ải kia cô liền không qua được.

Cái này họ Ông thoát nhìn giống quansựơi này, ít nhất trong tay có chút quyền lực, hơn nữa không đem cái kia chị Lý để vào mắt. cô vừa nghe mình là do chị Lý tỷ gọi tới phỏng vấn, lập tức liền hỏi muốn xem hồ sơ của cô.

Phương Châm đưa hồ sơ qua, trong lòng biết chuyện này lại thất bại. Quả nhiên chị Ông tùy tiện lật hai tờ mắt liền trợn lên hướng dì Chu phát câu: "Lão Chu, bà cũng ở đây trong không phải một ngày, như thế nào người này cũng đưa vào trong này? Bà không biết chuyện cô từng ngồi tù, hay là bà biết rõ ràng vẫn cứng rắn muốn dùng quan hệ tìm cho cô cái chức vị?"

Dì Chu nhiều tuổi, nói thế nào cũng so lớn hơn cô ta mười mấy tuổi, lại bị cô ta không cho mặt mũi quở trách như vậy, lập tức cũng liền có chút giận. nói trắng ra là mọi người đều là làm công, họ Ông cũng chính là chức vị so với bà cao hơn một chút, nhưng nói cho cùng chuyện tuyển người không đến lượt cô ta quản.

Vì thế dì Chu cũng không quá khách khí cãi lại: "Chuyện này tôi đã nói với chị Lý, cô ấy nói không thành vấn đề muốn gặp Tiểu Phương, tôi đây mới mang người đến. Trước kia Tiểu Phương là phạm qua chút chuyện, nhưng là đã cải tạo tốt ra tù. Lão thái thái cực kì thiện tâm liền thích cho cơ hội cho người trẻ tuổi, chị Ông không nhớ rõ tài xế lái xe lão Mã cho lão thái thái sao?"

Lời này nói ra họ Ông hoàn toàn không có mặt mũi, vừa vặn có mấy thợ làm đồ dùng gia đình đi ngang qua, làm họ Ông càng căm tức, mặt trầm xuống quát: "Lão Chu, bà đừng lấy họ Lý đến dọa tôi. cô ta quan hệ với bà tốt cho bà đi cửa sau, không có nghĩa trong mắt tôi liền dung được hạt cát này. cô gái họ Phương này rõ ràng chính là bà quan hệ đưa vào, đừng nói cô ta từng ngồi tù qua, chính là không ngồi tù, cái nhà này cũng sẽ không nhận loại dùng quan hệ này vào đây ăn không ngồi rồi." (Cindy: Gớm, nói cứ như đây là nhà mụ ý =.=")

Phương Châm càng nghe càng cảm thấy không có ý tứ, nữ nhân vì một chút quyền lực tranh đấu đến cô chết tôi sống, kết quả hại cô cùng dì Chu kẹt ở giữa khó xử. Nhất là dì Chu, hảo tâm giúp cô tìm việc cuối cùng còn làm cho người mất một trận. Phương Châm không đành lòng, đưa tay hỏi họ Uông muốn lấy lại hồ sơ: "Ngại quá tôi đi trước, cảm phiền trả hồ sơ cho tôi."

"Hừ, rút nhanh lên." Họ Uông không nhìn Phương Châm, trực tiếp liền ném hồ sơ lên cô.

Phương Châm ngồi xổm xuống muốn nhặt hồ sơ, tay còn chưa đụng tới chợt nghe thanh âm của một người đàn ông từ không xa truyền đến: "Bà nội Nghiêm, người hầu nhà bà tính tình thật không nhỏ."

Phương Châm theo thanh âm nhìn về phía trước, liền thấy Lí Mặc cùng lão thái thái đầu bạc trắng tinh thần hăng hái hướng về nơi này đi đến. Cô nhanh chóng nhặt hồ sơ đứng lên, trộm liếc họ Uông thì phát hiện sắc mặt đối phương tương đối khó coi, mồ hôi lạnh đều chảy nhanh xuống.

Xem ra là chủ nhân đến. Lão thái thái tiến lên, cẩn thận quan sát sắc mặt ba người, còn chưa kịp mở miệng hỏi tình hình cụ thể, Lí Mặc liền giành trước chào hỏi Phương Châm: "Còn nhớ tôi sao?"

Phương Châm gật gật đầu, nhỏ giọng nói "Xin chào".

Lão thái thái thấy thế liền hỏi Lí Mặc: "Là bạn của con?"

"không, là bạn tiểu Nghiêm."

"Bạn Nghiêm Túc?"

Phương Châm càng nghe bọn họ đối thoại càng cảm thấy không đúng. Vừa rồi Lí Mặc gọi lão thái thái là "bà nội Nghiêm", lúc này lại nghe bọn

họ nhắc tới Nghiêm Túc, chẳng lẽ nơi này là nhà của Nghiêm Túc? Cháu trai kia chẳng lẽ là Nghiêm Túc? Nhưng anh ta cũng không còn nữa.

Trong lòng Phương Châm rối loạn, càng thêm không làm ở chỗ này. cô đem hồ sơ bỏ vào trong túi để phép nói với lão thái thái: "Xin lỗi, tôi đi trước."

"cô đi đi." Lão thái thái gọi lại Phương Châm, đuổi tay, "cô là tới xin việc, đưa hồ sơ tôi nhìn xem."

Phương Châm không nghĩ đưa, nhưng dì Chu ở bên cạnh ra sức chớp mắt với cô. Phương Châm nghĩ nghĩ liền đưa cho bà, nếu lão thái thái thật sự có quan hệ với Nghiêm Túc, vừa nhìn thời gian ngồi tù trên hồ sơ sẽ hiểu tất cả.

Lão thái thái quả thật như Phương Châm nghĩ, chỉ nhìn một cái trong lòng lập tức rõ như gương. Nhưng ra ngoài ý muốn của Phương Châm, lão thái thái không có đuổi người, ngược lại nói với Phương Châm: "Thử việc một tháng, tiền lương một tháng 4000. Thử việc xong tiền lương tăng đến 5000, cô cảm thấy thế nào?"

Phương Châm sửng sốt: "Bà muốn thuê tôi?"

"không được sao? Tôi là chủ nhân nhà này, lời nói của tôi không ai dám phản đối. cô làm hay không làm?"

Phương Châm đoán không ra lão thái thái rốt cuộc có ý gì, do dự không nói. Một bên Lí Mặc nhân cơ hội kích cô: "Thế nào, nghe nói nơi này là nhà Nghiêm Túc, liền sợ không dám làm? Trước kia cô hẳn là không nhát gan như vậy đi."

"Nghiêm Túc là Nghiêm Túc, tôi là tôi. Nó là cháu của tôi, nhưng nó không làm chủ được ở cái nhà này. Cái nhà này nghe tôi, nó cũng không thể nào đến, cô muốn lo lắng về nó hoàn toàn không cần thiết. Bất quá nếu cô không phải thật lòng muốn tìm công việc tốt, hiện tại cô có thể đi."

không biết vì sao, Phương Châm cảm thấy cái này lão thái thái mặc dù nói chuyện tương đối cường ngạnh, nhưng lại làm người ta thích. So với kia họ Uông nói chuyện âm dương quái khí làm cho người ta thoải mái hơn. cô quả thật là bởi vì nguyên nhân là Nghiêm Túc mà bản khoản lo lắng, nhưng lão thái thái nói tiền lương không tệ, giống như nhà Andreson. Nhưng công việc nơi này thoát nhìn rõ ràng so nhà Andreson thoải mái hơn, mỗi người đều có công việc của chính mình, không giống nhà Anderson một mình cô làm tất cả, trừ bỏ việc nhà còn phải trông đứ anh nhỏ.

Nghĩ lại tình cảnh bây giờ của mình, Phương Châm cảm thấy chính mình thật sự không có tư cách kiêu ngạo. Vì thế cô gật đầu, đồng ý công việc này: "Tôi sẽ dùng toàn tâm làm."

Lão thái thái không nói gì nữa, dứt khoát chạy lấy người. Lúc gần đi thuận tiện gọi họ Uông đi, cũng không biết là muốn dạy dỗ cô ta mấy câu hay sao đó. Phương Châm thì cùng dì Chu về phòng cất hành lý, thuận tiện lại đi lĩnh đồng phục. Lúc đi qua bên cạnh Lí Mặc, đối phương liếc nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt kia rõ ràng mang theo cảm xúc phức tạp. Phương Châm thậm chí cảm thấy anh ta đang cười nhạt. Nhưng bây giờ cô đã không còn quan tâm.

Liên nhà Nghiêm Túc gia cũng dám ở, còn sợ người khác trào phúng sao?

trên đường cùng dì Chu về phòng, Phương Châm nhân cơ hội hỏi thăm tình hình nhà này. cô vẫn nhớ kỹ chuyện cháu trai này, nghe ý tứ vừa rồi của lão thái thái Nghiêm Túc không thường đến đây, vậy đứa cháu trai ở trong nhà này là ai?

Dì Chu đầu thẳng Uông tử tâm tình rất hảo, liền cùng Phương Châm nói nhiều hai câu: "Đó là cháu trai của lão thái thái. Người nhà lão thái thái không thường đến đây, dì cũng không chưa gặp qua. Đứa cháu trai này lão

thái thái rất yêu quý, sau này con có thể gặp. Nhớ kỹ đừng chọc cậu ta là được."

"Ba mẹ đưa bé không ở đây?"

"không ở. Phương Châm, về sau chuyện về đứa anh này ngàn vạn lần đừng hỏi thăm, liền nhắc tới cũng không được. Tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều với đứa bé. Con cứ an tâm làm công việc của con là được, lão thái thái chưa nói cụ thể cho con làm gì, rồi chị Lý sẽ nói cho con. Tại nhà này làm việc chỉ cần cần mẫn có nhân lực, lão thái thái sẽ không khó xử con."

Phương Châm tiếp thu ý của bà, chuyện về đứa bé kia rất cuộc cô không có hỏi qua nửa chữ. Dì Chu dẫn cô đến giao cho chị Lý xong liền đi làm việc của mình. Phương Châm thì cùng chị Lý đi làm quen hoàn cảnh công việc.

Chị Lý thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, phỏng chừng so với họ Ôn còn nhỏ hơn mấy tuổi. Nhưng lời cô ấy ở trong nhà này thật có trọng lượng, cơ hồ tất cả người hầu đều phải nghe cô ấy. Cô ấy liền giống như đại quản gia.

Phương Châm nhìn thấy chị Lý xong chợt cuộc mới hiểu rõ, vì sao họ Ôn không thích cô ấy như vậy. Một cô gái so với mình nhỏ tuổi hơn phỏng chừng lai lịch cũng không bằng, lại dễ dàng bò lên trên đầu cô ta, là ai đều sẽ không thích.

Chị Lý đoán chừng là xem mặt mũi của dì Chu, đối với Phương Châm rất khách khí. Dẫn cô thay xong đồng phục xong tìm người đặc biệt lại đây đưa cô đi thực tập. Nhà lão thái thái lớn như vậy, các vấn đề cần người rất nhiều. Phương Châm cái gì đều làm một chút nhưng cũng không phải là tinh thông mọi thứ, sở trường nhất là nấu ăn công phu ở trước mặt mấy cái đầu bếp cấp năm sao lập tức tan tành. Hơn nữa nghe ý lão thái thái trong một tháng này cũng không có định ra chức vị cho cô, mà là để cô ở mọi nơi đều thử xem, nơi nào làm được tốt liền lưu lại nơi đó.

Chị Lý đem Phương Châm giao cho thầy của cô thầy vị thâm trường nói với cô: "cô bằng cấp cao người lại thông minh, bộ dạng cũng trẻ tuổi xinh đẹp, làm tốt, về sau sẽ có tiền đồ."

Phương Châm giả vờ nghe không hiểu ý tức cô ấy trong lời nói, chỉ nói sẽ cố gắng làm việc. cô hiện tại không rảnh để ý tới này quan hệ trong nhà này, cũng không muốn kéo bè kết cánh hay làm thân với bất cứ người nào. cô chỉ nghĩ an tâm làm việc kiếm tiền, tương lai tích cóp một số tiền có lẽ còn có thể mở cửa hàng nhỏ gì đó. cô có tiền án, chính mình làm bà chủ là không dễ chịu kỳ thị nhất.

Đương nhiên cái ý nghĩ này trước mắt còn khá xa, Phương Châm hiện tại tương đối lo lắng là, nếu ngày nào đó Nghiêm Túc đến thăm lão thái thái, kết quả phát hiện cô ở đây, anh sẽ có biểu tình thế nào? Có phải sẽ sinh ra hiểu lầm với cô hay không, cho rằng cô cố ý quân lầy anh ta, nghĩ mọi cách tiếp cận người bên ngoài anh ta?

Nếu anh ta chất vấn cô, cô nên trả lời thế nào?

Phương Châm nhất thời có chút mê mang, chỉ có thể thầm mong lão thái thái nói thật, Nghiêm Túc rất ít tới nơi này, như vậy cơ hội đụng mặt cũng liền thấp hơn một chút.

Nhưng chuyện đời sao có thể mọi thứ đều như ý người, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Ban ngày Phương Châm còn đang suy nghĩ Nghiêm Túc ngàn vạn lần không nên tới, thế nhưng đến đêm chợt nghe có người nói Nghiêm Túc lại đây đây ăn cơm.

Hơn nữa hai người lập tức liền thấy mặt, thật là tránh cũng tránh không được, trốn cũng trốn không xong.

TẬN XƯƠNG

Tô Lữ

dtv-ebook.com

Chương 15: Bá đạo

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 16: Đưa bé tinh nghịch

Phương Châm cứ như vậy mơ mơ hồ hồ được giữ lại.

Sau chuyện kia, lão thái thái tìm cô nói chuyện một lần. Sau khi Phương Châm vào phòng, lão thái thái vừa thấy cô liền nói ngay vào điểm chính: "Tôi biết 5 năm trước cô muốn giết cháu của tôi."

Phương Châm lập tức không nói tiếp. Lão thái thái cũng không tức giận, nói tiếp: "Chuyện năm đó bất luận ai đúng ai sai, tôi cảm thấy cách làm của cô rất không đúng. Hi vọng về sau cô ở chỗ này của tôi không cần lại vọng động như vậy, tôi nhìn biểu hiện mấy ngày nay của cô cũng không giống người có tính tình lớn. Mặc kệ người khác đối với cô thế nào hoặc là làm chuyện gì có lỗi với cô, đều không nên làm mình bị thương để trả thù người khác, làm như vậy quá ngu xuẩn."

Lúc Phương Châm ở trong tù hình thoải cũng suy nghĩ qua vấn đề này, cô thừa nhận lão thái thái nói rất đúng: "Người yên tâm, sau này sẽ không."

"Vậy thì tốt." Lão thái thái chỉ chỉ vị trí đối diện, "cô ngồi xuống, tôi có lời muốn hỏi cô."

Phương Châm nghe lời ngồi xuống, hai tay tự nhiên khoát lên nhau khẽ đặt ở trên đùi, cả người nhìn qua gọn gàng nhanh nhẹn lại thoải mái. Lão thái thái quan sát cô từ trên xuống dưới nửa ngày, sau đó mới nói: "Cô cùng Nghiêm Túc có quen biết từ trước?"

"Người là chỉ thời điểm nào?"

"5 năm trước."

"không, không tính là quen biết. Chuyện lần đó là lần đầu tiên gặp mặt."

"Nga, nó như vậy hai người không phải người quen. Nghiêm Túc làm cái gì làm cho cô hạ sát tâm, chuyện trước đó tôi không hỏi, hỏi cô cũng sẽ không nói. Bất quá tôi cảm thấy nếu cô không quen biết nó, tốt nhất không cần kết luận dễ dàng. Người cháu này của tôi tuy không phải người thập toàn thập mỹ, bản chất không xấu điểm ấy tôi vẫn là dám cam đoan. Cô chán ghét nó thật hận nó cũng thế, trước tiên nên hiểu rõ người này. Đối với một người không đủ hiểu biết liền không thể có phán đoán chính xác về người này, cô còn trẻ đường còn rất dài, về sau có thời gian chậm rãi hiểu biết nó. Đợi đến một ngày cô hoàn toàn hiểu rõ biết nó, nếu cô vẫn cảm thấy nó là loại cặn bã đó, cô muốn làm thế nào tôi cũng đều không ngăn cản."

"Lão thái thái, tôi sẽ không lại hạ thủ đối với cháu trai bà."

"không tốt nhất. Như vậy với cô với hẳn đều là chuyện tốt. cô cũng đừng trách tôi đặc biệt gọi cô đến đây nói chuyện của nó, thật sự là tôi sống nhiều năm như vậy, Nghiêm Túc từ nhỏ bên người nó mãi mãi đều chỉ là các cô gái vây quanh lấy lòng nó thích nó theo đuổi nữ nhân nó. cô là người thứ nhất chán ghét nó thậm chí muốn giết nó. Tôi đối với cô rất hiếu kì, Phương Châm."

"Cho nên bà giữ tôi lại là để quan sát sao?"

Lão thái thái lập tức cười: "Tôi chỉ là muốn cho cô một cơ hội. Người có tiền ở cái xã hội này sinh sống không dễ, cho cô một cơ hội có lẽ cũng là cho Nghiêm Túc của chúng tôi một cơ hội. Mặc kệ các người có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước hay không, tôi đều không ghi vọng chuyện 5 năm trước lại tái diễn lần nữa."

Kỳ thật Phương Châm cũng không ghi vọng. Vì một dao kia cô bỏ ra quá nhiều, tuy rằng không hối hận, nhưng cô cũng sẽ không lần nữa làm cho mình rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Lão thái thái thấy cô quả thật không giống bộ dáng tràn ngập oán hận, hài lòng gật đầu, sau đó lại hỏi cô muốn làm việc ở chỗ nào. Phương Châm nghĩ trả lời: "Có thể cho tôi đến vườn hoa phía sau làm việc hay không?"

"Cô thích chăm sóc hoa cỏ?"

"Dạ, lúc trước ở nhà trồng một tí, cảm thấy thật tốt."

Đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân căn bản nhất Phương Châm không ghi vọng tiếp xúc quá nhiều với mọi người. Lão thái thái không ngại cô từng ngồi tù không có nghĩa những người khác không ngại. Làm người ta không được tự nhiên tiếp nhận làm việc cùng cô, chỉ bằng cô đi làm phần việc ít tiếp xúc với người khác, vừa có thể tránh nhiều thị phi, thứ hai Phương Châm cũng muốn cùng người làm vườn học một tí việc gieo trồng hoa cỏ thế nào. Nếu cô đã có tính toán mở tiệm, như vậy từ giờ trở đi nên học thêm chút gì đó. Nếu về sau có cơ hội mở tiệm hoành tráng không chừng cũng rất tốt.

Lão thái thái không truy hỏi cô nguyên nhân khác, cứ như vậy gật đầu đồng ý để cho cô đến vườn hoa phía sau. Chỗ đó có một ông Dương làm vườn chăm sóc hoa cỏ, Phương Châm mới đến cũng không giúp được gì nhiều, ông Dương chỉ để cho cô quen thuộc phẩm tính của mỗi loại hoa trước, sau đó căn cứ vào khác biệt của mỗi loại mà thay phiên tưới nước cho chúng mỗi ngày.

Trước kia Phương Châm trồng hoa cỏ chỉ là yêu thích chúng, ở phương diện này thật không biết gì cả, theo ông Dương học vài ngày xong mới hiểu được nguyên lai tưới nước có nhiều loại như vậy. Một số loại thích nhiều nước, nước vừa phải và một số loại thích khô, có vài loại buổi sáng tưới chạng vạng tối lại phải tưới. Bên trong nước này đôi khi còn có cho thêm các loại hóa chất gì đó, đối với một chậu hoa mà nó tưới nước cũng sở hữu đặc tính, cũng không phải là cầm bình nước tùy tiện tưới là được rồi.

Phương Châm cảm thấy ông Dương lớn tuổi lại hiểu nhiều, lại rất kiên nhẫn chỉ bảo mình, vì thế càng muốn học thật tốt, mỗi ngày "Dương sư phụ" "Dương sư phụ" rất ngọt. Ông Dương hơn 60, một đời sống cùng hoa cỏ, đến già thu Phương Châm nữ đồ đệ như vậy cũng rất có cảm giác thành tựu, chỉ bảo lúc làm cô phải vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Bình tĩnh mà xem xét, bỏ qua một bên Nghiêm Túc này không đề cập tới, cuộc sống của Phương Châm ở chỗ Nghiêm lão thái thái trôi qua vẫn thật thoải mái.

Mỗi sáng sớm bảy giờ rưỡi cô rời giường, ăn điểm tâm xong liền đến vườn hoa làm việc. Hôm nay cô giống như thường ngày cầm bình tiến đến vườn hoa chuẩn bị làm việc, kết quả vừa vào cửa liền thấy hoa nằm lộn xộn đầy đất, chậu hoa cùng bùn đất rải rác đầy mặt đất, toàn bộ vườn hoa giống như bị người đánh cướp.

Phương Châm kinh ngạc, xoay người muốn tìm ông Dương nói chuyện này, kết quả ông Dương vẻ mặt trấn định đi vào, nói với Phương Châm: "không sao, thu dọn một chút là tốt. Loại chuyện này sau này sẽ thường xuyên phát sinh, cô phải làm quen."

"Người biết là ai làm?"

"Ân, chắc trai của lão thái thái. Tiểu tử tinh nghịch, thường thường liền thích đến nơi này chơi, không cần thận đập vỡ hai bồn hoa cũng bình thường."

Phương Châm biết ông Dương không có nói thật. Tình hình vườn hoa này rõ ràng không phải không cần thận làm thành như vậy, nếu quả thật là đứa bé kia làm, vậy chính là cậu ta cố ý. Ông Dương nói tình huống này thường xuyên sẽ phát sinh, nói cách khác đứa nhỏ này cơ hồ mỗi ngày đều đến quấy phá.

"Hoa đều bị bẻ gãy lão thái thái sẽ không không cao hứng sao?"

"không quan hệ, lão thái thái làm vườn hoa này là vì chặt trai, cậu chơi thế nào thì liền chơi như thế."

Nguyên lai là nhà giàu nuôi chiều đứanhỏ, không tiếc số tiền lớn tạo cái vườn hoa, chỉ vì để đứanhỏ có thể chơi thật thoải mái. Phương Châm không còn lời nào để nói, lão thái thái người ta còn không đau lòng thì còn có thể nói gì. Mà đứanhỏ này không chơi cũng quá kỳ quái.

"Cậu ta đến đây lúc nào, ban ngày con vẫn luôn ở đây, không thấy cậu ta. Cậu ta là đến vào buổi tối?"

"không nhất định, cậu ấy muốn đến lúc nào liền sẽ đến. Có đôi khi ban ngày có đôi khi buổi tối, thậm chí nửa đêm cũng có khả năng. Nếu ngày nào đó cậu ấy tới ban ngày cô tránh ra là được, không cần phải xen vào cậu ấy, tự cậu chơi một hồi sẽ đi."

Đây làm sao là chơi, căn bản chính là lấy hoa để phát tiết cảm xúc. Vườn hoa tốt đẹp bị phá thành như vậy, đứanhỏ này quả thực không phải một cái "tình nghịch" chữ có thể giải thích được.

Phương Châm có chút tức giận cũng lại bất lực, chỉ có thể lặng lẽ đi theo phía sau ông Dương quét dọn, dùng một buổi sáng mới thu dọn vườn hoa sạch sẽ.

Chuyện hôm nay cô liền để trong lòng, thời gian ở vườn hoa cũng dài hơn. cô muốn gặp cái mà mọi người đều không nguyện ý nhắc tới tiểu tiểu thiếu gia, tò mò đứanhỏ lớn như thế nào liền có đam mê như vậy, tâm tình không tốt liền mượn hoa trút giận?

Kết quả là đợi đến ba bốn ngày sau, chạng vạng hôm đó Phương Châm ăn xong cơm tối đi vào vườn hoa, đang định xem một gốc cây buổi sáng phá thì nhìn thấy một mầm non nhỏ, đứa bé tình nghịch trong truyền thuyết thế nhưng liền xuất hiện.

Đứa này cũng bộ dáng bốn năm tuổi, so với trong tưởng tượng còn rất nhỏ. Rất khó làm người ta tin được quả bí lùn như vậy thế nhưng có thể có sức phá hoại như vậy. Vừa thấy cậu tiến vào Phương Châm liền nhớ đến lời ông Dương nói, nghĩ muốn hay không nhanh chóng tránh đi.

Kết quả quả bí lùn đại khái không ngờ được chỗ này lại gặp phụ nữ, vừa thấy Phương Châm so với cô còn sợ tới mức lợi hại hơn, thân thể nhonhó lui về phía sau, đại khái là nghĩ muốn rời đi hay không.

Hôm nay tâm tình cậu quả thật không được tốt, phải nói mỗi ngày tâm tình cậu đều không thể nào tốt, tâm tình không tốt cậu liền đến vườn hoa, đem những hoa kia so với cậu còn nhỏ nhắn yếu ớt hơn hành hạm một phen. Giống như khi dễ gì đó hơn cậu có thể khiến tâm tình cậu sung sướng một tí, buồn bực trong lòng cũng có thể thoáng phóng thích một chút.

Mà Phương Châm là người lớn, cái đầu so với cậu cao hơn rất nhiều, lại không giống ông cụ Dương đã hiểu rõ quen thuộc. Quả bí lùn nhất thời phân không rõ Phương Châm là quả hồng mềm hay là xương cứng, cũng liền nghĩ muốn đi trên chốc cô hay không.

Cậu lui về phía sau hai bước, không cần thận liền đụng ngã một bồn hoa nhỏ trên giá. Chậu hoa rơi xuống đất vỡ thành vài miếng, bùn đất cùng mầm hoa rơi bên chân cậu.

Vốn đây chỉ là một chuyện nhỏ, Phương Châm cũng sẽ không bởi vậy làm khó cậu. Nhưng quả bí lùn hiển nhiên tính tình rất lớn, không chút suy nghĩ liền nhắc chân đạp lên mầm hoa nhỏ. Đáng thương mầm hoa nhỏ kia vừa mới đâm chồi không bao lâu, cứ như vậy sinh ra để cho cậu ta dẫm nát.

Trong lòng Phương Châm không khỏi tức giận. Đứa bé như vậy hung ác như vậy, thật sự cùng bề ngoài ngây thơ của cậu không tương xứng. Phương Châm nghiêm túc muốn mở miệng dạy bảo cậu, nhưng ngấm lại địa vị hai người cách xa nhau vẫn là quyết định thu hồi lại.

cô chỉ làm như không nhìn thấy quả bí lùn, bước nhanh đi đến bên người cậu. Quả bí lùn vừa thấy cô lại đây nhanh chóng nhảy ra vài bước, Phương Châm liền cúi thấp người cầm lấy mầm hoa nhỏ kia, lại tìm chậu hoa chứa đầy bùn đất, dùng xẻng nhỏ đào trên mặt bùn đất, đem toàn bộ mầm hoa nhỏ bỏ vào. Sau đó cô lại lấp đất lên, chậu hoa thoát nhìn liền giống như ban đầu.

Hiển nhiên quả bí lùn bị hành động của cô hấp dẫn, tò mò nhìn chăm, nhìn hồi lâu nhìn không được mở miệng hỏi: "cô đang làm gì?"

"Nó chết, phải đem nó đi chôn a."

Phương Châm cầm chậu hoa quơ quơ trước mặt quả bí lùn: "Liền giống như chôn người chết vậy."

"cô nói vậy, thứ đó không phải là người, làm sao lại chết?"

"không phải là người liền không có sinh mệnh sao?" Phương Châm thuận tay lại cầm lấy một bồn hoa khác bên cạnh đã trở ra hoa non, "Cậu xem, này hai bồn này vốn là một dạng, một gốc bị cậu đập chết, một gốc khác thì cao hơn. Nếu là không có sinh mệnh sẽ không chết, mầm hoa này làm sao có thể cao lớn lên?"

Quả bí lùn tuổi quá nhỏ, hiển nhiên cũng không thể hoàn toàn lý giải lời Phương Châm nói. Nhưng cậu nghe hiểu một chút, Phương Châm đây là đang trách cậu đem mầm hoa đập chết.

Cậu nhất thời bị chọc giận, dậm chân nói: "Đây là nhà tôi, tôi muốn đập chết nó liền sẽ đập chết nó. Trong nhà này tất cả mọi thứ gì đó đều phải nghe tôi."

"không sai, cậu nói rất đúng. Bất quá thứ này một khi chết, linh hồn liền không thuộc cậu quản lý, nó muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó?"

"Linh hồn?"

"Chính là chúng ta thường nói là quỷ. Người chết sẽ biến quỷ, hoa chết cũng muốn biến thành quỷ. hiện tại nó chết thành quỷ, ở đây liền không ai khống chế được nó. Nó muốn đi chỗ nào liền đi chỗ nào, không chừng lúc nửa đêm còn có thể đi tìm cậu chơi nga."

Quả bí lùn ở cái tuổi này chính là rất nhát gan, đối quỷ linh tinh gì đó hiểu biết nông cạn, nhưng là biết đó không phải là đồ chơi thật tốt. Vừa nghe nói mầm hoa này thành quỷ nửa đêm muốn đi tìm mình, cậu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bĩu môi liền muốn khóc lên.

"Khóc cũng không có ích lợi gì, dù sao là cậu là người giết chết nó, nó muốn đi tìm cậu. Ban đêm lúc ngủ nó liền đi tới đi lui vòng quanh đầu giường cậu."

Quả bí lùn càng nghe càng sợ hãi, vừa nghĩ đến buổi tối có quỷ muốn vòng quanh giường của cậu, trái tim nhonhỏ rất cuộckhông chịu nổi, oamột tiếng khóc rống lên.

Phương Châm lập tức lộ ra vẻ mặt đặc ý, kết quả còn chưa đặc ý được hai giây, chợt nghe thanh âm Nghiêm Túc vang lên bên tai: "cô đây là đang hù dọa con trai tôi?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 17: Vững tâm

Phương Châm quả thực có chút sợ gặp Nghiêm Túc.

Vừa nhìn thấy anh, trong lòng Phương Châm nghĩ: làm thế nào chết cũng không xong lại gặp anh ta. Sau đó lúc nhìn lại lần thứ hai, cô mới nhớ tới một vấn đề: quả bí lùn là con trai Nghiêm Túc?

Ánh mắt của cô quét qua quét lại trên người một lớn một nhỏ hai lần, không nhìn ra bọn họ có chỗ nào giống nhau. Nghiêm Túc là loại soái ca truyền thống, mũi cao mắt sâu môi mỏng, ngũ quan tinh xảo khí chất thâm trầm, giơ tay nhắc chân đều rất bình tĩnh. Lại nhìn gương mặt quả bí lùn, mũm mĩm chỉ có thịt, mắt nhỏ mũi tẹt, cái miệng nhọn nhỏ giống cô bé. Nhìn thế nào cũng thấy hai người này không giống cha con.

Nhưng quả bí lùn vừa thấy Nghiêm Túc sắc mặt rõ ràng không vui, nguyên bản vẻ mặt sợ hãi bị tức giận thay thế. Cậu lạnh lùng quét mắt liếc mắt nhìn Nghiêm Túc, liền xoay người nghĩ muốn chạy xuyên qua vườn hoa. Nghiêm Túc cũng không đuổi theo cậu, hai tay đút vào túi trầm giọng nói: "Con đi đi, buổi tối lúc quý tìm con, nhớ rõ không được đá dẫm."

Quả bí lùn vốn đang chạy nhanh, nghe nói như thế bước chân bị kiềm hãm, động tác chậm lại rõ ràng. Cậu lại chạy về phía trước vài bước, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn là sợ hãi, rốt cuộc đứng yên tại chỗ không dám động, chậm rãi xoay người lại.

Hai cha con cách từng hàng hoa, trước mặt Phương Châm bắt đầu nói chuyện. Nghiêm Túc sắc mặt thâm trầm nghiêm túc mở miệng trước: "Tôi nghe nói cậu gần đây thật kỳ quái."

"không cần ông quan tâm."

"Cậu đập vườn hoa nhà tôi, còn nói không cần tôi quan tâm?"

"Đây là của bà nội, không phải của ông."

"Đây là của bà nội cũng chính là của tôi. Còn nữa, đó là bà nội tôi, không phải cậu. Cậu hẳn là gọi bà cố."

Phương Châm tự nhận cũng gặp qua nhiều loại người, trong tù dạng người gì đều có, so với Nghiêm Túc lạnh lùng người đáng sợ nhiều được vô số kể. Mà hôm nay hình ảnh như vậy cô thật là lần đầu nhìn thấy. Nghiêm Túc đối đãi đứa bé hoàn toàn không có bộ dáng làm cha, giống như đang cùng một người lớn nói chuyện. Mà quả bí lùn cũng không để ý chút nào đến thái độ của anh ta, thậm chí cố ý giả vờ làm người lớn, thiếu đi ngây thơ cùng sợ sệt vừa rồi.

Cậu bị Nghiêm Túc trách móc đang nghĩ đáp lại như thế nào, liền đứng ở đó căn môi không nói lời nào. Nghiêm Túc và cậu nhìn nhau vài lần, rốt cuộc vẫn là chủ động tiến lên, đưa tay sờ sờ đầu quả bí lùn: "Vương Tử, con đã lớn, hẳn là có chút trách nhiệm của đàn ông."

Phương Châm nghĩ nguyên lai quả bí lùn gọi là Vương Tử. Quả nhiên nhà người có tiền đặt tên cho đứa nhỏ đều khí phách như vậy, ngẫm lại Tráng Tráng nhà Anderson, lại nhìn Vương Tử trước mắt. Đứa nhỏ như vậy cũng gọi Vương Tử, vậy hũ danh của Nghiêm Túc gọi là cái gì, có phải hay không nên gọi là "Hoàng Thượng"?

Phương Châm cảm thấy không nên lại tiếp tục nhìn nữa, hai cha con người ta muốn tâm sự, cô vẫn là thức thờ một chút rồi đi mới tốt. Vì thế cô không nói một lời, nhẹ nhàng cất bước, mới đi tới cửa còn chưa kịp mở cửa, chợt nghe Nghiêm Túc gọi cô lại: "Phương Châm, cô chờ một chút."

"Chuyện gì?"

"Hai ngày nay có phải Vương Tử làm vườn hoa loạn thành một đoàn hay không?"

Phương Châm nghĩ nghĩ, thành thật gật đầu.

"Được, vậy tối hôm nay liền nó theo cô quét dọn vườn hoa. Vương Tử, con theo dì Phương Châm làm việc, nếu dì ấy cảm thấy con làm được tốt con liền có thể trở về ngủ, nếu dì ấy cảm thấy không tốt vẫn phải ở đây làm, đến khi dì ấy hài lòng mới thôi."

Phương Châm rất muốn mở miệng ngắt lời Nghiêm Túc, nhưng Nghiêm Túc lại giống như lần trước Tráng Tráng mang kẹt tay vậy, chốc một ánh mắt sắc bén "Cảnh cáo". Lời Phương Châm vừa tới miệng lại nuốt trở vào, nhìn Vương Tử ủ rũ, trong lòng cũng cảm thấy rất vui sướng.

Cô quét dọn chiến trường cho cậu nhóc này vài lần rồi, quả thật cũng đến lúc đến phiên cậu ra chút sức lực. Trong nhà này trừ bỏ Nghiêm Túc ra mọi người đều là cứng chiu cậu vô điều kiện, thậm chí ngay cả lão thái thái luôn luôn thưởng phạt phân minh đều giả vờ không nhìn thấy đứa anh nghịch ngợm. Tiếp tục như vậy sớm muộn đứa bé này cũng bị hủy mất.

Nghiêm Túc làm như vậy đối với đứa bé mà nó có chút tàn nhẫn, lại là vì tốt cho cậu.

Nhưng vừa nghĩ đến muốn cô mang theo Vương Tử như vậy cái củ cái bé làm việc, Phương Châm cảm thấy nó là thử thách đứa bé, còn không bằng nó là thử thách cô.

Vương Tử đối với Nghiêm Túc hạ mệnh lệnh không có nghe theo cũng không có cự tuyệt, chỉ là từ hành động trực tiếp biểu hiện ra. Cậu đi đến trước mặt Phương Châm, hướng cô vờn tay: "Chị cho tôi cây chổi, tôi giúp chị quét rác."

Nghiêm Túc nhướn mày, thẳng nhóc này căn bản là cố ý. Cậu là con của anh, lại gọi Phương Châm là chị, rõ ràng chính là làm như bọn họ người đồng lứa. Nhìn bộ dáng Vương Tử ra sức cầm chổi quét dọn, Nghiêm Túc thật lòng cảm thấy chính mình không hiểu rõ đứa bé này.

Quan hệ cha con giữa hai người bọn họ vẫn luôn rất kém, Nghiêm Túc là người đàn ông, không cách nào giống như phụ nữ yêu thương đứa bé như một thiên sứ. Mà Vương Tử cũng già dặn so với đứa trẻ bình thường. Cậu tâm tư quá sâu, Nghiêm Túc đều không nhìn rõ đứa bé này đang suy nghĩ cái gì. Có đôi khi anh chỉ có thể sử dụng phương thức đối đãi với người lớn này lệnh cậu phục tùng anh. Mặc dù đứa bé này quả thật tuy quyền của anh mà tạm thời đầu hàng, nhưng tình cảm tình cảm cha con của hai người lại càng lúc càng mờ nhạt, cơ hồ là không có.

Thậm chí anh cảm thấy Phương Châm so với anh càng có thể đi vào nội tâm Vương Tử. Nhìn bộ dáng hai người bọn họ xúm lại một chỗ quét dọn vệ sinh, Nghiêm Túc nhìn không được giật giật khóe miệng, cuối cùng không nói một lời rời khỏi vườn hoa, theo ánh trăng chậm rãi trở về phòng.

Phương Châm thấy Nghiêm Túc đi rồi rất cuộc nhen hàng thở ra. Vương Tử lại giống như không phát hiện, vẫn như trước ở đó nghiêm túc quét dọn. Cậu thoạt nhìn không giống lần đầu làm chuyện như vậy, tuy rằng động tác có chút vụng về, nhưng thật rõ ràng nhìn thấy vẻ thuần thực. Phương Châm không khỏi có chút tò mò: "Trước kia cậu liền thường xuyên quét dọn, ba cậu bắt cậu quét?"

"Là, tôi thường xuyên quét dọn. Nhưng người kia không phải ba tôi."

không phải sao? Phương Châm cẩn thận nghĩ nghĩ, dường như vừa rồi không có nghe Vương Tử gọi Nghiêm Túc là ba ba. Nếu bọn họ thật sự là cha con, Nghiêm Túc làm thế nào lại ném con ở chỗ bà nội này mà không tự mình chăm sóc đây?

"Vâyanhta là gì của cậu?"

"khôngphải là gì hết."

"Vương Tử, có phải cậu đối với người ba... Người kia có ý kiến?"

Vương Tử ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Phương Châm có chút bất đắc dĩ: "Phụ nữ đều bát quái như vậy sao? Vâng, ông ta là ba ba của tôi, nhưng là tôi không thừa nhận ông ta là ba ba của tôi, cô hiểu không?"

Lời này chuyển động vài vòng Phương Châm mới hiểu được: "Là trách anh ta không thường đến thăm cậu sao?"

"Ông ta không đến mới tốt, tôi mới không cần ông ta đến."

Lời này rất cuộc lộ ra vài phần tính trẻ con. Thoạt nhìn trong lòng Vương Tử đối với Nghiêm Túc rất là bất mãn. Cũng đúng, đứa bé như vậy chả ngờ bên người, chỉ có thể dựa vào bà cố nuôi, đương nhiên trong lòng đứa bé sẽ có ý kiến.

Trước kia Phương Châm đã cảm thấy Nghiêm Túc là người lòng dạ cứng rắn, ngồi vào vị trí kia của anh ta trái tim đều là sắt đá. Nhưng cô không đoán được Nghiêm Túc đối đãi với con của mình cũng cứng rắn như vậy.

cô đột nhiên có chút đồng tình với Vương Tử, giơ tay cầm lấy chổi trong tay cậu: "Được rồi, cậu không cần làm, cậu về phòng đi."

"Ông ta nói muốn làm đến khi cô hài lòng mới thôi."

"tôi rất vừa lòng, cậu làm rất tốt. hiện tại trời tối, cậu không mau chóng trở về phòng đi không thì quý thật muốn đi tìm cậu."

Chiều này thật là lần nào cũng linh nghiệm, Vương Tử vừa nghe liền thay đổi sắc mặt, lão luyện thành thực vừa rồi tất cả đều không còn, thay vào đó là thật cẩn thận thấp thỏm lo âu.

"Tôi, tôi không muốn về một mình, cô theo giúp tôi trở về."

Phương Châm nhìn nhìn vườn hoa sạch sẽ, trầm mặc một lát gật đầu đồng ý. Vương Tử trong lòng còn có chút sợ hãi, nhưng không ngyện ý lộ ra trước mặt Phương Châm, cố ý giả vờ làm bộ dáng rất lớn mật ở phía trước dẫn đường. Chỉ là vài bước đều sẽ quay đầu nhìn nhìn, sợ Phương Châm đột nhiên biến mất.

Hai người đi hơn mười phút mới về phòng, Phương Châm đưa Vương Tử lên lầu hai đến phòng của cậu, dì phụ trách chăm sóc đưa bé liền tới tiếp nhận công việc của cô, đưa đưa bé đi tắm rửa thay quần áo.

Phương Châm thay họ đóng cửa phòng lại, xoay người đang chuẩn bị đi, đụng phải Nghiêm Túc đứng ở nơi đó.

Người này đi đường không có thanh âm sao? anh ta đến đây lúc nào, cô thế nhưng một chút cũng không nghe thấy.

cô vội vàng lui về phía sau vài bước, vươn tay sờ mũi. Vừa rồi coi như cô tránh nhanh, nhưng mũi còn không cần thận chịu tao ương. Thân thể của người này giống như tấm thép, đụng một cái có thể đau mấy ngày. thậm chí Phương Châm cảm thấy sống mũi mình đều muốn gãy.

Nghiêm Túc thấy cô như vậy, đột nhiên có cổ xúc động muốn giơ tay thay nàng xoa mũi. Nhưng anh vẫn là nhịn được, chẳng qua tay phải cạnh quần không tự chủ nắm lại hai lần, sau đó anh nói với Phương Châm: "Lại đây phạm tội tách cà phê cho tôi."

yêu cầu này có chút ra ngoài ý muốn, nhưng Phương Châm nhớ tới mình là người hầu nhà này mà Nghiêm Túc là thiếu gia, vì thế nghe lời gật đầu, theo anh đi xuống phòng bếp dưới lầu pha cà phê.

Nghiêm Túc cũng theo cô vào phòng bếp, tận mắt thấy làm từ đầu đến cuối. Lúc Phương Châm đem cà phê từ bình cà phê trong đó ra,

nhìn không được tự giận nói: "an yên tâm, tôi sẽ không bỏ độc."

"Tôi biết, cô sẽ không." Lúc anh nói lời này vẻ mặt nghiêm túc, cả người cũng giống như tên anh. Phương Châm vốn nghĩ anh sẽ mượn cơ trào phúng mình, không nghĩ đến anh lại nghiêm túc như vậy, cũng làm cho tim cô lập tức đập rộn lên.

còn nhớ tới ngày đầu tiên đến, đêm hôm đó, ở bên ngoài một góc hoa viên, Nghiêm Túc đối với cô làm mấy chuyện kia. một lần kia anh có vẻ phần nộ chất vẫn cô, câu chữ đột nhiên đều vọng lên rõ ràng bên tai. Nhưng khiến Phương Châm để ý cũng không phải là những thứ này, cô càng để ý thái độ Nghiêm Túc đối với cô đêm hôm đó.

Loại bá đạo kia cùng khí thế áp bách, từng bước đến gần cơ hồ muốn cắn nuốt cả người cô, Phương Châm kỳ thật rất sợ Nghiêm Túc như vậy. cô không thích đàn ông như vậy đến gần, nhất là đàn ông giống Nghiêm Túc như vậy.

Bây giờ hai người họ sống vai đứng trong phòng bếp, không gian không tính quá lớn, ánh sáng cũng không đủ sáng, lại không có người ngoài ở đây. Tình cảnh này lại giống hôm đó. Phương Châm chỉ cảm thấy đầu choáng váng, trước mắt tất cả đều có vẻ không chân thật. rõ ràng uống cà phê là Nghiêm Túc, nhưng vì cái gì cô cảm thấy trong lòng bàn tay nóng như vậy, giống như hai tay đang cầm cốc cà phê nóng bỏng.

cô cảm thấy chính mình nên rời khỏi chỗ này, không chút suy nghĩ liền xoay người đi ra ngoài. Lúc đi qua Nghiêm Túc chợt nghe đối phương nói: "Về sau đối với Vương Tử, không cần quá khách khí."

_____ Nghi án cậu bé này có thật là con của Nghiêm Túc k?
_____ đoán đi đoán đi

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 18: Chuyện cũ

Ánh sáng u ám trong phòng bếp, Phương Châm đứng ở cửa nhìn Nghiêm Túc ở bên trong.

cô rất muốn hỏi một câu "Đó là con trai ruột của anh" sao, nhưng tính tình chẳng quan tâm đến thế sự kia lại bộc phát. Cuối cùng cô cái gì cũng không hỏi, chỉ thản nhiên đáp một câu: "Được."

Cuộc nói chuyện đêm hôm đó chung quy là như vậy. Phương Châm xoay người rời đi, Nghiêm Túc thì tiếp tục ở phòng bếp uống cà phê. Chỉ là sau khi hai người họ trở về phòng, đêm đó cũng có chút khó ngủ. Phương Châm cảm thấy chính mình là bị Vương Tử đưa bé kia làm cho có chút rối loạn, mà Nghiêm Túc thì cho rằng là do mình uống nhiều cà phê quá.

Bắt đầu từ ngày đó, Phương Châm phá thói số lần nhìn thấy Vương Tử rõ ràng nhiều hơn rất nhiều.

Trải qua lần trò chuyện "Thân thiết" với người bạn nhỏ, Phương Châm biết được, năm nay Vương Tử năm tuổi, đang đi nhà trẻ, trên cơ bản ban ngày mỗi ngày đều không ở nhà. Nhưng trường mầm non tan học tương đối sớm, cho nên sau khi tan học "lão nhân gia" mới có thời gian đến tìm Phương Châm chơi.

Phương Châm kỳ thật cũng không thích chơi với trẻ con. Từ sau lần Tráng Tráng bị kẹt tay vào thang máy, Phương Châm đối với việc chăm sóc trẻ nhỏ có một bóng ma. Thân phận Vương Tử tôn quý lại nghịch ngợm gấp mấy lần so với Tráng Tráng, phần lớn thời gian Phương Châm căn bản chế trụ được cậu.

Cái gọi là hoa có linh hồn sẽ biến thành quý chuyện này ngẫu nhiên nó còn có thể, luôn nó với đứa bé cũng sẽ sinh ra lực miễn dịch. Vài lần Phương Châm đều ám chỉ Vương Tử đừng ở đây được, tìm chỗ khác thú vị hơn đi. Nhưng mỗi lần Vương Tử sẽ nghiêm túc nói: "Chị Phương Châm, em thích cùng chơi với chị. Chị là người tương đối đặc biệt."

"Đặc biệt chỗ nào?"

"Chị không thích ông ta đúng hay không?"

Phương Châm dùng một giây mới phản ứng được "ông ta" là chỉ Nghiêm Túc: "Vì sao nó vậy?"

"Cảm giác. Giống như chị cũng thấy được em không thích ông ta."

Phương Châm nghĩ rằng, cậu biểu hiện rõ ràng như vậy, đứa ngốc cũng đều biết cậu chán ghét Nghiêm Túc. Nhưng cậu có biểu hiện ra cảm xúc chán ghét mãnh liệt sao? Hình như là không có. Không thể không nói đứa anh này thông minh, đối với cảm xúc nhạy bén hơn người trưởng thành nghĩ.

Vì thế Phương Châm nghĩ, Vương Tử thích ở cùng một chỗ với cô vì tính tình gần giống nhau hay không? Hoặc là theo nguyên tắc kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu của mình. Nếu một ngày kia Vương Tử biết cô từng thiếu chút nữa giết chết ba cậu, cậu còn có thể thích cô sao?

Bởi vì có Vương Tử làm bạn, Phương Châm mỗi ngày đều cảm thấy ngày trôi qua rất nhanh. Công việc ở vườn hoa rất hợp tâm ý của cô, không cần giao tiếp với mọi người. Ông Dương là người làm nhiều nói ít, mỗi lần ông sẽ nhắc nhở Phương Châm vài câu, nhưng sẽ không lái nhà không dứt chuyện gì với cô. Phương Châm muốn học cái gì liền chủ động hỏi ông, hơn ba câu là ông có thể trả lời đúng trọng điểm, nhiều một câu vô nghĩa đều không có.

Kỳ thật Vương Tử cũng không phải một kẻ oán nhiều. Cậu thích một mình ở đằng kia lẳng lặng nhìn hoa cỏ rất lâu. Gặp phải gì không biết liền hỏi Phương Châm. Thực ra Phương Châm không hiểu nhiều, nhưng ông Dương cho cô một quyển sách thật dày đầy hình hoa cỏ để xem, bên trong có đến mấy ngàn loại hoa cỏ thường gặp nhất. Phương Châm gặp loại nào không biết thì tìm trong sách, có đôi khi Vương Tử cũng tìm cùng cô.

Mỗi khi như vậy Phương Châm cảm thấy đứa bé này trưởng thành đặc biệt sớm, bộ dáng yên lặng nghiêm túc có chỗ nào giống đứa trẻ năm tuổi, 15 tuổi thiếu niên đều không có phần trầm ổn này như cậu.

Đứa bé này sớm mất đấng cha mẹ trẻ con thật là chuyện làm đau lòng người. Phương Châm muốn hỏi mẹ Vương Tử ở đâu, vì sao quan hệ với Nghiêm Túc lại cương như vậy, nhưng lời đến bên miệng lại không đành lòng nói. Rất sợ một câu nói sẽ tổn thương tâm hồn nhỏ của đứa bé này.

Vương Tử cũng là người im lặng, Phương Châm không hỏi cậu cũng không nói, cơ hồ là từ trước đến nay không hề đề cập đến chuyện Nghiêm Túc hoặc là mẹ cậu. Phần lớn thời gian cậu đều thật im lặng, có đôi khi cũng sẽ tìm đề tài tâm sự chuyện phát sinh ở trường mầm non với Phương Châm. Phương Châm sẽ hỏi cậu: "Có gặp được nữ sinh thích không?"

"không có."

"Vậy có nữ sinh thích cậu không?"

"Có."

"Nhiều không?"

"Chưa đếm qua."

"Nghe lời này như là không chim một thai."

Mỗi khi như vậy Vương Tử liền ngẩng đầu nhìn Phương Châm: "Vì sao công ai đều quan tâm loại vấn đề này?"

Phương Châm cảm thấy chính mình khó gặp phải đối thủ, chỉ có thể giơ tay đầu hàng. Từng ngày từng ngày thật nhanh trôi qua, dường như mới nháy mắt một cái cô cũng đã ở Nghiêm gia làm được hai tháng. Hai tháng này, cô trừ bỏ biết không gì hoa cỏ còn kết giao được "người bạn nhỏ" quả bí lùn Vương Tử này. Dĩ nhiên bởi vì Vương Tử, cô tránh không được cũng sẽ gặp Nghiêm Túc vài lần.

Bất quá Nghiêm Túc đến cũng không thường xuyên, có đôi khi cũng không đến vườn hoa. Mỗi lần Phương Châm thấy anh đều cực lực tránh tiếp xúc, đặc biệt tiếp xúc một mình, cô đối với anh có thể nói là có thể trốn thì liền trốn, hoàn toàn mất hết xúc động muốn giết chết anh 5 năm trước.

Quả nhiên thời gian là liều thuốc tốt để chữa lành vết thương. Cô vốn cho rằng lửa hận trong lòng mình sẽ tiêu đốt một đời, nhưng mới qua 5 năm, ngọn lửa này cũng chầm chậm yếu xuống. 5 năm trước, mỗi hận khắc cốt ghi tâm kia đã không còn, thay vào đó là nội tâm cực kỳ khát vọng cuộc sống yên bình. Cô hi vọng cả đời này mình cứ trôi qua như vậy không phải sợ hãi nữa, chẳng sợ vĩnh viễn đều ở trong vườn hoa này ươm hoa diệt cỏ.

Người chưa từng nếm trải mất đi tự do thì không thể hiểu loại cảm giác này của cô. 5 năm trong tù đã dạy cho cô rất nhiều, cũng mài mòn lệ khí trong lòng cô. Những gì không vui trước kia cô cố gắng hết mình thử quên đi, chỉ sợ không thể quên được cũng sẽ cố gắng không nghĩ đến.

Ngay lúc cô cảm thấy chính mình đã chầm rãi điều chỉnh tâm tình có thêm một lần nữa đầu dung nhập vào cuộc sống thì một cú điện thoại lại kéo cô lại bên trong.

Cú điện thoại kia là mẹ của người chồng chưa cưới La Thế trước kia gọi tới. Đây vốn là người sắp làm mẹ chồng cô, hiện tại cô mở miệng chỉ có thể

gọi người ta là dì.

La mở đầu kia điện thoại hơi có chút xúc động nói: "Tiểu Phương, nghe nói con ra rồi, nhưng con không liên lạc với dì, dì cũng không có số điện thoại của con, cho nên vẫn không tìm con."

Nghe được thanh âm La mẹ trong lòng Phương Châm cũng là xúc động vô cùng. Nguyên bản chua xót sớm chôn ở trong lòng lập tức lại trào ra. Lúc này cô đang ở phòng ấm trong vườn hoa, Vương Tử đang ở một bên tự mình chơi. Phương Châm sợ nhin không được rơi lệ làm Vương Tử nhìn thấy, liền mở cửa đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Dì, thực xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng."

"Con bé ngốc, con nói cái gì đó. Chỉ là con đi ra làm sao lại không gọi điện thoại cho dì, mấy năm nay di động của dì vẫn không đổi, dì nóng lòng ngày nào đó con đi ra có thể gặp lại con một lần. Số di động này là mấy ngày hôm trước dì đi chỗ A Khiên xem bệnh hỏi cậu ấy. Cậu ấy nói khí sắc của con thoát nhin không tệ."

"Con tốt vô cùng, dì không cần lo lắng. Thân thể của dì thế nào, đi khám bệnh gì?"

"không có gì, là bệnh cũ, uống chút thuốc là được." La mở đầu kia điện thoại quan tâm Phương Châm nói rất nhiều, muốn cô chú ý thân thể, muốn cô không nên suy nghĩ nhiều, muốn cô quên đi quá khứ bắt đầu một lần nữa, ngàn vạn lần không cần lại làm chuyện điên rồ.

Phương Châm nghe lời của bà hiểu rõ kỳ thật bà muốn nói nhất là, ngàn vạn lần không cần lại ngốc nghếch đi làm chuyện phạm pháp. Chỉ là chú ý thể diện của cô nên La mẹ mới không nói ra. Phương Châm vì lòng dạ của đối phương, liền chủ động đề cập nói: "Dì, người yên tâm, con đã buông xuống chuyện quá khứ. Con sẽ không tiếp tục làm việc ngu ngốc, người tin tưởng con."

"Tốt, dì tin tưởng con. Trước kia con chính là cô gái thiện lương, chuyện kia chỉ là hồ đồ nhất thời. Phương Châm, nếu con đã đi, chúng ta có thể gặp mặt hay không?"

Phương Châm nhất thời không nói chuyện. Cô cũng không có ghét La mẹ, thậm chí rất thích bà, bởi vì bà thật là một trường bối rất tốt. Nhưng cô lại sợ nhìn thấy La mẹ, bởi vì vừa thấy bà, cô tất nhiên sẽ nhớ đến La Thế, nhớ tới La Thế cô lại sẽ nghĩ đến chuyện không vui đó, vốn không dễ dàng để xuống hận ý đối với Nghiêm Túc, lại nhẹn không được muốn trào dâng.

"Dì, con nghĩ chúng ta vẫn là tạm thời không gặp mặt thì tốt."

"Phương Châm, con đừng trách dì nói nhiều. Dì muốn gặp con không gì khác, chỉ là muốn nhìn con một chút xem hiện tại con thế nào. Mặt khác có vài thứ dì cũng muốn chuyển cho con."

"Dì, đó là thứ gì?"

"Là A Thế để lại cho con một tí gì đó. Lúc ấy nó đi nhanh quá dì hoảng hết thời gian thật dài, mãi cho đến khi con gặp chuyện không may dì mới sắp xếp lại di vật của nó. Kết quả dì phát hiện ở nhà nó để lại một cái hộp nhỏ, trên đó viết tên của con. Dì nghĩ đây là đồ nó muốn đưa cho con, chỉ là chưa kịp... Dì biết đem mấy thứ này cho con khẳng định lại muốn gọi lên vết thương thể của con, chỉ là dì cảm thấy nếu là A Thế để lại cho con, hẳn là nó đặc biệt ý nghĩa, dì tôn trọng ý nguyện của nó, cũng cảm thấy con có cái quyền biết. Nếu là con muốn dì liền đem nó giao cho con, nếu con không muốn dì liền tự mình xử lý. Cái hộp kia 5 năm qua dì cũng không mở qua, chờ ngày nào đó con đi giao cho con tự mình mở ra."

Phương Châm ra sức tự nói với mình không nên động tâm, nhưng cuối cùng vẫn là luân hãm. La Thế trước khi đi lưu lại đồ cho cô, nói không muốn xem là giả. Chỉ sợ trong hộp căn bản không có gì quan trọng, nhưng chỉ

cần một ngày không nhìn choro thì lòng tò mò giống như cỏ dại lan rộng trong lòng cô, quả thực muốn quấn chặt trái tim cô.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng Phương Châm đồng ý gặp mặt: "hiện tại con không nắm chắc được thời gian nghỉ ngơi, chờ con xác định ngày cụ thể lại gọi điện cho dì thoại được không?"

"Được, lúc nào con đều có thể gọi điện thoại cho dì. Dù sao mỗi ngày dì đều ở nhà, cũng không có việc gì. Phương Châm, con phải bảo trọng."

Phương Châm cũng dặn dò La mẹ vài câu, nhân tiện cho cô gọi lời hỏi thăm La cha. Hai người phụ nữ thương tâm giống nhau ở trong điện thoại rất lâu, cuối cùng nói lời từ biệt với nhau rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại Phương Châm cầm di động đứng ngẩn người ở chỗ đó, cũng không biết đứng bao lâu, đến khi cô cảm thấy ánh mặt trời thật lớn mới trở về, xoay người một cái lại nhìn thấy Nghiêm Tú đứng cách đó không xa, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy xấu hổ, theo bản năng liền dấu điện thoại vào trong túi áo, giống như làm vậy liền có thể che dấu tất cả. Cô ép buộc mình bình tĩnh lại, mặt không chút thay đổi đi đến trước mặt Nghiêm Tú: "Đến tìm Vương Tử? Cậu bé ở trong phòng ấm."

"Tôi vừa từ chỗ đó đi ra, nó nói với tôi, cô nhận một cuộc điện thoại sau khóc chạy đi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 19: Say rượu

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 20: Muốn bảo hộ

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 21: Bị thương

Phương Châm đột nhiên hất hời hận gần gũi với Vương Tử.

Nếu cũng giống người khác trốn tránh cận cận, cúi đầu khom lưng đối với cậu mọi nơi, hiện tại những chuyện xấu hổ này có phải sẽ không phát sinh hay không?

cô từ miệng Vương Tử biết được ngày hôm qua mình uống say mềm ở bên ngoài, là Nghiêm Túc đưa cô về. Sau đó, Nghiêm Túc đưa cô về phòng ngủ, rồi chuyện tiếp theo đó...

"Sau đó em cũng không biết, nghe nói buổi sáng hôm nay ông ta trở về công ty. Chị nhìn thấy ông ta sao?"

Phương Châm lắc đầu, lại hỏi: "Ngày hôm qua làm sao ba cậu biết tôi ở đâu?"

"Em gọi điện thoại cho chị. Vốn muốn gọi chị đi ăn cơm, kết quả chị ở trong điện thoại nói chuyện lung tung, ba em liền cầm lấy điện thoại. Ông ta nói chị say, liền đưa chị về. Đúng rồi, hoa lan của ông Dương cũng là ba em đi lấy."

Nghe xong lời này Phương Châm lại lấy bắt đầu hỏi hận đưa số điện thoại cho Vương Tử. Từ lần trước La mẹ gọi điện thoại cho bà công Vương Tử bắt gặp được, sau đó đứa trẻ này mỗi ngày liền quần lấy cô đòi số điện thoại.

Đều nói người lớn không đấu lại đứa trẻ, Phương Châm cảm thấy lời này một chút cũng không sai. Vương Tử bình thường nhìn thật tàn khốc, lại so với đứa trẻ bình thường thành thực hơn. Chỉ khi nào quần người mới biểu hiện tính trẻ con, không phút Phương Châm liền giơ tay đầu hàng, ngoan ngoãn đưa số điện thoại cho cậu.

Vương Tử thuận thực đem số điện thoại lưu vào di động, còn mở ra danh bạ điện thoại khoe với cô: "Chị xem, số điện thoại người trong nhà này em đều có. Ngày nào đó em ở bên ngoài bị người khi dễ, em đánh một cú điện thoại tới, bất cứ người nào đều có thể tới cứu em."

Lúc ấy Phương Châm cười thầm cậu ngốc, căn bản không cho rằng có một ngày cậu sẽ gọi điện thoại cho mình. Không nghĩ đến mới cho cậu số điện thoại không đến vài ngày liền phát công dụng. Chẳng qua không phải Vương Tử gặp được phiền toái tìm cô cầu cứu, mà là cô gặp phiền toái cuối cùng khiến ba Vương Tử cứu.

Nhưng dù cho như vậy, Phương Châm cũng tuyệt đối tin tưởng Nghiêm Túckhông có khả năng ở trong phòng cô qua đêm. Hai người bọn họ bây giờ không tính là đối thủ một mất một còn, cũng tuyệt không có khả năng là có thể làm bạn bè. Phương Châm nghĩ đến đây, đưa tay sờ sờ đầu Vương Tử: "Cậu suy nghĩ nhiều quá."

Vương Tử bĩu bĩu môi không để ý tới cô, tiếp tục vẽ tranh. Phương Châm cũng mặc kệ cậu, bận rộn làm việc của mình. Hai người ở trong phòng ấm nước giếng không phạm nước sông, yên ổn ở chỗ này cả một ngày. Trong thời gian đó Phương Châm có đi ra ngoài ăn cơm, Vương Tử dường như cũng có ra ngoài qua, Phương Châm nghĩ đứa trẻ này bình thường cứ như vậy không thích người khác đi theo, cũng không đến trước mặt cậu.

Huống chi trông trẻ vốn không phải là công việc của cô, Vương Tử có bà vú chăm sóc, còn không chim một người. Nhưng cậu chính là không thích

cáccôống vậ quanh cậu, cho nên mỗi ngày lúc đến vườn hoa đều đuổi họ đi rất xa.

Vài lần Phương Châm làm việc ở bên ngoài đều nhìn thấy hai bà vú ở dưới bóng cây nói chuyện phiếm, dường như cáccô đối với đứa trẻ như vậy sớm đã thành thói quen. Đến lúc ăn cơm tối Phương Châm mới bớt chút thời gian đến phòng ấm xem Vương Tử, thuận tiện chuẩn bị thu dọn một chút.

Kết quả cô vừa mới tới cửa phòng ấm chợt nghe đến bên trong phát ra tiếng "Rầm", ngay sau đó lại là một tiếng "A", rồi tiếp đó liền vang lên tiếng đứa trẻ khóc tê tâm liệt phế. Trong lòng Phương Châm thầm nghĩ không ổn, mở cửa lao vào. Mặt đất trong phòng ấm làm một đống hỗn độn, Vương Tử ôm đầu ngã trên đất, chính cố gắng chuẩn bị đứng lên.

Phương Châm vừa nghe tiếng cậu khóc liền biết tình hình không được tốt, bất chấp mảnh vỡ gốm sứ dưới chân, ba hai bước chạy đến bên người Vương Tử đỡ cậu dậy, đồng thời nhìn cậu mặt.

Tay Vương Tử gắt gao che trán bên phải, nhưng máu tươi vẫn là theo khe hở chảy ra. Phương Châm nhìn hể dài ngã bên cạnh, còn có những vỡ của chậu hoa kia cùng với bùn đất cánh hoa rơi lả tả, lập tức hiểu toàn bộ.

Trong phòng ấm có vài cái giá, trên đó đặt đầy chậu hoa. Vương Tử nhất định là muốn xem bồn quân ảnh thảo đặt ở phía trên cùng này, mới có thể trèo lên trên ghế lại sơ ý ngã xuống.

Vương Tử vừa thấy Phương Châm tiến vào, một giây trước còn khóc rung trời, một giây sau lập tức gắt gao ngậm miệng, giống như sợ bộ dáng mình khóc bị đối phương chê cười. Trái tim Phương Châm căng lên, lập tức ôm lấy Vương Tử lao ra phòng ấm, muốn tìm hai bà vú kia hỗ trợ.

Kết quả cô vừa chạy đến cửa phòng ấm, liền đâm đầu vào ngực một người. Phương Châm lao vào một cái gần như muốn ngã sấp xuống, đối phương lập tức đưa tay nắm lấy cô.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Nghiêm Túc có chút khó coi, anh nhìn nhìn Phương Châm lại nhìn nhìn Vương Tử, một tay đem đấm hóm vào trong lòng. Vương Tử vốn ở trong ngực Phương Châm rất yên tĩnh, bị Nghiêm Túc mạnh mẽ ôm qua đi sau lại vũng vẩy lên, lớn tiếng khóc không ngừng, còn giơ tay muốn nắm tay Phương Châm.

Phương Châm lập tức đưa tay cho cậu, lại nói với Nghiêm Túc: "Đấm hóm đại khái là bị ngã, phải nhanh chóng đưa đi bệnh viện."

Nghiêm Túc vốn là lại đây kêu Vương Tử ăn cơm, không nghĩ đến gặp được chuyện như vậy. Nhìn đấm hóm đầu đầy máu, anh không kịp nói thêm gì với Phương Châm, ôm Vương Tử hướng bãi đỗ xe chạy.

Tay Phương Châm bị Vương Tử nắm thật chặt, dọc theo đường chỉ có thể chạy theo, cuối cùng ba người đồng loạt lên xe, liền những người khác đều không kịp thông báo. Phương Châm chỉ ở ngay từ đầu chạy ra vườn hoa nói với hai bà vú kia câu "nói cho lão thái thái", những lời khác liền chưa kịp nói.

Nghiêm gia lập tức liền rối loạn lên, tiểu tiểu thiếu gia bị thương đây chính là chuyện lớn, Nghiêm lão thái thái vốn đang ở chỗ đó tụng kinh làm buổi tối, nghe được tin này kinh sợ cũng không quản tụng kinh gì đó, cho người lái xe đưa bà đến bệnh viện.

Dọc theo đường đi Nghiêm Túc dẫm chân gathật sự mạnh, tính năng xe cực tốt chạy tốc độ cao càng thể hiện ra ưu thế của nó. Phương Châm cảm giác được thời gian cực nhanh, Nghiêm Túc đã đem xe dừng ở cửa bệnh viện của Lí Mặc.

Bệnh viện này cách Nghiêm gia cũng không xa, lúc trước Nghiêm Túc chọn biệt thự kia cho bà nội cũng chính là nhìn trúng điểm này, Lí Mặc có thể lại xem bệnh cho bà nội bất cứ lúc nào.

anh cũng không quan tâm đem xe chạy đến khu vực dừng xe, liền dừng lại trực tiếp trước cửa phòng cấp cứu, sau đó ôm Vương Tử liền chạy vào. Trong phòng cấp cứu mấy bác sĩ đều đang bận rộn, vừa thấy tình cảnh này sững sờ một chút. Có người liếc mắt nhận ra Nghiêm Túc, vội vàng đem việc trong tay giao cho y tá, lại đây thay Vương Tử xem xét vết thương, một bên lại cho người lập tức thông báo cho Lí Mặc.

Mãi cho đến lúc này Vương Tử mới buông tay từ trên trán xuống. Nửa khuôn mặt cậu dính đầy vết máu, vết thương trên trán làm một mảnh mơ hồ căn bản không nhìn thấy rõ. Bác sĩ vội vàng đem Vương Tử vào bên trong phòng khám, đeo bao tay vào xử lý miệng vết thương.

Phương Châm cùng Nghiêm Túc cũng theo vào. Vương Tử vẫn như trước nắm thật chặt tay Phương Châm không buông, cho dù là bác sĩ xa lạ lúc đầu lau vết máu cho cậu, hay là Lí Mặc đã quen thuộc khâu lại miệng vết thương cho cậu, cậu vẫn thủy chung nắm tay Phương Châm không buông.

Từ cánh tay cậu hơi hơi run, Phương Châm cảm giác được trong lòng đứa trẻ này sợ hãi, vốn là không có tự trách mình lại giống như mầm non ngày xuân, tràn đầy trái tim trong nháy mắt.

Vẫn là do cơ sở quá, không nên để một mình Vương Tử lưu lại trong phòng ấ. Tuy rằng bình thường nhìn cậu già dặn, nhưng dù sao cũng mới năm tuổi, nói chuyện ngữ khí lại thành thực cũng không che dấu được tính trẻ con hồn nhiên non nớt.

Nhìn Vương Tử khâu miệng vết thương đau đến sắc mặt trắng bệch cũng không dám kêu la, lòng Phương Châm đầy áy náy, trong đầu ong ong, những chuyện không vui kia lại lặng lẽ dâng lên.

Cô quả nhiên cùng bọn trẻ không có duyên phận, vô luận vừa mới bắt đầu được đối phương thích thế nào, đến cuối cùng sẽ luôn làm bọn chúng bị thương. Tráng Tráng là như thế, Vương Tử cũng là như thế. Phương Châm

đột nhiên hồi hận đồng ý với lão thái thái lưu lại Nghiêm gia làm việc, còn tiêu sai rồi ngay lúc đó, như vậy sẽ không làm Vương Tử bị thương, cũng sẽ không cùng Nghiêm Túc chung đụng nhiều như vậy.

Nhưng hiện tại, nói cái gì đều đã chậm.

Miệng vết thương trên trán Vương Tử dài chừng 3 cm, Lí Mặc nói tình hình vẫn còn tốt, khâu xong nghỉ ngơi thật tốt là được, ở bệnh viện quan sát một vài ngày liền có thể trở về.

Lúc vết thương xử lý đến một nửa Nghiêm lão thái thái tới, bà cũng không vào, liền chờ ở bên ngoài. Đến khi bên trong thu dọn thỏa đáng hết thấy xong bà liền cùng Vương Tử đi đến phòng bệnh. Mãi đến lúc này Vương Tử mới buông tay Phương Châm ra, nhảy vào ôm ấp của bà cố.

Thấy Vương Tử như vậy Phương Châm cuối cùng cũng nhenhàng thở ra. Đứa trẻ này nhìn rộng rãi nhưng thực ra rất miễn cảm, chỉ đối với số ít người có thể mở rộng cửa lòng. Từ lúc cậu bị thương sau chỉ nắm tay chính mình lại không dựa vào Nghiêm Túc có thể thấy được bọn họ hai cha con quan hệ thật sự đóng băng.

Nghiêm Túc cũng theo một đến phòng bệnh, thuận tiện cho người đi làm thủ tục nằm viện. Phương Châm một mình lưu lại trong hành lang phòng cấp cứu, nhất thời nghĩ không thể đi đâu. Cô không muốn nhìn Vương Tử, lúc người một nhà đoàn tụ, cô một người hầu không nên xuất hiện trong phòng bệnh.

Nhưng cô cũng nghĩ muốn hay không trực tiếp về nhà, đang lúc do dự trước hết đi toilet đem vết máu trên tay rửa. Kết quả từ WC đi ra đi vòng quanh đại sảnh dưới lầu, ngoài ý muốn gặp Thẩm Khiên cùng mẹ La Thế.

Xem ra La mẹ là tới nơi này tìm Thẩm Khiên khám bệnh, đối phương tiến bà ra cửa. Vài người ở trong đại sảnh nhìn thấy đều sửng sốt, lập tức mẹ La tiến lên đây kéo tay Phương Châm: "Tiểu Phương, sao con lại ở chỗ này, có phải không thoải mái hay không?"

"không có, con đến cùng người bạn, đang chuẩn bị đi về."

La mẹ gật gật đầu, nói vài câu lại hỏi: "A thế để lại cho con gì đó con xem chưa?"

nói tới cái này mặt Phương Châm liền đỏ lên, cô còn thật không có xem. Nhưng ở trước mặt mẹ Lạc cô cũng không thể nói như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: "Nhìn, là thư cùng một thứ khác, đại khái đều là anh ấy từ trước mua còn chưa kịp tặng cho con."

Lúc Phương Châm nói lời này người không dám nhìn không phải La mẹ, mà là Thẩm Khiên đứng một bên. Cũng may Thẩm Khiên không có nói gì, chỉ là đứng một bên mang theo một tí cười nhạt nhìn cô.

Nhưng anh càng bình tĩnh như vậy Phương Châm lại càng là quân bách, giống như đôi mắt kia có thể nhìn hết tất cả, dễ dàng xuyên thủng lời nói dối của cô.

Cũng may cuối cùng Thẩm Khiên cũng không mở miệng, ngược lại là La mẹ lại kéo Phương Châm lái nhai nửa ngày, vài lần bảo cô đến nhà ăn cơm. Ngoài miệng Phương Châm đồng ý, trong lòng lại không có dũng khí bước vào trong nhà kia.

Ba người ở đại sảnh lâu một hồi hơn mười phút, La mẹ mới lưu luyến không rời tạm biệt Phương Châm, theo Thẩm Khiên đi ra ngoài. Phương Châm nhìn bóng dáng rời đi của hai người nhen hàng thở ra, kết quả vừa ngẩng đầu liền thấy Nghiêm Túc đứng ở đầu cầu thang, mặt không đổi nhìn.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 22: Đánh úp

Nghiêm Túc cái gì cũng không có hỏi, chinóimộtcâu: "Vương Tử tìm cô."

Phương Châm cũng không nói cái gì, liền theo anh lên lầu đi xem Vương Tử. Hôm nay bệnh viện thang máy xảy ra chút trục trặc, hai người chỉ có thể leo thang bộ. Lúc lên lầu Phương Châm yên lặng đi theo phía sau Nghiêm Túc, trong lòng suy nghĩ có phải anh nhìn thấy một màn vừa rồi không.

Nhưng mà cho dù nhìn thấy thì thế nào? anh khẳng định không biết mẹ La Thế, cũng sẽ không nghĩ đến phương diện kia.

Nhưng là lúc này Nghiêm Túc thoạt nhìn cũng giống như tên anh, vẻ mặt Nghiêm Túc không vui, chỉ chốc một bóng lưng, thân hình thẳng tắp kia cũng giống như đang truyền đến tức giận không tiếng động.

Phương Châm tưởng anh đại khái là vì chuyện Vương Tử bị thương cảm thấy không vui. Đối lại ai cũng sẽ tức giận. Tuy rằng chăm sóc Vương Tử không phải là công việc của cô, nhưng dù sao vườn hoa cũng là phạm vi quản lý của cô, Vương Tử bị thương trong vườn hoa, cô cùng ông Dương đều không thoát được can hệ. Phương Châm thậm chí suy nghĩ, lúc này anh gọi cô lên cũng không hẳn là Vương Tử tìm cô, mà là Nghiêm lão thái thái muốn gặp cô. Làm việc không tốt, người ta nói một câu "cô bị đuổi việc", đêm nay cô liền phải thu dọn đồ đạc đi.

Phương Châm mãi suy nghĩ, máy móc theo sát Nghiêm Túc lên cầu thang, không có lưu ý đến đối phương đã dừng lại tại đầu cầu thang, vì thế cô không kịp hồi thần liền đụng phải.

"A, thực xin lỗi."

Phương Châm vội vàng xin lỗi, nhìn mặt Nghiêm Túc so vừa rồi càng đen hơn, trong lòng liền càng nghi hoặc. Hoàn toàn không thể tưởng được suy nghĩ chân thật trong lòng Nghiêm Túc giờ phút này. Sau khi nhìn thấy Phương Châm cùng Thẩm Khiên đứng một chỗ, Nghiêm Túc phát hiện tâm tình của mình lại ngoài ý muốn biến hóa.

thật là hiện đứng tại đầu cầu thang trong thời gian rất lâu, trong đoạn thời gian đó vẫn nhìn ba người ở đại sảnh dưới lầu. Người phụ nữ trung niên có lẽ là mẹ Thẩm Khiên, từ đầu tới cuối vẫn lôi kéo tay Phương Châm nói không ngừng. Thẩm Khiên một bộ dáng con ngoan, mặt mang tươi cười đứng ở một bên.

Thẩm Khiên đối với Phương Châm có tình ý, đây là từ lần đầu tiên Nghiêm Túc nhìn thấy đối phương liền phát giác ra được. Không nghĩ đến ngay cả mẹ Thẩm Khiên đều thích Phương Châm như vậy, ngược lại có chút ngoài dự kiến của Nghiêm Túc.

Theo lẽ thường mà nói bình thường làm mẹ đều sẽ không thích có người có tiền án trở thành con dâu mình. Hôm nay, tình cảnh này có hai loại khả năng, một là Thẩm Khiên che giấu chuyện Phương Châm từng ngồi tù. Hai chính là mẹ Thẩm Khiên tương đối phóng khoáng, đối với chuyện này không chút để ý. Bà yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần con trai thích bà liền không ý kiến.

sẽ là loại khả năng thứ hai sao? Nghiêm Túc nhìn Phương Châm đứng đối diện đang tại xoa trán, suy nghĩ trong đầu liền giống như cỏ dại sinh trưởng, làm thế nào đều không sạch sẽ. Anh biết kỹ thuật người khác thường nhất không phải mẹ Thẩm Khiên, mà là anh. Cô gái này từng muốn giết anh, rõ ràng anh hẳn là chán ghét cô lắm cô thậm chí căn bản là không muốn gặp lại cô. Nhưng hiện tại anh lại muốn quan tâm cô trân trọng cô thậm chí là bảo hộ cô.

Chuyện hôm nay đổi lại là bất cứ người nào khác trong nhà, dù Nghiêm Túckhôngmãng đổi phương cũng nhất định phải răn đe đổi phương vài câu. Nhưng đối với Phương Châm anhkhôngnóira lờinóinặng được, giống nhưcôlà một sản phẩm thủy tinh dễ vỡ, nhẹ nhàng gõ liền vỡ.

Phương Châm xoa hệtrán vài cái cảm thấykhôngkhí có chút quái dị, ngẩng đầu lên pháthiệNghiêm Túckđangtrầm ngâm nhìn mình. Lại là loại này ánh mắt, phức tạp khó có thể suy nghĩ. Phương Châm pháthiệ chính mình quả thực sợ nhìn thấy Nghiêm Túck như vậy, không dám nhìn anh chỉ sợ liếc mắt một cái đều sẽ làm tim đập thành thịch.

Vì thế cô nhanh chóng cúi đầu, vòng qua người Nghiêm Túck, lập tức hướng đến phòng bệnh mà đi. Nhưng đi ra một đoạn cô mới pháthiệ một vấn đề, cô không biết Vương Tử ở phòng nào. Vì thế cô chỉ có thể dừng bước lại, vừa mới chuẩn bị quay đầu mở miệng hỏi, Nghiêm Túck phía sau liền hiểu nói: "302."

Phương Châm ngẩng đầu nhìn lên pháthiệ mình đứng tại cửa phòng 301, vì thế nhanh chóng đi nhanh vài bước, gõ gõ cửa phòng 302.

Sau khi cô bước vào cửa Vương Tử đang nói chuyện với Nghiêm lão thái thái. anh bặt nhiên vô cùng kiên cường, vừa không khóc cũng không làm nháo, chỉ là mặt mũi buồn ngủ, lại còn kiên cường chống đỡ không chịu ngủ.

Nghiêm lão thái thái vừa thấy Phương Châm lại đây liền mỉm cười với cô, gọi cô lại đóng cửa. Phương Châm đương nhiên không ngờ, chỉ là đi đến bên giường nghe giọng nói: "Thực xin lỗi lão thái thái, hôm nay là lỗi của tôi."

"Tôi nghe Vương Tử nói, là chính nó bướng bỉnh muốn lấy bôn quân ảnh thảo kia, mới không cần thận ngã từ trên ghế xuống. Chuyện này là ngoài ý muốn, đương nhiên, về sau tôi sẽ để bà vú trông nom thẳng bết đẽ tâm nhiều hơn. Nếu Vương Tử lại đến vườn hoa, cô cũng giúp tôi lưu ý nhiều một chút."

Nghe ý tứ này lão thái thái hẳn là không có ý định truy cứu. Nhưng bà càng như vậy trong lòng Phương Châm càng không dễ chịu, cô thậm chí cảm thấy mình chính là khắc tinh của trẻ nhỏ, chỉ cần cô vừa xuất hiện, đứa nhỏ bên cạnh liền gặp xui xẻo.

cô lại mang vẻ mặt xin lỗi nhìn Vương Tử. Trên đầu đứa bé này bằng vải thưa, thoát nhìn có chút đáng thương. Vừa thấy Phương Châm liền vội vàng hỏi cô: "Chị Phương, em làm vỡ chậu hoa, bông hoa kia sẽ không trách em đi?"

Phương Châm sửng sốt, nhanh chóng trấn an cậu: "Sẽ không, cậu không phải cố ý, bông hoa sẽ không trách giận."

"thật sao, nó có thể nửa đêm tới tìm em hay không?"

Phương Châm nghĩ thầm xong rồi, lần trước đùa giỡn lưu lại hậu quả. Vốn chỉ là muốn khiến Vương Tử thêm yêu quý hoa cỏ, kết quả đứa bé này lại ghi tạc trong lòng. Cô quả nhiên xem nhẹ trình độ thành thực trong tâm trí của đứa bé này, đổi lại đứa bé bình thường cô tùy tiện nói một câu như vậy, không đến nửa ngày liền sẽ quên mất. Nhưng cậu lại ghi tạc trong lòng.

"Sẽ không, nó sẽ không tới tìm cậu. Mỗi ngày, cậu đều đến vườn hoa đến tìm chúng nó chơi, giúp bọn nó tưới nước bón phân, còn quét dọn vườn hoa. Cậu ngoan như vậy, chúng nó đều xem cậu là bạn tốt, làm thế nào nửa đêm sẽ đến tìm cậu đây?"

Vẻ mặt khẩn trương của Vương Tử rốt cuộc thả lỏng, Phương Châm thấy lời của mình có hiệu quả, quyết định đánh một kích cuối cùng, triệt để nhổ bản khoán trong lòng cậu.

"Nếu là bạn bè, chúng nó liền sẽ bảo vệ cậu. Cậu yên tâm, chúng nó vĩnh viễn là bạn của cậu, vĩnh viễn sẽ không hại cậu."

Vương Tử rất cuộc yên lòng triệt để, trên mặt lộ ra tươi cười khoái trá. Tâm tình vừa buông lỏng cậu liền cảm thấy mệt mỏi rã rời, càng không ngừng ngáp ngủ. Nghiêm lão thái thái nhân cơ hội liền bắt cậu đứng, một bên đỡ chân thay cậu một bên dùng ánh mắt ý bảo Phương Châm cùng Nghiêm Tú đi ra ngoài trước.

Hai người nhận được "Chỉ thị" xong liền một trước một sau rời khỏi phòng bệnh. Phương Châm đi ở phía sau, lúc đóng cửa lại, cô do dự kế tiếp nên làm cái gì bây giờ. Nhìn nhìn thời gian đã sắp chín giờ đêm, cô đi quá gấp nên ví tiền đều không mang, đừng nói taxi, liền ngồi xe bus cũng không đủ tiền.

Hiện tại biện pháp duy nhất an vị trên xe Nghiêm Tú trở về, mà Phương Châm theo bản năng liền muốn tránh né anh, cũng không có ý tứ chủ động để cho anh lái xe đưa mình trở về.

Liền ngay lúc cô khó xử, Nghiêm Tú chủ động mở miệng nói: "cô chưa ăn cơm chiều đi, có muốn ăn chút gì hay không?"

"không, không cần, tôi không đói bụng."

"Vậy thì uống chút gì đó." Nghiêm Tú liếc nhìn máy đồ uống cuối hành lang, thản nhiên bước đến phía trước, giúp Phương Châm mua ly sữa nóng.

Phương Châm chậm rãi đi theo, lại nhận lấy ly sữa trong nháy mắt, rất cuộc vẫn mở miệng nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, chuyện hôm nay là tôi không đúng. Tôi không nên để một mình thằng bé ở lại chỗ đó, tất cả đều là lỗi của tôi."

"Đưa bé như vậy quả thật không nên một mình ở lại chỗ đó. Bất quá chuyện này không hoàn toàn là lỗi của cô, cô có trách nhiệm, nhóm bà vú chăm sóc phải chịu trách nhiệm càng lớn."

"anh muốn đuổi việc họ sao?"

"Còn chưa quyết định, Vương Tử đưa bé này tính tình cỡ quái không thích bà vú đi theo, điểm ấy tôi biết. Nhưng lúc tôi thuê các cô ấy liền đem nói rõ chuyện này. Tôi cho các cô ấy tiền lương là gấp đôi tiền lương phổ biến bên ngoài, bởi vì tôi biết con của tôi khó trông. Lúc trước các cô ấy cũng đáp ứng tôi sệt tâm tận lực. Nhưng trước mắt xem ra các cô ấy không có tuân thủ lời hứa, bởi vì đứa nhỏ không để các cô ở cùng các cô ấy cứ vui vẻ ở bên ngoài nói chuyện phiếm nghỉ ngơi, điều này vi phạm ước định lúc trước của chúng ta. Cho nên..."

"Liên không thể lại cho các cô ấy một cơ hội sao?"

Nghiêm Tú nhìn Phương Châm từ trên cao xuống, hơi nhíu mày: "cô đây là đang giúp các cô ấy cầu tình?"

"Tìm công việc cũng không dễ dàng. Lúc này các cô ấy hẳn là đã chịu dạy dỗ rồi, lần sau chắc chắn sẽ không phạm vào nữa. Lại nói đối bà vú đối đưa bé cũng không quá tốt. Vương Tử trời sinh mẫn cảm, đối 2 người xa lạ tới chăm sóc thành bé, thằng bé vừa không quen còn phải tốn thời gian thích ứng, thứ ba anh cũng không biết lần sau mượn người có thể vừa ý hay không. Vạn nhất gặp 2 người càng không tốt thì sao? Lại nói bà vú cũng cần thời gian hiểu thằng bé, cũng cần thời gian thích ứng làm quen với thằng bé. Tìm người mới lại lãng phí thời gian. Anh lại cho các cô ấy một cơ hội có được hay không?"

Trước kia Nghiêm Tú không hiểu được Phương Châm, trong quá khứ, trong năm năm anh vẫn xem cô như một cô gái mạnh mẽ ngang ngược thậm chí có chút thần kinh. Nhưng mấy tháng gần đây tiếp xúc, anh phát hiện Phương Châm kỳ thật là người tâm tư tinh tế giàu lòng thương cảm thậm chí là một người thiện lương.

Đối lại với người khác chuyện hôm nay anh không truy cứu trách nhiệm của cô, lúc anh quyết định muốn đuổi việc bà vú, anh nhất định xuất phát từ ý

ngũ tự bảo vệ sẽ hòa theo lời của anh. Nhưng cô không có, cô thể nhưng mạo hiểm vì các cô ấy cầu tình.

Nghiêm Túc nhìn biểu tình thành thật trên mặt Phương Châm, đột nhiên ý thức được chính mình đã rất nhiều năm không gặp được cô gái quá đơn thuần thiện lương như vậy. Anh nghĩ nghĩ lại mở miệng: "Ý kiến của cô tôi sẽ suy nghĩ. Bình thường tôi thấy cô làm việc tại vườn hoa, còn tưởng cô không hiểu Vương Tử gì nhiều. Không nghĩ đến cô quan sát thật cẩn thận. Tôi thấy cô đối trẽn hò dường như rất dễ bụng, lúc trước Tráng Tráng bây giờ Vương Tử, cô đều đối với bọn họ không sai. Bất quá cô đại khái cùng trẽn hò bát tự có chút không hợp, bọn họ ở trong gần cô tám chín phần sẽ bị thương."

Nghiêm Túc nói lời này khi mang theo chúngữ khí trẽn chọc, ý định ban đầu là muốn đùa cô giảm bớt làm dịu không khí một chút. Không nghĩ đến thốt ra lời này sắc mặt Phương Châm đột nhiên đại biến, nguyên bản hai gò má có vẻ hồng lập tức trở nên trắng bệch. Cô có chút thất thần hít thở sâu hai cái, đột nhiên đem ly sữa một ngụm đều không guống nhét vào trong tay Nghiêm Túc, ngữ khí cường ngạnh nói: "Anh nói không sai, tôi trời sinh cùng trẽn hò xung khắc, tôi hẳn là cách bọn họ càng xa càng tốt."

Nói xong lời này Phương Châm quay người rời đi, bước nhanh hướng đến đầu cầu thang.

Nghiêm Túc cầm ly đứng tại chỗ thất thần, anh không đoán được câu nói kia cư nhiên sẽ làm Phương Châm tổn thương. Trước kia anh nói lời quá đáng hơn, cũng không thấy cô có phản ứng lớn như vậy. Hôm nay là thế nào?

Mắt thấy bóng dáng Phương Châm sắp biến mất tại an toàn cửa thoát hiểm, Nghiêm Túc đặt ly sữa xuống máy đồ uống, bước nhanh đuổi theo. Anh muốn giải thích rõ tất cả, không ghi vọng Phương Châm mang theo một bụng hiểu lầm cùng ủy khuất rời đi. Huống chi bây giờ cô có thể đi đâu, trời tối như vậy trên người cô lại không có tiền...

Phương Châm đã quên chuyện mình không có tiền, chỉ một lòng nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cô đi đến cửa thoát hiểm, giơ tay đẩy cửa ra. Đang chuẩn bị đi vào trong, một bóng đen đột nhiên từ phía sau cửa lao đến.

Chuyện phát sinh được quá bất ngờ, thậm chí Phương Châm ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ. Cô chỉ cảm thấy dường như người nọ giơ tay đẩy cô một cái, sau đó cô liền mất đi trọng tâm, cả người hướng tới bậc thang ngã xuống.

Tiếng thét chói tai cơ hồ tại bay ra khỏi miệng trong nháy mắt, nhưng trong tiếng thét chói tai Phương Châm còn nghe được một thanh âm khác. Đó là thanh âm của Nghiêm Túc, anh đuổi theo đến đây, mắt thấy Phương Châm sắp ngã xuống lầu, dưới tình thế cấp bách kêu tên cô một tiếng, sau đó nhanh chóng vươn tay nắm được cổ tay cô.

Phương Châm chính không tự chủ được ngã xuống, Nghiêm Túc vốn nghĩ dùng sức một chút đem cô kéo trở về. Nhưng lực ngã của cô thật sự quá lớn, lần này Nghiêm Túc cũng không thể kéo cô trở về. Dưới tình thế cấp bách anh dứt khoát nhào cả người tới, đem Phương Châm kéo vào trong ngực, sau đó hai người đồng loạt ngã trên bậc thang, ôm nhau nhanh chóng lăn xuống cầu thang.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 23: Hôn (1)

TẬN XƯƠNG

Tô Lữ

dtv-ebook.com

Chương 24: Hôn (2)

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 25: Đáp án

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 26: Thanh tỉnh

Sau khi Phương Châm chuyển đến căn phòng kia, cảm giác cuộc sống lại một lần nữa ã ã vào quỹ đạo.

Hai ngày đầu, cô không ra ngoài tìm việc làm, mà là đem phòng ở bố trí đơn giản một chút. Kỳ thật phòng này bên ngoài nhìn không được tốt lắm, bên trong ngược lại là rất mới. Nghe Từ Mỹ Nghi nói bạn cô ấy cố ý đem sửa sang nơi này một chút, để dễ cho thuê. Bằng không phòng ở vừa cũ vừa nhũn như vậy, người ở đây rất ít có người đồng ý ở. Người ngoại tỉnh người ta lại không yên lòng, dù sao chủ nhà quanh năm ở nước ngoài, đối với nơi này cũng là ngoài tầm tay với.

Phương Châm lần đầu có căn phòng nhỏ của chính mình, mặc dù là thuê, nhưng cũng đủ để cô vui sướng một hồi. Sống đã ba mươi năm, lần đầu có không gian chân chính thuộc về mình. Phương Châm hiếm khi hào phóng một lần, mua vài bức tranh nhỏ cùng đồ trang trí linh tinh về bài trí, đem đem căn phòng nhỏ vốn dĩ rất ấm áp lại càng thêm ấm cúng.

Đợi thu dọn xong phòng ở, cô lại một lần nữa trừ tính mục tiêu kế tiếp, sau đó chuẩn bị ra ngoài tìm việc làm.

Kết quả là lúc này Từ Mỹ Nghi lại mang đến chocô tin tốt.

"... Là mẹ mình quen biết, làm quản lý ở vệ sinh công ty. Họ đang tuyển người hỏi cậu có muốn đi hay không?"

Phương Châm bưng trà cho Từ Mỹ Nghi tới, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc: "thật sao?"

Hơi có phần thật trùng hợp. Lúc trước Từ Mỹ Nghi giới thiệu cô phòng ở cô liền có chút nghi ngờ, bởi vì giá cả thật sự quá rẻ, khu vực cũng rất tốt. Nhưng lúc ấy cô đang cần một chỗ ở, trước đó cô cũng nhờ Từ Mỹ Nghi giúp cô tìm phòng ở, vả lại hiện tại cũng có vài gia đình như vậy, không thích đem phòng cho người không rõ lai lịch thuê, thích nhờ bạn bè tìm người tin tưởng đến ở, chẳng sợ chịu thiệt một tí tiền thuê.

Cho nên từ lúc vào ở đến lúc này Phương Châm vẫn còn rất an tâm. Nhưng bây giờ cô vừa muốn tìm việc làm Từ Mỹ Nghi lại mang tin tốt đến, liền không thể không làm công nghi ngờ.

"Mỹ Nghi, có phải cậu gạt mình hay không, hay là..." nói tới đây Phương Châm cũng ngừng lại, bởi vì cô cũng nghĩ không ra Từ Mỹ Nghi gạt cô làm cái gì.

"Mình không gạt cậu, thật sự là đang tuyển người. Nếu mình gạt cậu sớm hay muộn cũng bị vạch trần, mình cần gì phải làm vậy?"

"Nhưng là chuyện này cũng quá khéo, hơn nữa thời gian ngắn như vậy cậu đã giúp mình tìm được công việc."

"Kỳ thật không phải gần đây tìm được, lúc trước cậu tìm việc mẹ mình liền giúp cậu để ý. Vốn là bà muốn giới thiệu cậu đi công ty vệ sinh làm việc. Kết quả cậu gặp phải người hàng xóm đích đó làm, mẹ mình liền không nói đến. hiện tại vừa lúc cậu nghỉ việc, bà liền lại nghĩ đến. Cậu cũng biết công ty vệ sinh rất thiếu người, người chỗ tính tình không lớn, hôm nay tới ngày mà không đi cũng không gì, cho nên thường thường luôn tuyển người."

Nghe có chút đạo lý. Quả thật lúc trước mẹ Từ Mỹ Nghi từng nói muốn giúp cô tìm việc làm, chỉ là cô cảm thấy quá phiền toái không có không biết xấu hổ mà đồng ý. không ngờ bà nhiệt tình như vậy, vẫn nhớ chuyện này.

Phương Châm cảm thấy ở nhà Từ Mỹ Nghi cảm nhận được tình thân so với trong nhà mình đều nhiều hơn, trong lòng không khỏi nóng lên.

"Mỹ Nghi, cảm ơn cậu."

"Khách sáo như vậy làm cái gì. Chúng ta là bạn bè, giúp đỡ lẫn nhau là đương nhiên. Cậu yên tâm, mẹ mình đều đã nói tốt lắm, chuyện cậu có tiền án người ta cũng biết. Người quản lý vô cùng tốt, nói người trẻ tuổi phạm sai lầm hẳn là nên chomột cơ hội, bảo cậu ngày mai đi phỏng vấn."

nói đến nói đến như vậy rồi, Phương Châm không đồng ý chính là không biết tốt xấu. Chẳng qua là nợ Từ giam một cái nhân tình làm cho trong lòng cô có chút khó chịu. cô không nghĩ tới dì Chu trước kia giới thiệu cô đến Nghiêm gia làm việc, ít nhiều cũng nhờ bà cô mới có thể có được ba tháng tiền lương kia. Nhưng cô cứ như vậy đi, thật có chút xin lỗi dì Chu. Tuy rằng sau đó cô có gọi điện cho dì Chu giải thích, đối phương ở trong điện thoại cũng khuyên cô nên suy nghĩ một chút, nhưng cô vẫn là không muốn.

Cũng may dì Chu cũng không biết nguyên nhân chân chính cô thôi việc, còn tưởng là cô bởi vì chuyện Vương Tử nên bị lão thái thái khai trừ, trong điện thoại liên tục an ủi cô, làm Phương Châm càng áy náy.

Bây giờ mẹ Từ Mỹ Nghi lại giơ tay giúp đỡ, Phương Châm một mặt thấy cảm động không thôi mặt khác cũng rất áp lực. cô ra tù ba tháng đã nghỉ việc đến hai chỗ, lần này làm không được lâu, chính cô đều sẽ cảm thấy không có mặt mũi nhìn người.

Cũng may ngày hôm sau phỏng vấn vô cùng thuận lợi, quản lý phòng nhân sự công ty vệ sinh vừa thấy cô đã cảm thấy rất hài lòng, cũng không truy hỏi chuyện năm năm trước công đời tù. Phương Châm đi qua phỏng vấn đơn giản xong liền được nhận vào công ty, trước tiến hành kỳ hạn một tuần huấn luyện, sau liền chính thức vào cương vị công tác.

Công ty vệ sinh làm các loại liên lạc thỏa thuận phục vụ vệ sinh lâu dài với bên ngoài, như là các trung tâm thương mại hay văn phòng cao ốc gì đó, rất nhiều chỗ đều không thích tự mình thông báo tuyển dụng nhân viên vệ sinh, mà là trực tiếp đem công việc này cho công ty vệ sinh chuyên nghiệp bên ngoài.

Trước đó Phương Châm không biết công việc này là như thế nào, đợi chính mình thật sự tiến vào mới hiểu được, kỳ thật công việc này cũng có thể làm thật tốt. Giám đốc các công ty trước kia cũng chỉ mở một công ty gia đình, chẳng ai ngờ rằng ông có bản lĩnh này, có thể đem cái công ty nhỏ phát triển thành một xí nghiệp lớn.

Phương Châm đều làm lúc bảy giờ sáng, bốn giờ chiều tan ca, giữa trưa có một giờ nghỉ ngơi. Tuy nói bọn họ làm các loại hợp đồng vệ sinh bên ngoài, nhưng bởi vì là hợp đồng dài hạn, cho nên có chỗ làm việc cố định. Sau kỳ huấn luyện liên tục được phái đi văn phòng cao ốc, cùng nhân viên khác trong công ty làm việc với nhau.

Công việc này hơi có chút mệt, nhưng công việc thích ứng rất nhanh. Mỗi ngày vui đầu làm việc, sau bốn giờ liền cái gì đều không cần lo. Buổi tối có nhóm nhân viên khác làm công việc dọn dẹp tổng quát, ngày hôm sau lại giao bọn họ nhân viên làm việc ban ngày.

Phương Châm cảm thấy không động não vui đầu làm việc như vậy cũng không tồi. Dù sao trong năm năm công chính là cứ sống như vậy tới bây giờ, so với ở trong tù vất vả, ở bên ngoài vừa tự do lại có tiền lương, thật sự là thoải mái rất nhiều. Chỉ là vừa bắt đầu luôn sẽ có người tò mò hỏi thăm quá khứ của cô. Mới đầu mọi người đều nghĩ cô là từ tỉnh khác đến, bởi vì bằng cấp không cao mới đi làm công việc vệ sinh. Sau này nghe nói cô là người ở đây cũng có chút giật mình.

Phương Châm không nguyện ý nói nhiều về chuyện của mình, liền nói tốt nghiệp trung học cơ sở liền ra ngoài làm việc, trong nhà còn có em trai phải

cung ứng. Mọi người vừa nghe liền sáng tỏ, lập tức xem cô là người chị tốt đi kiếm tiền nuôi em trai.

Cẩn thận nghĩ một chút, Phương Châm cảm thấy mình trước kia thật đúng là người chị tốt, thậm chí là con gái tốt. Vô luận ở tình huống nào cũng đem người nhà đặt vị trí đầu tiên. Cha mẹ từ nhỏ đến lớn đã gieo rắc quan niệm lớn phải nuôi nhỏ, thế cho nên thời gian rất lâu nó liền ngấm vào trong đầu. Cô cảm thấy kiếm tiền cho em trai tiêu xài là chuyện phải làm, trong nhà cần dùng tiền cô đem tiền gửi ngân hàng cho họ cũng là chuyện nên làm. Họ đều là người thân nhất của cô, cô đối với họ tốt, họ tự nhiên cũng sẽ đối với cô tốt.

Nhưng năm năm tù tội đã làm cho cô hiểu rõ rất nhiều, quan trọng là ở bên trong nhìn rất nhiều nghe thấy cũng rất nhiều. Một nhóm các cô trong nhà cũng có rất nhiều em trai em gái, vô tư vì nuôi dưỡng gia đình cũng có không ít. Một người vào sau cô hai tháng vì muốn kiếm tiền mua nhà cho em trai, rồi tham ô tiền công ty, cuối cùng bị đem vào trong tù.

Nhìn thấy nhiều Phương Châm cũng biết suy xét, cô đột nhiên cảm thấy mình trả giá thời gian dài như vậy, không so đo thật sự có ý nghĩa sao? Chỉ sợ không nhìn thái độ người khác, liền xem thái độ cha mẹ đối với cô, cô trước kia kiểm soát nhiệt tâm nay cũng lạnh đi.

Lúc ở bên trong dường như là em trai không đến nhìn cô qua lần nào, duy nhất một lần là oán giận công đòi tù hại cậu không có tiền mua nhà. Sau khi ra tù liền càng kỳ quái hơn, dường như không muốn cô trở về nhà. Mặc kệ cô moi tìm moi phôi đối với họ như thế nào, rốt cục họ mới là người một nhà, cô chính là một người dư thừa.

Mà con rồi dư thừa cũng có lúc được dùng đến. Phương Châm ở công ty vệ sinh làm việc khoảng nửa tháng, ngày đó khi tan ca liền nhận được điện thoại của mẹ. Nói họ đang ở trung tâm thành phố trong cửa hàng cao cấp mua

nhẫn, bởi vì trên người mang không đủ tiền bị người tagiữ lại, không cho bọn họ đi, muốn Phương Châm nhanh chóng đưa tiền qua.

Phương Châm nghe xong quả thực cảm thấy không rõ. Chưa nhenói cửa hàng nào có quy định này, không đủ tiền mua đồ thì không mua là được, giữ người có ích lợi gì? Nhưng trong điện thoại không thể nói từ mi, mẹ cô chỉ nói vài câu liên cúp điện thoại, chỉ liên tục hỏi thúc cô đi qua đưa tiền chuộc người.

Phương Châm vội vàng thay đồng phục liền chạy đến "Cứu người", lên xe buýt mới phát hiện mẹ cô vậy mà lại đến quảng trường Thâm Lam. Chỗ kia hoàn toàn không phải chỗ gia đình họ có thể đến, cô làm sao đi vào trong đó? Phương Châm vừa nghĩ đến Thâm Lam liền nghĩ tới Nghiêm Túc, nghĩ đến Nghiêm Túc liền không muốn đi. Nhưng mẹ cô bị người ta giữ lại không thể không nhìn xem, kiên trì ngồi xe đến nơi, tìm vòng vòng rất cuộc tại lầu ba một cửa hàng đá quý tìm được, một nhà họ đang xem nhẫn kim cương. (!!!!)

Phương Châm đứng cửa cửa hàng đá quý đảo mắt sang, phát hiện trừ cha mẹ cô và em trai, còn có một cô gái xa lạ trẻ tuổi. Nàng lập tức liền đoán được cô gái này chắc chắn là bạn gái em trai Jenny. Nhìn bộ dáng mấy người bọn họ hoàn toàn không giống là bị người bộ dạng bị người giữ lại, mặt đầy vui sướng chọn chọn lựa lựa, căn bản chính là vẻ mặt tính toán mua một cái gì đó về.

Tình cảnh này làm Phương Châm nổi giận, quay đầu muốn đi. Đúng lúc này người em trai không biết cố gắng kia của cô mắt sắc nhìn thấy cô, lập tức mang vẻ mặt tươi cười chạy tới cửa, lôi kéo cô đi vào: "Tốt tốt, chị anh đến, Jenny em yên tâm, chị anh có tiền, mọi thứ chỗ này em tùy ý chọn, em muốn cái nào chị anh đều sẽ mua cho em."

Jenny kia cũng không ngốc, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Chị anh thật hào phóng như vậy?"

"Đó là đương nhiên, chịanhtừnhỏđến lớn thươnganhnhất,anhmuốn cái gì chị đều sẽ cho."

Trước kia Phương Châm quả thật ngốc như vậy, em trai muốn cái gì chỉ cần mở miệng, liền không có không cho. Nhưng bây giờ cô không ngốc vậy nữa, cô cũng học được thông minh, hiểu được để đường lui cho mình. Nếu trên đời này không người nào nguyện ý làm đường lui cho cô, cô liền chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì thế người chị tốt tuyệt vời đầu tiên vùng vẫy đẩy tay em trai ra, ngay sau đó lạnh lùng nói: "Tôi không có tiền, đừng tìm tôi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 27: Dạy dỗ

Khuôn mặt Phương mẹ liền biến sắc, lúng túng cười cười với Jenny, sau đó kéo Phương Châm quămộtbênnoínhỏ.

"cô làm sao lại không có tiền? cô đều đi làm ba tháng, còn chưa kiếm được tiền?"

"Ba tháng này em trai có kiếm được bao nhiêu tiền không?"

Phương mẹ sửng sốt, rõ ràng là không hiểu con gái đang chỉ cái gì: "Em trai cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nó có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

"Nó tốt nghiệp đại học còn kiếm không được bao nhiêu tiền, con một người vừa ra tù, làm sao có khả năng kiếm được nhiều tiền?"

"Công việc trước kia của cô không phải rất tốt sao, bằng cấp cô lại cao, lúc trước trong nhà cũng là phú không ít tiền cho cô học đại học."

Phương Châm rất muốn cùng mẹ già tính toán sổ sách, nhưng nghĩ đang ở nơi đông người nên không nói, chỉ nói vào trọng điểm: "Người có tiền án không vào được công ty lớn, công ty nhỏ cũng sẽ không nhận. Bằng cấp cao cũng vô dụng, hiện tại con chỉ có thể làm việc ở vệ sinh công ty."

"Công ty vệ sinh cũng có thể kiếm tiền nha, cô cũng đã làm ba tháng, ít nhiều cũng để dành chút tiền đi. Cho mẹ mượn dùng trước. Lần đầu mua đồ cho bạn gái em trai cô, chúng ta tốt xấu gì cũng phải mua cho người ta cái nhẫn nha, nếu không em trai cô làm sao có thể cưới được vợ?"

Nếu không phải công gồi tù, bây giờ căn hộ này cũng không thể mua cho em trai cô."

Phương Châm đột nhiên tức giận vô cùng. Cô bình thường cũng là người có tính tình tốt, sau khi ra tù càng một lòng muốn làm việc tốt giúp đỡ mọi người, có thể không tranh chấp giành giật với người khác thì liên không. Nhưng hôm nay nhìn cha mẹ nâng Jenny kia trong lòng bàn tay, chính mình công ai ruột thịt ngoài đời thì một câu quan tâm cũng không có, tính nhẫn nhịn từ trong xương của cô cũng nhỉnh không được không muốn ló đầu.

"Mẹ, em trai muốn cưới vợ phải dựa vào chính nó cố gắng. Đàn ông mua nhà mua xe phải dựa vào chính mình, dù không cũng là dựa vào cha mẹ, nào có chuyện dựa vào người chị như con. Con cũng không nhà không xe, cho dù có tiền con cũng phải mua cho mình, làm sao có thể mua cho nó? Nó cũng không phải do con sinh."

"Phương Châm, cô nói lời này là có ý gì?" Phương mẹ trừng hai mắt, rõ là muốn nổi giận.

"Con là nó thật. Nó cũng đã trưởng thành, cưới vợ phải dựa vào cố gắng của chính mình, không thể cứ nghĩ muốn dựa vào con. Ngay cả cha mẹ đều không có cách nào cho nó, con làm sao có khả năng."

"Được rồi được rồi, cô đừng nói những chuyện kia có được hay không. Bây giờ cô không mua nhà cho nó, bảo cô cho mượn ít tiền mua cho Jenny cái nhẫn kim cương, làm sao cô nhiều lời như vậy?"

Phương mẹ vờ nói vừa đẩy Phương Châm, thậm chí muốn thò tay vào giỏ xách cô để lấy ví tiền. Phương Châm cũng không ngăn bà, tùy ý bà lục lọi đồ đạc mình. Dù sao trong ví cô tổng cộng chỉ có 200, cùng lắm thì đưa hết cho bà.

Ngay lúc mẹ cô đang "bận việc", Phương Châm quan sát cửa hàng đá quý một chút. Vừa nhìn trang trí ở đây cô chỉ biết chỗ này đồ không rẻ, căn

bản không phải là chỗ loại gia đình như bọn họ nên đến. Huống chi cửa hàng này còn mở trong Quảng trường Thâm Lam, tiền thuê so bên ngoài đắt hơn rất nhiều. Lông cừu từ trên mình cừu, đồ vật tương tự ở chỗ này khẳng định so bên ngoài đắt hơn vài lần.

Vì thế Phương Châm khuyên mẹ mình: "Đừng mua ở chỗ này, muốn mua thì đổi chỗ khác, đồ ở chỗ này so bên ngoài đắt hơn."

"Cô biết cái gì, chính là phải mua ở chỗ này, mới có thể diện. Tôi với bà cô mang theo hai vạn, kết quả đồ chỗ này ít nhất cũng đến ba bốn vạn, còn nhỏ đến cơ hồ là không nhìn thấy. Rốt cuộc trên người cô có bao nhiêu đều lấy ra đi."

"Con chỉ mang theo 200."

"Cái gì, 200, không phải tôi bảo cô mang nhiều ít tiền sao?"

"Con nói, con không có tiền."

Phương mẹ chỉ thấy trước mắt choáng váng, theo bản năng cảm thấy hôm nay không thể mua được. Tức giận trong lòng liền nhịn không được hét lên trên người con gái: "Cô làm sao lại không có tiền, ba tháng này tiền lương cô đều tiêu vào chỗ nào?"

"Tiền thuê phòng ăn cơm xe cộ, công ty vệ sinh không có bao nhiêu tiền, đều xài gần hết. Đặc biệt là tiền thuê nhà, một lần đưa nửa năm, người ta vừa mở miệng liền đòi tiền một năm, con xin nửa ngày mới để con nộp nửa năm." Phương Châm không đề cập đến chuyện làm người hầu ở nhà Anderson với Nghiêm gia.

Phương mẹ lập tức bắt được trọng điểm trong lời cô: "Thuê phòng, cô làm sao lại thuê phòng ở? Bây giờ tiền thuê phòng quá đắt."

"Vậy con nên nghỉ ngơi ở đâu, trong nhà có chỗ cho con ở sao?"

Phương mẹ lập tức ghen lời. Vốn là Phương Châm ra tù về nhà ở vài ngày, kết quả con trai náo loạn mỗi ngày, bà liền trông mong con gái chuyển ra ngoài ở. Lúc ấy bà một lòng chỉ nghĩ thỏa mãn con trai, không suy tính qua vấn đề tiền thuê chỗ ở. Sau này lúc Phương Châm tìm được công việc chuyển ra ngoài, bà cũng không hỏi qua một tiếng, cũng không biết rốt cuộc cô đang làm gì. Bà đối với cô con gái này chưa bao giờ để trong lòng, lúc còn nhỏ không quan tâm thành tích của cô, trưởng thành cũng không quan tâm hoàn cảnh công việc của cô. Đối với bà mà nói con gái làm gì cũng không quan trọng, quan trọng là có thể kiếm tiền.

Nhưng bây giờ một vòng tuần hoàn đặt trước mặt bà, con gái không ở nhà liền phải thuê phòng ở, thuê phòng ở liền tốn nhiều tiền. Nhưng bây giờ đem con gái về nhà ở rõ ràng là không thể. Bởi vì hiện tại, Jenny ở trong nhà bà, cô chiếm phòng vốn là của Phương Châm, trong nhà đã không còn chỗ dư thừa cho cô.

Nói tới chỗ này liền cứng họng rồi, Phương mẹ không nghĩ ra còn có cách gì ép con gái phải bỏ tiền ra. Trong tiềm thức bà cảm thấy lấy tính cách của con gái chắc chắn sẽ không nhẫn nại, nhưng trước kia muốn cho bao nhiêu con gái cho bấy nhiêu lập tức thay đổi tính tình, một mực nói không có tiền bà cũng không có cách nào.

Phương Châm thấy mẹ mình không nói lời nào, từ trong tay bà cầm lấy ví tiền muốn rời khỏi: "Con đi trước, con còn có chuyện."

Phương mẹ còn chưa phản ứng kịp, em trai Phương Pháp lại gấp đến độ vọt tới: "Chị, chị không thể đi. Chị muốn đi cũng được, đem thẻ ngân hàng của chị để lại."

"Thẻ ngân hàng của tôi dựa vào đâu phải đưa cho cậu?"

Hôm nay Phương Pháp lần đầu ở chỗ chị gái vấp phải ngăn trở, hơn nữa lại là trước mặt bạn gái. Trong lòng cậu hiển nhiên là thập phần không thoải

mái, giọng nói lập tức trở nên có chút ngang ngược: "Chị là chị tôi, chị muốn cho cũng phải cho, không muốn cho cũng phải cho."

Phương Châm chưa từng nghĩ bộ mặt thật của em trai lại là như vậy. Cô lờ phản ứng với cậu, xoay người muốn đi. Phương Pháp thấy sốt ruột, giơ tay kéo cô lại, sức lực của Phương Châm không lớn bằng cậu, bị cậu kéo lảo đảo lùi về phía sau. Phương Pháp cũng mặc kệ chị gái có thể đứng vững hay không, giật lấy ví tiền trong tay cô lật đến ngăn để thẻ, không có mặt khâu không lấy được tiền, cho nên cậu đặt thẻ lên trên quầy hàng, nói với Phương Châm: "Chị, cho em mặt khâu."

Phương Châm tức giận đến nỗi không ra lời, lạnh lùng nói: "Thẻ cho cậu, tôi đi báo mất giấy tờ, tiền bên trong cậu đừng nghĩ đụng được một đồng."

Phương Pháp lập tức nhảy cẫng lên, xông đến nắm quần áo Phương Châm túm cả người cô lại. Phương Châm vùng vẫy muốn đẩy cậu ra, nhưng đẩy mấy lần cũng không được. Cuối cùng bị cậu đẩy đến trước quầy hàng. Phương Pháp chỉ vào thẻ ngân hàng trước mặt nói: "Nhanh một chút, cho em mặt khâu."

Phương cha có chút nhìn không được, đi tới khuyên con trai: "Con làm cái gì vậy, có gì từ từ nói."

"Chị không chịu cho con tiền, còn muốn con nó từ từ. Hôm nay con phải mua nhẫn cho Jenny, chị lại như thế, có tiền cũng không cho con, không biết xấu hổ." (=.=''')

Tất cả nhân viên trong cửa hàng đều mang vẻ mặt kinh hãi, họ thật không ngờ bây giờ còn có loại người không biết xấu hổ như vậy, nói ra lời nói đáng ăn đòn như vậy, vốn là lúc cả nhà này đến họ đã thấy không ổn, không nói cách ăn mặc của họ, chính là nói chuyện cũng vô cùng lỗi thời quê mùa. Cửa hàng này kinh doanh đá quý tốt nhất, không phải

đại gia giàu có thì cũng là công tử tiểu thư lắm tiền, ngay cả cán bộ lãnh đạo cũng ít đặt chân vào chỗ này.

Kết quả gia đình này sau khi đến không mua nổi đồ thì cũng thôi, còn tranh cãi trước mặt mọi người, nữ nhân viên chịu trách nhiệm tiếp đãi bọn họ đều nhìn không nổi, nhìn không được nói với Phương Châm: “Tiểu thư, có muốn tôi báo cảnh sát giúp cô hay không?”

Mặc dù Phương Châm cảm thấy bẽ mặt nhưng cũng không tới nỗi phải báo cảnh sát, suy nghĩ một chút chỉ lắc lắc đầu một cái. Phương Pháp liền nhân cơ hội đem thẻ ngân hàng đẩy đến trước mặt cô: “Chị nhanh lên một chút, nhanh đưa mặt khẩu.”

Vẻ mặt của Jenny ở bên cạnh cũng không tốt lắm, một thời xanh một thời trắng, bạn train muốn mua nhẫn chocô, cô rất là vui sướng, nhưng mà lại dùng cách thức ngang tàng này ép buộc chị gái bỏ tiền ra, làm trong lòng Jenny thật khinh thường Phương Pháp. cô đang muốn mở miệng nói không cần mua nữa, thì đã nghe ngoài cửa tiệm đá quý vang lên giọng nói lạnh lùng: “cô gái, tôi khuyên cô, loại con trai thích ăn cơm chùa như vậy vẫn đừng nên cần là tốt hơn.”

Lời này là nói với Jenny, cô lập tức ngẩng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy một người đàn ông mặt mày tuấn tú phong độ lãnh ngạo đứng ở đó, nét mặt điềm tĩnh nhìn tất cả xảy ra trước mắt.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông kia, trái tim Jenny nhảy lên. Ngoài trừ cô, còn có một người trái tim cũng đập mạnh lên.

Phương Châm bị ép mạnh lên tủ hàng không thể đi lên phía trước, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm màu sắc của các đá quý trên các loại trang sức lóe lên. cô thậm chí không cần ngẩng đầu nghe thấy giọng nói cũng liền biết người đến là ai.

Quảng trường Thâm Lam là địa bàn của Nghiêm Túc, anh xuất hiện ở đây cũng không có gì là kỳ quái. Nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác lại vào lúc cô lúng túng khó xử như vậy. Phương Châm cúi đầu không muốn nhìn anh, cô cảm giác mình quả thực không có cách nào đối mặt với Nghiêm Túc.

Phương Pháp vừa nghe đối phương nói vậy, giận đến máu muốn tuôn trào: “anh nói người nào ăn cơm chùa.”

“Đương nhiên là người đến chiếc nhẫn cũng mua không nổi, người đàn ông chỉ có thể dựa vào cướp đoạt của phụ nữ.” Giọng nói gào mạt về mặt lạnh nhạt, Nghiêm Túc quét mắt nhìn Phương Pháp một cái, quay đầu lại nhìn Jenny: “Nếu tôi là cô, nhất định sẽ không qua lại với loại đàn ông này. Tất cả bản lãnh của anh ta chỉ là áp chế chị gái mình, liên tiếp ép buộc đối phương cho tiền, tính tiền cho anh ta. Loại đàn ông như vậy không đáng tin, bởi chị gái anh ta kiếm nhiều tiền cũng không thỏa mãn được nhu cầu của anh ta. Hơn nữa một ngày nào đó chị gái anh ta cũng sẽ kết hôn có con, đến lúc đó càng không có khả năng có tiền dư thừa để nuôi anh ta. Cô gái, một người đàn ông không kiếm được tiền chỉ có thể nhờ cậy trong nhà thì không nên lấy, đây là lời khuyên thật lòng của tôi cho cô.”

Jenny vốn là trong lòng còn bất mãn với Phương Pháp, vừa nghe Nghiêm Túc nói vậy càng thêm xem thường Phương Pháp, lúc này liền xách ví muốn đi. Phương Pháp vội giơ tay kéo cô lại, Jenny lại đẩy tay cậu ra, lạnh lùng tặng cậu một câu: “thật xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta không thích hợp.”

Tình huống đột ngột thay đổi, Phương Pháp ngẩn người ra nhìn. Cậu đứng tại chỗ trơ mắt nhìn Jenny đi, trong lòng có một cơn tức giận không thể nào dẫn xuống được, không nói một lời giơ ra quả đấm liền hướng đến mặt Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc cũng không nhượng bộ, giơ tay lên liền bắt được nắm đấm của Phương Pháp, bẻ ngược cánh tay Phương Pháp một cái. Phương Pháp bị

đau, theo bản năng xoay người. Nghiêm Túc nhân cơ hội nắm cổ áo cậu, nhấc cả người cậu lên.

*** **

Phương Châm giật mình, vừa định bước lên khuyên hai câu, Nghiêm Túc thế nhưng lại thẳng tay mạnh mẽ ném Phương Pháp ra ngoài. (#.#)

Hành lang rộng rãi trước cửa tiệm đá quý, một bóng người chột xuấthiện, đập vào cột trụ giữa hành lang lại rơi xuốngtrênmặt sàn, cả người nằmtrên sàn không thể động đậy.

Lần này ngã rất mạnh, xương cốt cả người Phương Pháp dường như vụn vỡ. Cậu cũng là thanh niên khỏe mạnh trẻ tuổi, nhưng lúc bị Nghiêm Túc xách trong tay, cậu có cảm giác mình như làmộtcuộn vải, một chút sức chống cự cũng không có. Đối phương giết cậu cũng như giết một con kiến, sức lực kia dường như muốn lấy cái mạng nhỏ của cậu.

Phương Pháp gục trên mặt sàn không dậy nổi, cha mẹ cậu lập tức chạy tới. Phương mẹ nhất thời tức giận kêu gào muốn gọi cảnh sát. Phương Pháp được đỡ dậy vừa ho khan vừa phụ họa: “Đúng, tôi phải báo cảnh sát, tôi không tin cảnh sát sẽ bao che cho anh. Trong cửa hàng có camera, tôi muốn anh phải bồi thường đến táng gia bại sản!”

Mặc dù Phương Pháp lỗ mãng nhưng cũng không ngốc, cậu nhìn Nghiêm Túc quần áo có giá trị không rẻ, giơ tay nhấc chân cũng lộ vẻ quý khí, trong lòng liền biết là người có tiền. Đã biết thì không thể chịu đau khổ sưng, không lấy mấy trăm vạn của anh thì thật không được.

Phương Châm đứng ở đó đối mặt với trò cười này không biết nên nói gì mới tốt. Chuyện vừa rồi hiển nhiên là lỗi của Phương Pháp, nhưng quả thật Nghiêm Túc ra tay cũng quá nặng. Cậu không có cách nào bỏ qua tình thân mà nói chuyện giúp Nghiêm Túc, nhưng cũng không có cách nào diễn trò như cha mẹ đứng bên em trai.

cô chỉ có thể lựa chọn im lặng, hơn nữa cảm thấy sự im lặng này làm cô tương đối khó chịu.

Nghiêm Túc đối với Phương Pháp đang kêu gào cũng không thèm để ý, chỉ chỉ tay lên trần nhà trên đầu: “Cậu nói đúng, mỗi cửa hàng ở đây đều được trang bị camera, một màn vừa rồi tôi nghĩ chắc chắn đã bị thu lại toàn bộ. Chúng ta có thể đem cho cảnh sát xem, tin tưởng cảnh sát sẽ có phán đoán của mình. Một người mạnh mẽ ép chị gái mình tính tiền cho mình hơn nữa còn muốn đánh người khác, tôi nghĩ cảnh sát sẽ phán xét công bằng.”

Phương Châm lập tức hiểu rõ, cho dù nháo đến Cục cảnh sát, em trai cũng không đòi được gì tốt. Bởi vì cậu chủ động đánh người, Nghiêm Túc chỉ là phòng vệ, cho dù đánh cậu cũng chỉ là phòng vệ quá mức, lấy tài lực cùng quyền thế của Nghiêm gia, nhà họ căn bản là không thể nào đấu được.

Nghiêm Túc hiển nhiên là đang cố gắng hiếp người, nhưng Phương Châm đối với hành động của anh không có cách nào chỉ trích một câu. Người nhà mình không chính trực ngay thẳng, không thể trách người ta lợi dụng sơ hở để ức hiếp.

Hai mắt cô gắt gao nhìn Nghiêm Túc, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Nghiêm Túc muốn làm bộ không nhìn thấy Phương Châm, nhưng làm thế nào cũng không thể không chú ý đến cô. Anh vốn là đến đây có việc, ngoài ý muốn gặp được một màn Phương Châm bị ép buộc, theo bản năng ra tay giúp đỡ. Nhưng bây giờ anh đánh em trai cô, dường như lại làm lòng của cô bị tổn thương. Nhìn vẻ mặt cô đầy uất ức khó chịu, trong lòng nhịn không được thở dài.

không phải vì Phương Châm mà thở dài, mà là có chút bức mình vì mình mềm lòng. rõ ràng muốn đem cô gái này xem như một trang giấy, nhưng cuối cùng vẫn không thể hoàn toàn bay đi. Bởi vì anh phải thiện, mặc dù bay

qua vài trang nhưng Phương Châm vẫn có thể xuất hiện ở trang kế tiếp, thậm chí là mỗi một trang sau này. Anh và cô gái này nhất định không phân rã được.

Nghiêm Túc suy nghĩ một chút không có ép sát từng bước nữa, anh đi đến tủ hàng gần nhất, đưa tay vào quầy tùy tiện cầm hộp trang sức đũa. Trong hộp đựng một chiếc nhẫn, viên đá khảm ở trên ít nhất là một cara trở lên. Trong cửa hàng ghi giá ba mươi vạn, đem ra ngoài ít nhất có thể bán được mười mấy vạn trở lại.

“Ba” một tiếng, anh đóng lại hộp nhẫn, đi tới trước mặt Phương Pháp đưa cái hộp tới: “Chọn một trong hai, một, cầm nó và đi. Hai, gọi điện thoại cho cảnh sát. Một mình cậu tự chọn.”

Phương Pháp vừa thấy cái hộp kia hai mắt liền sáng lên, những thứ này dắt đến dọa chết người, tùy tiện lấy một cái đều có thể làm cho anh phát tài. Bị người ta ném một cái thì có là gì, nếu cho cậu thêm mấy thứ, cho dù để cậu làm bao cát cho Nghiêm Túc đánh một trận cậu cũng bằng lòng.

Cậu lập tức đổi sắc mặt, hớn hở giơ tay cầm lấy cái hộp. Kết quả còn chưa đụng đến cái hộp liền bị Phương Châm giơ tay đẩy tay cậu: “Phương Pháp, cái này không thể lấy.”

“Chị biết cái gì, đây là người ta bồi thường cho tôi, sao tôi lại không thể lấy.” Phương Pháp tức đến giậm chân, mặc dù cả người đau đến muốn chết, nhưng vẫn đẩy Phương Châm ra, cầm lấy hộp nhẫn kia liền chạy ra ngoài. Phương cha và Phương mẹ cũng vội vàng chạy theo, Phương mẹ bước ra ngoài mấy bước còn quay đầu lại trừng mắt nhìn con gái một cái, trong mắt đầy không hài lòng.

Cửa hàng đá quý vốn náo nhiệt lập tức liền vắng tanh, người nhà họ Phương đứng gần không còn một mống, chỉ chừa một mình Phương Châm đỏ mặt đứng ở đó, hận không thể chui vào lỗ mà chui vào.

cô ở trước mặt Nghiêm Túc có thể nói là không có tôn nghiêm, hôm nay cả nhà lại khiến cô ở trước mặt anh mất hết tất cả mặt mũi. Cha mềm yếu, mẹ ngang ngược còn có em trai tham lam, bao gồm cô – người chị vô năng (không có năng lực), đoán là cả nhà họ ở trong mắt Nghiêm Túc chính là trò cười lớn nhất lịch sử đi.

cô rất muốn không quản tất cả lập tức lao ra ngoài, nhưng đôi chân nặng trĩu làm thế nào cũng không đi chuyển được. Nghiêm Túc nhìn bộ dạng này của cô vừa đau lòng vừa tức giận, đi đến trước quầy cầm thẻ ngân hàng của Phương Châm, kéo tay cô đi vào trong.

Cửa hàng đá quý có phòng dành cho khách quý, sau khi dẫn theo Phương Châm vào liền bảo nhân viên đưa hai cốc trà, sau đó yên lặng ngồi với cô không nói lời nào. Không khí trong phòng có chút ngưng trọng, Nghiêm Túc lặng lẽ cầm giỏ Phương Châm, tìm ví tiền của cô rút thẻ ngân hàng vào, sau đó đem giỏ xách trở lại chỗ cũ bên người cô.

Mãi đến lúc này Phương Châm mới lên tiếng. Cô thu lại phiền muộn trong lòng nói với Nghiêm Túc: “Hôm nay, cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Nghiêm Túc nghĩ một chút lại thêm một câu, “Hi vọng cô không trách tôi nhiều chuyện.”

“không, là em trai tôi không hiểu chuyện.”

“Trẻ con đều như vậy, Vương Tử cũng gây cho tôi không ít phiền toái.”

“không giống nhau, Vương Tử mới năm tuổi, em trai tôi năm nay đã sắp hai mươi lăm rồi.” o.o

“Người lớn rất che chở con nhỏ, cho dù mấy tuổi cũng đều xem như là đứa bé. Mặc dù thân thể cậu ấy cao lớn nhưng suy nghĩ mãi vẫn chưa trưởng thành.”

Phương Châm vốn nghĩ Nghiêm Túcsẽtrách mắng em traicômấy câu, khôngngờanhlại nghiêm túc phân tích vấn đề vớicô. cô mở to hai mắt có chút nghi ngờ nhìn Nghiêm Túc, chỉ thấy đối phương mỉm cười vớicô: “Chuyệnđãqua, đừng suy nghĩ nữa, xem nhưkhôngcó phát sinhđi.”

Bây giờthìcũng chỉ có thể làm như vậy. Chỉ là, chiếc nhẫn kia...

“anhkhôngnên đem chiếc nhẫn cho nó, anhcũngnói, suy nghĩ của nókhôngchín chắn, cầm đồ quý giá như vậy, tôi sợ nó sẽ...”

“Có cha mẹcôtrông cậu ta, sẽkhôngcó vấn đề lớn gì. Mặc dù chiếc nhẫn kia đắt, nhưng muốn bánđicũngkhôngđễ. Mười mấy vạn thôi, ở thành phố này cũngkhônglàm được cái gì. Hơn nữa, tôi ra tay quathật mạnh, coi như là bồi thường tiền thuốc thang cho cậu tađi.”

Mười mấy vạn đối với Nghiêm Túc mà nóilànhỏđếnkhôngthểnhỏđược nữa, nhưng ở nhà họ Phương lại làmộtkhoản tiền lớn phi nghĩa. Có thể cha mẹ sẽ đem nó đi mua nhà, cũng có thể sẽ mua cho em trai chiếc xe. Tóm lại, Nghiêm Túc không biết số tiền kia đối với nhà bọn họ có ý nghĩa như thế nào, nhưng trong chốc lát Phương Châm cũng không thể giải thích rõ ràng cho anh, cô chỉ cảm thấy mình giống như là nợ Nghiêm Túc một cái nhân tình thật lớn.

Nghiêm Túc nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, cũng biết cô chắc chắn lại suy nghĩ lung tung trong đầu. Phụ nữ đều là như vậy, trời sinh nhạy cảm lại suy nghĩ nhiều, đàn ông xem chuyện nhỏ như hạt đậu, ở trong lòng các cô cũng sẽ lớn hơn vô số lần. Chuyện Phương Pháp, anh uống xong cốc trà liền quên rồi, nhưng Phương Pháp phải nhớ hơn một tuần lễ.

Nghiêm Túc bưng cốc trà trước mặt lên cho Phương Châm: “Được rồi, uống một ngụm, tôi nói rồi, chuyện đã qua cũng đừng nghĩ nhiều. Em traicô là người trưởng thành, cuộc đời cậu ta nên do cậu ta chịu trách nhiệm.

Dù có thay cậu ta lên kế hoạch tỉ mỉ thế nào cũng không thể thay cậu ta sống, đúng không?”

Phương Châm cầm lấy cốc trà khế kéo khước miệng, cười có vẻ miễn cưỡng. Nước trà ấm áp trong cốc tỏa mùi hương thơm ngát, cơn hên hàng lay động cốc ngửi mùi hương thơm ngát, trong lòng cũng dần bình tĩnh lại. Sau đó, cô hít một ngụm trà, đứng lên tạm biệt Nghiêm Túc: “Chuyện hôm nay cảm ơn anh. Tôi phải về.”

“Đừng gấp, giúp tôi một việc.”

Phương Châm không hiểu nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy mình suy nghĩ nhiều. Nghiêm Túc đương nhiên không phải vì cô mới đến đây, tuy Thâm Lam là địa bàn của anh ta nhưng anh ta cũng sẽ không đi thị sát tình hình kinh doanh của mỗi cửa hàng, dù sao sở hữu cửa hàng cũng không phải anh ta, anh ta chỉ cho thuê mặt bằng, anh ta đến đây hẳn là để mua đồ, cửa hàng đá quý, đàn ông đến đây chỉ có một khả năng.

“Muốn tôi giúp chọn quà sao, là tặng cho phụ nữ?”

Nghiêm Túc cũng đứng lên, hai tay đút vào túi quần, nói: “Đúng là cho phụ nữ. Hai ngày nữa sinh nhật bà nội tôi, tôi muốn đặt quà cho bà ở đây.”

Phương Châm bật cười: “Vậy cũng không cần tôi giúp đỡ đi.”

“Người cô giúp không phải là tôi, là Vương Tử. Thằng bé hiếu thuận muốn mua quà cho bà cố, không biết nên chọn cái gì, muốn tìm cô góp ý.”

“Vương Tử cũng đến sao?”

Nghiêm Túc chỉ chỉ trên đỉnh đầu: “Ở phòng làm việc. Thằng bé rất nhóc.”

“thật xin lỗi, chuyện lần trước là tôi không tốt.”

“cô đang nói về chuyện gì?”

Nghiêm Túc vờ nói vừa nhích tới gần cạnh Phương Châm, anh từ trên cao nhìn xuống đối phương, trong đôi mắt đen cất chứa phiến muộn khó có thể nói thành lời. Phương Châm nhìn ánh mắt kia, thoáng cái liền hiểu được ý tứ của anh. rõ ràng cái gianh cũng không nói, nhưng cô lại hiểu.

Nghiêm Túc nhìn chăm chăm vẻ mặt của cô trong chốc lát, phá thiệ về mặt cô thay đổi, cũng biết cô tiếp thu được ám hiệu của mình. anh vẫn cảm thấy Phương Châm dĩ nhiên không phải là chuyện Vương Tử té bị thương, ít nhất cũng không phải là vì chuyện đó, cái ngoài ý muốn kia có lẽ mới là, thậm chí đêm hôm đó tất cả chuyện phát sinh ở quán bar mới là nguyên nhân cuối cùng.

Phương Châm bị ánh mắt trực tiếp của đối phương làm cô khó chịu, lặng lẽ quay đầu đi. thật ra thì cô cũng muốn quên tất cả phát sinh ở quán bar đêm đó. Ngày đó mặc dù cô uống say nhưng cũng không có nghĩ cô cái gì cũng không có nhớ. Thực ra, mọi việc đêm đó dường như khắc sâu vào trong đầu cô, mỗi khi cô ở một mình nó sẽ lơ đãng xuất hiện.

Mà mỗi lần nghĩ đến tình cảnh đó, cô sẽ theo bản năng sờ môi. Lúc một mình là như vậy, hôm nay, ngay trước mặt Nghiêm Túc cô vẫn làm hành động giống như vậy.

Tất cả, đều bị Nghiêm Túc nhìn vào trong mắt.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 28: Nguy cơ

Ngày đó Phương Châm chơi với Vương Tử đến rất muộn.

Đầu tiên dẫn cậu chọn quà cho bà cố, hai người bỏ lại Nghiêm Túc dạo từng cái góc của Thâm Lam, cuối cùng chọn một cái áo choàng lông dê kiểu dáng màu sắc đều thích hợp với người già. Lúc trả tiền, Vương Tử rất thành thực lấy thẻ ra cà, nhìn bộ dáng tuyệt không giống lần đầu trả tiền mua đồ.

Khó trách đứa trẻ này trưởng thành sớm, người lớn bên cạnh cậu tất cả đều không xem cậu như là đứa trẻ.

Mua xong đồ, Vương Tử cứng rắn kéo Phương Châm đi tối, bảo là muôn cảm ơn cô. Lúc ăn cơm, Nghiêm Túc lần nữa trở thành vật trang trí, Vương Tử tuyệt đối là nhân vật chủ chốt. Cậu vén một túm tóc chỉ vào vết sẹo lên án: “Làm sao chị lại đi? Vậy sau này em làm sao bây giờ.” (><)

“Sẽ không sao, cậu đừng lo lắng.”

Vương Tử để tóc xuống bĩu môi: “Nếu như tương lai em không tìm vợ được, chị nhất định phải chịu trách nhiệm.” -.- -.- -.-

Phương Châm thật không còn gì để nói, nhìn bộ dáng nghiêm trang của Vương Tử muốn cười mà không thể cười, chỉ có thể vờ nghiêm túc gật đầu một cái.

Sau khi ba người ăn cơm xong, Nghiêm Túc lái xe đưa Phương Châm về, Vương Tử cho một ngày đêm, vừa lên xe liền ngủ nghiêng ngả.

Phương Châm ngồi ở ghế sau cùng cậu, lặng lẽ giơ tay sờ vết sẹo trên trán cậu.

không lớn, hẳn là không bao lâu sẽ hết. Nghiêm Túc từ trong kính thấy động tác của nàng, trên mặt hiện lên một nụ cười. anh nhìn Vương Tử hoàn toàn say ngủ, liền hỏi Phương Châm: “Người tập kích ở bệnh viện lần trước, cô biết không?”

Phương Châm không ngờ đến chuyện đã qua lâu như vậy mà Nghiêm Túc còn hỏi. cô suy nghĩ một chút, lắc đầu: “không biết.”

“Thấy rõ mặt của anh ta không?”

“không có. Chỉ nhớ là một người đàn ông, khuôn mặt không thấy rõ. Lúc đoán mặt mặc đồ bảo vệ, trên đầu đội mũ, còn đeo kính râm. Hơn nữa chuyện xảy ra quá bất ngờ tôi không nhìn rõ anh ta như thế nào.”

“Nếu dẫn anh ta đến trước mặt cô, cô có thể nhận ra anh ta không?”

“Cái này.....” Phương Châm cắn môi im lặng suy nghĩ trong chốc lát, “Khó mà nói được. nếu như hôm đó bắt được thì có thể còn nhận ra. Nhưng đã qua lâu như vậy, tôi không chắc lắm.”

“cô cảm thấy người nọ biết cô không?”

“không biết. Nhưng tôi có cảm giác, hình như anh ta cố ý đẩy tôi xuống cầu thang.”

Nghiêm Túc im lặng không nói. Mấy ngày qua anh luôn suy nghĩ một cái vấn đề, người tập kích Phương Châm hẳn là đang ở bệnh viện, hoặc ít nhất cũng cùng bệnh viện có liên quan. anh biết rõ, hôm đó thang máy bệnh viện ngừng hoạt động là thật, cũng đoán được Phương Châm sẽ đi thang bộ. Nhìn bộ dáng của anh ta không giống bỗng dưng nổi lòng tham cướp tiền, người

bình thường sẽ không ở bệnh viện ăn cướp, huống chi Phương Châm nó là anhta cố ý, hiển nhiên anhta không phải là muốn cướp tiền.

“Phương Châm, cô cần thận nghĩ lại xem, hôm đó có chuyện đặc biệt gì xảy ra ở bệnh viện không?”

Phương Châm dựa lưng vào ghế nhắm mắt suy nghĩ. Từng màn từng màn chuyện xảy ra hôm đó hiện lên trước mắt, từng chi tiết rõ ràng đến có thể nhìn thấy được. khoảng ba phút sau, cô mở mắt: “không có, trừ gặp phải hai người quen rathì không có chuyện gì khác.”

“Người quen. cô chỉ Thẩm Khiên cùng mẹ anhta?”

“Thẩm Khiên anh đã biết, nhưng là người bên cạnh anhta hôm đó không phải mẹ anhta.”

“Đó là người nào?”

Phương Châm nhìn ánh mắt thâm trầm của Nghiêm Túc trong kính, cười nhạt nói: “Đó là mẹ của La Thế.”

Cuộc nói chuyện đêm hôm đó cứ như vậy kết thúc trong lời nói kia. Nghiêm Túc không hỏi nữa, Phương Châm cũng không nói nữa. Cho dù bên ngoài hai người xem như là bạn bè hòa nhã với nhau, chỉ cần vừa nhắc đến La Thế, không khí liền không có khả năng thoải mái nữa.

Sau khi Nghiêm Túc đưa Phương Châm đến nhà cũng không có vội vã đi, mà dõi mắt nhìn cô lên lầu, mắt thấy đèn phòng cô sáng lên, lúc này mới quay đầu xe hướng về phía nhà mình. Sau khi đưa Vương Tử về nhà liền vào phòng tắm, vốn là muốn đi ngủ, nhưng là trở mình hai lần trên giường phát hiện mình hoàn toàn không buồn ngủ, liền gọi điện cho Lý Mặc ra ngoài uống rượu.

Bọn họ đi đến quán Bar lần trước anh đưa Phương Châm đến, Lý Mặc vừa thấy anh liền lắc đầu nói: “Nghenói, lần trước cậu ở chỗ này “khai trai” rồi? Là cô gái nhà nào may mắn như vậy...”

“Là Phương Châm.” Nghiêm Túc mở miệng cắt đứt suy đoán của Lý Mặc.

“Phương Châm? Chính là cô gái gần nhìn có chút yếu ớt kia. Sao cậu đi đâu cũng liền cách không được cô ấy. Lần trước ở bệnh viện cũng vậy, mình nhìn ba người cứ như là một nhà ba người.”

“Mình và cô ấy không thể là người một nhà.”

Lý Mặc cầm chai rượu lên cụng với Nghiêm Túc: “Thế nào, ghét bỏ người ta có tiền án, hay là nhà nghèo không xứng với cậu?”

“Nghèo đối với mình không sao cả, người lớn trong nhà có thể để ý một chút. Về phần có tiền án, chuyện này quả thật tương đối khó giải quyết, nhưng nếu thật coi trọng, giết người đối với mình cũng không quan trọng. Nhưng Phương Châm không thể, tiền án kia là bởi vì mình mà có, dù mình tự tin như thế nào cũng không thể cưới một người muốn giết mình về nhà.”

“Cậu còn nhớ rõ điểm này? Mình nghĩ cậu đã sớm quên rồi. Nhìn cậu gần đây gần với cô ấy như vậy, mình còn đang suy nghĩ cậu có phải uống nhầm thuốc hay không, là ngại mạng mình quá dài hay là cảm thấy cuộc sống bình thản vô vị thiếu kích thích, cũng không nên tìm người như thế vui đùa.”

Nghiêm Túc cầm chai rượu lên đổ vào miệng mình một ngụm lớn: “không phải là mình đang đùa, cô ấy cũng không phải hàng hóa.”

“Vậy cậu nghiêm túc sao?”

“dừng cương trước bờ vực, quay đầu là bờ.”

Lý Mặc nghe nói kinh Phật không nhin được cười phá lên. Anh không hỏi tình cảm Nghiêm Túc đối với Phương Châm nữa, mà gọi một đồng rượu mạnh, cười như không cười nói: “Hôm nay Nghiêm thiếu gia muốn say một lần, mình liền liền mình theo cậu.”

Phương Châm không nghĩ đến Nghiêm Túc đưa cô về xong sẽ uống rượu. Nhưng là sau khi vào nhà cô cũng rất muốn uống một ly. Gần đây không biết thế nào, mỗi lần tâm trạng buồn bực cô liền muốn uống rượu. Dường như từ khi gặp mặt mẹ La Thế xong, cô sẽ luôn nhớ đến La Thế. Nghĩ đến La Thế cô đặc biệt muốn say một lần.

Nhưng trong nhà không có một miếng rượu, trừ thức ăn với rượu gia vị (dùng để nấu ăn). Cô có một chút nếm thử, thấy mùi vị thật không tốt, chỉ có thể đem đổ, rửa sạch chén. Sau đó ngồi xuống làm ổ trong một cái ghế salon nhỏ, ôm hai chân một mình ngân người.

Căn phòng hai mươi mấy thước vuông, đồ vật trong phòng vừa tìm là thấy ngay. Ánh mắt nàng từ một góc nhà chuyển tới một góc nhà khác, cuối cùng liền dừng ở tủ sách nhỏ trong góc.

Chỗ đó đặt một túi giấy, màu trắng mộc mạc thanh nhã. Đó là mẹ La Thế đưa cho cô, cho tới bây giờ cô cũng chưa mở ra xem qua. Lúc lấy nó bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là say rượu, lại đến Vương Tử xảy ra chuyện, rồi lại say rượu. Cả ngày cô vây quanh rượu thật đã quên nó rồi.

Sau đó vì dọn nhà, lại thêm tìm việc làm, túi giấy này được đặt ở nơi nào, bình thường cô cũng không để ý, mãi đến hôm nay mới nhìn thấy một lần nữa.

Tận trong tiềm thức, Phương Châm có chút sợ mở túi ra, sợ thấy đồ cũ ngày trước sẽ không được mà khóc. Nhưng lúc này cô không còn gì để theo đuổi, nó là vật phát sáng trước mắt. Rốt cuộc cô vẫn là nhin không được, lấy túi mở ra nhìn.

không dự đoán, trong túi có một vài đồ cũ trước kia. Là mấy quà tặng nhỏ cô tặng cho La Thế. Cô lấy nó ra liền chú ý đến sâu trong túi có một cái hộp nhỏ. Cái hộp kia nhìn rất tinh xảo, hẳn là hộp đựng đồ trang sức đeo tay. Trước kia cô chưa từng thấy vật này, vừa thấy cũng có chút ngoài ý muốn.

Cô cầm lấy hộp mở ra, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương. Viên kim cương cũng không quá lớn, khoảng chừng năm mười phân, ở dưới ánh đèn liền lóe lên ánh sáng rực rỡ. Chiếc nhẫn là kiểu dáng cơ bản nhất, kinh điển chắc chắn, rất thích hợp đeo hàng ngày.

Cho dù Phương Châm có ngọc, trong nháy mắt nhìn thấy chiếc nhẫn cũng hiểu tất cả. Đây là chiếc nhẫn La Thế chuẩn bị cầu hôn cô một tháng trước khi qua đời, hai người họ đi dạo tiệm đá quý, lúc ấy La Thế muốn mua một chiếc nhẫn không khác nó lắm, nhưng bị Phương Châm ngăn cản.

La Thế còn trẻ sáng lập ra Cự Hoa, cũng coi như có chút của cải. Nhưng lúc đó tài chính Cự Hoa xảy ra vấn đề, đứng trong nguy cơ, Phương Châm không muốn nanh tiều tiền vào chỗ không cần thiết như vậy, cho nên ngăn anh lại.

Không nghĩ đến anh vẫn là mua, mặc dù chiếc nhẫn không đắt nhưng tâm ý rất nặng. Phương Châm cảm giác trái tim vốn đã yên bình của mình khi nhìn thấy chiếc nhẫn này vẫn là nhịn không được chua xót.

Hình dáng La Thế đều nhanh bị quên lãng trong trí nhớ cô, có thể nhớ cũng là chút thời gian hai người ở chung một chỗ. Nhưng hình dáng anh cụ thể thế nào Phương Châm thật không nhớ được. Cô cầm lấy chiếc nhẫn sửng sốt hồi lâu, mới nhóm một quyển album.

Quyển album dày thật dày một tầng bụi, hình bên trong cũng có chút cũ. Hình ảnh năm năm trước, bây giờ nhìn lại vừa ngây ngô vừa trẻ con. Trong

ảnh La Thế nhìn về phía cô khẽ mỉm cười, thoạt nhìn đầy phần chấn mạnh mẽ.

một người trẻ tuổi thông minh đầy hứa hẹn như vậy, tại sao lại muốn đi vào ngõ cụt đây? anh đều đã chuẩn bị kết hôn với cô, tại sao lại đột nhiên không muốn sống nữa?

Có phải năm năm trước còn xảy ra chuyện gì cô không biết hay không? Chẳng lẽ chuyện năm đó có tình khác, là cô trách lầm Nghiêm Túc?

Đêm hôm đó, Phương Châm nằm trên giường trần trọc trở mình, cơ hồ là cả đêm không chớp mắt. Đến sáng lúc rời giường, cô buộc mình đem hình ảnh Nghiêm Túc đá văng khỏi não. Từ hôm nay trở đi, cô không bao giờ muốn gặp người đàn ông này, không muốn cùng người đàn ông này có chút quan hệ nào.

cô nhắc nhở bản thân mình như thế, lại lấy ra chiếc nhẫn La Thế để lại cho cô nhìn, cuối cùng vội vã rửa mặt thay đồ, điếm tâm cũng không敢 liên ra cửa chờ xe đi làm.

Nửa tháng kế tiếp, mỗi ngày Phương Châm đều đi làm chính là đi học, một chút cũng không để cho bản thân rảnh rỗi. cô không có ý định cả đời làm vệ sinh, muốn đem lại chuyên ngành lúc trước. trước kia, cô làm phiên dịch vụn vặt cho người ta kiếm được không ít, chỉ là năm năm trong tù kiến thức có chút bỏ hoang. cô muốn để tiền đi đăng kí lớp học, thi lấy chứng nhận người phiên dịch. nói không chừng một ngày nào đó còn có cơ hội một lần nữa lượm lại vốn ban đầu, dựa vào chuyên ngành cũ để làm ra tiền cũng không phải không thể.

Phương Châm bận rộn không còn tâm tư mà nghĩ đến Nghiêm Túc. Nhưng cô không nghĩ đến không có nghĩa là người đàn ông này sẽ không xuất hiện trong cuộc sống cô. Sau khi bận rộn suốt nửa tháng,

ngày nào đó cô liền nhận được thông báo, nói Quản lý muốn gặp cô, có lẽ là muốn điều cô đi chỗ khác.

Phương Châm không quan tâm Quản lý điều cô đến chỗ nào, bởi vì đối với cô mà nói chỗ nào cũng giống nhau, vùi đầu làm việc là được. Nhưng khi cô đi vào phòng làm việc của Quản lý, nghe đối phương nói muốn điều cô đến Quảng trường Thâm Lam, cả người cô như bị sét đánh, ngăn người tại chỗ.

Phương Châm nghĩ, đại khái là số mệnh đi, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Cô muốn từ chối, nhưng nghe lời nói sau của Quản lý, cuối cùng cô lại bình tĩnh chấp nhận. Nếu trốn không được thì liên không cần trốn nữa. Cô cùng Nghiêm Tú nói cho cùng cũng không có liên quan gì, thậm chí bạn bè cũng không phải. Cho dù ngày ngày chạm mặt mỗi ngày chào hỏi cũng không thay đổi được gì.

Phương Châm đã vứt bỏ hai công việc, đối với công việc thứ ba này, cho dù thế nào cô cũng sẽ không đơn giản mà bỏ qua. Lại nói đây là mẹ Từ Mỹ Nghi giới thiệu cho, làm việc vài tháng lại bỏ, về tình về lý đều không được.

Quản lý nhìn cô một chút cũng không có tỏ vẻ vui sướng, trong lòng cũng có chút nghi hoặc. Phải biết là trong công ty có bao nhiêu người ao ước muốn được điều đến Quảng trường Thâm Lam làm việc. Đặc biệt là những cô gái có vẻ thùy mị bởi vì trình độ học vấn không cao tìm không được công việc vẻ vang mà làm việc ở đây, các cô ảo tưởng có một ngày mình sẽ câu được một con rùa vàng, từ đó bay lên làm phượng hoàng.

Công việc ở Quảng trường Thâm Lam là cơ hội vô cùng tốt. Trong đó đều là nam nam nữ nữ giàu có, khả năng câu được rùa vàng so với bên ngoài càng cao. Mặc dù người đàn ông có tiền nào có thể coi trong một người vệ sinh, các cô gái vẫn đọc tiểu thuyết thích ảo tưởng. Chỉ sợ

là gả không được vào nhà giàu có thì mỗi ngày ra vào trung tâm cao cấp thì cũng tốt nha.

Nhưng Phương Châm thoát nhìn khá bình tĩnh, giống như là điều kiện bình thường khác, về mặt không chút khác lạ. Quản lý lập tức có vài phần hảo cảm với cô, cảm thấy tố chất của cô thật không sai.

Phương Châm nghe xong Quản lý sắp xếp liền đi ra ngoài thu dọn đồ đạc, sau đó có người đến đưa cô đi Quảng trường Thâm Lam, một mặt cũng nói một chút về công việc với cô, mặt khác là đưa cô đi làm quen đồng nghiệp mới.

Phương Châm vừa thấy những đồng nghiệp kia liền biết vì sao mình được điều đến chỗ này. Thâm Lam cao cấp yêu cầu cũng cao, nhân viên ở đây tuổi cũng không lớn, tối đa là hơn ba mươi tuổi. Hơn nữa mặt mày đoan chính, thậm chí còn rất đẹp.

Bàn về dáng người, Phương Châm hơi nhõng nhẽo một chút, nhưng mặt mũi cũng hơn người, hơn nữa cô từng học đại học, khí chất cũng rất đoan chính, thoải mái mà không phóng khoáng. Người không biết cô từng ngồi tù đều tỏ ra đáng tiếc cho cô.

Xem ra Quản lý đã sớm tính toán đưa cô đi điều đến đây, lúc trước phải tham gia đào tạo vài tháng. Bây giờ hết kỳ đào tạo liền đi điều cô đến đây. Với cô ở chỗ nào làm việc cũng giống nhau, giống nhau là mặc đồng phục quét dọn vệ sinh toilet, tiền lương cũng không hơn nữa xu.

Đối với cô mà nói, chỗ tốt khi điều đến đây là đi làm gần. Quảng trường Thâm Lam là trung tâm mua sắm, giao thông vô cùng thuận tiện. Hiện tại, chỗ cô ở có tàu điện ngầm, ra cửa đi hai tuyến tàu điện ngầm, chừng mười phút là đến nơi muốn đến. Mỗi ngày thời gian cô phải đi đường tiết kiệm được một giờ so với trước, tiền đi lại cũng giảm đi không ít. Trừ có chút lo

lãng sẽ chạm mặt Nghiêm Túc ra, trên căn bản lần này đổi chỗ khác đối với cô mà nói là lợi nhiều hơn hại.

Hơn nữa muốn chạm mặt Nghiêm Túc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hai lần đầu cô đến Quảng trường Thâm Lam, sở dĩ gặp được anh tất cả đều có nguyên nhân. Lần đầu tiên là tay Tráng Tráng bị kẹt ở tay vịn thang máy, Nghiêm Túc làm người phụ trách đương nhiên là phải ra mặt. Lần thứ hai là ở tiệm đá quý chuyện cũng xảy ra do trùng hợp, chỗ đó tám đời cô cũng không đến, đúng lúc Nghiêm Túc mua quà sinh nhật cho lão thái thái mà gặp.

Lão thái thái không làm sinh nhật, Nghiêm Túc cũng sẽ không xuất hiện. Hơn nữa cô bắt đầu công việc ở chỗ này mới phát hiện, bình thường cô không định hững cửa hàng hạng sang kia. Cô chủ yếu phụ trách công việc mấy phòng vệ sinh lầu hai lầu ba. Nghiêm Túc nhân vật lớn như vậy chắc là sẽ không đến nhà vệ sinh công cộng này, cho nên tỷ lệ bọn họ chạm mặt gần như bằng không.

Phương Châm ở Quảng trường Thâm Lam làm việc một tháng, đừng nói là Nghiêm Túc thậm chí đàn ông cũng không gặp mấy người. Lầu hai lầu ba chủ yếu là nữ trang, khách hàng cũng chủ yếu là phụ nữ, mỗi ngày Phương Châm nhìn thấy cũng là những cô gái giàu có ăn mặc sang trọng, gương mặt đẹp đẽ. Những cô gái kia đều rất sang trọng, trên người cũng có một mùi thơm nhàn nhạt. Mỗi khi các cô đi qua, hai mắt Phương Châm theo bản năng dõi theo.

Nếu không có giết Nghiêm Túc, thì hôm nay cô cũng có thể giống như các cô ấy. Có lẽ không thể ngày ngày ra vào trung tâm cao cấp, nhưng thường xuyên mặc bộ đồ văn phòng cao cấp vẫn là không thành vấn đề. Nghiêm Túc làm thay đổi cả cuộc đời cô, cô vốn cho là cô sẽ hận anh ta cả cuộc đời. Nhưng

mới gần ngủi mấy tháng, cô phát hiện nhận ý trong lòng mình ngoài ý muốn bị xóa đi phân nửa.

Rốt cuộc là tù ngục làm cô trở nên thành thực, hay là thời gian xóa đi nhận ý, hay vẫn là tiếp xúc nhiều với Nghiêm Túc, hiểu rõ bản tính của anh, cũng khiến cô bắt đầu xem xét lại việc mình làm năm năm trước rốt cuộc là đúng hay sai?

Trong phút chốc, Phương Châm không thể tìm ra đáp án, có lẽ vấn đề này bản thân cô cũng chưa có đáp án duy nhất. Có lẽ mỗi nhân tố đều có tác dụng nhất định. Nhưng cho dù cô thay đổi cách nhìn với Nghiêm Túc thì cuộc sống vẫn bình thường trôi qua như trước.

Mắt nhìn thời tiết đã rét đậm, vừa vào tháng mười hai, trung tâm liền trở nên náo nhiệt vô cùng. Bên ngoài trời lạnh mặt đất đóng băng, nhưng không ngăn cản được các cô gái nhiệt tình trút tiền mua đồ, mấy cửa hàng lớn trong Quảng trường Thâm Lam mỗi ngày đều đầy người, các cửa hàng đều kiếm được đầy tử.

Trung tâm buôn bán tốt, công việc của Phương Châm cũng trở nên nặng nhọc. Phương Châm là chịu trách nhiệm quét dọn nhà vệ sinh, gần đây lưu lượng người lớn công việc của cô cũng nhiều, thỉnh thoảng còn phải làm thêm giờ, chiều nào tan ca đều cũng đau lưng, mệt mỏi thì không cần phải nói.

Nhưng Quản lý nói sẽ tăng thêm tiền giờ làm thêm, Phương Châm vẫn cố gắng chịu. Hôm đó có lẽ là giữa tháng mười hai, Phương Châm vội vã ăn xong cơm trưa liền đi nhà vệ sinh lâu ba làm việc. lâu ba so với lâu hai khá hơn một chút, bởi vì đồ sang hơn tinh xảo hơn, giá tiền cũng cao hơn một chút, cho nên lưu lượng người cũng không lớn như lâu hai.

Ngày đó không phải chủ nhật, sau khi dùng cơm trưa lưu lượng khách lâu bar ở rảnh giảm xuống một chút. Lúc Phương Châm vào nhà vệ sinh

phát hiện bên trong có người, cho nên cô tranh thủ thời gian vệ sinh mặt sàn.

Cô đem cây lau sàn giặt sạch, xách theo xô nước bước vào gian thứ nhất, đây là gian chuyên dụng cho người khuyết tật, tương đối ít người sử dụng, diện tích lớn gấp đôi các gian bình thường. Phương Châm đẩy cửa ra cầm cây lau chuẩn bị lau, lại bị một túi nilon màu đen đặt bên bồn cầu hấp dẫn ánh mắt.

Túi này nhìn qua rất bình thường, rất giống các quây bán cá tôm trong chợ sử dụng. Nhưng vật này xuất hiện ở đây rất không phù hợp với lễ thường. Lâu ba hờ chút là tiêu bốn năm ngàn, một cái quần đùi yếm giá bốn ngàn cũng là rẻ, cửa hàng nào lại có kiểu túi rẻ mạt này.

Người đều có lòng hiếu kỳ, càng thấy kỳ quái càng muốn nhìn đến rốt cuộc nó là cái gì. Phương Châm cẩn thận bước tới, nhìn vào bên trong túi. Miệng túi không có buộc, nhưng một cục đen thùi nhình không ra cái gì. Cô chỉ có thể lật ngược cây lau, dùng đầu tay cầm đẩy miệng túi ra, lại che miệng nhìn vào.

Phương Châm cũng không cho rằng mình làm một người to gan. Lần trước cầm dao đâm Nghiêm Túc chỉ là kết quả của nhất thời kích động. Hôm nay khi nhìn rõ đồ bên trong túi, Phương Châm bị dọa đến chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi bệt xuống sàn.

Đúng lúc này truyền đến tiếng xả nước của gian gần đó, tiếng giày cao gót giẫm mặt đất đi qua, sau đó là tiếng nước rửa tay, kế tiếp chính là tiếng nói chuyện điện thoại. Cuối cùng tiếng giày cao gót càng lúc càng xa, từ từ liền không còn nghe thấy.

Phương Châm nghe một loạt tiếng động này, lý trí vốn mất đi lập tức trở lại. Nhà vệ sinh phát hiện bom, đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào, hiện tại sợ hãi cũng không làm được gì.

Nghĩ tới đây, không biết cô lấy dũng khí từ đâu, lại nhìn thoáng qua. Trên bình tinh thể lỏng gắn trên thân bom có hiển thị thời gian cách lúc bom nổ còn khoảng hai mươi lăm phút. Mặc dù không biết thời gian này là thật hay giả, Phương Châm vẫn là nhanh chóng bình tĩnh lại.

Năm năm lao tù cũng không phải là ngồi không, Phương Châm đột nhiên cảm giác lúc đối mặt với tình hình này cả người sẽ sinh ra một cỗ dũng khí mà trước kia không có. Là bởi vì trải qua tình huống xấu nhất cho nên vô luận đối mặt với hoàn cảnh nào cũng có thể bình tĩnh tiếp nhận sao?

Cô không thể nghĩ quá nhiều, cầm lấy cây lau nhà nhanh chóng lùi ra ngoài. Cô đem cửa đóng lại, nhanh chóng đi xem xét những gian khác, xác định là không có người liền đi ra ngoài. Mới tới cửa nhà vệ sinh liền đụng phải một cô gái ăn mặc thời thượng đi tới, xem ra là muốn đi toilet. Phương Châm lập tức giơ tay ngăn lại, cười nói: “thật ngại, tiểu thư, toi lét bị người ta ói dơ, tôi đã chuẩn bị đi lau dọn, phiền cô đi phòng vệ sinh lần một được không?”

Cô gái hướng mày, giống như có chút không đồng ý. Phương Châm thấy thế chỉ có thể gia tăng liều lượng: “Chính là có người uống rượu say ói bên trong, tất cả đều là mùi hôi của rượu, cô vẫn là không nên đi vào. Phòng vệ sinh lần một khá lớn, hơn nữa cũng vừa mới lau dọn xong.”

Phụ nữ, nhất là các cô gái quần áo gọn gàng không chịu nổi mùi nôn, Phương Châm vừa nói thì cô gái kia lập tức che mũi quay đầu bước đi. Phương Châm được cô đi xa liền lấy điện thoại ra gọi cho chủ quản phụ trách nhân viên vệ sinh bọn họ. Chủ quản kia họ Mạc, là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi. Ông vừa nghe Phương Châm nói toilet lâu ba có bom, bị làm cho kinh sợ đến thiếu chút nữa làm đổ chén trà. Phương Châm bảo ông nhanh chóng báo cảnh sát, đồng thời thông báo cho nhân viên phụ trách trung tâm, tốt nhất là nhanh chóng sắp xếp cho nhân viên cùng khách hàng rời khỏi.

Sau khi gọi điện thoại, Phương Châm muốn đi khóa cửa nhà vệ sinh. Nhưng nhà vệ sinh này chỉ có chìa khóa chuyên dụng mới có thể khóa, cô không có chìa khóa này, cửa liền không khóa được. Cô rất muốn định hưng lại lo lắng người khác không biết lối đi vào, liền quyết định ở chỗ này chờ vài phút.

Mạc chủ quản nhận được điện thoại của Phương Châm xong cũng không dám hành động bừa, chuyện lớn như vậy liên quan đến danh dự của Thâm Lam, một tổn thất nhỏ chính là mấy trăm vạn. Trước tiên ông gọi điện cho Viên thư ký bên cạnh Nghiêm Túc, xin chỉ thị của anh. Viên Mộc nhận được điện thoại liền trực tiếp báo cho Nghiêm Túc, lúc ấy Nghiêm Túc đang họp, nghe tin này, ngồi trên ghế không cử động, một bộ dáng núi có sụp mặt cũng không đổi sắc. Hai tay anh đặt trước người, trầm giọng nói với Viên Mộc: “Mở toàn bộ thiết bị báo động, mở tất cả vòi phòng cháy chữa cháy, đồng thời thông báo tất cả nhân viên khách hàng lập tức rời khỏi Thâm Lam.”

Sau khi nghe xong Viên Mộc lập tức xoay người đi làm, vừa đi đến cửa lại nghe Nghiêm Túc hỏi: “Toilet lâu mấy, cho tôi vị trí cụ thể.”

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 29: Công kích

Nghiêm Túc chạy tới nhà vệ sinh phía đông lầu ba, Phương Châm đang mang một khuôn mặt tươi cười chặn ở cửa không cho người vào.

Nhìn bộ dáng cô một chút cũng không giống phải rời xa chỗ chứa quả bom sắp nổ tung, trong lòng Nghiêm Túc hơi động. Phương Châm cầm cây lau sàn trong tay, không ngại phiền, đang giải thích với người khác: “thật xin lỗi, nhà vệ sinh bị người ta ói thật bẩn. Có lẽ là uống rượu, tất cả đều là màu rượu nho, chúng tôi đang dọn dẹp, phiền toái mọi người đi nhà vệ sinh lần một đi, chính là cạnh cửa hàng hoa lan. Đúng rồi, hôm nay cửa hàng hoa lan có chương trình khuyến mãi, mọi người có thể thuận tiện xem một chút.

đang lúc nói chuyện thì đột nhiên truyền đến tiếng còi báo động, đồng thời có nhân viên nhắc nhở mọi người nhanh chóng rời khỏi. Phương Châm nhân cơ hội nói với mọi người: “Có thể có hỏa hoạn, mọi người nhanh tránh đi, quay đầu lại chạy đi.”

Vị khách kia nghe tiếng còi báo động nhìn chung quanh thăm dò một chút, không tin tưởng lắm chuyện có cháy. Trong trung tâm bị báo động giả cũng là chuyện thường xảy ra, không thấy được chút lửa cháy mọi người đều không tin. Dường như vị khách kia còn đang muốn nói điều gì, đột nhiên vòi phòng cháy chữa cháy đột nhiên phun ra. Phương Châm cùng vị khách kia đều có chút chật vật.

Đến lúc này vị khách kia rốt cuộc tin chuyện có cháy, gật đầu với Phương Châm một cái rồi vội vàng rời khỏi. Có mấy người khách nữ vốn

muốn đi toilet thấy cảnh này cũng là nửa tin nửa ngờ mà đi, chỉ chừa một mình Phương Châm ở lại canh giữ cửa nhà vệ sinh.

cô thấy mọi người đi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đem cây lau sàn đặt sang bên cạnh, giơ tay lên vuốt đi nước đọng trên mặt, thuận tiện nhìn đồng hồ một chút. Phát hiện đại khái còn có năm phút nữa bom nổ, trong lòng Phương Châm không khỏi khẩn trương, dường như những lời nói với người khác cũng đã thuyết phục chính cô.

Nghiêm Túc đứng ở đó lẳng lặng nhìn Phương Châm vài giây, lúc thấy cô giơ tay lên lau đi nước đọng trên mặt trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động. anh cũng không quản giữa bọn họ từng phát sinh cái khi gió gì, phòng bị trong lòng từng dựng lên vô số lần sụp đổ trong nháy mắt. Chỉ sợ bây giờ Phương Châm cầm dao trong tay cũng không thể ngăn cản anh nhích đến gần cô.

Cho nên anh bước nhanh mấy bước, giơ tay kéo cổ tay Phương Châm, kéo cả người cô vào lòng.

Lúc hai thân thể chạm vào nhau, hai người đồng thời ngừng lại hô hấp. Nghiêm Túc ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người Phương Châm, giống như mùi thơm lần trước anh đỡ cô lúc say rượu ngửi thấy. Mùi vị ngọt ngọt này vô cùng dễ ngửi, quả thực có một loại ma lực làm cho đàn ông say mê.

Phương Châm lại có chút không giải thích được. cô thử đẩy hai cái đùi không được, cho nên chỉ có thể rầu rĩ nói: “Bên trong có bom.”

Ngụ ý là, lúc này ôm....thật không thích hợp nha.

Nghiêm Túc cũng cảm thấy không phải lúc, nhưng trong phút chốc xúc động liền không nghĩ nhiều như vậy. anh ôm Phương Châm khư khư như nghiên, sau đó buông cô ra nói: “Nên đi thôi, rất nguy hiểm.”

“Báo cảnh sát chưa?”

“Cảnh sát sẽ đến lập tức. Còn trước đi.”

“Vậy ở đây làm sao đây, lỡ như có người vào nhà vệ sinh thì sao? Anh có chìa khóa không, khóa cửa lại đi.”

Nghiêm Túc bật cười: “Không có.”

anh chạy thẳng từ tòa nhà bên cạnh đến, với lại ở địa vị của anh cũng chưa từng biết chìa khóa nhà vệ sinh nên hỏi ai lấy. Chuyện quán nhỏ, không nằm trong phạm vi anh hỏi đến.

Nhưng Phương Châm vừa hỏi cũng nhắc nhở cô: “Mạc chủ quản đâu, anh ta hẳn là có chìa khóa, anh ta ở đâu?”

Phương Châm lắc đầu, Mạc chủ quản từ đầu đến cuối cũng không có lộ mặt qua, đoán là vừa nghe có bom nên đã chạy rồi. Người ta cũng chỉ là đi làm kiếm tiền, vì ông chủ mà cần phải tận tâm làm việc, nhưng cũng không cần thiết liên lụy đến cái mạng nhỏ.

Lúc này Nghiêm Túc cũng không thể giải thích nhiều với cô, giơ tay đẩy cô một cái: “Nhanh đi đi, tôi ở đây chờ cảnh sát.”

“Lỡ như nó nổ.....”

“Cho nên bảo cô đi nhanh đi.”

“anh thì sao, anh không đi sao?”

“Tôi là người phụ trách ở đây, tôi sẽ chờ cảnh sát đến.”

Về mặt Nghiêm Túc vô cùng bình tĩnh, một bộ dáng đương nhiên. Phương Châm nhìn thân thể cao ráo của anh nhất thời lại có chút không thôi. Cô tưởng tượng nếu như bom nổ tung, Nghiêm Túc ở trong biển lửa không trốn thoát được thì làm sao bây giờ.

Đột nhiên cô rất muốn nói: “Tôi ở lại, cùng anh.”

Nhưng đôi mắt Nghiêm Túc nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt kia đầy ý ra lệnh. Giọng nói của anh chân thành thậm chí có chút nghiêm nghị: “Lập tức rời khỏi chỗ này, nhanh lên một chút!”

Phương Châm còn đang do dự, đã nghe bên ngoài vang lên tiếng còi cảnh sát. Nghe được tiếng còi này, trong lòng cô thở phào một cái, mím môi nói với Nghiêm Túc: “anh cẩn thận.”

Sau đó cô xoay người đi, nhanh chóng chạy xuống cầu thang lầu một, đi theo đám người đang nhanh chóng di tản.

Lần này phát hiện bom ở Quảng trường Thâm Lam một trong ba tòa cao nhất trọng yếu nhất. Lưu lượng người ở đây lớn nhất, lầu ba lại là vị trí khá nhạy cảm, nếu thật phát nổ người ở tầng trên rất khó chạy thoát, tầng một tầng hai bên dưới cũng có thể liên lụy, người đặt bom này rất thông minh, suy tính rất chu đáo.

Chỉ là điều duy nhất mà người kia tính sai là để mình có đủ thời gian rời khỏi hiện trường, thời gian bom phát nổ quá dài, cho nên cảnh sát mới kịp thời chạy đến, chuyên viên gỡ bom gấp rút mày mò khoảng mười phút thành công vô hiệu hóa trái bom. Âm mưu của người kia không được như ý, ngoại trừ mất đi một vài cuộc mua bán thì cũng không có tổn thất gì lớn.

Phương Châm đứng trong đám người nghe mọi người bàn tán. Nghe được rất nhiều người chạy ra ngoài căn bản cũng không biết trong tòa nhà xảy ra chuyện gì, chỉ biết là không phải cháy thật. Đại khái là Nghiêm Túc mất không chút tâm tư, không chỉ có cảnh sát tới, liền xe cứu hỏa đều xuất động. Cái này càng làm mọi người tin chỉ là báo động giả. Bất quá là nhiều người ở bên ngoài Thâm Lam đợi hồi lâu cuối cùng có được kết quả là sợ bóng sợ gió một hồi.

Quảng trường Thâm Lam tuyên bố với bên ngoài là thiết bị Phòng cháy chữa cháy xảy ra trục trặc, làm máy báo động với vòi phun khởi động ngoài ý muốn, trong trung tâm cũng không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu cháy nào.

Đợi đến sau khi cảnh sát cùng nhân viên phòng cháy chữa cháy đi, tất cả cửa hàng không tiếp tục kinh doanh một lúc lâu, làm kiểm tra toàn diện. Sau khi bom được gỡ bỏ, Nghiêm Túc lập tức triệu tập nhân viên có liên quan họp, một mặt điều tra camera ghi hình, mặt khác cũng báo cho các quản lý cửa hàng về vấn đề phát hiện bom, để họ phối hợp điều tra, phòng ngừa xuất hiện thêm một quả bom khác.

Phần lớn các Quản lý cũng không biết tình huống thật sự, lúc đầu cũng không để trong lòng. Cho đến khi nghe có người cố ý đặt bom trong tòa nhà, bọn họ mới ý thức được tính nghiêm trọng. Nghiêm Túc cho người giải thích rõ ràng với họ, kiểm tra các chỗ kín đáo trong cửa hàng, đảm bảo an toàn, lại nói với họ, không được nói chuyện này ra ngoài.

Những Quản lý cửa hàng cũng là người hiểu biết, trong lòng giống như gương sáng. Báo cháy giả cùng với bom hai chuyện hoàn toàn không cùng cấp bậc. cái trước là tai họa ngoài ý muốn,, cái sau chính là cố ý mưu sát. Người làm ăn sợ nhất là tin đồn không tốt, càng sợ khách hàng nghe được sẽ không đến nữa. Cho nên chuyện này cũng tiến hành vụng trộm nhưng khí thế lại bùng bùng, ngoài mặt cũng là sóng êm gió lặng, một chút tin đồn bất lợi với Thâm Lam cũng không xuất hiện.

Nghiêm Túc chịu đựng nhiều buổi tối, suốt đêm cùng bảo vệ Thâm Lam tra xét camera ghi hình, lại cung cấp các đầu mối cho cảnh sát. Cuối cùng lực chú ý của mọi người đều vào năm phút trước khi Phương Châm vào toilet quét dọn, bước vào toilet nữ lầu ba làm một cô gái trẻ.

Người nọ ăn mặc khá đơn giản, một bộ đồ thể thao, cả người cùng bố trí lầu ba có chút không hợp. trên đầu đội mũ lưỡi trai, trên tay xách một túi lớn, là

của một nhân hiệu phổ biến. cô cố ý cầm mũ che mặt, dường như còn đeo kính râm trên mặt, căn bản là không nhìn được rõ mặt.

Từ thân hình đến dáng đi giống như phụ nữ, nhưng cảnh sát cũng không loại trừ đàn ông có vóc dáng như hảnh cố ý mặt như vậy để nguy trang.

Nghiêm Túc cung cấp tất cả đối tượng cạnh tranh với mình nằm trong diện nghi vấn, đưa cảnh sát điều tra xác nhận, đồng thời đề cao an ninh trong Thâm Lam, lại cùng mấy doanh nghiệp lớn dùng cơm nói chuyện này, một loạt chuyện cần làm ủa đến, cảm một tuần an hàn như không có ngủ thật tốt một giấc.

Đợi đến làm xong tất cả chuyện quan trọng, Nghiêm Túc đem việc còn lại giao cho Viên Mộc, sau đó lái xe về nhà mình ở trung tâm thành phố, tắm rửa qua loa rồi nằm lên giường ngủ.

Cho đến bây giờ anh chính là người cuồng công việc, mấy tháng lúc Phương Châm đi khỏi Nghiêm gia, chuyện tăng ca suốt đêm với anh là việc thường xuyên xảy ra. Nhưng dù sao lần này anh cũng là thật mệt mỏi. Liên tục một tuần làm việc với cường độ cao không gián đoạn, người sắt cũng còn không chịu được.

Nghiêm Túc cảm giác mình ngủ rất sâu cũng rất lâu, khi tỉnh lại phát hiện đã qua hai ngày hai đêm. Trong nhà không có dấu vết người đến, phòng bếp trống rỗng không có cái gì ăn. anh mở tủ lạnh cầm lon bia ra, thuận tay gọi điện kêu thức ăn bên ngoài. Sau đó anh lại gọi điện cho Viên Mộc hỏi hảnh tiến triển công việc.

Viên Mộc cũng mệt đến ngất ngư, đem tình huống trước mắt đơn giản thông báo cho anh. Tom lại một câu, đầu mỗi có không gật, nhưng người thì còn chưa tìm được.

Trong lòng Nghiêm Túc cũng hiểu rõ, dựa vào hình ảnh trên camera tìm người cũng không dễ, từ lúc bắt đầu anh cũng không ôm hi vọng lớn. Anh lại nói mấy câu với Viên Mộc, cuối cùng cho anh ta nghỉ phép hai ngày. Sau khi cúp điện thoại, thức ăn cũng được đem đến, anh mặc áo thun quần thể thao ra mở cửa.

Nghiêm Túc đã để bụng đói hai ngày, trong bụng trống trơn chỉ còn chút nước chua. Anh vốn là gọi một đồng thức ăn, khi bày biện ra thì anh lại không thấy đói.

Anh ngồi ở ghế salon nhìn chăm chăm lon bia trong tay đến mất hồn, bất tri bất giác liền nghĩ đến Phương Châm. Nhớ đến hôm đó bộ dáng cô vô thức giơ tay lên lau những giọt nước trên mặt. Gương mặt cô vốn thanh tú, gương mặt trắng trẻo sau khi lau nước đọng liền càng lộ vẻ tươi trẻ, như trái cây mới hái từ trên cây xuống, dường như có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát.

Nếu như nói, ngày thường Nghiêm Túc thấy những cô gái xinh đẹp hơn người cao quý như bào ngư vi cá, thì Phương Châm như vậy rõ ràng chính là một xà o nhệ. Đối với Nghiêm Túc, bào ngư vi cá muốn nó dễ như trở bàn tay, chỉ có như vậy món ăn mới có vẻ trân quý.

Anh theo bản năng sờ điện thoại trong túi, móc ra liền gọi cho Phương Châm.. theo như thời gian làm việc hẳn là cô đã tan ca, nhưng Nghiêm Túc bấm số điện thoại của cô lại nghe được tiếng nói quen thuộc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa.”

--- --- --- ---

Phương Châm xách theo mấy túi rau từ trên xe buýt xuống, chậm rãi đi về nhà.

Lúc vào đường nhỏ, trời đã có chút tối, ánh sáng bên hiên không được tốt, cô vừa đi vừa mò tìm chìa khóa, sờ hồi lâu cũng không lấy ra được.

Vừa đi đến bậc thang cuối cùng, thấy có bóng người đứng đằng kia. Người nó tựa vào cạnh cửa, trong tay kẹp điều thuốc, ánh lửa chọt lóe trong bóng đêm, lộ ra cỡ cảm giác quý dị.

Phương Châm theo bản năng liền lùi về phía sau một bước. Cô lập tức nhớ đến người đàn ông lần trước đã ở bệnh viện, chẳng lẽ anh đã mò ra nhà cô, trực tiếp tìm đến cửa?

Tiếp tục đi hay là xoay người chạy trốn? Trong phút chốc Phương Châm có chút do dự.

Đang lúc này, đốm lửa di chuyển, một giọng nói của đàn ông vang lên: “Đến đây mở cửa, đừng đứng đó mãi.”

Lại là giọng nói của Nghiêm Túc. Phương Châm hơi hoảng hốt. Cô bước nhanh mấy bước, đến gần nhìn một chút phát hiện thật là Nghiêm Túc. Tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Còn hút thuốc. Trong ấn tượng dường như Nghiêm Túc không có hút thuốc ở trước mặt cô qua, Phương Châm vẫn cho là anh không hút thuốc lá.

Nghiêm Túc cầm điều thuốc quơ quơ trước mặt Phương Châm, mùi khói thuốc bay vào mũi cô, làm cô bị sặc đến ho khan.

“Mở cửa đi, đi vào tôi liền vứt nó.”

Phương Châm không nói gì, yên lặng mở cửa ra. Vừa vào nhà cô liền mở đèn, Nghiêm Túc vừa thấy túi đồ trên tay cô liền đưa tay tới xách thay cô: “Mua cái gì, thức ăn?”

“Ừ, đồ làm bữa tối.”

Nghiêm Túc đi lòng vòng trong phòng, cuối cùng đi đến bồn rửa trong bếp. Lúc vào phòng bếp anh thuận tay xách mấy túi thức ăn vào, vừa nghe

Phương Châm nói vội vàng liền đi nói: “Được, vậy thì nhanh làm cơm đi, hai ngày rồi tôi chưa ăn, đến chỗ cô ăn nhờ một bữa.”

Phương Châm có chút không hiểu logic của Nghiêm Túc. Cô tựa vào phòng bếp nhìn anh, vẻ mặt thật thà nói: “Anh đến nhà tôi là muốn ăn cơm?”

“Đúng, có thể không?” Mặc dù Nghiêm Túc nói là câu hỏi nhưng đang lúc nói chuyện đã tự đi lấy đồ trong túi ra. Anh cầm cây cải lắc lắc trước mặt Phương Châm, “Tôi giúp cô rửa sạch. Tôi chỉ biết nấu canh, không biết xào rau cải, chỉ có thể giúp đỡ.”

Phương Châm vốn rất muốn hỏi anh mấy câu, lại nhìn đến anh nghiêm chỉnh nấu nước sôi, mấy câu hỏi kia bị nuốt trở lại. Trong tiềm thức cô cảm thấy gì cũng không hỏi là tốt nhất. Hai người họ không thể thắng thắn nói tất cả. Họ chỉ có thể như bây giờ mặt ngoài bình tĩnh. Nghiêm Túc đến nhà cô là để ăn nhờ, cô liền cho, không truy cứu nguyên nhân sâu xa trong đó.

Cho dù là cô hay anh, thì cũng không có cách nào đi sâu vào bên trong truy cứu. Nếu không sẽ giống như lần trước Nghiêm Túc đưa cô về vậy, bất tri bất giác lại làm khó chịu.

Cho nên cô không định nói cái gì, đi vào phòng bếp buộc tạp dề vào, nghiêm túc chỉ đạo Nghiêm Túc làm sao rửa rau cải. Nghiêm Túc quen được cưng chiều từ nhỏ, loại chuyện này chưa bao giờ làm qua. Nhưng anh làm việc luôn tận tâm, đầu óc cũng thông minh, Phương Châm chỉ nói mấy chỗ quan trọng anh liền nhớ hết toàn bộ, hơn nữa rất biết suy nghĩ. Anh không chỉ đem rau cải rửa sạch sẽ, liền một nhĩ (nấm mèo), tỏi tây tất cả cũng rửa sạch.

Trong lúc anh rửa rau, Phương Châm liền bắt đầu xắt thịt. Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, chắc chắn không thể hầm thịt được, chỉ có thể xắt nhỏ thịt tùy tiện xào xào. Vốn là cô không biết Nghiêm Túc đến, chút đồ này chỉ tính làm một phần, còn dư lại bỏ vào tủ lạnh. Rốt cuộc người ta cũng

là đại thiếu gia, cô cũng không thể làm anh chịu uất ức được, chỉ có thể đem tất cả nguyên liệu ở đây cố hết sức làm cho ngon.

Lúc xắt thịt, Phương Châm nhin không được hỏi: “Người đặt bom đã tìm được sao?”

“không có. Biến người mờ mịt dựa vào một vài hình ảnh rất khó tìm được người.”

“Vậy anh định làm thế nào?”

“đi một bước nhìn một bước. siết chặt an ninh trong Thâm Lam, cảnh sát cũng đang điều tra. Nếu anh cảm thấy lo lắng, tôi giúp anh tìm công việc khác?”

Phương Châm hoàn toàn không có ý đó: “không phải tôi đang lo lắng cho hoàn cảnh công việc của mình. Tôi đang nghĩ nếu người kia thật là nhắm vào anh, một kích này không được có thể còn có một kích khác. Lần này là nhắm vào Thâm Lam, lần sau có thể liền trực tiếp nhắm vào anh.”

“anh cảm thấy người kia là nhắm vào tôi?”

“không phải sao?” Phương Châm bỏ gia vị vào thịt, trộn lên cho đều, ngay sau đó cô đưa tay, “Đặt bom ở Thâm Lam, rất có thể là người có thù oán. Nếu như chỉ muốn trả thù xã hội hằn là sẽ không đến Thâm Lam, nhiều chỗ người đông dễ đặt hơn, ví dụ giao thông công cộng. Tôi nghĩ người kia làm như vậy chủ yếu là muốn đá kích Thâm Lam, khiến nó tạo thành ảnh hưởng xấu, từ đó làm ảnh hưởng đến lưu lượng khách. anh cảm thấy trong đối thủ của anh có người điên cuồng như vậy không?”

“Khó mà nói được. có vài người nhìn vô tâm vô tính nhưng trong lòng cũng biến thái không ít, cũng có vài người nhìn rất hung dữ, vừa ra tay liền vô cùng hung ác, nhưng lại rất mềm lòng.”

Ý ở trong lời, Phương Châm lập tức liền nghe hiểu. cô không có hỏi tiếp, chỉ cười cười với anh. Lúc này chảo cũng đã nóng, cô đổ thịt vào xào. Nghiêm Túc cũng ngừng lại không đi sâu thêm, nghiêm túc nhìn Phương Châm xào thức ăn.

Lúc Phương Châm đem thịt ra đĩa nhin không được cười: “Sao lại nhìn chăm chú như vậy?”

“Muốn học.”

“Vậy học được sao?”

“Chắc là được, cảm giác không khó.”

Phương Châm nhét chảo vào tay anh: “Vậy anh thử một chút xem.”

Nghiêm Túc cũng không sợ hãi, cầm lấy liền mở bếp. Phương Châm cười tạp dễ ra đưa cho anh mặc vào, Nghiêm Túc mặc xong quay đầu nhìn cô, Phương Châm theo bản năng liền thayan buộc dây lưng. Lúc này đầu óc cô có chút loạn, bóng dáng mạnh mẽ của La Thế hiện ra trước mắt cô.

cô chỉ có thể nhìn xuống không nghĩ đến phương diện kia, ra vẻ trấn tĩnh buộc lại dây lưng.

Mặc xong tạp dễ Nghiêm Túc hỏi Phương Châm, muốn xào thịt với cái gì, Phương Châm nói tỏi tây, cho nên anh cầm lấy tỏi tây đã được rửa sạch, suy nghĩ một chút rồi cho dầu vào, sau đó đổ toàn bộ vào.

Một lượng lớn tỏi tây còn chưa ráo nước bị trút toàn bộ vào đè ép dầu đang sôi, cho nên không có quá nhiều váng dầu bắn lên. Nghiêm Túc học Phương Châm đảo qua đảo lại mấy cái, chờ tỏi tây xào đến hơi teo lại anh liền đem thịt đã xào lúc nãy vào, lại đảo đều, Phương Châm ở phía sau chỉ đạo bảo anh cho thêm một ít gia vị, thêm một chút nước, nấu một chút nữa, cuối cùng cho lên một cái đĩa, tỏi tây xào thịt cứ như vậy mà ra lò.

Mặc dù món này làm rất dễ làm, nhưng Phương Châm vẫn cảm thấy năng lực của Nghiêm Túc rất tốt. Lúc ăn cơm, Nghiêm Túc nếm món ăn mình làm xong liền kết luận như vậy: “Xem ra cho dù sau này không chống đỡ nổi Thâm Lam nữa, tôi còn có thể dựa vào tài nấu nướng nuôi sống vợ con và bản thân.”

Phương Châm nhin không được cười. Biết rõ là anh nói đùa, nhưng nhớ lại bộ dạng mặc tạp dề cầm xẻng của Nghiêm Túc vẫn cảm thấy quái lạ.

“anh vẫn là làm giám đốc thì tốt hơn. Đầu bếp hay gì đó không hợp với khí chất anh.”

“Vậy thì chờ sau khi kết hôn nấu cơm cho vợ.”

“Nghĩ thật xa, anh liền bạ gái cũng không có đi.”

“không có thì có thể tìm, chuyện kết hôn do duyên phận, không có duyên phận cho dù ở chung một chỗ vừa ý nhau mười năm cũng không đến được với nhau. Nếu có duyên, chỉ sợ trong đám người nhìn thoáng qua một cái, qua vài năm sau vẫn có thể gặp lại. Trước kia tôi không tin duyên phận lắm, nhưng bây giờ tôi tin.”

Lúc ấy Phương Châm đang gấp thức ăn, mắt thì đang xem tin tức, làm sao còn chú ý ý tứ trong lời của Nghiêm Túc. cô bưng chén nhìn TV, không để ý hỏi một câu: “Tại sao bây giờ lại tin?”

“Bởi vì cô.”

“Tôi?”

Phương Châm cầm chén cơm, quay đầu nhìn lại, vẫn chưa tiếp thu được ý tứ của đối phương.

Nghiêm Túc hơi bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, bởi vì cô. Năm năm trước, sau khi kết thúc mọi chuyện tôi cho rằng chúng ta sẽ không gặp lại. Không nghĩ đến cô vừa ra tù liền liên tục xuất hiện trước mặt tôi. Từ nhà Anderson đến nhà tôi, bây giờ là Thâm Lam, cô không cảm thấy hai người chúng ta rất có duyên phận sao?”

“Hình như có chút...”

Lúc Phương Châm nói lời này mày cau lại, vẻ mặt rất mơ hồ. Cô mặc trên người áo len màu vàng nhạt, tùy ý buộc đuôi ngựa ở sau đầu,, nhìn non mềm dẽo có thể bấm ra nước, phối hợp với vẻ mặt của cô nhìn giống như học sinh trung học đang gặp một vấn đề khó khăn.

Trái tim Nghiêm Túc bị chôn dấu thật sâu trong lòng dường như được đem ra, ở chỗ kín đáo đã lâu không thấy ánh mặt trời, giờ được phơi nắng một thời cả trái tim đều trở nên ấm áp.

Phương Châm nhìn chằm chằm chén cơm suy nghĩ trong chốc lát, trong lúc vô tình cảm thấy có một đạo ánh mắt cực nóng dán lên mặt cô. Cô cố gắng đầu lên, không hề bất ngờ chống lại ánh mắt của Nghiêm Túc.

Cho dù cô có ngốc điên nữa cũng nhìn ra được giờ phút này Nghiêm Túc đang thổ lộ tình cảm. Phương Châm cảm thấy có một số việc mình vẫn không muốn thừa nhận, nhưng dù phủ nhận thì cũng tránh không được sự tồn tại của nó.

Cô bị Nghiêm Túc nhìn như vậy cảm thấy thật không tốt, yên lặng xoay đầu đi chỗ khác, sờ mặt nói: “Nhìn cái gì, trên mặt tôi có gì bẩn sao?”

“Không có.” Nghiêm Túc mang vẻ mặt đứng đắn, cầm chén quay đầu nhìn TV, “Ăn cơm.”

Gần đến giáng sinh, khí trời đã rất lạnh. Trong phòng Phương Châm không có lò sưởi, bình thường vừa đến đêm liền lạnh đến run cả

người. Nhưng hôm nay, không biết tại sao cảm thấy trong phòng nóng đến không chịu được. Chẳng lẽ trong nhà nhiều người nhiệt độ lập tức tăng lên hai mươi độ?

Nghiêm Túc cũng không phải lò sưởi nha.

Nửa bữa cơm kế tiếp, Phương Châm vừa ăn vừa suy nghĩ, đến khi thấy Nghiêm Túc ăn xong cơm, cô nhìn không được nhắc nhở: “không còn sớm, anh nên về đi.”

Nghiêm Túc giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Mới bảy giờ hơn liền đuổi người, cô có chuyện gì sao?”

“Tôi còn muốn tắm, còn phải dọn dẹp phòng. Ngày mai tôi còn phải đi làm.”

Lý do thật yếu ớt, thực không chịu được công kích. Nhưng Nghiêm Túc nghĩ đến cô làm nguyên một ngày lại không đành lòng, cộng thêm cơm tối còn ăn rất vừa ý, cũng không dưng đưa nữa, nói với Phương Châm: “Tiễn tôi ra cửa.”

Phương Châm tiễn anh đến cửa, cầm áo khoác giải trừ giá áo cạnh cửa cho đối phương. Nghiêm Túc cầm lấy áo mặc lên người, vừa cài nút áo vừa nói: “Tôi cảm thấy nếu chúng ta đã có duyên phận như vậy...”

anh vừa nói vừa đi tới, động tác nhanh đến Phương Châm cũng không kịp phản ứng. Đợi cô phục hồi tinh thần muốn lùi về sau thì một tay đối phương đã sớm ông eo cô, mà mặt anh chỉ cách cô có mấy centimet.

Phương Châm sợ hết hồn, nói chuyện cũng lắp bắp: “anh, anh muốn làm gì.”

“Hôn cô.”

Phương Châm trợn to hai mắt, giống như là nghe thấy lời gì kinh hãi thế tục. cô vùng vẫy muốn trốn, nhưng Nghiêm Túc dùng sức quá lớn, một cánh tay liền ghì được thân thể của cô lại, làm cô không thể động đậy.

Nụ cười của Nghiêm Túc mang theo chút gian tà, loại cảm giác này vô cùng hiếm thấy. Trong lòng Phương Châm thầm nghĩ không ổn, còn đang suy nghĩ phải làm sao ngăn cản đối phương tấn công, Nghiêm Túc đã vén lên tóc mái của cô, ở trên cái trán bóng loáng nhện hàng ẩn môi lên.

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.”

TẬN XƯƠNG

Tô Lữ

dtv-ebook.com

Chương 30: Bày tỏ

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 31: Mập mờ

Đêm hôm đó, Nghiêm Túc cố ý đến tìm Phương Châm.

Lý do rất đơn giản, bởi vì anh đột nhiên phát hiện Phương Châm đối ca tối.

Ban đầu anh không cố ý tìm hiểu giờ làm việc của Phương Châm. Dù sao anh cũng rất bận rộn, chuyện quan trọng của tập đoàn đều đặt trên người anh, mỗi ngày anh không phải hội họp thì cũng là bàn chuyện làm ăn, cho dù là ăn cơm cũng là ăn cùng với đối tác.

Kể từ hôm hôn lên trán Phương Châm, Nghiêm Túc có một thời gian không tìm Phương Châm. Anh cảm thấy mình đã biểu hiện rất rõ ràng, nhưng cần phải cho đối phương thời gian tiêu hóa.

Dù sao Phương Châm không giống các cô gái khác, muốn cô mất đi hận ý với anh cũng không dễ. Hai người bọn họ có thể ngồi trên một bàn cơm, ăn cơm, nói chuyện yên bình, cũng không đại biểu bọn họ có thể ôm nhau hôn nhau như tình nhân bình thường chung giường chung gối.

anh và Phương Châm muốn đến với nhau cần một quá trình dài và khó khăn. Nghiêm Túc dẫn đầu bước trước, đợi vài ngày muốn nhìn hiệu quả của nó.

Cho nên vào ngày nào đó, buổi trưa anh mượn cơ xuống khu mua sắm tìm đối tác, lúc đi ngang lầu hai nhìn về hướng nhà vệ sinh một chút. Anh cũng không cảm thấy sẽ gặp được Phương Châm ở chỗ này, nhưng là anh nhìn thấy một người mặt lạ hoặc mặc đồng phục vệ sinh từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, bước chân Nghiêm Túc hơi chậm lại.

Viên Mộc đi bên cạnh liền nói: “Phương Châm chuyển đến ca tối rồi.”

Nghiêm Túc nghe thấy nhưng lại làm như không nghe thấy, bước nhanh qua nhà vệ sinh, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn không xảy ra.

Nhưng trong lòng lại nhớ kỹ chuyện này. Phương Châm đang làm tốt đột nhiên lại chuyển ca, hiển nhiên là đang muốn ám chỉ gì đó với anh. Nghiêm Túc cũng không cảm thấy mình đang ép Phương Châm làm ra quyết định gì, cũng cho là cô làm một công việc làm ca tối cũng không phải là lựa chọn tốt gì.

Hôm nay cuộc sống không yên ổn, công việc độc thân đêm rất dễ xảy ra chuyện.

anh đến tìm Phương Châm là muốn nói chuyện với cô một chút, nghe lý do cô chuyển ca một chút. Nếu như có thể thuyết phục cô đổi lại ca ngày đương nhiên là tốt nhất. Chỉ làm một buổi tối đều không có thời gian, gần đến ngày lễ càng phải xã giao nhiều hơn.

Ngày kia rốt cuộc có thời gian tìm Phương Châm nhưng anh vẫn làm thêm giờ đến rất muộn, nhớ đến có lẽ Phương Châm vẫn chưa về, lại thêm hôm nay là đêm giáng sinh, Nghiêm Túc hết bận liền vô cùng muốn gặp Phương Châm.

Lúc đi trên cầu thang nối giữa hai tòa nhà, anh còn đang suy nghĩ, trẻ như thế này, Phương Châm một mình làm việc trong tòa nhà lớn như thế có thể cảm thấy sợ hay không. Kết quả sau khi đi đến nơi mới phát hiện, thì ra không phải chỉ là một mình cô.

Mặc dù anh chưa từng giao thiệp với Thẩm Khiên, nhưng Nghiêm Túc nghe Lý Mặc nói nên ấn tượng với anh cũng không tệ lắm. Tuổi trẻ, thông minh, có năng lực, bề ngoài cũng rất tốt. Gia thế cũng không khiến đối phương úy khuất, nếu như không phải là trong lòng anh có tình cảm với

Phương Châm, thì khách quan mà nói, Phương Châm coi như là với cao Thẩm Khiên.

Nhưng tình cảm không thể nói đến điều kiện, một khi tình yêu đến, thì sẽ bị lung lạc tâm trí. Trước kia lúc Nghiêm Túc nhớ đến Phương Châm, chỉ cảm thấy cô gái này thật ghê gớm, đảm bảo một đao, mặc dù không lấy được mạng anh nhưng mỗi khi chạm đến vết sẹo trên bụng, trong lòng anh lại không vui.

Nhưng bây giờ hoàn toàn không còn cảm giác này. Lúc nhớ đến Phương Châm sẽ cảm thấy tràn đầy thương tiếc. cô gái này mang khuôn mặt trời sinh khiến người khác yêu thương, không là nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có chút xinh đẹp. Nghiêm Túc sống ba mươi năm không có cô gái nào có thể chạm đến tim anh, lúc biết Phương Châm anh cũng không biết mình sẽ bị cô gái này mê hoặc.

Nhưng bây giờ anh thừa nhận, trên người Phương Châm có một sức hấp dẫn đặc biệt, cho nên anh và Thẩm Khiên đều có tình cảm với cô.

Nhìn biểu hiện của Thẩm Khiên, rất rõ ràng là đang theo đuổi Phương Châm. Vậy ý tứ của Phương Châm đối với anh ta là như thế nào?

Lúc đó anh cách quá xa, trong phút chốc không thể hiểu rõ được. nhưng Phương Châm nhìn Thẩm Khiên cười thật tươi, hình ảnh đó cứ quấn quanh mãi trong đầu anh.

Dường như đến bây giờ anh cũng chưa từng cười xán lạn với anh như vậy.

trên việc làm ăn Nghiêm Túc rất là lạnh lùng, anh chưa bao giờ đem vui buồn trong lòng biểu hiện lên mặt, cho dù là đối thủ cạnh tranh hay là mấy lão hồ ly trong hội đồng quản trị đều cảm thấy không thể nhìn thấu anh.

Nhưng trên vấn đề tình cảm, Nghiêm Túc cũng có chút ít kiêu ngạo. Lần đầu nảy sinh tình cảm với con gái, mặc dù anh biết rõ là không thể nhưng vẫn

muốn thử.

Nếu không thể khắc chế thì làm rỗng là tốt nhất. Cho nên buổi tối ngày cuối cùng trước tết, sau khi Nghiêm Túc làm đến khuya rồi cuộc cũng rút ra được thời gian để tìm Phương Châm.

Hôm nay Thẩm Khiên có thể có ở đây không? Có phải là lại đem thức ăn khuya đến hò hẹn với Phương Châm không?

Nghĩ đến đây anh liền bước nhanh hơn. Lúc đi qua đoạn cuối của cầu nối hai tòa nhà, anh dừng lại bước chân lấy điện thoại ra gọi cho Viên Mộc: “..... Đúng, tùy tiện mua hai phần thức ăn ở tiệm thức ăn nhanh nào đó. Tôi ở đại sảnh tòa nhà, anh bảo người ta đem thẳng đến là được.”

Thư ký kiêm bạn tốt Viên Mộc sau khi nhận được cú điện thoại này liền có chút không giải thích được, nhưng vẫn là tận lực làm việc. Anh không có bảo người đi mua mà là chui ra khỏi cái chăn ấm áp, thay quần áo, xuống lầu, tự mình lái xe đi mua.

thật ra anh cũng có chút tò mò, đã trẻ thế này, Nghiêm thiếu gia là đang muốn làm gì?

Sau khi cúp điện thoại tâm tình Nghiêm Túc cũng không tệ, khoe miệng không tự chủ liền hiện lên một nụ cười. Anh vẫn như cũ đi xuyên qua sảnh tầng hai, không đi thang máy mà là đi bộ đến cầu thang, sau đó đứng ở chỗ này nhìn Phương Châm, từ trên cao nhìn xuống.

trên cầu thang chỉ có một mình Phương Châm, không nhìn thấy chút bóng dáng của Thẩm Khiên. Lúc này Phương Châm đang lau bậc thang, từ trên xuống dưới, một bậc một bậc cẩn thận mà lau, chỉ sợ một góc cũng không bỏ qua. Đầu tóc cô được búi lên thật cao, trên trán có vài sợi tóc mai. Dường như Phương Châm rất ghét mấy sợi tóc này, thỉnh thoảng liền giơ tay vén chúng vào sau tai.

Nghiêm Túc nhìn cô làm động tác này, suy nghĩ một chút xoay người đi. Anh đi thẳng đến quầy bán kẹp trang sức, đứng ở đó cẩn thận vén màn che lên. Bởi vì Thâm Lam làm tốt việc an ninh, mỗi góc đều có người giám sát hai mươi bốn giờ, nên có vài cửa hàng sẽ không khóa một vài đồ không quá đáng giá để hôm sau đi làm có thể tiết kiệm thời gian mở khóa mà bán trực tiếp luôn.

Cái quầy nhỏ này chiếm diện tích không lớn, trên quầy bày đủ loại nữ trang kiểu dáng màu sắc gì cũng đều có. Vật này cũng không đáng giá, chỉ là thiết kế tinh xảo một chút thôi. Nhờ vào danh tiếng của Thâm Lam nên một cái này cũng phải mấy trăm đồng, nhưng thực tế Nghiêm Túc thấy cũng chỉ có mười mấy đồng.

Anh tự tay chọn cái kẹp nhỏ màu đen, sau đó xoay người hướng gơ về phía camera, lại móc mấy tờ một trăm từ trong bóp đặt lên quầy, sau đó đi về phía cầu thang.

Phương Châm đã lau xong tất cả bậc thang rồi, cô đang giặt khăn lau, cảm thấy có người đi từ trên cầu thang xuống liền ngẩng đầu lên, kết quả còn chưa nhìn rõ đối phương là ai thì tay đối phương đã đưa đến trước mặt cô.

Về mặt Nghiêm Túc cẩn thận, không quá thành thực cài kẹp tóc lên đầu Phương Châm: “Như vậy sẽ không trượt xuống nữa.”

Trong lúc vô tình tay anh chạm vào trán Phương Châm, xúc cảm ấm áp ở đầu ngón tay làm cả người Phương Châm khẽ run lên, không tự chủ được liền nhớ đến cái hôn trên trán kia.

Cô theo bản năng lui về phía sau, lại quên mất mình đang đứng trên cầu thang. Cho nên một bước vào không khí không thiếu chút nữa là ngã xuống, Nghiêm Túc nhanh chóng giơ tay nắm được cổ tay cô, kéo cả người cô vào ngực, hai tay ôm eo cô: “Cẩn thận một chút, một cái kẹp tóc mà thôi, không cần vui sướng đến như vậy.”

Trong lòng anh đối với nó cũng là hơi có chút không vừa ý. Đây là lần đầu anh thật lòng muốn tặng quà cho một cô gái, kết quả lại tặng kẹp tóc mấy trăm đồng, thật có chút keo kiệt. Thử nghĩ một chút, lần trước anh đưa em trai Phương Châm chiếc nhẫn kim cương đều đáng tiền so với cái này hơn vô số lần.

anh bỗng nhiên có cảm giác có chút bất công với Phương Châm.

“Chỉ tìm được cái này, những thứ đắt tiền đều đã khóa lại.”

Phương Châm muốn nói rõ ràng là không phải vấn đề giá tiền. Nghiêm Túc đột nhiên tặng cô kẹp tóc làm cô rất lo lắng. Nhưng lo lắng chính là bây giờ anh đang ôm chặt cô, hai người trán chạm trán mũi dán mũi, hơi thở thổi đến mặt đối phương, muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Tình huống này so với hôm đó với Thẩm Khiên làm Phương Châm cảm thấy càng không được tự nhiên.

cô giơ tay sờ sờ kẹp tóc trên đầu, gượng cười: “Rất được, cảm ơn anh. Cái đó... tôi còn có việc phải làm, có thể.....”

“Được.” Nghiêm Túc không được cô nói xong đã buông eo cô ra, giúp cô đứng vững, lại đánh giá xung quanh một chút, “Còn có bao nhiêu việc phải làm?”

“Đã lau xong hết kính rồi, chỉ còn lại mấy bậc thang này thôi.”

“Vậy em lau đi, tôi chờ em.”

Phương Châm cầm giẻ lau có chút lo lắng: “Tìm tôi có chuyện gì không? Đã trễ thế này anh không về nhà sao?”

“Vừa làm xong việc, nhớ đến em còn chưa có tan ca, liền đến đây tìm em ăn khuya.”

Gần đây sao thế, Phương Châm thầm nghĩ, làm sao hoa đào của cô đều tìm đến cửa tìm cô ăn khuya?

cô cười có chút bất đắc dĩ: “Tôi không ăn đâu, làm xong việc tôi liền về nhà. anh cũng về sớm một chút đi, ngày mai là tết nguyên đán rồi, anh không nghỉ tết sao?”

“Có, cho nên khuya hôm nay tôi không cần nóng vội chạy về nhà ngủ.”

“Có thời gian liền ở cùng Vương Tử đi.”

“Ừ, chỉ là đã trẻ thế này, thằng bé cũng sớm đã ngủ rồi, cũng chỉ có mình em còn thức thôi.”

Cho nên đây chính là nguyên nhân anh ta tìm đến cô?

Phương Châm còn đang nghi hoặc thì phía sau vang lên tiếng bước chân. Viên Mộc vội vã đi đến, trên tay xách hai túi giấy. anh vòng qua Phương Châm đi đến trước mặt Nghiêm Túc, đem túi giấy nhét vào trong tay anh, sau đó lại vội vã đi.

Toàn bộ quá trình khoảng chừng nửa phút, nửa chữ cũng không nói.

Nghiêm Túc cảm thấy từ đầu đến cuối mình cũng chưa từng nhìn lầm Viên Mộc. chỉ sợ anh ta có ý đến nhiều chuyện, nhưng ngoài mặt vẫn để lại mặt mũi cho người ta.

Đưa mắt nhìn Viên Mộc biến mất ở cửa lớn, Nghiêm Túc đem một túi giấy đến trước mặt Phương Châm: “Ăn đi, không cần sợ mập, dù sao em một chút cũng không mập.”

Dưới ánh mắt của Nghiêm Túc, Phương Châm không tự chủ được giơ tay ra, cầm lấy túi giấy. Mở ra, bên trong thật là một bàn tiệc lớn, hamburg, khoai tây chiên, quả táo vân vân, không khác đồ Thẩm Khiên mua hôm đó lắm.

công hồ hôm đó nhất định là Nghiêm Túc đều nhìn thấy hết nên liền hỏi:
“Đây là anh cô ý?”

“Sao?”

“Hôm đó, anh đã nhìn thấy Thẩm Khiên đến tìm tôi.”

“Nhìn thấy.”

“Vậy anh nghe được chúng tôi nói gì không?”

“Không có nghe thấy.”

Hôm đó lúc Phương Châm ăn hamburg, trong trí nhớ thì cô với Thẩm Khiên cũng không nói thêm gì. Sau đó lại là đoạn công nghệ nhà được Thẩm Khiên đỡ, sau đó nữa Nghiêm Túc đã đi, sau cùng hai người nói gì Nghiêm Túc đương nhiên là không nghe được.

Phương Châm cầm lấy túi giấy ngồi xuống bậc thang, giữa đầu nhìn Nghiêm Túc đứng bên cạnh một chút. Nghiêm Túc không để ý đến bộ đồ tây bóng lạng trên người, đặt mông ngồi bên cạnh Phương Châm.

“Hôm đó, ở chỗ này, Thẩm Khiên thổ lộ với tôi.” Phương Châm bỗng nhiên nói, giọng nói có chút nhẹ.

Nghiêm Túc nhượng lông mày lên, ý bảo cô nói tiếp.

Phương Châm nhìn anh khẽ mỉm cười: “Tôi từ chối anh ta.”

Những lời Phương Châm vừa nói, đối lại là người đàn ông khác có lẽ đã nghĩ sai lệch.

Có lẽ còn tưởng là Phương Châm đang thả tin hiệu với họ, rất có thể làm người ta có hi vọng.

Nhưng Nghiêm Túc lập tức liền đoán được ý của cô, cười nhạt nói: “Cho nên hôm nay em chuẩn bị ở chỗ này lại từ chối một lần nữa.”

Phương Châm cũng cười: “Chưa nói tới từ chối, anh cũng còn không có nói với tôi cái gì.”

“Cho nên, em hi vọng tôi nói chút gì, sau đó lại nói từ chối. Hay là hi vọng tôi biết khó mà lui, ngay cả mở miệng nói cũng không nên.”

Phương Châm quay đầu lại, vẻ mặt thành thật nhìn Nghiêm Túc: “Tôi thừa nhận là vế sau.”

Nghiêm Túc lớn như vậy lần đầu muốn thổ lộ với phụ nữ, nhưng ngay cả cơ hội nói ra khỏi miệng cũng không có. Anh cho là mình sẽ tức giận, nhưng cuối cùng anh chỉ là cười độ lượng.”

Đã sớm ngờ đến kết quả này, trong lòng cũng không có cảm thấy thất vọng. Ngược lại vì Phương Châm từ chối Thẩm Khiên mà thấy vui vẻ.

“Không nói đến chuyện của tôi, em có thể nói vì sao lại từ chối Thẩm Khiên không?”

“Hiện tại, tôi không muốn nói đến chuyện tình cảm.” Phương Châm cầm lấy miếng khoai tây nhét vào trong miệng, “Thời cơ chưa đến. Tôi mới đi ra ngoài, ngay cả ngày tháng cũng không biết, vội vàng vàng vàng lao vào một tình yêu mới không thích hợp lắm. Hiện tại, tôi cần công việc trước ổn định, tôi phải nuôi sống được bản thân mới dám nói đến chuyện yêu đương. Hơn nữa, yêu đương với tôi cần có áp lực rất lớn, người đàn ông không quan tâm nhưng người nhà của họ cũng không quan tâm sao? Nói yêu đương thì dễ kết hôn thì khó, tôi không muốn đến cuối cùng còn phải lấy chia tay để kết thúc.”

“Vậy Thẩm Khiên đồng ý sao?”

“anh có ý gì?”

Nghiêm Túc dứt miếng khoai tây vào miệng Phương Châm: “Tôinói, em từ chối Thẩm Khiên vậy anh ta đồng ý sẽ không theo đuổi em nữa sao?”

Vấn đề này làm Phương Châm vô cùng khó chịu. Ý của Thẩm Khiên rất rõ ràng, rõ ràng là không bỏ qua chocô. Mặc dù anh ta nói hai người chỉ là bạn, nhưng rõ ràng là anh ta còn cố chấp không chịu buông tay. Phương Châm thuyết phục không được anh ta, cũng không trở mặt được, chỉ có thể làm đà điếu không thèm nghĩ đến nó nữa.

cô chưa trả lời vấn đề của Nghiêm Túc, nhưng nhìn nét mặt của cô Nghiêm Túc đều hiểu tất cả: “Xem ra anh ta không đồng ý.”

anh vừa nói vừa đứng lên, hai ta dứt vào túi quần xoay người nhìn Phương Châm. Ánh đèn từ đỉnh đầu anh chiếu xuống, một bóng đen phủ lên đầu Phương Châm. cô theo bản năng cảm thấy không ổn thì nghe Nghiêm Túc nói: “Ngay cả Thẩm Khiên cũng không đồng ý thì tôi làm sao có thể đồng ý.”

“Nghiêm Túc, anh nghe tôinói.....”

“Làm xong rồi sao, làm xong thì đi.”

Nghiêm Túc vừa nói vừa bước chân ra cửa, đi mấy bước lại quay đầu lại nói với Phương Châm: “Lo lắng cái gì, nhanh đến đây, tôi đưa em về nhà.”

“không cần, tôi còn phải thay quần áo.”

“Tôi chờ em.”

“Tôi có xe điện, anh về trước đi.”

“Đêm đó, Thẩm Khiên có đưa em về không?”

Phương Châm sững sốt, chỉ thấy Nghiêm Túc lộ ra nụ cười thảo mãn. rỗng rang đã biết đáp án. Phương Châm gần như có thể đoán ra kế tiếp anh sẽ nói gì.

Hai vãi cô trâm xuống hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, yên lặng một lát sau mới thỏa hiệp nói: “VẬY ANH CHỜ TÔI, TÔI ĐỔI THAY QUẦN ÁO.”

trên đường về, Phương Châm ngồi trên xe Nghiêm Túc một câu cũng không nói. Dường như Nghiêm Túc cũng không có ý định nói cái gì, hai người cứ như vậy nghe nhạc sưởi ấm, im lặng ngồi cùng nhau.

Phương Châm làm việc một ngày rất mệt mỏi, tiếng nhạc lại vô cùng thư thái, như là có hiệu quả thôi miên. Mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, bất tri bất giác liền dựa vào ghế ngủ.

Chờ xe chạy đến dưới lầu nhà cô thì cô đã hoàn toàn ngủ say.

Nghiêm Túc dừng xe bên đường, yên lặng nhìn gương mặt say ngủ của Phương Châm. anh cảm thấy mình nhất định là bị quý ám rồi, làm sao lại bị cô gái này mê hoặc rồi? anh đưa tay sờ bụng, vuốt ve vết sẹo hơi gồ lên bên trong, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Có một lần Lý Mặc say rượu rất cảm khái nói: “Tình yêu là cái gì? Tình yêu chính là món nợ đời trước thiếu nên đời này phải đến trả nợ.”

Nghiêm Túc trầm nghĩ, đời trước nhất định anh thiếu Phương Châm rất nhiều rất nhiều nợ, đời này mới trả nợ không ngừng chocô. Năm năm trước một dao kia đúng là món nợ, bây giờ yêu cô lại làm một món nợ khác. không biết kế tiếp anh còn phải dùng cách thức kịch liệt nào nữa để trả những món nợ đã thiếu.

Bộ dáng Phương Châm lúc ngủ rất giống đứa trẻ, dưới ánh đèn mặt mũi cô có vẻ rất mơ hồ, không giống như nhìn lúc ban ngày nhưng cũng

thiếu một chút sắc bén. cô khẽ nhún chân mày, dường như đang buồn bực chuyện gì.

Là vì Thẩm Khiên hay là vì anh, hay là cả hai người?

trên đầu cô còn đang kẹp cái kẹp nhỏ màu đen, viên đá trên kẹp lóe lóe lộ ra vài phần ngậy thơ. Nghiêm Túc theo bản năng đưa tay ran hen hàng gỡ cái kẹp ra.

Tóc mái cô lập tức rơi xuống che gần nửa mặt Phương Châm. Như vậy nhìn cô lộ vẻ phụ nữ hơn, môi mỏng khẽ nhếch tràn đầy hấp dẫn, giống như đang câu dẫn người ta hôn nó.

Thân hình Nghiêm Túc từ từ nhích đến gần, cuối cùng dừng cách mặt Phương Châm khoảng chừng 10cm. Nhưng anh cũng không nhân cơ hội hôn cô, mà là nghiêm túc quan sát mắt mũi miệng ngũ quan của cô.

không tính là xuất sắc nhưng lại khiến anh thật lòng thích.

Phương Châm ngumột lát, mơ màng cảm giác dường như có người áp sát vào mình, lập tức sợ hãi mở mắt. Sau đó cô nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú thật lớn của Nghiêm Túc ở trước mặt mình, cô bị làm sợ đến nỗi hét “A” một tiếng, theo bản năng ngồi thẳng dậy.

Nghiêm Túc lập tức ngồi thẳng lại, tránh khỏi một cuộc va chạm. Sau đó anh tắt xe, xuống xe mở cửa xe cho Phương Châm.

Mặt Phương Châm nóng như bị lửa đốt, ngồi trên xe lúng túng đến độ quên xuống xe. Mãi đến khi Nghiêm Túc mở cửa xe cho cô, cô mới vỗ vỗ khuôn mặt mình vội vã bước xuống, nói cũng không nói liền đi lên lầu.

Nghiêm Túc cũng không nói chuyện, cũng không bỏ đi, mà là theo sát Phương Châm lên lầu. Trong lòng Phương Châm đang hoảng hốt

cũng không để ý Nghiêm Túc đi theo, mãi cho đến trước cửa nhà, cô chuẩn bị lấy chìa khóa mới chú ý đến cái đuôi theo phía sau này giờ.

“anh, anh vẫn chưa về à?”

“sẽ về, nhìn em đi vào tôi liền đi.”

Phương Châm vội vàng móc chìa khóa ra, tay khẽ run, mở cửa. Chờ cửa vừa mở cô liền đẩy ramộtkhenhônhanh chóng chui vào. Sau đó cô đóng cửa lại lại bị Nghiêm Túc giơ một tay lên ngăn lại, không những không đóng được cửa mà còn mở lớn hơn.

Phương Châm thầm nghĩ, anh ta sẽ không chơi xấu muốn vào nhà ngồi một chút đi.

Vẻ mặt cô khẩn trương nhìn Nghiêm Túc, bộ dáng nhìn thật có chút chọc cười. Nghiêm Túc nhìn mặt cô hình không được cười lên, tay chống cửa tùy ý vỗ vỗ mấy cái: “Em yên tâm, tôi không vào.”

“Vậy sao anh còn đẩy cửa?”

“Có lời muốn nói với em, em đừng vội vàng đóng cửa như vậy, tôi cũng không phải mãnh thú.”

Phương Châm thầm nghĩ anh so với mãnh thú còn đáng sợ hơn. cô đứng ở đó không nói lời nào, đôi môi khẽ nhếch kiểm chế cảm xúc trong lòng.

Nghiêm Túc vừa nhìn cô như vậy lại muốn chọc cô, bước lên một bước đến gần một chút. Phương Châm vừa thấy anh nhích đến gần ánh mắt lập tức mở thật to, sức lực trên tay cũng tăng thêm một tí chỉ là không có cách nào đóng cửa lại.

“Đừng khẩn trương, hôm nay tôi không hôn trán em đâu.”

Lời này vừa nói ra Phương Châm lại cử động càng thêm thú vị. cô không những không thở phào nhẹ nhõm ngược lại lập tức giơ tay lên che miệng.

Nghiêm Túc thấy cô như vậy, rốt cuộc nhếch miệng không được cười lên. Xem ra anh thông minh nhưng Phương Châm cũng không ngốc nha, ý ở trong lời cô lại hiểu được rõ ràng.

anh vừa cười vừa giơ tay vỗ vỗ vai Phương Châm: “Được rồi, đừng đứng sớm một chút, đừng làm mình quá mệt mỏi. Tôi đi.”

nói xong anh xoay người đi, đi xuống hai bậc thang liền nghe tiếng đóng cửa thật to phía sau, không những được đứng lại quay đầu nhìn một chút. Cửa lớn nhà Phương Châm đóng chặt, hiển nhiên là hành động vừa rồi của anh đã đọc ô.

Nhớ đến bộ dáng Phương Châm che miệng thật chặt, anh buồn cười. Cất bước đi vào trong bóng đêm, anh hít không khí lạnh lẽo một hơi thật dài. Giơ tay lên nhìn thời gian đã qua mười hai giờ. Ngày thứ nhất của năm mới, anh cảm thấy trôi qua coi như cũng không tệ.

So với Nghiêm Túc nhẹ nhàng, Phương Châm hiển nhiên là có áp lực rất lớn. Sau khi đóng cửa cô dựa vào cửa, ánh mắt trống rỗng nhìn sàn nhà trước mặt. cô đột nhiên cảm giác có thể mình làm ở Thâm Lam cũng không được lâu.

Đêm hôm đó, Phương Châm tựa vào cửa thất thần thật lâu, cuối cùng cô không những không lấy chiếc nhẫn La Thế để lại cho cô cầm trên tay yên lặng nhìn nó hồi lâu, sau đó mới bình tĩnh được tâm tình.

cô đi tắm thay quần áo ngủ, kết quả năm trên giường thật lâu liền phát hiện mình không buồn ngủ, trợn mắt nhìn chằm chằm trần nhà trong bóng tối, trước mắt cũng hiện lên một vài cảnh tượng lộn xộn cô từng trải qua.

Trước kia lúc ở cùng La Thế, từng ly từng tý hiện ra. La Thế là đàn anh đại học của cô, lúc cô học năm nhất, La Thế học năm tư. Sau đó tốt nghiệp, La Thế lấy tiền trong nhà ra ngoài xây dựng sự nghiệp, lai còn thành công. Lúc Cụ Hoa phồn thịnh, một năm La Thế có thể kiếm được khoảng một trăm vạn nhân dân tệ, cũng được xem là thu nhập tốt rồi.

Chỉ tiếc, sau này công ty càng lớn, tài chính công ty lại có vấn đề. Cụ Hoảng trên đà tăng trưởng đột nhiên lại kẹt lại, sau đó cứ như vậy rơi xuống đất trong phút chốc.

Đoạn thời gian kia cũng chính là đoạn thời gian cuối cùng La Thế còn sống. Từ ông chủ trẻ lập tức biến thành nghèo rớt mồng tơi làm ăn thất bại. Phương Châm nhìn anh từ bình thường đến trở nên huy hoàng, nhưng cũng tận mắt thấy anh một đường tan tác không thể vãn hồi.

Trừ La Thế, trong đầu cô còn có bóng dáng của Nghiêm Túc. Lần thứ nhất gặp anh ở buổi họp báo, hình ảnh anh chen chúc trong đám người giả vờ phỏng vấn, nhưng lại cầm dao đâm anh, tất cả đều hiện lên trước mắt cô.

Cô thậm chí còn nhớ được vẻ mặt lúc đó của Nghiêm Túc. Khi dao đâm vào người anh, anh cũng không lộ ra vẻ kinh hoàng, mà là hơi kinh ngạc nhìn cô. Anh nhếch đôi môi, cố nén đau đớn cả người dựa trên người cô, ghé vào tai cô khẽ nói: “Vì..... cái gì?”

Phương Châm chỉ trả lời anh hai chữ: “La Thế.”

Cô và Nghiêm Túc từ đó liền kết nghiệp duyên, vốn tưởng hai người sẽ hận nhau cả đời, không ngờ đến một ngày lại có thể ngồi cùng một chỗ ăn cơm, thậm chí còn ôm nhau thật chặt, gần như không có khoảng cách.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình giống như một chiếc xe lửa lệch đường ray, với sức lực của một mình cô không có cách nào kéo nó trở lại.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 32: Nghiêm thái thái (Bà Nghiêm)

Sau ngày đầu năm mới, Phương Châm chậm chậm lên đồ tết.

cô còn chưa suy nghĩ năm nay cô phải đi đâu qua tết, cảm thấy đi đâu cũng không thích hợp. Từ lần trước em trai bị Nghiêm Túc đánh một trận sau, trong nhà giận cô thật lâu.

Mặc dù Phương Châm không biết tại sao họ lại giận mình. rõ ràng họ động thủ đánh người là không đúng, lại còn lấy chiếc nhẫn kia. Nhưng ở trong lòng họ đặc biệt là mẹ cô với em trai cô, tiền của cô chính là tiền của bọn họ. cô có tiền mà không lấy ra chính là tội ác tà trời.

Hơn nữa sau khi em trai lấy được chiếc nhẫn kim cương kia hẳn là có được một khoản tiền nhỏ. Sau đó có một lần bác ông không được gọi điện cho cô, trong lúc vô tình tiết lộ, bọn họ bán chiếc nhẫn kia, công thêm chút tiền trong nhà để dành mua một căn hộ nhỏ trong một tiểu khu khá vắng vẻ.

Phương Châm liền hỏi thăm chuyện Jenny: “Phương Pháp chuẩn bị kết hôn với Jenny sao?”

“Bọn nó chia tay rồi.” Phương cha ở đầu bên kia điện thoại trầm mặt một chút, khuyên Phương Châm, “Em trai con gần đây tâm tình không được tốt, con đừng để ý đến nó. Lần đầu nó chia tay bạngái trong lòng cũng không dễ chịu.”

Phương Châm biết, chuyện này khẳng định lại bị bọn họ đổ lên đầu cô.

Cũng may bây giờ cô đã thông suốt, không phải là của mình thì vô luận mình cố gắng bao nhiêu cũng không phải là của mình. Trước kia cô quá ngây thơ, cho là mình vô tư bỏ ra tất cả có thể đổi lấy đổi đái chân thành của người nhà. Bây giờ cô đã hiểu rõ, nếu như cha mẹ không thích cô, cho dù cô mang đến một núi vàng đến cho họ thì họ cũng sẽ như cũ không thích cô. Cho dù bọn họ cười với cô, cũng chỉ là vì tiền của cô.

Trước kia Phương Châm hơi có chút không cam lòng, vẫn cũng hi vọng cha mẹ nhìn mình nhiều một chút. Bây giờ thông suốt rồi hết hi vọng cũng đơn giản hơn rất nhiều, không cần ghi nhớ tiết kiệm tiền cho cả nhà, cô có thể toàn tâm toàn ý nghĩ cách cho tương lai của mình.

Phương Châm muốn mua cho mình căn nhà nhỏ. cô cần thận tính toán thu nhập của mình. Tiền lương làm vệ sinh không nhiều bằng khi làm bảo mẫu, nhưng cô thấy cũng không tệ, cộng thêm các khoản thu phụ, một tháng cô có khoảng ba ngàn năm trăm nhân dân tệ. Mỗi tháng tất cả chi tiêu cho dù tiết kiệm thế nào cũng ít nhất phải tốn một ngàn năm trăm nhân dân tệ, cho nên cô có thể để dành được khoảng hai ngàn.

cô đem tiền gửi ngân hàng lúc đầu cùng mấy tháng để dành ra tình toán, có khoảng năm vạn. Phương Châm cũng muốn mua một căn hộ nhỏ như căn cô đang thuê vậy.

cô đến môi giới nhà đất hỏi thăm, một căn hộ giống như cô đang ở trên thị trường ít nhất cũng khoảng ba mươi mấy vạn. Nhưng loại căn hộ như vậy không nhiều, cho nên cũng rất dễ bị tranh mất.

Phương Châm tính toán một chút số tiền mình thu vào, nghĩ xem có thể vay tiền mua nhà không. cô mới ra ngoài làm việc, ngân hàng sẽ không cho cô vay, nhưng cô vẫn là nghĩ trước tiên nên để dành thêm ít tiền. Trước mắt tiền lương bây giờ thật sự có chút ít, chi tiêu nhiều hơn so với tháng trước, Phương Châm nghĩ tìm thêm việc làm. Buổi trưa mỗi ngày làm vài giờ một tháng ít nhất cũng kiếm được hơn một ngàn nhân dân tệ.

Hôm nay gần đến nguyên đán, rất nhiều người đều trở về quê ăn tết, vừa lúc Phương Châm có thể hành động. hiện tại cô xem như cũng đã thành thạo công việc, nửa năm làm việc cũng tích cóp không ít kinh nghiệm, cũng không giống như lúc đầu lo sợ người khác biết cô từng ở tù như vậy.

Sau khi đem lý lịch gửi đi, Phương Châm vừa làm việc vừa chờ điện thoại. Kết quả chờ một ngày không chờ được điện thoại công việc, ngược lại buổi sáng lại nhận được điện thoại của một người khác.

Đó là Vương Tử gọi cho cô. Lúc ấy khoảng chín mười giờ sáng, Phương Châm vừa tỉnh ngủ rời giường, còn chưa kịp đánh răng. Vương Tử nghiêm túc nói với cô: “Chị có thể đến nhà trẻ một chuyến hay không?”

Lời này vừa nghe tuyệt không nghĩ đến là một đứa trẻ năm tuổi nói chuyện với người lớn.

Phương Châm ngáp một cái: “Làm sao, có chuyện gì à?”

“Hôm này có hội diễn văn nghệ, phụ huynh đều đến xem.”

“Vậy sao cậu lại gọi cho tôi? Ba cậu đâu?”

“Điện thoại gọi không được. tối hôm qua có thông báo cho ông ta đến, nhưng ông ta không có đến.”

“Vậy....” Phương Châm suy nghĩ một chút vẫn là không đề cập đến chữ “Mẹ”. Mẹ Vương tử hiển nhiên là không ở cùng với cậu, nếu cậu muốn tìm mẹ cậu thì cũng sẽ không gọi điện thoại cho cô.

“Nhưng tôi cũng không phải là người nhà của cậu.”

“không sao, chỉ cần có người đến là được. Chị đến tiệm làm đẹp một chút là được.”

Phương Châm rất do dự: “Tôi, một chút tôi còn phải đi làm.”

“Vừa mới chín giờ, chắc chắn chị sẽ không đi làm sớm như vậy. Ông ấy nói bây giờ chị làm ca tối.”

Thằng bé nói chuyện mạch lạc rõ ràng, Phương Châm hoàn toàn không nói lại cậu. Cậu cầm điện thoại nhìn không được cười cười, cố ý trêu Vương Tử: “Ông ấy là ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng chốc lát, Vương Tử trả lời: “Là cha em.”

nói xong, cậu lại hỏi một câu: “Rốt cuộc chị có đến hay không?”

“Được, tôi đi, đưa địa chỉ nhà trẻ cho tôi.”

Trong lòng Phương Châm hơi có chút đồng tình với Vương Tử, đứa trẻ nhỏ như vậy dù là áo cơm không lo, thấy bạn bè ở bên cạnh cha mẹ, cả nhà hòa thuận vui vẻ, cậu cũng sẽ đau lòng khó chịu.

Đầu bên kia điện thoại, Vương Tử đưa điện thoại cho người bên cạnh, lễ phép nói: “Cô Trương, cô có thể nói với mẹ con nhà trẻ chúng ta ở đâu không?”

Rất nhanh thì có âm thanh một cô gái truyền đến, nói địa chỉ cho Phương Châm. Phương Châm nghe thấy hình như cô Trương đang hỏi Vương Tử tại sao mẹ cậu không biết địa chỉ nhà trẻ.

Vương Tử bình tĩnh trả lời: “Bà ấy mới từ nước ngoài về.”

Bởi vì chính mình từng sinh non nên Phương Châm đối với trẻ nhỏ có một loại tình cảm đặc biệt. Đối mặt với chúng sẽ vô cùng mềm lòng. Cậu muốn đối với con của người khác khá hơn một chút, đứa con đáng thương chưa ra đời kia của mình nếu đầu thai rồi hẳn là cũng có thể được người khác yêu thương.

Cậu mặc dù học vẫn không quá cao, nhưng trong lòng còn có chút quan niệm về số mệnh, gần đây lại càng tin tưởng vào loại vận mệnh này. Từ

quan hệ của cô và Nghiêm Túc có thể thấy được, hai người cả đời này có lẽ thật bị vận mệnh ràng buộc.

Sau khi Phương Châm cúp điện thoại thu dọn một chút rồi ra cửa, bởi vì vội vàng nên điểm tâm cũng chưa kịp ăn. cô không đi xe điện mà đi tàu điện ngầm. Đợi đến nhà trẻ đã sắp mở cửa một giờ rồi.

Sau khi đến Phương Châm liền gọi điện cho Vương Tử, kết quả lại nghe được giọng của Nghiêm Túc. Phương Châm kinh ngạc một chút, liền nghe Nghiêm Túc nói: “Tôi ở trước mặt em.”

Công gắng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Túc đang bước về phía cô. Phương Châm cúp điện thoại, tức giận đến nở nụ cười châm biếm: “Vương Tử nói không tìm được canh, tội mới đến giúp đỡ.”

“Tôi đến trễ. Tối hôm qua tôi bay sang Nhật, sáng nay lên máy bay có chút trễ, tôi cũng vừa đến không lâu.”

“Nếu anh đã đến, tôi đi đây.”

Nghiêm Túc trực tiếp kéo tay cô: “Được, em muốn đi thì tự đi giải thích với thằng bé. Em nhìn vậy, thằng bé nhất định đem khoản nợ này tính lên đầu tôi.”

Phương Châm im lặng đi theo Nghiêm Túc đến hậu đài phía sau hội trường, tìm được Vương Tử ở giữa các bạn nhóm mặc quần áo kì dị.

Cô cũng không biết có phải là Vương Tử hay không, bởi vì nhìn cậu rất lạ, trang phục trên người cậu to đến bốn năm lần, một mình chiếm một khu vực rất lớn. nếu như cậu muốn đứng lên đi lại, một đồng người bên cạnh phải nhường đường cho cậu.

“Cậu bé diễn cái gì?”

“Tặng đá.”

Phương Châm thiếu chút phun một ngụm nước ra: “Diễn tặng đá?”

“Đúng vậy, em diễn làm một tảng đá lớn. cô giáo nói, tiết mục phải dựa vào mọi người cùng nhau hoàn thành, có người diễn Vương Tử thì phải có người diễn tặng đá.”

Lời này nghe không sai, nhưng Phương Châm nhìn cậu một người nặng nề, cả người làm một đống đen thùi, trong lòng rất muốn cười, chỉ là sợ đả thương lòng tự ái của Vương Tử, nên cô chỉ có thể cố nén cười.

cô lại tính sổ với Vương Tử: “Ba cậu đã đến, tại sao không gọi điện thoại cho tôi, hại tôi phải đi một chuyến.”

“Ông ấy đến lúc em đang mặc quần áo, mặc xong mới nhìn thấy ông ấy. Chị nhìn em mặc thành như thế này có thể gọi điện thoại sao?”

“Vậy thì để cho ba cậu gọi.”

“Tôi không biết em đến, lúc đầu thằng bé không có nói với tôi.” Nghiêm Túc lập tức chứng tỏ mình trong sạch, vẻ mặt vẫn cứ như tên của anh.

VƯƠNG Tử lập tức tiếp lời: “Khi đó chị đều đã ra cửa, phòng chừng là sắp đến, lại ngại làm chị quay trở về. Xem xong buổi diễn có dùng cơm trưa, chị ăn nhiều một chút.”

Phương Châm quả thực không có cách gì với một lớn một nhỏ nhà này, thật là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, từ già đến trẻ tất cả đều là gian manh như vậy.

cô chỉ có thể nhận mệnh. Buổi diễn cũng sắp bắt đầu, Phương Châm bị Nghiêm Túc kéo ra hội trường, ngồi xuống hàng ghế thứ nhất. Đối diện vị trí này là sân khấu, là chỗ ngồi tốt nhất trong tất cả các chỗ ngồi. Hôm nay

là buổi lễ long trọng của trường, các lớp đều có tiết mục, từ đọc diễn cảm thơ ca đến múa hát, trên sân khấu cái gì cần cũng đều có. Phương Châm cầm trong tay bản danh mục các tiết mục giống như thiệp cưới, kinh ngạc pháthiệncó tiểu phẩm tương thanh.

(Tương thanh 相声 :mộtlọai canóicủa Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước, nói hoặc hát để gây cười, đa phần là châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.)

Những đứa trẻ này lớn nhất cũng chỉ có sáu tuổi, nóitương thanh có quá khó không?

Quả nhiên là nhà trẻ của người có tiền, lễ mừng năm mới cũng đều tổ chức không giống với người khác. Phương Châm nghĩ đến đây liền quay đầu đánh giá những phụ huynh khác, buổi lễ mừng năm mới sắp bắt đầu, các phụ huynh khác lần lượt đi vào hội trường, từ cách ăn mặc đến dáng vẻ cử chỉ không một ai không lộ vẻ “có tiền có quyền” bốn chữ.

Phương Châm cúi đầu nhìn quần áo mình một chút, cảm thấy có chút khiến cho Vương Tử mất thể diện.

Nghiêm Túc ngồi bên cạnh cô, khóe mắt quan sát vẻ mặt cô, thông thản nói: “không cần để ý, giá trị con người không thể nói bằng quần áo trên người.”

Cho dù là dựa vào quần áo trên người cô cũng không so sánh được với người cao sang. Nhiều người như vậy, đoán là chỉ có cô là có tiền án nha.

Cũng may Phương Châm cũng không phải là người hay so bì, cô đã quen với cuộc sống bình thường, cũng sẽ không ham mộ cuộc sống giàu sang. cô quay đầu ngồi thẳng người, nghiêm túc chuẩn bị xem các bạn hò biểu diễn.

Trước khi tiết mục bắt đầu khoảng chừng vài phút đồng hồ, chỗ ngồi bên cạnh Nghiêm Túc rất cuộc có người ngồi. Người kia cả người đầy trang sức

quý giá, vừa lộng lẫy vừa quý phái lại đẹp đẽ. cô vừa ngồi xuống hai mắt liền trực tiếp đảo trên người Phương Châm, cuối cùng lại chào hỏi lôi kéo làm quen với Phương Châm: “Đây là bà Nghiêm sao, lần đầu gặp, thật là vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp.”

--- --- ---

Phương Châm lúng túng cười một tiếng với đối phương, vừa nghĩ có nên giải thích vài câu hay không, cho dù nó là dì thằng bé cũng được.

Kết quả Nghiêm Túc lại quay đầu cười với người phụ nữ kia, lại dùng khuỷu tay đụng Phương Châm, mắt nhìn phía trước nói: “Bắt đầu rồi, nghiêm túc xem biểu diễn đi.”

Phương Châm cũng chỉ có thể cười cười với người nọ, ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn lên sân khấu.

Tiết mục này tiếp theo tiết mục kia, tiết mục của lớp Vương tử được xếp ở giữa. Nội dung tiết mục cũng không phức tạp, đại khái là kể chuyện người bần hàn làm thế nào sửa đổi tật xấu kén ăn. Trong chuyện này, cậu bé không thích ăn rau, kết quả buổi tối mơ thấy ớt xanh, cải trắng, hành tất cả đều hóa thành người đuổi theo cậu không tha.

Diễn vai chính là cậu bé thân hình vô cùng mập, chạy một bước thở hổn hển ba cái, thoạt nhìn rất giống. Phương Châm cảm thấy không phải là cậu đang diễn mà cậu vốn dĩ là như vậy.

Cậu béo bị rau dưa đuổi đến ôm đầu nhảy lên, một đường chạy từ nhà đến rừng rậm, cuối cùng liền núp ở phía sau tảng đá lớn là Vương Tử diễn. Cậu béo vừa thở vừa lăm bằm, nên làm cái gì bây giờ, lúc này Vương Tử mới lên tiếng: “Đem bọn chúng ăn hết là được rồi.”

Cả hội trường cười ồ một tiếng, Phương Châm cũng nhin không được cười: “Còn tưởng là thằng bé chỉ là bày biện ở đó, không ngờ còn có lời thoại.”

Cả người Vương Tử bị bọc trong phục trang tảng đá, chỉ lộ một gương mặt mập tròn trịa, nó chuyện mang theo từ ngữ trẻ con, nhưng giọng nói lại thuần thực chững chạc, mọi người nghe thấy càng buồn cười.

Cậu béo nghe thấy cậu nói làm cậu giật mình kinh sợ: “Tảng đá cũng có thể chuyện?”

“Ớt xanh cũng có thể bước đi, tại sao tảng đá lại không thể chuyện.”

Lời này vừa nói mọi người càng cười ghê hơn, hội trường lập tức xôn xao, mãi cho đến khi tất cả tiết mục đều kết thúc, Phương Châm còn nghe phía sau có phụ huynh bàn luận tảng đá Vương Tử kia, đều nói đứa này rất có tiềm chất. Phương Châm liền quay đầu nói với Nghiêm Túc: “Xem ra thằng bé này rất giống anh. Mặc dù trông không giống anh nhưng tính cách rất giống.”

“Ừ, thằng bé giống mẹ nó.”

Đây là lần đầu Phương Châm nghe Nghiêm Túc nhắc đến mẹ Vương Tử, không khỏi có chút kinh ngạc, liền nhân cơ hội hỏi: “Bây giờ mẹ thằng bé đang ở đâu?”

“Ở nước ngoài.”

Khó trách vừa rồi Vương Tử nói với cô giáo mẹ cậu mới từ nước ngoài về, thừa mẹ cậu thật đang ở nước ngoài.

“VẬY hai người.....ly hôn rồi?”

Lời này vừa thốt ra Phương Châm cũng cảm thấy mình quá nhiều chuyện rồi, vội vàng bổ sung một câu: “Được rồi, không muốn trả lời thì đừng nói, tôi không nên hỏi nhiều.”

Nghiêm Túc cũng không có tức giận, bình tình liếc nhìn một cái: “Tôi cùng mẹ Vương Tử không có kết hôn.”

Đáp án này ngoài dự đoán của Phương Châm, Phương Châm liền không biết nên nói gì. Vừa lúc này, Vương Tử đã thay xong quần áo, từ phía sau sân khấu chạy đến, chạy đến trước mặt họ nói: “Con đói bụng rồi, đi ăn cơm đi.”

“Hai người đi đi, tôi về trước, xế chiều tôi còn phải đi làm.”

Phương Châm vờ nói vừa giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ rồi, ba giờ rưỡi cô sẽ phải đến Thâm Lam đi làm. Kết quả cô vừa dứt lời, bụng lại đúng lúc phát ra tiếng kêu, cô lúng túng đến đỏ bừng mặt, không dám nhìn về mặt của Nghiêm Túc và Vương Tử.

Hai cha con liếc nhau một cái, ăn ý không cười ra tiếng. Vương Tử giơ tay kéo tay Phương Châm: “Đi thôi, ăn ít đồ rồi lại đi làm. Để ông ấy lái xe chở chị đi là được.”

Phương Châm đúng thật đói bụng, buổi sáng thức dậy đến giờ chỉ uống vài ngụm nước, lúc xem biểu diễn chìm đắm trong đó nên không cảm giác được, lúc này bụng cô liền lên tiếng kháng nghị.

Nhà trẻ chuẩn bị cho phụ huynh và các bạn nhóm một bữa trưa phong phú, tự mình lấy thức ăn, thức ăn phương Tây hay Trung Quốc đều có. Bởi vì Phương Châm vội vàng đi làm nên không có cách nào tỉ mỉ nghiên cứu thức ăn, liền chọn mấy loại sushi lại chọn đồ uống rồi tìm chỗ ngồi xuống, nhanh chóng ăn.

Nghiêm Túc bởi vì muốn đưa Phương Châm đi làm, cũng tùy tiện chọn lấy ít thức ăn. Anh bưng cái mâm ngồi đối diện Phương Châm, ăn không được mấy miếng liền nghe tiếng Phương Châm ho khan, ngẩng đầu nhìn phá thì hiện cô bị nghẹn, liền thuận tay đưa ly nước chocô.

“không cần gấp gáp như vậy, nếu là không đến kịp thì hình một ngày, sẽ không trừ tiền lương cũng sẽ không có ai khai trừ em.”

Phương Châm uống hai ngụm nước đem cơm trong cổ họng nuốt xuống, khoát tay nói: “không cần, có thể kịp giờ.”

Nghiêm Túc im lặng nhìn chăm chăm Phương Châm một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Em, cô gái này, đừng cậy mạnh như vậy được không?”

“đi làm đúng giờ là cậy mạnh sao?”

Nghiêm Túc khẽ mỉm cười, không nói lời nào, lúc này Vương Tử chạy đến, đem đĩa nhỏ của mình đặt lên bàn, lại leo lên ghế ngồi xuống, sau đó quay đầu hỏi Phương Châm: “Xế chiều chị có thể không đi làm không?”

“không thể.”

“Xế chiều trường học còn có hoạt động, chị không tham gia sao?”

“Để ba cậu chơi cùng cậu đi, tôi phải đi làm.”

đang nói Phương Châm đột nhiên nhớ đến vết thương trên trán Vương Tử, nên liền giơ tay sờ đầu cậu. trên cái trán trắng nõn của Vương Tử lơ mơ có một vết sẹo, mặc dù không sâu nhưng là không phải hòn toàn không có. Phương Châm nhìn thấy có chút có lỗi.

Vương Tử lại chẳng hề để ý nói: “không sao, đàn ông có sẹo đẹp trai hơn.” (+.+)

Phương Châm quay đầu hỏi Nghiêm Túc: “Là anh dạy thẳng bé sao?”

“Là ông Dương dạy.”

“không ngờ ông Dương cũng chơi với trẻ con.”

“không có cách nào, chị không ở đây, em chỉ có thể tìm ông ấy chơi.”

Phương Châm đang nói chuyện với Vương Tử thì điện thoại Nghiêm Túc vang lên, anh liền đứng dậy đi sang chỗ khác nghe điện thoại. Vương Tử liền nhân cơ hội dụ dỗ Phương Châm: “Chị ở lại đi, để ông ấy xin nghỉ cho chị, tất cả mọi người trong Thâm Lam đều nghe ông ấy.”

Phương Châm sờ đầu Vương Tử: “không được, sẽ có người đồn đãi chuyện không hay. Ba cậu là ông chủ lớn, hẳn nên làm gương tốt cho mọi người.”

“Nhưng là hai người đều đi, em sẽ không cảm thấy thú vị nữa.”

“Tôi tự mình đón xe đi là được, để ba cậu ở lại với cậu.”

“không được không được, là em gọi chị đến làm sao có thể để chị đón taxi về. Vậy cũng thật không có phong độ rồi, để ông ấy đưa chị đi, nếu không em sẽ không yên lòng. Em thích chị, nên không thể để chị xảy ra chuyện.”

Từ trước đến giờ, Phương Châm vẫn luôn cảm thấy Vương Tử đối với cô có chút quái lạ. Cậu bé này trưởng thành sớm, nói chuyện cùng cậu cũng giống như nói chuyện với người lớn. nhưng dù thế nào cô cũng không tin được anh năm tuổi sẽ vừa ý cô một người gần ba mươi tuổi.

Cho nên cô hỏi: “Vương Tử, tại sao cậu lại thích tôi như vậy, có nguyên nhân gì sao?”

“Có, bởi vì em cảm thấy chị giống mẹ em.”

Trong lòng Phương Châm lộ bộ mặt cái: “Tôi nhìn giống mẹ cậu sao?”

“không có, hai người một chút cũng không giống. Mẹ em vô cùng xinh đẹp, chị kém xa so với bà ấy. Nhưng là chị có chút giống bà ấy, mẹ em

cũng từng nói hoa có linh hồn.”

Phương Châm tự động bỏ qua đánh giá của Vương Tử đối với cô, chỉ chú ý đoạn cuối: “Bây giờ mẹ cậu đang ở đâu, là ở nước ngoài thật sao? Mẹ cậu nói những lời này với cậu lúc nào?”

“Bà ấy ở nước ngoài, thật lâu cũng chưa có trở về. Nhưng là bà ấy có gọi điện thoại cho em, cái kia chính là nói với em trong điện thoại.”

Phương Châm nhìn vẻ mặt thành thật của Vương Tử, trong lòng nhói đau từng đợt. Đứa trẻ này rất đáng thương, mẹ ở nước ngoài, bà đi suốt ngày bận công việc, trong nhà chỉ có bà cố là yêu thương cậu. Về vật chất cậu giàu có hơn những đứa trẻ khác, nhưng lại thiếu thốn tình cảm.

Nghĩ đến đây cô vươn tay ra sờ sờ đầu Vương Tử. Ánh mắt rất nhạy bén, liếc mắt liền thấy được cảm xúc trong mắt Phương Châm, liền thuận thế đi lên: “Chị Phương, chị được nghỉ ngày nào nha?”

“Chủ nhật tôi được nghỉ, sao thế?”

“Vậy chị đi chơi với em có được hay không?”

Phương Châm vừa định từ chối, Vương Tử lại bổ sung một câu: “Hai ngày nữa dinh nhật em, chị đi chơi với em một ngày có được không? Mẹ em không có ở bên cạnh, trên trán em lại vừa có một vết sẹo, em thật muốn có một sinh nhật thật đầy đủ nha.”

Phương Châm thầm nghĩ, hai chuyện này cũng không có liên quan với nhau nha, lại nhìn bộ dáng đáng thương của Vương Tử, giống như sắp rớt nước mắt, làm cho tình mẹ lan tràn trong lòng cô. Bình thường cô không phải là một người dễ mềm lòng, cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy Vương Tử, lời từ chối đều luôn không nói được thành lời.

cô đang do dự có nên đồng ý hay không, thì đã thấy Nghiêm Túc đi đến. anh nhìn đồng hồ một chút đã sắp đến ba giờ rồi, cho nên đề nghị với Phương Châm: “Có muốn đi hay không?”

Phương Châm vội vàng đứng lên: “Tự tôi đi là được, anh ở lại với thằng bé đi.”

“không sao, tôi đưa em đi rồi trở về với nó.”

Vương Tử cũng thêm vào: “Đúng vậy nha, chị Phương để ông ấy đưa chị đi đi. còn có rất nhiều người chơi với em.” thật ra thì trong lòng Vương Tử cũng không quen ở cùng một chỗ với Nghiêm Túc. Tình cảm hai cha con quá mỏng, mỗi lần ở cùng một chỗ cậu lại cảm thấy thật không dễ chịu.

Nghiêm Túc cũng không nói thêm cái gì, cầm lấy áo khoác trên ghế, nói với Phương Châm: “đi thôi, đi nhanh về nhanh. Vương Tử, con nghe lời cô giáo nói, đừng chạy lung tung.”

Vương Tử cười đến mặt đầy hoa, kéo tay Phương Châm nói nhỏ: “Chị Phương, xem như xong rồi nhé, chủ nhật em để ông ấy đến đón chị nha.”

Phương Châm còn muốn nói hai câu, bên kia Nghiêm Túc lại thúc dục. cô chỉ có thể cười cười, xoay người đuổi theo Nghiêm Túc.

trên đường đến Thâm Lam, Phương Châm nhìn không được nói với Nghiêm Túc: “Sau này anh có thời gian nên ở bên Vương Tử nhiều một chút, tôi cảm thấy thằng bé này vô cùng cô đơn.”

“Hôm nay nó lại nói cái gì với em sao?”

“Nhắc đến mẹ thằng bé, thoát nhìn Vương Tử cái gì cũng không thiếu, thật ra thì rất thiếu tình yêu thương. Thằng bé nó mẹ cậu ở nước ngoài, hai người chỉ có thể liên lạc thông qua điện thoại. Tôi cảm thấy

thằng bé cần được lớn lên trong gia đình hoàn chỉnh, đối với cuộc sống và tính cách sau này của cậu đều tốt.”

Mắt Nghiêm Túc nhìn phía trước, môi mỏng khẽ nhếch, im lặng trong chỗ lát mới nói: “Cho nên em muốn khuyên tôi cùng mẹ thằng bé tái hợp?”

Phương Châm vội vàng phủ nhận: “Tôi không có ý này, đây là chuyện nhà của anh, tôi không có quyền hỏi đến. tôi cũng chỉ là cảm thán một chút thôi, anh không cần để trong lòng, coi như tôi chưa nói gì đi.”

Đây cũng không phải là lời nói tức giận, mà là ý nghĩ chân thật trong lòng Phương Châm. Dù Nghiêm Túc là người cha kỳ lạ đến thế nào cũng không đến phiên cô—một người không quen biết bình luận. mọi nhà đều có chuyện không nói, quan hệ với cha mẹ em trai cô còn như thế thì có lập trường gì mà nói người khác?

Nghiêm Túc quay đầu nhìn Phương Châm một cái, trên mặt mang theo nụ cười tự giễu: “Tôi biết là em quan tâm Vương Tử. Nhưng là cho dù phát sinh cái gì, tôi và mẹ Vương Tử cũng không thể tái hợp được.”

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 33: Sắc nữ

Sáng sớm chủ nhật, Vương Tử thật sự bảo Nghiêm Túc lái xe đến đón Phương Châm.

Lúc ấy Phương Châm đang đắm tâm, sau khi nhận được điện thoại rầu rĩ nói một câu: "Tôi không đi, anh đi với thằng bé đi."

"Phương Châm." Nghiêm Túc dừng xe dưới lầu nhà Phương Châm, còn chưa tắt máy liền gọi chócô, "Nhanh xuống đây. chuyện đã hứa với trênhò thì phải làm được."

nóixong anh cúp điện thoại, hai tay nắm tay lái, ngón tay nhện hàng gõ nhịp. Vương Tử ngồi ở ghế sau liếc nhìn anh: "Ông cần phải cảm ơn tôi."

"Là chủ ý của con, không liên quan đến ba."

"Nhưng ông cũng chiếm được lợi."

"Con cảm thấy thua thiệt thì ba liền gọi điện thoại chócô ấy khỏi đi nữa."

Vương Tử vội vàng lắc đầu: "không được, hai người đi chơi sinh nhật rất không thú vị, dĩ nhiên là muốn Phương Châm cũng đi cùng."

Nghiêm Túc quay đầu liếc con mình một cái, khóe miệng khẽ nhếch. ánh mắt kia khiến Vương Tử thấy chột dạ, yên lặng quay đầu sang hướng khác.

Đừng cho là ba không biết con có chủ ý gì. Vương Tử chuyện người lớn con đừng xen vào."

"Có bản lãnh thì đem mẹ tôi về đây." Vương Tử nổi cáu, cả người đầy tức giận.

Lúc này, Phương Châm lại đến, trực tiếp mở cửa xe chỗ cậu ra. Vừa thấy Phương Châm, Vương Tử lập tức thay đổi vẻ mặt, nhiệt tình chào hỏi: "Chị Phương, chị lên xe đi, em để chỗ của em cho chị."

Cậu vừa nói vừa nhích vào trong, nhường lại chỗ ngồi lúc nãy của mình.

Nghiêm Túc nhìn vẻ mặt hưng phấn của Vương Tử từ kính, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra nên tìm mẹ cho thằng bé này.

XE rất nhanh liền chạy ra đường lớn, lúc đầu Phương Châm còn không cảm thấy khác thường, chỉ là câu có câu không trò chuyện với Vương Tử. Khoảng nửa giờ sau, cô rất cuộc cảm thấy không đúng.

Từ kính xe nhìn ra phía ngoài, hai bên đường rỗng hoang vắng rất nhiều so với lúc đầu, căn bản là không thấy bóng dáng của các cửa hàng, ngược lại rất nhiều quán cơm bụi. Đang lúc Phương Châm kinh ngạc thì trước mặt xuất hiện một bản xanh viết tên đường trước mặt cô, cô nhìn không được rõ ràng lắm, dường như là ba chữ "Đường cao tốc."

Phương Châm chưa kịp phản ứng thì xe họ đã lên đường cao tốc. Cô hoảng hồn, vội vàng hỏi Nghiêm Túc: "Đây là đi đâu?" Mừng sinh nhật Vương Tử tại sao lại phải đi đường cao tốc, rỗng trung tâm thành phố có rất nhiều chỗ chơi đùa.

Nghiêm Túc cũng không trả lời, Vương Tử ở bên cạnh giải thích: "Chị Phương, chúng ta đi làng du lịch chơi. Mới mở, chơi rất vui, có trò chơi công viên, động vật dưới nước còn có vườn cây, nhất định chị sẽ thích."

Làng du lịch? Chỗ đó Phương Châm chưa từng đến nhưng cũng biết nó cũng không xây tại trung tâm thành phố, thông thường đều xây ở ngoại thành. Chỗ đó hoang vắng thích hợp khai phá xây dựng những công trình

lớn, hơn nữa người thành thị quen ở trong bê tông cốt thép, thỉnh thoảng liền thích đi gần gũi với thiên nhiên.

Mặc dù chỗ đó cũng rất tốt, nhưng Phương Châm không muốn đi.

“Nghiêm Túc, anh quay đầu xe đi, tôi muốn về nhà.”

“Chị Phương, chị không muốn đi Làng du lịch sao? Chị đồng ý đi chơi sinh nhật với em.”

“Đúng là tôi đồng ý, nhưng không thể qua đêm bên ngoài với cậu, ngày mai tôi còn phải đi làm.”

“Vậy thì một buổi chiều.” Nghiêm Túc luôn trầm mặc bỗng mở miệng nói, “Ngày mai sẽ đưa em trở về.”

“Nhưng là.....” thật ra cô không mang theo cái gì, ngay cả quần áo tắm rửa cũng không có nha.

“không cần lo lắng, ở đây cái gì cũng có, sẽ không thiếu bất cứ thứ gì.”

Vương Tử cũng ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy nha, chị Phương yên tâm, ông ấy nhiều nhất là tiền. chị muốn cái gì thì nói với ông ấy, ông ấy nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt cho chị.”

Phương Châm bất đắc dĩ cười cười với Vương Tử, đột nhiên cảm thấy nụ cười ngây thơ của trẻ con cũng là một loại nguy trang. Chuyện hôm nay, hiển nhiên là cô bị hai cha con này hãm hại. Chỉ trách gương mặt Vương Tử rất có tính lừa gạt, cô thật sự không nghĩ đến mình sẽ thua trong tay một đứa trẻ năm tuổi.

Mềm lòng có lẽ là điểm yếu lớn nhất đời này của cô.

Nửa giờ kế tiếp, Phương Châm trở nên rất yên tĩnh. Dường như Vương Tử nhìn ra cô không vui nên không trêu chọc cô. Cho đến khi xe ra khỏi đường

cao tốc queo vào đường vào làng du lịch, hai bên đường là rừng cây cao lớn, cậu mới kề sát Phương Châm, nhỏ giọng nói: “Chị Phương, chị đừng tức giận, sau này em sẽ không vậy nữa. thật ra chỗ này cũng rất thú vị, đi ra ngoài thư giãn một chút cũng tốt nha. cô giáo em nói bình thường người già đều muốn nghỉ ngơi.”

Phương Châm lập tức liền vui vẻ: “Là Làm việc mệt mỏi kết hợp nghỉ ngơi.”

“Đúng đúng, cái này chính là nói chị nha.” Vương Tử cười một tiếng lộ ra một hàng răng, rốt cuộc vẫn là bộ dáng ngây thơ.

Trong nháy mắt Phương Châm lại mềm lòng. Nếu đã đến thì cũng đừng làm bộ mặt thối như đi lấy chồng, huống chi Vương Tử nói cũng đúng, chỗ này thật không tệ, ở quen thành thị nhà cửa san sát, thỉnh thoảng đến đây thư giãn một chút cũng là lựa chọn tốt. Huống chi cô ở trong tù năm năm, cũng nên đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ.

Nghĩ đến đây tâm trạng Phương Châm cũng trở nên sáng sủa hơn.

Sau khi xe tiến vào Làng du lịch liền chạy chậm lại, xe vòng quanh cây cỏ sum xuê hai bên đường đi vào, cuối cùng dừng trước một biệt thự.

Biệt thự có tổng cộng ba tầng, xây gần bên hồ. Sau khi xe dừng thì đã có người đến mở cửa xe cho bọn họ, đi đầu là người mặc quần áo gọn gàng nhất so với những người khác một chút, khách khí gật đầu với Nghiêm Túc, sau đó đưa bọn họ vào bên trong.

Phương Châm và Vương Tử đi phía sau, có hai nhân viên cầm va li trên xe thay họ, căn bản cũng chỉ làm một trương nhỏ, bên trong đều là đồ của Vương Tử. cô và Nghiêm Túc đều không mang hành lý gì đó.

cô là bởi vì không biết nên không mang, vừa nhìn là biết Nghiêm Túc là khách quen ở đây, biệt thự này dường như là đặc biệt để cho anh ta,

trầnhatahìkhôngcó người nào khác ở. Bởi vì vừa vào cửaanhta liền tỏ ra vô cùng quen thuộc với tất cả trang trí bày biện ở đây, ngay cả công tắc đèn phòng khách ở đâu cũng biếtrõ.

Người đàn ông dẫn đầu giới thiệu với Phương Châm là mình họ Trần, chịu trách nhiệm quản lý khu vực này. Trừ hoan nghênh họ đếnanhta cũngkhôngnói bất kỳ lờinói nhảm nào. Hiển nhiên làanhta biết Nghiêm Túc, hơn nữa cũng biết đối phương hiểurõ nơi này như lòng bàn tay.

Sau khi vào nhà, Nghiêm Túc cũngkhôngcó thay dép, giày da giẫm vài bước vào sau đó xoay người nói với Quản lý Trần: “Tốt, mọi người đều ra ngoài đi, không có gì đặc biệt rồi sẽ không gọi mọi người.”

Quản lý Trần liên tục nói không sao, mặt đầy tươi cười dẫn cấp dưới đi. Sau khi họ đi, Nghiêm Túc liền nói với Vương Tử: “Phòng của con ở lầu hai, đem va li lên sắp xếp đi.”

Vương Tử nhưng lại rất nghe lời, một lời kháng nghị cũng không có, thân hình nhonhỏ xách cái va li màu vàng cũng không lớn hướng về cầu thang. Phương Châm định giúp cậu, lại bị Nghiêm Túc trừng mắt, ý cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Phương Châm lập tức hiểu được, lúng túng cười cười với anh, không có can thiệp vào chuyện giữa hai ch con bọn họ. Nghiêm Túc lại nói với Phương Châm: “Phòng của em ở lầu ba, muốn đi xem không?”

Phương Châm tất nhiên nói muốn, nói xong liền đi theo sau đít Vương Tử lên lầu. Nghiêm Túc theo cô đến cửa phòng, đem cửa mở ra thay cô. Trước khi bước vào Phương Châm theo bản năng hỏi: “anh nghĩ ở đâu, lầu một sao?”

“không, tôi cũng ở tầng này.”

“Tầng này, chỗ nào?”

“Ở đối diện phòng em.” Nghiêm Túc vừa nói vừa xoay người đẩy cửa căn phòng đối diện ra.

Phương Châm lập tức khẩn trương, duỗi tay nắm lấy nắm cửa của mình, thì nghe Nghiêm Túc ở phía sau nói: “Cửa phòng có gắn khóa, em có thể yên tâm ngủ. Hơn nữa, tôi cũng không phải người bị ối như vậy. Hai người chúng ta cũng không phải là lần đầu ở trong cùng một nhà, em hoàn toàn không cần lo lắng.”

Phương Châm nhớ đến lúc ở nhà bà Nghiêm, quả thật cô và Nghiêm Túc cũng xem như là ở chung một nhà. Nhưng tình huống lúc đó với bây giờ không giống nhau, khi đó trong nhà nhiều người ở như vậy, phòng hai người lại cách xa như vậy. Huống chi, lúc đó địch ý của Nghiêm Túc đối với cô rõ ràng như vậy, mà bây giờ....

Cô nhanh chóng lắc đầu, chui vào phòng. Vừa định đóng cửa thì nghe được giọng nói của Nghiêm Túc: “Hơn nữa tôi cảm thấy ngủ cùng với em... thì người bị thua thiệt hẳn là tôi.”

Lúc đó chuyện Nghiêm Túc giơ tay lên chặn lại cửa phòng Phương Châm. Giống như hôm đó ở nhà cô vậy.

Phương Châm biết khí lực của mình không phải là đối thủ của Nghiêm Túc, dứt khoát để tay xuống, yên lặng lùi về phía sau vài bước. Nghiêm Túc nhìn về mặt khẩn trương của cô, cố nén cười nói: “Ban ngày đã muốn đi ngủ? Nhanh chóng thay quần áo, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm nữa.”

“Chuyện gì?”

“Theo Vương Tử chơi mừng sinh nhật.”

Phương Châm phục hồi lại tinh thần: “Nha, vậy thì đi thôi.”

cô không muốn ở lại trong phòng này, không phải là căn phòng không đủ lớn, không đủ đẹp, chủ yếu là bởi vì Nghiêm Túc đứng trước mặt làm cô có một áp lực vô hình rất lớn.

nó xong cô nhấc chân bước ra ngoài, lại bị Nghiêm Túc gọi lại: “Đợi chút, thay quần áo xong lại đi.”

Phương Châm cúi đầu nhìn quần áo của mình: “Quần áo của tôi không được sao, chưa đạt quy định hay là đẳng cấp? đi chơi sinh nhật Vương Tử cũng không đến mức phải mặc lễ phục nha. anh làm party sinh nhật cho Vương Tử sao?”

Nghiêm Túc cười nhem một tiếng, đi đến trước tủ quần áo, mở tủ: “không có, chỉ có ba người chúng ta, không có ai khác. Nhưng là vẫn phải thay quần áo, quần áo của em không được.”

Phương Châm thầm nghĩ có phải quần áo quá rẻ mạt, đi ra ngoài sẽ làm mất mặt hay không? Nhưng lần trước đến nhà trẻ của Vương Tử, cô cũng không mặc nhãn hiệu nổi tiếng gì, cũng không thấy anh ta để ý đến nha.

Nghiêm Túc thấy cô ngần người liền quơ quơ tay trước mặt cô: “Nhanh chọn một thứ đi, đừng đứng ngần ra vậy. Chắc Vương Tử cũng đã thay quần áo rồi, một lát lại đi lên thúc giục.”

Phương Châm cũng không có cách nào, chỉ có thể đi đến nhìn theo tay Nghiêm Túc, cô lập tức liền sững sờ.

Tủ quần áo chiếm hết bức tường, trong tủ treo vô số quần áo, mọi loại phong cách kiểu dáng, xuân hạ thu đông đều đủ, hoàn toàn thể hiện phong thái đại gia của Nghiêm Túc.

Phương Châm kinh ngạc trong nháy mắt, liền nói: “anh chuẩn bị nhiều như vậy làm gì? Tôi chỉ ở một buổi chiều. Tùy tiện thay một bộ là được.”

“Những thứ này cũng không hẳn là phải mặc bây giờ.” Nghiêm Túc vừa nói vừa bước ra phía sau vài bước, đem cửa tủ quần áo mở hết ra, sau đó chỉ vào một dãy màu sắc tươi đẹp nói: “Em phải mặc cái này.”

Là áo tắm. Phương Châm vừa nhìn một cái liền nói: “Tại sao lại mặc cái này? đi bơi sao?” chỗ này vẫn là đất liền nha, cũng không có biển, cô chỉ có thể nghĩ là đi bơi thôi.

Nghiêm Túc cũng không để ý đến cô, thấy cô đứng yên liền chọn thay cô. Cuối cùng cầm một cái màu vàng sáng đẩy vào ngực Phương Châm, vẻ mặt nghiêm túc nói: “không, chúng ta đi tắm.” (-.-“)

--- --- ---

Nửa tiếng sau, Phương Châm theo Nghiêm Túc vào bãi tắm, sau đó liền nhìn không được cười.

Đây là một trong những bãi tắm không phân biệt nam nữ, chiếm diện tích còn lớn hơn so với sân bóng rổ. Bãi tắm được xây trong lòng núi, mang theo chút hương vị cổ xưa, hoàn toàn khác biệt với những bãi tắm xa hoa trang bị thiết bị xa hoa hiện đại trong thành phố.

Phương Châm nhìn vài người trước mặt, bùn lầy đầy mắt miệng không phân biệt không phân biệt được ai với ai, thầm nghĩ bãi tắm này xây dựng như thế này thật tốt. Làm cho cô cảm giác giống như mình đang trở lại xã hội nguyên thủy, chỉ còn thiếu một vòng cành lá vòng bên hông làm quần thôi.

Lặng nhắng nửa ngày, hóa ra là đến tắm bùn. Phương Châm nhìn người ta dính đầy bùn xanh từ đầu đến chân, lại nhìn mình, bật cười: “Đây là tắm sao? So với không tắm còn bẩn hơn nha.”

“Hiệu quả của nó chính là ở chỗ đó.” trên người Nghiêm Túc mặc một cái quần áo thun ngắn tay, bên dưới cũng là một cái quần sooc ngắn, vừa bước

vào đây liền đem Vương Tử lột sạch, chỉ chừa lại chiếc quần bơi nhỏ.

anh vỗ vỗ hông thẳng bé: “Được rồi, chơi đi, muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy.”

Vương Tử hoan hô một tiếng, vui vẻ nhảy vào đồng bùn nhão trong hồ chơi đùa. Thân thể mới dính chút bùn lập tức trở nên vô cùng bần. hai tay cậu vừa nắm hai nắm bùn bôi lên người, vừa quay đầu gọi họ: “Nhanh đến đây nha.”

Nghiêm Túc vỗ vỗ vai Phương Châm: “Chơi thôi.”

nói xong anh cũng cởi bỏ quần áo bên ngoài, giống như Vương Tử chỉ mặc một cái quần bơi. Phương Châm liếc mắt liền nhìn thấy cơ ngực mạnh mẽ đầy sức sống của anh phập phồng, xuống chút nữa là góc cạnh rõ ràng của cơ bụng. Xuống chút nữa..... (><)

cô không dám nhìn nữa, quay đầu muốn đi. cô cảm giác mình nhất định là điên rồi, từ lúc đồng ý đến nhà trẻ của Vương Tử xem biểu diễn cuộc sống của cô liền đi lệch lên một con đường một đi không trở lại.

Thậm chí cô còn có chút hận mình, trước kia mạnh miệng như vậy, nói hận Nghiêm Túc như gì. Năm năm ở trong tù, mỗi lần công nghệ đến cái tên này là trái tim lại muốn rỉ máu. Nhưng bây giờ, không quá nửa năm, cũng bởi vì anh ta giúp đỡ cô mấy lần, cũng bởi vì hành động quan tâm chăm sóc của anh ta, cũng bởi vì anh ta cho cô một túi thức ăn nhanh lại từng thổ lộ với cô, cô liền không phân rõ đông tây nam bắc.

Người hiện đại không nói đến liệt nữ trinh tiết, La Thế chết đã hơn năm năm rồi, cô tìm bạn trai thì cũng không có gì đáng trách. Nhưng cô cũng không thể tìm Nghiêm Túc. không nói đến chuyện anh ta bức chết La Thế, chính là gia thế của anh cũng khiến cô và anh tuyệt đối không thể bước cùng nhau.

Phương Châm cảm thấy mình nên đi, cho dù dựa vào đôi chân cũng có thể trở về trong thành phố nha.

Nhưng Nghiêm Túc nào có bỏ qua chocô, cánh tay dài giơ lên, trực tiếp ôm eocô, kéo cả người cô vào trong ngực. giây phút đụng vào da thịt anh, trong đầu Phương Châm oanh một tiếng, cả người đỏ lên.

Nghiêm Túc nhìn vành tai đỏ rực của cô, cười nói: “Nhanh cởi đồ rồi xuống chơi với Vương Tử. Chuyện đồng ý với trênhỏ thì phải làm được.”

“Nhưng.....” Phương Châm xoay đầu lại, muốn nhìn những tượng đất trong bãi tắm kia, kết quả đầu vừa xoay bốn mươi lăm độ liền chạm phải ánh mắt Nghiêm Túc.

một đôi mắt đen nhánh lại sáng ngời, bên trong tràn đầy kiên nghị và mạnh mẽ, phần lớn người bị ánh mắt này trừng một cái, đoán là cơm cũng đều không muốn ăn.

Phương Châm cảm giác mình cũng sắp không muốn ăn cơm rồi. Nhưng cô còn muốn giãy ra: “Chỗ này quá cởi mở, không thích hợp với tôi.”

“Trênhỏ cũng có thể chơi, có cái gì không thích hợp với em.”

“Bởi vì tôi không phải trẻ con nha.”

“không sao.” Nghiêm Túc vỗ vỗ đầu Phương Châm, “không cần xấu hổ, bôibùn lên mặt thì ai biết được em là người hay là quý. Nhanh cởi đồ đi, muốn tôi giúp đỡ không?”

Đùa sao, đương nhiên là không cần. Phương Châm phát hiện Nghiêm Túc đối với mình càng ngày càng can rở, đàn ông đều là như vậy, một khi bạn cho anh ta chút hòa nhã, anh ta liền trèo lên được voi đòi tiên? Sớm biết năm đó năm đó cũng không nên một đêm bưng anh một dao, trực tiếp cắt tiêu j j thì tốt rồi.

(Tiểu jj: tên thường gọi tiểu huynh đệ.....quả thật editor k thể nghĩ ra từ văn nhả nên để z nhé ><)

Nghĩ đến đây cô liền theo bản năng cúi đầu. Nghiêm Túc mặc một cái quần bơi màu đen, trên cơ bản là trừ vị trí quan trọng thì tất cả đều lộ thịt. Phương Châm không phải là thiếu nữ ngây thơ, vật kia của đàn ông cô không chỉ từng dùng mắt nhìn qua, nhìn thấy đường con của nó đi vào chỗ kia cô liền bị dọa đến nghiêng đầu lại yên lặng lắc đầu.

thật không nên, cứ như vậy nữ cô sẽ thành sắc nữ mất.

Dưới ánh mắt Nghiêm Túc, Phương Châm cởi bỏ quần áo bên ngoài, lộ ra áo tắm màu vàng sáng bên trong. cô vẫn phải cảm ơn Nghiêm Túc xuống tay lưu tình, chọn đồ tắm cho cô giống như là váy ngắn, phía trên là dây đeo, phía dưới thì có một cái váy ngắn che, cảm giác giống như mặc chiếc váy mùa hè.

Nhưng dù là như vậy, trong nháy mắt cởi quần áo ngoài ra cô vẫn có chút mất tự nhiên, hai tay ôm ngực,, cảm thấy tất cả ánh mắt đều dán lên người mình.

thật ra nhiều người ở đây lúc đầu đều là nhìn Nghiêm Túc, gương mặt đáng vẻ xuất chúng thì đi đến đâu cũng sẽ khiến người khác chú ý. Cuối cùng ánh mắt mọi người liền rơi lên người Phương Châm. Bởi vì tất cả bọn họ thật tò mò người đàn ông xuất sắc như vậy sánh đôi với cô gái như thế nào.

Hầu như tất cả mọi người khắp người đều là bùn, trét đến cha mẹ họ đều nhận không ra. Cho nên những ánh mắt kia liền vô cùng càn rỡ, trong ánh mắt các cô gái đều là xoi mói, đàn ông đa phần là nghiền ngẫm. Tất cả đều chờ Phương Châm cởi quần áo ngoài ra, muốn nhìn một chút dưới gương mặt tươi trẻ này cất giấu một thân hình nóng bỏng thế nào.

Kết quả khi quần áo được cởi ra thì mọi người không khỏi có chút thất vọng, thân hình phương châm không thể nói là rất kém cỏi, eo nhỏ, chân thon

tỷ lệ rất tốt, chính là ngực hơi nhỏ chút, người thông hiểu đều đoán là cỡ B. Thân hình như vậy cùng với gương mặt cô thật là rất hài hòa, nhưng đẩy vào trong đám người thì cực khó tìm thấy, cùng với Nghiêm Túc thân hình cực kỳ xuất sắc đứng chung một chỗ liền chênh lệch thật lớn.

Cho nên trong lòng mọi người lại nổi lên nghi ngờ. Một cô gái thoát nhìn cũng không quá chói mắt làm sao có thể câu dẫn một người giàu có đẹp trai như Nghiêm Túc.

Lúc mọi người nhìn Phương Châm, Nghiêm Túc cũng đang nhìn. Anh mang Phương Châm đến đây không hẳn là cố ý, nhưng tâm bèn thật sự rất tốt. Anh đối với thân hình phụ nữ cũng không có yêu cầu cao, giống phụ nữ là được rồi (ý anh là không khác người là được ++). Thân hình Phương Châm nhìn như eo ra eo mỏng ra mỏng, mặc dù không nóng bỏng nhưng nhìn cũng rất tốt.

Phụ nữ nhà anh vẫn là nên coi trọng cảm giác của họ. Nếu theo đuổi một người thân hình nóng bỏng thì hẳn có thể tìm những cô gái kia hàng đêm ca thú.

Phương Châm bị mọi người nhìn như vậy rất không thoải mái, không có cách nào liền phát giận với người bên cạnh, trừng trừng Nghiêm Túc nói: “Nhìn cái gì?”

“Tôi đang suy nghĩ, lời nói vừa rồi của tôi rất có lý. Cùng em lên giường người chịu thua thiệt là tôi.”

Phương Châm lườm cái với anh, cũng thừa nhận thân hình Nghiêm Túc vô cùng có tính gợi cảm. Cô mang theo bất mãn nhìn anh một cái nhìn xem thường, sau đó nhanh chóng nhảy vào bãi bùn, đem mình từ đầu đến chân bôi trét một lần.

Như vậy cũng tốt, so với lúc này mặc một bộ quần áo đặc biệt tốt hơn, loại quần bách vừa rồi cũng lập tức liền biến mất.

Vương Tử không khác gì tượng đất Châu Phi, bởi vì đuối theo chơi với những người khác cậu còn té ngã, miệng ăn đầy bùn. Nghiêm Túc xem thường vỗ vỗ mông cậu: “Được rồi, ăn no có thể tiết kiệm cơm tối rồi.”

Vương Tử cũng không để ý, phun bùn ra rồi lại tiếp tục chơi đùa.

Phương Châm nhìn cả người toàn bùn thỏa mãn im lặng tựa vào thành hồ. thật là có chút ngại ngùng, cảm thấy mọi người thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm cô. Thế nên cô mới muốn bôi bùn lên mặt để người khác nhận không ra cô.

Nghiêm Túc cũng tựa thành hồ vào gần cạnh cô, không nói lời nào. Có vài người đẹp mượn cơ đến chào hỏi, Nghiêm Túc vừa khách sáo vừa hời hợt đuối đi, cũng không nói nhiều hơn một câu.

Phương Châm cảm thấy không khí bây giờ thật có chút lúng túng, liền chủ động nói chuyện với anh: “Tại sao lại từ chối, rõ ràng là rất xinh đẹp.”

“Bên cạnh tôi không thiếu nhất chính là người đẹp. Em không chơi nữa sao? Đừng nói với tôi em đang ở đây xấu hổ.”

“không sai, quả thật tôi thấy không được tự nhiên lắm.”

“Tất cả mọi người đều như vậy, có cái gì mà xấu hổ.” Nghiêm Túc suy nghĩ một chút, năm một khối bùn bôi lên mặt Phương Châm, “Như vậy là được, em cũng đừng khẩn trương quá. Em nhìn xem, ngày cả quần áo người ta cũng không mặc, em hoàn toàn không cần xấu hổ.”

Phương Châm vuốt bùn trên mặt, nhin không được nhe răng ra: “Người nào không mặc quần áo?”

“Đó, là người đó.”

Phương Châm cho là Nghiêm Túcnóilàmộtngười đẹp nào, kết quả nhìn theo taynhạilàmộtngười đàn ông vạm vỡ, giống như ngọn núi đứng sừng sững ở chỗ đó,đangnắm bùn bôi lên người. Phương Châm vừa xoay qua đúng lúc nhìn thấy nửa người dưới của đối phương, cái thứ nhất nhìn thấy được hẳn là....khôngmặc cái gì.

côphản xạ theo bản năng, giơ tay lên che mắt, nghiêng răng: “anhlà đồ khốn kiếp,anhcố ý.”

“đíchơi nên thả lỏngmộtchút, đều cởi hết đồ rathìcòn cái gì mà căng thẳng.”

Phương Châm thử suy nghĩmộtchút, cảm thấy rất có lý: “khôngsai,anhnóirất đúng, ngay cả nhà tù tôi cũng đềuđiđi, còn có gì mà sợ hãi.”

côvừanóivừa nắmmộtkhối bùn lên,khôngkhách sáo bôi lên khuôn mặt Nghiêm Túcn. Khuôn mặt trắngrõnét của Nghiêm Túcn lập tức thay đổi thànhmộtngười nhà nông.

anhcũngkhôngngại hình tượng bị phá hủy, đống bùn trong tay cũng bôi lên mặt Phương Châm. Phương Châm cũngkhôngchút yếu kém, bắt đầu tấn công alijanh. Cho nên, hôm nay hai người ở trong đống bùn chơi đùathậtsảng khoái, đến cuối cùng Phương Châm đùa đến đầu óc có chút mơ hồ rồi, lúc cầm bùn bôi lên Nghiêm Túcnhôngchỉ tấn công mặt, cánh tay màtrênngườitrênđùi tất cả đều tấn công đến, thậm chí có lần còn tấn công vào bên dưới rốn ba tấc nữa. (Cindy: dưới rốn ba tấc là githìmời quay sang kiểm chứng zứ ox hay gấu gì gì đó, editor còn độc thân ngây thơ chong xáng nên chưa thể kiểm chứng được👉)

Lúc ấykhôngcảm thấy lúng túng, lúc saucôtrở về phòng tắm nhớ đến cái này liền đỏ mặt.côgiơ bàn tay từ trong bồn tắm lên nhìn chăm chăm.trêntay dường như còn lưu lại nhiệt độ của Nghiêm Túcn, nong nóng căng

đầy, cô thậm chí còn tính toán vật kia của Nghiêm Túc rốt cuộc dài bao nhiêu. (>_<)

cô cảm giác mình hoàn toàn biến thành sắc nữ, sau khi nhìn thấy thân thể trần trụi không che đậy của đàn ông, bản tính sắc nữ bị chôn nếm đã lâu trong cơ thể cô nhanh chóng thức tỉnh rồi.

Phương Châm giơ tay đánh mình một tát. Kết quả lúc cô nghe một tiếng “Ba” giòn vang thì trước mắt cô tối tăm, cả phòng tắm đều rơi vào trong bóng tối vô tận.

Hình như là cúp điện?

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 34: Nhìn không sót một cái gì

Edit: Cindy.

Phương Châm trầm mặc một hồi trong bóng tối, sau đó trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

Là trò đùa sao?

Cả biệt thự đều được trang bị điều hòa, nhưng lúc này bị mất điện lò sưởi trong phòng tắm liền ngừng hoạt động. Cả người Phương Châm ngâm trong nước, nhìn không được run rẩy, đợi ánh mắt thích ứng được với bóng tối trong phòng tắm, liền từ từ lần mò leo ra bồn tắm.

cô tìm khăn tắm lau mình qua loa, sau đó lại mò mẫm tìm đồ ngủ của mình. Áo ngủ này cũng là Nghiêm Túc chuẩn bị, áo ngủ bằng tơ tằm, ngăn đến khó khăn lắm mới có thể che cái mông.

Bởi vì quá tối, Phương Châm không có tìm được dép, chỉ có thể đi chân trần ra khỏi phòng tắm. Cô vốn cho là chỉ có phòng tắm bị mất điện, không nghĩ đến đèn phòng ngủ cũng không phát sáng. Cũng may căn phòng này ngay dưới tầng thượng, Phương Châm đi đến trước cửa sổ thủy tinh kéo rèm cửa sổ ra, ánh trăng như nước chiếu vào phòng, rốt cuộc có thể mơ hồ thấy được bài trí trong phòng.

Khí ẩm trong phòng chưa tiêu tán hoàn toàn, thấm dưới chân so với gạch sàn phòng tắm ẩm áp hơn nhiều. Phương Châm vòng vo trong phòng mấy vòng, cảm thấy dựa vào khả năng của mình không có cách nào khôi phục lại

hệ thống cung cấp điện, cho nên cô cầm lấy áo khoác trên sofa, khoác lên người rồi đi ra cửa.

Vừa mới mở cửa, một cỗ hơi lạnh ập vào mặt, Phương Châm nhin không được co rúm lại một chút. Điều hòa trong hành lang cùng ngưng hoạt động, nhưng là đèn trong hành lang lại sáng, chỉ là hơi tối hơn một chút so với bình thường. Điều này làm cho người khác cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Phương Châm đang đứng tại chỗ ngăn người thì cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra, còn lộ ra một chút ánh sáng ấm áp phía sau. Phương Châm không khỏi ngần ra, hỏi: “Phòng này có điện sao?”

“không, toàn bộ thiết bị điện đều không làm việc, đó là máy tính.”

“Trong phòng tôi cũng không có điện.” Phương Châm chỉ chỉ phòng mình, bổ sung thêm một câu, “Tôi đang muốn tìm người đến xem thử.”

Nghiêm Túc khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười. Ánh mắt của anh không chút khách khí nhìn thẳng lên người Phương Châm. Bên ngoài là một áo khoác lông màu đen, bên trong là váy ngủ tơ tằm màu hồng, hai chân đều trống trơn. Bộ dáng này đi ra ngoài đừng nói là dâm tặc, ngay cả “chính nhân quân tử” cũng không cảm lòng được.

“Em tính mặc như vậy đi ra ngoài?”

Phương Châm cúi đầu nhìn mình một chút, trước ngực lộ một mảng tuyết trắng. Cổ váy ngủ thật quá lớn, ngay cả hai bầu vú cũng không che kín được hoàn toàn. cô hoảng hồn, vội vàng kéo cổ áo khoác, che lại thật chặt.

Sau đó cô nói: “Vậy anh đi đi.”

Nghiêm Túc ăn mặc rất nghiêm chỉnh. Có lẽ anh cũng vừa tắm xong, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới là quần tây màu xám nhạt. Nút áo sơ mi chưa được cài toàn bộ, đếm từ trên xuống dưới có ba

cái nút chưa cài, cổ áo mở rộng loáng thoáng có thể thấy được xương quai xanh bên trong, lồng ngực rắn chắc như sắt như thép, Phương Châm lập tức nhớ đến một màn lúc chiều ở bãi tắm.

Dáng người Nghiêm Túc thật quá tốt. Đều nói phụ nữ thân hình nóng bỏng dễ khiến cho người ta phạm tội, hôm nay Phương Châm mới biết được thừa đàn ông dáng người gợi cảm cũng khiến người ta không chống đỡ nổi.

cô có chút xấu hổ, dùng sức lắc đầu, đem ý nghĩ mơ hồ này đá văng ra khỏi đầu.

“Tôi vừa tắm xong đang cài nút áo.” Dường như phát hiện ánh mắt của Phương Châm, Nghiêm Túc cười giải thích. Tay của anh đặt trên cúc áo thứ ba, cúi đầu nhìn thoáng qua lại nói, “Vốn dĩ còn muốn cài thêm, nhưng là bây giờ tôi cảm thấy như vậy cũng rất tốt, mát mẻ.” (+.+)

Phương Châm lúng túng vô cùng, lui vào trong phòng: “anh tìm người đến kiểm tra một chút xem, tôi vào phòng trước.”

“Chờ một chút.” Nghiêm Túc lại một lần nữa giơ tay chặn cửa phòng cô, “Hay là tôi kiểm tra trước một chút. tôi vừa mới kiểm tra phòng tôi một vòng, không phát hiện vấn đề gì. Bây giờ lại xem phòng em một chút, em có đem theo vật gì sử dụng điện thật mạnh không?” (ý là thiết bị hút điện mạnh dẫn đến quá tải thì cầu dao sẽ tự động ngắt điện..)

“không có, tôi không có mang đến, chỉ có điện thoại di động.” Phương Châm nghiêng người sang một bên để Nghiêm Túc vào phòng, đi theo sau lưng anh hỏi, “anh hiểu về điện à, không mời thợ điện chuyên nghiệp đến được không?”

“Biết một chút, không biết nhiều. Bây giờ đã trẻ thế này thợ điện cũng đã sớm về rồi.” Nghiêm Túc tùy tiện tìm lý do cho mình. Thực tế, thợ điện tại Lâm Du lịch hai mươi bốn giờ đều có mặt chờ lệnh, nhưng anh dám chắc là Phương Châm vừa ra từ không lâu không biết được chuyện này, liền gạt cô đi

dàng. Đêm khuya yên tĩnh, anh làm sao có thể tìm người đến phá hỏng không khí.

“Hay là để tôi kiểm tra một chút xem.” Nghiêm Túc vừa nói vừa xoay người đến cầu thang, nhìn xuống phía dưới một chút, lại quay lại nói, “Là một cầu thang hai đều có điện, chỉ có cầu thang ba không có điện. đúng là thiết bị điện nào đó trong phòng làm cầu dao cầu thang ba bị đứt.”

Nghiêm Túc thuận miệng nói. Anh làm một thiếu gia sống an nhàn sung sướng làm sao có thể hiểu về điện, bị ngắt điện anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Có lẽ không liên quan đến anh và Phương Châm, có lẽ là điều hòa trung tâm có vấn đề khiến đường dây này bị đứt cầu dao, cho nên cầu thang ba mới bị mất điện. nhưng vì trong hành lang được trang bị đèn khẩn cấp, một khi đèn điện bị ngắt thì đèn khẩn cấp sẽ tự động sáng lên.

Nhưng là những điều này đều là đoán lung tung, trên thực tế anh cũng không quan tâm đến cái này. không quản nó là làm sao bị mất điện. hiện tại, Phương Châm và anh cùng mặc đồ ngủ, cùng đứng ngay phòng ngủ, anh nào còn có lòng dạ quan tâm đến nó.

Nghiêm Túc vào phòng, đi một vòng xong đứng lại, Phương Châm đi theo phía sau anh, bởi vì ánh sáng quá yếu trong chốc lát không thấy đối phương đứng lại, cô bước về phía trước mấy bước, kết quả thiếu chút nữa là đụng đầu lên lưng Nghiêm Túc.

Cũng may cô tránh kịp thời, dừng cách Nghiêm Túc khoảng cách không đến 10cm. cô vừa đứng lại, Nghiêm Túc liền xoay lưng lại, ánh sáng của đèn pin trên tay anh chiếu lên mặt Phương Châm.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng rơi lên mặt, Phương Châm không mở mắt được, cô giơ tay lên che hai mắt, không vui nói: “Bật đèn pin làm gì thế?”

“Tìm xem chỗ nào có vấn đề.”

Phương Châm suy nghĩ một lúc, xoay người đi ra cửa: “Được rồi, anh đi, tôi ra ngoài chờ anh.”

“Lấy cho tôi cái ghế.” Nghiêm Túc gọi cô lại, “Tôi kiểm tra đèn trần một chút.”

“Có cần thiết không?”

Nghiêm Túc không trả lời vấn đề của cô, xoay đầu nhìn về hướng phòng tắm, đèn pin trong tay chiếu lên cửa phòng tắm: “Em vừa mới tắm xong đúng không? Có phải là phòng tắm có vấn đề gì hay không, nếu không thì vào xem thử một chút.”

Phương Châm vội vàng cầm ghế đầu đến: “Hay là anh kiểm tra đèn trần trước đi.” Đùa sao? Trong phòng tắm đều là quần áo vừa thay ra, đèn tắt tối om cô cũng không thu dọn. Bây giờ để Nghiêm Túc cầm đèn pin đi vào thì chẳng phải là nhìn không sót cái gì sao.

Nghiêm Túc nhìn ghế đầu đặt trước mặt mình, cười thỏa mãn. Anh muốn kiểm tra đèn trần chỉ là lấy cớ thôi, sau đó Phương Châm muốn ra ngoài anh liền thuận miệng nói muốn kiểm tra phòng tắm. Anh biết Phương Châm vừa tắm xong, phòng tắm liền làm một đống bừa bộn.

Tiếp xúc với Phương Châm càng lâu, Nghiêm Túc lại càng có thể dễ dàng bắt bẻ cô. Kiên cường và lạnh nhạt từ trước đến nay của cô chỉ là ngụy trang, cô vốn là da mặt mỏng lại hay sĩ diện, còn nhạy cảm, yếu ớt. Cuộc sống lao tù chỉ là mài dũa ý chí của cô thôi, có thể có tác dụng ở những vấn đề khác cô gặp phải trong cuộc sống. Nhưng ở vấn đề tình cảm, đặc biệt là quan hệ nam nữ, cô trong nháy mắt trở về là tiểu bạch thỏ.

thật ra, Phương Châm là người rất mềm lòng.

Nghiêm Túc cảm thán một câu ở trong lòng, sau đó đứng lên ghế, cầm đèn pin giả vờ kiểm tra chùm đèn thủy tinh lớn treo ngược trên trần nhà.

anhchơi xấu cố ý muốn vào phòng kiểm trathậtrathìcũngkhôngcó ý gì, chỉ là muốn Phương Châm chờ lâumộtchút. về phần chờ cái gì, tạm thờianh còn chưa nghĩ ra.

Phương Châm ở bên dưới giúpanhvịn ghế,thậtrathìcũngkhôngcó vịn ghêthật, chỉ là đứng ở đó để phòng lỡ như có chuyện gì thôi. Nghiêm Túc nhìn vô cùng nghiêm túc, ánh sáng của đèn pin soi lên nửa bên mặtanhtrông gương mặtanhgiống nhưmộtbức điêu khắc đầy góc cạnh, kể cả năm giác quan cũng trở nên sâu sắc hơn.

Khoảng chừng năm phút, Phương Châm nhìkhôngđược hỏi: “Có vấn đề gìkhông?”

“Tạm thời chưa nhìn ra.”

“Vậyanhxuống đâyđi, đứng cao như vậy lỡ như ngã....”

Nghiêm Túc cười cười, tay cầm đèn pin rọi xuống chân Phương Châm. Vừa mới tắt xong làn dacôgần như trong suốt, kết hợp với ngón chân mảnh khảnh củacô,thậtlàmột bức tranh vẽ tuyệt đẹp.

Trong lòng Nghiêm Túc khẽ động, chủ động tắt đèn pin. Phương Châm vội vàng đứng lên.

“khôngcó chuyện gì,khôngcó trật chân, chỉ là ngẫmột cái.anhđừng bật đèn pin nữa, ánh mắt tôikhôngchịu được ánh sáng quá chói.”

“Được, vậythìkhôngbật nữa.”

Trong phòngmột màn đen kịt, bởi vì trước đó bị đèn pin rọi vào nên trước mắt Phương Châm có chút mờ mịt. Chờ nửa phút sau,cô mới lần nữa nhìn thấy được, lại pháthiệNghiêm Túc đứng trước mặtcô, chăm chú nhìncô. Cảm giác giông như bịmột cỗ lực lượng lớn mạnh vây quanh, làm cho người takhôngcó chỗ nào để trốn.

Phương Châm có chút lo sợ, nhĩn không được liên tiếp lùi về phía sau. Kết quả vừa lùi mấy bước mông liền đụng phải bàn đọc sách bên cạnh cửa sổ sát đất, trong một lúc không còn đường lui.

Nghiêm Túc dĩ nhiên sẽ không bỏ qua chocô, từ từ tiến đến gần cô đồng thời nhanh chóng ra tay, cả người áp sát Phương Châm đồng thời hai tay đặt hai bên người cô, mạnh mẽ chống lên bàn đọc sách.

“Mặt em sao thế?”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên, Phương Châm cảm thấy đầu vầng mắt hoa: “Cái gì?”

“Dường như hơi đỏ, va vào đâu rồi sao?”

Phương Châm lập tức nhớ ra, đó là lúc đang tắm cô tát một tát để lại vết đỏ. Bởi vì đột nhiên mất điện, cô liền quên chuyện này đi.

Bây giờ Nghiêm Túc nhắc đến.....

“không, không có gì.”

“Để tôi xem.”

Khi nói chuyện Nghiêm Túc đã giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Phương Châm, nhột nhột, cảm giác có chút thô ráp, nhưng lại vô cùng chân thật.

Phương Châm nhĩn không được co rúm thân thể lại một chút, không phải bởi vì lạnh, mà là vì không thể được dòng điện mạnh mẽ nhảy lên ở trong thân thể.

Dường như Nghiêm Túc cũng cảm thấy giống như vậy, sờ một chỗ lát, anh rất cuộckhôngthỏa mãn với hành động này nữa, thân hình nghiêng

về phía trước, một tay ôm eo Phương Châm, kéo cả người nàng vào trong ngực, sau đó lại hướng về đôi môi của cô, mạnh mẽ lại suồng sã hôn xuống.

--- --- ---

Máu cả người Phương Châm sôi lên, không chút suy nghĩ liền giơ tay đánh lên ngực Nghiêm Túc.

Dường như Nghiêm Túc đã lường trước được hành động này của cô, anh sớm phòng bị, trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, dùng sức mạnh mẽ ấn tay cô xuống bàn đọc sách, mặc cho Phương Châm dùng sức thế nào cũng đều tránh không thoát.

Phương Châm giận đến mắt nổ đom đóm, đôi môi lại cứ bị người ta cắn mút chặt chẽ, cô há miệng mấy lần muốn cắn lưỡi Nghiêm Túc, tuy nhiên cũng bị đối phương tránh được, còn để đối phương hút hết phân tử không khí trong miệng. Trong phút chốc, Phương Châm vừa giận vừa gập, trong ngực vô cùng khó chịu, lại còn có chút choáng váng.

Cô âm thầm ra sức gọi tên La Thế ở trong lòng, để giữ lại một tia tỉnh táo cuối cùng cho mình. Vùng vẫy hồi lâu cũng không có kết quả, cuối cùng Phương Châm bất đắc dĩ ra đòn hiểm cuối cùng.

Cô dùng hết sức lực cuối cùng còn lại trên người, cong nhẹ đầu gối, hướng về dưới lỗ rốn ba tấc đập tới. Lần này Nghiêm Túc không có lường trước được nên một chút phòng bị cũng không có. Phương Châm ra đòn không thể nói là vô cùng mạnh dù sao thân thể bị quản chế không phát huy được hết sức lực, nhưng tất nhiên vẫn không thể tránh được cảm giác đau đớn.

Nghiêm Túc rên lên một tiếng, cắn lên môi Phương Châm, trong chốc lát một cổ máu tươi tràn ra trong miệng hai người.

Phương Châm cũng bị đau đến rên nhem một tiếng, Nghiêm Túc buông tay cô ra, đem môi dờn khỏi môi của cô.

“Ra tay thật ác độc.” Bảo đao ba mươi năm còn chưa xuất động, cô dự định hại anh không thể dùng luôn đúng không.

Cả người Phương Châm bủn rủn, không còn chút khí lực để nói. Cô mệt mỏi tựa vào bàn đọc sách, bàn tay run rẩy lau đi vết máu trên môi. Lần này Nghiêm Túc cắn không mạnh lắm, chỉ rách da một chút.

Nhưng mùi máu tươi trong phút chốc làm hai người tỉnh táo lại, thân thể Nghiêm Túc hơi nghiêng về phía sau giữ khoảng cách khoảng nửa bước với Phương Châm. Sau đó anh cười khẽ một tiếng nói: “Dường như em chẳng hề ghét anh giống như em nói?”

Ý tứ trong lời nói quá rõ ràng. Phương Châm không phải là cô gái chưa hiểu cuộc sống, cô đương nhiên biết mới vừa rồi thân thể cô có phản ứng như thế nào. Từ phản ứng này cũng có thể nhìn ra tình cảm trong lòng cô đối với Nghiêm Túc cũng gần giống như vậy. Đó không đơn thuần là hận ý, mà thay thế bằng gì đó cô không dám nghĩ cũng không muốn nghĩ đến. Hiện tại cô là một con đà điểu vùi vào trong cát vĩnh viễn cũng sẽ không giờ đầu lên.

Cô muốn thoát ra khỏi vòm ngực của Nghiêm Túc, nhưng cả người từ trên xuống dưới không có một chút khí lực nào, cảm giác khó chịu trong ngực càng lúc càng mãnh liệt, gần như là đè nén hơi thở của cô. Cô ôm ngực hít thở hai cái thật mạnh, không những không có cảm thấy dễ chịu hơn một chút mà ngược lại càng khó chịu hơn.

Nghiêm Túc nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, vội vàng giơ hai tay đỡ cô: “Em lên giường nghỉ ngơi chút đi.”

“không, không cần.”

Nghiêm Túc giơ tay sờ gò má cô: “Rốt cuộc là làm sao lại ngã như vậy?”

Phương Châm tránh né giống như chim sợ cành cong, lập tức nghiêng đầu sang một bên nói: “không có gì, không cần thận trọng phải thôi, anh nhanh chóng tìm người đến sửa đèn đi.”

“Làm sao lại sợ tôi như vậy, tôi ở đây làm em khó chịu sao?”

“Nghiêm Túc.....”

“Phương Châm, anh hỏi em, cuối cùng là vì sao em không chấp nhận anh? Chỉ là vì La Thế sao?”

Phương Châm bị cắt ngang lời, im lặng không nhìn Nghiêm Túc. Trong phòng tối đen, chỉ có chút ánh sáng từ ánh trăng xuyên qua kính thủy tinh xuyên vào trong phòng. Gương mặt Nghiêm Túc biến mất hơn phân nửa trong ánh sáng của ánh trăng, chỉ có đôi mắt kia phát ra ánh sáng kiên nghị, mang theo một cảm giác bức bách khổng lồ.

Phương Châm không dám nhìn vào mắt Nghiêm Túc, cô rất sợ mình sẽ nói ra tất cả những gì chôn giấu trong lòng. Cô bình ổn tâm tình một chút, sau đó nói dối cho qua: “Đúng, là bởi vì La Thế. Tôi với La Thế đã làm tiệc cưới, chỉ thiếu giấy kết hôn hợp pháp. Trên thực tế, trong lòng tôi anh ấy không khác gì người chồng, tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, tôi còn từng có thai đứa con của anh ấy. Anh ấy bởi vì anh mà chết, Nghiêm Túc, cho dù thế nào tôi cũng không thể tiếp nhận được anh. Cho dù anh tài giỏi đến cỡ nào, tôi đều không thể có loại tình cảm đó với anh được.”

Nghiêm Túc hơi cúi đầu, đem cả khuôn mặt chôn vào bóng tối. Ở góc độ này Phương Châm chỉ có thể thấy được đỉnh đầu của anh, đang lúc cô nghĩ có phải mình đã nói những lời làm đối phương tổn thương hay không thì Nghiêm Túc đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: “anh sẽ chứng minh cho em thấy, La Thế không phải anh hại chết.”

“Sao?”

“Nếu em đối với chuyện này mà canh cánh trong lònganhiên tháo cái nút thắt này.khôngnhổ được cây kim trong lòng em,anhnghĩ em mãi mãi cũngkhôngthể tiếp nhậnanh. Phương Châm,anhsẽlàmrõchuyện năm năm trước, em chờđi.”

“Còn có cái gì mà tôikhôngghiếu, chuyện rấtrõràng.”

“Chưa chắc.”

Nghiêm Túc thông thả phun ra hai từ này, lại duỗi tay nắm tay Phương Châm.anhcầm taycôvào trong vạt áo, đem cả lòng bàn tay Phương Châm áp lêntrêndaanh.

Vào khoảng khắc chạm vào da thịt ấm áp của Nghiêm Túc, Phương Châm nhịnkhôngđược run lên.côcố gắng rút tay của mình về, lại nghe Nghiêm Túc nói: “Sờ kĩ chút, đây chính là vết sẹo năm đó domộtdao của em để lại. Phương Châm, cuộc chiến này là em tạo nên. Nếu nhưkhôngcó chuyện năm năm trước,anhcăn bản làkhôngnhớ được em, thậm chí cònkhôngnhận ra em. Em chọn lựa bắt đầu như thế chuyện cũngkhôngphải của mình em nữa. Ngọn lửa này là do em đốt lên,thìem phải chịu trách nhiệm dập tắt nó mới đúng.”

Phương Châm cảm thấy Nghiêm Túc trước mắt hoàn toànkhônggiống lúc trước,anhgiống như Tu la (quỷ thần) bước ra từ địa ngục.khôngphải trước kia Phương Châm chưa từng thấy người hung hãn, trước kia, lúc ở trong tù, có vàicôgáidám đánh nhau công khai trước mặt giám ngục, cũng mặc kệ cả người đầy máu, bị đánh rớt vài cái răng liền khí phách xoay sang chỗ khác phun ra,trênmặt đất đầy những vụn răngnhỏ, tinh thần quả cảm làm cho đến bây giờ Phương Châm cũngkhôngquên.

Nhưng hôm nay sau khicônghìn thấy vẻ mặt của Nghiêm Túc, liền cảm thấy những gì nhìn thấy trước kia cũng chưa là gì. Nghiêm Túc so

với cô gái trong tù còn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần, sức lực của anh mạnh hơn nhiều so với cô, quyền thế, tiền tài, tất cả mọi thứ của anh Phương Châm đều không thể sánh bằng.

anh muốn có được một người phụ nữ rất dễ dàng, đừng nói là yêu, chỉ sợ anh không thích nhưng chỉ cần anh ra tay đối phương liền nhất định sẽ thần phục dưới chân anh.

Mặc dù từ đầu đến cuối Nghiêm Túc cũng không có lấy quyền thế áp chế người khác, nhưng loại ý niệm này lại xuất hiện trong đầu Phương Châm, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt.

cô rốt cuộc có chút sợ người đàn ông này, bị anh giam cầm chừng mười mấy phút, sợ hãi trong lòng Phương Châm càng ngày càng mạnh mẽ. Tất cả nguy trang của cô đều bị vỡ tan trong nháy mắt, lộ ra thế giới nội tâm yếu ớt. cô kinh ngạc nhìn Nghiêm Túc một lúc, sau đó lẩm bẫm nói: “Nghiêm Túc, xem như là tôi cầu xin anh, xin anh bỏ qua cho tôi đi.”

“Muốn anh bỏ qua cho em thế nào?”

“Chúng ta đừng gặp mặt nữa. Tôi rời khỏi Thâm Lam, từ đó không xuất hiện trước mặt anh nữa. anh cũng không cần cố ý đến tìm tôi, xem như cho đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trong thế giới lẫn nhau đi, có được không?”

Nghiêm Túc khé nhếch môi, lông mày từ từ nhíu lại. anh cười mang theo một chút giễu cợt hỏi Phương Châm: “Em cảm thấy có thể không?”

Phương Châm không phản bác được anh, yêu cầu của cô quả thật rất ngây thơ. Đối với Nghiêm Túc mà nói, cho dù gặp cô hay không cũng không có bất kỳ tổn thất gì, như vậy làm sao anh có thể dễ dàng bỏ qua cho cô, chỉ vì để cô sống tốt hơn một chút.

Cảm giác tuyệt vọng xẹt qua trong lòng cô, Phương Châm bất đắc dĩ nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng. Cảm giác được hơi thở của Nghiêm Túc đang từ từ đến gần, thậm chí thân dưới của anh đã áp lên trên người cô.

Tối nay, có lẽ cô chạy trời không khỏi nắng (không tránh được tai vạ) rồi.

Nghĩ vậy, mắt Phương Châm lại có chút ê ẩm. Đang khi cô không biết nên làm thế nào cho phải thì một giọng nói hơi có chút trẻ con vang lên: “Phương Châm, trong phòng chị có.....”

Giọng nói của Vương Tử như một thanh dao nhọn, một dao cắt đứt không khí mập mờ giữa Phương Châm và Nghiêm Túc trong nháy mắt. Cả người hai người đều cứng đờ, tuy nhiên Nghiêm Túc phản ứng rất nhanh, cả người vẫn bao phủ lên người Phương Châm như cũ, ngay cả đầu cũng không quay lại hỏi: “Thế nào, phòng của con không có điện sao?”

“không phải, đèn sáng, chỉ là không có điều hòa thôi.”

Mặc dù không nhìn thấy mặt Vương Tử, nhưng Phương Châm có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cậu lúc nói chuyện.. quả nhiên là anh bạn học còn rất nhỏ nhưng cái gì cũng biết, sau khi nói câu đó, lại “tốt bụng bổ sung thêm một câu: “không có chuyện gì, con đi ngủ, hai người tiếp tục đi, nhỏ tiếng thôi.”

nói xong Vương Tử xoay người đi, còn tốt bụng đóng cửa lại giúp họ. Trong khoảng khắc cánh cửa đóng lại, Phương Châm cuối cùng cảm thấy xong rồi. Một luồng sức mạnh không biết từ đâu đến khiến cô dùng sức thừa dịp Nghiêm Túc còn đang sững sờ đẩy anh ra, sau đó như cơn nhanh như chớp chạy vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Nghiêm Túc chỉ cảm thấy thật muốn cười, vuốt vuốt môi nhớ lại cái hôn lúc nãy. Sau đó anh đi đến trước cửa phòng tắm, giơ tay lên gõ cửa: “Phương Châm, anh đi xem một chút, chắc là điều hòa hỏng rồi.”

Trong phòng tắm im ắng, một chút tiếng động cũng không có. Nghiêm túc lại gõ hai cái: “Em sao thế, có nghe không? Đầu choáng váng muốn hôn mê sao?”

Phía sau cánh cửa, Phương Châm giận đến mức cắn môi, lời của Nghiêm Túc căn bản không phải là quan tâm mà là trêu chọc.

“Tôi không sao, anh đi đi.”

“Được.”

Nghiêm Túc không lưu luyến bước nhanh khỏi phòng Phương Châm. Phương Châm ở trong phòng tắm ngừng thở lắng nghe, cho đến khi vang lên tiếng đóng cửa cô mới thở phào nhẹ nhõm, cả người mềm nhũn xụi lơ trên sàn, trong phút chốc không đứng lên nổi.

May nhờ có Vương Tử, nếu không tối nay sẽ phát sinh chuyện đó. Nhìn biểu hiện vừa rồi của Nghiêm Túc, rất có ý muốn tình toán lại sổ sách lúc trước. Nam nữ đơn độc trong một phòng, cô lại mặc có chút đồ như vậy thực là câu dẫn đối phương. Chỉ sợ lúc đầu Nghiêm Túc chỉ muốn trêu chọc, nhưng sau đó Phương Châm nhận thấy rõ ràng phản ứng sinh lý của anh.

Đàn ông một khi hứng tình, cho dù phụ nữ có phản kháng thế nào cũng không có tác dụng.

Nhưng tại sao Vương Tử không đến sớm một chút nha? Phương Châm có chút ai oán. Nghiêm Túc nói, lâu một lâu hai đều có điện, hiển nhiên là phòng ngủ của Vương Tử cũng có điện. Hẳn là cậu đang xem phim hoạt hình, điều hòa ngừng hoạt động lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến khi trong phòng càng lúc càng lạnh cậu mới kịp phản ứng.

Nếu như cậu đến chậm hơn vài phút thì sẽ nhìn thấy cảnh gì đây?

Phương Châm vừa nghĩ đến hình ảnh kia liền không nhịn được muốn thét lên, đời người còn có thể máu chó hơn một chút không?

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 35-1: Khẩu vị nặng (1)

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 35-2: Khẩu vị nặng (2)

---HẾT CHƯƠNG 35---

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 36-1: Không được như ý (1)

Edit: Cindy

Sau khi từ Làng du lịch về, Phương Châm cho rằng tất cả đều đã qua, không nghĩ đến chuyện máu chó vẫn tiếp tục kéo đến.

Ngày hôm sau, sau ngày Nghiêm mẹ đưa cô về Thâm Lam, Phương Châm nhận được một thông báo, là Quản lý bên công ty vệ sinh nói chocô. Đó là thông báo đuổi việc, không có giải thích nhiều, chỉ một câu “cô không cần đến nữa” là kết thúc.

Quản lý công ty vệ sinh là bạn của mẹ Từ Mỹ Nghi còn có chút chiều cố cô. nói xong lại phát tiền lương chocô. rõ ràng cô không có làm hết tháng, nhưng Quản lý vẫn đưa chocô tiền lương một tháng.

Phương Châm đối với tất cả chuyện này không khỏi mờ mịt, mặc dù biết mình phải đi là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng trước khi đi cô không được hỏi Quản lý: “Có thể nói cho tôi biết vì sao không?”

Bởi vì có chút quan hệ, Quản lý cũng tỏ vẻ rất khó xử: “Tiểu Phương, cô đừng trách tôi, cô thấy chỗ này tôi làm ăn thật không sai, thật là công ty tôi cũng chỉ là cái miếu nhỏ, không đắc tội được với nhân vật lớn. Bên Thâm Lam kia muốn cô đi, tôi cũng không có cách nào. Tôi không thể vì cô mà đắc tội với tập đoàn lớn như vậy, cô thông cảm cho tôi một chút.”

“không sao, Quản lý, tôi hiểu.”

không nghĩ đến lại là Nghiêm Túc. Xem ra ngày đó lời nói kia của cô làm cho anh tức giận, đoán là anh đã nghĩ thông suốt, không dây dưa với cô nữa, cho nên không chốc ở lại Thâm Lam nữa.

Không sao, đi cũng tốt, hiện tại cô có gửi không ít tiền ở ngân hàng, thất nghiệp một thời ngày cũng không đói chết. Cô cầm tiền Quản lý đưa xoay người muốn rời đi, Quản lý còn đưa cô một đoạn đến cửa lớn, tốt bụng nhắc nhở cô: “Tiểu Phương, sau này ra ngoài làm việc phải thông minh một chút, ngàn vạn lần không được đắc tội đến người không thể đắc tội. Bản chất cô rất tốt, lòng dạ cũng không tồi, cũng có chút kiêu ngạo. Cô phải học được cúi đầu trong công việc, lúc cần khéo léo phải khéo léo một chút. Có đôi khi một câu cũng làm hỏng tất cả. Cô hiểu ý tôi không?”

“Tôi hiểu, cảm ơn Quản lý.” Phương Châm tạm biệt Quản lý sau đó xoay người rời khỏi công ty vệ sinh, ngồi xe điện của cô về nhà.

Bị Nghiêm Túc khai trừ, cũng không làm bản thân cô khó chịu gì, có chút tiếc nuối là kế hoạch mua nhà của cô lại phải hoãn lại. Vẫn dĩ cô muốn làm ca đêm để ban ngày có chút thời gian làm thêm việc gì đó, hiện tại mua một căn nhà nhỏ là gánh nặng của cô, kết quả như vậy cô chỉ có thể tìm công việc mới, hơn nữa không cần thiết phải tiếp tục làm công việc làm thêm đó nữa.

Phương Châm ngồi xe điện xuyên qua dòng xe cộ tấp nập, trong lòng vừa buồn bực vừa buồn cười. Bởi vì tâm tình không tốt nên cô cũng không có lòng dạ nấu cơm, định mua vài loại thức ăn để làm sẵn, lại mua mấy lon bia, một mình về nhà uống bia dùng cơm.

Kết quả cô vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của Từ Mỹ Nghi. Phương Châm cũng không bắt ngờ, công việc kia là mẹ Từ Mỹ Nghi giới thiệu, hẳn là Quản lý nói với mẹ cô ấy.

Từ Mỹ Nghi vô cùng tức giận nói: “CẬU đang ở đâu?”

“Mình vừa về đến nhà.”

“Cậu chờ mình, mình qua ngay.”

Phương Châm nhìn một túi thức ăn trong tay một chút, thầm nghĩ Mỹ Nghi cậu cũng đuổi đến giờ cơm sao. Vào nhà, Phương Châm nhìn sang phòng bếp, trước mắt dường như xuất hiện Nghiêm Túc buột tay cầm lấy cái chảo. Thậm chí trong phòng còn xuất hiện mùi thơm của thịt xào tỏi, làm Phương Châm nghĩ đến có chút say.

Cô cười giấu mình điên rồi, đem túi thức ăn trong tay đặt lên bàn, sau đó mở TV. Trong phòng có âm thanh nói chuyện cô sẽ không nghĩ đến Nghiêm Túc.

Sau đó cô xoay người vào phòng bếp, cầm chén đĩa ra ngoài, đem thức ăn đổ ra đĩa. Bởi vì còn phải đợi Từ Mỹ Nghi nên cô không敢 trước, chỉ lấy lon bia, từng ngụm từng ngụm uống xuống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tiếng sau Từ Mỹ Nghi liền vội vàng vàng chạy đến. Chỉ là cô không phải là đến một mình, phía sau còn có thêm một người. Phương Châm uống hơn nửa lon bia, đầu có chút say, sau khi mở cửa thấy Thẩm Khiên đến cùng Từ Mỹ Nghi, cô gây người trong chốc lát.

Hai người kia cũng không khách sáo, trực tiếp vào nhà. Từ Mỹ Nghi nhìn thức ăn trên bàn, lại nhìn lon bia bên cạnh, nói với Phương Châm: “Tâm tình cậu cũng không tệ nha.”

“không có gì. Thẩm Khiên, anh cũng đến rồi.”

Mãi đến lúc này cô mới nhận ra Thẩm Khiên, sau đó cô liền buồn bực: “Sớm biết anh cũng đến thì tôi sẽ mua nhiều thức ăn một chút, lúc Mỹ Nghi gọi điện tôi cũng vừa về đến nhà.”

“không sao, anh không phải là đến dùng cơm. anh ghen nói em mất việc, sợ tâm trạng em không tốt nên cố ý ghé thăm em một chút.”

“Tâm trạng tôi không có gì không tốt, anh nhìn xem tôi còn cố ý mua rượu với thức ăn, tâm trạng tôi rất tốt nha.”

còn nói vậy, Từ Mỹ Nghi và Thẩm Khiên lại cảm thấy cô đang mượn rượu giải sầu. Từ Mỹ Nghi nhìn căn phòng nhỏ, cảm thấy ba người ở trong này thật ngọt ngào, liền đề nghị: “không bằng đến nhà mình đi, nếu muốn uống rượu thì ba người chúng ta cùng uống cho sáng khoái.”

“không cần đâu, mình uống ở nhà là được rồi. Có phải cậu ngại chỗ này quán nhỏ hay không? Mình dẫn đi với cậu, nhỏ thì mới ấm áp. Mùa đông đến, phòng quá lớn, nếu không có khí ấm thì rét chết người nha.”

nói xong lời này cô không khỏi nhớ đến tình cảnh tối hôm đó ở Làng du lịch. Gian phòng kia khá lớn, so với chỗ này còn lớn hơn rất nhiều, điều hòa ngưng hoạt động vài tiếng thì trong phòng càng lúc càng lạnh, cô cuộn mình ở trong chăn dày còn chịu không nổi. May nhờ Nghiêm Túc tìm người.....

Khụ, sao cô lại nhớ đến Nghiêm Túc rồi. Phương Châm có chút giận mình, nói với Từ Mỹ Nghi: “Hai người tùy tiện ngồi đi.” sau đó cô cầm lấy lon bia uống hơn phân nửa tiếp tục uống.

Thẩm Khiên nhìn không được, muốn ngăn cản Phương Châm, Từ Mỹ Nghi lại kéo anh, trừng mắt với anh. Về mặt kia rõ ràng là nói: mặc kệ cô ấy đi, trong lòng cô ấy khó chịu thì cứ để cô ấy uống đi.

Lúc này Thẩm Khiên mới thôi, tìm cái ghế ngồi xuống. Từ Mỹ Nghi cầm lấy một lon bia đưa cho anh họ mình, chính mình cũng khui một lon, sáng khoái giờ liền nói: “Chúng ta uống đi! CMN công việc, ngày mai sẽ tìm cái khác tốt hơn.”

Phương Châm biết họ nghĩ vì mất việc nên tâm trạng không tốt, cô dứt khoát đâm lao thì theo lao cũng không muốn giải thích, cùng lon với Từ Mỹ

Nghi xong uống một ngụm lớn. uống hết một lon cô mới ăn thức ăn, vừa ăn vừa xem TV.

Lúc đầu cô còn nhìn rất rõ ràng, TV đang phát cái gì cô cũng biết. Nhưng từ từ, có thật nhiều hình ảnh xuất hiện trước mắt cô, TV từ một thành hai, từ hai lại thành bốn. Phát cái gì cô cũng không biết nữa, mí mắt dần dần nặng xuống.

Từ Mỹ Nghi và Thẩm Khiên bên cạnh dường như muốn nói cái gì nhưng cô không nghe được nữa, cả người từ từ ngã xuống, cuối cùng gục lên bàn ngủ.

Phương Châm ngủ rồi Thẩm Khiên mới thở phào một cái. anhiếc mắt nhìn Từ Mỹ Nghi hỏi: “Làm sao đây?”

Từ Mỹ Nghi cười, vẻ mặt cứ như tên trộm: “anh hỏi em, em làm sao biết nha. Nếu không em tránh đi, sau đó anh làm gì thì làm?”

Thẩm Khiên giơ tay lên đánh em họ mình một cái: “Lúc nào rồi mà còn đùa kiểu này. Nhanh nghĩ cách xem. cô ấy say đến như vậy, nếu không tối nay em ở đây với cô ấy đi.”

“Tại sao lại là em, anh vội vã chạy đến an ủi cô ấy, cái gì cũng chưa nói liền đi?”

“Vậy làm sao đây, chỗ như vậy, ba người không thể ở cùng được nha.”

Thẩm Khiên đúng là chính nhân quân tử, mặc dù trong lòng thích Phương Châm, nhưng tuyệt đối không có ý thừa dịp người ta say mà giở trò. Nhưng anh thật không yên lòng, Phương Châm một mình ngủ ở đây, cho nên mới đề nghị em họ ở với cô.

Từ Mỹ Nghi một bụng đầy ý nghĩ tình quái. một lòng muốn tác hợp Phương Châm cùng anh họ mình. Như loại cơ hội quan tâm này cô dĩ

nhiên không thể bỏ qua một cách vô ích, cho nên cô đảo mắt đề nghị: “Nếu không thì vậy đi, mang Phương Châm về nhà em. Ba mẹ em đi du lịch rồi, trong nhà chỉ có một mình em, em cũng sợ. Anh họ cũng đến đi, làm bảo vệ cho bọn em.”

Thẩm Khiên có chút xấu hổ, anh nghe hiểu ý ở trong lời của anh đang suy nghĩ muốn nói tiếp thế nào, liền nghe Từ Mỹ Nghi nói: “Ngày mai em phải đi làm, nhưng Phương Châm thì không, không phải là anh cũng đúng lúc được nghỉ sao. Ban ngày em đi làm để Phương Châm ở nhà một mình cũng không được, có anh ở đây thì sẽ không lo lắng nữa.”

Cô vừa nói vừa nháy mắt với Thẩm Khiên, cũng không đợi đối phương đồng ý đã trực tiếp đi đỡ Phương Châm. Thẩm Khiên cũng không nói gì, giúp em họ cùng đỡ Phương Châm xuống lầu, sau đó nhét vào trong xe mình.

Cảm một đường, Phương Châm tựa vào Từ Mỹ Nghi say ngủ, lúc đến Cư xá Từ gia xe bị cấm một cục đá trên đường, cú xóc làm Phương Châm giật mình tỉnh lại.

Cô có chút mơ hồ nhìn bốn phía: “Mỹ Nghi, đây là chỗ nào?”

“Ở trong xe mình.”

“Sao mình lại ở trong xe cậu?”

“Cậu say rượu, mình không yên lòng cậu ở nhà một mình liền đưa cậu về nhà mình. Cậu yên tâm, ba mẹ mình không có ở nhà, hai chúng ta cùng ngủ, cậu đến trò chuyện với mình nha.”

Phương Châm vừa uống là say, từ lượng thật có chút kém. Mặc dù lúc này miễn cưỡng tỉnh lại, nhưng đầu óc một chút cũng không được tỉnh táo. Cô không có khả năng phân tích lời của Từ Mỹ Nghi, thậm chí nghe vào tai này lại ra bằng tai kia.

cô vỗ vỗ Từ Mỹ Nghi: “Cám ơn cậu.”

“Đừng khách sáo, hai chúng ta là gì nha, chúng ta là bạn bè tốt nhất.”
Hơn nữa mình hết sức hi vọng cậu có thể thành chị dâu họ của mình nha.
Từ Mỹ Nghi yên lặng thêm một câu ở trong lòng.

Lúc ba người đến Từ gia đã sắp chín giờ. Từ Mỹ Nghi dìu Phương Châm vào phòng xong, đỡ cô lên giường nằm. Sau đó cô mở điều hòa, muốn thay quần áo. Ngay lúc đó thì Thẩm Khiên gõ cửa, cô mở cửa nhìn ly nước đối phương cầm trên tay.

Thẩm Khiên đưa ly nước chocô: “Đây là nước ấm, một chút cô ấy tỉnh thì chocô ấy uống.”

“anh, anh thật biết quan tâm chăm sóc nha, em cũng uống bia nha, vậy mà anh lại chỉ lấy một ly nước nha.”

“Vậy thì em uống đi.”

Từ Mỹ Nghi cười trềng mắt liếc anh một cái, đột nhiên nổi lên ý xấu. cô gọi lại Thẩm Khiên đang muốn đi xuống: “anh, em muốn lau mình cho Phương Châm, một mình làm không được, hay là anh vào giúp đỡ đi?”

“Từ Mỹ Nghi!” Thẩm Khiên nâng cao âm lượng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm cô em họ, “Ngủ đi. lại giờ trò cấn thận anh đánh mông em!”

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 36-2: Không được như ý (2)

Mặc dù Thẩm Khiên chính trực thẳng thắn cảnh cáo cô em họ, nhưng sáng hôm sau lúc Từ Mỹ Nghi chuẩn bị đi làm lặng lẽ kể tai anh nhỏ.

“Ban đêm em nghe thấy Phương Châm ho khan, chắc chắn là bị cảm. Nhanh chóng vào phòng bếp hâm chút cháo. Em nhớ trong tủ lạnh có con gà, nếu biết làm thì đem nấu. Làm cháo gà cho cô ấy ăn. Em nói nghe, phụ nữ bệnh là dễ nịnh nọt nhất, thừa dịp trong lòng cô ấy yếu ớt cần người dựa vào thì phải mạnh tay bắt lấy.”

Từ Mỹ Nghi vừa nói vừa mang giày, ra đến cửa còn vẫy vẫy tay với Thẩm Khiên: “anh họ, em chỉ có thể giúp anh đến đây, tiếp theo liền xem biểu hiện của anh.”

Thẩm Khiên trừng mắt nhìn em họ mình một cái, anh mắt kia rõ ràng là bảo cô nhanh chóng “Cút” đi. cuối cùng Từ Mỹ Nghi vừa đóng cửa lại thì Thẩm Khiên liền chạy vào phòng bếp.

Tất nhiên là anh biết nấu cháo. Nồi cơm điện cũng có chức năng nấu cháo, anh lấy gần nửa chén gạo từ trong thùng đem đi vo sạch sẽ, sau đó anh ước lượng đủ lượng nước rồi cắm điện, nói đến nấu cháo thì như vậy là nhanh nhất.

Bật điện nồi cháo xong anh đứng trong phòng bếp do dự một lúc lâu. Rất cuộc có nên nấu thêm con gà như em họ không? anh học tập rất tốt, khi làm bác sĩ thì trình độ cũng không tệ, nhưng cũng không có nghĩa là anh có thể vào được phòng bếp.

Từ nhà gia cảnh tốt hơn hẳn những người khác, cho đến bây giờ anh chưa từng đi vào phòng bếp qua, trong nhà có thuê người giúp việc, muốn ăn gì thì chỉ cần nói là được. Trước kia Thẩm Khiên cũng từng yêu đương vài lần, mặc dù thời gian đều rất ngắn. Những cô gái kia cũng không có yêu cầu gì cao, cũng không cần anh tự mình xuống bếp, chỉ cần ngày lễ tết, sinh nhật, ngày kỷ niệm vân vân mua quà tặng là được.

Cho nên thật ra anh cũng không hiểu lắm dùng cái gì ngoại trừ vật chất để lấy lòng một cô gái. Nhưng Phương Châm hiển nhiên là người không thể dùng một vài phần quà là có thể đả động được, theo đuổi cô phải thật dụng tâm mới được.

Thẩm Khiên yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là mở tủ lạnh lấy con gà kia ra ngoài. Sau đó anh cầm điện thoại lướt web, tìm xem trên website dạy nấu ăn dạy nấu cháo gà như thế nào. Nhìn xong anh cảm thấy cũng không có gì là khó khăn, đem gà bỏ vào lò vi sóng để rã đông, căn cứ theo từng bước làm theo.

Vì sợ lúc làm gà sẽ làm dơ quần áo, anh còn cố ý tìm tạp dề mặc lên người. Mặc dù tay chân có chút luống cuống, nhưng nghĩ đến Phương Châm vẫn còn ngủ say trong phòng, tinh thần của Thẩm Khiên lại hăng hái lên.

Cho nên sáng hôm đó, Thẩm Khiên bận rộn trong phòng bếp đến gần mười một giờ. Nấu nồi cháo trắng vừa mềm lại vừa thơm, cùng với một tô cháo gà. Anh còn biết suýt một tra ba, trên website dạy nấu ăn nói cho thêm chút nấm hương, anh thấy nhà em họ không có nấm hương chỉ có chút mộc nhĩ (nấm mèo) nên lấy ngâm nước nóng một lúc lại cho vào trong cháo. Còn có cầu kỳ tốt cho sức khỏe anh cũng cho vào một chút.

(Cẩu kỷ <枸杞笋>: cẩu kỷ có hàm chứa muối ôxineurin, chất caroten, vitamin PP, vitamin B1 vitamin B2, vitamin c, cha't thiamine v.v... Chứng bệnh eo lưng tê mỏi, hai đùi yếu mỏi, ù tai, nặng tai, chóng mặt hoa mắt, thị lực giảm sút, mắt mờ chảy nước miệng khô lưỡi đắng do gan thận có vấn

đề gây ra, hay bệnh đái tháo đường ở người già, chứng liệt dương, di tinh đều có thể thường xuyên sử dụng cầu kỷ để chữa trị.) thường được nấu chung với các món ăn như là cháo... rất tốt cho người bệnh.

anh nấu thêm khoảng nửa tiếng, càng nấu nước cháo càng vàng, mùi thơm tràn đầy phòng bếp. Thẩm Khiên nghĩ đã sắp chín nên cho chút muối vào, đang chuẩn bị ném thử chút mùi vị liền nghe thấy giọng nói có chút mệt mỏi của Phương Châm ở phía sau: “anh đang làm gì ở đây?”

Thẩm Khiên hơi ngẩn ra, điều chỉnh vẻ mặt một chút mới xoay người nói: “anh đang làm cơm trưa. Em tỉnh rồi sao, ngủ đủ rồi sao?”

Đúng là ngủ đủ rồi, chỉ là không thoải mái lắm. Đây không phải là lần đầu Phương Châm say rượu, cảm giác khó chịu này cũng không xa lạ lắm. Nhưng khó chịu thì cũng không thể làm gì được, tức cô muốn uống, cũng không phải là người ta ép cô uống, cô muốn mắng cũng chỉ có thể mắng mình.

“Khát nước không, có muốn uống một chút không?”

Thẩm Khiên vờ nói vừa rót một ly nước ấm đưa đến. Phương Châm cười cảm ơn, cầm lấy ly nước uống hơn nửa ly, quả nhiên là tốt hơn nhiều.

Nhìn bộ dáng yên lặng uống nước của Phương Châm, trong lòng Thẩm Khiên ấm áp, theo bản năng liền nhìn thoáng qua nồi cháo gà kia: “anh nấu chút cháo, sợ em tỉnh rượu sẽ không có khẩu vị. Đây cũng là lần đầu tiên anh nấu cháo, cũng không biết nó thế nào.”

“thật xấu hổ, hôm qua tôi thật quá đáng, lại làm trò trước mặt hai người.”

“không sao, tâm trạng không tốt uống một chút cũng bình thường. Lúc anh mới vào bệnh viện, có đôi lúc làm không tốt liền bị các tiền bối mắng, cũng sẽ mua hai lon bia uống, giảm bớt chút áp lực. Có lần uống say về nhà suýt bị mẹ anh đánh.”

Phương Châm bật cười, cậu con ngoan như Thẩm Khiên cũng có lúc say rượu, điều này làm trong lòng cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Hai người đứng nói một chút, Phương Châm có chút đói bụng. Cô nhìn nồi cháo gà kia, nhenhàng người hai cái: “Vừa ngủ liền biết ăn thật ngon, thật thơm nha.”

“Vậy để anh bưng ra bàn ăn, em ngồi xuống từ từ ăn. Anh đi lấy chén cho em”

Phương Châm không có từ chối, xoay người đi khỏi phòng bếp, ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn chờ. Chốc lát Thẩm Khiên liền bưng nồi đến, nhìn bộ dáng anh mặc tạp dề giống như người đàn ông của gia đình, Phương Châm liền lại nghĩ đến Nghiêm Túc. Người đàn ông kia lúc vào bếp cũng là bộ dáng này, rõ ràng là không thành thạo lại giả vờ rất điêu luyện, dường như chuyện gì cũng đều đã dự tính trước.

Tại sao lại nhớ đến tên đó nữa rồi. Phương Châm cảm thấy nhất định là mình còn chưa tỉnh rượu, gắng đầu đem nửa ly nước còn lại uống hết. Thẩm Khiên bưng cháo lên lại vòng lại phòng bếp, vòng vèo vài lần mới đem bát đĩa với hai chén cháo trắng cũng đặt lên bàn.

Sau đó anh nói với Phương Châm: “Nhanh ăn đi, nhân lúc còn nóng mùi vị sẽ ngon hơn.”

Phương Châm nếm thử một muỗng cháo, có một mùi thơm nhàn nhạt của gạo, mùi vị thật tốt. Cho nên cô khen: “Tay nghề nấu cháo của anh rất tốt nha.”

Thẩm Khiên thành thực nói: “Là nồi cơm điện nấu, không phải công lao của anh.”

“Nước là anh cho vào, cho nhiều nước hoặc ít nước cũng sẽ ảnh hưởng đến hương vị của cháo. Xem ra ở phương diện này anh cũng rất có thiên phú.”

Kết quả lời này vừanóikhôngbao lâu, năm phút sau Phương Châm thử chén cháo gà, cảm thấythậtmuốn thu hồi khen ngợi vừa rồi. Cháo gà nhìn qua rất ngon, phối hợp các loại nguyên liệu cũng rất tốt, thịt gà cũng nấu nhừ, khuyết điểm duy nhất chính là: QUÁ MẶN!

Nhìn nồi cháo cũng có thể thấy được, Thẩm Khiên cũng chỉ là người bình thường thôi.thậtra webside dạy nấu ăn dạy đúng, chỉ là nấu cháo cần thậnmộthútsẽkhôngkẹo lại như thế, hơn nữa cho ít muối hơn mới là quan trọng.

Ánh mắt Thẩm Khiên hết sức sắc bén, nhìn thấy Phương Châm nhíu mày, nghĩ thầm hẳn là cháo này mùi vị rất tệ.anhcũngkhôngghỏi Phương Châm mà tự mình múcmộthén, vừa húp đượcmộtnụm liền thiếu chút nữa là phun ra,anhmiễn cưỡng nuốt xuống, nghi hoặc hỏi: “Làm sao lại mặn như vậy,anhcũngkhôngcó cho hơn chút muối nào nha?”

“khôngsao, lần đầu tiên đều bị như vậy. Trước kia tôi cũng vậy,rõràng là cảm thấy muốikhôngnhiều lắm, nhưng thức ăn lần nào cũng bị mặn.”

Thẩm Khiên lại húp mộthớp, chân mày càng nhíu chặt,anhlắc đầu: “khôngthể nào,anhlà sợ cho bị mặn nên mới cho hai muốngnhỏ.”anhvừanóivừa khoa tay múa chânmộthút ước lượng cái muống nhà Từ Mỹ Nghi: “Cái muống đó chỉ lớn nhua vậy, hai muốngthìlàm sao lại có thể mặn như vậy?”

Phương Châm tin lời Thẩm Khiên,anhlà bác sĩ, độ chính xác của liều lượng chắc chắn cao hơn so với người bình thường. Hơn nữa nấu cháokhônggiống như nấu món ăn, nhiều nước như vậy muốn mặn cũngkhôngđễ nha.

“Lúc bỏ muốianhcó nếm quakhông?”

“Chưa kịp thử emđãđến.anhvốn còn nghĩ ít như vậy là chưa đủ, còn muốn cho thêmmộthút nữa.trênwebside dạy nấu ăn viết phải cho 2gram

muối, cái muỗng kia như vậy ngay cả một gram còn chưa bằng nữa.’

Phương Châm im lặng không nói lời nào, ánh mắt vô tình nhìn đến thịt gà trong chén. Sau đó hơi mỉm cười, cảm thấy mình đã hiểu ra rồi: “Thịt gà này anh có rửa quách không?”

“Có rửa sơ sơ, không rửa kỹ lắm.”

“Tôi biết vì sao cháo lại mặn rồi.” Phương Châm múc miếng thịt gà từ trong chén lên giải thích, “Thịt này đã được ướp muối, vốn dĩ đã rất mặn rồi. Cho nên trước khi cho vào nồi phải rửa thật sạch cho hết muối, Tốt nhất nên xé đôi ra, như vậy cũng có thể rửa hết muối bên trong. Nếu không thì cho dù anh không thêm một chút muối thì cháo cũng sẽ mặn.”

“thì ra là vậy. Xem ra muốn làm đầu bếp cũng cần phải học cẩn thận, có một số việc nhìn bên ngoài thật đơn giản, nhưng khi làm lại thật khó. Anh còn tưởng rằng nấu cháo thật đơn giản, không ngờ so với giải phẫu còn phức tạp hơn.”

Phương Châm vừa cười vừa gắp thịt gà trong cháo ra. Thẩm Khiên vội vàng ngăn cô lại: “Đừng ăn, mặn như vậy ăn vào sẽ không tốt.”

“không sao, thịt gà cũng còn không mặn lắm, vừa vặn có thể bỏ vào cháo, dù sao cháo trắng cũng không có vị gì.”

cô vừa nói vừa ăn miếng thịt gà, mặc dù hơi mặn nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Thẩm Khiên thấy cô ăn cũng tự gắp một miếng ăn, vừa ăn vừa cảm thán: “Khó trách đàn ông phải cưới vợ, nếu không phải sống cùng ba mẹ cả đời. Nấu ăn rắc rối như vậy, anh nghĩ không mấy người đàn ông chịu học. cho dù có lòng muốn học cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể nắm giữ được tinh túy của nó.”

“Vậy thì nhanh tìm một người đi, tuổi của anh cũng không còn nhỏ nữa. Tôi nghe Mỹ Nghi nói cậu ấy muốn ôm cháu, còn nhắc mấy lần trước mặt tôi

nữa.”

“anh cũng muốn tìm, nhưng người ta không cho anh cơ hội, anh cũng không có cách nào khác. Chuyện kết hôn không phải là tìm bảo mẫu hay người giúp việc, vợ có thể nấu nướng được không cũng không quan trọng, quan trọng là mình phải thích mới được. một thanh niên tốt, bề ngoài cũng không xấu, năng lực cũng tốt, còn có thể kiếm tiền nuôi gia đình như anh, làm thế nào cũng phải tìm một người mình thích, cũng không thể vì một ngày ba bữa ăn mà tùy tiện tìm vợ được.”

Phương Châm vùi đầu ăn cháo, không có tiếp lời Thẩm Khiên. Lời này rõ ràng là nói cho ông nghe, cô cũng cảm thấy rất có lý nên không phản bác được. cũng không thể bởi vì cô không thích Thẩm Khiên liền ép buộc anh đi cưới người anh không thích.

Hơn nữa điều kiện của Thẩm Khiên rất tốt, trước kia cô cũng phân tích qua, anh muốn cưới một tiểu thư nhà giàu cũng không là vấn đề. Hôm nay nhìn anh không những vượt qua thử thách bình thường, mà những điều kiện cơ bản đều có đủ. Đàn ông nguyện ý xuống bếp bây giờ không nhiều lắm, còn thật tình muốn nghiên cứu thì lại càng ít hơn.

Nếu như cô không quá tự ti thì..., chỉ sợ ban đầu không có tình yêu nam nữ gì với Thẩm Khiên thì cũng sẽ ôm chút hi vọng đồng ý anh theo đuổi.

nói đi nói lại đúng là cô làm chậm trễ Thẩm Khiên.

Thẩm Khiên thấy Phương Châm không nói lời nào cũng không cự tuyệt, trong lòng hơi động, cảm thấy có lẽ có hi vọng. Cho nên anh làm bộ như trêu chọc nói: “Phương Châm, nếu không em thử một lần xem. Xem như là nhìn vào nồi cháo gà này, thử một chút em cũng không chịu thua thiệt, em thấy được không?”

Phương Châm cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ cười cười.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 37-1: Hiếu lằm (1)

hiệndộng tĩnh chỗ này lập tức chạy tới: "Đây là sao thế, tiên sinh, xảy ra chuyện gì sao?"

"Tôi tìmcôấy có việc."

"Nhưngcôấyđanglàm việc, ngài muốn mangcôấyđíchỗ nào nha?"

Nghiêm Túckhôngkiên nhẫn, móc bóp ra rút mấy tờ tiền nhét vào trong tay ông chủ: "Hôm naycôấykhônlàm, thời gian còn lại tựu ông làm."

Ông chủ vừa nhìn tiền trong tay, ít nhất cũng được vài ngàn, lập tức thay đổi sắc mặt, mặt mày hớn hớn nói: "Được được, hai người từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện."

Bộ dáng kia giống như tú bà thu tiền đem Hồng cô nương đưa
đến trên giường khách quý.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 37-2: Hiếu lằm (2)

anhliền ở chỗ đó.

Đương nhiên những lời này anh sẽ không nói trước mặt Phương Châm, hơn nữa lời này quá buồn nôn, anh cũng không nên nói. Anh liếc mắt nhìn quanh bốn phía, bình tĩnh tự nhiên trả lời: "anh nhớ anh từng đưa cho em mượn một cây dù, màu đen, em còn giữ không?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 38: Giao thừa

Phương chiêm tưởng bản thân mình nghe lầm, theo bản năng hỏi lại một lần: "Món đồ gì?"

"một cái ô màu đen. Hơn nửa năm trước, buổi tối hôm đó em rời khỏi nhà Anderson, anh đưa em đến phố Học Sĩ. Lúc đó trời mưa, có cho em mượn một cái ô. Trong ấn tượng hình như em không có trả lại anh."

Trong tích tắc, Phương chiêm gần như muốn nhấc tay đầu hàng.

cô thật sự không đấu lại người đàn ông này. Nửa năm trước mượn một cái ô hỏng, tối nay lại trở thành lý do để anh tới tìm cô.

So với Phương Chiêm đang ngạc nhiên, thì Nghiêm Túc có vẻ ung dung bình tĩnh hơn. anh đứng ở trong phòng khách đem nhìn chung quanh toàn bộ căn nhà, sau đó quay đầu hỏi Phương Chiêm: "Em để chỗ nào rồi, còn nhớ không?"

"không nhớ rồi."

"không phải là lúc dọn nhà đã ném đi chứ?"

"Hẳn là không, nhưng không biết bị tôi cất ở đâu. Nhất định phải tìm trong tối hôm nay sao?"

"Ngày mai em đi làm?"

"Ừm, sáng sớm ngày mai chín giờ đi làm."

Nghiêm túc chăm chú suy nghĩ một chút: "Vậy em mấy giờ tan ca? Xong việc canhlại tới!"

"Ngày mai tôi về nhà, mai là giao thừa anh không đi xã giao sao?"

Trước đây Phương Châm vẫn cho rằng, người có địa vị như Nghiêm Túc phải là cả ngày bay tới bay lui, vội vã đi về về, bên người có một đám trợ lý và thư ký, chút là tiệc tùng, chút là tiệc rượu. Nhưng anh nhìn qua hình như rất rảnh rỗi, cả ngày đều rảnh rỗi tới mức "quấy rầy" cô, thậm chí cả đêm giao thừa cũng không tha?

Phương Châm chính là không biết, Nghiêm Túc đương nhiên rất bận. Lúc không ở cạnh cô, Nghiêm Túc vẫn luôn cực kì bận rộn. Một ít thời gian nghỉ ngơi đều dùng trên người Phương Châm. Như hôm nay anh vừa dự xong một bữa tiệc, tranh thủ đến chỗ của Phương Châm, sau đó về nhà ngủ một giấc sáng sớm ngày mai phải đi Nhật Bản, buổi tối trở về cùng người nhà ăn một bữa cơm tất niên.

Vừa nghĩ tới cơm tất niên Nghiêm Túc lại cau mày. Dù cho cả nhà lớn nhỏ bốn đời của anh cảm tình đều rất lạnh nhạt, nhưng cuối năm không thể không cùng ở chung một chỗ họp mặt. Anh không thích cảnh cha mẹ ở trước mặt mình diễn kịch, diễn một màn vợ chồng tình cảm ân ái ái.

Lúc nhỏ Nghiêm Túc nhìn thấy cảnh này trong lòng còn có thể có chút kích động, cảm thấy cha mẹ có thể lại tái hợp. Nhưng càng lớn, lúc anh 7, 8 tuổi cũng đã rõ ràng. Ba mẹ anh đời này xác định như vậy, bọn họ từ lâu không yêu thương nhau, cũng sẽ không có khả năng giống như một cặp vợ chồng bình thường sống chung một nhà.

Có lúc anh thậm chí tình nguyện để bọn họ đừng ai nảy đi suốt đời không gặp, cũng tốt hơn là đêm giao thừa nhìn hai người họp một màn "vợ chồng ân ái" đến buồn nôn.

Vừa nghĩ tới bữa cơm tất niên, Nghiêm Túc ngay lập tức thấy đau đầu. anh suy nghĩ một chút nhìn Phương Châm nói: “ Tối mai phải ăn cơm cùng ba mẹ, như vậy đi, Mừng một năm đến nhà em chúc tết, nhân tiện lấy lại ô?”

Phương Châm đột nhiên rất muốn đạ anh: "anh thiếu một cái ô sao? Quê đi, cái ô kia bao nhiêu tiền tôi lập tức đền cho anh?"

"Ô không đáng giá, có điều là bà nội anh cho anh, có ý nghĩa quan trọng, vì vậy anh hi vọng em có thể tìm ra nó, được không?"

Thái độ và giọng điệu của Nghiêm Túc tuy ôn hòa nhưng rất kiên quyết, không ngờ lại sử dụng chiêu tình thâm này, để Phương Châm nhất thời không biết làm sao từ chối.

cô suy nghĩ một chút rồi nhìn Nghiêm Túc nói: " Nếu dẫn như thế, bây giờ tôi tìm nó cho anh?"

"Ngày mai em không đi làm hay sao? Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày kia mừng một Tết năm đến tìm em. Đầu năm mà em cũng đi làm ư?"

"Ừ, làm ca ngày, năm giờ chiều tan ca."

Nghiêm Túc hơi nhú nhú mày, muốn khuyên cô vài câu, nhưng cuối cùng vẫn là không nói. anh đưa tay vò vò đầu Phương Châm: "Vậy thì đi ngủ sớm một chút đi, tối ngày một gặp."

Sau khi Nghiêm Túc vò đầu Phương Châm giống như tổ chim, mới hài lòng rời đi, chỉ để lại mình Phương Châm ở trong phòng yên lặng chờ ra.

Sửng sốt sau năm phút cô mới nhớ tới chuyện cái ô, tìm kiếm nửa ngày, rốt cục ở trong một đống đồ linh tinh trong góc phòng tìm thấy một cái ô màu đen.

cô cầm ô không nhìn được cười, lúc trước, khi cô cầm chiếc ô này, không nghĩ tới cô cùng chủ nhân của chiếc ô lại dây dưa không rõ đến vậy. Còn tưởng rằng ngày đó sau khi Nghiêm Túc lái xe rời đi hai người nhất định đời này không gặp lại, nhưng kết quả lại là hết lần này tới lần khác chạm mặt, mỗi lần gặp mặt thì y như rằng quan hệ lại trở nên gần gũi, không để ý nó đã thành ra như thế này.

Cho nên nó giữa người và người thật sự tồn tại cái gọi là duyên phận chẳng. Bởi vì duyên phận mới có thể gặp mặt, gặp mặt mới có thể nuôi dưỡng tình cảm. Phương Châm đột nhiên rất muốn đi đến miếu bái tế một phen, cầu xin Bồ Tát nhất quyết đừng để cô cùng Nghiêm Túc có cái loại duyên phận kỳ quái này. Cô thật sự không chịu được.

Không chịu đựng nổi vận đào hoa xán lạn, Phương Châm sau khi tìm thấy ô liền cảm thấy choáng đầu nằm dài xuống giường ngủ thiếp đi, hôm sau dậy thật sớm đi làm, sau khi tan tầm dứt khoát đi xe về nhà ăn cơm tất niên.

Lúc cô về đến nhà khoảng chừng sáu giờ rưỡi, mẹ đang ở trong phòng bếp nấu ăn, trên bàn đã bày biện vài món. Bà đang uống trà xem tivi, Phương Châm tìm một vòng không thấy bóng dáng em trai đâu đâu, liền hỏi: "Ba, em trai con đâu rồi?"

"không biết, nói là đi ra ngoài gặp mặt bạn bè. Đúng là, đêm 30 còn không cố gắng ở nhà đợi, thật không hiểu chuyện."

Trách móc thì trách móc, trong lòng Phương Châm biết trong lòng ba em trai so với cô vẫn quan trọng hơn hết. Có điều cô không có người mẹ thiên vị nghiêm trọng vậy, cán cân trong lòng không nghiêng đến mức không còn gì để nói.

Đôi lúc Phương Châm nghĩ, mọi người luôn nói đàn ông trọng nam khinh nữ, nhưng dựa vào kinh nghiệm của cô, dường như phụ nữ thỉnh thoảng so với đàn ông lại càng nghiêm trọng, rõ ràng đều là phụ nữ, nhưng lại có một số

người xem con trai là mạng sống, còn công gái trong mắt họ thì lại như một món hàng lỗ vốn.

Sau khi Phương Châm tự nhận định mình làm một “món hàng lỗ vốn”, liền cởi áo khoác vào phòng bếp phụ mẹ mình một tay. Mẹ Phương đang ở đó bận tối mắt tối mũi, vừa thấy công gái như thấy cứu tinh, thay vì thăm hỏi thì lại nhanh chóng đưa con sữa chocô, trong lòng cô liền dâng lên một cỗ ngội lạnh.

Loại chuyện nhỏ này Phương Châm chừng mười tuổi đã bắt đầu làm, riết rồi thành quen, chimột lúc đã làm xong con sữa rồi. cô đem món sữa này cùng với vài món khác mẹ đã làm ra ngoài, đang chuẩn bị trở lại nhà bếp thì nghe có tiếng người dùng sức gõ cửa.

Tiếng gõ cửa dồn dập đáng sợ, Phương Châm sững sốt một chút liền nhanh chóng tới mở cửa. Vừa mới mở ra thì thấy Phương Pháp một mặt căm tức đứng ở đó, trừng cô hét lên: "Làm gì giờ mới mở cửa!"

Phương Châm không muốn so đo với em trai mình, xoay người trở lại phòng bếp. Ba Phương vốn đang ngồi trên ghế sofa, nghe thấy con trai về thì đứng dậy, toan hỏi vài câu bỗng dừng bật thốt lên: "Con như thế này là sao, xảy ra chuyện gì?"

Phương Châm vừa nghe lập tức quay đầu lại. Vừa này đứng ở cửa ánh sáng quá yếu làm cô không nhìn rõ, lúc này trong phòng đèn điện chiếu rõ một bộ dạng của em trai cô làm cô sợ hết hồn.

trên mặt Phương Pháp đều là vết máu, trên người cũng có nhiều vết máu đỏ, chắc là bị bắn lên, quần cũng có một lỗ rách thật lớn. trên người ngoại trừ bị dính máu thì còn lại đều là bùn.

Xem bộ dạng như vậy hẳn là vừa cùng với người khác đánh nhau một trận rồi.

Mẹ Phương từ trong phòng bếp nghe thấy tiếng động đi ra xem, vừa thấy con trai bảo bối như vậy lập tức nhảy lên, xông tới kéo con trai nhìn thật kỹ một lượt, trong miệng thét to: "Con làm sao lại thành như vậy, con bị người ta đánh sao?"

Phương Pháp một bụng tức giận, lúc này thấy người nhà liền đem toàn bộ phát tiết ra: "Con mẹ nó lại bị cái thứ khốn kiếp đánh. Thằng khốn đó khôn hồn đừng để ông thấy mặt, nếu không lần sau ông dùng viên gạch ném chết hẳn!"

"đang yên đang lành làm sao lại bị người khác đánh?" Trong ba người Phương Châm vẫn là bình tĩnh nhất, hỏi vấn đề cũng chủ chốt nhất.

"Cái thằng khốn kia là bạn trai mới của Jenny, tôi đi tìm Jenny gặp được hẳn. Còn có gì để nói, đương nhiên là dùng năm đấm nói chuyện rồi."

nói nửa ngày té ra không phải bị đánh mà là hai bên đánh nhau. Phương Châm không nhịn được khuyên em trai: "Em làm gì phải đánh nhau, đánh nhau cũng chẳng được ích lợi gì, bị thương lại khiến cả nhà lo lắng."

"Tôi tìm Jenny nói chuyện nói lại tình cảm, thằng khốn kia lại ở giữa chế giễu. Là đàn ông ai lại không tức giận?!"

"Em tìm cô ấy nói lại tình cảm?"

không nghĩ tới em trai cô lại là người chung tình, đã chia tay mấy tháng, vậy mà vẫn nhớ tới Jenny. Phương Châm không biết nên nói gì.

"Đương nhiên, tôi bây giờ đi mua nhà, không phải là người nghèo rớt mồng tơi nữa, Jenny dựa vào cái gì không trở lại bên cạnh tôi. Tôi dĩ nhiên nên nói với cô ấy rồi!"

Mẹ Phương vốn đang ở bên cạnh lo lắng vết thương của con trai, vừa nghe nhắc đến hai chữ "Nhà" lập tức dùng tay xả ống tay áo của hẳn,

ngăn không cho nói. Ai dè Phương Pháp nhanh miệng dẫn nó ra, mẹ Phương cũng chỉ có thể ngượng ngùng nhìn Phương Châm cười cười: "Em trai con muốn lấy vợ, không thể không có nhà."

"Con biết, nhưng trước tiên khoan đề cập đến chuyện nhà cửa, em cứ nhiên đánh nhau với người khác, lại còn bị đánh ra thế này?"

Phương pháp ở trước mặt chị gái không ngại ngần thừa nhận bản thân mình chịu đòn, ương ngạnh bủi mủi nói: "Đừng thấy tôi bị thương, tên kia so với tôi bị thương cũng không ít. Tôi đâm vào đầu năm mấy đâm, cả người không còn sức lực, rốt cuộc bị đánh đến nổi răng rơi đầy đất."

"Con vì sao lại kích động như vậy? Con đánh người khác bị thương, chốc nữa nhà họ tìm đến thì biết làm sao?"

"Tên đó dựa vào gì tìm tới đây, hãncướp Jenny của con, con chưa giết hãnlàđãnể mặt lắm rồi."

Em trai vì chuyện tái hợp không thành lại bị chế nhạo, chẳng trách lại tức giận như thế. Phương Châm hiểu rõ em trai mình, biết hãnnói chuyện thích khoe khoang, xem chừng người bạn trai mới của Jenny cũng không bị thương nhiều mấy, nếu không em trai sẽ không bực như vậy.

Bạn gái đi theo người khác, bản thân lại còn bị đánh, mặt mũi mất hết, không bực mới là lạ.

Phương Pháp ngồi trên ghế, dùng sức vỗ bàn một cái: "Mẹ nó, phụ nữ đều là như vậy, lúc không có tiền thì không có tiền, khi có tiền lại chê tiền không đủ. Tên kia có cái gì tốt, không phải là toàn bộ tiền của hãncủđủ muamộtcăn hộnhỏthôi sao? Giấy tờ lại không để tên của cô ấy, vậy mà đã nhanh chóng ở cùng hãn."

nóitới chỗ này hãnlại đưa mũi nhọn về phía Phương Châm: "Chị, đều là chị không tốt, không giết người thì tốt rồi. Nếu chị không giết người thì hiện tại

tôi đã có đủ tiền mua nhà, còn phải bị người ta chế giễu sao?"

Nếu như là nửa năm trước, Phương Châm bị em trai oán trách như vậy, quả thật sẽ xấu hổ khó chịu. Nhưng bây giờ đã khác trước, từ không phân biệt được phải trái đã trở nên càng ngày càng lý trí.

Nghe Phương Pháp nói xong cô không những không tự trách mình, ngược lại bình tĩnh nói: " Là đàn ông thì nên dùng chính năng lực của mình cưới vợ. Chị không phải cha mẹ của em, dựa vào đâu lại kiếm tiền để em mua nhà. Chị dù thật sự có tiền cũng sẽ không đưa cho em, Phương Pháp, chị không phải vì em mà sống, chị là vì chính mình mà sống. Em không lấy được vợ chỉ có thể trách chính bản thân em, chuyện này không ai có lỗi với em cả."

Lần đầu tiên ở nhà, ngay ở trước mặt cha mẹ Phương Châm mắng em trai mình như vậy.

Trong phòng ba người kia nhất thời sững sốt, mẹ Phương ngạc nhiên đến mức trong đầu có suy nghĩ: Con bé này sao thế, đủ lông đủ cánh thì liền muốn bay ư?

Trong lòng bà từ trước giờ luôn coi công giá chỉ dùng để sai bảo, làm việc, dù cho Phương Châm lúc trước kiếm ra không ít tiền, nhưng bà luôn cho rằng con chính là con, là con thì phải nghe lời mẹ. Cho nên bà muốn Phương Châm như thế nào thì Phương Châm nhất định phải như thế ấy, bao nhiêu tiền cô kiếm được nhất định đều phải đưa về cho gia đình, việc cô cung dưỡng em trai là đạo lý hiển nhiên. Bởi vì em trai còn nhỏ, cô làm chị gái nhất định phải chăm lo cho em trai mình.

Mẹ Phương hoàn toàn không nghĩ tới, công giá sớm đã lớn rồi, Cánh cũng cứng hơn nhiều. Phương Châm sợ dĩ nhiên không phải vì rũ bỏ tình thân mà oán nặng nhọc với người nhà. Có thể là vì con người khi trưởng thành suy nghĩ cũng khác đi. Trước kia cô suy nghĩ tương đối đơn giản, đều là tự mình

gạt mình. Nhưng năm năm trong tù khổ sở làm cho cô hiểu rõ rất nhiều điều, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn.

Khi cô ở trong nhà người khác rửa chén, quét rác, xát từng sợi đay, cha mẹ, em trai cô ở nhà ăn trái cây, uống nước quả xem tivi vô cùng nhàn rỗi. Khi cô lăn lộn ngoài xã hội chùi cửa kính, lau bậc thang kiếm tiền, ăn chỉ dám ăn cơm nguội, cha mẹ em trai lại vội vàng đi khắp nơi vay tiền làm nhà, bận rộn trang trí. Hôm nay là giao thừa, cô tăng ca làm mệt đến eo rã rời nhức mỏi, về nhà chuyện đầu tiên chính là vào bếp giúp đỡ, mẹ cũng không có lấy một câu hỏi thăm cô có vất vả không. Thế nhưng em trai ở bên ngoài tranh giành bạng ai bị đánh cho vỡ đầu chảy máu trở về, cha mẹ đều không hề che giấu bộ mặt lo lắng quan tâm.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy, mình sống như vậy thực quá thất bại. Cô rất cục hiểu rõ được đạo lý, có một số người mình yêu không phải cô liều mạng trả giá hình phạt định có thể được vị trí trong lòng họ. Trong lòng cha mẹ, em trai so với cô quan trọng hơn rất nhiều, dù cho cô móc tim móc phổi, bọn họ vẫn sẽ mãi dành tình yêu thương cho riêng em trai cô.

Nhưng việc này cô cũng không cần nhắc đến, mấy tháng về nhà một lần cô không nhất định phải trở mặt với cha mẹ. Có lẽ là do cô không muốn tiếp tục để em trai chỉ trích mình, kể từ lần trước ở cửa hàng châu báu Phương Pháp cưỡng ép lấy thẻ ngân hàng của cô buột cô mua nhẫn, Phương Châm đối với người em trai này đã hoàn toàn thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Cho nên cô rất cuộc bày ra bộ dạng của người chị gái, thuận tiện mạng em trai mình một chút.

Phương Pháp lớn như vậy lần đầu tiên bị chị gái quở trách, tức muốn bể phổi. Huống chi hôm nay bên ngoài đã đông một bụng tức, giận càng thêm giận, đập bàn một cái nháy dựng lên: "Con mẹ nó chị là cái thá gì, dám nói tôi như vậy."

"Phương Pháp, em hãy chú ý cách ăn nói." Phương Châm không hề yếu thế, lập tức rống lại: "Em cho đây là đâu, ngoài đường ngoài phố, tùy em thích mắng thế nào thì mắng sao? Chị là ai, chị không phải kẻ tranh giành bạngái với em, chị là chị gái em. Chị tại sao không thể mắng em như vậy? Em có gì đặc biệt, có địa vị được người khác tôn trọng sao? Em có việc làm, có năng lực xuất sắc sao, không có tiền lại còn làm ra bộ dạng khoác lác? Em không có thứ gì ngoại trừ tự cho mình là giỏi. Em chỉ là dựa vào số tiền bồi thường sau khi bị người khác đánh một trận để mua nhà, có phải cảm thấy mình rất ghê gớm rất vẻ vang, có phải định nói cho mọi người đều biết không? không biết hối lỗi, lại còn gây sự đánh nhau, em cảm thấy như vậy là rất đàn ông, sẽ có cô gái nào đồng ý theo em sao? Em đến cả việc tôn trọng người khác cũng không biết!"

Cha mẹ Phương lần này thật sự sửng sờ. Đây là đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện bảo gì làm nấy của họ sao? Trước kia Phương Châm chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng như vậy, không nghĩ đến hôm nay lại cùng em trai cãi nhau, Phương Pháp nói một câu cô liền đáp lại mười câu, giọng điệu sắc bén thái độ ác liệt, chuyện này quả thực là phản, phản rồi.

Mẹ Phương ngay lập tức đứng phắt dậy, mặt tối sầm lại mắng Phương Châm: "Mày dựa vào cái gì mà nói em mày như vậy? Em mày dù không tốt chẳng nữa nó cũng không đi giết người, cũng không ngồi tù, em mày so với mày không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Nhà họ Phương có đứa con gái bất hiếu như mày quả thực đen đủi, bởi vì mày mà mẹ mày xấu hổ không còn mặt mũi đi gặp người khác. Mày dựa vào cái gì lại mắng em trai mày như vậy?"

Lời này quả thực làm một nhát dao cứa vào tim Phương Châm. Phương Pháp vừa nghe liền lấy lại tinh thần, đặc ý nhìn cô. Dưới cái nhìn của hai chị gái mình hoàn toàn không thể phản bác lại, còn không thể nhận sai hay sao, nếu không hẳn còn có thể từ chị mình đòi một chút "tiền bồi thường".

Ngoài dự đoán, Phương Châm nghe xong mấy lời này vẻ mặt hết sức bình tĩnh, mí mắt hạ xuống một lúc. Cô điềm tĩnh nhìn mẹ Phương, lạnh

nhạt nói: "Mẹ cứ như thế dung túng cho con trai mình, rất nhanh nhả chúng ta lại có thể ăn cơm tù lần thứ hai. không tin mẹ cứ chờ xem."

"Mày nói láo!" Mẹ Phương nhất thời nổi giận, liền đưa tay định cho Phương Châm một cái tát. Phương Châm nhanh mắt tránh được, mẹ Phương vì dùng sức quá mạnh mà không đứng vững được, lão đảo xông về phía trước vài bước, rốt cuộc vẫn là bác cô cán bà lại.

Ba Phương vẫn còn ít nhiều quan tâm đến con gái, lúc này liền mắng vợ mình nói: "Bà đây là làm gì, còn muốn ra tay đánh con? Có chuyện từ từ nói không được sao, để người ngoài nghe thấy thì làm thế nào?"

"Ông nghe nó nói những lời đó không, có loại chị gái như nó sao? Chính mình ngồi tù còn chưa đủ, còn muốn rửa em trai cũng ngồi tù theo. Nó đây là cố ý không để cho tôi sống yên, muốn chọc cho tôi tức chết!"

Ba Phương đỡ vợ mình ngồi xuống ghế sofa, dùng ánh mắt trách cứ nhìn con gái: "Phương Châm, những lời con vừa nói quả thực rất quá đáng rồi, con làm sao có thể nói em con như vậy?"

"Ba, con nói đều là sự thật. Ban nãy nó nói những gì ba cũng đều nghe thấy, nó đánh bạn trai mới của Jenny bị thương, hơn nữa ra tay không nhẹ. Lỡ như người đó có chuyện gì xấu xảy ra gia đình họ nhất định tìm đến đây tính sổ. Nếu như bọn họ báo cảnh sát thì làm sao, cảnh sát dĩ nhiên sẽ tìm đến em con, trong lúc tết đến mấy chuyện như vậy đặc biệt quản lý nghiêm khắc, ẩu đả đánh nhau bị tạm giam là chuyện nhỏ, ngồi tù cũng không phải không thể. Hôm nay con nói như vậy là vì muốn tốt cho nó, con biết ở trong đó như thế nào, chính vì con quá sợ những tháng ngày đó, nên không hy vọng em trai lại chịu khổ. Vì vậy con mới mắng nó, con mắng nó là hi vọng nó có thể tiến bộ, đừng tiếp tục đi vào vết xe đổ của con. Hai người cưng chiều nó như vậy nghĩ là tốt cho nó sao? Nó chỉ biết ỷ vào trong nhà có người xử lý tàn cục do nó gây ra. Gặp người yếu hơn nó, nó đánh người kết quả xấu nhất là ngồi tù. Hai người có nghĩ tới hay không, nếu như gặp phải người lợi hại

hơn nó, cuối cùng xui xẻo cũng chỉ là nó gánh lấy. Hai người xem tin tức báo chí, hàng năm bởi vì đánh nhau ầu đả chết người còn thiếu sao?"

Phương Châm không phải là người không biết nói chuyện, cô là người khéo nói, lúc đi học miêng lưỡi cũng rất lưu loát. Chỉ có điều đều cô không để ba mẹ phát hiện. Ngày hôm nay cô thoải mái nói một trận, cũng có kiểm soát một chút.

Ba Phương vừa nghe lời nói của Phương Châm liền thông suốt dạy dỗ con trai: "Chị gái con nói không sai. Cuối năm ra ngoài đánh nhau, mặc kệ lí do tại sao đều là con không đúng. Trong mọi mối quan hệ đều phải lựa lời mà nói, con lại dựa vào năm dấm, con ở ngay trước mặt Jenny đánh người, con cảm thấy Jenny còn dám quay lại với con không? Chỉ sợ sau này xảy ra xích mích con lại đem nó ra làm bao cát để trút giận?"

Phương Pháp vẫn còn biết nghe lời ba, bị người khác liên tục mắng cũng có chút nhụt chí, lầm bầm nói: "Con vừa rồi chỉ là phóng đại lên, con không đánh hẳn đến mức đó, tên đó so với con chỉ bị trầy xước nhẹ, khẳng định không có chuyện gì."

Phương Châm cũng suy đoán như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Phương Pháp vẫn chưa nuốt trôi cơn giận, tiếp tục lớn tiếng: "Nhưng con biến thành bộ dạng này không lẽ chị đều không có trách nhiệm sao? Nếu chị ta trước kỳ thi tốt nghiệp trung học của con không làm ra chuyện xấu, khiến tâm trạng con không tốt, mất tập trung mới thi vào cái trường đại học rác rưởi đó sao."

Vừa nghe đến đây mẹ Phương cũng mạnh miệng, nhân cơ hội "Công kích" con gái: "không sai, mà còn dám nói mà một chút trách nhiệm đều không có? Biết rõ em trai muốn thi đại học lại còn đi giết người, tao xem mà là bị hồ đồ rồi. Tương lai của em mà đều bị hủy trong tay mà, mà có tiền bù bao nhiêu tiền cũng không đủ!"

Phương Châm lại một lần nữa bị uy hiếp, nếu là ngày trước, mẹ Phương nói như vậy nhất định có hiệu quả ngay nhưng hôm nay liền trở nên vô dụng. Phương Châm nghe xong lời này vẫn không trợn mắt lên, trái lại khinh thường cười lạnh một hồi: "Phương Pháp, em cho rằng mọi chuyện em làm người khác đều không biết sao? chị đã hỏi qua những bạn học cao trung của em, từ trung học đến lớp 12 thành tích của em luôn rất kém cỏi, căn bản đều xếp cuối lớp. Em mọi năm đều đem sổ thành tích về lừa gạt cả nhà, nhưng chị ghen ói khi đó mỗi lần giữa kỳ hay cuối kỳ trường học đều sẽ đóng dấu toàn bộ thành tích, làm thành bảng đưa về cho gia đình. Nhưng mấy tấm bảng đó một tấm chị cũng chưa từng thấy, bởi vì em trước giờ không hề đem ra. Đó mới là thành tích thực sự của em, sổ thành tích mà em đem về cao hơn bình thường một vài phết, so với thi cuối kỳ cũng cao hơn. hiện tại chị nghi ngờ sổ thành tích em đem về cũng là giả."

Phương Châm nói rồi từng câu từng chữ, nghe mỗi một câu nói của cô mặt Phương Pháp liền trầm xuống một phần, cuối cùng hoàn toàn là màu đen.

Bởi vì lời chị gái nói đều là thật, trường học của bọn họ lúc cao trung sổ thành tích chỉ là trang trí, bình thường phụ huynh đều không cần nhìn đến, chỉ cần trực tiếp xem bảng xếp hạng của trường, đó mới thực sự thể hiện rõ thành tích của học sinh. Nhưng với thành tích của hắn căn bản là không dám đem về nhà, sợ ba mẹ mắng hắn liền mượn bạn học sổ thành tích, viết tên lớp lên trang thứ nhất rồi nhét bìa ngoài vào trong. Ba mẹ khi xem sổ cũng sẽ không kiểm tra đó có phải của hắn hay không, nhìn thành tích bên trong thì sẽ rất vui mừng không đụng tới hắn. Mà ba năm cao trung, hắn một lần cũng không đem bảng thành tích về nhà, ba mẹ vẫn đối chiếu vào sổ thành tích ước định lực học của hắn, cho nên năm đó hắn thi vào đại học mọi người đều không ngờ rằng hắn sẽ thi trượt.

Mà trên thực tế với khả năng của hắn, có thể thi đậu trường đại học mới là lạ. Lúc đó Phương Pháp còn âm thầm vui mừng, chị gái xảy ra chuyện, trong

nhà thành một đồng hỗn loạn, hãnh thi trượt cũng không ai mánh hãnh, thậm chí còn có thể lấy chi gài làm cớ, nhận được sự đồng tình.

hãnh chẳng thể nghĩ tới, sự việc trải qua nhiều năm như vậy, có một ngày lại bị vạch trần trước mặt mọi người.

Phương Châm đem lời trong lòng nói ra hết, tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Nhưng nhìn trong nhà một cảnh lộn xộn như vậy, thực sự không còn bụng dạ ở lại ăn cơm tất niên. cô biết em trai nhất định có cách xử lý chuyện này, dựa vào miệng lưỡi của mình nói gọt vài câu. Mà ba mẹ lại đối với Phương Pháp hết mực cưng chiều, loại chuyện xưa xưa xưa xưa này bọn họ căn bản sẽ không để ý.

Bản thân kẹp ở giữa ngược lại có chút không thích hợp, còn có thể khiến người khác oán giận.

Nghĩ tới đây Phương Châm cầm túi xách lên, đi tới cửa mang giày, khoác áo khoác mở cửa, vừa ra đến trước cửa hướng về phía ba mẹ nói: “Con đi về trước, hai ngày nữa trở lại thăm mọi người.”

nói xong lời này cô vội vã xuống lầu, khởi động xe điện chuẩn bị rời đi. Trong lòng cô, căn phòng nhỏ hai mươi mấy mét vuông đó không còn là nhà cô, mà chỉ là nhà của ba mẹ cùng em trai cô thôi.

nói không buồn là giả, Phương Châm vừa khởi động xe điện nước mắt không nhịn được rơi xuống. Giờ phút này chính là đêm giao thừa, người người nhà nhà đốt đèn ăn mừng thời khắc gia đình sum họp, trên đường hầu như không một bóng người, tình cờ một chiếc xe từ phía sau lái qua, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Ban đêm rét lạnh, Phương Châm đơn độc ngược hướng gió rét đi về nhà, trong nhà nôi lạnh bếp lạnh không có thứ gì, đến bát mì sợi cũng không có mà ăn.

Phương Châm chợt có cảm giác như mình là người dư thừa, nước mắt oan ức đều không biết làm sao thu lại được.

Khi nước mắt bắt đầu ngừng tuôn ra, tầm mắt không tránh khỏi trở nên mờ nhạt. Phương Châm cố gắng mở to mắt nhìn muốn nhìn rõ con đường phía trước, lại bị ánh sáng chiếu tới làm hai mắt nheo lại.

Bởi vì không thấy rõ đường trong lòng cô có chút hoảng sợ, bắt đầu mất phương hướng, thêm vào trên đường có tuyết đọng lại thành những miếng băng mỏng, Phương Châm lúc này chệch tay lái khiến cả người và xe điện té xuống, ãm một hồi đã ngã trên nền băng.

Cú ngã này đau đến mức Phương Châm lại muốn khóc, trong nháy mắt nước mắt dâng trào ra. cô giãy giụa muốn từ dưới đất bò dậy, kết quả bàn tay trượt thử mấy lần đều không thành công.

Đang lúc lúng túng, cô đột nhiên cảm thấy thân thể mình bị người khác ôm lên, trước mắt chỉ thấy duy nhất ánh đèn pha màu vàng chói, tia sáng đó chiếu vào cùng khuôn mặt của người kia, cô lập tức đã thấy rõ.

Lại là Nghiêm Túc.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 39: Cầu hôn

Edit: Uki

Phương Châm không nhịn được nghĩ, tại sao mỗi lần cô mang bộ dạng lúng túng khó xử đều gặp phải Nghiêm Túc?

Kỳ thực Nghiêm Túc trong lòng cũng đang nghĩ, tại sao mỗi lần anh gặp được Phương Châm đều là vẻ mặt bất lực mềm yếu như vậy. Anh càng nhìn càng cảm thấy đau lòng, cũng là anh không cách nào bỏ mặt cô.

Hơn nữa anh luôn cảm thấy giữa hai người như có một sợi dây vô hình, mỗi khi Phương Châm xảy ra chuyện gì, anh không biết vì sao anh ngay lập tức đều có mặt.

Cũng như hôm nay, đêm 30 trên đường thừa thốt bóng người, bọn họ còn có thể chạm mặt nhau, cũng là do ý trời đi. Ban đầu anh hận người phụ nữ này thương tổn anh, nhưng cuối cùng vận mệnh an bài lại để cho anh đối với cô không ngừng quan tâm.

Nghiêm Túc ôm Phương Châm vào trong ngực, cẩn thận từng li từng tí như đang ôm một con búp bê sứ. Anh đặt cô vào ghế sau không với bảo tài xế cho xe chạy, mà trước tiên kiểm tra Phương Châm có bị thương không.

"Em sao rồi, có cảm thấy đau chỗ nào không?"

Phương Châm nằm trong lòng ngực của anh ngay lập tức nước mắt trên mặt đều biến mất, sờ soạn toàn thân một hồi, cuối cùng thở

phần hèn hèn: "không có gì, mặc rất nhiều lớp áo, chắc là không bị thương, nhưng mà khuỷu tay có hơi đau?"

Nghiêm Túc nhớ lại tư thế lúc công nghệ xuống, cách lớp áo cầm tay trái của cô lên xem xét tỉ mỉ: "Nếu như đau lập tức nói với anh."

anh vừa cầm tay vừa để ý vẻ mặt của Phương Châm, khi chạm đến khuỷu tay thì thấy Phương Châm khẽ cau mày, liền mở miệng nói: "Hẳn là lúc ngã xuống mặt đường thì cơ thể của em tự sinh ra phản xạ, cho nên lúc đó em vô tình chống khuỷu tay xuống đất trước, trọng lượng toàn thân đều dồn về một chỗ. Em nói thật đi, rất đau có phải không?"

Phương Châm vốn muốn nhận nhịn, có lẽ do Nghiêm Túc ở chỗ đó hơi dùng sức, cô liền không nhận được, khẽ rên một tiếng hít vào: "Rất đau."

"Chắc là bị gãy xương rồi, đến bệnh viện mới được."

"Quên đi, muộn như vậy. Đêm 30 cũng đừng làm phiền tới bác sĩ."

Nghiêm Túc không để ý lời cô nói, trực tiếp dặn dò tài xế. Phương Châm vừa nghe đến bệnh viện trong đầu liền nghĩ tới bệnh viện của Lý Mặc, liền lại khuyên nhủ: "anh không phải định tìm đến Lý Mặc đấy chứ? anh không phải ăn cơm tất niên sao, tôi không muốn làm phiền đến anh."

"anh không thấy phiền. Đêm 30 nhất định cũng có bác sĩ khác làm việc, chỉ cần họ khám qua là được. Chuyện như vậy không nên để lâu, kéo dài thì bệnh nhứt cũng thành nặng. Ngày mai mừng một ngày kia mừng 2, dựa vào tính cách của em chắc chắn sẽ không đi, vì vậy không bằng đêm nay đi khám xem."

"anh không phải ăn cơm tất niên hay sao? "

Phương Châm giơ tay nhìn đồng hồ, đã sắp tám giờ, cũng không biết Nghiêm Túc muộn như vậy ở bên ngoài làm cái gì, lẽ nào cũng giống

nhức cái nhau với ba mẹ, cơm tất niên không ăn liền ra ngoài?

Nghiêm Túc cười với cô: "anh đã ăn rồi."

"Xong sớm vậy? không ngồi lại trò chuyện với bà nội, với ba mẹ sao?"

"Bà nội theo Phật, cơm tất niên nhà anh mọi năm đều bắt đầu rất sớm, phần lớn cũng vì bà nội. Bà ăn cơm xong liền đi đến miếu làm lễ, còn phải đợi đến sáng sớm mừng một liên thắp hương cầu may, không có thì giờ để ý đến bọn anh. Ba mẹ anh mỗi người đều có tiệc vui riêng, ở nhà nói chuyện lại vài câu liền rời đi."

"Vậy còn Vương Tử? Mọi người đều đi rồi thằng bé phải làm sao, nó hẳn sẽ buồn lắm."

"Vương Tử..." Nghiêm Túc nói tới chỗ này mím mím môi, hơi hơi trầm tư, "Mẹ của nó dẫn đi rồi."

Phương Châm trong lòng hơi hồi hộp một chút, theo bản năng liền nhích người ra xa một chút, muốn cùng Nghiêm Túc duy trì khoảng cách. Cô cúi đầu nhìn chiếc quần jean màu lam của mình, trầm mặc một thời hỏi: "Mẹ của Vương Tử trở về?"

"không có, đưa thằng bé sang Mỹ thôi." không biết tại sao, khi được câu trả lời này Phương Châm liền thở phào nhẹ nhõm, cảm giác tội lỗi trong lòng cũng ít đi rất nhiều. Giữ cô và Vương Tử rõ ràng không xảy ra chuyện gì, bạn tốt cũng không phải, không biết tại sao cô luôn cảm thấy có lỗi với mẹ của Vương Tử. Cho dù bọn họ chỉ là cùng ngồi trên một chiếc xe đến bệnh viện khám bệnh mà thôi.

Nghiêm Túc vừa nhìn đã biết Phương Châm đang nghĩ gì, chủ động an ủi cô: "anh nói rồi, anh cùng với mẹ Vương Tử là không thể, em không cần phải thấy có lỗi với cô ấy. Em nhìn cách cô ấy hành xử cũng biết, nếu như có tình cảm với anh, sẽ không mấy ngày cuối năm liền đem con sang Mỹ mà không về"

đây ăn Tết. anh và mẹ thằng bé chỉ là bạn bè mà thôi, em không cần để trong lòng."

"Tôi... tôi... Tại sao tôi phải để trong lòng chứ?!" Phương Châm lập tức phủ nhận, sau đó giọng nói liền thấp xuống, "Hơn nữa, giữa tôi và anh đều không phải là mối quan hệ gì, chúng ta bất quá chỉ tính là có quen biết thôi."

"không sai, chúng ta chỉ là có quen biết thôi, vì thế em hoàn toàn không cần thiết phải chột dạ."

"Ainóitôi chột dạ?"

"Phản bác nhanh như vậy không phải chột dạ là cái gì?"

"Nếu như tôi phản bác chậm, chẳng phải lại bị anh nói là tôi ngậm thừa nhận?"

Nghiêm Túc sừng sốt một chút, lập tức lại nở nụ cười: "Rất tốt, phản ứng rất nhanh, không giống như bị té ngã đến choáng váng đầu óc. Có điều sau này đi xe em nên chú ý, mũ bảo hiểm nhất định phải mang theo. Phương tiêngi lại này vốn không an toàn, không thể xem thường, hôm nay may mà ngã không nặng lắm, nếu không cũng không biết xảy ra chuyện gì."

"Còn không phải do đèn xe của anh quá chói à. Đây coi như là anh cố ý?"

"Tài xế của anh từ trước đến giờ đều không làm loại chuyện thất đức như vậy, chỉ đơn giản là mở đèn xe để chiếu sáng mà thôi. Em thật sự rất bất cần, lại không nhìn thấy phía trước có xe? Phương Châm, em muộn như vậy lại một mình đi xe điện về nhà, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Phương Châm này giờ vẫn sợ anh sẽ hỏi đến việc này, đúng là cái gì càng sợ càng không thể tránh. Nhà bọn họ như thế nào dù sao lần trước đều bị Nghiêm Túc nhìn thấy rõ, có lẽ do da mặt cô không đủ dày, làm sao

cũng không thể dễ dàng kể với anh chuyện cả nhà có bốn người cãi vả âm ỉ, em trai thì lại đánh nhau với người khác.

Cô bèn suy nghĩ một chút rồi đáp: "Nhà của tôi tan tiệc cũng tương đối sớm."

Nghiêm Túc vốn định hỏi tiếp: Ba mẹ em vậy mà cũng mở tiệc sao? Nhưng nghĩ lại vẫn là thôi đi, không cần phải nhắc tới người nhà lại làm cô thấy đau lòng. Lúc này anh thực sự yêu thương, xem trọng cô như báu vật, không nhất thiết phải đụng tới những chuyện buồn của cô.

anh chỉ "Ừ" một tiếng, sau đó không nói gì thêm, trong xe nhất thời trở nên yên tĩnh.

Khoảng chừng nửa giờ sau, xe đã đứng trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện. Vừa gần là đêm 30, trừ phi có việc khẩn cấp nếu không thì sẽ không có ai đến đây. Lúc Phương Châm đi vào thì thấy phòng cấp cứu cực kì vắng vẻ, chỉ có một bác sĩ trực ca ngồi đó buồn chán ngủ gà ngủ gật, ngay cả hộ sĩ cũng không có ai.

Vị bác sĩ kia vừa nhìn thấy có người tới khám bệnh lập tức trở nên phấn chấn tinh táo, nhiệt tình bắt chuyện mời Phương Châm ngồi xuống. Phương Châm từng học đến lớn đi khám bệnh rất nhiều lần, hôm nay là lần đầu tiên cô được đối đãi tối như vậy. Cô đoán chừng vị bác sĩ này chắc là buồn chán đến khó chịu rồi, hai người bọn họ vất vả đến đây lại có thể để anh ta có người trò chuyện cũng tốt.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra cánh tay của Phương Châm, tiếp đó hỏi cô một vài vấn đề, cuối cùng có phần không thể chẩn đoán chính xác được: "Trường hợp của cô hiện tại chắc không phải gãy xương hay nứt xương gì cả, đoán chừng chính là sau khi va chạm tay bị bầm tím một chút. Nhưng để chính xác hơn vẫn nên đi chụp phim."

"Vậy thì chụp đi." Nghiêm Túc ở bên cạnh nói xen vào.

Vị bác sĩ ấy náy nhinanhcười: "thậtnghại quá, hôm nay là ngày gì hai người cũng biết rồi. Đêm 30 bên khoa chụp phim X-Quangkhôngcó ai trực ban cả, nên bây giờkhôngtiện để chụp phim. Chi bằng hai người sáng sớm ngày mai lại đến, lúc đó có thể chụp phim được rồi."

Nghiêm Túc xoa xoa thái dương,đangnghĩ xem có nên gọi cho Lý Mặckhông. Nhưng vẫn quêndi, làm người vẫn là nên nghĩ cho người khácmộtchút,khôngthể chỉ vìanhmà làm phiền đến người khác.

Quan trọng là Lý Mặc cũngkhôngphải người chụp phim,anhata nhất định sẽgọi cho bác sĩ khác đến. Ngày tết đoàn viên nàyanhvà Phương Châmkhôngsum họp bên gia đình nhưng vậy cũngkhôngthể cản trở người khác vui vẻ bên người thân.

anhnhìn Phương Châm hỏi: "Em sao rồi, có thấy đau lắmkhông?"

"khôngviệc gì,anhkhôngcần lo lắng, tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi,khôngcòn đau nữa. Chúng ta về thôi, đừng làm phiền bác sĩ nghỉ ngơi."

"khôngphiềnkhôngphiền." Vị bác sĩ này quả thực rất nhiệt tình, "Ngược lại tôi cũngđangrảnh rỗikhôngcó việc gì làm, khám bệnh chocôitôi còn có thể trò chuyệnmộtchút."

nóitới đây đột nhiênanhata nheo mắt lại, quan sát tỉ mỉ Phương Châm vài lần: "Nhưng tôi nhincôthậtsựrất quen mặt, giống nhưđãtừng gặp qua rồi? Có phải trước đâycô từng tới bệnh viện của chúng tôi rồikhông?"

"Ừm, cách đây mấy tháng có tới, lúc đó tôi bị thươngnghở đầu, nhập viện mấy ngày."

Vị bác sĩ lập tức mắt sáng lên: "Tôi nhớ rồi,cô là bạngáicủa bác sĩ Thẩm đúngkhông?"

Lời này vừanóira cả ba người đều có chút lúng túng, đặc biệt là vị bác sĩ kia, sau khi đánh giá Nghiêm Túcmộtlượt,anhta nhìn phương châm giật giật khóe miệng: "Được rồi,khôngcó chuyện gìcônhanh về nghỉ ngơiđi, nhớ kỹ tay trái đừng dùng sức quá. Buổi tối ngủ để ýmộтчút, nếu như ãauthìngay lập tức đến bệnh viện."

Phương Châm sau khi cảm ơn vị bác sĩ đó, vội vội vàng vàngđira ngoài. Nghiêm túc im lặng theo saucô, sắc mặt u ám chẳng khác gì khí trời mùa đông tuyết rơi dày đặc.

Phương Châmđiở trước mặtanh,khôngnhìn thấy vẻ mặt của Nghiêm Túc. Nhưng trong lòngcôbiếtrở, Nghiêm Túc chắc chắnđangnghĩ tới câunóicủa vị bác sĩ kia.

Hai người lần lượt ngồi vào trong xe, Phương Châm nhìn đồng hồđãchín giờ, bènnoívới Nghiêm Túc: "Có thể đưa tôi về nhà đượckhông? Đúng rồi chiếc xe điện của tôi phải làm sao bây giờ?"

"anhđãgọi điện sắp xếp rồi,sẽcó người đến đem về. Dù gìđichăng nữaanhcũngsẽmuamộтчiếc xe khác cho em, ngã nặng như thế e rằng cũng hỏng rồi,khôngthể dùng được nữa."

Phương Châm nghĩ thấy cũng hợp lí,côbị ngã như vậymộtplần cũng doanhmà ra, đây coi như là phí điều trị.côkhôngcó ý kiến gì chuyện mua xe của Nghiêm Túc, gãi gãi ãũnói: "Vậythìanhđưa tôi về nhàđi."

Nghiêm Túckhôngtrả lời, chăm chú nhìn Phương Châm: " Buổi tối em còn bận việc gìkhông? "

"khôngbận, có chuyện gì sao?"

"Cùngđiăn cơmđi? Nhàanhmở tiệc sớm,anhănh cũngkhôngđượcbao nhiêu,hiệntại cảm thấy hơi đói bụng."

"Bây giờ đi ăn?"

"Ừ, anh nhìn em hình như cũng chưa ăn được gì nhiều, đi tới đi lui nửa ngày chắc cũng đói bụng rồi."

Phương Châm thật tình rất muốn hỏi anh, người như anh đêm nay không lẽ không phải dự bữa tiệc nào hay sao, nhưng cô biết nếu hỏi như vậy Nghiêm Túc chắc chắn sẽ nói là không có, nên tự biết im lặng không hỏi tới nữa. cô cười cười xin lỗi: "hiện tại tôi không thấy đói, chỉ muốn về nhà thôi."

Vừa dứt lời, bụng cô bất ngờ kêu lên mấy tiếng. không khí trong xe đột nhiên im lặng, nên anh thanh đó cũng nghe được rất rõ ràng, Phương Châm thật sự hận không thể lập tức xuống xe rồi đi.

Khóe miệng Nghiêm Túc hơi nhếch lên, cố nhin không cười thành tiếng.

Sau đó anh dặn dò tài xế vài câu, chiếc xe chạy về phía trước, một lúc sau đã quẹo vào một con đường khác.

Phương Châm ngồi trong xe đưa mắt nhìn ra bên ngoài thấy xe chạy ngang qua rất nhiều ánh đèn đường, không nhịn được hỏi Nghiêm Túc: "Muộn như vậy còn có chỗ để ăn cơm không?"

"Đương nhiên là có, hôm nay là giao thừa, nhà hàng có lẽ đều đã đóng cửa, nhưng khách sạn chắc chắn mở cửa rất nhiều."

"Cơm tất niên không lẽ không phải đặt trước sao, bây giờ đi liệu còn bàn không? "

Hỏi ra lời này ngay lập tức cô liền cảm thấy mình có chút không đúng, khoát tay cười nói: "Nhìn xem tôi thật hồ đồ. Nếu tôi đến đó nhất định không còn chỗ ngồi, nhưng đổi lại là anh thì sẽ khác."

nó tới chỗ này cô dừng một chút, liền hỏi tiếp: "Vừa nãy xảy ra nhiều chuyện quá tôi quên không hỏi anh. Buổi tối như thế này anh đi ra ngoài làm gì, bạn xã giao ư?"

"không có, định là cùng bạn đi uống rượu, tình cờ lại gặp được em nên rủ em đi thôi." Nghiêm Túc nét mặt không thay đổi nói dối. Trên thực tế anh cũng vừa mới bảo tài xế hủy lịch hẹn đến bữa tiệc kia.

Những sự kiện như vậy Nghiêm Túc cũng không thường đi, có lúc vì công việc làm ăn nên đến, về cơ bản anh cũng có thể từ chối. Đêm nay trong nhà không có ai, anh cũng không muốn đêm giao thừa để người khác đợi, nên đành phải nể mặt họ một chút mà tới. Kết quả nửa đường tình cờ gặp Phương Châm, đúng là bất ngờ.

anh không quan tâm đến việc địa vị, tiền bạc cùng danh tiếng giữa cô và anh chênh lệch bao nhiêu, một chút anh cũng không để ý. Đêm 30 cả hai đều rất rảnh rỗi, vừa hay có thể cùng nhau nói chuyện.

anh ngồi dựa vào một bên yên lặng đưa mắt đánh giá gương mặt của Phương Châm, da vừa trắng vừa mịn, hiện tại nhìn giống như một miếng đậu hũ non mềm. Đôi môi mỏng manh nhưng lại có chút hồng, không so được với màu hoa anh đào nhưng cũng là màu hồng phấn dễ khiến cho người tay dễ thích.

Mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài hiện tại đang là âm độ, Nghiêm Túc nhìn khuôn mặt của Phương Châm lại cảm thấy có chút khô nóng, nếu không phải anh biết Phương Châm da mặt mỏng sợ tài xế nhìn thấy, e rằng anh đã không ngần ngại mà tiến tới rồi.

Phương Châm không để ý đến ánh mắt trần trụi của đối phương, nãy giờ chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài. Cảm thấy hai bên đường trở nên hơi hoang vu, hình như đã chạy ra khỏi trung tâm thành phố.

Trong lòng cô hơi hồi hộp một chút, vội vàng hỏi Nghiêm Túc: "hiện tại chúng ta đang đi đâu, không phải là làng du lịch đấy chứ?" cô thật sự có chút sợ chỗ đó, vừa nghĩ tới không hiểu vì sao tim liền đập nhanh lên.

Nghiêm Túc lắc đầu nói: "không, đến một khách sạn ở ngoại thành, nơi đó phong cảnh không tệ."

Đang buổi đêm nói phong cảnh không tệ là ý gì đây? Phương Châm trong lòng nghi hoặc, khoảng chừng nửa tiếng sau, cuối cùng cũng hiểu rõ Nghiêm Túc nói đến phong cảnh là ý gì.

Hóa ra khách sạn mà Nghiêm Túc nói tới không phải xây trên mặt đất, mà giống như một chiếc thuyền lớn ở giữa hồ. Chiếc thuyền đó ngày thường hay chở du khách đi xung quanh ngắm cảnh, trên thuyền từ thức ăn, nước uống đến các phương tiện giải trí đều không thiếu thứ gì. Vì hôm nay là đêm giao thừa nên thuyền đậu lại bên hồ, phòng ăn trên thuyền bàn trống không còn nhiều, nhìn xung quanh toàn bộ đều là các gia đình già trẻ lớn bé đến ăn cơm tất niên.

Lại nhìn phong cảnh ở trên hồ, hiện tại có không dưới mười chiếc thuyền cũng đang đậu ở đây, trên thuyền trang trí rất nhiều đèn màu sắc khác nhau, đang buổi đêm đèn thấp sáng cảm một vùng, từ xa nhìn tới cảm thấy mọi thứ trên hồ đều trở nên sống động. Cách đó không xa là hình ảnh của những tòa nhà cao tầng, ánh đèn điện đều bị phản chiếu lên mặt nước.

Ở trong thành phố ngày nào cũng phải nhìn những tòa nhà cao tầng chen lấn nhau mọc lên, hiếm khi được nhìn ngắm cảnh đẹp như vậy, Phương Châm thực sự cảm thấy rất thích thú. Cô lớn từng tuổi này đây là lần đầu tiên đi ăn ở trên thuyền, trước phong cảnh đẹp như vậy, cô cho rằng thức ăn ở trên thuyền này nhất định cũng không tầm thường nên càng cảm thấy đói bụng.

cô theo Nghiêm Túc lên thuyền, quản lý tới nhiệt tình phục vụ. Nghe Nghiêm Túc nói với anh ta là không có đặt bàn trước, nhưng quản lý vẫn không để ý, đêm nay những vị khách đến nơi này ắt hẳn đều là những người có địa vị không tầm thường, rất nhanh liền sắp xếp cho họ một bàn trống trong phòng khách trên sân thượng.

Hai người đi vào phòng khách, ngồi vào bàn ăn, Nghiêm Túc cho gọi món, Phương Châm ở một bên cố gắng trấn tĩnh dạ dày của mình. Cô cả tối nay chưa ăn gì, lại bị té ngã phải đến bệnh viện, lúc này cô thật sự rất rất đói bụng.

Vì quá đói nên cô cảm thấy hơi chóng mặt, cả người mệt mỏi ngồi lệt què một bên. Nghiêm Túc cũng không hỏi cô muốn ăn gì, gọi một bàn món ăn để quản lý nhanh chóng chuẩn bị, nhưng gọi trước một vài món khai vị lót dạ.

Nhìn Phương Châm đói bụng đến mức ăn ngấu nghiến, Nghiêm Túc lại thấy buồn cười. Nhìn cô như vậy biết ngay là buổi tối chưa ăn chút gì rồi, cũng không rõ trong nhà cô xảy ra chuyện gì, đang đêm 30 cơn cũng không敢 lại chạy ra ngoài.

Nghĩ tới đây anh có chút đau lòng, đưa ly nước đến trước mặt Phương Châm, nói: "Ăn chậm một chút, để bụng lát nữa ăn món chính nữa. Đúng rồi, em có muốn uống tí rượu không?"

"không cần không cần." Phương Châm nhét đầy mồm ba cái bánh ngọt, nói chuyện trở nên không rõ ràng. Cô vờ nói vừa xoa tay, "Tôi không uống rượu."

Cô thật sự sợ uống rượu, mỗi lần uống xong lại say bí tỉ, lần nào cũng hại cô làm chuyện xấu hổ trước mặt người khác. Cho nên ngày hôm nay cô quyết định, nhất quyết không đụng tới một giọt rượu. Tránh việc lúc cô không tỉnh táo lại gây ra chuyện.

"Nhưng anh rất muốn uống." Nghiêm Túc không đứng đắn cười.

"Vậy anh tự mình uống đi, tôi không uống. anh cũng đừng nghĩ ép tôi uống, tửu lượng của tôi không được tốt, uống say rồi chuyện gì cũng có thể làm được. Chúng ta hiện tại đang ở trên thuyền, lỡ như tôi uống say, vô tình đẩy anh xuống sông thì lớn chuyện. Trời cũng đang rất lạnh anh cũng không muốn mình bị đông thành băng đúng không."

Nghiêm Túc nghĩ thầm với bộ dạng tay chân mềm yếu như cô lại có thể đẩy anh xuống nước? Phương Châm em đang đánh giá cao bản thân mình rồi.

Tuy nhiên lời này anh cũng chỉ nghĩ trong đầu, nghe theo lời của Phương Châm, chỉ ăn một chút thức ăn, còn lại ngồi thưởng thức rượu, trông có vẻ thông dong tự tại.

Rất nhanh các món chính đều được chuẩn bị xong, sắp đầy trên mặt bàn. Phương Châm ban nãy ăn mấy món khai vị chỉ mới nom một nửa, lúc này nhìn trên bàn đầy ắp những món ăn nóng hôi hổi bụng cô lập tức lại réo lên, cô cũng không khách sáo với Nghiêm Túc, bắt đầu cầm cùi ăn.

Phương Châm không phải là người kén ăn, đặc biệt khoảng thời gian ở trong tù đã rèn luyện cô bất cứ món gì ngon hay dở cũng có thể ăn. Nghiêm Túc thử món ăn một hồi, so với những món Phương Châm làm còn thua xa. cô hẳn là đang cực kì đói bụng, có lẽ những người lao động chân tay khâu vị đều dễ chiều như vậy. Vì thế mà trước mặt cô rất nhanh đã có một đồng xương vụn, nước cũng rất nhanh đã uống liền tù tì hai ly lớn.

Nghiêm Túc nhìn cô ăn như vậy cảm thấy đau lòng, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Phương Châm, tối nay có phải chưa ăn gì đúng không?"

Tay Phương Châm đang cầm đũa dừng lại một chút, bản khoảnh không biết có nên nói hay không. Sau đó nghĩ lại tính cách của người nhà cô thế nào Nghiêm Túc không phải là chưa thấy qua, cô cũng không giấu diếm: "Ừ, tôi vừa tranh cãi vài câu với em trai. Tôi vì giận nuốt cơm không nổi nên chạy

ra ngoài. Nghĩ kỹ lại quả thật đứa em trai này đã bị chiều hư rồi, lớn chững này rồi mà vẫn ấu trĩ như vậy."

Nghiêm Túc bật cười: "Em cũng rất ấu trĩ, cãi vã với em trai mấy câu liền không chịu ăn cơm. Hôm nay dù gì cũng là giao thừa, ba mẹ em tốt xấu gì cũng không nên làm vậy."

"Quê đi, bọn họ thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đi, ngược lại tôi ở nhà cũng là dư thừa, bọn họ chỉ cần có em trai tôi là đủ. Quê nói với anh, chiếc nhẫn mà anh đưa cho em tôi thực sự bị nó đem bán, ba mẹ tôi cũng bù thêm ít tiền để nó mua nhà, xem chừng là nhà để lấy vợ. Thật buồn cười, nó nửa ngày thừa nhà tôi lấy tiền của anh để mua nhà tân hôn cho nó, quả thực không biết xấu hổ."

"không quan trọng là tiền của ai, có mua là tốt rồi, sau này cũng đỡ làm em bận tâm đến chuyện đó nữa."

"Đúng vậy, tôi cũng đã nghĩ thông rồi, bây giờ em trai nhà cửa đầy đủ, chỉ là chưa lấy vợ. Sau này chuyện trong nhà đều không cần tôi quan tâm nữa, người thừa như tôi cuối cùng cũng bị đuổi khỏi nhà rồi."

Phương Châm vốn đã định đem chuyện này giấu kín trong lòng, nhất định không kể với ai. Thậm chí cả Từ Mỹ Nghi cũng chưa từng nói qua. Nhưng đêm nay Nghiêm Túc vừa hỏi, mọi thứ cô đều nói ra không sót một chữ, tích lũy nhiều năm như vậy mọi âm ức của cô cũng đến lúc phải xả ra hết một lần. Nếu như Nghiêm Túc đã biết được một chút, cô cũng không ngại nói cho anh biết hết.

Hơn nữa hôm nay là ngày đặc biệt, một năm cũng chỉ có một lần. Con người cũng có lúc kì lạ như vậy, bình thường không có chuyện gì, đến ngày lễ mọi tâm tình lại bộc phát hết ra. Giống như cô gái độc thân ngày thường lúc nào cũng vui vẻ, nhưng vừa đến lễ tình nhân, nhìn thấy các cặp tình

nhân tay trong tay tặng hoa tặng quà, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy tủi thân.

Phương Châm cũng là người như vậy, thường ngày giả bộ kiên cường, đến ngày giao thừa cũng chịu không nổi, mặc dù không uống rượu nhưng lời trong lòng đều lần lượt trôi ra. Vừa hay lại có Nghiêm Túc ở bên cạnh, cũng biết chút chút chuyện nhà cô, cô liền không ngần ngại nói ra hết toàn bộ oan ức trong lòng.

Nghiêm Túc vừa đau lòng vừa động viên cô giải tỏa hết buồn bực. Vì để cho Phương Châm càng không kiêng dè, anh để cho cô uống thêm một chút rượu.

Lần này Phương Châm càng nói nhiều hơn, bắt đầu ngà ngà say, ánh mắt nhìn Nghiêm Túc cũng khác hẳn, trở nên dịu dàng, chứa đầy vẻ quyến rũ nữ tính.

Những oan ức trong lòng vì có rượu tác động vào càng dễ dàng nói ra hết. Những rắc rối khi còn nhỏ, đến những phiền phức khi đi học, đến khi thi đại học cô cũng bị ra sức ngăn cấm, thậm chí đến việc cô hẹn hò với La Thế, nhà cô cũng cố gắng toàn lực vợ vót về chăm lo cho con trai, mọi chuyện cô kể ra Nghiêm Túc đều nghe đủ không sót chữ nào.

Đến hôm nay Nghiêm Túc mới thực sự hiểu rõ, Phương Châm từ nhỏ đến lớn đều phải trải qua những ngày tháng như vậy. Anh chưa từng nghĩ tới trên thế giới này lại còn có một gia đình giống như gia đình cô, cũng là con do mình sinh ra, chỉ vì là con gái mà lại bị xem nhẹ.

Người Trung Quốc luôn nói cha mẹ không phải là trời, nhưng khi Nghiêm Túc nhìn thấy gia đình của Phương Châm, lại nghĩ tới gia đình mình, đối với cô nói này ngoại trừ xem thường ra anh không còn thái độ nào tốt hơn cả.

Cả buổi tối hai người cứ như vậy uống rượu trò chuyện, không để ý đã tới nửa đêm. Phương Châm vẫn còn một chút tỉnh táo, ngăn không cho bản thân

uống thêm, cô không muốn lại giống như lần trước uống say đến bất tỉnh nhân sự.

Thời gian vừa điểm 12 giờ tiếng chuông liên vang lên, trên mặt hồ đột nhiên phát ra rất nhiều tiếng vang. Hai người quay đầu lại nhìn thì thấy từng đợt pháo hoa đang phóng lên bầu trời, dần dần tỏa ra trong màn đêm, trên nền trời bây giờ nhìn giống như đang có một cơn mưa ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

Phương Châm nhìn thấy cảnh tượng này, cô hết thời sững sờ. Nghiêm Túc nhân cơ hội kéo cô ra bên ngoài boong thuyền xem pháo hoa. khắp nơi đang bao trùm trong ánh sáng rực rỡ, ngay lúc này Phương Châm lại nghe giọng nói trầm thấp của Nghiêm Túc: "Phương Châm, chúng ta kết hôn đi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 40-1: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái

Dưới một bầu trời đêm đầy pháo hoa, lần đầu tiên Phương Châm được người khác cầu hôn.

Từ sau khi ra tù Phương Châm uống rượu không phải chìm một lần, lần nào uống cũng miễn cưỡng giữ lại chút lí trí. Nhưng hôm nay không giống vậy, cô vẫn chưa say đến mức đó, nhưng ngay lúc này không thể không giả vờ say, nghĩ tới đây cô buông lỏng tay ném ly rượu vào trong hồ nước lạnh lẽo.

"Thôi chết, làm rơi mất rồi." Phương Châm tự trách một câu, mặc kệ đang là đêm giao thừa nhiệt độ dưới 0 độ C, hai tay cô nắm lan can định nhảy xuống hồ.

"Phương Châm!" Nghiêm Túc nhanh tay ôm eo ngăn cô lại, trực tiếp ôm cô đi vào trong phòng khách, sau đó ném lên sofa, nói: "Em say rồi."

"Ainói? Tôi đang rất tỉnh táo." Phương Châm giãy giụa muốn từ sofa đứng dậy, nhưng bị Nghiêm Túc đẩy trở về.

"Quê đi, tốt hơn là em nên đợi ở đây đi. nói xong Nghiêm Túc xoay người, cầm ly rượu đưa tới trước mặt cô, "Nếu không chúng ta lại tiếp tục?"

anh ý đồ xấu xa nhìn chăm chăm Phương Châm, hơi căng răng. cô gái này bày trò diễn kịch với anh, muốn đem chuyện say rượu ra làm bia đỡ tránh chuyện cầu hôn, sau đó xem như chưa có gì xảy ra.

Đây không chỉ là lần đầu Phương Châm được người khác cầu hôn, Nghiêm Túc cũng là lần đầu tiên chủ động cầu hôn người khác. anh sống tới

bây giờ đã hơn ba mươi năm, chưa từng nghĩ tới một ngày mình sẽ chủ động cầu hôn một cô gái, mà đối phương lại từ chối anh.

Nếu như là từ chối thì còn có thể chấp nhận, người phụ nữ này thậm chí còn không muốn nhắc đến nó, hơn nữa còn làm bộ không nghe thấy. Lòng kiêu hãnh của Nghiêm Túc cư nhiên bị tổn thương.

Phương Châm quả thật so với những người phụ nữ khác hoàn toàn không giống nhau, từ ngày đầu tiên gặp mặt cô không ngừng nảy sinh mâu thuẫn với anh. Ngay lúc này đây, cô đã chạm đến nơi sâu nhất trong lòng anh. Nghiêm Túc cảm thấy anh đã không thể lui nữa, nhất định phải vững vàng mà ở bên cạnh cô, kiên quyết không rời.

Nếu như nói vừa nãy anh cầu hôn chỉ là nhất thời hứng khởi, vậy thì hiện tại anh đã quyết định rồi. Mặc kệ phải đối mặt với những chuyện gì, anh nhất định sẽ cưới được Phương Châm.

anh lắc ly rượu trong tay, ánh mắt sắc bén như làm một cái dao nhọn nhìn Phương Châm, thanh âm mang theo chút mê hoặc dụ dỗ: "Nếu không say liền tiếp tục, uống hết ly rượu này đi."

Phương Châm bị anh nhìn ra trong lòng đang bồn

chồn, cũng không biết Nghiêm Túc làm vậy là có ý gì. cô rất sợ anh lại nhắc đến chuyện kết hôn, vì muốn không cho anh nói tiếp, hay có thể nói là tránh được một kiếp nạn, cô thà rằng ngay lúc này cô đang say còn hơn phải đối mặt với chuyện này.

Thế là cô lập tức cầm lấy ly rượu, cố làm ra vẻ phóng khoáng một hơi uống cạn, sau đó âm thầm đếm ngược. Như vậy chỉ cần chưa tới mười phút, cô nhất định sẽ say bất tỉnh nhân sự.

Kết quả cô mới vừa uống xong chưa tới mười giây, Nghiêm Túc liền giành lại ly rượu, nhân tiện lấy áo khoác: "Được rồi, uống xong ly

này thì đi thôi, anh đưa em về nhà."

Phương Châm cảm thấy hình như có gì không đúng, như là cô bị sập bẫy, nhưng cơn say bắt đầu ập tới. Trong nháy mắt mọi thứ đều trở nên mờ mịt, chỉ còn sót lại một chút ý thức để bám víu vào.

Nghiêm Túc đỡ Phương Châm ra khỏi phòng khách, lúc xuống lầu có chút khó khăn. Trong đại sảnh lúc này chỉ còn lại vài người, chủ yếu ở lại ngắm pháo hoa. Khi Nghiêm Túc đỡ Phương Châm xuống tới đại sảnh thì màn pháo hoa cũng kết thúc, những người đứng ở mạn thuyền ngắm pháo hoa cũng lần lượt ra về.

Cả căn phòng đang yên ắng rất nhanh đã nguội trở lại, mọi người vội vã thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Nghiêm Túc không muốn chen chúc với người khác, thừa dịp bên ngoài còn chưa có người liền ôm Phương Châm bước nhanh tới cửa.

Lúc hai người vừa đứng ngang qua một bàn ăn, một người phụ nữ trung niên đột nhiên đứng dậy, mở miệng kêu lên: "Phương Châm?"

Phương Châm đã say không biết trời đất gì, miễn cưỡng ngược đầu lên nhìn người vừa gọi tên mình. Cô chỉ mơ hồ thấy được một người phụ nữ trung niên tầm 50, 60 tuổi. Cô hé miệng ra định nói gì đó, nhưng lại không nói nổi, cuối cùng cũng không nhìn rõ hình dáng của người kia.

Nghiêm Túc xin lỗi phụ nữ trung niên: "thật ngại quá, cô ấy say rồi." Nói xong anh tiếp tục đi đến cửa, trực tiếp đưa Phương Châm rời khỏi thuyền.

Vừa rời Phương Châm không nhận ra người phụ nữ kia là ai, nhưng anh lại biết. Lần trước đưa Vương Tử bệnh viện anh đã gặp qua bà ta rồi, anh ở cửa thang máy nhìn thấy Phương Châm, Thẩm Khiên và người phụ nữ lúc này nói chuyện. Lúc đó anh tưởng đó là mẹ của Thẩm Khiên, sau đó nghe Phương Châm nói đây là mẹ của La Thế.

Cứ cho là Nghiêm Túckhôngcó lỗi với La Thế, nhưnganhcũng cảm thấykhôngcần thiết phải đụng mặt với mẹ La. Huống chihiệntại Phương Châm say như vậy, để mẹ La nhìn thấy e rằngkhôngtốt.

Nênanhnhanh chóng đưa Phương Châm ra khỏi đại sảnh, để lại mẹ La đứng đó vẫn chưa hoàn hồn lại.

ThựcsựNghiêm Túckhôngsai, trong lòng mẹ La quả thực có ý nghĩ như vậy.côgáiban này nhất định là Phương Châm, bàkhôngthể nhìn nhầm được, còn người đàn ông ôm Phương Châm bà đương nhiên biết, là Nghiêm Túck - chủ tịch tập đoàn Thâm Lam, con trai bà khi còn sống, công ty bị chínhhanhthu mua, tuy rằnganhkhôngtính là có thù oán với bà, nhưng mẹ La tự nhậnkhôngcó cách nào nảy sinh thiện cảm với Nghiêm Túck.

Dù saohanhcũng gián tiếp khiến con trai bà tự sát.

La mẫu nghĩkhônggra, Phương Châm làm sao có thể cùng người đàn ông này ở chungmộtkhỗ.

Hôm nay là giao thừa, mẹ La cùng bạn bè thân thích đến đây ăn cơm tất niên. Bà có năm mơ cũngkhôngngờsẽgặp phải Phương Châm. Nhưng gặp mặt Phương Châm cũngkhôngcó gì đểnói, quan trọng chính là Phương Châm lạidùng Nghiêm Túck.

Mẹ La biếtrõnăm năm trước Phương Châm hận người đàn ông này đến mức trực tiếpmộtdao đâm muốn chếthử. Cho nêncômới phải ngồi tù chịu biết bao nhiêu khổ sở, nhưng bây giờ tại sao lại?

Mẹ Laâmthầm suy đoán, nhưng lại sợkhôngdám nghĩ tới.

Người bên cạnh liền kéo bà lại, tò mò hỏi thăm: "Làm sao, bà biết hai người vừa này à?"

Hôm nay mẹ La cùng bạn bè thân thích đến ăn cơm tất niên, từ khi con trai qua đời hàng năm bà đều đón tết cùng họ. Ngoại trừ bạn bè bằng tuổi còn có mấy đứa con cháu cùng nhau ăn cơm. Trong đó một số người nhận ra Nghiêm Túc, lập tức tùm lại: "Người vừa này có phải là Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thâm Lam không?"

Đang nói chuyện làm một cô gái trẻ tầm 20 tuổi, cô gái ngồi cạnh vừa nghe đến Nghiêm Túc liền nở nụ cười: "thật sự rất giống. Chị còn nhớ lần trước em đưa chị quyển tạp chí có thấy hình của anh trên đó."

Các cô gái trên nói đến chuyện này đều đặc biệt hưng phấn, hết "Nghiêm Túc" cái này rồi đến "Nghiêm Túc" cái kia. Chị dâu của mẹ La ngồi cạnh lúc này cũng không nhịn được, liền hỏi: "cô gái ban nãy chẳng phải là Phương Châm, bạn gái cũ của A Thế ư?"

"Ừm, đúng rồi"

"Người đàn ông kia?" Bà ta quay lại hỏi mấy đứa cháu, "Người đàn ông ban nãy thật sự là Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thanh Lam sao?"

"Đúng đấy, khẳng định không sai, người đàn ông anh tuấn xuất sắc như vậy tại con nhất định không nhìn lầm được."

Lần này, chị dâu của mẹ La mặt biến sắc, nhỏ giọng nhìn La mà nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Năm đó đứa anh họ Phương Châm này không phải muốn giết chết tên họ Nghiêm kia ư? Bọn họ làm sao lại có thể cùng nhau được, lẽ nào tiểu Phương lại có tình cảm với anh?"

Đây là điều mà mẹ La sợ nhất. Năm đó con trai mất người bị kích động nhất ngoại trừ người làm mẹ như bà thì còn có Phương Châm. Bà lo sợ đứa anh họ này năm năm ngồi tù vẫn còn chưa nghĩ thông, bây giờ còn muốn tiếp cận kẻ thù. Lỡ như cô lại làm chuyện gì điên rồ thì phải làm sao.

Nghĩ tới đây mẹ La không khỏi tự trách: "Đều do em, đáng lí ra em không nên tìm con bé. Vốn là sau khi con bé ra tù muốn tìm gặp nó khuyên nó nghĩ cho thông suốt, không nghĩ tới... Em thật sự không nên đưa cho tiểu Phương món đồ mà A Thế để lại cho nó. Em cứ nghĩ chắc sẽ không sao, không ngờ lại làm cho con bé kích động như vậy."

"Em đưa cho con bé vật gì vậy?"

"Làm một cái túi, bên trong có những gì em cũng không rõ lắm. Là A Thế trước khi mất để lại cho nó. Em chỉ muốn làm cho nó đừng nghĩ nhiều, đừng buồn nữa thôi, không ngờ... Đều tại em hết."

Cả buổi tối hôm đó, mẹ La liên tục tự trách mình. Từ trên thuyền đến khi về nhà, suốt đường đi bà không ngừng thở dài.

Bởi vì thật sự không yên tâm, ngày hôm sau mặc dù là mừng một Tết, bà vẫn cố gọi điện cho Thẩm Khiên, nói bóng gió hỏi thăm tình hình của Phương Châm. Thẩm Khiên vừa nghe liền cảm thấy nghi ngờ, gặng hỏi mẹ La cuối cùng cũng biết được tối qua Phương Châm và Nghiêm Túc cùng nhau đi ăn cơm tất niên.

Sau cú điện thoại đó Thẩm Khiên ngồi trong phòng trầm tư nửa ngày, nhiều lần muốn trực tiếp gọi điện thoại cho Phương Châm để hỏi rõ ràng. Nhưng cuối cùng lại không có dũng khí.

Người càng ưu tú thì tự ái càng cao, cũng rất sợ bị tổn thương. Phương Châm không chọn anh đã có chút khó chấp nhận, nhưng Phương Châm lại chọn ở bên cạnh Nghiêm Túc, chuyện này quả thực đối với Thẩm Khiên càng không chấp nhận nổi.

Đàn ông và đàn bà đều có tính đố kỵ như nhau, đặc biệt là đối với người mình thích.

Mới đầu năm mà Thẩm Khiên đã cảm thấy có chút chật vật, ở nhà một ngày không làm gì, đến lúc chập tối anh rốt cuộc không nhin được gọi điện thoại cho em họ Từ Mỹ Nghi.

anh và mẹ Lathật giống nhau, đều đi đường vòng. Điểm khác nhau chính là mẹ Lathật không lấy được tin tức gì từ anh, nhưng anh thông qua Từ Mỹ Nghi có thể có một số thông tin hữu dụng.

Lúc anh gọi điện hình như Từ Mỹ Nghi đang ở ngoài, trong điện thoại nghe rất ồn ào. cô cũng không nhiều lời, trực tiếp nói: "anh, bây giờ anh đến đây đi, đến xem Phương Châm."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"không rõ lắm, vừa nãy em gọi điện cho Phương Châm để chúc tết, kết quả cô nói cô đang ở bệnh viện, em không yên tâm nên mới tới đây."

Trầm khiên vừa nghe liền lập tức gọi lại, hỏi cô cụ thể bệnh viện nào, còn nói lái xe đón cô cùng đi. Sau khi Từ Mỹ Nghi để điện thoại xuống lại còn muốn gọi lại cho Phương Châm, nhưng gọi bao nhiêu lần cũng không thấy bắt máy.

Phương Châm lúc này cực kì mệt mỏi, thực sự không rảnh tiếp điện thoại của Từ Mỹ Nghi. Mừng một tết cô rảnh rồi ở nhà ngủ cho tỉnh rượu, ai dè lại ngủ thẳng đến xế chiều, nhà cô gọi không biết bao nhiêu cuộc tới. cô còn tưởng rằng ba mẹ vì chuyện hôm qua mà quở trách cô, kết quả lại nghe được giọng Phương Pháp trong điện thoại.

Phương pháp ở đầu bên kia tức giận nói lớn: "Chị mau về đi, ba bị người ta đánh rồi!"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 40-2: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái

Edit: Uki!

Tình huống của Phương Châm hiện tại có thể nói là họa đơn vô chí đi.

Đêm giao thừa cãi nhau với ba, mẹ, em trai chỉ có thể coi là chuyện nhỏ, sau đó cùng Nghiêm Tú đi ăn cơm không hiểu sao lại bị anh cầu hôn thì nghiêm trọng hơn một chút. Nhưng khi cô chạy về nhà nhìn thấy bộ dạng của ba mình, cô liền cảm thấy chuyện lúc trước cũng không nhằm nhò gì.

Trong nhà ba của cô có thể coi là người đối với cô tốt nhất, vì lẽ đó Phương Châm cũng quan tâm ông nhất. Cô vừa vào trong nhà liền thấy ba mình nằm lệch trên sofa thờ dài, một tay vỗ vỗ cái trán một tay khác thì lại vuốt chân mình. Mẹ cô ở bên cạnh đưa nước cho ông, em trai thì lại ở trong phòng đi tới đi lui.

Toàn bộ trong nhà tràn ngập không khí nặng nề, làm cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Phương Châm thả túi xách xuống lập tức đi tới chỗ ba mình hỏi: "Đây là làm sao?"

Chờ cô đến gần nhìn kỹ mới phát hiện, bác trên mặt đều là máu ứ đọng, chân trái hình như cũng bị thương. Phương Châm lập tức xoay người hỏi em trai: "Phương Pháp, đây là xảy ra chuyện gì, em mau nói rõ ra xem."

cô liền nghe được chuyện hết sức vô lý.

Vốn là ngày hôm nay bác ông em trai đưa ông tới gặp bạn trai mới của Jenny, bắt anh ta bồi thường tiền thuốc cho con trai mình. Lúc đó bạn trai Jenny đang đánh bài, một đám thanh niên trẻ tuổi cậy người đông bắt nạt hai cha con Phương Pháp, vừa nói hai ba câu nghe không lọt liền đánh người.

Phương Pháp tuổi còn trẻ nên chạy nhanh hơn, để lại ba mình một chọi bốn, bị người ta đánh chomột trận. Bọn họ xem tuổi tác bác đã cao sợ đánh xảy ra chuyện, nể tình không đánh cho chết, thế là bác ôm trên mình bộ mặt đầy vết thương cùng cái chân què lết về nhà.

Phương Châm quả thực giận đến mức thổ huyết, tròng mắt em trai vừa định mắng nó hai câu, đối phương ngược lại nháy dựng lên: "Cái bọn này khinh người quá đáng, không cho tiền thuốc thang thì thôi còn đánh ba thành ra như vậy. không được, nhất định phải tìm bọn nó tính sổ."

"Lúc nào rồi còn có tâm tình múa mép khua môi, mau mau lại đây giúp mẹ đỡ ba đưa đến bệnh viện."

Bác vừa nghe nói vậy liền liên tục xoa tay, bảo không cần đi bệnh viện ở nhà nghỉ ngơi là được. Phương Châm đời nào chịu nghe, xuống lầu đi ra cửa bắt taxi, nhanh chóng đưa ba mình ra xe.

Cả nhà vội vàng chạy đến bệnh viện gần nhất.

Từ Mỹ Nghi gọi điện thoại chocô, chính là lúc Phương Châm bận rộn. Đầu năm mồng một bác sĩ đều nghỉ, phòng cấp cứu tổng cộng chỉ có duy nhất một bác sĩ phụ trách, lại còn đang bận xem bệnh chomột vài người khác. Phương Châm theo hộ sĩ chạy trước chạy sau muốn tìm bác sĩ khác xem bệnh cho ba mình.

Kết quả người không tìm được cuối cùng lại phải nhờ tới Thẩm Khiên.

Thẩm Khiên vừa nhìn tình huống này lập tức bảo Phương Châm chuyển bác tới bệnh viện của mình. Phương Châm không chút suy nghĩ trực tiếp từ

chối. Đó là bệnh viện tư nhân, tốn kém bao nhiêu cô cũng biết. cô không phải sợ tốn kém không chữa trị cho ba mình, mà trước sau gì Thẩm Khiên cũng không nhận tiền của cô. Vậy chẳng khác gì cô lại nợ anh một ân tình sao.

Thẩm Khiên thấy thế đang định khuyên cô vài câu, một vị bác sĩ khác vừa rảnh tay lập tức chạy tới, lập tức cũng không đề cập đến chuyện chuyển viện, mà là chờ bác sĩ chẩn đoán bệnh cho bác ông xong mới tính tiếp.

Phương Châm cùng Từ Mỹ Nghi vội vàng đi làm thủ tục nhập viện, mẹ Phương thì ở lại chăm sóc cho chồng mình. Thẩm Khiên quay người đi ra ngoài, hơn nửa tiếng sau mua về một đồng hồ ăn.

Chờ Phương Châm làm xong thủ tục nhập viện, Thẩm Khiên lại đi mượn xe lăn, đẩy bác trở về phòng bệnh. Sau một trận rối ren bận bịu, Phương Châm mới chú ý tới một chuyện.

cô hỏi mẹ mình: "Mẹ, em con đâu?"

Mẹ Phương sững sờ: "Mới vừa bảo trong người khó chịu ra ngoài hút thuốc, thế nào mà cả nửa ngày vẫn chưa thấy trở lại."

"Quê đi, hiện tại mặc kệ nó."

Phương Châm đối với người em trai này đã tuyệt vọng rồi, cuối năm gầy ra chuyện lớn như vậy, chính mình chịu đòn không nói lại còn kéo theo cả ba vào. cô ngoài trừ chờ dài còn có thể làm cái gì? Ba mẹ đều không trách nó, cô thân làm chị gái cũng không thêm một tát đánh chết nó.

Cũng may có Từ Mỹ Nghi và Thẩm Khiên hỗ trợ, Phương Châm cuối cùng cũng coi như dàn xếp mọi việc ổn thỏa. Thẩm Khiên ở bệnh viện này có vài bạn học cũ, nhờ họ đối với ba của Phương Châm chăm sóc kỹ lưỡng một chút. Từ Mỹ Nghi còn kéo Phương Châm qua một bên, nhất quyết phải nhét 1 vạn tệ cho cô.

Phương Châm bảo sao cũng không chịu nhận, liên tiếp bảo mình vẫn còn tiền, kiên quyết nhét số tiền kia vào lại trong túi xách của Từ Mỹ Nghi. Sau khi tiễn bạn mình Phương Châm trở về phòng bệnh, cùng với mẹ mình hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cả hai đều không nói chuyện.

Mẹ Phương bây giờ có chút cũng không dám trêu chọc con gái, bà luôn cảm thấy nửa năm gần đây con gái mình thay đổi rất nhiều, càng hung hăng cũng càng sắc nhọn. Ngày hôm nay, thấy cô làm việc rất có chủ kiến cũng rất có trật tự, quả thực không có chỗ để cho bà coi thường đứa con này. Bà đột nhiên ý thức được con gái kỳ thực cũng rất có tiền đồ.

Huống chi tiền viện phí của chồng bà cũng là do con gái trả, bà cũng không nói thêm cái gì, dù trong lòng vẫn chỉ có đứa con trai bảo bối, trên mặt cũng không có bất kỳ cảm xúc gì.

Phương Châm nghĩ rằng mẹ mình mệt mỏi liền để bà về nghỉ ngơi trước, đêm nay cô ở lại chăm sóc ba mình. Mẹ Phương từ chối hai câu đến cuối cùng vẫn phải về nhà, vừa ra khỏi cửa bà liền gọi điện cho con trai, kết quả là không gọi được.

Phương Pháp một đêm không ngủ, giống như bốc hơi khỏi thế giới. Mãi đến tận ngày thứ hai khi cảnh sát tìm tới cửa, mẹ Phương mới biết con trai mình tối hôm qua lại gây ra họa lớn.

Bà lập tức gọi điện cho Phương Châm, khóc lóc đứt quãng đem chuyện nói cho cô: "Có hai cảnh sát tìm, tìm đến nhà rồi. Nói em trai con tối hôm qua... đánh người ta bị thương."

Phương Châm nghe được quả thực vô cùng đau đầu. Năm nay nhất định không tốt, em trai cô có thể gây ra chuyện như vậy, cô còn có thể thanh nhàn nằm ở nhà ngủ không?

Lúc đó có lẽ là bảy giờ sáng, cô vốn chuẩn bị dọn dẹp một chút chờ mẹ mình đến liền đến trạm xăng làm việc, nhưng khi tại lại xảy ra chuyện, bây

giờ không đi làm thì không được, không làm thì ngay cả bát cơm cũng rơi mất.

Trong lúc nhất thời Phương Châm đối với cuộc sống càng nảy sinh một luồng tuyệt vọng. Mọi chuyện rõ ràng đang phát triển thuận lợi, tại sao chỉ là ăn tét thì hết thấy đều thay đổi. cô có cảm giác việc làm và gia đình đều đang dần dần cách xa cô, cô lại muốn vì cái nhà này liều sống liều chết không màng mọi chuyện.

Nghĩ tới đây cô không khỏi có chút nhụt chí, nhưng hiện tại cũng không phải lúc nghĩ đến vấn đề tiền bạc. cô sợ ba mình lo lắng nên không đem chuyện này nói với ông, chỉ nói có chút việc muốn đi ra ngoài, lập tức trở về.

Sau đó cô trực tiếp đi tới cục cảnh sát tìm hiểu tình hình. Mẹ Phương trong điện thoại nói không rõ lắm, Phương Châm đến nơi nghe cảnh sát nói chuyện mới rõ đầu đuôi sự tình.

Vốn là em trai cô tối hôm qua đi tìm bạn trai mới của Jenny tính sổ. Nó có lẽ là do không nuốt trôi cục tức này thừa dịp bọn họ không để ý cầm một cục gạch, suýt chút nữa đánh người ta chết tươi.

Cảnh sát còn nói: "... Lúc ấy có hai người chứng kiến toàn bộ quá trình, hai người bọn họ đều nói Phương Pháp trên người dày đặc mùi rượu. anh ta hiện tại không biết đã trốn đi đâu, chúng tôi muốn bắt anh ta về thẩm vấn, hi vọng cô có thể cung cấp manh mối."

Phương Châm chỉ có cười khổ. cô đối với em trai một chút cũng không biết, không biết nó có bạn bè là ai, cũng không rõ nó ngoại trừ nhà còn có chỗ nào để đi. cô hiện tại chỉ ngóng trông em trai mình có thể mau mau đến đồn tự thú, còn có thể được khoan hồng.

Phương Châm cũng khá quan tâm đến tình trạng của người bị thương, hỏi tới: "Cái kia... người bị thương thế nào rồi, hiện tại có gì đáng ngại không?"

"Người bị thương còn ở bệnh viện, không có nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn còn hôn mê. Em trai cô dùng viên gạch này tấn công thực rất tàn nhẫn, thực sự là muốn đánh chết người ta."

"không không không, em trai tôi tuyệt đối không có ý muốn giết người, tôi cam đoan."

Phương Châm là người từng ngồi tù, biết hiện tại tình huống này khá phức tạp. Có ý định hại người cùng có ý định giết người hai tội danh mức hình phạt khác nhau một trời một vực, cô đương nhiên không thể nói với cảnh sát là Phương Pháp cố ý giết người.

Hơn nữa Phương Pháp xác thực không thể giết người, bất quá chính là trẻ tuổi nóng tính nuốt không trôi cơn giận này, thêm vào uống một chút rượu nhất thời kích động đánh người tam ô trận. Bởi hai lần trước bị đuổi đánh nên Phương Pháp liền cầm theo cục gạch làm vũ khí, phỏng chừng là do rượu làm rối rắm đầu óc, cho nên mới gây ra họa lớn như hiện tại.

Lúc đưa khỏi cục cảnh sát, Phương Châm nhất thời cũng không biết nên đi đâu. cô gọi điện cho mẹ mình, biết bà đã đến bệnh viện chăm sóc phụ thân, đáng lý phải thông thả chạy về, thế nhưng một thân một mình đi dạo lung tung trên đường.

Phương Châm đang nghĩ nên làm thế nào. hiện tại xảy ra chuyện như vậy, muốn che giấu quá khứ là không thể. Bây giờ trước mắt cô có hai việc quan trọng cần phải làm, một là nhanh chóng tìm em trai mình, khuyên bảo nó đi tự thú để được giảm nhẹ tội. Hai là nghĩ biện pháp tận lực bồi thường cho gia đình người bị hại, cầu xin họ tha thứ.

Nếu có thể làm được hai việc này, nói không chừng có thể lén lút hòa giải hoặc trì hoãn phiên tòa. Bản thân nàng ở tù lâu như vậy, em trai thì lại hư không chịu nổi. cô cũng không hy vọng em trai mình đi vào đó.

Nhưng mà biến người mình mong cô phải đi đâu để tìm em trai? Điện thoại đã gọi không biết bao nhiêu cuộc, nó đã sớm tắt điện thoại, nói trắng ra chính là muốn trốn tránh. Nhưng Phương Châm trong lòng biết rõ, cảnh sát sớm muộn sẽ tìm được em trai mình. Phương Pháp trong người không mang nhiều tiền, anh còn phải ăn cơm. Đợi đến lúc trên người tiền mặt xài hết bắt buộc phải quẹt thẻ.

Cảnh sát hiện tại theo dõi anh gặt gao, chỉ cần quét thêm một cái lập tức có thể nắm rõ vị trí của anh, bắt được anh chỉ là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc em trai lại không hiểu chuyện này, còn ngây thơ cho rằng có thể thoát được một kiếp.

Màn đêm dần dần buông xuống, Phương Châm đi một mình dưới ánh đèn rực rỡ trên con phố náo nhiệt, nhất thời có chút không biết phải làm sao. Đúng lúc cô đang mãi mê suy nghĩ không chú ý ở phía trước, một chiếc xe hơi màu đen chạy song song bên cạnh cô.

Người ngồi ở trong xe ở phía xa khoảng mười mét dần nhìn thấy cô, tầm mắt vẫn cố định rơi trên người cô, Phương Châm nhưng lại hồn nhiên không biết, chỉ một mùi hương về trạm xe buýt ngồi xuống trên ghế dài, một mùi cúi đầu.

Cả buổi hứng gió lạnh, hiện tại đều cô đau muốn nổ tung. Đang lúc này điện thoại di động đột nhiên reng lên, cách đó không trên chiếc xe màu đen dài Nghiêm Túc cũng vừa mới bấm số của cô.

Phương Châm nhìn màn hình hiển thị tên người gọi tới, trước mắt đột nhiên hiện lên một chút hy vọng. Bàn tay lúc này đã đông cứng của cô nhận điện thoại, người bên kia chưa kịp mở miệng liền chủ động hỏi: "anh hiện tại đang ở đâu? Tôi có thể gặp anh một chút được không?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 41: Hù dọa

Edit:Uki!

Phương Châm ngồi vào trong xe của Nghiêm Túc, nhiệt độ nóng lạnh luân phiên làm cô không tránh khỏi hắt hờm một cái.

"Xin lỗi." cô nói một câu, vừa dứt lời Nghiêm Túc đã đưa khăn tay cho cô.

Phương Châm xoa xoa mũi rồi cũng không vòng vo, nói ngay vào điểm chính: "Tôi không tìm thấy em trai tôi."

"Em trai em, chính là người lần trước bị anh đánh?"

"Phải, là người được anh đền cho một chiếc nhẫn kim cương."

Nghiêm Túc ngẫm một chút gật đầu: "Vậy em tìm anh là muốn anh giúp em tìm em trai về?"

"Ừm."

Phương Châm hít vào một hơi, mũi vì bị chà xát nên có chút đỏ, trước hết kể lại mọi chuyện. Từ chuyện Phương Pháp bán nhẫn mua nhà, đến lúc anh tìm Jenny hợp lại cùng từ đó gây ra một loạt chuyện sau này.

Nghiêm Túc chăm chú nghe, từ đầu tới đuôi đều không có nói chen vào, mãi đến khi Phương Châm nói xong anh mới mở miệng nói: "không nghĩ tới chỉ vì một chiếc nhẫn của anh lại hại cả nhà em thành ra như vậy. Xem ra là anh suy nghĩ không chu đáo, chuyện em trai em anh sẽ chịu trách nhiệm, em yên tâm, cho anh thời gian nửa ngày, nhất định giúp em tìm được."

Phương Châm nói chuyện với Nghiêm Tú một thời tâm tình tốt hơn rất nhiều, trong lòng cũng nhẹ hơn nhiều. Có Nghiêm Tú giúp đỡ tin tưởng rất nhanh có thể tìm thấy em trai mình. Nhưng cô vẫn có chút lo lắng: "Có thể tìm thấy nó trước khi bị cảnh sát bắt không, tôi muốn khuyên nó đi tự thú."

"không thành vấn đề." Nghiêm Tú lúc đang nói chuyện đã gọi điện thoại, đem chuyện này dặn dò lại. nói được một nửa anh lại hỏi Phương Châm, "Điện thoại di động của em có bức ảnh nào của em trai em không?"

Phương Châm suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra tìm kiếm, điện thoại này cô vừa mới mua, bên trong không có bao nhiêu tấm hình, tìm nửa ngày cũng không tìm được. Nghiêm Tú liền bảo tài xế lái xe, nhìn Phương Châm nói: "nói địa chỉ nhà em với tài xế đi, ngay bây giờ đến nhà em tìm ảnh."

Chiếc xe lập tức quay đầu lại, trực tiếp về nhà Phương Châm. Khoảng chừng nửa giờ sau, chiếc xe đã dừng ở trước cửa nhà cô. cô do dự có nên để Nghiêm Tú đi vào hay không, cuối cùng vẫn là quyết định dẫn anh cùng nhau lên lầu.

Mẹ cô đang chăm sóc ba cô năm viện, bây giờ trong nhà không có người. Hai người bọn họ sau khi lên lầu, Phương Châm đi thẳng đến phòng em trai, mở máy tính ra tìm. Nghiêm Tú thì lại kết nối điện thoại của mình với máy tính, chờ Phương Châm tìm thấy trong máy tính một số hình ảnh sinh hoạt thường ngày của Phương Pháp, anh chọn một tấm nhìn thấy rõ mặt nhất rồi ra khỏi phòng, chuyển ảnh qua điện thoại của mình, tiếp đó gửi ảnh đi, phân phó công việc.

Phương Châm này giờ đứng ngồi không yên, đợi sau khi được bức ảnh phát ra ngoài cô rất cục thờ phàn nhenhôm, cả người nhìn có vẻ hơi chán nản. cô chậm rãi ngồi xuống ghế, vuốt cái trán hai mắt nhắm nghiền, cuối cùng thờ phào một thời.

Nghiêm Túc đứng bên cạnh, vỗ vỗ bả vai cô: "Có anh ở đây em không cần lo lắng, chờ khi anh tìm được em trai em, trước tiên sẽ đưa đến trước mặt em để em đánh nó một trận."

Phương Châm không nhin được cười khở: "hiện tại tôi đang nghĩ không biết làm sao khuyên nó đi tự thú đây. Tính tình của nó như vậy, lại bị ba mẹ làm hư, tôi thật không biết làm sao để khuyên bảo nó."

"Em trai em từ nhỏ đã như vậy?"

"Cũng không phải. Lúc trước nó cũng tốt lắm, tuy rằng bướng bỉnh nhưng bụng dạ không xấu. Mấy năm qua cũng không biết vì sao, giống như từ khi quen bạn gái, cả người nó liền thay đổi. Trước đây nó không phải dạng vừa thấy tiền là sáng mắt, từ nhỏ đến lớn tuy rằng ba mẹ rất cưng chiều nó, nhưng về phương diện vật chất nó không có đòi hỏi gì quá đáng. Nhưng bây giờ thì sao? anh cũng thấy rồi, không nói hai lời liền lấy nhẫn của anh, vừa mua nhà đi tìm bạn gái muốn tái hợp, còn luôn trách tôi không cho nó tiền. hiện tại trong mắt nó chỉ biết có tiền."

Nghiêm Túc suy nghĩ một chút, nói ra một câu: "Ai cũng sẽ thay đổi, em trai em rồi cũng trưởng thành thôi."

Tuy rằng Nghiêm Túc nói giọng điệu rất đang hoàng nghiêm túc không có chút đùa cợt, nhưng Phương Châm vẫn không nhin được cười một tiếng. Sau khi cười xong tâm tình cũng khá hơn, sau đó trước mặt Nghiêm Túc lần thứ hai bụng cô phát ra âm thanh "vườn không nhà trống" (đói bụng).

Phòng của Phương Pháp không lớn, trong không gian hơn mười mét vuông một chuỗi tiếng động vang lên, nghe đặc biệt rõ ràng. Phương Châm thực sự không biết nó gì, sau đó mới nhớ tới cả ngày nay mình vẫn chưa ăn gì. Chính xác mà nói, từ sau bữa cơm tối hôm qua đến hiện tại, cô vẫn chưa có gì vào bụng.

Lúc này đã sắp bảy giờ!

Nghiêm Túc bất đắc dĩ lắc đầu: "Em thế nào có mỗi chuyện ăn cơm cũng không nhớ. Trong nhà có gì ăn được không? "

Phương Châm đứng dậy đi vào bếp, mở ra tủ lạnh ra thấy đồ ăn cũng còn không ít, đều từ bữa cơm tất niên sót lại. Trong tủ lạnh đồ ăn thức uống bị nhét vào nhìn có chút bất mãn, nhìn qua rất là bữa bãi, cô đứng trước mặt Nghiêm Túc xấu hổ mặt đỏ lên.

"Em định ăn những thứ này?"

"Đúng vậy, đều là mẹ tôi làm, không được sao?"

"Những món này được nấu từ lúc nào?"

"Có lẽ là ngày mấy ngày trước, đêm 30 còn sót lại."

Phương Châm vừa nói vừa đi lấy mâm, lại bị Nghiêm Túc khoát tay ngăn lại: "Để lâu như vậy rồi, em không sợ bị đau bụng sau. hiện tại nấu cái khác đi..."

"Tôi đói. Lúc này bảo tôi làm cái gì cũng không làm nổi, vẫn là đồ ăn sẵn có tốt nhất."

"Phương Châm, em là phụ nữ..."

Phương Châm không hiểu rõ nhìn anh: "Vậy thì sao, có pháp luật nào quy định phụ nữ không thể ăn đồ ăn thừa không?"

"Phụ nữ nên biết chăm sóc cho bản thân mình một chút. Mỗi lần ăn đồ ăn thừa sẽ lão hóa rất nhanh." Nghiêm Túc đang lúc nói chuyện tầm mắt rơi xuống mấy quả trứng gà trong tủ lạnh, thuận lợi lấy ra, "Rán hai cái trứng ăn đi, so với đồ ăn thừa vẫn có dinh dưỡng hơn."

Phương Châm còn chưa kịp từ chối, Nghiêm Túc đã kéo tay cô, cầm trong tay ba cái bốn trứng gà, dùng cùi chỏ đóng cửa tủ lạnh lại.

Sau đó anh đặt trứng gà xuống, lục lọi tìm chảo rán. Phương Châm nhìn anh như vậy buột miệng hỏi: “anh sẽ rán trứng?”

"sẽ không, có điều anh không ngại bây giờ học."

anh đem chảo đặt trên bếp ga, bật lửa cho dầu vào, quay đầu hỏi Phương Châm: "Có tạp dề không, anh muốn mang."

Phương Châm nghĩ thầm người này cũng thật là tự nhiên, ở nhà người khác mà cứ như ở nhà mình, cũng không biết khách sáo một chút. cô lăm lăm hai lần, nhưng nghĩ lại bây giờ cô có chuyện nhờ vả anh nên không tiện nói gì, chỉ có thể làm bé ngoan đưa tạp dề tới trước mặt Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc không nhận lấy, tay quơ quơ cái xẻng gỗ: "anh đang rán trứng không rảnh tay, em đeo giúp anh đi."

Phương Châm âm thầm lườm một cái, cẩn thận giúp anh trông tạp dề. Lúc đeo tạp dề hai người không tránh khỏi cơ thể áp sát vào nhau, mặt đối mặt khoảng cách chỉ tầm mười cm. Phương Châm so Nghiêm Túc thấp hơn nhiều, chỉ có thể hơi kiễng hai chân.

Sau khi cô trông tạp dề qua đầu Nghiêm Túc, đối phương đột nhiên đưa tay đụng nhẹ vào eo cô, Phương Châm liền bị mất trọng tâm, trực tiếp ngã vào trong lồng ngực của Nghiêm Túc.

Miệng của cô đánh vào nút áo của anh đau đến mức muốn mở miệng ra mắng. cô không vui hỏi: "anh làm gì thế?"

"thật xin lỗi, vốn là muốn đem cái xẻng thả trong chảo dầu thử xem nhiệt độ, không cần thận đụng tới em."

Phương Châm xoa miệng ngẩng đầu, thận trọng quan sát kỹ vẻ mặt Nghiêm Túc. Tâm lý của người đàn ông này thực quá tốt, bộ dáng nghiêm

chính như vậy, hoàn toàn không nhìn ra là đang nói láo. thật không biết anh vừa này là vô tình hay là cố ý.

Nghiêm Túc chú ý tới miệng của Phương Châm, chạm vào: "Miệng làm sao, có phải bị đập rồi không?"

"không có không có, anh mau mau rán trứng đi, để dầu nóng quá không tốt." Phương Châm cười ha hả chuyển đề tài, cầm trứng đưa cho Nghiêm Túc, lại hỏi, "Biết đánh trứng không?"

"Chưa từng ăn thịt heo tốt xấu còn gặp trư chạy." (ý bảo chưa từng làm nhưng ít nhất cũng từng nhìn người khác làm qua). anh vừa nói liền đập trứng vào mép bát, sau đó vỏ trứng tách ra làm hai, lòng đỏ trứng lòng trắng trứng liền từ trong vỏ trứng rơi ra ngoài, hoàn hảo lọt vào trong chảo

Trong phòng bếp nhất thời vang lên những tiếng xèo xèo. Nghiêm Túc đứng trước chảo trứng có vẻ rất tự tin, thỉnh thoảng Phương Châm lên tiếng chỉ đạo vài thứ nhưng phần lớn đều do anh độc lập hoàn thành.

Nhìn động tác của anh, Phương Châm còn tưởng rằng dạo gần đây anh khẳng định là có ở nhà luyện tập làm cơm, kết quả Nghiêm Túc liếc nhìn một cái, cười nhạt nói: "Từ lần trước ở nhà em luyện tập qua một lần, anh cảm thấy bây giờ tay nghề cũng dần tiến bộ. Xem ra anh ở phương diện này cũng có chút tài năng."

Người này da mặt trước sau thật sự rất dày. Phương Châm ở trong lòng yên lặng nhổ nước bọt, ngoài miệng lại nói: "Mau lật trứng lại đi, không kéo lại cháy bây giờ."

Tầm gần mười phút sau, Nghiêm Túc liền rán bốn cái đẹp để đem ra. Ban đầu Phương Châm có cho chút ý kiến, lúc sau cô thậm chí còn không nói lời nào. Dạy dỗ những học trò như Nghiêm Túc đối với thầy giáo quả thực rất dễ dàng, bởi vì bất luận cô nói với anh cái gì, chỉ cần nói một lần anh liền nhớ kỹ, thật sự khiến người khác yên tâm.

Trứng rán vùng với nước tương đều được đem ra bàn. Xong xuôi cơm nôi cơm điện ra, thừa dịp đem đồ ăn thừa bỏ vào lò vi sóng hâm nóng.

Nghiêm Túc không ngừng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Phương Châm, trong ánh mắt lộ ra một chút phức tạp. Phương Châm lúc xoay người vừa vặn nhìn thấy bộ dạng của anh, liền giải thích một câu: "Hiện tại nấu cơm quá phiền phức, để tôi ăn tạm tối nay đi."

Nói ra lời này cô cảm giác mình thật sự rất đáng thương, mình ăn cơm mà còn phải để Nghiêm Túc đồng ý.

"Em trước đây cũng thường ăn như thế?"

"anh đang nói tới cơm thừa, đồ ăn thừa sao?" Phương Châm cười gật đầu, "Đúng vậy, tôi trước giờ vẫn hay ăn như thế. Thực sự có rất nhiều người đều giống tôi, không chắc mỗi ngày đều có thời gian nấu cơm. Bận bịu cả ngày về nhà còn phải nấu cơm, nghĩ tới đây tôi liền cảm thấy không ngon miệng. anh không cần ngạc nhiên, chuyện này thật sự rất bình thường, anh đại khái từ nhỏ sống sung túc quen rồi, cho nên mới không chịu được. Có điều rất nhiều người bình thường như tôi đều như vậy, chuyện này rất dễ gặp."

Vừa mới dứt lời lò vi sóng liền ngừng, Phương Châm đem cơm ra ngồi ở phòng ăn ăn cơm. Nghiêm Túc thế nhưng còn đứng ở trong phòng bếp không cùng đi ra, anh nhìn xung quanh, tưởng tượng đây chính là nơi Phương Châm sống từ nhỏ đến lớn.

Hai người bọn họ hoàn cảnh gia đình thực sự khác nhau một trời một vực nhưng dù vậy anh vẫn nhất quyết không bỏ đi ý nghĩ muốn kết hôn với Phương Châm. Người con gái này ở trước mặt anh biểu hiện càng "Đáng thương", anh liền càng muốn làm cho cô hưởng thụ qua hạnh phúc.

Nghiêm Túc đột nhiên cảm thấy run rẩy vì chính mình có chút thiên về khuynh hướng M.

anh không nhìn được nở nụ cười, đi tới cửa phòng bếp nhìn về phòng ăn, Phương Châu đang ngồi nơi đó ăn cơm, ăn tương không tính là khó coi, nhưng cũng không giống những danh môn thực nữ chú trọng hình tượng. cô hiện bày ra hẳn một mặt chân thật nhất.

Ngay lúc anh đang trầm tư nghĩ, điện thoại di động đột nhiên vang lên. anh nói với đối phương vài câu liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nhìn Phương Châu nói: "Em mau mau đi, tìm thấy Phương Pháp rồi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 42-1: Ân tình (1)

Edit: Uki

Chiều tối, một chiếc Freelander màu đen dừng ở trước cửa bệnh viện, Thẩm Khiên mang theo rất nhiều đồ bước xuống xe.

anh đứng ở đại sảnh gọi điện thoại, rất nhanh có một vị bác sĩ trẻ tuổi tới. Hai người nói với nhau vài câu liền đi vào thang máy, trực tiếp đi đến một phòng bệnh ở tầng bốn.

Hai người bọn họ vừa vặn tới trước cửa phòng bệnh thì cửa phòng liền mở. Bên trong đúng lúc có hai người đi ra, một người trong đó vừa nhìn thấy vị bác sĩ lập tức nhiệt tình chào hỏi: "Bác sĩ Lâm tới rồi sao, mời bác sĩ vào."

Bác sĩ Lâm gật đầu cười với họ, sau đó dẫn Thẩm Khiên vào. Trong phòng bệnh là một thanh niên trẻ tuổi đang được một người phụ nữ trung niên chăm sóc. Bác sĩ Lâm giới thiệu với Thẩm Khiên: "Đây là mẹ của Trần Giai Hoa."

Ban này có hai người đứng ở cửa, một người đã rời đi, người còn lại thì vòng trở về đứng cạnh người phụ nữ trung niên. Bác sĩ Lâm lại nói tiếp: "Đây là ba của Trần Giai Hoa."

Người thanh niên trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh là Trần Giai Hoa. Tinh thần của anh xem ra cũng không tệ lắm, người rất tinh táo, sắc mặt cũng còn tốt. Chỉ là trên đầu quấn dày đặc băng vải, vừa nhìn vào biết ngay là bị

thương. anh chào bác sĩ Lâm rồi hỏi: "Bác sĩ Lâm, có cần làm kiểm tra nữa không?"

"Tôi tới thăm cậu một chút, hiện tại cảm thấy như thế nào, còn chỗ nào không thoải mái không?"

"Cũng khá tốt, chỉ là đầu còn hơi đau, còn lại đều bình thường."

Mẹ Trần có chút lo lắng, hỏi bác sĩ Lâm: "Bác sĩ, vết thương của con trai tôi có nghiêm trọng không, liệu có để lại di chứng về sau không?"

"Bác cứ yên tâm, chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ, con trai của bác không có dấu hiệu bị chấn thương não, vết thương trên đầu hiện cũng đang hồi phục rất tốt, mấy ngày sau là có thể xuất viện rồi."

Sau khi nghe được con trai mình không có gì đáng ngại, gương mặt của mẹ Trần rốt cuộc cũng có thể giãn ra một chút, sau đó bà lại quay sang trách con trai mình: "Coi như lần này con gặp may, nếu không nhờ bác sĩ Lâm tài giỏi như vậy, bằng không... Xem xem sau này còn dám kiếm chuyện đánh nhau với người khác hay không."

"Mẹ, con là bị người ta đánh chứ con không có đánh người."

"Được được, con cái gì cũng đúng hết." Bà không nói lại con trai mình, chỉ có thể cười khờ. Riêng ba Trần từ lúc bác sĩ Lâm bước vào đã sớm chú ý tới Thẩm Khiên, lúc này không nhịn được hỏi: "Bác sĩ Lâm, vị này là?"

Thẩm Khiên tiến lên một bước, không chờ bác sĩ Lâm liền tự mình giới thiệu: "Chào bác, bác Trần, cháu họ Thẩm, hôm nay thay mặt Phương gia tới xin lỗi mọi người."

Vừa nghe đến hai chữ Phương gia, sắc mặt Trần Giai Hoa liền biến đổi: "anh mau đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy người của Phương gia,

đừng hòng diễn trò trước mặt tôi, về nói lại với tên khốn họ Phương kia, tôi nhất định sẽ kiện cho anh ta vào tù, ai tới cũng vô dụng, chẳng đay không sợ."

Bác sĩ Lâm nhìn thấy bộ dạng lưu manh của Trần Giai Hoa liền cau mày. Anh và Thẩm Khiên là bạn tốt thời đại học, tuy không cùng làm việc ở một bệnh viện nhưng quan hệ cũng không tệ. Anh sợ Thẩm Khiên chịu thiệt, vừa định thay Thẩm Khiên nói lại mấy câu, Thẩm Khiên liền chủ động ngăn cản anh, cười nói: "Lâm Diệp, công việc của cậu hẳn rất bận, tốt hơn nên đi trước đi, nơi này giao cho mình là được."

Bác sĩ Lâm cũng chỉ biết vỗ vỗ vai của Thẩm Khiên, chào ba mẹ Trần rồi xoay người đi ra cửa.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Trần Giai Hoa và ba mẹ. Anh còn có Thẩm Khiên bốn người. Cả gia đình họ ba người, Thẩm Khiên chỉ có một mình, so về số lượng rõ ràng là yếu thế hơn.

Nhưng anh vẫn đứng yên ở đấy, khí thế rõ ràng ép ba người kia cảm một bậc. Ba mẹ Trần đều là những người bình thường, cả đời cũng chưa bao giờ tranh chấp hay so đo lớn tiếng với người khác, chỉ là đứa con trai Trần Giai Hoa này từ nhỏ không chịu học hành tử tế, tính tình lại lưu manh, nóng nảy. Lần này tuy thấy con mình bị đánh vỡ đầu khiến họ rất tức giận, nhưng cũng tự biết rõ con mình cũng có lỗi trong chuyện này.

Hiện tại người nhà họ Phương tới xin lỗi, bọn họ cũng biết tốt xấu nên không đuổi về, mẹ Trần thậm chí còn rót cho Thẩm Khiên ly nước, bảo anh ngồi xuống có gì từ từ nói.

Thẩm Khiên đưa ly nước lên uống hai ngụm, sau đó cầm mấy cái túi lúc này xách trong xe ra: "một tí quà nhỏ, để Trần Giai Hoa bồi bổ thân thể. Ngoài ra cháu còn muốn bàn với hai bác chuyện bồi thường."

"Cái này..." Mẹ Trần không biết nên làm thế nào, quay đầu nhìn chồng mình. Ba Trần lúc này cũng không biết nói gì, trái lại con trai mình trực tiếp

hét lên: "Tiền bồi thường cái gì, chúng tôi không cần tiền của các người, tôi chỉ muốn tên nhãi ranh Phương Pháp kia ngồi tù. Tôi có ghen óchị của tên đó cũng từng là tù nhân, quả nhiên là người một nhà, chẳng trách em trai lại hung dữ như thế. Nhìn xem đầu của tôi bị anh ta đánh ra nông nỗi này, không khiến cho anh ta ăn cơm tù mấy năm tôi liền không phải họ Trần."

"Con câm miệng, chuyện thành ra như vậy con khẳng định cũng có chỗ không đúng!" Trần phụ quát con trai mình, vẻ mặt cực kì tức giận.

"Cái gì không đúng, ba, con đến cùng không đúng chỗ nào. Con hôm đó đang đi trên đường, thằng nhãi kia tới liền cho con ăn một viên gạch, chuyện này hoàn toàn là do nó. Jenny đã sớm chia tay nó, là thằng khốn đó không biết xấu hổ cứ kiếm chuyện dây dưa với cô ấy, Jenny không muốn thì nó liền đổ hết lên đầu con. Người như vậy không dạy cho một bài học cũng thật uổng!"

"Tôi cũng cảm thấy Phương Pháp cần được dạy dỗ." Trầm khiên nhếch miệng nói, đôi mắt ác liệt quét trên người Trần Giai Hoa, "Người trẻ tuổi thực sự dễ kích động, vẫn nên được dạy dỗ một chút. Có điều tôi cảm thấy chuyện này ngoại trừ Phương Pháp, còn có một người cũng cần được dạy dỗ thì mới thỏa đáng."

"Còn ai nữa?"

"Đương nhiên là anh, Trần Giai Hoa. hiện tại ba của Phương Pháp còn nằm ở bệnh viện, anh và đồng bọn của anh đánh gãy chân ông ấy, đánh ông ấy sưng mặt mũi, khắp người đều chằng chịt vết bầm tím, so với anh bị thương cũng không ít. Phương Pháp phải ngồi tù, anh cũng chạy không thoát."

Vừa nói tới đây vẻ mặt của ba mẹ Trần hoàn toàn biến sắc. Bọn họ đến bây giờ vẫn chưa biết tình hình bên trong, cứ tưởng con trai mình giành bạng ai với người ta nên bị đánh. hiện tại hóa ra là Phương Pháp trả thù cho ba mình.

Trần Giai Hoa bị Thẩm Khiên vạch trần ngay tại trận, không khỏi trở nên khẩn trương: "anh, anh có chứng cứ gì nói tôi đánh bạn bị thương chứ?"

"Hôm đó các anh đánh nhau một số người đi đường đã ghi hình lại được, tôi cũng điều tra kỹ rồi. Một đám thanh niên trẻ càn người vây đánh một người lớn tuổi, chuyện như vậy đưa lên tòa án so với Phương Pháp thì tội của anh càng nặng hơn."

"Đó là, đó là bọn họ đánh, mắc mớ gì đến tôi, anh chỉ đá ông tam một cái. Nhưng ngược lại là Phương Pháp dùng gạch đập đầu tôi!"

"Tôi đã tìm tới những người đi cùng anh ngày hôm đó, bọn họ tất cả đều xác nhận là chủ mưu, hai cha con Phương Pháp hôm đó tìm anh bắt đền, anh không chịu liền sai đồng bọn mình đánh họ. Phương Pháp may mắn thoát được nên không bị thương, nhưng trước hôm đó Phương Pháp cũng bị anh đánh không nhẹ. Trần Giai Hoa anh không hiểu luật pháp đúng không, tôi nói cho anh biết tội gây thương tích cho người khác bị phạt nặng nhưng tội chủ mưu thì anh nhận án phạt cũng càng nặng hơn nên điều quan trọng ngay lúc này là anh nên suy nghĩ cho kỹ."

Vóc người Thẩm Khiên cao to kiên cường, khuôn mặt cũng rất xuất sắc, thêm vào nhiều năm làm bác sĩ và làm chủ bệnh viện, toàn thân đều lộ ra cảm giác làm cho người ta ngọt ngào. Anh nói rất khí phách cũng rất có sức thuyết phục, Trần Giai Hoa vốn là kẻ miệng cọp gan thỏ, bị anh huy hiếp như thế trong lòng cũng trở nên sợ hãi.

Trần Giai Hoa cẩn thận nhớ lại, lúc đó hình như việc lão già họ Phương đó bị đánh là do anh ra lệnh, đánh bao nhiêu anh cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ lão già đó bị đánh cho rất thảm, cả đám bọn họ sau khi đánh xong liền lập tức chạy đi, để lại ông ta nằm bệt dưới đất không đứng dậy nổi.

Trần Giai Hoa lăn lộn trong xã hội lâu như vậy, cũng bị tạm giam vài lần. Trong lòng anh cũng biết rõ, nếu như lão già đó thật sự kiện mình, việc anh phải

ăn cơm tù là hoàn toàn chắc chắn. anh không sợ ngồi tù, chỉ là cảm thấy không cam tâm.

Nhìn bộ dạng của Thẩm Khiên rõ ràng là đến để đàm phán, còn nhắc tới bồi thường, nếu như mình thật sự không chịu hòa giải mà nhất định nhào lên tòa án thì kể cả làm cho Phương Pháp ngồi tù thì anh cũng không thoát được. Đây thật là cá mè một lứa mà. anh mà ngồi tù khẳng định Jenny sẽ đi theo người khác, chẳng bằng nhân cơ hội nhà họ Phương đã có thiện ý muốn bồi thường, không cần biết tên nhãi Phương Pháp kia có ngồi tù hay không, anh cầm tiền cùng Jenny tiêu xài thỏa thích chẳng phải tốt hơn sao?

Trần Giai Hoa suy nghĩ tính toán kỹ càng một hồi liền lập tức thay đổi thái độ: "Được, vậy anh nói đi, anh đến đây làm gì? Nhà họ Phương dự định bồi thường cho tôi bao nhiêu tiền? Đầu của tôi bị thương như thế này không biết chừng sẽ để lại di chứng, các người vẫn là không nên bồi thường quá ít!"

Thẩm Khiên khẽ mỉm cười, biết Trần Giai Hoa đã mắc câu. Người như thế anh hiểu rất rõ, căn bản không sợ hãi, cũng không nghĩ kỹ anh thực sự có được đoạn video hay không, thậm chí còn không thèm gọi điện cho đồng bọn của mình, trở mặt như vậy so với lật sách quả thực còn nhanh hơn.

Nhưng cái anh muốn chính là điều này. anh tiếp tục nói: "Chỉ cần anh đồng ý bỏ qua cho Phương Pháp, không làm lớn chuyện này, nhà họ Phương sẽ đồng ý bồi thường cho em một khoản tiền."

"một khoản tiền là bao nhiêu? một triệu?"

Mấy chữ này nói ra ba mẹ Trần giật nảy mình, mẹ Trần lập tức kéo kéo ống tay áo con mình: "Giai Hoa con đừng có ăn nói lung tung." Cái gì mà một triệu, cái này không phải là dọa người ta chạy mất sao. Bà có nghe con trai mình nói qua, nhà họ Phương đến việc mua nhà cho con trai cũng phải đi vay, xem ra nhà bọn họ so với mình thậm chí còn kém hơn.

Trần Giai Hoa liền đổi giọng: "Được, vậy thì năm trăm ngàn."

Thẩm Khiên này giờ cũng không nói lời nào. Năm trăm ngàn không phải là vấn đề đối với anh, nhưng anh vẫn muốn cho Trần Giai Hoa không được quá đắc ý. Vì Phương Chân mạnh chấp nhận ném ra một số tiền lớn, nhưng đối với Trần Giai Hoa lòng tham không tham không đầy này thì lại khiến anh quá mức buồn nôn.

anh như vậy liền trầm mặc, vẫn hướng về cả gia đình Trần Giai Hoa nhưng lại không có động tĩnh gì. Trần Giai Hoa trong lòng cũng thấy không ổn, chỉ là chuyện một viên gạch, vừa mở miệng lại đòi người ta những năm trăm ngàn chẳng phải coi họ là người ngu hay sao.

Vì vậy anh lại nói tiếp: "Vậy thì bốn trăm, không thể ít hơn nữa."

"Giai Hoa!" Ba Trần không nhìn được trừng con trai mình.

"Được được, thế thì giảm xuống bớt một trăm, còn ba trăm không thể giảm xuống nữa. Nếu anh vẫn không đồng ý, cùng lắm thì tôi và Phương Pháp cả hai đều ngồi tù, ai sợ ai!"

Thẩm Khiên ở trong lòng suy tính một hồi, gật đầu đồng ý: "Được, vậy thì ba trăm ngàn theo ý anh. Có điều anh còn phải đáp ứng tôi một điều kiện."

"Điều kiện gì, ma nói đi!"

"Chuyện hôm nay tôi tìm đến gia đình anh nhất định không được để người nhà họ Phương biết. Hai ngày nữa gia đình họ sẽ đích thân đến xin lỗi và thương lượng với gia đình anh, bất luận bọn họ đưa ra bao nhiêu bồi thường các người nhất định không được tăng giá, nếu thấp hơn ba trăm ngàn tôi sẽ đền bù cho các người. Nếu như có thể làm được thì coi như xong, còn không thì tự các người hiểu lấy."

Thẩm Khiên vờnóin như vậy, cả ba người nhà họ Trần không khỏi hơi nghi ngờ. Trần Giai Hoa vẻ mặt không hiểu rõ: "Tại sao lại phiền toái như vậy? anh dù sao cũng vì nhà họ Phương mà tới mà."

"Nguyên nhân không cần biết, anh chỉ cần trả lời tôi đồng ý hay không là được. Cả ba mẹ anh cũng phải bảo đảm chuyện này. Nếu như nói lời miêng, ba trăm ngàn kia các người chắc chắn sẽ không có. Nhà họ Phương có bao nhiêu tiền chắc các người cũng biết, bọn họ sẽ không có nổi ba trăm ngàn. anh muốn lấy tiền tôi liền đưa cho anh. Như vậy cũng coi như giúp tôi một chuyện, anh thấy sao?"

Tuy rằng không hiểu rõ Thẩm Khiên đang tính toán cái gì, nhưng ba trăm ngàn không phải con số nhỏ, ba Trần có chút do dự, mẹ Trần ngược lại rất nhanh kéo tay chồng mình gạt đầu đồng ý: "Được được, cứ làm theo lời cậu nói đi, Giai Hoa con thì sao?"

"Tôi không thành vấn đề, chỉ cần tiền một phen cũng không thiếu là được."

Lông mày Thẩm Khiên khẽ nhíu lên, phun ra hai chữ: "Thành giao." (thỏa thuận thành công)

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 42-2: Ân tình (2)

Thâm Khiên quả thực đoán không sai, sau khi tìm thấy và khuyên Phương Pháp đi tự thú, Phương Châm bắt đầu liên hệ người nhà họ Trần thương lượng chuyện bồi thường.

Bởi vì trước đó đã được dặn dò rất kỹ, cả ba người nhà họ Trần đều rất phối hợp, quả thực không làm khó Phương Châm. Mẹ Trần sợ con trai mình dễ kích động, liền chính mình tự đi gặp Phương Châm ở một quán trà gần ngay bệnh viện.

Trước khi đến, Phương Châm đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, bất luận người nhà họ Trần có phản ứng với cô ra sao, cô nhất định cũng sẽ không phản bác, ngược lại cố gắng thuyết phục bọn họ chấp nhận bồi thường mà bỏ qua cho Phương Pháp.

Cô thực sự không có nhiều tiền, năng lực cũng không, tiền lại càng không có, lấy cái gì mà thương lượng với họ đây.

Hai ngày nay cô đã có tính qua, cô có khoảng sáu mươi ngàn trong tài khoản, mẹ cô có khoảng hai mươi ngàn. Phương Châm dự định sẽ mượn bạn bè cô thêm hai mươi ngàn nữa. Tổng cộng cô sẽ có một trăm ngàn, trước mắt cô chỉ có thể đưa nhiều nhất là từng ấy tiền cho nhà họ Trần. Nếu như nhiều hơn nữa khẳng định phải bán nhà.

Một trăm ngàn nói ít không ít nhưng cũng không phải là nhiều, nếu như gia đình họ làm khó cô, chỉ sợ việc này không cách nào hòa giải được.

Nhưng kết quả ngoài dự đoán của Phương Châm, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi. Mẹ Trần là người rất dễ nói chuyện, từ đầu tới cuối đều không nổi nóng với cô, khi nghe cô nói muốn hòa giải với họ bà cũng rất nhanh đồng ý. Khi cô sẽ đưa cho bà một trăm ngàn tiền bồi thường bà cũng không dị nghị gì khiến cho Phương Châm cảm thấy kì lạ.

Nghe theo những gì em trai cô thì Trần Giai Hoạch không phải người tốt lành gì, nghĩ lại thấy anh ta đánh bạc thành ra như vậy cũng hiểu rồi là người như thế nào rồi. Nếu không phải không tìm ra chứng cứ xác đáng để khởi tố anh ta, hiện tại Phương Châm cũng không cần tìm đến đối phương để cầu xin bỏ qua cho em trai mình.

Nhưng tính tới tính lui lại không nghĩ tới mẹ Trần là người hiểu lí lẽ như vậy, Phương Châm không khỏi cảm thán trên đời này người hiểu đạo lý vẫn còn nhiều lắm.

Sau khi thương lượng với mẹ Trần xong cô rất nhanh liền đưa tiền cho bà, Trước tiên cô lấy tiền của cô và mẹ cô ra, sau đó liền gọi điện cho bạn bè thân thích. Kết quả trước khi cô bấm máy gọi, Từ Mỹ Nghi đã gọi cho cô trước.

Từ Mỹ Nghi vừa mở miệng liền dithăng vào vấn đề, hỏi Phương Châm có thiếu tiền không, có cần cô phụ thêm không. Phương Châm vốn dĩ không muốn mượn tiền của Từ Mỹ Nghi, bây giờ lại bị cô hỏi ngược lại làm cô cảm thấy có chút do dự.

Từ Mỹ Nghi nghe trong điện thoại cũng biết là bạn mình đang do dự, cười ha hả nói: "Dù sao cũng là mượn tiền, cậu mượn mình hay mượn người khác có gì khác nhau đâu, quan hệ giữa cậu và mình so ra tốt hơn những người kia nhiều. Cậu cũng đừng khách sáo với mình như vậy, chuyện của em cậu khẳng định là không bồi thường không được, hiện tại còn thiếu bao nhiêu cậu nói đi, số tiền lớn tới không có nhưng mấy chục ngàn thì có thể nha."

Phương Châm cũng chỉ cần mượn mấy chục ngàn, cô liền mặt dày hỏi mượn Từ Mỹ Nghi hai chục ngàn. Từ Mỹ Nghi ngay lập tức đáp ứng chuyển tiền qua tài khoản của Phương Châm, lại bồi thêm một câu: "Quê đi, tớ cứ đưa cậu thêm mười ngàn nữa. Ba cậu vẫn đang nằm viện, chuyện gì cũng phải chi tiền, nếu không đủ thì cậu cứ nói với mình."

Sau khi cúp điện thoại Từ Mỹ Nghi liền nhếch mắt lên nhìn Thẩm Khiên, cười xán lạn: "anhà, em gái của anh bây giờ cũng sắp trở thành bà mai rồi, đến cả vợ cũng giúp anh lấy về. Em dù muốn dù không cũng không bỏ mặc anh được. Thời đại này còn được mấy người em gái như em giúp anh trai mình bắt chị dâu về nhà chứ?"

Thẩm Khiên xoa xoa đầu em gái mình: "Biết em ngoan, em yên tâm, sau khi chuyện thành công nhất định sẽ không thiếu phần của em đâu."

"Bây giờ anh cũng có thể báo đáp em nha?"

"Bây giờ sao, em muốn gì?"

Từ Mỹ Nghi cười giảo hoạt: "Em không cần tiền cũng không cần vật gì cả, em chỉ muốn anh đưa em một dãy số thôi."

"Số gì? Mật mã chi phiếu của anh sao?"

"không phải, em muốn số điện thoại của Lý Mặc, có thể đưa cho em không?"

Nụ cười trên mặt Thẩm Khiên liền cứng lại: "Mỹ Nghi, em muốn gì anh đều có thể cho em. Ở Thẩm Lam em thích cái gì anh đều có thể mua cho em cái đó. Nhưng Lý Mặc thì không được, anh ta là một kẻ đào hoa điển hình, căn bản không thích hợp với em. Nếu đổi lại là người khác anh liền rất vui vẻ mà đưa số điện thoại của anh ta cho họ, nhưng em là em gái anh nên anh không muốn hại em. Em nếu dây dưa với anh ta nhất định sẽ không có lợi, anh ta không phải là kẻ vì một người phụ nữ mà thay đổi

đâu, người thiệt thòi cuối cùng chỉ có thể là em. Vì muốn tốt cho em nên anh sẽ không đưa số của anh ta cho em, việc em gặp mặt anh ta anh cũng sẽ ngăn cản."

Từ Mỹ Nghi tức giận đến mặt đỏ chót, giọng chận đạp Thẩm Khiên một cái thật mạnh: "không có nghĩa khí, quý hẹp hòi, anh không cho thì tự em sẽ tìm. Em không sợ không gặp được anh ấy!"

nói xong Từ Mỹ Nghi thở phào quay người đi ra ngoài, Thẩm Khiên nhìn bóng lưng em gái mình rời khỏi nhà không nhận được thở dài một cái. Cũng sắp ba mươi tuổi rồi, sao vẫn mãi chưa chịu trưởng thành chứ? Chẳng trách đến bây giờ vẫn không ai thèm lấy.

Từ Mỹ Nghi nổi giận ùng ùng đi ra ngoài nhưng vẫn nhớ rõ chuyển tiền cho Phương Châm. Phương Châm sau khi nhận được tiền liền gọi điện cảm ơn cô, Từ Mỹ Nghi nhân cơ hội liền hỏi: "Tiếp theo cậu định thế nào, vẫn còn làm việc ở trạm xăng chứ? "

"không làm nữa." Trong nhà xảy ra chuyện cô cũng không có tâm trí để đi làm, xin nghỉ mấy ngày sau thì cấp trên tỏ vẻ không vừa lòng, thông báo cô không cần đến nữa, nói cách khác là đã tìm được người thay cô rồi.

Phương Châm cũng đã trình bày rõ ràng hoàn cảnh gia đình mình, nhưng tết đến công việc bận rộn, cấp trên không thể nào giữ lại vị trí làm cho cô được. Rất may công việc này chỉ là tạm thời, kiếm được cũng không nhiều, Phương Châm cũng không quá lưu luyến. Sau khi đến trạm xăng nhận tiền lương cô cũng không còn việc gì nhanh chóng trở về nhà.

Có Từ Mỹ Nghi cho cô mượn mười ngàn, trong tay cô lập tức thừa thãi rất nhiều. Vết thương của bác cô cũng dần chuyển biến tốt, hai ngày sau là có thể xuất viện. Chỉ là đùi bị bó bột nên hoạt động có chút không tiện.

Hôm xuất viện sắc mặt ba mẹ cô đều rất khó coi, ở trên xe taxi liên tục thở dài. Về đến nhà thì lại càng tiếp tục than dài than ngắn, đặc biệt là mẹ

Phương, vừa nghĩ tới con trai mình thì nước mắt tự động tuôn rã không khác gì là ống nước bị bể, không cách nào ngưng lại được.

Phương Châm sau khi đi ba mình vào phòng nghỉ ngơi, đi ra thì nhìn thấy mẹ cô trong phòng khách đã khóc ướt hết một mảnh khăn giấy. Mẹ Phương vừa nhìn thấy con gái đi ra lập tức tiến tới hỏi: "Tiểu Châm, em trai con hiện giờ như thế nào rồi, mẹ muốn đi gặp nó một chút?"

"Hiện tại vẫn còn đang trong giai đoạn điều tra, chờ đến lúc điều tra xong họ sẽ cho chúng ta gặp em ấy. Mẹ yên tâm, con đã thu xếp ổn thỏa rồi. Nhà họ Trần cũng đã nhận tiền bồi thường của chúng ta, cũng chấp nhận hòa giải. Người bị hại đã chịu bỏ qua thì Phương Pháp sẽ không bị phạt nặng. Hơn nữa em trai con cũng đã tự thú, quan tòa sẽ cân nhắc mà giảm nhẹ tội cho em ấy."

"Liệu nó có thể bị ngồi tù không? Con có thể nghĩ cách để cảnh sát không khởi tố nó không, nhà họ Trần không kiện nó, phía bên cảnh sát ai biết chừng lại không chịu bỏ qua?"

Vấn đề này Phương Châm không phải không nghĩ tới. Cô biết thông thường cố ý gây thương tích cho người khác, nếu xem xét kỹ tình tiết đồng thời người bị hại cũng không đâm đơn kiện, không khởi tố cũng có thể được. Có điều lần này Phương Pháp ra tay quá nặng, nếu như là dùng nắm đấm đánh bị thương người khác thì còn có thể xem mức độ của vết thương mà xử lý. Nhưng Phương Pháp lại dùng gạch đánh vỡ đầu người ta, khẳng định là vết thương rất nghiêm trọng.

Mà như vậy thì không thể không khởi tố, chỉ có thể tìm cách để quan tòa phán nhẹ tội thôi.

Phương Châm vỗ vỗ bả vai của mẹ mình, cười cười an ủi bà: "Mẹ yên tâm, chuyện này con sẽ hỏi ý kiến của luật sư. Chúng ta sẽ nghĩ cách để Phương Pháp nhận án treo, tuy rằng án cũ không thể xóa được, chí ít không cần ở trong tù chịu khổ. Sau đó cố gắng khuyên nhủ nó cố gắng

sống tốt hơn một chút, đừng nên tiếp tục phạm sai lầm thì cuộc sống sau này mới có thể dễ dàng được."

Mẹ Phương vừa nghe đến việc bị phán án thì lại bắt đầu khóc lóc nỉ non, trong lòng bà thực sự rất giận công an mình, bởi vì theo cách nghĩ của bà mọi chuyện đều bắt nguồn từ Phương Châm mà ra. Lúc mua nhẫn nếu Phương Châm thoải mái chi tiền, Jennysẽ không chia tay với Phương Pháp, tất cả mọi chuyện như hiện tại đều sẽ không phát sinh.

Nhưng hiện tại bà cũng không dám trách móc Phương Châm. Dù sao con trai vẫn còn đang bị giam, bà chỉ có thể hi vọng công an nghĩ cách giúp Phương Pháp mau chóng được thả ra ngoài. Huống chi hôm giao thừa cô dùng thái độ cứng rắn nói chuyện cũng có chút làm bà hiểu ra vài điều, bà dần dần ý thức được mình đã không thể dùng cái gọi là công ơn dưỡng dục ra mà khống chế Phương Châm nữa.

Nếu như lúc này bức Phương Châm nổi giận rồi phui tay mặc kệ, bà chỉ còn nước đứng nhìn.

Vì vậy mẹ Phương đành phải nhịn xuống bất mãn trong lòng, đối xử với công an cũng nhiệt tình hơn một chút, mặc dù khóc lóc nhưng vẫn nhớ nấu cơm, làm cho Phương Châm một mâm cơm nóng hổi, rồi tiếp tục hầm thêm một nồi canh xương, cuối cùng cũng coi như đang lần nữa chống đỡ cái nhà này lên.

Phương Châm sau khi ăn xong thì trở về căn phòng thuê của mình. Cô chuẩn bị vài bộ quần áo để về nhà ở mấy ngày, nhân tiện chăm sóc ba. Bởi vì xe điện của cô lần trước bị ngã hư, cô chỉ có thể sử dụng phương tiện công cộng để đi lại. Ngồi ở trên xe buýt nhìn ra ngoài bầu trời đêm, cô suy nghĩ tất cả những chuyện này đến cuối cùng là bắt đầu từ lúc nào?

Ngẫm lại hình như từ lần cô cãi nhau với Phương Pháp hôm giao thừa, nhà cô cứ hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện. Chưa kể tới lúc công việc

của cô đang tốt đẹp thì bị đuổi hay là lần chạm mặt mẹ Nghiêm Túc ở làng du lịch?

nói chung gần đây cô cảm thấy mọi chuyện đều không thuận lợi, lúc đó cô cũng chưa cảm thấy có gì kì quái, bây giờ nhìn lại, hơn nửa năm nay cô quả thật đã gặp phải những chuyện gì đây?

Liên tục đổi việc, mỗi lần làm đều xảy ra trục trặc. Mà hầu như trong những việc này lúc nào cũng xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông: Nghiêm Túc.

Từ lúc bị đuổi việc khi làm bên Thâm Lam, Phương Châm đã coi đây như một cơ hội để chấm dứt triệt để với Nghiêm Túc, không muốn nảy sinh thêm bất cứ mối liên hệ nào. Nhưng hôm nay xem ra tất cả đều là mơ ước hão rồi, thậm chí cô còn đang suy nghĩ lẽ nào người thật sự không đấu lại nổi vận mệnh sao? Đứng trước số phận oái ăm này, ngoại trừ thỏa hiệp cô không còn con đường thứ hai để lựa chọn ư?

Phương Châm không cam lòng cũng không muốn cúi đầu chịu thua, nhưng hiện thực vẫn là luôn tàn khốc. Ngay khi cô đang suy nghĩ mọi chuyện về Nghiêm Túc, đối phương đã chủ động gọi tới chócô. Cú điện thoại này Phương Châm không thể không nhận, bởi vì Nghiêm Túc đã nói sẽ tìm luật sư bào chữa cho Phương Pháp, Phương Châm dù kiêu ngạo thế nào đi nữa cũng không thể từ chối ý tốt này của Nghiêm Túc được.

Chuyện này có quan hệ đến tương lai của em trai mình, cô không thể bỏ mặc.

Vì vậy cô rất nhanh nhận điện thoại, thì liền nghe Nghiêm Túc hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Thanh âm kia rất trầm mà lại tràn đầy quan tâm, buổi tối ngày đông nghe được cảm thấy đặc biệt ấm áp. Phương Châm trong lòng căng thẳng, hơi khịt khịt mũi nói: "Ừm, ăn rồi."

"hiện tại em đang ở đâu? Có ở nhà không, anh qua chỗ em một chút?"

"Tôi đang trên đường về nhà, tìm tôi có việc gì sao?"

"anh đã liên hệ được với luật sư rồi nên muốn tìm em nói chuyện."

Vừa nghe đến đó Phương Châm lập tức tỉnh táo hẳn: "anh đang ở đâu, vẫn là tôi đến gặp anh đi. hiện tại anh đang ở trên xe buýt, anh đợi một chút tôi sẽ tới ngay được không?"

"anh đang ở gần sân ga, nói địa chỉ đi, anh tới đón em." nói tới đây Nghiêm Túc dừng một chút, còn muốn nói thêm gì đó nhưng cuối cùng lại không nói.

anh không khỏi cười thầm chính mình, thừa tâm trạng khi yêu một người là như vậy, mọi lúc mọi nơi đều muốn được gặp họ, bất kể lí do gì chỉ có thể được gặp người mình yêu là đã thấy hạnh phúc rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Đại gia nhìn không ra, nam phụ tại sao lại không bắt được lòng của nữ chính? Bởi vì anh bất luận là làm gì cho công nhưng chỉ làm trong âm thầm, chỉ khi nào bị lộ ra mới biết rõ, vì vậy mà dù anh làm rất nhiều việc nhưng hiệu quả lại rất nhỏ. Nam chính thế nhưng lại không giống anh, dù cho bị nữ chính đâm một dao anh vẫn ở trước mặt coi nữ chính như sa trên trời, đây chính là bí quyết của nam chính nha.

Thẩm Khiên: Tác giả không bằng nói tên đó da mặt dày đi.

Nghiêm Túc: Kẻ thua cuộc không cần nhiều lời!

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 43-1: Chiếm giữ (1)

Sau khi Phương Châm bàn luận với luật sư xong cũng đã gần mười giờ.

Ra khỏi Thâm Lam, Nghiêm Túc chào tạm biệt với luật sư, vị luật sư cũng đã hẹn sẽ tìm ngày ghé cục cảnh sát để nói chuyện với Phương Pháp. Sau đó Nghiêm Túc quay sang hỏi Phương Châm: "Mệt không? đi ăn chút gì rồi mới về nhà?"

"Về nhà thôi, bây giờ tôi chỉ muốn thoải mái ngủ một giấc."

Nghiêm Túc cũng không nói gì thêm, cầm áo khoác rất nhanh liền xuống lầu lấy xe. Trên đường đưa Phương Châm trở về, anh đột nhiên mở miệng hỏi: "Tiếp theo em định làm thế nào, có cần tìm đến gia đình người bị hại nói chuyện không, nếu có thì dẫn theo luật sư đi, ở phương diện này anh rất có kinh nghiệm."

"không cần, tôi đã nói chuyện với gia đình họ rồi, đã đồng ý hòa giải."

Nghiêm Túc khẽ nhướn lông mày: "Em làm việc cũng nhanh thật. anh vốn định tìm luật sư cùng đi với em. Chuyện tiền bồi thường nếu cần giúp đỡ, em đừng ngại cứ nói với anh. Chuyện này cũng coi như doanh nghiệp ra, bao nhiêu tiền anh cũng sẽ đưa cho em."

Phương Châm khẽ mỉm cười: "thật sự không cần, mọi việc đã được sắp xếp đâu ra đấy. Người bị hại đồng ý hòa giải, tôi cũng đưa cho họ một trăm ngàn tiền bồi thường, chuyện này coi như giải quyết xong. Bây giờ chỉ cần xem luật sư sẽ biện hộ như thế nào với quan tòa, tôi đương nhiên hy vọng phán án

càng nhẹ càng tốt, nếu như có thể bị phán án treo là tốt nhất. Mấy nơi như nhà tù vẫn là không nên vào."

Nghiêm Túc mím môi không nói lời nào, trầm mặc một lát thì hỏi Phương Châm: "A đi cùng với em?"

"không ngại cả, tự mình tôi đi thôi. Chân của ba tôi vẫn chưa lành, mẹ tôi phải ở nhà chăm sóc ông, chỉ có mình tôi đi."

"thật sao?"

"Đúng vậy." Phương Châm cảm thấy không đúng, "Có vấn đề gì không?"

"không có, chính là cảm thấy em rất quyết đoán, năng lực làm việc cũng không tệ."

"Tôi cũng đã lớn như vậy rồi, chuyện nhỏ này vẫn có thể tự làm được. Với lại gia đình người bị hại cũng rất tốt, không phải là người không hiểu lý lẽ, không có đòi hỏi hay làm gì quá đáng."

"một trăm ngàn... Cái đó, em có đủ tiền không, gia đình em cũng vừa mới mua nhà chỉ sợ không có đủ một trăm ngàn?"

"Tập hợp tất cả các khoản lại. Tiền tiết kiệm của tôi cũng không ít, thêm vào số tiền của mẹ tôi, mượn thêm bạn bè một tí cũng vừa đủ rồi."

Phía trước đèn đỏ sáng lên, Nghiêm Túc giảm phanh chậm rãi dừng xe lại. Sau đó xoay đầu lại tinh tế đánh giá Phương Châm, ánh mắt sắc bén mà thâm trầm: "Thành thật nói với anh, em mượn bao nhiêu tiền?"

"20 ngàn."

"Mượn của Thẩm Khiên?"

"không phải, mượn em họ của Thẩm Khiên. cô ấy là bạn thân của tôi, chúng tôi đã quen biết nhau từ nhỏ, anh không cần lo lắng cô ấy sẽ hối tôi trả tiền lại!"

nói được vài câu thì đèn hiệu chuyển sang màu xanh, Nghiêm Túc thả phanh nổ máy xe, nhất thời không nói gì.

Trong bóng đêm, dòng xe cộ cứ nối tiếp nhau mà chạy, vụt chạy ngang qua những ánh đèn đường, làm loáng thoáng hiện lên một chút lãng mạn rồi lại có cảm giác như bị đè nén ngược vào. Mỗi khi đêm tối thường làm cho người tam loại cảm giác không yên tâm, cũng giống như tâm trạng của Nghiêm Túc lúc này vậy.

Thẩm Khiên làm một quả bom hẹn giờ, tuy rằng không khó để giải quyết, nhưng cũng cần tốn chút thời gian. Để cho một người đàn ông trẻ tuổi như vậy quần lấy Phương Châm là không được, Nghiêm Túc xem ra chỉ còn cách đem Phương Châm triệt để kéo vào trong lòng ngực của mình, từ đầu đến chân đều bị chiếm lấy thì mới có thể làm cho anh hoàn toàn yên tâm.

rõ ràng Phương Châm không phải người phụ nữ bình thường, so với hầu hết phụ nữ ở khắp mọi nơi trên thế giới thì cô thật sự rất khác biệt. Tiền bạc không hấp dẫn được cô, bề ngoài đối với cô càng không có ý nghĩa, xuất thân, quyền thế, địa vị, danh dự, thậm chí là ôn nhu chăm sóc quan tâm đầy đủ, bất luận cái gì cũng không lay chuyển được cô.

Quả thực chính là mềm không được cứng không xong đao thương bất nhập. (ý nói cái này không được cái kia cũng không xong, không gì có thể ảnh hưởng đến.)

Nghiêm Túc có lúc thậm chí cảm thấy, mạnh bạo với cô đôi khi còn nghe lời một chút, nhưng ngược lại càng mềm dẻo thì cô càng không chịu đi vào khuôn khếp.

anh vừa nghĩ vừa lái xe, quẹo vào khu nhà trọ của Phương Châm. Sau đó anh mở miệng nói: "Coi như bạn em không thúc em trả tiền lại, em cũng nên nhanh chóng trả tiền lại cho cô ấy."

Hai mắt Phương Châm lúc này đã nặng trĩu, đột nhiên nghe anh nói vậy cũng không phản ứng lại, chớp mắt hai cái mới nghĩ rõ ràng: "Ha, tôi biết, tôi sẽ mau chóng trả lại."

"Làm sao trả? Dựa vào chút tiền lương ít ỏi của em ở trạm xăng, em nghĩ phải bán thêm bao nhiêu lít xăng nữa mới xong? Chờ em kiếm đủ 20 ngàn không biết là đến khi nào nữa."

Phương Châm vừa nghe lời này lập tức phản bác lại: "Mặc kệ như thế nào tôi nhất định sẽ trả lại, chuyện tiền bạc không cần anh quan tâm. Tôi biết anh có tiền, nhưng tôi cũng sẽ không cần lấy tiền của anh."

"anh cũng không có ý định sẽ đưa tiền cho em."

Phương Châm ngớ người ra, lần đầu tiên cô có cảm giác mình bị tưởng bở.

"Ý của anh là tiết kiệm không bằng tìm cách kiếm thêm thu nhập. Dựa vào mấy đồng lương ít ỏi kia, dù tiết kiệm bao nhiêu cũng khó để gom đủ số tiền đó kiếm cũng tích góp không nổi tiền đến. Chẳng bằng tìm công việc khác, lương cao hơn, như vậy dù không tiết kiệm cũng rất nhanh tích góp đủ tiền."

Trong lúc nói chuyện, Nghiêm Tú đã dừng xe ở dưới khu trọ của Phương Châm. Phương Châm cũng không lập tức rời đi, mà đang mãi suy nghĩ về những lời nói của Nghiêm Tú.

cô nói với Nghiêm Tú cô chỉ mượn 20 ngàn, nhưng thực tế là 30 ngàn. 30 ngàn đối với Từ Mỹ Nghi không phải là số tiền lớn nhưng cô cũng không thể

mặt dày mà không trả lại được. Huống hồ hiện tại cô quả thực là không có việc làm, không còn cách nào khác là phải nhanh chóng lên báo tìm việc.

Trước tiên cô dự định sẽ làm nhân viên thu ngân, vừa may có siêu thị gọi điện thoại đến muốn công ngày mai tới phỏng vấn. Dựa vào kinh nghiệm và năng lực của cô thì làm công việc này không có vấn đề gì, nhưng mức lương mà siêu thị đưa ra thực sự không cao, một tháng nhận được khoảng 2, 3 ngàn, trừ các khoản chi tiêu rathì cô cũng có thể tiết kiệm được nhiều nhất là 1 ngàn.

Điều này có nghĩa là cô ít nhất phải làm việc khoảng hai năm rưỡi mới có thể tiết kiệm đủ tiền để trả cho Từ Mỹ Nghi, dĩ nhiên là không được rồi. Thời gian làm việc một ngày ở siêu thị khá dài - từ 5h sáng đến 9h tối, nên cô cũng không thể làm thêm công việc khác, vì vậy cũng không thể kiếm thêm thu nhập được.

Nghĩ tới đây Phương Châm không khỏi thấy đau đầu..

Nghiêm Túc ngồi bên cạnh chăm chú quan sát vẻ mặt của cô, thấy vẻ mặt cô đăm chiêu khế nhíu mày, biết cơ hội đến rồi, rất nhanh mở miệng: “anh có thể giúp em tìm việc làm, vừa có thể giúp em có thêm thu nhập, vừa có thể để em phát huy năng lực của mình, với tình hình hiện nay của em, anh cảm thấy em không nên từ chối.”

"Việc làm? Đến Thâm Lam làm việc cho anh?"

"Em có biết trong thành phố này có rất nhiều người trẻ tuổi so với em còn ưu tú hơn đều muốn làm công cho anh không?"

"Tôi biết, nhưng mà..."

"anh biết em lo lắng, nhưng Phương Châm em vẫn nên cẩn thận suy nghĩ, mặc kệ em có làm việc ở Thâm Lam hay không, đối với anh đều không có sự khác biệt. Nếu như anh muốn theo đuổi em, đừng nói là

em làm việc ở trạm xăng, kể cả khi em lên mặt trăng làm việc cũng hoàn toàn có thể tìm được em. Vì vậy em không cần để ý có hay không vì anh mà đến Thâm Lam làm việc, đây căn bản không có sự khác biệt.”

Phương Châm nghe xong thì trên mặt nổi lên vài đường hắc tuyến. Người đàn ông này cũng thật là quá mức tự tin, chỉ còn thiếu chưa chỉ tay vào cô rồi nói: “Em là của anh.”

Có điều tỉ mỉ suy nghĩ lại quả thực lời anh nói rất có lý, cô có bản lĩnh gì mà thoát khỏi bàn tay anh chứ. Giống như những gì Nghiêm Túc nói, nếu như anh thật sự muốn theo đuổi cô, mặc kệ cô có làm việc ở Thâm Lam hay không cũng có thể thích làm gì thì làm. Người như cô muốn trốn khỏi tầm mắt của Nghiêm Túc đúng là quá khó khăn.

Nghiêm Túc thấy vẻ mặt cô đã hơi buông lỏng, liền tiếp tục nói: "Hơn nữa đây là ân nợ em, đương nhiên phải giúp em. Chuyện công ty vệ sinh sa thải em lần trước là mạnh sai. Bà ấy không nên tùy tiện ép họ đuổi việc em. Cái gọi là mẫu trái tử thường*, bà ấy mắc nợ em thì anh nên trả. Nếu như em chấp nhận làm việc ở Thâm Lam thì coi như giải quyết xong. Còn nếu em không chấp nhận anh sẽ nghĩ cách khác để bồi thường cho em.”

*mẫu trái tử thường: tạm giải thích là nợ bố mẹ thì con trả hay bố mẹ làm sai thì con chịu.

Giọng điệu của Nghiêm Túc rất thản nhiên, nhưng Phương Châm lại mơ hồ nghe ra được sự uy hiếp trong đó. Câu nói của anh có thể hiểu là: " Nếu như em không đồng ý đến làm việc ở Thâm Lam, thì đừng trách anh sẽ đưa vị trí công việc đó cho người khác.”

Vì vậy Phương Châm thỏa hiệp nói: "Là công việc gì?"

"Nhân viên phục vụ?"

"Nhân viên tiếp tân?"

“Cũng gần như vậy. hiện tại Thâm Lam đang cần tuyển một nhân viên tư vấn, nhưng cần nhân viên thông thạo ngoại ngữ. Lúc trước có tuyển một số người ngoại hình không tệ, nhưng khả năng ngoại ngữ lại dưới mức trung bình. Thành phố S là một thành phố lớn, Thâm Lam cũng đã đặt chân ở thị trường quốc tế, khách hàng đến đây không phải chỉ có mỗi người bản xứ. Mỗi ngày đều có không ít người nước ngoài đến Thâm Lam chi tiền, cần tăng cao ngoại ngữ của nhân viên. Nhân viên tư vấn là mặt mũi của công ty, không chỉ cần bề ngoài xinh đẹp, năng lực cũng phải cao. anh cảm thấy em rất thích hợp.”

Lời này có hai tầng ý nghĩa, thứ nhất là khen Phương Châm xinh đẹp, thứ hai là đánh giá cao khả năng ngoại ngữ của cô. Mặt Phương Châm hơi đỏ lên, nói thật từ được ra từ tới nay, chưa từng có người nào nói lời khích lệ cô. Trong lòng cô lúc nào cũng cảm thấy tự ti, dù có ra vẻ kiên cường thế nào đi nữa thì cũng không giảm bớt sự tự ti đó được.

"anh biết chuyên ngành của em là tiếng anh, ngoài ra em còn học thêm vài ngôn ngữ khác nữa."

"Tiếng Pháp thì tôi có thể nói được, Tiếng Nhật thì lúc trước có học qua nhưng bây giờ đã quên gần hết rồi."

"không sao, chỉ cần thành thạo tiếng anh là đủ rồi. Công việc này thời gian khá ổn định, bắt đầu từ chín giờ sáng cho tới năm giờ chiều, buổi trưa được nghỉ nửa tiếng, công ty sẽ phân phát đồng phục nhưng không bao tiền cơm trưa, lương mỗi tháng là sáu ngàn, em thấy thế nào?"

Đương nhiên là cực kỳ hài lòng rồi, đây có khác gì đĩa bánh từ trên trời rớt xuống, đang buồn ngủ mà gặp chiếu manh đâu. Phương Châm có thể khẳng định, ngoại trừ công việc mà Nghiêm Túc đề nghị với cô, thì cô không thể nào tìm ra công việc khác vừa phù hợp, không quá phức tạp mà lại có mức lương cao đến vậy.

Nhưng mà...

"Sáu ngàn? Đa số nhân viên đều được trả từng ấy lương sao?"

"Em cho rằng nhiều tiền quá hóa rồ hay sao mà ai cũng trả nhiều như vậy?" Nghiêm Túc nói đối mà sắc mặt không thay đổi, tim không đập. Trên thực tế tiền lương của nhân viên ở Thâm Lam không thấp, nhưng chỉ làm một nhân viên tư vấn thì mức lương không thể là sáu ngàn được.

Nói xong lời này, khoe mắt hiện lên tia trào phúng nhìn Phương Châm cười cười, suy nghĩ sau khi trở về phải cho người đi căn dặn, tất cả nhân viên tư vấn đều không được tiết lộ với đồng nghiệp về tiền lương của mình.

Phương Châm đã hoàn toàn bị con số sáu ngàn này hấp dẫn. Ở thành phố này mọi chi phí sinh hoạt đều cao hơn so với những nơi khác, sáu ngàn một tháng nếu tính kỹ thì không quá nhiều. Hơn nữa Nghiêm Túc còn cố ý nói rõ không bao cơm trưa, đáng vẻ khi nói còn cho rằng rất chính đáng, thừa phúc lợi không có tốt đến tận trời.

Dù sao cô cũng đã ngồi tù năm năm, cũng biết tiền lương hiện tại so với năm năm trước cao hơn nhiều. Trước khi vào tù, công việc mà cô làm một tháng kiếm cũng không ít tiền, vì vậy khi Nghiêm Túc nói mỗi tháng sáu ngàn cô cũng không có nghi ngờ gì.

Nhìn lại tình hình nhà cô hiện nay, vết thương của bà chưa khỏi nên chưa rời giường được, mẹ cô thì phải chăm sóc ông nên không thể làm thêm việc gì để kiếm thêm thu nhập, quan trọng nhất vẫn là đứa em trai đang bị giam giữ của cô hiện vẫn chưa rõ tình hình thế nào, Phương Châm thực sự không có can đảm để từ chối công việc này.

Nghĩ vậy nên cô rất nhanh gật đầu đồng ý, tự đáy lòng cô cảm kích nói: "Cảm ơn anh, Nghiêm Túc."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 43-2: Chiếm giữ (2)

Ngày đầu tiên Phương Châm đến Thâm Lam làm việc, không tránh khỏi việc đụng mặt các đồng nghiệp cũ ở công ty vệ sinh.

Mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, trong lời nói đều thể hiện sự hâm mộ đối với việc cô bỗng dưng “một bước lên trời”.

Không chỉ riêng gì họ, kể cả những đồng nghiệp ở bộ phận tư vấn cũng thế, thái độ của mọi người đối với cô đều rất ám muội. Lúc nào cũng bàn tán sau lưng cô, nhưng khi nhìn thấy cô đều nở một nụ cười thậm chí còn tươi hơn hoa. Phương Châm chỉ có thể diễn tả mối quan hệ đồng nghiệp thân thiết này bằng một chữ thôi: Giả.

Nhưng cô đến đây là để kiếm tiền, không phải đến đấu đá với họ, vì vậy Phương Châm lúc nào cũng cố gắng duy trì vẻ mặt ôn hòa của mình, tốt xấu gì cũng phải vượt qua được nửa năm, như vậy mới có thể trả lại hết số tiền mà cô mượn Từ Mỹ Nghi.

Công việc này đối với ngoại hình cầu tương đối cao, Phương Châm và những đồng nghiệp khác đều phải mặc những bộ đồng phục sẫm màu, tóc tai lúc nào cũng phải chải chuốt thật gọn gàng. Trong túi bao giờ cũng phải mang theo những vật dụng thiết yếu như hộp phấn, son môi,... để bất kì lúc nào cũng có thể chỉnh trang lại.

Buổi trưa lúc ăn cơm Phương Châm lấy hộp phấn ra định trang điểm lại, không cẩn thận tìm thấy trong túi một chiếc kẹp tóc. Lấy ra nhìn thì nhận ra đây là do lần trước Nghiêm Túc tặng cô, màu đen đính thêm những viên đá

trong suốt, tạo hình đơn giản nhưng trang nhã. Phương Châm nghĩ thầm: Người đàn ông này mắt nhìn cũng không tệ lắm.

Nhìn thấy kẹp tóc cô lại nhớ tới chuyện cái ô đen. Vốn là đã tìm ra được chuẩn bị trả lại cho anh ta, kết quả trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện, cô tối mắt tối mũi lo xử lý mọi việc nên hoàn toàn quên đi chuyện này. Nghiêm Túc cũng không nhắc gì với cô, cô đã sớm biết cái ô này chỉ là cái cỏ. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Thâm Lam, chỉ vì một cái ô mà cuối năm phải chạy tới nhà người ta đòi lại, nó ỉa cũng không khỏi quá khó coi.

Phương Châm cầm kẹp tóc trầm tư một lúc, lại tiếp tục dồn hết tinh thần và sức lực đi làm việc. Công việc này kỳ thực rất nhàn rỗi, so với công việc trước kia của cô thực sự là trên trời dưới đất. Nghiêm Túc đã có nói qua, nhân viên ở bộ phận này là bộ mặt của Thâm Lam, công việc cũng không quá nhiều nhưng cần phải linh hoạt, nhạy bén xử lý các tình huống bất ngờ.

Phương Châm làm nhân viên tư vấn được một tuần, mỗi ngày việc cô xử lý nhiều nhất là chỉ đường cho khách hàng. Toàn bộ mọi góc ngách ở Thâm Lam cô đều nhớ rõ, khi vừa mới bắt đầu thì còn chưa rõ đường nên còn lấp bắp, sau một quãng thời gian thì cũng thông thạo hết mọi thứ. Mặt khác, đúng như Nghiêm Túc đã nói, thỉnh thoảng sẽ có người nước ngoài đến đây tham quan, mua sắm và nhờ tư vấn một số thứ.

Mỗi lần như vậy, đồng nghiệp đều đẩy về phía Phương Châm, mọi người đột nhiên không hiểu vì sao từ một công nhân vệ sinh dùng một cái đã trở thành một nhân viên tiếp tân, hơn nữa còn rất có năng lực, chỉ cần nghe cô lưu loát phun ra một tràng tiếng Anh liền biết cô cũng có chút tài năng.

Nhưng dù vậy trong lòng họ vẫn cảm thấy bất mãn. Ban đầu ở trước mặt học cô chỉ làm một nhân viên vệ sinh suốt ngày quét rác, lau chùi nhưng hiện tại cô lại cùng làm chung ở bộ phận tư vấn, hơn nữa khi cô vừa đến làm thì cấp trên liền ban ra lệnh “Cấm khẩu”, nghiêm cấm trao đổi chuyện tiền lương.

Chuyện này quả thực mờ ám, tiền lương của Phương Châm khẳng định cao hơn so với bọn họ. cô gái này rõ ràng có chút thủ đoạn, cho nên mới cần che dấu như vậy. Bọn họ sôi nổi bàn tán, đến cùng là nhân vật nào ở công ty này coi trọng Phương Châm - một cô gái nhỏ bé “thân cô thế cô”*, không ngại đưa cô tới đây mỗi ngày âm thầm quan sát.

*Thân cô thế cô: yếu thế, không có chỗ dựa

"A, một công nhân vệ sinh cũng có người coi trọng, thời đại bây giờ khẩu vị của đàn ông thật nặng."

Lúc ăn cơm Phương Châm bị mấy người đồng nghiệp đem ra xì xào bàn tán.

"cô đừng nói vậy, cô Phương ngoại hình cũng rất được, nghe bảo là đã tốt nghiệp đại học. Lại còn nói tiếng Anh lưu loát như vậy, cô có thể nói được như vậy không?"

"Được hay không thì khoan nói đến, ngược lại lai lịch của cô ta nhất định không đơn giản. Nay, mấy ngày nay các cô có để ý được ở phía văn phòng có người nào thường xuyên qua lại chỗ chúng ta không?"

Mọi người vừa nghe vậy thì cẩn thận nhớ lại, dồn dập lắc đầu: "không có, ở văn phòng nếu không có việc thì đến chỗ chúng ta làm gì, vậy cũng quá dễ thấy."

Tuynóin như vậy, nhưng từ lúc có người đưa ra vấn đề này, mọi người khi đi làm thỉnh thoảng đều nhìn Phương Châm chăm chăm, tò mò muốn nhìn một chút cái gọi là “Kim Ốc Tàng Kiều” trong truyền thuyết, liệu sẽ có người nam nhân nào xuất hiện hay không.

Phương Châm mỗi ngày đều chuyên tâm làm việc, không hề để ý đến việc mọi người nói gì về mình. cô đối với công việc này thực sự rất hài lòng, không quá mệt mỏi nhưng cũng không quá nhàn, mỗi ngày làm nhiều

việc vặt vừa có thể giết thời gian. Tiền lương lại nhiều, quan trọng là cả tuần vừa rồi làm, không thấy Nghiêm Túc đến làm phiền cô.

Nếu thật giống như anh đã nói, sau khi cô chấp nhận công việc này thì giữ cô và anh liền thanh toán xong, từ giờ trở đi cô và anh không còn bất cứ mối liên hệ nào, đừng ai nấy đi, Phương Châm thực sự là nằm mơ cũng muốn cười.

Kết quả khi sáng nay cô vẫn cho là vậy, xế chiều hôm đó từ các đồng nghiệp khác mà cô biết được, Nghiêm Túc - chủ tịch tập đoàn Thâm Lam vừa xuất ngoại trở về. Chẳng trách liên tiếp mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện, hóa ra là ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn.

Biết được tin tức này tâm trạng Phương Châm liền chùng xuống, còn tưởng rằng đối phương đã nghĩ thông suốt buông thaco, không nghĩ tới...

Quả nhiên cô đã vui mừng quá sớm.

Phương Châm yên lặng bắt tay vào làm việc, thỉnh thoảng nghe được các đồng nghiệp thảo luận mọi sự tích về Nghiêm Túc. Từ ngoại hình cho tới sở thích cá nhân, lại từ bối cảnh xuất thân cho tới chuyện tình cảm, cuối cùng có người nghi ngờ nói: "Các cô có cảm thấy kỳ quái hay không, chủ tịch của chúng ta giống như chưa bao giờ có bạn gái vậy. Các cô có ai từng thấy qua anh ở chung một chỗ với cô gái nào bao giờ chưa?"

Nghenói vậy Phương Châm hơi hồi hộp một chút, theo bản năng liền dựng thẳng lỗ tai. Mọi người đều có máu tằm chuyện, cô cũng không ngoại lệ.

Liền nghe bọn họ nhao nhao nói: "Đúng là không có, ghenói nhiều lần tham gia mấy bữa tiệc yêu cầu phải dẫn theo bạn gái, kết quả chủ tịch của chúng ta chỉ đi một mình."

"Chính là, tôi ghenói trước giờ ngài ấy không qua lại với phụ nữ, thực sự là quá kỳ quái."

"Cáccônóixem, ông chủ của chúng có phải haykhônglà cái đó?"

"Cái nào cơ?"

côđồng nghiệp của Phương Châm - người vừanóitới vấn đề này nhìn quanh bốn phía,nhẹgiọngnói: "Là Gay đó."

Lời này vừanóitất cả mọi người đều đồng loạt "Ồ" lênmộttiếng,hiệntrường lập tức nổ tung: " Sao có thể có chuyện đó được."

"Đùa gì thế, thời đại này đàn ông tốt toànditìm đàn ông hết rồi, vậy chúng ta phải làm sao đây?"

"Tôi nghĩ đúng là vậy rồi. Tôi nhìn thấy chủ tịch cả ngày cùng thư ký Viên ở chungmộthỗ, từ sáng đến tối hai người đều như hình với bóng. Nghenóilần này xuất ngoại thư ký Viên cũngđitheo nữa."

"Ai,nóidến thư ký Viênanhta đâu phải phụ nữ, chẳng lẽnói..."

Phương Châm càng nghe càng muốn cười, thựcsựsắpkhôngnhịn nổi.khôngnghĩ tới vào làm việc ở Thâm Lam còn có lợi ích này, liên quan tới Nghiêm Túc - người mà ai cũng phải kính trọng nhưng thông qua mấy lời tám chuyện của mấy vị đồng nghiệpthìlại thành chuyện cười thế giới. Nếu sau này có cơ hội kể choanhta nghe,khôngbiết về mặt củaanhtasẽtrông ra sao nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lạimộthút, vẫn làkhôngnên gặpanhta. Vừa nghĩ tới việc gặp mặt Nghiêm Túc khắp toàn thân đều tỏa ra khí thế bức người, Phương Châm liền bất giác rùng mình.

cônhanh chóng lắc lắc đầumộtcái, đưa ý tưởng này vứt xa ra khỏi đầu.

Sau đó từtrênđỉnh đầucônghe tiếng người hỏi: "Xin chào, tôi tới nhận lại bóp tiền."

Phương Châm vừa ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở đó. Mới nhìn Phương Châm cảm thấy rất quen mặt, nhưng suy nghĩ một hồi cũng không nhớ ra là ai. Người đàn ông kia vừa nhìn thấy Phương Châm cũng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại nét mặt, lặp lại vấn đề: "Ban này đi dạo thì tôi đánh rơi bóp tiền, nhân viên bảo tôi đến chỗ này nhận lại, có thể giúp tôi kiểm tra lại một chút không? "

"Ồ! Vâng! anh đợi tôi một chút!" Sau khi sửng sờ hai giây Phương Châm liền bắt đầu giúp người ta tìm. Ở nơi này kỳ thực các cô không có nhiệm vụ giữ đồ bị thất lạc, thông thường đồ vật bị mất sẽ do khu vực bảo an chịu trách nhiệm. Nhưng người bình thường khi nhặt được đồ vật gì đều sẽ theo thói quen giao tới nơi này, vì vậy lúc trước các cô đều phải tốn công chuyển giao đồ vật đến khu bảo an.

Nhưng cứ như vậy khi người bị mất đồ tìm đến, các cô lại phải liên hệ với khu bảo an, đi đi lại lại tốn nhiều thời gian. Vậy nên sau đó, cũng không biết từ lúc nào, đồ vật đưa tới đây thì liền giữ lại, đến khi có người đến nhận sẽ trực tiếp đưa ra.

Dần dần như vậy đã trở thành thói quen, cấp trên còn cố ý đưa cho nhân viên ở khu vực này danh sách ký nhận, xem như đem công việc này triệt để giao cho bộ phận tư vấn.

Phương Châm đứng một bên nghe người này miêu tả cụ thể đặc điểm bóp tiền, một bên ghi chép tra tìm hồ sơ. Một hồi bóp tiền cụ thể đặc thù, một bên phiên ghi chép tra tìm hồ sơ. Ở bên cạnh đó đám đồng nghiệp đang tụ lại một chỗ tán gẫu thấy vậy cũng có vài người tới giả vờ giả vịt hỏi xem có chuyện gì, cũng có người tới giúp Phương Châm tìm chiếc bóp da.

Chuyện này cũng không có gì phiền phức, sau năm phút đã giải quyết xong. Người kia sau khi nhận lại bóp tiền liền kiểm tra lại số tiền bên trong, phát hiện vẫn còn đầy đủ thì cảm ơn Phương Châm và mấy cô nhân viên khác

rồi xoay người rời đi. Lúc rời đi anh cố ý nán lại nhìn kỹ đôi mắt của Phương Châm, ánh mắt kia quả thực khiến người ta có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Phương Châm càng cảm thấy bất ngờ gặp qua người đàn ông này ở nơi nào. Cô nhìn theo anh ta rời khỏi trung tâm bách hóa, kết quả lại nghe tiếng đồng nghiệp cô đứng bên cạnh quầy hàng “A” lên một tiếng: "Sao ở đây vẫn còn sót tấm thẻ căn cước, không chừng là từ trong bóp tiền rơi ra, quên đưa cho anh ta rồi."

Phương Châm quay đầu nhìn lại, ở trong chiếc hộp đựng bóp tiền khi này quả nhiên có tấm thẻ căn cước, khuôn mặt trên bức ảnh rõ ràng là người đàn ông khi này. Phương Châm nhìn trên tấm thẻ lại thấy tên anh ta là Hứa Minh Lượng, cô cảm giác quen thuộc trong lòng lại càng dâng lên mãnh liệt. Không suy nghĩ nhiều cô lập tức cầm tấm thẻ căn cước chủ động nói: "Tôi đuổi theo anh ta, vẫn chưa đi xa đâu."

Nói xong Phương Châm liền chạy ra khỏi cửa, để lại mấy người đồng nghiệp đứng đón hỏi thăm: "Cô ta cũng nhiệt tình thật, quả nhiên là người mới, vừa có cơ hội đã muốn thể hiện. Người này thật không đơn giản chút nào."

"Có thể từ công nhân làm vệ sinh nhảy một cái dĩa lên làm ở vị trí này, đương nhiên không đơn giản."

Phương Châm không nghe thấy mấy lời nói của bọn họ, một lòng chỉ cố đuổi kịp Hứa Minh Lượng. Cô chạy ra cửa lớn của trung tâm, nhìn quanh quảng trường, phát hiện Hứa Minh Lượng đang đứng cách cô khoảng mười mấy mét, ngay lập tức kêu tên anh ta rồi chạy tới.

Hứa Minh Lượng nghe được tiếng của cô thì dừng lại, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn cô. Phương Châm đưa tấm thẻ căn cước cho anh ta: "Thẻ căn cước của anh, lúc cất giữ không may bị rơi ra, ban này quên đưa cho anh."

"À, cảm ơn." Hứa Minh Lượng nhận lấy tấm thẻ căn cước xong liền muốn đi, thấy Phương Châm còn do dự định nói gì đó, anh lại hỏi: "Còn có chuyện

gì không? "

"Cái kia..." Phương Châm suy nghĩ một chút: "Tôi cảm thấy anh nhìn rất quen, có phải trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?"

Vừa nghe nói vậy sắc mặt Hứa Minh Lượng trở nên buồn bã, lông mày hơi nhíu lại. Anh tỉ mỉ quan sát Phương Châm vài lần, giống như đang cố nhớ lại gì đó. Phương Châm cũng nhận ra cơ hội nhìn kỹ người đàn ông này, cảm giác quen thuộc càng lúc càng trở nên sâu sắc, nhưng trước sau vẫn không nhớ rõ đã gặp anh ở đâu.

Hai người đứng đối diện ở quảng trường Thâm Lâm một thời lâu, cuối cùng Hứa Minh Lượng lắc lắc đầu, nhét bóp tiền vào trong túi áo: "Thật ngại quá, tôi nghĩ chúng ta không quen biết nhau."

Nói xong anh xoay người rời khỏi, bước chân cũng gia tăng tốc độ.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 44-1: Điên cuồng theo đuổi (1)

Nghiêm Túc tới hôm nay đã là mười ngày, vẫn không thấy xuất hiện trước mặt Phương Châm.

Sau đó Phương Châm liền cảm giác mình có gì đó không đúng, rõ ràng nhìn thấy anh thì lúc nào cũng cảm thấy bất lực đồng thời khó chịu, nhưng khi không gặp anh lại cảm thấy có chút ... nhớ.

Trong thời gian này thư ký riêng của Nghiêm Túc, cũng chính là thư ký Viên từng được mấy đồng nghiệp nữ kia nhắc đến có tới tìm cô một lần, nói là Nghiêm tổng giao cho anh việc bồi thường lại cho Phương Châm chuyện xe đạp điện, hỏi Phương Châm có ý kiến gì không.

Lúc đó anh nói: "Vốn là Nghiêm tổng muốn tôi trực tiếp mua rồi đưa tới cho cô, nhưng tôi cảm thấy phương tiện này không an toàn chút nào, hoàn toàn không hợp với phái nữ. Lỡ xảy ra chuyện gì thì lệ thương vong rất cao."

Phương Châm ngồi đối diện anh, trong phòng làm việc trừ bọn họ ra không có người khác. Phương Châm quan sát tỉ mỉ một hồi liền nhớ tới trong truyền thuyết này ngoài Nghiêm Túc còn "Có một cô" thư ký Viên, cảm thấy người này bề ngoài chính trực tin cậy, không giống như cùng một dạng người với Nghiêm Túc.

Lúc công nghệ như vậy, đồng thời ở Mỹ Nghiêm Túc không nhận được bất cứ một cái, còn tưởng sau khi bay tới đây thì bị cảm lạnh.

Phương Châm cảm thấy Viên Mộc nói có lý, liền tiếp nhận đề nghị này của anh. Vấn đề mua xe điện vì làm ban đêm về khá thuận tiện, hiện tại cô chỉ làm ca ngày nên chỉ cần đi tàu điện ngầm, vừa thuận tiện lại an toàn.

Sau khi nghe Phương Châm nói Viên Mộc trực tiếp móc ra một tờ chi phiếu đưa lên trước mặt cô: "Đây là tiền mua xe, tổng cộng bốn ngàn, tôi trực tiếp đưa tiền cho cô, nếu sau này cô đổi ý muốn mua thì có thể tự mình đi chọn."

"Không cần, tiền này tôi không thể nhận."

"Xe của cô là do Nghiêm tổng mới bị hỏng, mặc kệ giao tình giữa cô và Nghiêm tổng thế nào, chúng tôi vẫn nên bồi thường."

"Nhưng số tiền này cũng hơi nhiều rồi, một chiếc xe điện không tốn ngần ấy tiền đâu."

"Cái này là Nghiêm tổng bảo tôi đưa cho cô, nếu như cô cảm thấy số tiền này quá nhiều, sau này cô có thể đem tiền dư đưa lại cho ngài ấy."

Thế là khi Phương Châm rời khỏi văn phòng của Viên Mộc, trong túi liền có thêm tờ chi phiếu bốn ngàn. Lúc cô đóng cửa văn phòng quay lưng đi ra ngoài, không hề nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên gương mặt của đối phương.

thật ra lúc đó Viên Mộc đang trầm nghĩ: "Lão Nghiêm, người làm anh em như tôi chỉ có thể giúp cậu đến mức này thôi!"

Phương Châm tuy cầm chi phiếu trên tay nhưng vốn dĩ không định mua xe, không còn cách nào khác, đành chờ đến khi Nghiêm Túc trở về sẽ trả lại chi phiếu cho anh. Tuy rằng hiện tại cô rất thiếu tiền, nhưng cũng không đến mức tùy tiện nhận tiền của người khác. Chấp nhận lời đề nghị của Nghiêm Túc đến đây làm việc đã là vi phạm nguyên tắc của cô, nếu như bây giờ lại nhận tiền của anh thì quả thực lại càng không thể.

Nợ ân tình của người khác, đến cuối cùng chỉ có thể dùng ân tình để báo đáp lại. (câu này takhôngbiết edit sao cho hợp nữa, cảm thấykhôngđúng lắm 0.0)

Sau khi tan ca, Phương Châm đón tàu điện ngầm về nhà nhưng trong đầu chỉ nghĩ về việc tắm chi phiếu. Nghĩđinghĩ lại nghĩ tới mức thất thần, suýt chút bị lỡ trạm dừng. Vừa xuống tàu điện ngầmcôtheo dòng ngườiđivề lối ra, dọc theo con đường quen thuộc chậm rãi trở về nhà.

Đầu xuân nên trời thường tối rất sớm, chỉ mới sáu giờ rưỡi mà sắc trờiđãhoàn toàn tối sầm lại. Khi vừa mới xuống trạm tàu điện ngầm xung quanh có rất nhiều người, nhưngtrênđường về nhà mỗi lúc lại mỗi vắng, đến khi sắp về tới khu nhà trọ, xung quanh Phương Châmkhôngcó lấymộtbóng người, chỉ còn lại mỗi mìnhcô.

mộttrận gió đêm thổi tới, luồn vào cổ khiếncôthấy hơi lạnh,côkhôngkhỏi nắmthậthặtcổ áo, bất giác chân bước cũng nhanh hơn.

Con đường này hàng ngàycôđiqua rất nhiều lần, trước giờ vẫnkhôngcảm thấy gì, nhưng mấy ngày nay mỗi lần tan làm về nhà đều cảm thấykhôngyên tâm.cômơ hồ cảm giác được có người theo dõi mình, nhưng mỗi lần quay đầu lại nhìnthìchẳng pháthiệnrà người nào.

Phương Châm làmộtngười mẫn cảm, cuộc sống trong lao tù khiếncôtiếp xúc rất nhiều dạng người, thể loại hung ác nàocôcũng từng chứng kiến qua nên đối với an toàn của bản thâncôđặc biệt coi trọng. Nếu ban đầuthìcòn cho rằng mình bị ảo giác, nhưng liên tiếp mấy ngày naycôđều cảm thấy kì lạ, buộc lòngkhôngthểkhôngđề cao cảnh giác.

Trực giác của phụ nữ đặc biệt rất linh, Phương Châm tin tưởng phán đoán của mìnhkhôngsai. Mặc kệ người kia là bạn hay thù,hãnta cả ngày theo đờicônư vậy nhất địnhkhôngcó mục đích tốt.

Ngộ nhỡhắn...

Nghĩ tới đây Phương Châm lặng lẽ đưa túi xách ra phía trước, cẩn thận từng li từng tí một kéo khóa kéo, thò tay tìm kiếm cây gậy chích điện. Đây là do lúc cô còn làm nhân viên vệ sinh ở Thâm Lam hay về muộn nên mua để đề phòng, cũng chưa có dùng qua. Tối hôm nay cô quyết định sẽ thử một lần, xem có hiệu quả hay không.

Mặc kệ là người kia trong tối cô ở ngoài sáng, hấn sớm muộn cũng sẽ ra tay với cô. Thay vì ngồi chờ chết chẳng bằng chủ động tấn công. Bình thường nhìn Phương Châm có vẻ rất nhu nhược, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại trở nên rất quyết đoán. Cô dùng sức nắm thật chặt cây gậy chích điện trong tay, yên lặng tự cổ vũ chính mình.

Sau đó cô hơi tăng tốc độ, chân bước nhanh về phía tòa nhà mà cô ở trọ. Tòa nhà này có một cái khúc quanh, cô vừa đi đến chỗ ngoặt liền nhanh chóng nấp ngay dưới gốc cây đại thụ. Phương Châm đã nghĩ kỹ, lúc này nhìn thoáng qua có khoảng vài căn nhà bật đèn sáng, nếu như lát nữa gậy chích điện không khống chế được người kia, cô chỉ cần la to lên. Mấy người hàng xóm ở đây cô biết rất rõ, họ đều rất nhiệt tình.

Sau khi lên kế hoạch chu đáo, Phương Châm ép sát vào gốc cây đại thụ chờ người kia tới. Trong khu nhà trọ đèn đường rất mờ, cô lại không dám lộ đầu ra nhiều để nhìn, chỉ có thể thấp thoáng thấy được một bóng người cao to đang đi về phía cô, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ hình dáng của người đó.

Cô mơ hồ cảm thấy người kia là đàn ông, trong lòng càng trở nên gấp gáp. Rất sợ sức mạnh của hấn vượt xa cô sẽ dễ dàng đưa cô vào thế yếu.

Sợ hãi nhìn thấy mình, cô rụt đầu lại, cô gắng hít một hơi thật sâu ổn định lại tinh thần. Khi cô vừa định lộ đầu ra lần nữa, phía sau bỗng có người khe khẽ vỗ bờ vai của cô. Phương Châm lúc này hoàn toàn căng thẳng không chút suy nghĩ lập tức sau người lại, gậy chích điện trong tay hướng về phía đối phương đâm thẳng tới.

Trong đêm tối âm thanh "Đùng" "Đùng" tóe lửa nghe đặc biệt rờ ràng, Phương Châm cũng đùng đùng run rẩy theo. Lúc cô đâm gậy chích điện vẫn chưa đâm trúng đối phương, nhưng rờ ràng đối phương cũng có chút giật mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

Sau đó rất nhanh tay của Phương Châm bị nắm lại, đầu óc thậm chí không kịp suy nghĩ gì nữa, cô vùng chân đá lên một cái. Cô mang ủng da, nặng nề đá vào một nơi nào đó, cảm giác được chỗ đó hơi mềm mềm, hẳn là đã đá trúng vị trí "nào đó" trên người hắn rồi.

Sau cú đá này, trên tay cô sức mạnh không những không giảm bớt, trái lại bị nắm càng chặt hơn. Phương Châm bị đau kêu lên một tiếng, trong nháy mắt đã bị đối phương trực tiếp ôm trọn vào lòng.

Nghiêm Túc ở trên đỉnh đầu của cô nghiến răng nghiến lợi nói: "anh còn chưa có la đau, em la cái gì?" "

một hơi thở quen thuộc phả vào mặt, cái ôm ấm áp như muốn đem người khác hòa tan ra. Phương Châm bị Nghiêm Túc ôm sát vào lồng ngực chóp chóp mắt, ý thức được lần này mình đã phạm sai lầm.

Cây gậy chích điện trong tay dễ dàng bị đối phương đoạt lại. Nghiêm Túc ôm chặt Phương Châm, khổ sở cắn răng nhịn đau chậm rãi hít vào thở ra hai cái, cuối cùng cũng coi như tỉnh táo lại. Người phụ nữ này có phải từng tập qua Taekwondo không? Làm thế nào có thể tàn nhẫn đá chuẩn như vậy, lẽ như anh bị tuyệt tử tuyệt tôn thì cô tính thế nào hả?

Phương Châm nghĩ vừa nãy cô đã ăn một cái, lại thấy vẻ mặt anh đau đớn mà hít khí, không khỏi quan tâm nói: "anh sao rồi, có đau lắm không?"

"không biết, dù anh lên lầu kiểm tra một chút. anh nói cho em biết, nếu như bị hỏng thì em nhất định phải phụ trách!"

Phương Châm nghĩ thầm làm sao có thể phụ trách, cô cũng không có cái vật đó, mà nếu có cũng đâu thể cắt mà gắn lên người anh được. (==)

Nhổ nước bọt nhổ nước bọt. Lắc lắc đầu, Phương Châm cố gắng không nghĩ lung tung nữa. Phương Châm cảm thấy có lỗi, chủ động đỡ Nghiêm Túc lên lầu. Nghiêm Túc không định nhanh được, Phương Châm có chút lo sợ, không lẽ cô thật sự đạp hỏng “nó” rồi sao.

Sau khi vào nhà Phương Châm định dìu Nghiêm Túc ngồi lên ghế sofa, nhưng anh khoát tay một cái nói: “không cần, em dìu anh lên giường nằm đi, nhân tiện giúp anh kiểm tra một chút.” Vào nhà phía sau Châm xin mời Nghiêm Túc tọa sofa, Nghiêm Túc nhưng khoát tay một cái nói: “không cần, em đơn giản dìu anh đi trên giường, thuận tiện thay ta hảo hảo kiểm tra một chút.”

"Kiểm tra? Làm sao kiểm tra?"

"Đương nhiên là chậm rãi cởi quần ra kiểm tra. Từ hình dáng đến chức năng tất cả đều phải kiểm tra kỹ. Vừa này em dùng bao nhiêu sức lực đá anh một cái chắc em cũng biết rồi, có thể không kiểm tra sao?"

Chuyện này quả thật chính là bị vô lại quán lấy mà. (câu này ta để nguyên, không biết chính ntn)

Phương Châm không nhìn được mắt trợn trừng lên. Bình tĩnh xem xét lại. Cú đá hồi này của cô xác thực không nhẹ, khi còn ở tù cô cũng được dạy chomột tí chiêu, cũng coi như đạt tới mức “Danh sư” chân truyền. Nhưng nếu nó là món đồ kia của Nghiêm Túc bị cô đạp hỏng cô thực sự không tin. Nhìn dáng vẻ và sắc mặt của anh hiện tại rất bình thường, một hồi nữa khẳng định sẽ không sao chứ đừng nói đến là vết thương trí mạng.

Nghĩ vậy cô liền bĩu môi: "không cần kiểm tra nữa, tôi đảm bảo anh không bị sao cả?"

"Làm sao em biết được? Dựa vào đâu, chỉ cần dựa vào hai con mắt nhỏ của em sao? Đừng nói với anh là em có khả năng nhìn xuyên thấu, anh mặc quần mà em cũng có thể nhìn rõ mồn một."

Mặt Phương Châm đỏ lên, trong đầu bắt đầu mường tượng đến hình ảnh của "vật kia". cô quay đầu sang một bên, cau mày nói: "Thấy anh nói chuyện vẫn còn lớn tiếng như vậy, khẳng định không có vấn đề gì đâu. Nếu anh không yên tâm thì cứ đến bệnh viện kiểm tra, mọi chi phí tôi sẽ chịu trách nhiệm."

"Em bảo anh nói với bác sĩ thế nào đây? nói là anh bị người phụ nữ anh thích đâm một đá, chỉ vì anh bị cô ấy nhầm thành kẻ háo sắc sao?"

"Tôi không có nhầm anh thành kẻ háo sắc." Phương Châm nhỏ giọng thăm thỉ hai câu, đột nhiên nói sang chuyện khác: "Mà tại sao anh lại ở đây, chẳng phải đang xuất ngoại sao?"

"Về rồi, mọi chuyện đều ổn, vừa mới đáp máy bay đã đến đây tìm em. anh còn chưa kịp gọi điện cho luật sư Khúc hỏi về tình hình của Phương Pháp nữa."

nói đến đây hai mắt Phương Châm sáng lên, trên mặt nở ra nụ cười: "không có vấn đề gì lớn, luật sư Khúc đã gặp Phương Pháp. Chỉ cần chờ qua mấy tháng để mở phiên tòa là được. Luật sư Khúc cũng giúp Phương Pháp xin giấy đảm bảo trong thời gian chờ xét xử, hiện tại nó được thả về nhà rồi. Luật sư Khúc nói khả năng được hưởng án treo rất lớn."

Nhìn thấy Phương Châm cao hứng như thế, Nghiêm Túc cảm thấy rất ấm áp. Việc Phương Pháp được miễn án hay không anh không quan tâm, thậm chí đôi lúc anh còn nghĩ nên để cho tên nhóc này vào tù chịu khổ vài ngày mới đáng. Nhưng nghĩ tới vẻ mặt buồn phiền của Phương Châm anh lập tức mềm lòng, vẫn là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô là tốt nhất.

Từ hôm đến lớn cô đã chịu nhiều cực khổ, Nghiêm Túc thực sự không muốn khiến cô buồn thêm. Nếu việc Phương Pháp được miễn án có thể làm cô vui, anh sẽ cố gắng dốc hết khả năng để hoàn thành.

anh đưa tay sờ sờ gò má của Phương Châm, khẽ mỉm cười: "Em cảm thấy vui là tốt rồi, luật sư Khúc là người rất có năng lực, hoàn toàn có thể tin tưởng vào lời nói của anh ta."

Nghiêm Túc nhẹ nhàng mơn trớn làn da của Phương Châm, khiến cô cảm thấy ngứa. cô nhanh chóng lùi về sau một bước, lúng túng nói: "anh ngồi đi, tôi pha trà cho anh."

"không cần, anh không muốn uống trà."

"Vậy anh muốn ăn gì không, tôi vẫn còn chưa nấu cơm?"

"không sao, chỉ cần nhìn thấy em thì ăn uống cũng không quan trọng nữa."

Phương Châm đột nhiên cảm thấy căn phòng trọ này của cô có chút không thích hợp lắm. Quán nhỏ, hai người đứng mặt đối mặt trong một không gian nhỏ hẹp như thế, bất kể như thế nào cũng trốn không thoát được.

Ánh mắt của Nghiêm Túc nóng bỏng đến mức như muốn đem cô nướng cháy ra. anh cứ như vậy yên lặng nhìn Phương Châm, một hồi lâu sau mới hỏi: "Lâu ngày không gặp, có nhớ anh không?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 44-2: Điên cuồng theo đuổi (2)

Edit: Uki

Phương Châm gật đầu nói: "Nhớ." Sau đó cô từ trong túi lấy ra tấm chi phiếu kia, đưa tới trước mặt Nghiêm Túc."

"Tôi vẫn luôn muốn trả lại cho anh. Đây là do thư ký Viên đưa cho tôi, bảo là tiền mua xe điện. hiện tại tôi ngày nào cũng đi làm bằng tàu điện ngầm nên không cần mua nữa."

Nghiêm Túc nhận tờ chi phiếu kia nhìn kỹ một lượt, mệnh giá bốn ngàn đồng, chính là trước khi xuất ngoại anh đã nhờ Viên Mộc làm chuyện này. anh cầm mảnh giấy trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào mặt số, mí mắt hơi nhíu lại quét qua Phương Châm, đột nhiên rất muốn cầm tờ chi phiếu này đánh vào đầu cô.

Ấu trĩ! cô cho rằng chỉ cần trả lại tiền cho anh thì mọi chuyện đã giải quyết xong sao? Anh nói vậy.

anh lại nhìn tấm chi phiếu kỹ một chút, không có cùng Phương Châm đẩy tới đây lui, trực tiếp nhét vào trong túi. Sau đó anh nói tiếp: "Em thử giải thích xem, làm sao lại có thể "xuống chân" với anh nặng như vậy, anh thực sự không hiểu nổi."

Phương Châm ngay lập tức trở nên lúng túng: "Tôi tưởng anh là tên theo dõi tôi."

"Có người theo dõi em? "

"Ừm." Phương Châm gật đầu, kể hết những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua rồi nói tiếp: "Tuy rằng không phải hiện ra người nào cả nhưng tôi khẳng định có đang theo dõi tôi. Vì vậy nên tôi mới cố tình mua gậy chích điện, vốn là để đề phòng người kia, không nghĩ tới..."

Nghiêm Túc đứng trong phòng nhìn kỹ xung quanh, suy nghĩ một lát liền kéo tay Phương Châm: "Vậy trước tiên đừng ở đây nữa, chuyển sang nơi khác đi. Ngoại trừ nơi này em còn chỗ nào khác để đi không?"

Phương Châm suy nghĩ hiện tại chỉ có thể về nhà. Mấy ngày trước cô vốn định sắp xếp về nhà ở một thời gian, nhân tiện chăm sóc cho bác ô. Nhưng vết thương của bác ô đã sớm không còn gì đáng lo, em trai cô cũng đã được miễn giam để chờ đến ngày ra tòa, vì vậy cô cũng không để ý đến ba mẹ nữa mà vẫn tiếp tục ở lại phòng trọ.

Cô cảm thấy ở một mình rất tốt, tự do tự tại với cũng không quá mệt mỏi, nếu như ở nhà chăm sóc bác ô thì không nói, không chừng đến đưa em trai lớn xác cũng phải nhờ đến tay cô chăm lo mới được. Phương Châm hiện tại cũng không còn ngờ nghếch như trước, lần này em trai xảy ra chuyện cô đã đem hết tiền tiết kiệm cộng với số tiền mượn từ bạn bè để giải quyết. Cô tự nhận mình đã hoàn thành tốt nghĩa vụ của một người chị, còn những chuyện khác cô quyết định sẽ không tham dự vào.

Hướng chi phòng trọ mà cô đang ở cách Thâm Lam không xa lắm, đi làm cũng thuận tiện, đáp tàu điện ngầm rất nhanh đã đến nơi. Phương Châm dựa vào lý do này nên vẫn ở lại phòng trọ, không nghĩ tới mới chuyển về không bao lâu lại bị người ta theo dõi. Đến không bao lâu cũng làm người ta nhìn chăm chăm. Bây giờ cẩn thận nghĩ lại thực khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Đối mặt với câu hỏi của Nghiêm Túc cô chỉ biết lắc đầu: "không có, trước giờ tôi vẫn ở chỗ này. Tôi không muốn đến làm phiền bạn bè tôi, hỏi mượn

tiền của họ tôi đã thấy ngại rồi. Dù sao họ còn có giá đình, cuộc sống riêng tư của họ nữa.”

Phương Châm vừa nói vừa giãy dụa, cố rút bàn tay mình đang bị Nghiêm Túc nắm chặt ra. Kết quả thử mấy lần đều vô dụng, ngược lại còn bị Nghiêm Túc cười nhạo: “Cố gắng vô ích. Trừ khi anh buông em rathì em còn lâu mới thoát được. Thay vì ở chỗ này phân cao thấp với anh, chẳng bằng mau nghĩ biện pháp bảo vệ chính mình đi. anh hỏi em, người kia bắt đầu theo dõi em từ khi nào, có phải vừa từ Thâm Lam trở về nhà đã bị theo dõi không?”

"Hình như không phải. Tôi bắt đầu bị người khác bám theo từ lúc nào quả thật tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ mới phát hiện ra mấy ngày gần đây thôi. Trong ấn tượng của tôi thì người đó giống như đợi tôi về đến gần khu nhà trọ thì người đó mới đi theo. Lúc ở tàu điện ngầm tôi cũng không có để ý. Khi đó có quá nhiều người, tôi cũng không dễ dàng nhận ra được.”

"nói như vậy người này ở rất gần đây, hoặc là vẫn thường xuyên ở gần đây để chờ em. hánta biết em ở đây, vì vậy mới cố gắng theo đuôi em về nhà. Nghe chừng có lẽ không phải bọn cướp giật lưu manh bình thường. Em có từng nhìn thấy mặt người đó chưa? "

"không có. Ngay cả bóng người củahántôi cũng chưa từng thấy qua. Tôi chỉ là dựa vào cảm giác thôi, cảm thấy sau lưng lúc nào cũng có cặp mắt nhìn chăm chăm vào mình. Nhưng mỗi lần tôi quay đầu lại thì hoàn toàn không phát hiện ra gì cả.”

Nghiêm Túc cẩn thận suy nghĩ một chút, vỗ vỗ vai Phương Châm: "Xem chừng là thấy sắc nổi lòng tham. Trước hết em đừng nên ở đây nữa, anh giúp em tìm một chỗ để ở tạm trước đã. Dù sao đây cũng là nhà trọ thôi, hay em cứ thanh toán với chủ nhà rồi chuyển chỗ ở khác luôn một thể."

Lúc nói lời này Nghiêm Túc cũng đồng thời suy nghĩ tới một chuyện khác. Tuy rằng hiện tại không có bất kỳ chứng cứ nào nói việc Phương Châm bị theo dõi cùng với việc mấy tháng trước cô bị đẩy xuống cầu thang ở bệnh viện có liên hệ với nhau. Nhưng Nghiêm Túc lại đặc biệt cảm thấy hai chuyện này ít nhiều cũng có chút quan hệ.

Người lần trước đẩy Phương Châm xuống lầu vẫn chưa tìm ra được, tình hình lúc đó quá hỗn loạn, Phương Châm không nhìn rõ hình dáng của hắn, anh cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng. Nếu như có thể để anh nhìn thấy hắn một lần nữa chưa biết chừng có thể nhận ra được, nhưng hiện tại việc này thực sự quá khó khăn, không khác gì là mò kim đáy biển.

Bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, dù cho tên kia chỉ là một tên lưu manh, anh cũng không thể chủ quan. Ngộ nhỡ hắn làm tổn hại gì đến Phương Châm, anh quả thực không dám tưởng tượng chính anh sẽ trở nên thế nào nữa.

Vẫn là phòng bệnh hơn chữa bệnh. Nghiêm Túc chưa từng có ý muốn bảo vệ người phụ nữ nào mãnh liệt như vậy, Phương Châm chính là người đầu tiên, và cũng là người duy nhất.

Nhưng đối với việc chuyển nhà gấp như vậy Phương Châm cảm thấy có chút do dự: "Tôi nghĩ không cần phải chuyển đi đâu, chắc chúng ta đang chuyện bé xé ra to thôi."

"Làm một người phụ nữ, bất cứ lúc nào em cũng nên đặt an toàn của bản thân lên trên hết. Hiện tại em thấy mình chưa xảy ra chuyện gì nên nói việc chuyển nhà phiền phức. Sao em không suy nghĩ một chút, nếu như hôm nay không phải là anh mà tên đó đến tìm em, em dám khẳng định chỉ với một cây gậy chích điện con con kia là đã không chế được anh sao? Lỡ như không làm gì được anh mà còn bị anh chích điện ngược lại rồi ngất đi, hậu quả anh không cần nói chắc em cũng biết. Phương Châm, tuy rằng xã hội hiện nay việc giữ gìn trinh tiết với phụ nữ đã không còn quá quan trọng nữa, quan hệ trước khi kết hôn cũng là việc rất bình thường. Nhưng việc

em tự nguyện cùng với người mình thích so với việc bị cưỡng ép để phát sinh loại quan hệ đó, hậu quả hoàn toàn không giống nhau. Em nên hiểu rõ điều đó.”

Phương Châm đương nhiên hiểu, thậm chí càng hiểu rõ cảm giác này hơn ai hết. Bởi thời gian khi công gồi tù có quen được một người bạn. cô ấy bị người ta chuốc thuốc mê dẫn tới phát sinh quan hệ nam nữ, sau đó kẻ gây ra chuyện này lại nói là do đôi bên tình em nguyện. cô gái đó không chịu được việc bị những người xung quanh dùng ánh mắt khinh thường chỉ trích mình, người đàn ông đó thì lại giống như mọi việc xảy ra đều không liên quan tới mình, nên cô đã tìm cơ hội giết chết hắn.

Cho nên nói xảy ra mấy chuyện đó người lãnh hậu quả nặng nề nhất phần là phụ nữ, vừa bị tổn hại thể xác mà tinh thần lúc nào cũng bị người khác chỉ trích, khinh thường. Phương Châm nhớ tới tình trạng của cô bạn mình ở trong tù, thật tâm cảm thấy tội nghiệp thay cho cô. cô hoàn toàn không có vấn đề gì về tâm lý, đầu hoàn hết sức tỉnh táo, nhưng dù sao muốn quên đi cơn ác mộng ngày hôm đó, chẳng khác nào là đang tra tấn cô.

Nghĩ tới trong lòng Phương Châm run lên, không khỏi thay đổi thái độ: "Tôi biết anh có ý tốt, nhưng tôi..."

"Em lo lắng chuyện tiền bạc? Phương Châm, làm người thì vẫn nên rộng lượng một chút, không nên vì một chút việc nhỏ không đáng kể mà làm ảnh hưởng đến những việc quan trọng hơn. Vấn đề em cần quan tâm bây giờ không phải là chuyện tiền bạc, mà là sự an toàn của em." Nghiêm Túc vờn nói xong đã rút ra trong túi tờ chi chiếu bốn ngàn khi này: "hiện tại em cứ cầm số tiền này, đừng có mà đem trả lại anh. Vốn là anh làm hỏng xe em, em hoàn toàn có lý do để nhận. Mặt khác mọi việc ở đây anh sẽ xử lý thay em, hôm nay trước hết em cứ theo anh đi khỏi đây, đồ đạc từ từ thu dọn sau, đem theo một cái vali nhỏ là được. Đợi đến lúc tìm được nhà trọ thích hợp thì chuyển hết sang. Gia đình em hiện tại đều do một mình em chống đỡ,

nếu như em xảy ra chuyện gì thì em trai em biết làm sao bây giờ, còn có ba mẹ em nữa?”

Nghiêm Túc trước giờ vẫn rất tự tin với khả năng thuyết phục người khác của mình, vờ nói hai ba câu đã nói trúng điểm yếu của Phương Châm. Phương Châm dù có oán giận ba mẹ mình thế nào thì cũng không thể không quan tâm bọn họ, tình thân quả thực vốn luôn là nhược điểm của cô.

Sau một hồi do dự cô vẫn là tiếp nhận tấm chi phiếu kia. Chỉ có điều Nghiêm Túc cứ luôn miệng nói xe đạp điện của cô là doanh nghiệp hồng, nhưng đến cùng cô vẫn không nhớ ra hôm đó đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhớ đèn xe của Nghiêm Túc chiếu thẳng vào làm cô chói mắt, đến khi cô chưa kịp phản ứng thì cả người và xe đều đã ngã xuống đường.

Cô không làm hình như xe của Nghiêm Túc lúc đó vẫn chưa dừng trúng cô. Xe của cô sở dĩ bị hỏng cũng là do cô bị chói mắt không thấy đường nên mới ngã xuống. Nhưng cô biết nếu đem vấn đề này ra hỏi lại anh, khẳng định sẽ lại bị anh mắng chomột trận, cho nên cũng không nhắc tới nữa, mang theo một tia bất an nhận lấy tấm chi phiếu, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong lúc chờ đợi, Nghiêm Túc ngồi trên sofa mở tạp chí ra đọc. Phương Châm lấy trong tủ ra vài bộ quần áo, gấp gọn rồi bỏ vào trong vali, tiếp đến lại vào phòng tắm thu dọn đồ dùng cá nhân như bàn chải, khăn mặt,... Đợi đến lúc cô chuẩn bị xong đã là nửa tiếng sau, cô nhìn lại căn phòng của mình một lượt cảm thấy không còn vật gì quan trọng, cũng không định sẽ mang thêm cái gì.

Giờ chỉ còn thiếu chén bát, xoong, nồi,... Haiz, mấy ngày này chắc phải mua dùng tạm rồi.

Nghiêm Túc từ này giờ vẫn đang đọc tạp chí, nhưng thực ra ánh mắt anh cũng không rời khỏi người Phương Châm một giây nào. Nhìn dáng vẻ

của cô tới đi lui ở trong phòng, anh liền cảm thấy ấm áp. Có cảm giác như anh đang nhìn vợ mình dọn dẹp nhà cửa vậy, đây, cái cảm giác này, gọi là “Nhà” sao?

Trước giờ Nghiêm Túc vẫn luôn khát vọng được trải qua cái cảm giác này. Đáng tiếc ba mẹ anh lại không thể cho anh, bà nội cũng không thể cho anh được. Anh đã từng cho rằng đời này sẽ không có ai đem lại cảm giác này cho anh, không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, lại gặp được Phương Châm.

Cô là người đã đáp ứng được hết những hy vọng, ước mơ của anh, vì lẽ đó bằng bất cứ giá nào anh nhất định phải giữ chặt cô cho bằng được.

Phương Châm thu dọn đồ đạc hơn nửa tiếng sau, cuối cùng cũng nhét đầy valy. Sau đó cô tới bên cạnh Nghiêm Túc, vỗ vỗ vào cuốn tạp chí anh đang đọc: "Tôi xong rồi, bây giờ đi chưa?"

Nghiêm Túc đóng tạp chí lại, nhưng không vội đứng dậy: "Cẩn thận kiểm tra lại xem đồ nào nên đem theo còn cái này không cần đem theo, mấy đồ dùng thiết yếu đều phải mang theo. Anh không có ý định sẽ đưa em trở lại chỗ này lấy đồ nữa đâu. Hai ngày nữa khi tìm được nhà trọ thích hợp anh sẽ cho người đến thu dọn đồ đạc, em không nên xuất hiện ở chỗ này nữa, tránh để người kia “chó cùng rút giậu” làm em bị thương.

Nghen ói như thế Phương Châm sững sờ: "Anh cho người tới thu dọn?"

"Đúng, cho nên mấy vật dụng riêng tư em tốt nhất mang theo hết đi. Nói thí dụ như..." nói tới đây hai mắt Nghiêm Túc đảo quanh ngực của Phương Châm, sau khi nhìn mấy lần lại di chuyển xuống phía dưới eo cô.

Phương Châm lập tức phản ứng lại, thuận tay cầm lấy cuốn tạp chí ném vào đầu Nghiêm Túc. Nghiêm Túc nhanh tay lẹ mắt bắt được, cười gian: "Được rồi, luận về thể lực em không phải là đối thủ của anh, dù cho có đấu bao nhiêu lần nữa cũng vậy thôi. Mọi thứ em đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi đúng không?"

"Ừm, nhiều đây cũng tạm đủ rồi."

Phương Châm kéo vali đi ra khỏi phòng, vừa định đóng cửa lại thì sực nhớ ra gì đó, thả vali xuống rồi lại đi vào phòng. cô đi thẳng tới bàn đọc sách, lấy từ trong ngăn kéo cao nhất một đồ vật rồi đi ra.

Khi cô đến bên cạnh Nghiêm Túc, trong tay có thêm một chiếc hộp nhưng sẫm màu.

"Đó là gì vậy?" Nghiêm Túc hỏi.

"Nhẫn, nhẫn cầu hôn của La Thế cho tôi." Phương Châm đáp.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 45-1: Bao dưỡng (1)

Bởi vì chiếc nhẫn kia, suốt dọc đường cả hai người Phương Châm và Nghiêm Túc đều giữ im lặng.

Xe đi một mạch về con đường phía Bắc, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà. Nghiêm Túc dẫn Phương Châm lên lầu, vừa đi vừa nói: "Chỗ này chỉ có 2 gian phòng, là nhà của bạn anh, trước tiên em ở tạm đây đi. Nếu như cảm thấy thoải mái thì ở, nếu không thì nhường lại cho người tìm căn nhà khác."

Phương Châm theo anh lên lầu nhìn khắp căn nhà, cảm thấy làm sao cũng không thể thoải mái được.

Căn nhà này trên danh nghĩa chỉ có 2 gian phòng, nhưng không gian bên trong so với biệt thự có khi còn lớn hơn. Lầu trên lầu dưới gộp lại ít nhất cũng có đến 5, 6 phòng. Có điều chỉ có hai căn phòng là có giường ngủ nên Nghiêm Túc mới thuận miệng gọi là "có 2 gian phòng".

Phương Châm biết rõ, cái gì mà nhà của bạn, chỉ là anh nói thế thôi, đây đích thực là nhà của Nghiêm Túc. Hơn nữa gia đình anh còn chưa biết có cho phép cô ở hay không. Cô làm sao có thể thoải mái mà ở đây được?

Còn anh càng lúc càng nhiều, đến cùng làm sao mới có thể trả hết?

Nên khi vừa mới bước vào nhà, Phương Châm làm bộ vô tình nói một câu: "Nhà lớn như vậy tôi cảm thấy hơi sợ. Tôi ở nhà nhỏ quen rồi."

"Nếu như em cảm thấy ngôi nhà này quá lớn, anh không ngại tới đây làm vệ sĩ cho em."

Đối với lời châm chọc của Nghiêm Túc, Phương Châm nhún mày. cô chưa kịp mở miệng thì Nghiêm Túc lại nói: "Khu vực này hệ thống an ninh rất tốt, lát nữa anh dẫn em tới khu vực bảo an nhận diện khuôn mặt, sau đó cứ tự do ra vào khu vực này, người không liên quan họ sẽ không cho vào, tương đối an toàn. Còn về tiền thuê nhà em không cần để ý, căn nhà này vốn cũng đang để không, em tới đây ở tiện thể coi như là giúp bạn anh trông coi nó vậy."

Lời này nghe có chút quen tai, lúc trước cô thuê căn phòng đơn kia Từ Mỹ Nghi cũng nói giống như vậy. Lúc đó Phương Châm cảm thấy mọi chuyện đều rất bình thường, nhưng bây giờ cô cũng phát hiện ra vài điểm không thích hợp. cô làm sao mà vận may lại tốt đến thế, động một chút là lại có người đi du lịch hay công tác xa nhờ cô tới đó ở nhân tiện trông nhà giúp họ.

Đột nhiên cô cảm thấy lúc trước việc cô thuê được căn phòng đơn với giá thấp vậy chắc chắn có vấn đề.

Nghiêm Túc xách vali của cô đi lên lầu: "trên tầng hai có hai căn phòng, em chọn một phòng đi. Trước hết khoan sắp đồ ra đã, ngày mai còn phải đi làm. Có cần anh cho tài xế đến đón em không, như vậy sẽ an toàn hơn."

"không cần, tôi không muốn mình nợ anh nhiều quá. Tôi biết rõ ngôi nhà này là của anh, trước đó anh còn sắp xếp việc làm cho tôi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tôi không còn cách nào khác phải trở về phòng trọ."

Nghiêm Túc đứng ở trên bậc thang, khẽ nhún mày nhìn Phương Châm: "Chuyện công việc em không cần cảm kích anh, vốn là anh nợ em. Còn ngôi nhà này em muốn nghỉ sao cũng được, không nên để tâm nhiều quá, cứ yên tâm ở lại đây, còn việc có cần tài xế đưa đón hay không em cứ từ từ suy nghĩ."

Phương Châm bất đắc dĩ nở nụ cười. cô thực sự nói không lại người đàn ông này, mỗi lần anh mở miệng là y như rằng chuyện vô lý đến mấy cũng trở nên

có lý đến mức làm cho người khác không cách nào bắt bẻ được.

Sau khi lên lầu Phương Châm nhìn một lượt hai căn phòng sau đó quyết định chọn căn phòng nhỏ hơn, cô giải thích: “nhỏ hơn một chút thì càng an toàn, phòng lớn quá dễ làm tôi thấy sợ.”

Nghiêm Túc không phản đối, thay cô xách vali vào trong phòng sau đó quan tâm nói: "Em đi tắm trước đi, anh đi gọi đồ ăn, em muốn ăn gì không để anh gọi thêm?"

"không đâu. Cảm ơn anh."

"không cần khách sao." Nghiêm Túc nói xong xoay người ra ngoài, vừa đi tới cửa anh lại bồi thêm một câu: "Nhẫn của La Thế cho em đã cắt cần thận chưa?"

Phương Châm đang đánh giá cách bài trí của căn phòng, nghe nói như thế sửng sốt hai giây, lập tức cười nhạt nói: "đã cắt cần thận."

"Ừm." Nghiêm Túc không nói thêm gì nữa, bước nhanh xuống lầu bấm số trên điện thoại gọi đồ ăn. Gọi điện xong, anh cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng của Phương Châm. Tâm bệnh của cô đối với La Thế, nhất định phải tìm cơ hội chữa trị triệt để mới được.

Phương Châm tắm xong liền ra khỏi phòng, cô nhìn xuống lầu thì thấy trên bàn ăn dành cho sáu người đã được xếp sẵn mười mấy cái đĩa. cô nhìn sơ qua thì thấy có rất nhiều đồ ăn, món Trung, món Tây kiểu nào cũng có, phòng ăn sáu người trên bàn đã xếp đặt mười mấy cái đĩa. cô qua loa nhìn một chút đồ vật rất nhiều, kiểu Trung Quốc kiểu tây phương đều có, vừa nhìn đã thấy ngon miệng rồi.

Nghiêm Túc đang chuẩn bị bát đũa, thấy cô đi xuống liền nói: “Mau tới đây ngồi, muốn uống chút gì không?”

"không cần, ban này trên lầu đã uống nước rồi."

Thế là hai người ngồi xuống bắt đầu ăn. Nghiêm Túc vẫn còn nhớ tới chuyện cô bị người khác theo dõi, liền căn dặn Phương Châm: "Nếu cần thiết, mấy ngày này em không cần đi làm đâu, đợi đến khi anh tra ra được người theo dõi em là ai rồi tính tiếp."

"không cần, tôi không muốn xin nghỉ, kéo lại bị các đồng nghiệp khác dèm pha."

"Sao thế? Bọn họ bàn tán gì em à?"

Phương Châm không phản đối cười cười: "Cũng khó trách bọn họ. Lúc trước tôi đến Thâm Lam làm việc bọn họ ai cũng biết mặt tôi, một công nhân làm vệ sinh thoắt một cái đã trở thành công nhân viên ở Thâm Lam, đó chung quy cũng ảnh hưởng đến thể diện của bộ phận tư vấn, họ đương nhiên cảm thấy khó chịu. Điều này cũng rất bình thường, nếu là tôi gặp trường hợp tương tự cũng sẽ giống như bọn họ thôi."

"anh vẫn cho là em so với những người phụ nữ khác không giống nhau."

"Có gì mà không giống nhau, phụ nữ chính là phụ nữ. Những người khác có tật xấu thì tôi cũng. anh làm sao lại cảm thấy tôi không giống với họ?"

"Lá gan của em rất lớn nha, chuyện cố ý giết người như vậy không phải người phụ nữ nào cũng làm được đâu."

Bây giờ quan hệ giữa Nghiêm Túc và Phương Châm so với trước đã tốt hơn nhiều. Nghiêm Túc khi nói lời này cho rằng cô sẽ không tức giận. Gỗ mục còn có thể nở hoa, huống chi là Phương Châm - người phụ nữ ngoài lạnh trong nóng này. anh vì cô mà làm nhiều thứ như vậy, dù là tâm địa sắt đá thì ít nhiều cũng phải có chút cảm động.

Quả nhiên sau khi anh vừa dứt lời, Phương Châm liền than nhẹ một tiếng. Trầm mặc một lát rồi đột nhiên hỏi: "Năm đó ... cái kia ... có đau không?"

"Đau, đời này chưa từng đau như vậy."

"Chắc là năm viện lâu lắm?"

"Ừm, phải năm một tháng. Bởi vì phải bỏ đi thận trái, nên thời gian khôi phục khá dài."

Phương Châm ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Nghiêm Túc. Đây là lần đầu tiên cô nghe Nghiêm Túc chăm chú nói tới chuyện năm đó cô đâm anh một dao, không nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như thế, hại anh phải bỏ đi một quả thận.

Đối với bộ dáng giật mình của Phương Châm Nghiêm Túc cũng có vẻ rất bình tĩnh: "một nhát dao đó em đâm anh thực là chuẩn, không đâm vào đâu lại đâm thủng thận trái. Bác sĩ đã cố hết sức để chữa trị, nhưng kết quả không thành, nếu còn giữ lại quả thận này anh có thể sẽ mất mạng, vì vậy đã dứt khoát làm phẫu thuật bỏ quả thận bên trái của anh."

Nghiêm Túc nói ra thái độ rất bình thản nhưng Phương Châm nghe được lại cực kỳ khổ sở, trước đó cô chưa từng vì một nhát dao đó mà thấy hối hận, dù cho hành động đó đã khiến cô ở trong tù năm năm chịu khổ. Nhưng ngay lúc này đây cô đang cảm thấy vô cùng hối hận. Hai tay đang bưng bát cơm của cô khẽ run, bởi vì cô đang cố gắng giữ bình tĩnh nên cả người không khỏi bị khó thở.

Nghiêm Túc không ngờ tới chuyện này sẽ làm Phương Châm phản ứng như vậy, nhất thời có chút không đành lòng. Anh vươn tay ra, nắm chặt cánh tay trái đang run lên của Phương Châm, nhẹ giọng nói: "Được rồi, mọi chuyện đều qua hết rồi."

"Xin lỗi."

Nghen ó như thế Nghiêm Túc bỗng cảm thấy phần chấn hần, đứng dậy tới bên cạnh Phương Châm, yên lặng kéo cô vào trong lòng ngực. Đầu Phương Châm kề sát vào lồng ngực anh, hơi thở ấm áp xuyên qua lớp quần áo trực tiếp truyền tới trên da của anh, khiến người ta không khỏi khí huyết sôi sùng sục như muốn chảy ngược lên.

Vốn là anh chỉ là muốn an ủi Phương Châm một lúc, ai dè hành động này dường như đã châm lên ngọn lửa lớn nhami trong lòng anh suốt bao lâu nay. Thân thể của Nghiêm Túc khẽ run lên, một luồng cảm giác mãnh liệt do khí huyết đang sôi trào toàn bộ đều tập trung vào bộ phận nào đó ở nửa thân dưới của anh mà đốt lên ngọn lửa.

Buổi tối đầu xuân trời se lạnh, nhiệt độ bên ngoài cũng xấp xỉ 0 độ, nhưng ngay lúc này Nghiêm Túc lại hy vọng có một chậu nước đá trực tiếp dội thẳng lên đầu anh. Tốt nhất là dội tắt đi ngọn lửa đang cháy hừng hực của anh.

Phương Châm một lòng chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, vẫn chưa cảm nhận được thân thể Nghiêm Túc có gì khác lạ. cô đang thật tâm cảm thấy khổ sở, vừa nghĩ tới việc Nghiêm Túc bởi vì cô mà phải bỏ đi một quả thận, cô thực sự không biết mở miệng nói xin lỗi như thế nào mới tốt. Vừa nảy câu "Xin lỗi" là xuất phát từ tận đáy lòng cô, cô biết chỉ nói bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ.

"Tôi không biết nên nói thế nào cả, năm năm qua tôi cảm thấy đặc biệt có lỗi với anh."

"không cần cảm thấy có lỗi." Nghiêm Túc đang cố gắng nhẫn nhịn, cổ họng đã trở nên khàn khàn trả lời: "Nếu thật sự em thấy có lỗi, thì đôi phương thức khác bù đắp đi."

"Phương thức gì?" Đến lúc này Phương Châm mới mơ hồ cảm giác được có gì đó không đúng. Đầu của cô tựa vào lồng ngực của Nghiêm Túc, từ góc

độ này nhìn xuống, có thể thấy rất rõ toàn bộ thân dưới của đối phương. Mặc dù là đang mặc quần, nhưng một bộ phận nào đó trên người Nghiêm Túc đã rục rạc rục rịch.

Phương Châm ở phương diện này cũng không phải là đứa con gái mới lớn không biết gì, cô cũng đã từng mang thai, tự nhiên biết rõ nếu “vật đó” của đàn ông một khi có phản ứng sẽ đem lại hậu quả như thế nào.

Đến lúc này Phương Châm mới bắt đầu sợ sệt, giẫy giụa muốn thoát khỏi Nghiêm Túc. Dĩ nhiên Nghiêm Túc đời nào để cho cô dễ dàng thoát ra, một đôi tay cường tráng đem cô nhốt chặt trong lồng ngực mình.

Hai tay Phương Châm không nhịn được giẫy giụa lung tung, không cần thận liềm quơ trúng vào vị trí kia. Chuyện này quả thật so với việc đến uống một liều thuốc kích dục còn mãnh liệt hơn. Thân thể Nghiêm Túc lập tức run lên, một dòng điện cực mạnh chạy khắp toàn thân rồi lại tập trung về một chỗ.

Cảm giác này trước đây anh chưa bao giờ trải qua, một giây đó anh đầu óc trống rỗng, cố gắng gồng mình lên mới không để một tiếng hừnhừ từ trong cổ họng âm ỉm đi ra.

anh dùng sức nắm lấy tay Phương Châm, cắn răng chịu đựng: "Đừng lộn xộn, em biết đàn ông đôi lúc không có nhiều nhẫn nại đâu."

Phương Châm sợ hết hồn, lập tức đứng yên bất động. Nghiêm Túc nhân cơ hội hơi cúi người xuống, nhắc bóng cả người cô lên hướng phòng khách đi ra. Quãng đường đi tới ghế sofa chỉ cách có một đoạn ngắn nhưng lại khiến Nghiêm Túc cảm giác rằng cả đời này chưa từng bị dày vò thống khổ như vậy.

Năm năm trước bị Phương Châm đâm một dao đến thời điểm này kì thực không đáng để anh nhắc tới, nếu không phải anh còn để ý cảm nhận của

Phương Châm, anh thậm chí sẽ không đi đến sofa, trực tiếp đẩy cô lên bàn ăn, liền sau đó cởi sạch quần áo của cả hai rồi dán người anh lên da thịt của cô.

anh nghe được chính mình đang kích liệt lên tiếng reo hò: anh muốn người phụ nữ này, muốn triệt để mọi thứ của cô, từ trái tim cho tới thân thể cô anh đều muốn chiếm lấy.

Phương Châm, chỉ có thể trở thành người phụ nữ của anh.

Nghiêm Túc ngọn lửa đang bùng lên trong lòng ôm Phương Châm đặt trên ghế sofa, sau đó đè lên người cô, đôi môi liều mạng hạ xuống.

Khi cơ thể hai người vừa mới dán vào nhau, Nghiêm Túc cảm thấy cảm giác nóng rực trên người lập tức cũng được thỏa mãn ít nhiều. Phương Châm dù bất ngờ nhưng cũng không có giãy dụa, từ hai lần phản kháng trước thì bây giờ cô càng hết sức phối hợp, thậm chí còn đáp trả lại nụ hôn của Nghiêm Túc. trên người cảm giác nóng rực lập tức lui xuống rất nhiều. Phương Châm bất ngờ cũng không có làm sao giãy dụa, ở trên hàng phản kháng hai lần sau khi cô càng hết sức phối hợp, thậm chí đối với Nghiêm Túc hôn làm ra đáp lại.

Phương Châm cũng không biết chính mình đang xảy ra chuyện gì, rõ ràng rất sợ Nghiêm Túc sẽ làm chuyện đó với cô. Nhưng khi “nùng tình mật ý” đến thì cô lại không thể cự tuyệt, thậm chí từ sâu trong lòng còn dấy lên cảm giác khao khát sâu sắc.

Trong lúc hoảng hốt Phương Châm đột nhiên ý thức được, chính cô đã vô tình yêu người đàn ông này lúc nào không hay biết.

Nhưng là, cô vẫn không có biện pháp cùng anh phát sinh quan hệ được. Nhưng hiện tại Nghiêm Túc vẫn đang điên cuồng quấn lấy một cô, cô cũng không có cách nào dừng lại được.

Đến khi Nghiêm Túc vừa luyến tiếc rời bỏ bờ môi của Phương Châm, ngay lập tức cô đưa hai tay không còn sức lực của mình đặt lên lồng ngực của Nghiêm Túc, thành khẩn nói: “Xin lỗi, tôi không dùng loại phương pháp đó bởi thường anh được. Tôi không thể ...” Phương Châm nắm lấy cái này trông rõ ràng hướng về Nghiêm Túc cho thấy chính mình thái độ: "Xin lỗi, anh không thể dùng loại kia phương pháp bởi thường em. anh không được..."

"không sao." Nghiêm Túc khẽ vén lọn tóc đang rũ xuống của cô, trong mắt đều chứa sự ôn nhu, "hiện tại vẫn chưa phải lúc. Có điều ngay lúc này anh cần em giúp anh một chuyện?"

"Giúp anh... chuyện gì cơ?"

Nghiêm Túc khẽ chau mày, ánh mắt lại có chút si mê. Anh ôm Phương Châm rồi trở mình, vị trí của hai người rất nhanh đã thay đổi. Vào lúc này Phương Châm đã nằm phất trên, cả người dán chặt trên người anh.

Sau đó anh lập tức cầm lấy tay Phương Châm, đặt lên vị trí của chính mình đang sắp nổ tung kia, cắn răng nói: “Thay anh tiết hỏa.”

*tiết hỏa là gì ta không cần nói chắc càng nàng cũng biết rồi

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 45-2: Bao dưỡng (2)

Cả người Phương Châm nằm lên Nghiêm Túc, nghe bên tai truyền tới tiếng thở dốc trầm đục của đàn ông.

Chính cô cũng liên tục thở gấp, rõ ràng không có làm chuyện kia, như thế nào vẫn khiến người ta cảm thấy mệt a.

cô rốt cuộc là sao vậy, chẳng lẽ quý nhập rồi?

Nghiêm Túc đưa tay cầu như vậy, cô không phải là nên đứng dậy thẳng tay tặng hẳn một cái tát sao? không thì cũng nên danh chính ngôn thuận mà cự tuyệt mới đúng. Vậy mà cô không những không làm một cái nào mà còn ngoan ngoãn cởi quần, sau đó...

Lòng bàn tay có hơi dính dính, Phương Châm thật muốn đập đầu tự tử cho quê đimà.

Nghiêm Túc lại thỏa mãn cười, sau đó vỗ vỗ lưng cô: "đi tắm?"

Phương Châm bị vỗ giật mình một cái, sợ đến mức ngã từ trên người hẳn xuống, ngay cả nhìn hẳn một cái cũng không, trực tiếp hướng căn phòng trên lầu mà chạy.

Nhìn bóng lưng tuyệt trần của cô, Nghiêm Túc lại càng cười vui vẻ hơn. Cái loại cảm giác chưa thỏa mãn còn vương vấn trong người, trải qua một phen mạnh mẽ "tự thân vận động" phía sau, Nghiêm Túc càng thêm khẳng định chính mình tuyệt đối sẽ không buông tha người phụ nữ này.

Tay Phương Châm có một loại ma huyết, dù cái tay này từng hại hẳn mất một bên thận nhưng lại có thể khiến cho hãn vô cùng sung sướng. Như vậy hẳn làm sao mà buông được?

Phương Châm chạy về phòng lập tức khóa cửa thật chặt, tiếp theo thả nước tràn bồn tắm, từ đầu đến chân ngâm trong nước một tiếng rồi mới ra ngoài. Cô không dám xuống lầu lại tiếp tục đối mặt Nghiêm túc, chỉ có thể sấy khô tóc rồi nằm trên giường ngủ một giấc. Tiếc là đêm ấy nàng ngủ cực kỳ không ngon, trong lúc ngủ mơ thấy trước mặt xuất hiện hình ảnh trùng lặp, hình ảnh cô và Nghiêm Túc dính chặt lấy nhau.

Sáng hôm sau Phương Châm chịu đựng cơn nhức đầu đứng lên, vội vội vàng vàng vậy mà vẫn là đến muộn. Nghe các đồng nghiệp ở sau lưng nhõng nhõng dị nghị nhưng cô vẫn không lên tiếng, như trước chỉ một mực làm việc của mình.

Sáng nay khi cô rời khỏi nhà thì Nghiêm Túc đã đi rồi, điều này làm cô cảm thấy yên tâm hơn. Nhưng mà cũng chỉ là tạm thời, buổi trưa mọi người thay phiên nhau đi ăn cơm, đến phiên Phương Châm thì cô đang thu dọn đồ đạc, ngay lúc này lại nghe xung quanh có người phát ra một chuỗi tiếng kính hô.

Phương Châm ngược lên nhìn, chỉ thấy Nghiêm Túc vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, hai mắt nhìn chằm chằm cô.

"đi ăn cơm thôi."

Phương Châm tưởng chừng không biết chính mình đi ra cửa chính Thâm Lam bằng cách nào. Hàng loạt con mắt của đồng nghiệp đều dán trên người cô, ngay cả chỗ khách hàng cũng có không ít người ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ. Tuy Nghiêm Túc là người khiêm tốn nhưng người biết hẳn lại hoàn toàn có thừa, nữ đồng nghiệp của Phương Châm trong điện thoại di động đều có hình của hắn, rảnh rỗi liền lấy ra làm mục tiêu chọn chồng để chia sẻ thêm phần khoe khoang (nguyên văn là "vừa ở không liên

lấy ra tới lấy chồng chia sẻ thêm khoe khoang" mình cũng không biết có edit đúng không nữa T.T)

Họ vốn là đang suy đoán lai lịch của Phương Châm, lần này suy đoán lập tức thấu đáo hoàn toàn. Chỉ là trước kia mọi người đoán chỗ dựa vững chắc kia cùng lắm là cấp bậc Thư kí Viên Mộc mà thôi. Theo lời người nào đó trong đám công nhân nói: " Thư kí Viên nhìn trúng Phương Châm? Cũng quá uất ức a!"

Kết quả sự thật hiện ra trước mắt, là người khác bảo hộ Phương Châm, hơn nữa so với Viên Mộc càng làm cho người ta khó mà tiếp thu được. Nghiêm Thúc! Toàn bộ nhân viên nữ chưa kết hôn trong lòng coi hẳn là bạch mã vương tử, cứ như vậy mà nhường một "bác gái" đã từng làm lao công đi.

Hôm ấy khi Phương Châm đi rồi, các nhân viên nữ đều không còn lòng dạ nào có thể tiếp tục làm việc, hận không thể cùng nhau lớn tiếng khóc lóc mới phải.

Phương Châm lúng túng theo Nghiêm Túc lên xe, ngồi vào trong xe liền không nhìn được mà oán trách: "Cần gì phải lên giọng phách lối như vậy, người khác sẽ có định kiến với em."

" Lẽ nào hiện tại bọn họ không có định kiến gì với em?"

Hôm trước nghe Phương Châm nói xong, luôn có cảm giác không vui khi người phụ nữ của hắn bị người ta khi dễ. Nhân viên nữ thích xúm lại nhiều chuyện hẳn đã sớm biết, cảm thấy không ảnh hưởng đến công việc nên không tính toán. Nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ có thể nói đến người phụ nữ của hắn được.

Thay vì để bọn họ cả ngày suy đoán Phương Châm được nhân vật tai to mặt lớn nào bao nuôi, chẳng bằng tự mình trực tiếp tuyên bố cho bọn họ biết Phương Châm là người của hắn như bây giờ

" Em yên tâm, từ giờ trở đi sẽ không còn người nào dám ở sau lưng em lái nhai nữa đâu."

"không nói không có nghĩa là trong lòng không nghĩ!"

" Vậy thì sao? Em không phải là kết hôn với bọn họ, gả lại càng không, vậy còn cần quan tâm bọn họ nghĩ gì sao? Em cũng là phụ nữ, em hẳn là biết phụ nữ trời sinh đã có lòng đố kỵ, hơn nữa laik không cách nào chữa trị. So với để bọn họ phỉ báng em làm vợ bé thì như thế này không phải tốt hơn sao. Chẳng lẽ em cho là tìm người nghèo rớt mồng tơi làm bạn trai bọn họ sẽ không dị nghị em? Họ chắc chắn sẽ cười nhạo em không có bản lĩnh tìm nổi người có tiền. Dù thế nào đi nữa thì em cũng không cách nào chung sống hòa bình với bọn họ được đâu. Đổi lại bọn họ chưa chắc đã đoàn kết."

Đây đúng là thực tế, trong lòng Phương Châm cũng hiểu rõ, đừng thấy các nữ đồng nghiệp này cùng nhau nói chuyện cho là quan hệ của bọn họ vô cùng thân thiết, thật ra trong lòng bọn họ cũng mâu thuẫn nhau. Nếu một ngày có người nào đó cầm cái túi xách nhãn hiệu nổi tiếng giá trị mấy vạn thì ánh mắt của những người khác cũng không giống khi trước. Ngay cả Phương Châm cũng không ít lần nghe người khác nói với cô những lời ong tiếng ve về ai đó, chẳng qua cô luôn không tham gia vào những đề tài như vậy, người khác sau khi nói xong cùng lắm là cười với cô hai cái, dần dà người ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện nói với nàng nữa.

Tám chuyện thì phải ngui giận mới được, chuyện bé xé ra to có hiệu quả nhất. Cứ như Phương Châm đâm bị bông thế thì thực sự khiến người ta nản lòng.

Lúc ăn cơm Nghiêm Túc nói đến chuyện nhà cửa: " Nơi đó em có thể tìm chủ cho thuê để trả nhà rồi? Trước đây có đóng tiền thế chấp chưa? Nếu như không trả lại tiền thế chấp cũng không sao, tổn thất bao nhiêu anh sẽ trợ cấp em."

"không cần, khi trước thuê cũng không đưa tiền thế chấp gì cả. Nhà của bạn cùng phòng, tiền thuê cũng rất rẻ."

"Lại là người bạn cho em mượn tiền kia, em gái của Thẩm Khiên?"

"Ừm, cả nhà cô ấy ra nước ngoài rồi, muốn tìm người trông coi căn nhà nên để em vào ở. Tiền thuê nhà cũng rất rẻ, mỗi tháng ba trăm đồng."

"Ba trăm đồng?" Nghiêm Tú không khỏi nở nụ cười, giá đất bao nhiêu cô cũng biết, phòng ở tuy cũ kỹ nhưng một tháng ít nhất cũng cho thuê bảy tám trăm, ba trăm khối thực sự là thua thiệt lớn.

Nghĩ tới đây, trong đầu cô xuất hiện ý niệm: "Em cảm thấy trên đời thật có chuyện tốt như vậy?"

"Lời này có ý gì?"

"Chẳng qua là đang cân nhắc một khả năng, dù gì thì ba trăm đồng cho một gian phòng như vậy thực sự là quá hời, em không suy xét qua đến khả năng khác sao?"

Phương Châm thầm nghĩ trước đêm qua cô quả thực không để ý đến. Nhưng từ đêm qua trong lòng cô đã tồn tại thêm mấy phần nghi hoặc. Từ Mỹ Nghi đã giúp đỡ cô rất nhiều trong hơn nửa năm nay, có nhiều lúc Phương Châm thật sự không thể tiếp nhận nữa rồi. Hơn nữa, hình như mỗi lần cô gặp khó khăn, Từ Mỹ Nghi đều sẽ lập tức đứng ra giúp cô giải quyết, coi như là cha mẹ ruột cũng không hơn thế này đâu.

Chẳng lẽ là...

Phương Châm sắc mặt âm đạm, cố tình đánh trống lảng: "Căn hộ kia lớn quá, em muốn đổi căn nhỏ hơn, khi lấy chồng thuê chung cũng không sao."

" Vậy thì cho em tìm một căn hộ nhỏ dành cho loại hình gia đình ít người ở cũng được."

" Căn hộ đó đắt quá, tiền thuê..."

" anh cũng có đưa bạn xuất ngoại, nhà cửa bỏ không, cần người trông coi giúp, em vừa dọn đến ở, tiền thuê một tháng ba trăm đồng, em thấy thế nào?"

Phương Châm quả thực không nói gì nhưng ám chỉ trong lời nói của Nghiêm Túc cô hiểu rõ. Trước đây lúc thuê nhà, Thẩm Khiên cho cô thuê nhà ý tứ cũng không biểu lộ rõ ràng, cô lại đang tìm gặp một chỗ ở nên cũng sẽ không vọng tưởng tới nơi khác. Bây giờ nghe thấy

Nghiêm Túc phân tích, nghi hoặc trong lòng cô càng lúc càng lớn, ngược lại cô lại có ham muốn kiểm chứng xem.

Nghiêm Túc thay cô cắt gọn thịt dê xếp thành từng miếng nhỏ, lúc đem đĩa đặt lại trước mặt cô thì nói một câu thế này: " Gọi điện cho em gái của tên Thẩm Khiên đó, nói là em muốn trả nhà, để xem khẩu khí của cô ta thế nào."

Đây có thể xem là một ý kiến hay. Sau khi Phương Châm tan làm, buổi tối liền gọi điện cho Từ Mỹ Nghi. Từ Mỹ Nghi vừa nghe cô nói muốn chuyển nhà lập tức nhảy dựng lên: " Có chuyện gì vậy, chỗ đó rất tốt mà sao phải chuyển đi? Chê nhà nhỏ quá à?"

" không phải thế, cậu đừng kích động, bình tĩnh nghe mình nói đã." Thế là Phương Châm lại đem chuyện có người theo dõi cô nói qua với Từ Mỹ Nghi, "... Cũng chẳng biết có phải là lưu manh, ăn cắp gì hay không. Mình một thân một mình cực kỳ lo sợ cho nên mới muốn chuyển đi. Chỗ kia cũng không hẳn là an toàn, hễ tan cũng biết giờ tan sở hằng ngày của mình, rút cục vào lúc đó mới theo dõi mình. Chỉ sợ rằng một ngày nào đó sẽ ra tay với mình."

Nghe đến đây Từ Mỹ Nghi lập tức thay đổi thái độ: "Nguy hiểm thế à, vậy thì quả thực là nên chuyển nhà. Nếu không thì cậu cứ đến nhà mình ở tạm vài hôm, mình sẽ từ từ tìm nhà với cậu."

"không cần đâu, mình đã tìm được nhà rồi."

" Thế bây giờ cậu đang ở đâu? Mình đến tìm cậu."

Phương Châm nhất thời cứng họng, không biết phải nói thế nào. Nghiêm Túc đưa cô đến ở tại khu chung cư CBD ở trung tâm, nơi đó phòng ốc đều có giá lên tới gần hai trăm ngàn một mét vuông, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được chắc không có khả năng mua được. Hơn nữa bây giờ hẳn chọn một căn hộ này lâu trên lâu dưới cộng lại thì diện tích cũng hơn hai trăm mét vuông, trị giá bốn mươi triệu còn đó, nếu Từ Mỹ Nghi tới không phải sẽ náo loạn tung trời sao.

Từ Mỹ Nghi nhiều chuyện so với các đồng nghiệp nữ kia còn lợi hại hơn, cô thật sự không chống đỡ nổi,

Vậy nên cô chỉ có thể nói: " Mình về nhà rồi, bầu không khí nhà mình hiện giờ cũng không tiện gọi cậu tới chơi, hay là đợi hai ngày nữa rồi hãy nói."

" Mình mời cậu một bữa, lâu rồi bọn mình không gặp nhau, Tết Nhất muốn tìm cậu chơi đùa vui vẻ một chút, cuối cùng cậu lại xảy ra chuyện. Mấy giờ cậu tan làm? Đúng rồi, bây giờ cậu làm việc ở đâu, trạm xăng dầu bên kia không làm nữa à?"

"Ừ, ông chủ chê mình xin nghỉ xếp quá nhiều nên đổi người rồi. hiện tại mình làm ở..." Phương Châm do dự không biết có nên nói cho Từ Mỹ Nghi biết hay không. Chỗ ở có thể giấu, dù sao cũng không thể đụng phải Từ Mỹ Nghi, thế nhưng Từ Mỹ Nghi cũng có thể tình cờ đi Thâm Lam. Ngộ nhờ có ngày chạm mặt.....

Phượng Châm suy tính một lát cuối cùng vẫn nói thật: "Mình đang làm ở Thâm Lam, trước nơi tư vấn, công tác cũng không tệ lắm, đối phương vừa ý năng lực ngoại ngữ của mình."

"Thâm Lam?" Đáp án này rõ ràng là ngoài dự liệu của Từ Mỹ Nghi. Nghĩ đến những công việc lật vạt Phượng Châm làm trước đây, trước nơi tư vấn nói trắng ra chính là nhân viên lễ tân, cái này là hoàn toàn khác biệt nha. Hoàn cảnh làm việc dễ chịu, mỗi ngày đều giao thiệp với người có tiền. Từ Mỹ Nghi đến Thâm Lam mấy lần đều nhìn thấy một tập nhân viên nữ bộ dáng xinh đẹp hiện ra thì trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, hận không thể cùng với bọn họ trao đổi hàng.

Phượng Châm sao lại tìm được công việc như thế? không thể không nói Từ Mỹ Nghi này trời sinh nhiều chuyện. Cũng không biết nàng nghĩ cái gì, có thể chỉ là đùa giỡn một chút, thế nào lại lập tức nhớ đến Nghiêm Túc: "Phượng Châm, cậu hãy nói thật với mình đi, cậu có phải cùng Nghiêm Túc kia có sự tình gì không thể cho người khác biết đúng không?"

Cái này cũng đoán được! Phượng Châm thật sự không nói gì nhưng sự lưỡng lự trong nháy mắt đã bán đứng cô, Từ Mỹ Nghi dường như lập tức khẳng định suy đoán của mình: "không thể nào, cậu thật sự cùng họ Nghiêm cao thượng kia? Phượng Châm cậu quá không ghen hậu đi, cậu như thế này thì anh trai mình biết làm sao đây, anh ấy vì cậu làm nhiều chuyện như vậy, cậu cứ như vậy một cước đạp anh ấy đá ra ngoài à?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 46-1: Ngõ cụt (1)

Trong tiệm cà phê cách nơi Phương Châm ở không xa, Từ Mỹ Nghi đang ngồi nói chuyện.

Phương Châm cầm tách cà phê lặng lẽ ngồi nghe cô nói, ngẫu nhiên mới chen miệng vào một câu: "... Cho nên ý cậu là, người giúp mình cho thuê cái phòng ở kia không phải là bằng hữu của cậu, mà là anh họ cậu?"

Từ Mỹ Nghi bĩu bĩu môi: "Đúng a, nhà là ba mẹ anh ấy trước kia mua, sau này giao cho anh ấy, anh ấy liền cho người thuê. Kỳ thật anh ấy vốn muốn chuẩn bị cho cậu một căn hộ lớn hơn tốt hơn, dù sao trên danh nghĩa bất động sản anh ấy có rất nhiều. Nhưng mình từng nói với anh ấy đó không kịp, vả lại nếu anh ấy biểu hiện quá tốt cậu lại hoài nghi. Mình và cậu đã là bạn bè nhiều năm như vậy cậu như thế nào mình vẫn là hiểu rõ, nếu cho cậu liền hai phòng ở cậu khẳng định lại hỏi đông hỏi tây, nếu nói là của mình cậu sẽ không chiếm tiện nghi từ mình. không có biện pháp, chỉ có thể ủy khuất cậu ở lại trong cái phòng nhỏ kia."

"Mỹ Nghi, cậu không nên giúp Thẩm Khiên gạt mình."

"Nhưng anh ấy là anh họ mình." Từ Mỹ Nghi vẻ mặt đương nhiên, "Hơn nữa mình cũng hi vọng cậu trở thành chị dâu mình."

"Nhưng mình không thích anh họ cậu, mình cũng không muốn nợ người ta cái nhân tình. Cậu như vậy lại âm thầm giúp anh ấy, lấy danh nghĩa của cậu khiến mình phải tiếp tục trợ giúp từ anh ấy, bây giờ mình phải làm cái gì đây?"

"Lấy thân báo đáp đi." Từ Mỹ Nghi vừa nói vừa lay thân thể Phương Châm, "Người anh họ này của tathật sự tốt vô cùng, anh ấy đối với cậu cũng là thật lòng. Cậu hãy suy nghĩ một chút đi. Cậu nhìn anh ấy không chỉ giúp cậu tìm chỗ ở, lại còn tìm người nhà họ Trần kia đàm phán, nam nhân như vậy thật sự không dễ tìm."

"Khoan đã, cậu vừa mới nói cái gì?"

Từ Mỹ Nghi vốn là không định lừa gạt Phương Châm nữa, liền đem chuyện Thẩm Khiên đi tìm Trần Giai Hoa đàm phán nhất nhất nói, ngay cả việc anh giúp trả thêm hai mươi vạn sự tình cũng đem nói ra.

Phương Châm nghe được trợn mắt há hốc mồm, tay run lên cả phê trong tay thiếu chút nữa liền hất lên mặt Từ Mỹ Nghi. Cô năm mơ cũng không tin được, chính mình đã trong lúc vô tình lại được giúp trả hai mươi vạn nợ nần.

Khó trách Trần gia lại có thái độ tốt như vậy, cô nhắc tới mười vạn khoản bồi thường đối phương không chút do dự đáp ứng, nguyên lai là đằng sau có Thẩm Khiên hào phóng chống lưng. Khoản bồi thường chân chính là 30 vạn, mà Thẩm Khiên lại thay cô trả hai mươi vạn.

trên đời này thật đúng là không có cái bánh thịt nào cho không, một cô còn tưởng rằng cha mẹ Trần Giai Hoa là người thành thật, nguyên lai bất quá là tại tiền quấy phá.

Phương Châm trong đầu "Ông" "Ông" vài tiếng, hơn nửa ngày mới tìm về được thanh âm của mình: "anh họ cậu làm nhiều sự tình như vậy cậu lại như thế nào đều không nói với mình? Hai mươi vạn không phải số tiền nhỏ, cậu là ban đầu chuẩn bị thế nào; tại sao vẫn như vậy gạt mình?"

"anh họ không dễ mình nói. Tên ngu ngốc này, còn muốn làm thánh tình yêu. Mình bây giờ nhìn không nổi nữa anh ấy yên lặng moi tim moi phổi trả giá, mà lại không cho cậu biết. Nếu để cho người khác biết cậu nhất định sẽ bị họ đuổi giết. Cho nên hôm nay mình nhất định phải nói ra. Phương

Châm cậu xem anh họ đối với cậu thật là kinh thiên động địa, cậu nên đáp ứng anh ấy đi. Anh ấy có công việc ổn định, diện mạo không tồi, gia cảnh lại rất tốt. Mình cho cậu biết trên danh nghĩa phòng ở của anh ấy không chỉ có vài hộ đâu, nếu cậu kết hôn với anh ấy sau này cái gì cũng không cần làm, thu tiền thuê nhà thôi đã đủ cho người tiêu xài rồi. Nam nhân như vậy chỉ có thể nhìn mà không thể có được, mấu chốt là anh ấy còn đối với cậu một lòng một dạ, cậu ngàn vạn không được buông tay a."

Chuyện cuồng dại như vậy Phương Châm thật sự vô lực chống đỡ. Cô chưa bao giờ biết nguyên lai mình lại vào rơi vào tình cảnh trong lúc xoáy có nhiều phiền toái như vậy. Một Nghiêm Túc đủ làm cho cô đau đầu, hiện tại lại thêm một Thẩm Khiên, cho dù có mười cái đầu cũng không thể nào ứng phó tốt với hai người này.

Hơn nữa cô còn thiếu bọn họ nhiều nhân tình như vậy. Thẩm Khiên là phòng ở cùng hai mươi vạn, Nghiêm Túc lại là nhà mới cùng công việc mới, Phương Châm đột nhiên cảm thấy ở trong tù cũng thoải mái hơn, ít nhất không cần phiền lòng nhiều chuyện rối rắm như vậy.

"Mỹ Nghi, " cô mở miệng giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Mình cùng anh họ cậu thật sự không có khả năng. Đừng nói mình đối với anh ấy không có cảm tình, cho dù mình thật sự thích anh ấy cũng không được. Kết hôn gia đình đôi bên phải đồng ý, cha mẹ anh họ cậu sẽ không tiếp nhận mình."

"Cậu không thử làm sao biết không có khả năng đâu? Cha mẹ anh họ mình là tương đối cố chấp, nhưng cậu xem anh họ nhìn là có thể biết được, tuyệt đối là trò giỏi hơn thầy. Bọn họ cho dù cố chấp cũng không thể lay chuyển được anh họ, đến cuối cùng khẳng định sẽ là đầu hàng. Trên đời này làm gì có cha mẹ nào không thương con? Lại nói anh họ lại không phải là loại người không có bản lĩnh, là bác sĩ bệnh viện tư nhân hạng đầu, mỗi tháng thu nhập trong ngoài đều không ít, nuôi cậu sống còn dư dả. Cậu gà cho anh họ nếu là ba mẹ anh ấy không thích cậu, các cậu liền ít tiếp xúc đi, quá tốt cho cuộc sống các cậu còn gì."

"Làm sao anh họ cậu có thể vì một nữ nhân đã từng ngồi tù như ta lại cùng cha mẹ trở mặt thành thù, cậu cảm thấy cảnh tượng này sẽ xảy ra sao?"

"Trước mặt tình yêu, chuyện gì cũng không đáng để nói." Từ Mỹ Nghi vung tay lên hào khí nói, "Lại nói nếu cùng cậu kết hôn lại ruồng bỏ cha mẹ, làm sao mà có nhiều chuyện quái lạ đến vậy. Nếu ba mẹ anh họ cứ dong dài, cậu liền sinh cháu trai cháu gái đem đến để trước mặt bọn họ, bọn họ liền cái gì cũng sẽ không nói được. Nữ nhân không thể gả sai cho nam nhân, anh họ mình như vậy là thích hợp nhất với cậu. Cậu ngàn vạn lần không cần vì trong lòng nhất thời mà luẩn quẩn đi theo Nghiêm Túc, loại người như vậy nhất định sẽ không thực tế yêu đương. Đàn ông như vậy mới là chân chính khó trị, cha mẹ anh ta chắc chắn sẽ không tiếp thu cậu. Mình không phải nói cậu đã ngồi tù cái gì, gia đình như họ sẽ không tiếp nhận nữ nhân bình thường như chúng ta. Loại người như vậy mà chọn con dâu nhất định phải chọn Thái Tử phi, thiên kim thực nữ có thể xếp thành từng hàng trước mặt bọn họ, nếu bọn họ muốn có thể lấy ra phân loại hàng ngàn tốt xấu. Chúng ta là không thể nào chịu nổi khủng hoảng từ bọn họ, cho nên cậu nhất định không được cùng Nghiêm Túc ở chung một chỗ, cuối cùng người đau lòng cũng chỉ có thể là chính cậu thôi."

Lời này nói ra rất có đạo lý. Phương Châm cũng biết chính mình cùng Nghiêm Túc là không thể nào thành đôi. Ngẫm lại mẹ anh ta thật sự là khó dây dưa, chính mình khắp thế giới cùng tiểu tình nhân liếc mắt đưa tình, nhưng tựa hồ lại rất trong sáng. Chỉ khi nào gặp gỡ vấn đề hôn nhân của con trai, liền lập tức trở thành bà bà khó ưa, Phương Châm nghĩ rằng chính mình đã sớm bị bà làm cho khủng hoảng. Nếu một người có đủ tư cách làm con dâu làm một trăm, như vậy có thể nói trong lòng mẹ Nghiêm Túc, cô khẳng định là 00000, thậm chí còn năm nữa.

cùng Nghiêm Túc khẳng định là không có tương lai. Vừa nghĩ đến đêm hôm đó trên sofa phát sinh một màn như vậy, Phương Châm không khỏi đỏ bừng lên mặt. Sự tình như vậy lại không biết kiểm chế mà làm ra được, khi

trước cùng thời điếm cô cùng La Thêm một chỗ cũng không lớn mặt như vậy, không thể tưởng tượng được chi tiết tại...

Phương Châm sờ lên hai má nóng ran, giờ nghĩ lại trong lòng còn thấy sợ hãi. Từ Mỹ Nghi liếc mắt nhìn thấu được vẻ mặt của nàng, lập tức hét rầm lên: "Cậu sẽ không cùng anh ta lên giường đi?"

Thanh âm này thật sự quá lớn, nửa cái tiệm cà phê mọi người đều nghe được. Phương Châm nhanh chóng trừng mắt nhìn nàng, ở dưới bàn nhấn chân đá nàng một cái: "Cậu nhốt tiếng chút, muốn ở chỗ này làm phỏng vấn trực tiếp? Mình cùng anh ta không có sự tình như cậu nghĩ đâu, thu hồi cái đầu óc ảo tưởng của cậu đi."

Từ Mỹ Nghi cắn bả không thể nào tin được: "Cái gì cũng không xảy ra? Vậy tại sao cậu đỏ mặt. Phương Châm cậu thành thật khai báo, cậu cùng cái tên họ Nghiêm kia đã tiến triển tới trình độ nào rồi? Ôm hôn môi vẫn là tính có tiến triển? Cậu nói mau!"

Phương Châm cảm thấy Từ Mỹ Nghi quả thực có thể so với tra tấn bức cung thời cổ đại của Huyện thái gia, chính là khi ra giá công ty nàng cũng không dũ dội như vậy. Cô thật sự không biết phải miêu tả nên như thế nào, vì thế chỉ có thể miễn cưỡng trả lời một câu: "Dù sao chúng mình cũng không có làm chuyện đó."

Quả thật không làm, dùng tay thật sự không thể tính là làm. Phương Châm nhất thời lại đỏ mặt lên.

Từ Mỹ Nghi tưởng lại làm một chuyện khác: "Đó khẳng định chính là vẫn chuyện nói tiếp. Phương Châm ơi Phương Châm, cậu vẫn lại không nói, cậu như thế nào nhưng cùng loại đại boss này nói chuyện yêu đương, cậu đừng một chút cũng không nói cho mình. Đúng rồi, có thể giúp mình hỏi số điện thoại không?"

"Ai, cậu muốn gọi điện thoại cùng anh ta?"

"không phải của anh ta, mình muốn cậu giúp mình hỏi giúp số điện thoại Lí Mặc. anh họ hẳn đàn kia của mình không chịu cho mình, mình nghĩ Nghiêm Túc cùng Lí Mặc có quan hệ tốt như vậy, khẳng định là anh ta có số điện thoại. Cậu giúp mình một lần."

"Từ Mỹ Nghi, cậu có phải hay không đã làm trọng điểm? Cậu không phải vừa mới vào anh họ cậu mà thảo phạt mình sao?"

"Ai nha, đây là chuyện liên quan tới cậu, mình không có biện pháp can thiệp. Chỉ cần cậu đem số điện thoại của Lí Mặc đưa cho mình, về sau mình liền mặc kệ chuyện của các cậu."

Phương Châm đột nhiên cảm thấy Thẩm Khiên có chút đáng thương. Quả nhiên tình thân đúng là không đáng tin cậy, vì một nam nhân không liên quan, em gái liền có thể không do dự bán đứng anh

thật ra Phương Châm cũng không muốn cho nàng số điện thoại: "Lí Mặc con người kia không được tốt lắm, cậu nhất định phải theo đuổi anh ta sao? Hơn nữa anh ta không khẳng định so Nghiêm Túc lại nghèo hơn, cậu vừa mới khuyên mình nói đạo lý rõ ràng, nói loại gia đình này không để chúng ta có thể trèo cao được, hiện tại đến phiên mình tại sao lý luận liền thay đổi vậy?"

"Trước khác nay khác. Thứ tình yêu này không tranh thủ một chút chẳng phải rất đáng tiếc sao!. Phương Châm cậu hãy nghe mình nói, nếu cậu đã cùng Nghiêm Túc nói chuyện yêu đương, liền hãy đơn giản nghĩ biện pháp để anh ta nắm chặt. không cần ngay trước mặt cùng cha mẹ anh ta xung đột, đem những vấn đề giao cho anh ta giải quyết đi. Cậu hãy để anh ta đẩy đến đầu sóng ngọn gió đi, chính mình chỉ cần ngoan ngoãn trốn sau lưng anh ta là được. anh là bởi vì cậu mà cùng cha mẹ nổi xung đột, anh ta sẽ càng ngày càng hướng gần tới cậu. Cậu chớ ngu ngốc mà phải chính mình nhảy ra cùng cha mẹ anh ta đánh nhau, hiểu chưa?"

Phương Châm nghĩ rằng Từ Mỹ Nghi quả thực là sống vì bản thân, chính mình từ trước như thế nào liền không biết còn lại thông minh như vậy, lòng dạ thế nhưng lại hẹp hòi đến như vậy?

Từ Mỹ Nghi còn đang quan tâm vấn đề của nàng: "Vậy cậu bây giờ ở đâu? Đừng có nói là nó đến sống chung với nhau nha."

"không có, anh hãy không ở nơi đó."

"Lời này vừa nghe liền có vấn đề. anh ta không ở lại nơi đó là có ý gì? Phòng ở kia là anh ta thay cậu tìm, phải nói đó chính là nhà của anh ta, tặng cho cậu ở miễn phí. Cậu thật là có vận khí tốt, khiến ta thật sự hâm mộ đi."

"anh hãy nói đó nhà của một người bạn. Bạn anh hãy xuất ngoại, đem nhà cho người mượn với giá thấp, thuận tiện dẫn mình đi xem."

Phương Châm là cố ý đem những lời này nói ra, Từ Mỹ Nghi nghe được liền ngượng ngùng: "Mình cũng không phải là vì cậu sao, anh họ tích cực muốn lấy lòng cậu, mình cũng không muốn hắt bát nước lạnh vào anh ấy mà. Và lại anh họ mình điều kiện cũng không tệ lắm, nếu không phải cùng Nghiêm Túc so sánh, thì cũng được coi là tốt. Về phần hiện tại, mình cũng không muốn nói thêm cái gì, chính cậu tự nghĩ rồi làm đi. Nếu Nghiêm Túc đối với cậu không tốt cậu hãy một cước đá hắn, anh họ khẳng định còn ở nơi đó chờ cậu."

"Từ Mỹ Nghi, cậu cho mình là cái gì, tra nữ sao? Lấy anh cậu làm lớp xe dự phòng sao? Mình cùng Nghiêm Túc không có quan hệ gì, cùng anh họ cậu lại càng không có. Hai người bọn họ, ai mình cũng không cần."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 46-2: Ngõ cụt (2)

Từ Mỹ Nghi về nhà sau đem chuyện Phương Châm chuyển nhà nói với Thẩm Khiên.

Trong điện thoại, giọng nói Thẩm Khiên nghe vào rất bình tĩnh, nhưng nội tâm mãnh liệt chỉ có thể chính anh mới biết. Anh hỏi em gái: "Cho nên em nói với cô ấy căn phòng là của anh?"

"Vâng."

"Vậy chuyện hai mươi vạn kia..."

"Em cũng nói luôn rồi."

"Từ Mỹ Nghi, em tại sao miệng lại lớn như vậy."

"Anh, có cái gì tốt mà phải che giấu. Anh vì Phương Châm mà làm nhiều việc như vậy không phải là vì muốn cảm động cô ấy sao. Vậy thì anh liền cho cô ấy biết đi. Cô ấy cái gì cũng không biết việc anh làm sao có ý nghĩa? Em nói cho anh biết, hiện tại cô ấy cùng Nghiêm Tú đã tiến tới rất gần, anh nên cẩn thận một chút. Tự giải quyết cho tốt vào."

Sau khi cúp điện thoại Thẩm Khiên ở trong phòng đi qua lại nửa ngày trời, cuối cùng vẫn nhịn không được gọi điện thoại cho Phương Châm. Có lẽ em họ nói đúng, âm thầm quan tâm là không đủ, vẫn phải chủ động tranh thủ mới được.

Phương Châm cũng đang nằm trên giường do dự muốn hay không điện thoại cho Thẩm Khiên, thì đối phương đã chủ động gọi tới. Vì thế cô vừa mở miệng liền nói: "Cám ơn anh, hai mươi vạn nợ kia người em sẽ nghĩ biện pháp mau chóng trả lại anh."

"không có việc gì, chờ em dư dả hãy nói. Bác trai gần đây thế nào, thương thế có đỡ hơn không?"

"đã không còn gì đáng ngại, bỏ đi thách cao là tốt rồi."

"Phương Pháp đâu, án tử hiện tại của cậu ấy có cái gì tiến triển không, có cần anh tìm giúp luật sư cho cậu ấy không?"

"không cần, em đã tìm luật sư. Án tử rất nhanh sẽ mở phiên tòa, có kết quả em sẽ nói cho anh biết."

Phương Châm nói xong lời này trong điện thoại là sực trâm mặc ngăn ngủi. Thẩm Khiên cân nhắc ngữ khí một chút, mới lại mở miệng nói: "Phương Châm, chuyện hai mươi vạn kia em không cần để trong lòng. anh làm không phải muốn cho em áp lực, cũng không phải ý tưởng lấy tiền bức em làm cái gì cả. anh chỉ là không hi vọng em vì tiền mà buồn rầu quá mức."

"Em biết, nếu anh nghĩ bức em em liền phạm, cũng sẽ không vẫn gạt em. Lần này nếu không phải em chuyển nhà cùng Mỹ Nghi nói chuyện, cô ấy cũng sẽ không đem việc này nói cho em biết. Chuyện phòng ốc cũng muốn cám ơn anh, ở không lâu như vậy."

"Em có giao tiền thuê nhà, không tính là ở không. Bất quá người kia theo dõi em là thế này, phải báo cảnh sao?"

"đã báo rồi." Phương Châm giấu diếm chuyện Nghiêm Túc dẫn cô đi báo cảnh sát, "Nhưng bây giờ một chút cứ cũng không có, em thậm chí ngay cả mặt của đối phương cũng không thấy rõ, cảnh sát cũng không có biện pháp."

Bọn họ chỉ nói sẽ gia tăng nhân lực bảo vệ khu phụ cận, bất quá em nghĩ hẳn là không bắt được người."

"Người nọ còn theo dõi em sao?"

"Chắc là không có đi, em hai ngày này cũng không cảm thấy gì."

trên thực tế mấy ngày nay là Nghiêm Túc trực tiếp lái xe đưa đón Phương Châm, cho nên có người theo dõi hay không cô thật sự là không biết. Bất quá cô định hai ngày nữa không đi xe Nghiêm Túc nữa, vẫn là chính mình đi tàu điện ngầm tốt hơn. Trong Thâm Lam lời đồn dần nổi lên bốn phía, cô cũng có chút chống đỡ được.

Cùng Thâm Khiên nói chuyện điện thoại xong Phương Châm nằm ở trên giường trần trọc trần trở. Khoản tiền hai mươi vạn đối với cô mà nói thật sự là cái áp lực rất lớn. cô cũng nghĩ qua để cha mẹ đem căn nhà của em trai bán đi để hoàn tiền cho Thâm Khiên. Nhưng vừa nghĩ đến tính tình của mẹ cô chắc chắn sẽ không đáp ứng, em trai cô nhất định sẽ nói lưu lại cho sau này, không có nhà về sau sao cưới được vợ?

Lại nói Thâm Khiên cũng sẽ không muốn bọn cô phải bán nhà trả tiền. Mẹ cô nếu là biết Thâm Khiên cho mượn hai mươi vạn, mười phần chắc chín phần sẽ chạy đến trước mặt người ta cầu tình. Đến thời điểm tiền không trả không nói, còn có thể làm Thâm Khiên cho cô mượn một chút tiền nữa.

Nghĩ đến đây Phương Châm không khỏi đau đầu, cô giống như là đi vào ngõ cụt, ngay cảm một cái lối ra cũng tìm không ra.

cô lặng lẽ nhìn chăm chăm trần nhà hồi lâu, cuối cùng suy nghĩ mình bạch một đạo lý. Nghiêm Túc nói đúng, nếu một người không có tiền, lời nói đúng là không có ích lợi gì, tất yếu phải được khai sáng.

Vốn công mượn Từ Mỹ Nghi ba vạn, dựa vào công việc hiện tại tích cóp một thời gian liền có thể trả sạch. Nhưng trước mắt là khoản tiền hai mươi vạn kia, chỉ dựa vào tiền lương 6 vạn mỗi tháng thì phải tích góp biết đến ngày tháng năm nào. Tất yếu phải nghĩ biện pháp gia tăng thu nhập.

Phương Châm lúc vừa từ trong ngục đi ra có nghĩ tới việc đi làm phiên dịch để sống. Nhưng công việc này phải có người giới thiệu mới được, chính công vô duyên vô cớ tìm tới cửa người ta thì cũng không được. Nếu như đi phiên dịch xã giao người ta phải tra hồ sơ của cô.

Cô từ trước đến giờ đều dựa vào thầy chỉ dẫn giới thiệu cho khách, người phiên dịch có thể làm chút ít gì đó linh tinh, kỹ thuật nếu tính đến cả đơn vị thời gian thì thu nhập cũng rất cao. Nhưng công 5 năm trước đã phạm vào sự tình ngu xuẩn như vậy, người chỉ dẫn đã sớm không còn liên lạc. Cho dù người ta không ngại giúp cô kiếm tiền, công cũng không thể mặt dày đi tìm người ta. Và lại, thầy chỉ dẫn cho cô là người trọng nhân phẩm điển hình, Phương Châm cảm thấy cô tìm tới cửa quả thực đối với người ta là một loại vũ nhục.

Nhưng hiện tại cô không thể không đi "vũ nhục" người ta một lần. Quả nhiên con người vẫn sẽ là cuối mặt trước tiền tài, đặc biệt là trong tình huống nợ nần người khác.

Phương Châm ngày thứ hai vừa lúc được nghỉ, vì thế mang tâm tình thấp thỏm gọi điện thoại cho Lô giáo sư người từng giúp đỡ cô rất nhiều. Lô giáo sư vừa nghe là Phương Châm lúc đầu hiển nhiên ngậy ngấn cả người, nửa ngày sau truyền đến giọng nói có chút kích động nhonhỏ.

"thật sự là Phương Châm đây sao, đã bao nhiêu năm không liên lạc. Em nói công việc lúc trước rất tốt, như thế nào lại..." nói tới đây Lô giáo sư dừng một chút, hiển nhiên là sợ tổn thương Phương Châm, "không nói chuyện lúc trước nữa, em hiện tại thế nào, có khỏe không?"

Phương Châm đem quần cảnh của cô nói cho Lô giáo sư. Đối phương sau khi nghe xong rất nhiệt tình, đối với yêu cầu của cô đáp ứng một tiếng, cũng nói qua hiện tại ông cũng có chút tư liệu cần tìm người phiên dịch, yêu cầu Phương Châm như trước trực tiếp tìm đến ông là được.

Ông còn nói trong điện thoại: "Em nên sớm gọi điện thoại cho thầy, em, đừng hờn này từ trước giờ thầy người nhìn không có sai. Phạm sai lầm cũng không có việc gì, sửa lại liền được, còn sợ thầy trách em sao? Em lúc này có rảnh không, đến đây lấy chút tư liệu, thuận tiện cùng thầy ăn bữa cơm. Nhiều năm không gặp thầy cũng rất nhớ em."

một phen lời nói của ông khiến Phương Châm ấm áp trong lòng, cho nên trên đời này vẫn là người tốt chiếm đa số. cô vốn cho là cô đã từng ngồi tù, người khác thấy cô khẳng định là bỏ chạy không kịp, không thể tưởng tượng được rằng lại có người từ trước đến nay không hề ghét bỏ cô, mà còn một tay chịu hổ trợ cho cô.

Lô giáo sư năm nay đã 60, ở thời điểm trong trường học rất chăm sóc cho Phương Châm, đối với bọn họ học sinh thành tích tốt đều rất hòa khí, thường xuyên cho bọn họ ăn cơm ngon. Phương Châm lúc trước công việc phiên dịch phần lớn đều là nhờ ông giới thiệu cho. Lô giáo trong ngành đã lăn lộn mấy thập niên hiển nhiên là đại nhân vật, bằng hữu nhiều nhân mạch rộng, ông là từ trong kẽ răng tùy tiện sống đira, đủ Phương Châm đến vài nguyệt.

Vừa nghe ông nói hiện tại liền có việc làm, Phương Châm lập tức trở nên nhiệt tình, thay quần áo chỉnh trang một chút liền đi ngay.

Trường học cũ của Phương Châm không ở tại nơi đây, mà là cách đây một giờ đi xe xuống thị trấn. Phương Châm đi tàu điện ngầm đến bến xe đường dài, lại đón xe buýt đi thị trấn. Xuống xe liền trở về trường học cũ, thời điểm đến nơi cô cho điện thoại Lô giáo sư gọi, ông bảo cô trực tiếp tới phòng làm việc tìm ông. Phương Châm theo cảm tính đi gặp ông.

Lúc thấy Lô giáo sư đã khoảng một giờ chiều, vì thế Lô giáo sư đem chuyện phiên dịch cho Phương Châm gác lại sau mà mang cô đến phòng ăn của trường học ăn cơm. Phương Châm nhìn từng ngọn cây cọng cỏ quen thuộc trong quá khứ mà trong lòng cảm khái. Bốn năm đại học cô rất thiếu thời gian cho bản thân, cô học xong liền kiếm tiền nuôi sống bản thân, lúc nói chuyện yêu đương cô liền muốn ở bên cạnh một người đàn ông cả đời.

Lúc trước cô là vịt con xấu xí khi học đại học mới từ từ thay đổi, mắt thấy có thể trở thành thiên nga. Nhưng trong một đêm cái gì cũng có thể thay đổi, La Thế chết đi làm cuộc sống của cô một lần nữa bị đẩy xuống Địa Ngục. Mãi cho tới bây giờ, tinh thần của cô mới một lần nữa phục hồi khỏi cái quá khứ hơn năm năm ấy.

Lô giáo sư thoát nhìn vẫn là bộ dáng lúc trước, rất có tinh thần, khi ăn cơm thỉnh thoảng có vài học sinh đứng qua, ông đều hiền hoà chào hỏi. Thời điểm sắp ăn xong vợ của Lô giáo sư là Vưu giáo sư cũng tới.

Phương Châm vừa nhìn thấy Vưu giáo sư không thể không cảm thán cái gì gọi là trứ nhan thuật*. Vưu giáo sư là phó giáo sư sinh vật học trường cô, nghe nói hai người đều là kết hôn lần hai. Thời điểm Phương Châm học đại học hai người bọn họ vừa mới kết hôn, Vưu giáo sư ước chừng nhỏ hơn chồng 15 tuổi, hiện tại đại khái là hơn bốn mươi tuổi.

* trứ nhan thuật: thuật duy trì nhan sắc

Nhưng nhìn thân hình cùng khuôn mặt của bà, nói bà 30 tuổi tuyệt đối cũng có người tin. Loại phong tư mỹ mạo kia, những giáo sư khác đều không sánh bằng, khiến cho người nhìn hai mắt đều phát sáng.

Vưu giáo sư sau khi nhận ra Phương Châm, cũng lúi kẻo cô nói vài lời, còn nói về sau nếu cô rảnh thì hãy thường xuyên về thăm trường, bà vỗ ngực cam đoan nhất định làm cho lão nhân nhà mình tìm cho cô thật nhiều việc.

Bà lúc nọ in hững lời này khiến Lô giáo sư ở một bên ngồi cười, thỉnh thoảng mới chen miệng một câu: "Quay về thầy sẽ trực tiếp fax cho em, em dịch xong cũng fax lại cho thầy. Đỡ phải chạy qua chạy lại trường học. Bất quá em quả thật nên thường quay về thăm trường học, không thì đến nhà chúng ta ăn cơm, thầy cùng sư mẫu em rất thích có người trẻ tuổi đến nhà chúng ta cho náo nhiệt."

Vưu giáo sư còn trêu ghẹo Phương Châm: "Đã có bạn trai hay chưa?"

Phương Châm cười nói: "Còn chưa có, trước hết phải lập nghiệp sau mới thành gia."

"Đứ anh này, còn ra về nữ trung hào kiệt." Vưu giáo sư cùng chồng cười nói, sau đó đưa Phương Châm ra khỏi phòng ăn. Vốn bọn họ còn muốn mời Phương Châm buổi tối ăn cơm, nhưng Phương Châm vội vã muốn về nhà để làm việc, liền nói còn có việc cần làm, rồi đáp xe rời đi.

Lúc từ trường trở về đã là gần ba giờ sau, khi về đến nhà đã năm giờ. Phương Châm cầm chìa khóa mở cửa vào phòng, trong lòng suy nghĩ đêm nay có thể hoàn thành được một nửa công việc không. Đây là tài liệu giới thiệu về công năng sản phẩm của một xí nghiệp, nghe nói muốn khai thác thị trường nước ngoài cho nên cần dịch thành tiếng Anh. Việc này đối với Phương Châm mà nói cũng không khó, lúc trước cô cũng đã làm qua, như vậy thì 2 buổi tối nhất định có thể hoàn thành.

Cô suy nghĩ không khỏi cũng có chút thất thần, sau khi mở cửa nhẹ nhàng tay chìa khóa liền rơi xuống đất. Vì thế cô liền ngồi chồm hổm xuống đất nhặt chìa khóa, nhặt xong muốn đứng dậy, vừa ngẩng đầu lại thấy trên sofa trong phòng khách đang có một người ngồi. Người nọ tay cầm tạp chí nhàn nhã đọc, hiển nhiên là đang đợi cô.

Thấy cô vào cửa, Nghiêm Túc cũng không ngẩng đầu, hai con mắt lướt qua tạp chí rồi quét sang Phương Châm đang liếc mắt nhìn.

Lời tác giả: từ lúc Tiểu Châm Châm vào ở nhà của lão Nghiêm, đơn giản chính là đưa dê vào miệng cọp. Lão Nghiêm là muốn đến thì đến, Tiểu Châm Châm mạnh chính là muốn ăn thì ăn, một điểm khách khí ý tứ đều không có.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 47-1: Cực hạn (1)

không biết vì sao, bị Nghiêm Túc nhìn như vậy, một thân Phương Châm lại nổi da gà.

rõ ràng làm một người tuấn dật dễ nhìn như vậy, như thế nào mà ánh mắt bắn tới đây lại làm cho người ta không thoải mái được.

Phương Châm lập tức nhớ tới đêm hôm đó chính tại trong cái phòng này mà phát sinh hết thảy. Vốn dĩ phải nhanh quên đi, kết quả vừa nhìn thấy Nghiêm Túc tất cả ký ức đều xông ra, như thế nào đều không đuổi đi được.

cô không khỏi khẽ thở dài một cái, hỏi: "anh đến khi nào vậy?"

"Vừa tới không bao lâu. Em đi đâu vậy?"

"đi làm chút việc."

Phương Châm không nói gì, Nghiêm Túc cũng không hỏi kỹ, hắn đem tạp chí đặt lại từ trên sofa đứng lên, nhìn Phương Châm chỉ đạo: "đi, nếu em đã trở lại, vậy liền bắt đầu đi."

"Bắt đầu cái gì?"

"Chuyển nhà."

Phương Châm vừa nghe xong lời này liền rất cao hứng: "Dọn nơi nào?" Nơi này thật sự quá đắt, khiến cô mỗi ngày đều sống trong lo lắng.

" Trong tiểu khu cách nơi này không xa, cùng trong một tòa nhà. Bất quá so với nơi này thì nhỏ hơn một chút, có một phòng khách và một phòng ngủ, vừa đủ cho một mình em lưu lại."

Phương Châm mặt lập tức sụp xuống, vẫn là không khỏi nơi này, như thế nào vẫn là Tôn Ngộ không rơi vào tay phật Như Lai vậy.

Nghiêm Túc vừa nhìn mặt mũi cô tự động lý giải thành ý tứ khác, vì thế anh lại nói: "Em nếu thích nơi này không muốn một phòng ở quán nhỏ thì cứ tiếp tục ở lại đi. Anh vốn cảm thấy nơi này rất tốt, suy xét đến yêu cầu của em, cố ý nhờ người tìm hộ một phòng ở. Căn phòng như của tiểu khu này quả thật khan hiếm."

"Tôi không có ý này. Tôi là muốn có thể hay không không ở lại cái tiểu khu này, em có thể tự tìm được phòng ở để chuyển ra ngoài."

"Cũng có thể." Nghiêm Túc thế nhưng lại không có phản đối, hai tay ôm ngực vẻ mặt bình tĩnh biểu tình, "Em tùy tiện nơi nào tìm phòng ở cũng được, tìm được thì nói cho anh biết một tiếng, ta sẽ thuê một phòng ở cách vách phải hai người 24/24 giờ bảo hộ em."

Vậy còn không bằng ở nơi này. Phương Châm quả thực cảm thấy Nghiêm Túc là cố ý, này là cố ý làm khó cô mà.

"Thôi, vẫn là ở tiểu khu này đi."

Nghiêm Túc hài lòng gật đầu, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ vui sướng, chỉ thân thủ tiếp đón Phương Châm: "Đi thu xếp một chút gì đó, anh với em cùng nhau dọn. Bởi vì cách đó gần nên anh không gọi người lại đây, sợ em không thoải mái."

Mấy ngày hôm trước Nghiêm Túc đã phái người đóng gói đồ của Phương Châm đã đưa tới, phòng ở bên kia đã trả lại. Đương nhiên là Phương Châm

trả lại cho Từ Mỹ Nghi, Từ Mỹ Nghi lại trả cho Thẩm Khiên. Chỉ là việc này Phương Châm không nói cho Nghiêm Túc, cố ý gạt anh.

Nghiêm Túc cũng không để ý phòng ở kia là ai cho Phương Châm, dù sao bây giờ cũng là anh chiếm ưu thế. Phương Châm vào ở nhà của anh, làm việc tại công ty của anh, tin tưởng không xa trong tương lai cô sẽ trở thành nữ chủ nhân nhà anh, đeo tạp dề ở trong phòng bếp bận việc vì anh mà giặt quần áo nấu cơm sinh con, ngày bị người ta gọi là bà Nghiêm cũng sẽ không quá xa.

Nếu Phương Châm biết bất quá chỉ là chuyện dọn cái nhà thôi, thế nhưng Nghiêm Túc lại liên tưởng đến tương lai xa xôi như vậy, cô phỏng chừng sẽ thành tâm tán thưởng một câu: tiên sinh, não ngài hoạt động thật là tốt a.

Tuy Nghiêm tiên sinh não đang hoạt động rộng nhưng khi làm việc cũng là người nghiêm túc. Đồ đạc của Phương Châm đại bộ phận cũng không được bày ra, như trước vẫn còn nguyên xi trong bao. Bởi vì cô ngay từ đầu không hề có ý định ở lại nơi này, cũng tính toán việc chuyển nhà cô đương nhiên sẽ không vội vã đem đồ vật nhất nhất bày ra.

Nghiêm Túc đem tất cả những thùng này đặt đến một chỗ, đặt bên sofa phòng khách và trên bàn trà, sau đó để Phương Châm trở về phòng thu thập những vật nhỏ linh tinh, chính mình thì hai tay ôm một cái rương ra cửa, đi thang máy lên tầng trên.

anh tìm cho Phương Châm căn phòng kia ở tại tầng 18, cả tầng chỉ có duy nhất một phòng ở. Phí trên còn có một tầng nhưng cũng không có để cho người ở. Thang máy được thiết kế kín mịt mịt, người bên ngoài lên đến tầng 18 tất yếu phải có mật mã mới được. Đây là vì bảo vệ cho Phương Châm, cũng tiện cho anh cùng Phương Châm hai người một thế giới, không cho phép người không liên quan đi xem phong cảnh đến quấy rầy.

Đương nhiên anh sẽ đem chuyện mật mã nói cho Phương Châm rõ ràng.

Phụ nữ nha, không cần cùng cô nói chuyện quá phức tạp, đơn giản dễ hiểu là được rồi. nói nhiều hơn nữa cô sẽ tưởng tượng được càng nhiều chuyện.

Chuyện chuyển nhà tiến hành thật sự thuận lợi. Trước sau chỉ dùng hơn một giờ liền làm xong. Phương Châm cũng không hỏi qua Nghiêm Túc phòng này tiền thuê bao nhiêu, dù sao có hỏi thì anh cũng sẽ không trả lời, chỉ biết lấy chuyện cha mẹ em trai cô nói, nhắc nhở cô phải biết bảo trọng thân thể để có thể bắt đầu phá cái gia đình kia thành mảnh nhỏ.

Nghĩ đến đây Phương Châm không khỏi có chút cảm kích Nghiêm Túc, chuyện ra tòa của em trai bởi vì có anh hỗ trợ mới có thể tiến hành thuận lợi như vậy. cô trước kia đối với anh như vậy, thiếu chút nữa hại mất mạng, kết quả anh chẳng những không có trả thù ngược lại mà còn tận tâm tận lực giúp cô. Phương Châm cảm thấy chắc cô đời trước nhất định thập rất nhiều nhang, đời này mới có thể gặp một nam nhân như Nghiêm Túc.

anh đối tốt với cô cô không phải không nhìn thấy không cảm giác được, chỉ là cái tốt này cô sử dụng không nổi cũng không thể nhận được. Hai người bọn họ có quá nhiều điểm không thích hợp, từ gia thế bối cảnh, cho đến hoàn cảnh trưởng thành, còn có ân oán tình thù, trở ngại cho bọn họ có thể chất đầy một phòng ở này, Phương Châm quả thực không dám nghĩ đến cảnh tượng sau này hai người ở cùng một chỗ sẽ là như thế nào.

Nghiêm Túchịentại thích cô có lẽ là xuất phát từ cảm giác mới mẻ nhất thời, chung quy đàn ông chính như vậy rất khó tiếp xúc được loại phụ nữ bình thường mà không biết gì như cô. Ăn thức ăn đầy mỡ hoài tất nhiên phải thay đổi khẩu vị thôi. Nhưng hôn nhân lại là sự việc cần phải thận trọng, một khi quyết định chính là muốn sống cả đời bên nhau. Phương Châm không phải loại phụ nữ cầm được thì cũng buông được, hôm nay cùng người này tốt đẹp ngày mai lại cùng người kia ôm ôm ấp ấp. cô sợ hãi có một ngày cùng Nghiêm Túc cảm tình nhạt phai, chính mình muốn đi con đường nào cũng không biết.

Con dâu nhà giàu dễ làm như vậy sao? Phụ nữ xuất thân danh môn còn khó có thể ứng phó chu toàn, huống chi loại gia đình công nhân cực kỳ dư thừa còn lại một người từ trong tù đưa. Nghiêm Túc nếu đem công mang ra ngoài gặp người sẽ có hậu quả gì? Nếu có người lấy quá khứ của cô khoe cho thiên hạ bọn họ nên phải đối mặt thế nào?

Nghĩ đến đủ loại không thích hợp, Phương Châm đối mặt việc Nghiêm Túc chủ động trừ khi thối lui về phía sau thì không có phương pháp nào khác.

Cự tuyệt, mới là đúng kết quả tốt nhất cho hai người.

Nhưng hiển nhiên Nghiêm Túc cũng không phải người thường, cự tuyệt bình thường với anh mà nói là vô dụng. Anh có bản lĩnh quyết định đến mọi tình cảnh một cách tột đỉnh. Phương Châm ngỡ ngàng không nói ra được lời ác độc để anh đuổi đi, cần người miệng mềm bắt người ngăn tay *, đối phương có ân với cô, cô cũng không thể lấy oán trả ơn.

* cần người miệng mềm bắt người ngăn tay: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Vì thế sự tình này bắt đầu trở nên có chút phức tạp.

Nhìn Nghiêm Túc chuyển xong đồ đặc hương phía sofa ngồi xuống thì Phương Châm trong lòng lập tức minh bạch, xem ra vị gia này hôm nay vốn định ở chỗ này ăn cơm tối.

Chẳng lẽ người cho rằng anh thật sự hảo tâm giúp người chuyển xong nhà, sau đó nước miếng cũng không uống liền mang theo về mặt ấm áp tươi cười rời đi?

Đừng có nằm mộng, trời còn chưa tối đâu. Phương Châm ở trong lòng yên lặng chờ thăm một phen, đơn giản chủ động mở miệng: "Đồ đặc trước hết cứ chậm rãi thu thập đi, anh có đói bụng không, có muốn ăn cơm chiều hay không?"

"Muốn, anh đến chủ yếu là tới dùng cơm."

Da mặt thật đủ dày.

Phương Châm vì thế đi vào trong phòng bếp, mở tủ lạnh ra muốn nhìn xem có chút gì thích hợp để nấu hay không. Vốn cô là cũng không ôm hy vọng, vừa chuyển đến sao trong tủ lạnh có thể có cái gì? Kết quả thật khiến cô ngoài dự kiến, không riêng gì tủ lạnh, toàn bộ phòng bếp đều chất đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, đồ gia vị. Thoạt nhìn giống như là một cái phòng bếp thường xuyên có người sử dụng, nồi nia xoong chảo mọi thứ đều có đầy đủ, tùy tiện lấy đại một thứ gì đó ra cũng có thể làm một bàn thức ăn.

Phương Châm tâm tình không khỏi trở nên vui vẻ, xoay người hướng ra bên ngoài phòng khách kêu: "Ai, anh muốn ăn cái gì?"

Nghiêm Túc từ sofa đứng lên, đi đến cửa phòng bếp dựa vào khung cửa trầm tư một lát, nói ra đáp án khiến Phương Châm học máu: "Bánh bao."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 47-2: Cực hạn (2)

Phương Châm đưa tay xem đồng hồ, đã hơn sáu giờ, lúc này làm bánh bao đời nào mới có thể ăn được. Công nghệ đến năng lực của mình cùng tính tình không biết nhân gian khó khăn. Nghiêm thiếu gia mà giải thích: "Làm bánh bao cần phải nhào bột, nhào bột tốn rất nhiều thời gian, một chốc không thể ăn được."

"Không quan hệ, anh giúp em làm."

Đây không phải là vấn đề người làm. Nhào bột cần phải có thời gian đại thiếu gia à. Phương Châm nhớ tới Nghiêm Túc từng nấu canh, nhưng anh ở phương diện nấu ăn tựa hồ một chốc không thể thông.

"Anh nói xem nếu hiện tại làm bánh bao thì chừng nào mới có ăn?"

"Lo lắng thời gian làm cái gì, có thể ăn được là tốt rồi? Vừa nhào bột vừa chuẩn bị nguyên liệu là được. Nói đi em có làm không?"

"Làm."

"Vậy là được rồi. Làm culy giúp em thu dọn đồ đạc nửa ngày trời, dù sao cũng phải thương tiếc anh một chút chứ." Nghiêm Túc khi nói chuyện đã tiến vào rồi. Anh đã sớm cởi áo khoác, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của bộ vest, cả người anh nhìn qua rất có khí chất của một model.

Anh vừa nói vừa xắn tay áo, ánh mắt chuyên chú nhìn khiến người khác phải tim đập chân run.

Trước sắc đẹp Phương Châm có chút cầm lòng không trụ, ma xui quỷ khiến liền đáp ứng nhiệm vụ làm bánh bao này. Nghiêm Túc xắn tay áo xong hỏi: "Muốn ăn làm gì?"

Phương Châm mở tủ lạnh ra nghĩ nghĩ, cầm ramộtkhối thịt heo đã đông lạnh giống như cục đá, đặt lên tấm thớt: "Băm nhỏ thịt."

Đây đúng là một thể lực sống không phải người cao to như Nghiêm Túc là không được. Nghiêm Túc cũng không luống cuống, cài tạp dề lên sau đó cầm lấy khối thịt nhìn nhìn, chọn chiếc dao sắc bén đem thịt cắt làm đôi, một nửa bỏ vào lại tủ lạnh nửa kia bỏ vào lò vi sóng để rã đông.

Lúc Nghiêm Túc băm thịt Phương Châm vẫn liếc mắt nhìn anh, không khỏi cảm thán đàn ông cùng phụ nữ ở phương diện thể lực thật sự khác biệt. Thịt đông lạnh thành như vậy Phương Châm căn bản không thể cắt xuống một cm nào, Nghiêm Túc nhưng lại có thể dễ dàng đem thịt phân thành hai. Nếu Nghiêm Túc không phải là quân tử, ở trong cái phòng này cho dù anh có tâm tư xấu, thì Phương Châm cũng không có đường nào để trốn.

Nghiêm Túc phát hiện Phương Châm nhìn anh chăm chú, vì thế liền hỏi: "Sao vậy, trên mặt anh có vết bẩn à?"

"không có."

"Em nhào bột được không, tay em có lực ra sao? Nếu không thì em dạy anh, anh đến giúp em."

Cái chú ý này không sai, làm bánh bao nhào bột là mấu chốt, đàn ông lực đạo mạnh yếu không chế đều rất tốt giúp bề mặt bột đều đều bóng loáng dễ dàng lên men hơn. Phương Châm vừa nghe không nói hai lời liền đem chậu bột đưa qua, bắt đầu từng bước một chỉ đạo Nghiêm Túc nhào bột như thế nào.

Nghiêm Túc ở phương diện này là người mới, cho dù lực lĩnh ngộ cao thì cũng có chỗ làm không đúng. Phương Châm là người dạy đương nhiên phải tự mình làm mẫu, hai người bốn tay nhào bột qua lại, tất nhiên sẽ dẫn đến đụng chạm.

Mặc dù là có mang bao tay, nhưng độ ấm ở đầu ngón tay vẫn lơ đãng truyền tới tay của đối phương. Vừa mới bắt đầu Phương Châm còn chưa cảm thấy, một mực chỉ giáo Nghiêm Túc nhào bột như thế nào. Dần dần cảm thấy có chút không đúng, bởi vì cảm thấy rõ rệt động tác trong tay Nghiêm Túc đã chậm lại.

Cô vừa ngừng đầu, liền thấy một cỗ ánh mắt nóng bỏng chập chễ dán lên mặt của cô, quả thực muốn đem cả người cô hòa tan.

Đêm hôm đó bánh bao rốt cuộc làm thành như thế nào Phương Châm quả thực không thể nghĩ ra.

Dù sao bột cũng đã nhồi xong, lúc nhồi xong thì thau sạch tay sạch, không dính chút bột thừa nào, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng Phương Châm trên mặt cũng hồng hồng có thể nói là hoàn mỹ tương đương.

Nghiêm Túc nhìn cô như vậy không khỏi mỉm cười: "Xem ra trong phòng hơi nóng, anh nên cởi thêm một cái áo mới được."

Anh vừa nói vừa cởi bao tay, đem áo sơ mi bên ngoài cởi ra khiến cô khó hiểu, thuận tay hướng sofa phòng khách ném, lúc quay lại còn cởi một nút áo sơ mi. Đối với này anh giải thích: "Băm thịt sử dụng tương đối nhiều lực, ra nhiều mồ hôi."

Kết quả là lúc băm thịt Nghiêm Tú thật sự toát rất nhiều mồ hôi, vì thế cái sơ mi kia của anh càng lúc càng được mở nhiều nút hơn, từ một cái đến hai cái rồi đến ba cái. Phương Châm tận mắt thấy trước ngực anh da thịt càng lúc lộ càng nhiều, cuối cùng vẫn là không thể nhìn nổi nữa, chủ động đề nghị: "Nếu không thì tôi bật điều hòa cho anh nha?"

"không cần, như vậy cũng rất mát mẻ."

Mát mẻ kiểu gì, rõ ràng là đùa giỡn lưu manh! Phương Châm bất đắc dĩ trợn mắt một cái, xoay người ra khỏi phòng bếp, chờ đến lúc Nghiêm Tú đem thịt băm hoàn toàn mới một lần nữa đi vào ướp gia vị.

Nghiêm Tú đứng ở bên cạnh xen mồm: "Làm bánh bao thịt sao?"

"Đêm nay có thể ăn được bánh bao thịt đã là tốt lắm rồi, làm tiếp cái khác nữa thì trời ạ sáng rồi."

"anh kỳ thật cũng không ngại cùng em cùng nhau làm đến hừng đông." Nghiêm Tú nói xong lời này người bên cạnh nhất thời lạnh toát, trước ngực ba cái nút áo được cởi bỏ, lộ ra một mảng lớn bóng loáng da thịt. Cơ bắp trước ngực theo hô hấp nhấp nhô phồng, quả thực là gợi cảm đến cực điểm.

Hơn nữa anh nói lời kia thật sự khiến người khác phải hiểu lầm, tuy rằng biết rõ anh là ám chỉ chuyện làm bánh bao này, nhưng liên tưởng đến sự tình của hai người trước kia, Phương Châm đành phải nuốt nước miếng.

Cái động tác rất nhỏ này đương nhiên không thể tránh được ánh mắt của Nghiêm Tú, vì thế anh vừa cười vừa đứng lên: "Em nghĩ đi đâu vậy? Kỳ thật nếu em nghĩ lời nói của anh như vậy anh cũng không ngại. anh thường xuyên tập thể hình nên thể lực rất tốt, lúc này làm xong bánh bao ăn xong, lại tắm rửa một cái ít nhất cũng gần mười giờ. Từ mười giờ đến sáu giờ sáng là tám tiếng, hẳn là OK."

OK cái đầu của anh chứ OK. Phương Châm thật sự muốn bay lên một cước hủy diệt cái địa phương dưới rốn tam tặc của Nghiêm Túc. Nhưng cô vẫn còn sót lại một tí lý trí, giả vờ trấn định đáp: "không cần, tôi không có hứng thú."

nói xong cô xoay người muốn đi, lại bị Nghiêm Túc duỗi tay trực tiếp kéo trở về. cô cả người đâm sầm vào lồng ngực Nghiêm Túc, cơ bắp rắn chắc đâm cô khiến cô toàn thân xương cốt đau, không khỏi nhe răng.

"Được rồi, thừa dịp anh còn có chút khí lực thì làm bánh bao nhanh lên đi. Nấu không ăn cơ mà chết đói mất."

Phương Châm thời điểm nói chuyện đầu liền mạng hương sang một bên, tận lực cách lồng ngực Nghiêm Túc xa một chút. cô thật sự đối phương duỗi tay trực tiếp đem đầu cô ấn vào trước ngực anh, làm cho hai má cô không chút cự ly không bị ngăn trở ngại dán lên làn da bóng loáng trước ngực.

Chuyện như vậy khiến Phương Châm thật sự muốn phát điên luôn rồi.

Nghiêm Túc chịu đựng xúc động cười to trêu chọc nàng: "Có cái gì mà phải xin lỗi, so với chuyện khác em việc gì cũng không làm."

"Việc kia là ngoài ý muốn."

"Vậy hôm nay liền đem ngoài ý muốn kia biến thành thuận theo tự nhiên đi." Nghiêm Túc vờ nói vừa nâng cằm Phương Châm lên, bắt cô phải nhìn mình, "Em hẳn là nên tuân theo ý muốn của chính mình đi."

"Ý muốn của tôi chính là không muốn cùng anh có bất kỳ chuyện liên quan nào."

"Phụ nữ nói dối thật là dễ nghe."

"Tôi không có nói dối."

"Tự em đến xem biểu hiện ngày hôm đó của em, rõ ràng em hiện tại chính là đang nói dối."

"Chuyện ngày đó không chỉ có nghĩa gì cả, chúng ta sự tình cũng không có phát sinh."

Nghiêm Túc cảm thấy Phương Châm thật sự là người rất mạnh miệng. Xem bộ dáng cô cứng cổ cùng gan tranh cãi, Nghiêm Túc thật muốn ôm cô đập ném lên giường, sau đó hung hăng cởi quần đánh mông cô.

Đã sờ gốc rễ của hã đạo chơi một vòng, thế nhưng lại dám nói thực chất không hề có sự tình gì phát sinh. Thật sự cho rằng anh là loại đàn ông tùy tiện sao, bởi vì có tiền nên có thể chơi phụ nữ khắp khắp thiên hạ, cho nên nhiều hơn hay thiếu đi một người đều không quan trọng?

Cả đời đây là lần đầu anh vì một người con gái mà làm nhiều chuyện như vậy, mà cô gái này từ đầu đến cuối đều không để anh ở trong lòng?

Nghiêm Túc trong phút chốc ánh mắt nhíu lại, mày nhăn thành một đường, nói chuyện ngữ khí cũng bén nhọn hơn vài phần: "anh thật không nghĩ tới em lại là phụ nữ tùy tiện đến vậy. Sự tình này trước kia em thường xuyên làm?"

Lời này nói ra có chút thương tâm, Phương Châm cắn cắn môi không nói chuyện. Nên nói như thế nào đây, nàng cùng La Thế đã từng tiếp xúc thân mật, nhưng sự tình này quả thật chưa từng làm qua. Hôm đó cô là lần đầu tiên.

Nghiêm Túc nói lời này khiến cô có chút cảm tức, tổn thương lòng tự trọng, cảm lại bị kiềm chế thế nào cũng không thoát được, vì thế cô hung tợn mở miệng: "không sai, chuyện này đối với tôi quả thật không tính là cái gì. Anh đừng quên tôi thiếu chút nữa là kết hôn, tôi cùng La Thế còn cái gì mà chưa từng làm qua, chúng tôi ngay cả đứa anh cũng có, không khác gì các

cặp vợ chồng bình thường. anh còn trông mong tôi làm một cô gái đơn thuần trong sáng sao?"

Nghiêm Túc sắc mặt âm trầm tới cực điểm, lực đạo trên tay cũng không khỏi tăng thêm một tí. Phương Châm lúc nọ rất thống khoái, nhưng vừa nhìn thấy anh có biểu tình trong lòng lại không khỏi sợ hãi. Cô nhớ tới tư thế Nghiêm Túc thái thịch vừa rồi, hai người bọn họ thể lực quá cách xa, cô thật sự không phải là đối thủ của anh.

Phương Châm thân thể không khỏi run lên, cô muốn nói một chút gì đó để dịu bầu không khí. Nhưng lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng thì đã thấy trời đất rung chuyển, ngay sau đó cô chợt nghe thấy chính mình hét lên một tiếng, hai chân nháy mắt cách xa mặt đất, cô bị nhấc lên vai như khiêng bao tải, đi thẳng ra khỏi phòng bếp.

Phương Châm nhìn sàn nhà tim cô đập nhanh như thể muốn nổ tung. Nghiêm Túc không khách khí khiêng cô đi đến bên giường, sau đó dùng lực ném cô lên giường. Bị ném xuống trong nháy mắt Phương Châm đau đến mức phải kêu to một tiếng, nhưng rất nhanh cô ngay cả kêu cũng không thể kêu được

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 47-3: Cực hạn (3)

Nghiêm Túc cả người triệt để đẽo cưa, từ đầu đến chân đem cưa chặt chẽ ràng buộc trên giường, không đợi Phương Châm phản kháng đôi môi lập tức nặng nề đè lên.

Nụ hôn này quả thực là muốn hôn Phương Châm cho đến chết. Cơ hồ không thể hô hấp được, vài lần muốn dờ miệng ra chỗ khác nhưng lại đều không thành công. Không khí bên trong phổi giống như là triệt để bị hút đi, đến lúc thần trí Phương Châm đã có điểm mơ hồ, hai mắt tối sầm cơ hồ muốn ngất xỉu.

Đến lúc này Nghiêm Túc mới buông cơ, tùy ý nhìn cả người run rẩy kịch liệt vì hô hấp, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc khó chịu đến cực độ.

Nghiêm Túc kỳ thật có chút đau lòng, nhưng rồi lại bị sự tức giận trong lòng đánh thẳng. Anh chịu đựng phản ứng sinh lý to lớn của bản thân, cố gắng nói với Phương Châm: "Xem ra chuyện ngày hôm đó thật quá trẻ con, nên em hoàn toàn không có để ở trong lòng. Là doanh nhân nhất thời mềm lòng, sớm biết rằng em như thế này thì anh nên tiến thêm một bước mới phải. Bất quá hôm đó không có quan hệ gì thì hôm nay cũng sẽ như vậy."

Phương Châm không thể tin trọn to hai mắt: "anh, anh muốn làm gì?"

Tuy rằng đó là câu nghi vấn, nhưng trong lòng cô đã có đáp án rồi rành.

"Em yên tâm, phòng này cách âm phi thường tốt. Hơn nữa nơi này cũng coi như là tầng cao nhất, tầng trên không có ai ở, cách vách cũng không có

hàng xóm, vô luận phát sinh chuyện gì cũng cùng em không có quan hệ, cũng không có ai nghe được, em không cần phải ngượng ngùng."

Phương Châm quả thực bị dọa đến sợ, cô đã ở trong lao tù 5 năm, nhưng cô cũng chưa bao giờ cho rằng sẽ có giờ phút mà cô lại sợ hãi đến như vậy. Nghiêm Túc hoàn toàn khác với những người cùng tù với cô, các cô cho dù có hung tàn lại hung hãn, nhưng còn có cảnh ngục có thể quản các nàng. Nghiêm Túc lại không được như vậy, không ai có thể quản được anh. Nơi này là địa bàn của anh, giống như anh nói vậy, cô có kêu đến nát cổ họng thì cũng sẽ không có người nghe.

một cô tuyệt vọng tràn ngập trong cõi lòng cô, Phương Châm ánh mắt đau xót cơ hồ muốn rơi lệ. Nhưng càng ở trong thời điểm như thế này thì lòng tự tôn càng không cho phép cô rơi lệ. Cho dù bị buộc đến hoàn cảnh tuyệt vọng, Phương Châm không biết từ nơi nào đến lại có một cô dũng khí, cần rằng đáp trả Nghiêm Túc: "anh định làm cái gì vậy, chuẩn bị cường gian sao? anh cảm thấy dưới tình huống này cùng tôi phát sinh quan hệ, thì tôi sẽ yêu thương anh sao?"

"Chẳng lẽ anh không cường em thì em sẽ yêu anh sao? Phương Châm, em thật sự là người lòng dạ sắt đá. anh đối với em tiêu phí biết bao tinh lực cùng tình cảm, nhiều đến mức ngay cả anh cũng có chút bị mê hoặc. Nhưng anh cái gì cũng không có được, không được đáp trả không có sự ôn nhu từ em, thậm chí cũng không có một lời hay ý đẹp. Em đừng có cho rằng anh là thần tiên, anh chính là bản thân anh, đối với em anh tự nhận mình có là người rất kiên nhẫn, nhưng em không thể hết lần này đến lần khác khiêu khích sự cực hạn của anh. Chắc em đã từng nghe qua một câu: Độ nhẫn nại của đàn ông là có hạn chế."

"Nhưng anh không thể nhịn thêm một chút nữa sao?"

Phương Châm hơi mím môi, nói chuyện ngữ khí rõ rệt có yếu đuối vài phần. không khí trong phòng nguyên bản là đang giương cung bạt kiếm bởi vì

những lời này lập tức hòa hoãn rất nhiều, Nghiêm Túc thậm chí lộ ra tia mỉm cười: "Em đây là đang cầu xin sao?"

Phương Châm thuận tiện bò lên trên: "Đúng là tôi đang cầu xin anh đấy. Nhẫn cũng đều nhẫn rồi, anh lại nhẫn nhịn thêm một đoạn thời gian đi. Anh mà đối với tôi cường ép, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu thương anh đâu. Anh muốn đem những điểm hi vọng còn sót lại kiểm tra một chút dụi tắt sao?"

"Em ý tứ này là nếu anh hôm nay buông tha em, em sẽ thử yêu thương anh?"

"Được, tôi sẽ cố gắng." Phương Châm nháy mắt có tình có lý nói với đối phương. Thừa dịp hiện tại có cơ hội chuyển đổi vội vàng đem người không chế cho tốt, thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm mới là phương án tốt nhất. Lúc nói lời này Phương Châm trong lòng không khỏi thờ dài, cô cũng không phải không muốn yêu thương Nghiêm Túc, mà cô thật sự cảm thấy chính mình yêu không nổi người đàn ông này.

Hai người bọn họ, một người một khuyết điểm cũng không có có thể nói là hoàn mỹ, một người thì khuyết điểm đầy người khiến người ta phải phát bệnh, cùng nhau ở chung một chỗ thật sự sẽ có hạnh phúc sao?

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy xét cái này, Phương Châm vì muốn Nghiêm Túc tin tưởng, chỉ có thể tiếp tục nói đối: "Chuyện của La Thế ở trong lòng tôi chính là một cây gai. Anh cho tôi chút thời gian để tôi có thể đem cái gai này nhổ bỏ. Hai người yêu đương mà một người trong lòng có khúc mắc, thì thật sự mọi chuyện cũng sẽ không có kết quả "anh có hiểu ý của tôi không?"

"anh hiểu." Nghiêm Túc sờ cái trán bóng loáng của Phương Châm, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng một cái, "anh vốn cho rằng 5 năm thời gian này đã đủ cho em thoát khỏi cái gai này, không nghĩ đến..."

"Đó chính là một con người, thời gian tuy rằng có thể xóa nhòa mọi thứ, nhưng cũng là cần quá trình nhất định. Anh có thể lại cho tôi chút thời gian

được không?"

Nghiêm Túc nhìn Phương Châm không nói lời nào, thật lâu sau cuối mới thở dài một hơi: "anh như thế nào lại đối với em đến mềm lòng như vậy. Ngay cả anh cũng không thể giải thích được."

Nghe anh nói như thế gánh nặng trong lòng Phương Châm liền được trút đi, một tảng đá lớn rất cuộc cũng buông được một nửa. Kết quả không được cô triệt để buông tảng đá lớn này xuống, Nghiêm Túc lời vừa nói đã chuyển, vừa tựa như cười chế nhạo nói: "Có đôi khi anh lại cảm thấy em vĩnh viễn sẽ để cái gai này đâm sâu vào trong lòng em. Nếu quả thật là như vậy thì bằng hiện tại giữ chặt lấy em, cũng chẳng sợ anh không chiếm được tình cảm của em, chỉ cần thân thể của em là tốt rồi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 48-1: Ăn đậu hủ (1)

Nửa đêm mười hai giờ, Phương Châm yên lặng ngồi ở trên giường ngắm người.

Nghiêm Túc đã đi rồi, để lại căn phòng bữa bãi chocô thu dọn.

Bánh bao cuối cùng vẫn ăn được tới miệng, chẳng qua lúc ăn Phương Châm hoàn toàn không có khẩu vị, ăn ngon hay khó ăn căn bản cũng như chưa hề ăn. Đầu óc cô chỉ toàn là lời nói của Nghiêm Túc lúc nãy: chẳng sợ không chiếm được trái tim em, chiếm được thân thể em là tốt rồi.

thật sự giống những lời mà tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình lúc trẻ thường xem. Ngữ khí bá đạo, hoàn toàn tương xứng với gương mặt xuất chúng cùng gia thế kia của Nghiêm Túc, nếu anh lúc ấy không nói hai lời lọt quần áo trên người cô thì đây quả thực là từ ngôn tình bước ra.

Nhưng Nghiêm Túc chính là Nghiêm Túc, anh so với tổng tài trong tiểu thuyết càng có khí chất hơn, và cũng càng có tính logic hơn so với bọn họ. Bởi vì anh biết Phương Châm không phải nữ chính ngôn tình, cô giống loại người cùng người đàn ông cường gian mình nói chuyện yêu đương.

Cho nên sau khi anh nói xong câu kia, ánh mắt Phương Châm quá mức khiếp sợ làm Nghiêm Túc phải nhích thân mình quỳ một gối xuống giường đặt bên người Phương Châm nói: "Cho em hãy lựa chọn, một, để anh hiện tại ăn em. Hai làm bánh bao để lấp đầy bụng cho anh."

Người thông minh đều biết nên chọn cái nào. Phương Châm nói cũng không kịp nói người đã ngồi bật dậy, nắm thật chặt áo dép lê chỉ

mang một chiếc hương phía phòng bếp chạy vội. Đến phòng bếp cô lập tức đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa không dám được thở dốc.

Chuyện phát sinh hôm nay thật sự quá vi diệu, từ khi đặt chân vào căn phòng này, tất cả mọi chuyện xảy ra đều rất kì lạ. Phương Châm thậm chí còn suy nghĩ đây là cái bẫy do Nghiêm Túc làm ra?

cô đang muốn cân nhắc có cần hay không biện pháp tự mình tìm một căn phòng để chuyển đi. Kết quả mới suy nghĩ thì gắng đầu lên đã nghe thấy Nghiêm Túc ở bên ngoài gõ cửa: "Có cần anh giúp một tay hay?"

"không, không cần." Phương Châm lớn tiếng trả lời anh một câu, sau đó pháthiện cửa phòng bếp có thể khóa, liền trực tiếp khóa cửa lại.

Công tác an toàn cho cô đã được hoàn thành. Tốn thời gian lâu như thế mới xem như miễn cưỡng đứng lên, cô cũng không còn hứng lên men lần thứ hai nữa, trực tiếp cán bột và đặt nhúng vào bên trong. cô cũng không gói nhiều, chỉ gói khoảng 10 cái, sau đó đổ nước vào nồi, nhóm lửa, hấp là xong

Sau khi làm xong tất cả cô đưa tay xem đồng hồ, đã qua một giờ. Mãi cho đến lúc này cô mới pháthiện ra mình mệt đến nhường nào. không chỉ là thân thể mệt mỏi mà thần trí của cô cũng mệt như. Nghiêm Túc càng ngày càng tấn công mãnh liệt, cô lại không biết nên phòng vệ như thế nào. Mắt thấy này không thể cứ để kẻ địch công phá tường thành, nhưng Phương Châm lại không biết nên đi con đường nào.

Bánh bao hấp khoảng hơn nửa giờ, Phương Châm lấy ra cảm thấy không thành vấn đề, liền mang sang cho Nghiêm Túc ăn. Xảy ra sự tình vừa rồi Phương Châm cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng nhìn Nghiêm Túc vẫn vẻ mặt trấn định tự nhiên, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. cô không khỏi cảm thán là anh thật sự có tố chất tâm lý rất mạnh.

Nghiêm Túc đang gọi điện thoại cùng ai đó, sau khi cúp điện thoại liền nhìn thấy một đĩa đầy bánh bao trắng trẻo mập mạp cảm thấy rất thèm ăn, cũng không để ý có nóng hay không liền cầm một cái thối một chút, sau đó cắn một ngụm.

"Thịt hơi ít thì phải, cắn xuống đều không cảm thấy."

Ăn bánh bao vốn là phải rất thiếu nhã, nhưng Phương Châm lại thấy tướng ăn của Nghiêm Túc rất tao nhã đến mức không thốt nên lời. Khí chất của anh quả nhiên được bồi dưỡng từ nhỏ, lại nghĩ Nghiêm Túc như vậy từ nhỏ đã trở thành đàn ông được mạ vàng, đừng nói là ăn bánh bao cho dù là gặm xương đũa cũng khẳng định cùng ăn đại tiệc đồ Pháp không khác nhau là mấy thật sự khiến cho người ta vui mắt.

Là người đã quen ăn đồ thượng đẳng, mà đêm hôm khuya khoắt ở lại nhà cô, chỉ vì muốn ăn một cái bánh bao, Phương Châm không biết có nên cảm động hay là vẫn nên mắng anh một câu "Có bệnh" hay không?

Cũng may Nghiêm Túc cũng không có tính toán thật sự cùng cô "Làm" đến hừng đông. Ăn xong một cái bánh bao anh nói với Phương Châm: "Lấy hộp đựng cho anh hai cái đem về đi."

Phương Châm xoay người vào phòng bếp lại nghĩ anh có cần yêu dân đến vậy không? Sau khi lấy ra một chiếc hộp đơn giản cô vào phòng bếp lấy cho anh ba cái bỏ vào, vừa ra tới nơi liền phát hiện Nghiêm Túc thế nhưng lại ăn xong một cái nữa.

anh đói bụng đến vậy sao?.

Phương Châm đem hộp cơm đưa qua, chợt nghe Nghiêm Túc giải thích: "Vốn còn muốn ở lại với emm, nhưng anh vừa nhận được điện thoại, đêm nay có khả năng bận rộn đến tối muộn. Em đừng ngủ sớm một chút, hai ngày nữa anh lại đến tìm em. Phòng ở nếu là ở không quen liền gọi điện thoại cho anh."

"anh bận rộn như vậy không cần phải lo chuyện của tôi, phòng ở tôi khẳng định sẽ quen thôi."

Nghiêm Túc cười cười không nói thêm lời nào, mặc áo khoác cầm hộp bánh bao rời đi. Đứng tại cửa mang giày anh lại ngẩng đầu nhìn Phương Châm mỉm cười: "Bánh bao hương vị không tệ, Phương Châm, em rất có nhân tố để trở thành người vợ tốt. anh nghĩ anh cưới em sẽ không lỗ đâu."

Nếu không phải ngại nóng Phương Châm thật sự muốn chộp lấy mấy cái bánh bao nện tới trên mặt đối phương. Nghiêm Túc nói xong lời này nhanh chóng đóng cửa, đem tất cả nộ khí của Phương Châm nhốt lại bên trong.

Ngay sau đó Phương Châm vẫn ngồi ở trên giường ngăn người, bánh bao cũng không ăn lấy một ngụm. cô kỳ thật cũng không nghĩ gì, trong đầu căn bản là trống rỗng. Hai con mắt nhìn chăm chăm bánh bao trên bàn kia, đến cuối cùng bởi vì trời lạnh mà hắt xì một cái, cô mới từ hư ảo trở về.

Nhớ tới ngày mai còn phải đi làm Phương Châm nhanh chóng vào phòng tắm rửa, thời điểm nước ấm chảy xuống đầy đầu đầy mặt cô nghĩ có lẽ Nghiêm Túc nói quá một câu: nợ nhiều không lo.

Chuyện này cho tới bây giờ cô cũng chỉ có thể dùng cái từ này để an ủi chính mình. Nợ dĩ nhiên là thiếu, rồi rằm cũng vô ích. Về phần sau này sự tình sẽ như thế nào vẫn là để về sau bận tâm, cô hiện tại có bản lĩnh bận tâm việc này, không bằng ngẫm lại như thế nào trả lại cho Thẩm Khiên hai mươi vạn kia.

Nghĩ đến đây cái Phương Châm lập tức lại có tinh thần, tắm rửa xong sau liền ăn ba cái bánh bao, sau đó lên giường đi ngủ.

Mấy ngày kế tiếp Nghiêm Túc có lẽ vẫn đang bận rộn, nên không có đến tìm cô gây phiền toái. Phương Châm cũng không vì chuyện này mà phải suy nghĩ đem tư liệu Lô giáo sư chocô phiên dịch ra, xem xét sau đó trực tiếp gửi vào hộp thư.

Từ thời đại học đến lúc cô đi làm chính là làm như vậy. Bình thường Lô giáo sẽ đưa cho những học sinh ông ưng ý tư liệu, sau đó mọi người làm xong sẽ giao lại cho ông, để ông thẩm duyệt lại chắc chắn không có lỗi lầm mới gửi cho khách. Khách hàng trả tiền chính là trực tiếp gửi tài khoản của ông, đương nhiên Lô giáo sẽ không tham tư lợi, bình thường cũng là vì học sinh mà tận tình giúp đỡ, ông lấy phần ít học sinh cầm phần lớn. Khách hàng đối với loại chuyện này cũng không có ý kiến.

Chung quy đầu năm nay hội phiên dịch có quá nhiều người, người phiên dịch lại cũng không dễ tìm. Lô giáo sư cũng không phải mở thiện đường, ông lấy quan hệ của ông cho mọi người muốn có việc tìm đến, tự nhiên ông cũng kiếm được chút ít. Bằng không khi đó bọn họ bằng tốt nghiệp cũng chưa có, người ta dựa vào cái gì mà đem tư liệu giao cho bọn họ phiên dịch?

Phương Châm lần này cũng cùng lúc trước làm một dạng thao tác, đưa cho Lô giáo sư tài khoản ngân hàng của cô. Lô giáo sư thật sự rất chiều cô, bản thảo mới nộp lên không bao lâu liền có tiền gửi tới, hơn nữa không phải chia tiền 3-7, mà là chia theo 2-8.

Dùng lời của Lô giáo sư đã từng nói: "sự nghiệp em vừa mới bắt đầu đây chính là thời điểm cần tiền, phụ nữ thì vẫn nên tích cóp nhiều mới tốt."

không chỉ như thế, Lô giáo sư còn cho cô phương thức liên lạc với mấy khách hàng khác, để cho bọn họ trực tiếp liên hệ với Phương Châm, tiền cũng trực tiếp gửi cho cô. Cứ như vậy Phương Châm liền trực tiếp lấy được khoản tiền, không cần phải thông qua Lô giáo sư.

Cứ như vậy tốc độ Phương Châm kiếm tiền càng trở nên nhanh hơn. Bất quá trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Phương Châm nhận được hơn mười công việc. Có một chút là Lô giáo sư bảo khách trực tiếp giao phó cho cô làm, cũng có một chút là Lô giáo sư đưa qua cho cô làm. Lãi nhiều đến mức không tính nổi, chỉ một tiền boa thôi cũng được hơn mấy trăm

ngàn. Nhưng cái gọi là tích tiểu thành đại hơn mười công việc thì lãi càng ngày tăng thêm. Phương Châm phát hiện tháng này cô kiếm được hơn mười ngàn từ việc làm thêm.

Đây thật là việc tốt ngoài ý muốn. Sớm biết rằng Lô giáo sư đối với cô thật tâm như vậy, thời điểm vừa ra tù cô nên vác mặt dày tìm đến ông mới phải, nếu vậy thì nói không chừng bây giờ Phương Châm đã có thể có mua được căn hộ hai mươi mấy mét vuông đơn gian.

Từ trước đến nay lão sư đều chiều cô như vậy, khiến Phương Châm thật sự rất cảm động. Vài lần cô gọi điện thoại cảm tạ ông, ông đều bảo cô không cần phải khách khí với ông làm gì, còn bảo cô nếu có thời gian thì nên trở về trường học xem xem, thuận tiện cùng hai vợ chồng ông dùng cơm.

Phương Châm biết Lô giáo sư cùng vợ trước có một người con trai, hiện tại đang học đại học ở nước ngoài không thường xuyên về nhà. Ông cùng Vưu giáo sư lại không có con, chỉ có vợ chồng hai người khẳng định cũng có điểm tích mịch. Cho nên thích có người trẻ tụ tập ồn ào cũng thật bình thường.

Nhờ Lô giáo sư giúp đỡ mà Phương Châm mà kiếm được kha khá tiền, cô cảm thấy cần phải gặp mặt cảm ơn ông. Vì thế đêm trước ngày Quốc Tế Lao Động, Phương Châm cố ý mua lễ vật đi thành phố lân cận thăm Lô giáo sư, coi như là chúc vợ chồng ông ngày lễ vui vẻ.

Việc này khiến Lô giáo sư đặc biệt cao hứng, Vưu giáo sư cũng lôi kéo cô cùng nói chuyện. Chỉ là một căn nhà có hai người ở nói cười vui vẻ không khí rất là náo nhiệt. Đến lúc 4 giờ chiều Phương Châm muốn đứng dậy tạm biệt, Lô giáo sư lại hướng cô khoát tay ý bảo cô ngồi xuống: "Tiểu Phương a, em hôm nay vận khí thật tốt nha, tới thật đúng lúc. Buổi tối cùng chúng ta dùng cơm, sẵn tiện giới thiệu mấy cái khách hàng lớn cho em làm quen một chút."

Phương Châm sửng sốt, nhìn hai người nhất thời không thể hiểu nổi. Vưu giáo sư bên cạnh liền cười giải thích: "Đều làm một vài nhà văn, nhà xuất bản, biên tập. Chỗ của bọn họ việc phiên dịch rất nhiều, mà tiền được trả cũng nhiều. Em đi quen biết một chút là có lợi cho em, sau này nếu như em kiếm được hợp đồng phiên dịch sách, thì có lẽ tiền nhuận bút sẽ tốt hơn được tí."

Phương Châm không thể tin được vận may của mình lại tốt như vậy chuyện tốt cứ nối tiếp nhau kéo đến. cô đương nhiên biết dịch giả cho sách xuất bản số lượng vô cùng lớn, hàng năm trên thị trường sách hay nhiều thể loại là vô số kể. Nhà xuất bản đều sẽ tìm đến những dịch giả có tên tuổi, mà những thể loại tép tôm như cô sẽ được thuê để giúp đỡ việc dịch thuật.

Nhân vật máu mặt luôn bề bộn nhiều việc, những thời điểm như thế này những người như Phương Châm liền có chỗ dùng.

Phương Châm lúc trước thấy việc nhờ tay trong liền có chút khinh thường, hiện tại đã nhận ra. Thiếu nợ hai mươi vạn làm gì có tư cách lựa chọn này nọ, cũng chẳng sợ trong lòng có cảm thấy có thích hợp hay không kiếm được tiền mới là việc quan trọng nhất.

Khó trách lúc còn không nghe người lớn nói trưởng thành sẽ có rất nhiều chuyện mình không thể quyết được, hiện tại cô đã trưởng thành, liền triệt để hiểu ý tứ của những lời này.

Vì thế cô cũng không có cự tuyệt, cười gật đầu đồng ý.

Đến khoảng sáu giờ tối, Lô giáo sư lái xe đưa Phương Châm đến một khách sạn năm sao có tiếng tăm dùng cơm. Phương Châm vừa nhìn thấy nơi này liền biết hôm nay tới khẳng định là nhân vật lớn, trong lòng không khỏi có chút lo sợ. Lô giáo sư cười nói: "Đừng khẩn trương, đều là những người rất dễ nói chuyện, có ta ở đây sẽ không để cho em thua thiệt đâu."

Nghe xong lời này Phương Châm tâm liền bình tĩnh được một chút, lúc xuống xe còn không quên sửa sang lại quần áo.

Kết quả nàng vừa chỉnh xong quần áo, cảm giác bên người có thân ảnh quen thuộc thoáng qua. Đối phương đi xa đại khái hơn mười mét mới tựa hồ như ý thức được cái gì đó, dừng bước lại quay đầu nhìn Phương Châm. Ánh mắt kia rất rõ ràng là muốn hỏi: "Em tại sao lại ở chỗ này?"

Phương Châm kỳ thật cũng rất muốn hỏi Nghiêm Túc: "anh như thế nào cũng xuất hiện ở đây?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 48-2: Ăn đậu hủ (2)

Tại công trước khách sạn, Phương Châm cùng Nghiêm Túc làm như không hề quen biết đối phương, không nói một lời đều phần mình rời đi.

Phương Châm theo Lô giáo sư đi thang bộ lên lầu 2, Nghiêm Túc thì được người đưa đến thang máy trực tiếp thượng đến tầng 10. Lúc đi thang máy Nghiêm Túc trong lòng thầm nghĩ: ông già kia là ai?

Phương Châm lại không kịp nghĩ đến quá nhiều, bởi vì vừa cùng Lô giáo sư đi vào phòng ăn, cô liền lập tức được diện kiến một đồng lớn "Đại nhân vật", chỉ chào hỏi thôi cũng đủ làm cho cô choáng váng cả đầu.

Phương Châm ở trên xã hội kinh nghiệm giao tiếp đến cùng vẫn là không nhiều, lúc trước cho dù có thì ở trong lao 5 năm cũng đã bị mài sạch. Trong khoảng thời gian này cô làm công việc đều không cần phải xã giao, dẫn đến cô hôm nay vừa thấy cảnh tượng này trong lòng không khỏi rung mình, lúc đầu còn có chút e sợ.

Nhưng cô đến cùng cũng là người trải qua nhiều biến cố, lúc ban đầu có chút bối rối nhưng rất nhanh sau đó liền trấn định trở lại. Khi cô cùng một bàn đầy những người giới thiệu xong, thời điểm ngồi xuống nụ cười trên mặt đã trở nên phi thường tự nhiên.

Vừa rồi nghe Lô giáo sư giới thiệu những người đó xong Phương Châm cảm thấy quả nhiên đều là những người rất có máu mặt trong giới xuất bản sách nước ngoài. Cùng nhiều người như vậy xã giao đối với cô tuyệt đối có lợi, chẳng sợ không thể kiếm được tiền, chỉ cần cùng bọn họ trò chuyện để tăng thêm kiến thức cũng đã tốt rồi.

một bữa cơm ăn được coi như tận hứng. Trên bàn cơm Phương Châm là người không có quyền để lên tiếng cho dù một câu, cho nên cô là người im lặng nhất. Bình thường chỉ có người khác hỏi cô mới đáp lại một hai câu. Đến nơi này cô lại bắt đầu cảm thấy chính mình may mắn khi đáp ứng Nghiêm Túc làm công việc kia.

Giống như vậy trường hợp không khỏi muốn bị người khác hỏi làm việc ở đâu, nếu còn vẫn như trước kia làm người vệ sinh vậy thì phải cố lảng tránh không nói, nhưng Phương Châm nhất định sẽ ngược ngạo nói ra. Nếu cô không biết xấu hổ thì ai cũng sẽ không khỏi nghi ngờ, Lô giáo sư có học trò giỏi của khoa ngoại ngữ như thế nào sẽ đi làm công việc như vậy?

một khi đã hoài nghi thì sẽ có khả năng bị người ta tìm ra được quá khứ của cô. Giống như bây giờ người ta vừa nghe cô làm việc tại Thâm Lam lập tức liền lộ ra vẻ tin phục. Có một vài người thích khoe khoang còn đang ở đó thôi phòng chính mình cùng chủ tịch Thâm Lam có quan hệ như thế nào, cùng Nghiêm gia giao tình sâu đậm ra sao.

Phương Châm yên lặng nhớ kỹ tên người này, để ngày sau có thể hỏi Nghiêm Túc một chút, nói không chừng còn có thể đào ra được chút ít gốc gác của người này.

Trừ bỏ lúc chen miệng được vài câu, phần lớn thời gian Phương Châm đều là ngồi một bên nghe người ta nói. Đương nhiên tham dự buổi tiệc như vậy bị mời rượu là không thể tránh được. Phương Châm nói mình sẽ không uống rượu, nhưng người mời rượu thật sự quá mức nhiệt tình. Hầu hết đàn ông đều xem việc được nhìn thấy phụ nữ uống say là một thú vui, rõ ràng trên bàn so với cô rất nhiều người có thể uống được, nhưng hẳn lại là nhìn chằm chằm cô không buông.

Lô giáo sư cũng ở bên cạnh dùng ánh mắt ý bảo cô đừng uống, lại chủ động thay cô giải vây: "Đây là học trò của ta, các người cũng nên nhìn mặt mũi của ta mà tha cho em ấy một lần. Phương Châm em cũng thật là phải

cho mọi người một chút mặt mũi chứ, uống một ly đi, em ấy uống một ly thì thế nào?"

nói đến đây đã là nhân nhượng chocô lắm rồi, Phương Châm không hề không uống được, vì thế chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận ly rượu được đưa tới. Đó là hơn phân nửa ly rượu đỏ, Phương Châm nghĩ rằng nếu là toàn bộ uống cô sẽ ở chỗ này ngủ thiếp đi mất.

Nhưng chuyện đã tới mức này không uống không được, cô chỉ có thể cố gắng uống, uống xong sau nhanh chóng lấy cớ ra ngoài đi WC, thừa dịp còn chưa khuếch tán đến toàn thân hãy nôn ra. Đỡ phải đến thời điểm uống say về nhà không được không nói, còn phải khiến Lô giáo sư phải đỡ cô ra khỏi khách sạn.

Lô giáo sư như thế nào cũng là đàn ông, Phương Châm cảm thấy như vậy cũng quá thất lễ.

cô rời khỏi ghế ngồi nghiêng ngả lão đảo hướng đến WC bước đi, mới đi được một đoạn ngắn đầu liền cảm thấy choáng cực kỳ, không cần thận trực tiếp đụng vào tường hành lang.

Vừa lúc có một nữ phục vụ đi ngang qua, nhanh chóng đi lên đỡ cô: "Tiểu thư, cô không sao chứ?"

"không có việc gì không có việc gì, xin hỏi toilet ở hướng nào vậy?"

"Phía trước rẽ trái là tới, cô có muốn tôi đỡ cô đi không?"

Phương Châm vốn muốn nói không cần, nhưng cảm giác được chiện tại ở trong tình huống này không phải là thời điểm cậy mạnh, vì thế gật gật đầu cảm ơn đối phương, đem tay đưa qua.

Phục vụ đỡ cô lão đảo đi, thời điểm đến khúc ngoặt Phương Châm cảm giác trước mắt bỗng tối đen, bàn tay khoát lên người phục vụ tựa hồ như có

người nắm lấy, sau đó liền ngã vào một lồng ngực rộng lớn, rắn chắc mà lại ấm áp.

Cứ cho là có vài phần men say, nhưng cô vẫn lập tức ngửi ra hương vị của đối phương: "Nghiêm Túc?"

"Là anh."

"anh, anh như thế nào ở chỗ này?"

"anh tới dùng cơm. Chúng ta vừa mới gặp nhau tại cửa, em quên rồi sao?"

Phương Châm nháy hai lần ánh mắt nghĩ tới: "anh cũng ở đây tầng này ăn cơm sao?"

Nghiêm Túc đương nhiên sẽ không ngờ tầng ăn cơm, anh sợ dĩ tới nơi này hoàn toàn là vì không yên lòng cho Phương Châm. Phương Châm là người như thế nào anh hiểu rõ vô cùng, bình thường hiếm khi ra khỏi cửa, là một trạch nữ điển hình. Mà lại đột nhiên chạy đến một nơi cách thành phố một giờ đi xe, hơn nữa buổi tối còn cùng người ta đi ăn cơm?

Hơn nữa bạn bè của cô lại vô cùng ít ỏi, bình thường hay lui tới chỉ có vài người. Ông lão kia thoát nhìn thập phần lạ mặt, Nghiêm Túc lúc điều tra bạn bè người thân của Phương Châm không hề nhìn thấy một người như ông ta. Điều này làm cho anh có chút bất an.

Phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp lại một thân một mình rất dễ dàng trở thành mục tiêu của những lão già. Nghĩ đến Phương Châm có khả năng rơi vào nguy hiểm, Nghiêm Túc nào còn có thể nuốt trôi cơm, liền lấy cớ xuống lầu tìm cô.

Kết quả vừa xuống lầu liền nhìn thấy Phương Châm man đây men say đi đến WC, vì thế anh lập tức đóng cửa từ trong tay người phục vụ, kéo vào

trong ngực thấp giọng nói: "Em làm sao vậy, uống nhiều quá?"

"không có, chỉ uống một ly, chỉ là choáng một chút mà thôi. anhyên tâm
tôi không có say, tôi muốn đi toilet."

"Muốn đi vệ sinh?"

"không phải, là muốn đi ói, ói ra hẳn là tốt hơn nhiều."

"đi, vậy anh đưa em đi."

Nghiêm Túc nói xong liền ôm Phương Châm đi về phía trước. Phương Châm hoảng sợ, lập tức tỉnh rượu hẳn ba phần: "anh, anh không thể vào toilet nữ được."

"Ainóichúng ta muốn đi toilet nữ."

"Nhưng ta cũng không thể vào toilet nam a."

"Yên tâm, chúng ta cũng không đi toilet nam." Nghiêm Túc khi nói chuyện thì đã dừng lại ở trước một cái kính mờ, anh ấn vào cái nút trên tường, cửa kính tự động mở ra, hiện ra bên trong là không gian mấy mét vuông.

Phương Châm nhìn nhìn bồn rửa tay bồn cầu cùng thủy tinh kính, mờ mịt hỏi Nghiêm Túc: "Đây là nơi nào?"

"WC dành cho người khuyết tật. anh đã khóa cửa, em hiện tại có thể yên tâm thoải mái nôn ra."

Phương Châm nhìn theo phương hướng ngón tay Nghiêm Túc đi đến xem bồn cầu, vẻ mặt như bị táo bón biểu tình: "anh muốn tôi ở trong này nôn sao?"

"Chẳng lẽ em còn muốn ra bên ngoài nôn?"

Đương nhiên là không phải, chẳng qua là khi Nghiêm Túc có mặt Phương Châm đột nhiên lại không thể nôn ra. Phụ nữ rất coi trọng mặt mũi, cô không cho rằng chính mình cùng Nghiêm Túc sẽ có tương lai, nhưng cô dù sao đối với anh cũng có chút cảm tình. Trước mặt anh nôn mửa một việc khiếm nhã như vậy cô thật sự làm không được. Vì thế cô bủi mủ nói: "Thôi, tôi không muốn nôn nữa, chúng ta vẫn là ra ngoài đi."

"Lúc này không nôn, là muốn ra ngoài nôn trên người anh sao?"

Nghiêm Túc khi nói chuyện đã đi tới vài bước, ôm lấy Phương Châm chạy đến bồn cầu, sau đó thừa dịp cô không có phòng bị giơ chân lên đá đầu gối chân phải cô một cái. Phương Châm chân mềm nhũn liền quỳ một đầu gối xuống, mặt thiếu chút nữa đập vào bồn cầu.

Sau đó cô ngê trên đỉnh đầu Nghiêm Túc chuyên chú nói với cô: "Phun đi, không cần để ý đến, cùng lắm thì anh quay mặt đi chỗ khác."

Bị anh chà đạp như vậy Phương Châm dạ dày trở nên cồn cào vô cùng, nhẫn nhịn không thể được vì thế liền toàn bộ nôn ra. Nghiêm Túc tuân thủ lời hứa hẹn xoay người sang chỗ khác không hề nhìn cô, đưa tay nhìn đồng hồ tinh xảo trên, thầm tính toán lúc này nếu lái xe trở về thành phố S, đại khái mấy giờ có thể đến. Có cơ hội hay không trong nhà Phương Châm dùng một ly trà hay không, cho dù là nước lọc thôi cũng tốt.

anh ở nơi đây suy nghĩ như thế nào có thể ăn được đậu hủ, thì bên kia Phương Châm vừa mới nôn ra muốn đứng lên thì không tìm được nôn tiếp, trong lòng thầm nghĩ dạ dày chính là không nghe lời của cô, đem tất cả những thứ tối hôm nay toàn bộ đều phun ra.

Lúc đó Phương Châm còn cảm thấy có chút mất mặt, nhưng giờ không thèm để ý nữa. Để Nghiêm Túc nhìn thấy cảnh thất thố của cô cũng rất tốt, làm cho anh không có hứng thú với cô nữa, ngày nói lời tạm biệt với cô là trong tương lai gần.

Nghĩ đến đây càng khoa trương biểu diễn một phen, rõ ràng là không còn thứ gì để nôn ra nữa, đại ý là muốn quyết tâm làm cho Nghiêm Túc cảm thấy ghê tởm mới thôi.

Cũng không biết nôn ra bao lâu, dù sao Phương Châm ngay cảm giác nôn cũng không còn, cũng không nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Nghiêm Túc nhìn cô.

Càng về sau càng cả nôn cũng không nổi nữa, chỉ có thể đứng dậy đỡ eo thở dốc, thuận tiện dùng khốe mắt quét nhìn Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc có ý bảo cô ở lại đây tắm rửa, lại rút giấy trên bồn rửa tay đưa qua: "Chấp nhận dùng đi, anh ra ngoài chuẩn bị cho em chút nước. anh lái xe đưa em về nhà?"

"không cần." Phương Châm đại khái rửa mặt muốn đi ra. cô ở tại WC rất lâu rồi, đợi tiếp nữa mấy người Lô giáo sư sẽ trở nên khả nghi.

Nghiêm Túc thấy cô muốn đi, trực tiếp đưa tay ngăn cô lại: "Như thế nào, còn muốn trở về chăm sóc ông già kia?"

"Cái gì mà ông già, đó là giáo sư đại học của tôi, anh nói chuyện tôn trọng một chút."

"Giáo sư, lại là thầy trong đại học, đây đều quá khứ đã bao nhiêu năm rồi, buổi tối lại mang học sinh tới loại khách sạn này, giáo sư của em thật có cá tính."

Phương Châm đầu óc choáng váng nên không nghĩ ra giám chua trong lời Nghiêm Túc, vẫn như trước giải thích: "không phải chỉ có một mình giáo sư. Chúng tôi làm một đám đông cùng nhau ăn cơm. Đều là người trong giới ngoại ngữ xuất bản. Giáo sư gần đây cho tôi không ít tư liệu để dịch, hôm nay là dẫn tôi tới làm quen với mấy người chủ biên, đây đối với công việc sau này của tôi là có lợi."

Nghen ó như thế Nghiêm Túc khẽ nhíu mày: "Đột nhiên lại làm phiên dịch, như thế nào, em gần đây thiếu tiền?"

"không, không có. Kiếm nhiều một chút không tốt sao? Đây là sở trường của tôi, tôi tiếp tục làm cũng rất bình thường. anh đừng có chặn đường của tôi, tôi phải đi, người ta vẫn đang chờ tôi đấy. anh đừng làm hại tôi phải thất lễ."

"Thoạt nhìn em đối với mấy người già này thật coi trọng."

Phương Châm lười cùn anh tranh cãi, đẩy tay anh ra muốn đi, kết quả Nghiêm Túc lại giữ chặt bả vai cô, đem cả người cô ôm vào trong ngực: "đi, nếu là người đối với em có chỗ trọng dụng, vậy anh cũng muốn cùng em đi xem sao."

"anh đi làm cái gì?"

"Giữ thể diện cho em, chủ tịch Thâm Lam như thế nào lại không tốt, cũng có thể giúp phần tử trí thức như mấy người đó mặt mũi. nói không chừng bọn họ thấy anh sẽ càng quan tâm em hơn."

Sự thật đúng là như thế, vừa rồi những người đó ghen ói đến Thâm Lam biểu tình rõ ràng là rất tôn trọng. Nhưng nếu Nghiêm Túc cùng cô làm thế nào giải thích thân phận của anh.

"Em không cần giải thích, anh nói là được."

"anh tính toán nói như thế nào?"

"thì nói anh là sứ giả hộ hoa của em, em thấy thế nào?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 49-1: Nội tình

Nghiêm Túc nói được làm được, thật sự cùng Phương Châm trở về phòng ăn.

Phương Châm vài lần khuyên anh trở về, nhưng là bất đắc dĩ ý chí của anh thật kiên định nói một thì không có hai, đem toàn bộ ý kiến của Phương Châm bác bỏ, vẻ mặt tự nhiên khoác vác, vẻ mặt kia hoàn toàn là kiêu căng tự đại.

Hai người đứng tại cửa một lúc thì Phương Châm lần nữa xác nhận lại: "anh thật sự muốn đi vào?"

Nghiêm Túc thậm chí còn không thèm trả lời cô, trực tiếp đưa tay mở cửa.

Trong phòng ăn mọi người đang khí thế ngất trời ngời ngời đó, đề tài cũng bao gồm có tiểu Phương Châm này. Có người thấy cô đi WC nửa ngày mà còn chưa trở lại, liền lặng lẽ hỏi Lô giáo sư: "Chuyện gì xảy ra? cô học trò của ông sẽ không nhân cơ hội này chạy đi đó chứ."

Lô giáo sư cười có chút xấu hổ: "Sẽ không đâu, em ấy còn ở lại nơi này, khẳng định sẽ trở về thôi."

Câu hỏi này có điểm tà khí, Lô giáo sư nhìn ra được trong lòng không khỏi sợ hãi. Nội tâm của ông bây giờ cũng có chút rối rắm, một mặt lo lắng Phương Châm thật sự gửi ra được điều gì nên chạy mất, mặt khác ông lại mong cô đừng có quay lại..

Đây là cái hang sói, một khi tiến vào liền chạy không xong.

Kết quả ông vừa nghĩ như vậy cửa phòng ăn liền bị người đẩy ra. Người vừa hỏi hướng ông mỉm cười, ánh mắt kiarõ ràng lànói: "Xem ra ông liệu chuyện rất chuẩn."

Lô giáo sư thanhở một thời, ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Sau đó ông phát hiện mình cũng không phải liệusự như thần, bởi vì ông chỉ đoán đúng mở đầu, lại không đoán ra kết cục.

Phương Châm quả thật trở lại, nhưng cô không phải trở về một mình, bên người cô còn có cái một người đàn ông cao to đẹp trai, khoác vai của cô cùng tiến vào.

Trong phòng ăn mọi người đều sửng sốt, hiển nhiên là không dự đoán được chuyện như vậy. Nhưng rất nhanh sau đó những người vừa rồi chém gió nói rằng cùng Nghiêm gia quan hệ cực tốt lập tức phản ứng, vẻ mặt đầy hưng phấn đứng lên, hướng về phía Nghiêm Túc nhiệt tình nghênh đón.

"Ai nha Nghiêm đồng Nghiêm đồng, đã lâu không gặp. Cháu như thế nào hôm nay lại đến đây, thật sự là cho bác quá bất ngờ."

Ông ta vừa nói vừa vươn tay ra, Nghiêm Túc cũng có lệ cùng ông ta bắt tay. Sau đó anh hỏi: "Cái kia, ngài là..."

"Bác là Lạc Tuấn Huy, bằng hữu của ba cháu."

"Nga, nguyên lai là bác a." Nghiêm Túc trôi chảy nói. Kỳ thật anh căn bản không hề nhớ họ Lạc này là người nào. Hàng năm giống như vậy những người tự xưng là bạn bè của ba mẹ anh thật sự là rất nhiều, anh làm sao có thể nhớ ro. Hơn nữa anh đã khẳng định, họ Lạc cũng không phải bằng hữu của ba anh, nhiều nhất chính là gặp qua vài lần, nói chuyện vài câu.

Người như vậy thật khéo đưa đẩy, trước mặt anh tự xưng là bằng hữu của ba anh. Nếu gặp ba anh khẳng định sẽ nói là bằng hữu của anh.

Bất quá anh cũng không ngại, mà còn phải cảm ơn người này vì đã tự chủ động bước lên. Anh không biết nên bắt đầu từ đâu để xử lý đám người này, hiện tại có họ Lạc tự đập bầy này, đối phó với đám người còn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lạc Tuấn Huy nhìn thấy Nghiêm Túc nhận ra ông ta tự nhiên cảm thấy mình thật có mặt mũi, lập tức tỏ vẻ ta đây giới thiệu Nghiêm túc cho mọi người. Tên tuổi Nghiêm Túc cơ hồ ở đây mọi người đều đã nghe qua, nhưng gặp được người thì lại không nhiều. Tại vì trong ấn tượng của mọi người, anh cũng như các loại nhị thế tổ* khác. Thâm Lam hiện tại phát triển mạnh mẽ như thế không khỏi nhờ công Nghiêm gia ở phía sau giúp đỡ.

* Nhị thế tổ: chỉ những tiểu thư, công tử nhà giàu ăn chơi trác táng

Bất quá bây giờ nhìn thấy dáng vẻ Nghiêm Túc như vậy, loại ý nghĩ này liền nhạt một chút. Bởi vì Nghiêm Túc khiến cho người khác cảm giác tinh anh đây người, có lẽ không phải là dạng bình thường chỉ biết lấy tiền trong nhà ra giả làm người thành công.

Những người này đều là tinh anh công sở lão luyện đã nhiều năm, vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Nghiêm Túc đã biết người đàn ông này khẳng định là có chút tài năng, tuyệt đối là người khó đối phó.

Nhìn thấy Lô giáo sư hỏi thăm Phương Châm, sắc mặt lập tức âm trầm đi, trong lòng thầm rõ chuyện tốt đêm nay khẳng định là tay không.

Bọn họ không khỏi có chút bất mãn, thầm oán hờn Lô giáo sư trợn mắt. Lô giáo sư nhìn anh một cái vẻ mặt "Ta cũng đâu biết gì", nóng lòng phải bỏ quan hệ với chuyện này.

Phương Châm rõ ràng là cùng ông đến đây, như thế nào ra ngoài đi toilet lại mang một đại nhân vật trở về? Lô giáo sư không nghĩ ra nên rất tò mò, cảm thấy ông cùng Phương Châm cũng là có quan hệ, ở đây là người có tư cách mở miệng hỏi Phương Châm.

"Tiểu Phương a, em cùng Nghiêm đồng là bằng hữu?"

"Ân." Phương Châm liếc nhìn Nghiêm Túc, miễn cưỡng gật gật đầu.

khôngnghĩ đến da mặt củaanhso vớicôthì càng dày hơn, trực tiếp hướng về Lô giáo sư đưa tay, mỉm cười tự giới thiệu: " Chào thầy, em là bạn trai của Phương Châm."

Lời này vừa nói ra khắp phòng ăn tiêng ồ rộ lên. Vừa rồi bọn họ nhìn thấy hai người ôm nhau tiến vào trong lòng đã thầm phỏng đoán,hiệntại lại nghe Nghiêm Túc chính miệng thừa nhận, thật sựkhôngkhác gìmột cái một quả bom nặng ký nháy mắt được quăng xuống. Đêm nay mọi người ở đây đều hiểu rõ việc Lô giáo sư mang Phương Châm đến. Giáo sư đại học cũngkhôngphải loại người có tri thức cao cao tại thượng gì, loại người hạ lưu dơ bẩn đội lớp giáo sư cũngkhôngít. Nữ sinh viên bây giờ cũngkhôngcòn như ba mươi năm trước nữa là người thanh lãnh cao quý gì, nhữngcôgái vì công việc mà lộ da thịt cũng rất nhiều. Thậm chí ngay cả nam sinh viên cũng chậmrãi gia nhập vào cái hàng ngũ này.

Lô giáo sư vừa rồi giới thiệu Phương Châm là học trò của ông, cũngnóiluônchhiện tạiđanglàm ngành phiên dịch rất phát triển, hi vọng đượcđitheo các tiền bối để được học tập nhiều hơn, tiến thêmmột bước có thể tăng thêm kinh nghiệm cho chính mình.

Lời nàynóidược bao nhiêu dễ nghe, quả thực dễ nghe đến rối tinh rối mù. Mọi người đều biết rõ lời này chân chính là có bao nhiêu hàm nghĩa.mộtcôgái tuổi còn trẻ muốn tại nghề này mà phát triển hơn nữa, chỉ có kỹ năng vững vàng thôi làkhôngđủ, khôngtrả giá bất cứ thứ gì người ta dựa vào cái gì mà đem cơ hội cho người.

Có mất thì mới có được nha.

Nhưng Nghiêm Túc xuấthiệnlàm rối loạn hết thầy. Nguyên bản là ở trong mắt Phương Châm là người vì danh lợi mà bán đứng bản thân,

nhưng anh xuất hiện Phương Châm lập tức trở thành phượng hoàng bay lên đầu cành kim. Danh vọng tiền tài của mọi người ở đây cộng lại cũng không bằng một phần ba của Nghiêm Túc, Phương Châm đã có một Nghiêm Túc chức cao vọng trọng như thế, thì người tiểu tốt như bọn họ cần gì mà phải nhờ vả.

Vì thế mọi người đều ngầm hiểu, chuyện Phương Châm chiếm tiện nghi từ bọn họ là không thể nào nên đều ngầm miệng không bàn tới. Nghiêm Túc cũng không ở lại ăn cơm, mà là muốn dẫn Phương Châm rời đi trước.

Không ai dám làm mất mặt anh, một đôi đều cười nhìn theo bọn họ rời đi. Đặc biệt Lạc Tuấn Huy kia, còn nhiệt tình tiễn bọn họ đến cửa, thừa dịp lúc người khác không chú ý đến lặng lẽ đưa danh thiếp của mình cho Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nhận lấy danh thiếp sau đó lôi kéo Phương Châm rời đi, lưu lại trong phòng một đám người lòng mang mưu mô đưa mắt nhìn nhau. Những người ban đầu từ Phương Châm tính toán không khỏi nhìn Lô giáo sư bản ánh mắt oán giận: "Tại sao người học trò này của người lại có bạn trai như vậy?."

"Chuyện này tôi thật không biết, cô ta cũng không nói với tôi về chuyện này. Tôi cho rằng cô ta là một cô dạng vội vã muốn kiếm tiền làm sao biết được cô ta cùng chủ tịch Thâm Lam hẹn hò. Chuyện này thật sự quá kì lạ rồi..."

Sự tình này quả thật có điểm quái gở, nhưng bây giờ bàn đến những thứ này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Bởi vì Nghiêm Túc mà sự hứng phấn của mọi người cũng nhạt đi trông thấy, uống thêm mấy ly rượu hàn huyên thêm vài câu bọn họ cũng giải tán.

Lô giáo sư lúc lái xe trở về nhà, trong lòng cảm thấy có chút bất an. Chỗ ngồi lái phụ tựa hồ còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt của Phương Châm,

làm cho tâm tư của ông không khỏi hoảng hốt.

Đừng nói đến đàn ông trẻ tuổi ngay cả ông, đối với những cô gái trẻ tuổi cũng có khát vọng cực lớn. Lúc còn trẻ ông ta còn cảm thấy loại chuyện này thật quá trơ trẽn, nhưng không biết tại sao khi đã ở cái tuổi này ông ta lại có chút không thể quản được chính mình. Thế cho nên lúc lái về nhà, gương mặt Phương Châm cứ lúc nào lại hiện trước mặt ông ta. (*Ngạc nhiên chưa*)

Tâm tư của Lô giáo sư đối với Phương Châm, Phương Châm đương nhiên không thể nào biết được, nhưng tâm tư của Nghiêm Túc đối cô lại rất rõ ràng. Cho nên rời đi từ phòng ăn cô vẫn muốn làm thế nào để thoát khỏi người đàn ông này, thuận lợi bắt xe trở về thành phố S, để ngày thứ hai có thể làm đúng giờ.

Nhưng Nghiêm Túc vẫn cứ dính chặt lấy cô không chịu đi, một điểm ý tứ muốn đi cũng không có. Phương Châm lúc chờ thang máy rất cuộc nhình không được nữa mở miệng nói: "Tôi phải về nhà."

"anh cũng vậy mà, tiện đường tiễn em một đoạn đường. đã trẻ thế này chắc không còn xe buýt về thành phố S đâu."

Lời này nói ra lập tức khiến cho đường lui của Phương Châm bị chặn kín. cô vốn là định buổi chiều sẽ trở về, nhưng sau đó lại bị Lô giáo sư kéo tới nơi này. không nghĩ đến lại gặp được Nghiêm Túc, quả thực chính là âm hồn không tán.

trên đường trở về thành phố S, Phương Châm đều là trầm mặc, Nghiêm Túc cũng không nhiều lời, chủ động mở một bản nhạc êm dịu đến mức thoi miên. Phương Châm đã uống một chút rượu lại nghe nhạc nhẹ, rất nhanh đã nghiêng đầu ngủ.

Lúc cô vừa tỉnh dậy thì xe đã vào thị trấn thành phố S, thậm chí chỉ một cái cua xe thì sẽ đến tiểu khu xa hoa đang ở. Nghiêm Túc trực tiếp đem xe vào trong gara, sau đó mang Phương Châm lên lầu.

Phương Châm cảm thấy anh là có ý muốn qua đêm tại nhà cô, sợ tới mức phải mau chóng lên tiếng: "Quá muộn rồi anh trở về đi, tôi tự đi lên là được."

"Giúp cho em nhiều chuyện như vậy, tốt xấu gì cho anh miếng nước uống chứ."

"Tôi cho anh tiền, anh tự đi mua đi." (*J*)

Nghiêm Túc quả thực bị cô chọc cho cười: "Phương Châm, không cần sợ hãi như vậy đâu. Hôm đó cơ hội tốt như vậy anh còn chưa ăn em, hôm nay anh sẽ không động đến em đâu. anh không giống những lão già trong phòng ăn kia, dơ bẩn như bọn họ anh mới không là vậy."

Phương Châm cảm thấy lí luận của anh quả thực mặc danh kỳ diệu*, những người đó cũng không biết như thế nào mà làm cho anh không vừa mắt, từ Lô giáo sư đến những người khác, đều bị anh gom thành bọn lưu manh sắc lang.

* Mặc danh kỳ diệu: không thể hiểu nổi

"Tôi đã nói bọn họ đều không có ác ý, anh không cần phải như vậy."

"Vậy ít nhất cũng phải cảm ơn anh đưa em trở về chứ. Nếu như không có anh hiện tại thì ít phải bỏ ra mấy trăm ngàn tìm người đưa về, lại không thể cam đoan tài xế kia nhân phẩm có thật sự thuần lương hay không, sẽ không vì nửa đường thấy bộ dạng xinh đẹp của em mà sẽ đến nơi hoang vu hẻo lánh cưỡng hiếp em hay không."

"anh, anh thật là..." Phương Châm quả thực không biết nói gì, anh có bị chứng hoang tưởng không vậy? Sao người nào vào miệng anh đều biến thành cầm thú hết vậy.

"Được rồi, đi thôi." không để ý tới ánh mắt tức giận của Phương Châm, Nghiêm Túc đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, chủ động đi lên trước. Lúc hai

người đang đi thang máy Nghiêm Túc lại thêm một câu, "một người phụ nữ đêm hôm khuya khoắt ra ngoài phải cẩn thận, về sau nếu có không có chuyện gì thì buổi tối đừng đi ra ngoài. Nếu có chuyện gì gấp thì hãy gọi điện cho anh."

"không có việc gì, không có việc gì."

"Em không xem tin tức sao? Đoạn thời gian gần đây liên tục xảy ra việc những cô gái trẻ bị làm hại. Em nên đề cao cảnh giác mới phải."

Bị anh nhắc nhở như vậy Phương Châm cũng nghĩ tới, gần đây trên mạng việc về phụ nữ trẻ tuổi một mình ra ngoài gặp chuyện không may cũng không ít. Nghĩ đến đây Phương Châm trong lòng không khỏi nóng lên, ngữ khí cũng trở nên mềm nhũn: "Cám ơn anh, tôi về sau sẽ chú ý. Bất quá hôm nay thật sự quá muộn, nước không nên uống, nếu anh không yên tâm thì đưa tôi đến cửa nhà đi."

"đi, vậy em nhớ vào phòng thì tìm cái dù kia cho anh."

Phương Châm nháy mắt không nói nên lời, bản lĩnh đều giả của anh thật sự đã đến mức đăng phong tạo cực*. Vừa tiến vào cửa nhà cô, đã mở miệng đòi ngay một cây dù cũ rách.

*Đăng phong tạo cực: tột đỉnh, tài giỏi

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 49-2: Nội tình (2)

Đôi Nghiêm Túc mà nói cái dù đó có cũ hay mới cũng không quan tâm, mấu chốt là nó hữu dụng cho anh là được.

Đêm hôm đó dựa vào cây dù mà thuận lợi vào được nhà Phương Châm, uống được cốc nước, thuận tiện còn nhận được chút tiện nghi. Đương nhiên anh cũng không định làm việc gì, sau khi thấy Phương Châm bình an vô sự anh cũng không lưu lại làm gì, cầm ô đứng dậy cáo từ.

Xuống lầu anh nhìn nhìn trong tay ô dù, nghĩ rằng thứ này thật sự còn hữu dụng. Lần sau nhất định phải nhớ rõ có cho Phương Châm mượn vật gì không, sử dụng để nguy trang cho tiện mặt dày rất hữu ích.

Phương Châm lúc tiễn Nghiêm Túc thì cũng sắp mười một giờ, cô nhanh chóng tắm rửa thay quần áo lên giường đi ngủ, sáng sớm hôm sau cô còn phải dậy đi làm.

Tuy rằng không có bị trễ, nhưng ngày hôm đó tâm trí cô không thể nào yên. Cô đang suy nghĩ có cần gọi cho Lô giáo sư hay không. Ngày hôm qua đột nhiên như vậy thật sự làm cô thấy có lỗi, Nghiêm Túc phong cách hành động thật quá bá đạo đi. Anh là loại người không cần thiết phải đi lấy lòng người khác, mà là người chỉ cần ngồi một chỗ là sẽ có người vây quanh lấy lòng.

Nhưng Phương Châm không giống như anh, cô rất vất vả mới dựa được vào quan hệ của Lô giáo sư mà kiếm được chút tiền, mắt thấy hai mươi vạn kia cô có khả năng trả được. Nhưng anh vừa ra tay liền khiến cho cô đắc tội với người khác, quả thực là muốn đem cô bức chết.

Kẻ có tiền không hiểu nỗi khổ của người nghèo, cùng Hoàng Đế nói chuyện ăn thịt bằm ra sao làm một đạo lý ngu xuẩn.

Bởi vì trong lòng chứa phiền muộn, Phương Châm cảm một ngày làm việc đều không yên lòng, còn mắc phải hai lỗi sai. Đương nhiên hiện tại cố vấn không ai dám nói chuyện với cái. Từ lúc nhìn thấy việc bị chủ tịch gọi đi, ai còn dám động vào đầu thái tử a. Sau lưng cô là chủ tịch khiến mọi người cho rằng cô giả vờ ngây thơ.

Nguyên lai còn cho rằng Phương Châm chỉ nhân viên ăn lương bình thường, hiện tại xem ra cái này căn bản là gà nhờ chó mà lên trời. Có người thậm chí còn hối hận lúc đầu không tạo quan hệ tốt với Phương Châm. Hiện tại chân tướng rõ ràng như vậy mà muốn làm thân thì tạo cảm giác quá cố ý.

Nhưng mặc kệ ai nói như thế nào Phương Châm của hiện tại là không một ai dám động vào cô, công việc nặng nề cũng sẽ không cho cô làm. Phương Châm hiện tại so với lúc trước nhàm chán hơn rất nhiều, thậm chí cô còn cảm thấy mình có chút bất tài.

Đến lúc tan việc, cô rốt cuộc cũng quyết định gọi cho Lô giáo sư, để giải thích chuyện ngày hôm qua. Kết quả di động vừa mới lấy ra để tìm danh bạ, bóng đêm đột nhiên phủ lấy người cô, đem cô cả người che lấp kín.

Phương Châm ngẩng đầu nhìn lên một Nghiêm Túc vẻ mặt thành thật đang nhìn cô. Phương Châm lập tức lộ ra biểu tình rối rắm, di động lại bị anh cướp đi.

"đi thôi, lên xe gọi điện thoại cũng được."

Lời này nói ra thật quá mập mờ, quả thực cùng chiếu thư lập hậu của Hoàng Đế không khác nhau gì mấy. Chủ tịch tự mình đoán cô tan tầm, hai người còn ngồi chung một xe. Những chuyện này rơi vào tai người trong công ti chính là chỉ có một ý nghĩa. Nhìn thấy biểu tình hâm mộ cùng ghen

ghét không che giấu chút nào trên mặt mọi người, từng cái từng cái ánh mắt nóng bỏng như muốn đem Phương Châm nướng chết.

Vì thế cô lập tức thu dọn đồ đạc, bằng tốc độ nhanh nhất theo Nghiêm Túc rời đi, đi thang máy xuống lầu lấy xe.

Sau khi thoát khỏi những ánh mắt kia, Phương Châm nhin không được thanh thản một tí. Sau đó cô hướng Nghiêm Túc muốn điện thoại: "Đưa điện thoại cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại."

"Cho ai?"

"Lô giáo sư. Ngày hôm qua cứ như vậy định hôm nay sẽ đả tặc với ông, đó là giáo sư đại học của ta, gần đây lại giúp ta không ít việc, tất nhiên tôi phải xin lỗi ông rồi."

"Vốn anh cũng đâu ngăn cản em gọi điện thoại, bất quá..." Nghiêm Túc vờnói vừa kéo tay Phương Châm ra, cầm điện thoại đặt vào, "hiện tại anh cảm thấy không cần thiết."

"Vì sao?"

"Dẫn em đi gặp một người, Gặp xong em sẽ thấy anh nói rất có lý."

Người này là rốt cuộc làm sao, gặp ai mà lại thần thần bí bí như vậy. Nhưng Nghiêm Túc hành động như vậy lại gợi lên lòng hiếu kỳ của Phương Châm, cô tạm thời quên mất chuyện điện thoại, ngồi trên xe an hưởng không khí Thâm Lam.

Bọn họ đi tới một khách sạn cách nơi này không xa, Nghiêm Túc hình như từ trước đã thuê xong một gian phòng, trực tiếp dẫn Phương Châm lên tầng 4, lấy chìa khóa điện tử ra mở cửa, làm động tác "Mời vào" với Phương Châm.

Phương Châm thoải mái đi vào, nguyên bản làm một vẻ mặt thông dong trấn định. Kết quả còn chưa được vài bước liền nhìn thấy Lạc Tuấn Huy đang ngồi trong phòng khách, sắc mặt lập bị kiềm hãm lại.

cô quay đầu lại nhìn Nghiêm Túc, ánh mắt kia rõ ràng là muốn hỏi: "Đây là tình huống gì?"

"anh mời Lạc tiên sinh tới đây, là muốn cho bác ấy chính miệng cùng em nói chuyện."

Nghiêm Túc đem cả người Phương Châm ấn xuống ghế sofa. Sau đó xoay người đi đến chỗ bình nước, tự mình rót cho hai người mỗi người một ly nước. Đem cái ly đặt tại bàn trà trước sofa, sau đó bảo Lạc Tuấn Huy: "Bắt đầu đi."

Phương Châm không thể chen vào nói, vẻ mặt chờ mong nhìn Lạc Tuấn Huy. Đối phương hiển nhiên bị nhìn khiến cho có chút không tự tại, cầm lấy ly nước uống liền hai hớp lớn, lúc này mới mở miệng nói: "Phương tiểu thư, về sau cô chớ cùng Lô giáo sư thân cận quá."

một câu không đầu không đuôi, Phương Châm nghe không rõ, tự nhiên muốn truy hỏi: "Vì sao?"

"Bữa ăn như ngày hôm qua, kỳ thật chúng tôi cùng Lô giáo sư rất thường xuyên cùng nhau ăn. không riêng gì Lô giáo sư, hiện tại có rất nhiều giáo sư trung học cũng đều thường cùng chúng tôi ăn cơm. Loại bữa ăn như vậy thoạt nhìn ở bên ngoài thì có vẻ rất đứng đắn, nhưng kỳ thật lại rất dơ bẩn."

Phương Châm không phải người ngu, vừa nghe thấy lời này liền hiểu. Kỳ thật loại bữa ăn quan hệ như vậy cô cũng từng nghe qua, chẳng qua cô cùng Lô giáo sư quan hệ không tệ, ông trong lòng cô thật sự là một người rất đáng tin cậy. cô vô luận thế nào cũng không thể nào ngờ được bữa ăn tối qua là cái sự việc như vậy.

Việc này quan hệ với sự trong sạch của trường bồi, Phương Châm không thể không cẩn thận được: "Lạc tiên sinh, ngài nói lời này có căn cứ gì sao?"

"Tôi cũng người tham gia, cô nói xem tôi có căn cứ hay không. Kỳ thật hiện tại loại chuyện này cũng đều qua quýt thôi, mọi người trong lòng đều tự cảm nhận được. Cô xem bữa ăn tối qua, một phòng tất cả đều là nhân vật có mặt mũi, chỉ có mình cô là một viên chức nhỏ bé, cô không cảm thấy kỳ quái sao? Nếu không phải là Lô giáo sư mang cô đến, thì cô có thể tiếp xúc với những người này hay sao? Dĩ nhiên, cô cùng Nghiêm đồng quan hệ tốt như vậy, tiếp xúc với những người tầng lớp cao hơn cũng không có gì ngạc nhiên."

Nghiêm Túc hờ hẹ hai tiếng, ý bảo Lạc Tuấn Huy không cần phải lảng tránh sang chuyện khác.

Lạc Tuấn Huy gật gật đầu, lại uống thêm nữa ly nước, tiếp tục khuyên bảo Phương Châm: "Nhưng chuyện như ngày hôm qua, cái này cũng không phải là sở trường của Nghiêm đồng. Cho nên cô mới dựa vào quan hệ của Lô giáo sư mà đến. Lô giáo sư lúc mang cô đến có nói cho cô điều gì không?"

"Ông nói sẽ giới thiệu cho tôi một chút lãnh đạo giới xuất bản làm quen. Bởi vì tôi hiện tại tại đây làm phiên dịch, ông muốn thay tôi mở rộng sự nghiệp, giúp tôi làm quen với các người, cũng là việc tốt cho tôi về sau."

"Phương tiểu thư, cô cùng Lô giáo sư quan hệ thế nào?"

"Ông là giáo sư đại học của tôi, thời điểm tôi còn đi học ông cũng cho tôi rất nhiều việc để làm"

"Nhưng vài năm nay tôi không có gặp quacô. Nếu ông ta muốn giới thiệu cho chúng tôi làm quen, tại sao lúc trước không làm?"

Vấn đề này vừanóira khiến Phương Châm cũng có chút xấu hổ. Nghiêm Túc lập tức thaycôtrả lời: "côấy vài năm naykhôngquay về trường học cũ, cùng Lô giáo sư chặt đứt liên hệ, gần đây mớimộtlần nữa liên lạc trở lại."

"Như vậythìđúng rồi. Phương tiểu thưcôtự ngẫm lạiđi,côcùng Lô giáo sư cũngkhôngcó quan hệ đặc biệt thân cận. Ông ta dựa vào cái gì mà đem chuyện tốt như vậy giới thiệu chocô? Ông ấy là giáo sư củacô, giới thiệu chocôchút ít việc làm là chuyện rất bình thường, nhưng đem mạng lưới quan hệ của chính mình giới thiệu chocô,côcảm thấy có thể sao? Ông ta lạikhôngphải chacô, có thểkhôngđể ý gì cả trải đường làm quan cho cô. Tục ngữnóirất đúng, dạy trò giỏithìhầysẽđói. Thuở xưa, đồ đệ luôn cung kính sư phụ như cha, sư phụ còn lưu lạimộtvài tuyệt kỹkhôngchịu truyền hết, huống chícôcùng Lô giáo sư cũng chỉ là quan hệ thầy trò bình thường,cônghĩ mà xem ông ta ta vì cái gì mà phải đem phương pháp kiếm tiền chỉ hết lại chocô? Làm thế có lợi gì cho ông ta?"

Vấn đề này Phương Châm ngay từ đầuthậtsựkhônghề nghĩ tới.côvốn nghĩ rằng chuyện tương đối đơn giản, cảm thấy Lô giáo sư ông đối vớicôrất nhiệt tình, đại khái là cảm thấy đáng thươngcôvìđãtừng ngồi. Nhưnghiệntại tinh tế nghĩ lại chuyện này lại cảm thấy có chút kì lạ.

Bánh thịt tự nhiên rơi vào miệng mìnhkhôngphải làkhôngxảy ra, nhưng bánh thịt khổng lồ đến nhanh như vậy,thìthậtkhá phi thực tếđi.

Nghĩ đến đây Phương Châm thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ bữa ăn tối hôm qua,thậtsựlà cái Hồng Môn yến*?"

*Hồng Môn Yếnlàmột sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoàiHàm Dương, thủ đô của Triều đạinhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc làLưu BangvàHạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN.sự kiện này làmộttrong những điểm nhấn củachiến tranh Hán-Sở,mộtcuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối caotrên toànTrung

Quốcgiữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đạinhà Hánvới Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng (theo Wikipedia)

"không kém bao nhiêu đâu, dù sao cùng với loại mà cô biết đến bản chất là giống nhau. Lô giáo sư chính là người trung gian, trong tay ông ta nữ sinh viên là tài nguyên phong phú, rất nhiều người muốn thử loại này liền tìm tới ông ta để làm nguồn cung cấp. Dĩ nhiên, loại chuyện này là an ninh tôi nguyện, chúng tôi không bao giờ ép ai thực hiện cái việc này. Dù sao bây giờ nữ sinh viên cũng đều rất hào phóng, có thể dựa vào cái quan hệ này mà làm quen với mấy đại gia, các ả cầu còn không được đấy."

"Như lời ông nói, Lô giáo sư mang nữ học sinh tham gia bữa ăn là thông qua sự đồng ý của đối phương. Nhưng tôi không có đồng ý a, ông ta cứ như vậy trực tiếp đem tôi đi, được đồng ý sao? Vạn nhất tôi trở mặt thì làm thế nào?"

"Tôi đã nói rồi, đây đều là chuyện đôi bên tự nguyện. Vừa mới bắt đầu đều sẽ không nói thẳng ra, mà chúng tôi sẽ chờ cô ám chỉ, nếu như cô đáp lại thì mới ra tay. Thậm chí cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt thì sẽ thật sự làm ra chuyện gì, mọi người sẽ cùng cô kết giao trước, về sau sẽ như thế nào liền xem duyên phận đi. Nhưng theo kinh nghiệm của ta, nữ sinh cho dù thanh cao như thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ đáp ứng. một lần ra tay thì giúp cho công việc của cô thành công mỹ mãn, phụ nữ thông đều biết nên lựa chọn thế nào. Đương nhiên ngày hôm qua Lô giáo sư mang theo cô đến cũng là có mục đích, bởi vì chúng tôi có người vốn muốn đem đến hai nữ sinh, ông ta liền lấy cô tới cho đủ số. Lô giáo sư gần đây tiêu sài mất khoản tiền lớn, nên vội vã muốn kiếm tiền a."

nói đến đây Lạc Tuấn Huy thâm trường cười cười, không nói tiếp.

Phương Châm nghe được thì không khỏi cảm khái. không thể tưởng tượng được nhân gian khắp nơi đều là cạm bẫy, ngay cả giáo sư đại học cũng không tin tưởng được. Nếu không phải gặp được Nghiêm Túc, tối qua có lẽ cô sẽ được người nào đó nhìn trúng. Vừa nghĩ đến trên bàn chỉ toàn các ông chú trung niên bụng phệ hói đầu, Phương Châm liền cảm thấy một trận buồn nôn. Muốn cô ủy thân với loại người này để đổi lấy tiền tài, cô thì trực tiếp đáp ứng Nghiêm Túc còn hơn. J

Lạc Tuấn Huynh xong những lời này lại nhìn nhìn Nghiêm Túc, đôi phương ý bảo ông có thể đi, vì thế ông nhanh chóng vắt chân bỏ chạy. Còn lại mình Phương Châm ngồi ở chỗ kia tiêu hóa loạt chuyện vừa rồi.

công nghệ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc: " Họ Lạc kia chính là anh cố ý tìm đến đây? Vừa rồi ông ta nói những lời này, thật sự là anh ép ông ta nói?"

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 50-1: Báo đáp 1

Nghiêm Túcdiđến bên Phương Châm, tức giận cốc đầucôhai cái.

Hai cái cốc này dùng lực rất mạnh,anhkhôngthể khống chế được. Phương Châm lập tức ôm lấy đầu ngẩng đầu trừnganh, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

"Đaukhông?"

"Đau."

"Đau là được rồi. Về sau nếu còn hoài nghi vợ vẫn nhân phẩm củaanh,anhsẽđánh em."

Phương Châm cũng thấy chính mình vừa rồi hoài nghi có chút quá phận, nhưngkhôngđến mức bịanhcốc đến hai lần đau như vậy. Trong tù cònkhôngcó người dám đánhcônhư vậy. Nghiêm Túc khí lựcthậtsựquá lớnđi.

Nghiêm Túc đánh xong cũng có chút đau lòng, ra vẻ trấn định giúpcôxoá đầu,nhỏnhệgiải thích: "Họ Lạc kia xác thực là doanhtìm đến. Nhưng những điều ông tanóidềukhôngphải doanhép buộc. Chẳng phải em cũng cảm thấy lời của ông ta rất có lý sao? Nếu em vẫn chưa tinthìanhcũng có biện pháp liên hệ với các nữ sinh cho em.trênđời nàykhôngcó bức tường nào chặn gió được cả, nếu Lô giáo sữthậtsựlàm công việc này,thìhất địnhhanhsẽtra ra được. Có muốnanhlàm ngaykhông?"

"khôngcần."

Nghe anh nói thì trong lòng của Phương Châm cũng đã tin tưởng được tám phần. Thời gian càng ngày càng quen nhau cũng không tính là ngắn, đối với nhân phẩm của anh trong lòng cô đương nhiên hiểu rõ. Tuy phương thức làm việc của anh có hơi bá đạo, nhưng loại chuyện vu oan cho người khác anh chắc chắn sẽ không làm, mà anh cũng chẳng muốn làm.

Với tính cách của anh, giải quyết bọn người Lô giáo sư thì chẳng có vấn đề gì, lúc anh bất ngờ mang cô rời khỏi phòng ăn, một câu giải thích anh cũng không thêm đề ý. Cần gì phải lao lực tìm Lạc Tuấn Huy thay anh lật tẩy chuyện này?

Vừa nghĩ đến chuyện Lô giáo sư thật sự là người như vậy, Phương Châm không khỏi thở dài. Rõ ràng là nhìn rất có phong độ của một học giả, thật không nào tin được ông sẽ làm những chuyện như vậy. Một giáo sư đại học mà lại thiếu tiền đến mức phải bán đứng chính học sinh của mình?

Phương Châm thật sự không nghĩ ra, vẻ mặt đầy rối rắm.

Nghiêm Túc vỗ vỗ đầu cô: "Được rồi, đừng nghĩ đến việc đó nữa. Mỗi người đều có một bộ mặt xấu xa, chẳng qua là có người che giấu quá tốt mà thôi. Em về sau đừng qua lại với ông ta nữa, điện thoại cũng không được bắt. Dù sao thì cũng không ở cùng một thành phố, hãy chặt đứt liên lạc với ông ta đi. Em cùng ông ta còn có việc chưa giải quyết xong sao?"

Phương Châm nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Không có. Tài liệu phiên dịch xong tôi đã gửi cho ông ta rồi. Bất quá tiền còn chưa gửi tới. Thôi, mấy trăm đồng tiền này, tôi cũng không cần, coi như là phí cám ơn ông ta lúc trước giới thiệu cho tôi nhiều công việc như vậy."

"Êm đẹp như vậy tại sao đột nhiên làm lại việc này? Tiền lương anh cho em quá ít, không đủ dùng sao?"

một tháng 6000 là ít sao. Nếu Phương Châm có cần, một tháng sáu vạn thậm chí 60 vạn Nghiêm Túc đều có thể cho cô. Nhưng Phương

Châm không phải loại người tự tiện nhận tiền của người khác. Công việc chiêng này anh vất vả lắm mới có thể khuyêngo làm được.

Đối đãi với Phương Châm không thể nóng vội được, phải cẩn thận trên chọc từ từ mới được. Đây là kinh nghiệm mà Nghiêm Túc tổng kết được.

"Chính là muốn kiếm thêm chút tiền, dù sao công việc bây giờ cũng rảnh rồi, làm thêm vài chuyện cũng không có gì là không tốt."

Phương Châm nói chuyện biểu tình trên mặt có chút mất tự nhiên, mặc dù chỉ là chớp mắt vài cái, nhưng vẫn bị Nghiêm Túc bắt được.

"Em có phải đang thiếu nợ ai? Nghe nói chuyện em trai em đã thương lượng xong. Chuyện này rốt cuộc em đã tốn bao nhiêu?"

"Tổng cộng mười vạn."

"Mười vạn?" Nghiêm Túc bật cười, "Xem ra những người này thật thà lành, mười vạn liền có thể giải quyết xong mọi chuyện. Phương Châm, em cảm thấy anh sẽ tin sao?"

Phương Châm có chút bất đắc dĩ, nếu có lúc trước có được một nửa thông minh của anh thì tốt rồi. Lúc cha mẹ Trần Giai Hoa vui vẻ nhận khoản bồi thường mười vạn kia thì thật sự không có nửa điểm hoài nghi, sự thật đã chứng minh Nghiêm Túc là người thâm sâu cỡ nào.

Cô biết chuyện này không thể nào gạt anh được, liền gật đầu thừa nhận: "Kỳ thật là 30 vạn, Thẩm Khiên cho tôi mượn hai mươi vạn."

"30 vạn. Số tiền này cũng coi như là hợp lý. Bất quá tiền này anh không phải là em chủ động hỏi Thẩm Khiên mượn, là anh dùng kế khiến em phải nhận."

Phương Châm ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc, lộ ra vẻ mặt "anh như thế nào lại thông minh như vậy". Nhìn thấy vẻ mặt của cô Nghiêm Túc nhìn không được vỗ trán: "không cần nhìn anh như vậy, Thẩm Khiên đối với em là tư tâm Tư Mã Chiêu, chút chuyện đơn giản này anh có thể đoán được."

Nhưng cô lúc trước không hề nghĩ đến chuyện này.

"Cho nên tôi phải khẩn cấp kiếm tiền, hai mươi vạn không phải số lượng nhỏ. Tôi cũng không thể làm như không biết chuyện gì. Tuy rằng anh ta sẽ không đòi tôi, nhưng tôi sẽ cảm thấy rất ngại. Vốn cho là có Lô giáo sư hỗ trợ hẳn là rất nhanh sẽ trả sạch, không nghĩ đến... Ai."

Nghiêm Túc không hề nối tiếp chuyện này, mà ngược lại chuyển sang: "Bụng đói sao, có muốn ăn cơm chiều hay không?"

"Có chút, ở đây ăn luôn sao?"

Nơi này rất có tiếng, bên trong có một nhà hàng rất nổi, xem trên mạng đánh giá ở đây không chỉ có đồ ăn ngon đến rớt đầu lưỡi, mà giá tiền cũng có thể khiến người ta rớt tròng mắt. Xem Nghiêm Túc hôm nay lại muốn tiêu hoang rồi.

"Nếu em không thích ra ngoài thì anh bảo bọn họ đem lên phòng, được không?"

"Được."

Vì thế Nghiêm Túc liền gọi điện thoại, thừa dịp lúc anh đang gọi điện thoại Phương Châm thầm nhắm lại số tiền mình gửi ngân hàng trước đó. Ban đầu cô gửi được một vạn, thù lao phiên dịch cộng thêm tiền lương tháng này, cũng không đến một vạn năm.

Nghĩ đến đây cô không khỏi thở dài, nhưng trước mắt cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể trước mắt không nghĩ đến nó nữa. Nghiêm Túc nói chuyện điện thoại xong, ngồi xuống bên cạnh Phương Châm, lặng lẽ nhìn cô không nói lời nào.

Phương Châm bị nhìn khiến cho sợ hãi, vội vàng bật TV, dựa vào âm thanh để hóa giải vài phần xấu hổ. Cũng may người đưa cơm tốc độ rất nhanh, hơn mười phút sau đã đưa lên một bàn mỹ vị. Phương Châm nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon như thế nào, trong lòng cũng không thêm so đo giá cả nữa, lập tức cầm đũa lên ăn.

Lúc ăn được một nửa cô đã có một quyết định là sẽ đến chỗ viết những lời bình luận về món ăn này khen ngợi khách sạn này. Rốt cuộc là nhân tài đến bậc nào lại có thể đem thực vật nấu ngon đến mức này. Nếu cưới được người này thì mỗi ngày chắc chắn sẽ như sống trong thiên đường.

Thời điểm ăn cơm hai người đều rất im lặng, ngẫu nhiên có một đôi lời trò chuyện nhưng đều là lời ít mà ý nhiều. Đến lúc ăn được một tí, Nghiêm Túc đột nhiên đặt chén xuống, nghiêm túc hỏi Phương Châm: "Có muốn kiếm tiền hay không?"

"Muốn." Trả lời xong Phương Châm lại thêm một câu, "Nhưng người xưa có dạy, quân tử luôn yêu mến tài năng" ..

một câu nói kia chính là, cô dù muốn kiếm tiền như thế nào thì cũng sẽ không dùng sắc để đổi lấy tiền tài.

Nghiêm Túc nghe xong vui vẻ nói: "Em yên tâm, nếu anh có ngủ với em thì cũng là ngủ không, tuyệt đối sẽ không cho em tiền."

Phương Châm trợn mắt nhìn!

"Có người đàn ông nào ngủ với người phụ nữ của mình mà phải trả tiền sao? Ngược lại nếu anh cho em tiền thì đó chính là vũ nhục em."

" Những lời anh nói bây giờ chính là đang vũ nhục tôi đấy."

" Được thôi nếu em cảm thấy như vậy thì chúng ta hãy thảo luận vấn đề này đi. anh cảm thấy chuyện sỉ nhục đối với em quan trọng hơn vấn đề kiếm tiền."

"Khoan đã!" Phương Châm vẫn ra tay ngăn cản kịp lúc, "Chúng ta vẫn là nên dừng chủ đề này lại. anh có biết công việc giúp tôi kiếm tiền sao?"

"Việc doanh thì, tiền so với em làm cho chỗ vị Lô giáo sư kia."

"anh có công việc cần phiên dịch sao?"

"So với việc này thì công việc mà Lô giáo sư đưa em chỉ là vài ba tờ giấy, em muốn làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. không cần phải bán nhan sắc cũng không cần phải bán đứng tâm hồn. Bất quá anh là người làm kinh doanh, không biết em có hứng thú hay không?"

Phương Châm nghĩ nghĩ, cẩn thận mở miệng: "Chỉ cần không trái với đạo đức cũng không qui phạm pháp luật thì cho dù anh ra điều kiện gì, tôi cũng tự nguyện làm theo."

Nghiêm Túc rất cuộc nhỉnh không được bật cười. cô gái này thật là đáng yêu, ở bên anh lâu như vậy rồi cuộc cũng rút được kinh nghiệm, còn cùng anh cò kè điều kiện cơ đấy.

"Em yên tâm, anh sẽ không khiến cho em bán thân càng không để em bán đứng tôn nghiêm. Đây tuyệt đối là việc dùng tài chứ không dùng thân. Tháng sau cùng anh đi một chuyến Hongkong, đại khái thời gian cũng hơi dài, nhưng cuối cùng em có thể kiếm được hai ba vạn. Có hứng thú không?"

nói không có hứng thú là giả. Nhưng Phương Châm lại cảm thấy hơi lo..

"Rốt cuộc là làm việc gì?"

"Làm phiên dịch cho anh. anh sẽ tới Hongkong bàn công việc với đối tác, vừa lúc lại thiếu người thông dịch."

"anh sẽ không nói tiếng anh sao?"

Cái này thật sự không phù hợp với Nghiêm Túc chút nào. Bình thường đại nhân vật như vậy không phải để nói tiếng nước ngoài lưu loát như người bản xứ sao? Trình độ ngoại ngữ của Nghiêm Túc không thể cùng người ta nói chuyện? Phương Châm không thể nào tin được chuyện này.

"Lần này là cũng thương đoàn người Pháp bàn chuyện làm ăn. Tuy rằng người Pháp nói tiếng anh rất nhiều, nhưng ngẫu nhiên có lẽ sẽ có vài chương ngại ngôn ngữ, đến lúc đó cần phải phiên dịch. anh nhớ tiếng Pháp của em cũng coi như là tốt?"

"Đối thoại thì có thể được, nhưng tài liệu thì tôi không dịch được."

"Vậy thì được rồi, tài liệu hợp đồng đều là tiếng anh, không cần thiết phiên dịch."

Công việc nghe rathì có vẻ rất thanh nhàn, Phương Châm cảm thấy chính mình hẳn là không có việc gì, nhưng là...

"anh sẽ không lừa gạt đấy chứ?"

"Em thật sự nghiêm như vậy sao? Có thể sử dụng tiền hoàn thành sự tình, anh vì sao nhất định phải thuê người chứ? không có ý tứ."

"Nhưng tại sao lại mướn tôi, sao anh không tìm người giỏi tiếng Pháp phiên dịch?"

"Em không phải là đang thiếu tiền sao? Làm bằng hữu có chuyện tốt đương nhiên là phải giúp nhau rồi. Dù sao cũng đều là cho tiền người khác chi bằng cho em." Chỉ là người khác sẽ không được nhiều như Phương Châm.

Phương Châm do dự có nên gay không đồng ý chuyện này. Chuyện rõ ràng chính là Nghiêm Túc tặng không tiền chocô. Chẳng lẽ trong thương đoàn người Pháp kia không có người nói tiếng anh sao?

Nhưng cự tuyệt chuyện tốt thế này thật sự rất đáng tiếc. Thôi vậy dù sao cũng đã nợ người khác ân tình, chi bằng còn nợ ân tình Nghiêm Túc dù sao thì cô cũng đã nợ anh rất nhiều rồi. Trước mắt vẫn nên trả nợ cho Thẩm Khiên, và phải cùng anh tận óc chuyện rõ ràng khuyên anh nên dứt khoát bỏ cô đi.

Nghiêm Túc nhìn chăm chăm Phương Châm, một lúc lâu sau gõ gõ mặt bàn hỏi: "Thế nào, đồng ý hay là không."

"Đồng ý!" Phương Châm thoáng khoái trả lời, nhưng lập tức nói "Nhưng tôi có mấy cái điều kiện tất yếu cần nhắc tới."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 50-2

Biên tập: Lão F

Trong lòng Nghiêm Túc nghĩ: cô gái này rất can đảm.

Trải qua vài lần đọ sức, hiển nhiên, từ trong thất bại Phương Châm đã hiểu ra rất nhiều điều, bắt đầu vũ trang toàn thân cho mình. Sau khi nghe thấy cô muốn đưa rayêu cầu, Nghiêm Túc nhếch mày, giật nhẹ khóe miệng ý bảo cô tiếp tục.

Vì thế, Phương Châm vừa đếm trên đầu ngón tay vừa nói điều kiện với Nghiêm Túc: "Thứ nhất: đến Hongkong phải cho tôi ở một mình một phòng. Thứ hai: mỗi ngày trừ thời gian làm việc, sau khi tan tầm tôi được tự do hoạt động, không chịu bất cứ sự quản thúc nào."

cô vừa nói, Nghiêm Túc vừa gạt đầu, còn có vẻ nghe rất cẩn thận.

"Còn nữa không?" anh hỏi.

"Thứ ba, cũng là điều cuối cùng, trong lúc ở Hongkong, quan hệ của chúng ta chỉ là ông chủ và nhân viên. Ông chủ không được lấy công việc để lợi dụng nhân viên. Sau khi tan tầm, càng không thể vô cớ gây rối nhân viên, còn lấy lý do đuổi việc để áp chế."

Nghiêm Túc xác nhận lại lần nữa, Phương Châm quá mức can đảm.

"Em cảm thấy anh sẽ đáp ứng những yêu cầu này của em sao?"

"Nếu anh không đáp ứng thì tôi không đi Hongkong nữa."

"Em danguy hiếp?"

"Đúng vậy."

Ngay lập tức, mày Nghiêm Túc nhíu lại, ánh mắt trở nên sắc bén. Phương Châm bịn nhin tới nổi da gà, nhưng vẫn ngang ngạnh ngẩng đầu, kiên quyết không nhân nhượng.

"Bayêu cầu này, thật ra cũng không khó thực hiện. Người làm kinh doanh ai cũng ôn hoà nhã nhặn, phải không chủ tịch Nghiêm?"

Vẻ mặt Nghiêm Túc đông cứng, như thấy con cún mình yêu thương chăm sóc đột nhiên một ngày nhào đến cắn anh. Quả nhiên quá dung túng với phụ nữ là không được. Bạn đối xử tốt với cô ấy, cô ấy cảm nhận được, dần dần thào luôn lên đầu bạn ngồi!

Nghiêm Túc đờ cơn giận trong lòng xuống, có chút tà khí cười: "Phương tiểu thư rất hiểu chuyện, sao trước đây lại không thấy thể hiện."

"Lúc này ngài mang tôi ra ngoài có thể thấy được tôi không chỉ nói được tiếng Trung mà tiếng anh cũng nói khá tốt. Mấu chốt là tiếng Pháp tôi cũng biết, anh mang tôi theo tuyệt đối nhất cử lưỡng tiện. Chỉ cần ngài đáp ứng bayêu cầu nhỏ vừa rồi của tôi, chúng ta đều vui vẻ."

Có một khoảnh khắc Nghiêm Túc thật muốn đánh vào mông Phương Châm. Tiểu nha đầu này còn khoa môi múa mép với anh, quả là không biết sống chết.

Nếu có người dám đưa điều kiện ra nói với anh trước đây, anh lập tức không nói nhiều nhấc chân bỏ đi, ai có thời gian rảnh rỗi đâu mà giỡn dai. Cái này không được thì đổi cái khác, chỉ cần anh mở miệng, còn sợ không ai nhận lời làm việc à? Huống chi loại công việc này cũng cần bản không cần anh tự mình thông báo tuyển dụng.

Nhưng người này là Phương Châm, cô không phải người tùy tùy tiện tiện nào đó trên đường. Cô gái này đã chiếm một diện tích lớn trong lòng anh, như đã trở thành phần quan trọng nhất trong cuộc sống hiện tại của anh.

Không có gì ngạc nhiên khi mọi người nói rằng người rung động trước sẽ thua trước. Nghiêm Túc sống chừng ba mươi năm, từ trước đến nay vẫn luôn là người khác động lòng với anh, theo đuổi anh, muốn yêu đương với anh, anh còn không thèm liếc mắt nhìn người ta. Nay thì báo ứng rồi, đổi thành anh bắt đầu cả ngày đuổi theo người ta, nghĩ ra tất cả những biện pháp để trân trọng cô, còn quan tâm đến lòng tự trọng và cảm xúc của cô.

Có đôi khi Nghiêm Túc cảm thấy, đây nhất định là số trời, có trốn cũng không thoát được.

Về mặt Phương Châm kiên định nhìn chăm chăm Nghiêm Túc không tha, như đang chờ tuyên án. Nhìn bộ dạng này của cô, Nghiêm Túc vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp: "Được, đều chiều theo ý em."

Dù sao cô cũng chỉ đưa ra có ba điều kiện, Nghiêm Túc có biện pháp để vòng qua ba điều kiện này để ăn đậu hủ của cô. Cơ bản, chuyến công tác đến Hongkong này đối với anh mà nói chỉ là nói chuyện làm ăn mà thôi, nhưng bây giờ còn có thêm Phương Châm, nó lập tức trở nên cực kỳ ý nghĩa, anh thậm chí còn dự cảm được, chuyến đi này có lẽ sẽ thay đổi vận mệnh của anh và Phương Châm.

Phương Châm đối với chuyện này vẫn hồn nhiên không biết, chỉ tính toán trong lòng chuyện về nhà xếp hành lý. Hôm nay đã là ngày 30 tháng 4, ngày mai sẽ là ngày Quốc Tế Lao Động. Theo quy định, cô sẽ đi làm vào ngày thứ hai của kỳ nghỉ, và sau đó sẽ có một ngày nghỉ. Nghiêm Túc nói với cô sẽ đi công tác vào ngày 5 tháng 5, tốt nhất cô nên thừa dịp ngày mai được nghỉ sẽ sắp xếp hành lý.

đi hơn nửa tháng, cô đương nhiên phải mang theo nhiều thứ. Đỡ phải đến lúc đó, thiếu này thiếu kia rồi lại phải tiêu tiền vô ích. Bây giờ cô chỉ hận không thể chia một đồng thành 2 nửa, những thứ không cần thiết đều bị cô bỏ qua hết.

Mấy ngày tiếp theo sóng yên biển lặng. Giáo sư Lô bên kia cũng không có động tĩnh gì, càng khiến Phương Châm chắc chắn những lời Lạc Tuấn Huynói. Bằng không, suy đoán theo lẽ thường, mình có quan hệ yêu đương với chủ tịch quảng trường Thâm Lam, giáo sư Lô ít nhiều cũng sẽ quan tâm một chút. Dù không nói thẳng thì cũng sẽ dò hỏi khi bàn chuyện công việc.

Nhưng điện thoại Phương Châm vẫn không vang lên. Ngược lại, có một việc ngoài ý muốn, đó là tiền lương công việc cuối cùng cô làm cho giáo sư Lô lại được gửi đến. cô còn cho rằng đây là miếng bã chó có đi không có về, không ngờ đến ngày một tháng năm lại có tin nhắn thông báo từ ngân hàng.

Phương Châm nhìn tài khoản nhiều hơn chừng một ngàn thì trong lòng nghi ngờ. Giáo sư Lô bị Nghiêm Túc trấn áp sao? Chẳng những đã chuyển cho cô không ít tiền, còn chuyển luôn cho cô cả tiền hoa hồng. Phương Châm cảm thấy như vậy không được tốt lắm, có chút lợi dụng người, nên giả vờ chẳng biết chuyện gì, gọi điện thoại nói chuyện với giáo sư Lô về việc này.

Giọng của giáo sư Lô đầu bên kia rõ ràng nghe hơi lạ, giống như đang tăng bốccô nhưng lại không rõ ràng. Phương Châm nhắc đến chuyện tiền bạc, giáo sư Lô lập tức tỏ vẻ tiền kia là cô nên nhận, bảo cô đừng ngại, còn nói cô đã cố gắng chứ không phải dễ dàng gì mà kiếm được, và cô cũng cần tiền hơn bản thân ông.

Sau khi cúp điện thoại trong lòng Phương Châm trống rỗng, cảm thấy có chút vỡ mộng. Trước đây, hình tượng giáo sư Lô trong lòng cô rất vĩ đại, sau khi nghe lời kể của Lạc Tuấn Huy thì giảm dần, bây giờ vừa thấy biểu hiện này của ông thì càng thất vọng.

Chẳng sợ ông không đem mình "đưa" chomột người tai to mặt lớn nào, nhưng ý muốn lấy lòng này là rất rõ ràng. Bởi vì biết cô có quan hệ với Nghiêm Túc, nên cho cô nhiều hơn mấy trăm đồng tiền làm thân sao?

Phương Châm cũng không ngu. Tuy rằng tiền này cô nhận, nhưng chắc cô sẽ không bán thân. Nếu cô dựa vào danh nghĩa của Nghiêm Túc, rồi nhận lời người khác lung tung ở bên ngoài, thì cô quả thật là một kẻ tiểu nhân hèn hạ.

Sự khó chịu này làm cho ngày nghỉ Quốc Tế Lao Động của Phương Châm trở nên chẳng còn thú vị, điều duy nhất khiến cô vui vẻ chính là chuyện của em trai cuối cùng đã được giải quyết tốt đẹp.

Vụ án đã được xét xử, vì tội gây thương tích cho người khác Phương Pháp bị kết án ba năm, hoãn lại hai năm chấp hành. Kết quả này cực kỳ có lợi, Phương Pháp không phải ngồi tù, còn có thể tiếp tục ra ngoài làm việc. Tuy rằng để lại tiền án có chút không đẹp mắt, nhưng tránh được việc đi tù đối với nhà họ Phương mà nói là một chuyện tốt.

Trải qua lần này, Phương Pháp ấy vậy mà trưởng thành chững chạc hơn rất nhiều, không còn lơ phất phơ như trước kia. Cậu tìm được một người bạn khá thân thiết với cậu trước kia, dưới sự giúp đỡ của người bạn này cậu cũng đã có một công việc ổn định. Bởi vì là người quen, người ta cũng không so đo chuyện cậu đã làm trước đây, chỉ khuyên cậu sau này phải điềm tĩnh hơn, làm một người tốt, đừng tự chuốc lấy phiền phức.

Phương Châm đối với em trai coi như vừa lòng, vết thương ở chân của bố cũng đã lành, trong nhà đã khôi phục lại sự yên bình. Vài lần, mẹ Phương còn gọi điện báo cô về ăn cơm, bố mẹ tôn trọng cô hơn nhiều so với trước đây, em trai cũng không hề hô to gọi nhỏ với cô nữa. Phương Châm đột nhiên cảm thấy cục gạch kia cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất làm nhà họ Phương trở nên hoà thuận hơn trước.

một đêm trước khi đến Hongkong, Nghiêm Túc cố ý gọi điện thoại cho Phương Châm, hỏi cô chuẩn bị đến đâu rồi. Phương Châm nói từng cái một mình đem theo cho Nghiêm Túc nghe, lại nghe tiếng cười không ngừng của Nghiêm Túc: "Mang nhiều như vậy làm gì, không cần mang theo khăn mặt với kem đánh răng làm gì. Em yên tâm, cái gì cần cho em cũng chuẩn bị xong rồi, quần cũng không cần mang nhiều, em cứ đi theo anh là được. Đúng rồi, em có thể chuẩn bị sẵn một ít thuốc. Cơ địa mỗi người khác nhau, những thứ anh chuẩn bị cho em có khi em lại không cần được, nên tập thói quen cho em thì tốt hơn."

Phương Châm nghĩ rằng người đàn ông này lại còn rất cẩn thận, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Vì thế cũng không vội cúp máy, ngồi trên đầu giường trò chuyện với anh câu được câu mất. Nói chuyện một lát, Phương Châm nhớ đến Vương Tử thì hỏi Nghiêm Túc: "Vương Tử gần đây sao rồi? Chắc là đi Mỹ về rồi nhỉ."

"Ừ, đã về từ sớm, nó cứ đòi gặp em. Nhưng gần đây nó đi ra ngoài du lịch, đi khắp thế giới. Chờ sau khi nó về, em ăn với nó bữa cơm đi."

"Nó còn nhỏ như vậy mà đã được đi du lịch khắp thế giới, rõ ràng khiến người khác phải hâm mộ. Ai đưa nó đi vậy, bà nội anh sao?"

"không, là mẹ nó."

Phương Châm thầm mắng mình lỡ lời, không muốn chết tử tế còn nhắc tới Vương Tử làm chi, kết quả lại nói đến chuyện mẹ thằng bé. Cô không biết nên tiếp tục đề tài này thế nào, chỉ có thể hé hàng "Ừm" một tiếng.

Ở đầu kia điện thoại, Nghiêm Túc nói: "Đừng để ý làm gì, mẹ Vương Tử cũng không phải thú dữ gì, em đừng lo lắng."

"Tôi không lo gì cả."

"Vậy em "ừm" cái gì, không nói đề tài này nổi nữa phải không?"

"Tôi cần bản không quen cô ấy, có thể nói gì đây?"

"Được, sau này sẽ giới thiệu cho em làm quen, chắc như vậy là có thể nói chuyện được rồi nhỉ."

Phương Châm chỉ cho rằng Nghiêm Tú đang nói chuyện hoang đường. cô làm gì muốn quen với mẹ Vương Tử, còn ngại các mối quan hệ của bọn họ còn chưa đủ loạn sao?

Để giảm bớt không khí xấu hổ, Phương Châm vội vàng chuyển đề tài, bắt đầu nói tới vụ án của Phương Pháp: "Lần này thật sự nhờ có sự giúp đỡ của anh, giới thiệu luật sư Khúc là người tốt còn rất giỏi. Vụ án này may mà ông ấy nhận mới có thể phán như vậy. Nếu không..."

"Đừng khách sáo, giúp Phương Pháp là việc nên làm." Em rể tương lai của mình, có thể không giúp à?

"Tôi thấy nó lần này cũng đã rút ra bài học, sau này chắc sẽ không gây chuyện nữa. Nó còn tìm việc để làm, không kiếm được quá nhiều nhưng rất ổn định, đã có cải thiện."

"Phương Châm!" Nghiêm Tú đột nhiên chen miệng vào gọi tên Phương Châm.

"Ừm, có chuyện gì?"

"không có gì, chỉ muốn hỏi em định báo đáp anh thế nào."

"Cái này, tiền thuê luật sư tôi sẽ từ từ trả cho anh."

"Ain nói chuyện tiền với em. Đời này anh đây không thiếu nhất chính là tiền, còn cần phải ép em sao?"

"Vậy anh nghĩ tôi còn phải làm thế nào?"

"Sau này có tiền rồi từ từ trả cho anh cũng được, không vội làm gì. Nhưng đêm nay gửi trước chút lãi đi."

Cách một cái điện thoại Phương Châm cũng không sợ anh có những yêu cầu vớ vẩn gì, vì thế hào phóng hỏi: "Được, làm sao?"

"Hôm một cái chúc ngủ ngon đi, lớn tiếng một chút, anh muốn nghe thấy thành ý của em."

Tác giả có lời muốn nói: Bác sĩ Thăm kia cho Phương Châm vay hai mươi vạn chẳng những không kéo được về phía mình mà còn cho Nghiêm Túcmột lý do để "khống chế" Phương Châm. thật là đáng thương, vất vả vì ai bận rộn vì ai, bác sĩ Thăm, oan ức cho anh rồi.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 51: Phá vỡ

Biên tập: Lão F

Phương Châm nhắm mắt ngủ suốt trên chuyến bay đến HongKong.

cô cảm thấy nếu như mình cứ chìm đắm trong giấc ngủ thì sẽ không phải nói chuyện với Nghiêm Túc, cũng không phải lúng túng. Chỗ ngồi trong khoang hạng nhất khá rộng rãi, nằm ngủ một giấc rất thoải mái. cô vốn chỉ đang giả bộ nhắm mắt ngủ, kết quả đến khi máy bay hạ cánh thì cô lại ngủ thật.

Cuối cùng Nghiêm Túc lay cô tỉnh dậy, hơn nữa còn nhắc nhở: "Lau sạch nước miếng đi."

Phương Châm lấy khăn tay ra lau miệng, làm bộ như không thèm để ý đưa khỏi máy bay. Quen biết Nghiêm Túc lâu như vậy cô cũng biết một số điều, đàn ông đều là những tên hèn hạ, nếu thời điểm bọn họ trêu chọc bạn, bạn càng kích động khản trương, bọn họ sẽ càng hứng thú.

Biện pháp tốt nhất là bình tĩnh tự nhiên, không có những phản ứng quá khích, đối phương cũng sẽ hết hứng thú.

Nhưng hiển nhiên Nghiêm Túc ghê gớm hơn so với những người bình thường, khi đang đi bên cạnh cô anh cố tình nghiêm túc nói: "Dáng ngủ của em cũng rất có ý tứ, lại đây cho em xem ảnh chụp này."

"anh dám?"

"Đương nhiên dám, khó gặp được cảnh tượng này tại sao lại có thể không chụp." Phương Châm cảm thấy mình lại thua một lần nữa.

trên đường đến khách sạn, Phương Châm còn đang bận suy nghĩ chuyện chây nước miếng kia. Nghiêm Tú đã chuyển sang nói chuyện công việc với cô: "Ngày mai chính thức đi làm, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt. Khách sạn nơi này có khu suối nước nóng rất nổi tiếng, có cơ hội sẽ dẫn em đi ngâm mình."

Phương Châm hỏi theo bản năng: "Tên khách sạn là gì?"

"Lệ Tinh."

"Lệ Tinh?" Phương Châm lẩm bẩm cái tên này vài lần, đột nhiên nhớ ra cái gì, "Tại đây vài năm trước xảy ra một vụ mưu sát phải không?"

"Đúng, sao thế, em sợ à. không dám ở đây à?"

"không phải, ý tôi không phải vậy, chỉ là nghe nói lúc ấy chuyện này rất âm ỉ ở Hongkong, hình như người bị tình nghi là ông chủ khách sạn. Sau này, khi mở phiên tòa còn xảy ra một vụ đấu súng."

Nghiêm Tú nheo mắt lại, có chút thương thức đánh giá Phương Châm: "Em có vẻ rất thông thạo tin tức. Việc này các diễn đàn lớn trong nước còn không dám đề cập đến, em lại biết rất cặn kẽ."

"Nghe một người bạn tù của tôi kể. Trước đây, có một thời gian cô ấy ở Hongkong, vụ mưu sát ở Lệ Tinh rất chấn động, bởi vì liên lụy đến toàn bộ khách sạn. Vậy sau này, vụ án diễn ra như thế nào, xử sao?"

"Xử, luật sư tìm được chứng cứ, ông chủ khách sạn vô tội được phóng thích. Đương nhiên hung thủ thật sự đã chết."

"Hung thủ đã chết?" Phương Châm đột nhiên có chút hứng thú với vụ án này, "Chết như thế nào?"

"một phát súng vào đầu ngay giữa mi tâm."

"Là cảnh sát bắn à?"

"Là một người bạn của anh bắn."

Ưu thế ngồi tù của Phương Châm lập tức biểu hiện ra, nhanh chóng đánh hơi được điểm mấu chốt: "Vụ án này có ẩn khuất phải không, thật phức tạp nhỉ?"

"Đúng vậy, đặc biệt phức tạp. Chuyện này một hai câu không thể nói hết được, bất quá chủ tịch khách sạn là bạn của anh, lúc ấy tuy rằng hắn bị khởi tố, nhưng sự thật lại chứng minh hắn vô tội. Hung thủ là em trai cùng cha khác mẹ của hắn."

"thì ra là như thế này. Tôi còn nhớ lúc ấy có một nhân chứng tận mắt nhìn thấy, chonên đã có một lần vụ án này được cho là vándã đóng thuyền, không nghĩ đến... Nhớ nhân chứng là nhân viên bộ phận dịch vụ của khách sạn. Ông chủ vô tội được phóng thích, nhân viên này nhất định khó giữ được bát cơm."

"Quả thật cô ta không làm công việc này lâu dài. Nhưng vài năm sau cô ta đã thay đổi thân phận, một lần nữa trở về Lệ Tinh."

"Là thân phận gì?"

"Vợ ông chủ."

Đối mặt với sự khiếp sợ của Phương Châm, Nghiêm Túckhôngnhanhkhôngchậm lại nói thêm một câu: "Hắn là như vậy, các khách

sạn của người bạn này đứng tên cũng bao gồm cả Lệ Tinh, vợ ông chủ chính là người năm đó đã chỉ chứng hẳn Kỷ tiểu thư."

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, Phương Châm cảm thấy trong lòng mình là hàng ngàn con ngựa đang phi nhanh. Nghe đồn trên thế gian này, người có hoàn cảnh lạ thường như cô cũng không phải ít.

Nghĩ nghĩ cô hơi rối rắm: "thì ra còn có thể như vậy. Bạn của anh cũng rất rộng lượng."

"anh còn có một người bạn lớn tuổi nữa là lão Phương. Chính là người đã nỡ sủng anh vừa nhắc tới lúc này, vợ của ông ta thật là vị hôn thê của con ông ta, sau này không biết thế nào, hai người bọn họ lại đến với nhau."

"Quả thực cầm thú. Sao anh lại có thể kết bạn với loại người như vậy?"

"Bạn của anh đều là người tốt, rất nghĩa khí, mẫu chốt là bề ngoài ai cũng đẹp."

"Bên ngoài là vàng ngọc, bên trong lại thối rữa, ngay cả phụ nữ của con mình cũng giành lấy."

"Con của ông ta là gay, vốn không thể ở cùng một chỗ với cô gái kia. cô gái kia lại mượn con trai ông ta làm cầu nối để có cơ hội tiếp cận ông ta, cuộc hôn nhân này nếu nói là do bạn anh giành được, chi bằng nói là do vợ ông ta chủ động dâng tới cửa."

Phương Châm nghiêm túc nhìn chăm chăm khuôn mặt Nghiêm Túc, quan sát chừng hai phút, cuối cùng mới kết luận: "Quả nhiên vật hợp theo loài."

"Cái này gọi là anh hùng tiếm anh hùng."

"cô gái kia làm như vậy để kết hôn với ông ta, không sợ sau này cô ấy gặp được người tốt hơn lại lấy ông ta làm bàn đạp à?"

"Con cũng đã sinh hai đứa, còn lo lắng chuyện này làm gì. Huống chi cô gái kia năm đó tiếp cận ông ta cũng không phải là vì tiền, cô ấy vẫn cho là bạn của anh đã hại chết cha mẹ cô ấy, cho nên mới trở về báo thù. Nhưng sau này đã chứng thực, tất cả chỉ là một sự cố."

Phương Châm căn bản còn đang ôm tâm tình bát quái nghe Nghiêm Túc kể chuyện này. Nhưng anh vờ như lời này trong lòng Phương Châm như là bị thứ gì đó đâm nhem một cái, lập tức phản ứng lại: "Hôm nay là anh cố ý nói với tôi hai chuyện này phải không?"

"không tính là cố ý. Chỉ là vừa lúc nhắc tới Lê Tinh, thì thuận tiện nói một chút."

"anh nói những lời này mục đích làm gì?"

"Nghĩ rằng nói cho em biết, trên đời này giữa hai người có cừ hận, cũng có thể tới với nhau. Thời gian có thể chứng minh tất cả, bạn anh có thể, chúng ta cũng có thể."

Phương Châm trầm mặc không nói, tất nhiên cô cũng phải thừa nhận rằng quen Nghiêm Túc lâu như vậy, nhân phẩm Nghiêm Túc quả thật không tệ. Ít nhất tại phương diện nhân phẩm không có vấn đề gì, làm bạn với anh cũng có thể được. Nhưng mà, con người anh trên thương trường Phương Châm chưa từng nhìn thấy, cho nên không thể khẳng định vụ Thế Hoa thu mua năm đó không có điểm mờ ám.

Đáng tiếc La Thế đã chết, chuyện của năm đó đều là bí mật, cuối cùng không còn gì để đối chứng. Sau đó cô lại nghĩ, nếu La Thế không chết, cô và Nghiêm Túc càng không có khả năng gặp nhau. Bọn họ vốn là một trời, một đất tách rời mà tồn tại, bởi vì La Thế mới ngẫu nhiên quen biết. Trận hoả hoạn 5 năm trước đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều

người, Phương Châm cảm thấy chính mình cũng bị cuốn sâu vào vòng xoáy vận mệnh.

Nghiêm Túc thấy bộ dạng an tĩnh của cô chỉ nghĩ rằng cô lại đang rối rắm. Anh cười bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Anh cảm thấy cái chết năm đó của La Thế có thể có tình khác. Năm đó khi nhận thi thể, em có đi không?"

"Đi. Nhưng đã bị thiêu rụi, không phân biệt ra được gì."

"Thế cảnh sát làm sao xác định được người chết là La Thế?"

"Cảnh sát tìm thấy trên thi thể có một nơi da không bị cháy, làm kiểm tra DNA. Đó là da trên đùi anh ấy, chắc là có vật gì đó rơi xuống đã để lên phía trên, cho nên mới bảo vệ được chỗ da đó." Phương Châm nghĩ nghĩ lại hỏi, "Sao vậy, anh hoài nghi người chết không phải La Thế à?"

"Không hoài nghi, chỉ muốn xác nhận một chút."

Nghiêm Túc vừa dứt lời, xe đã dừng lại trước cổng lớn khách sạn Lệ Tinh. Khách sạn này vài năm nay phát triển tương đối tốt, năm ngoái vừa mới đổi mới hoàn toàn mặt tiền, nội thất cũng được trang hoàng hết lại một lần, càng có khí khái hơn so với trước kia. Mỗi ngày khách khứa ra vào không ít, tựa như chưa bao giờ bị vụ án mưu sát ảnh hưởng. Nhưng năm xảy ra vụ mưu sát ấy tầng lầu kia cũng đã được sửa làm văn phòng, không hề dùng làm phòng cho khách thuê.

Sau khi xuống xe, Phương Châm muốn vòng ra sau xe lấy hành lý, Nghiêm Túc đã ôm lấy hông cô, kéo cô đi vào trong: "Cái đó sẽ có người tới lấy, đã đến đây còn tự mình lấy hành lý, thì sao xứng đáng với giá phòng cao."

Đi qua đại sảnh ở lầu một, Phương Châm cảm thấy chắc mình phải sáng như bóng đèn ba ngàn watt, nếu không, sao dường như mọi người đều nhìn về phía cô?

Quản lý khách sạn đã chờ ở chỗ đó từ sớm, vừa thấy Nghiêm Túc đi vào lập tức nhiệt tình chào đón, phía sau còn dẫn theo một số nhân viên nghiệp vụ khác, tựa như bao vây bọn họ.

Bị bọn họ bao vây như vậy thật khiến Phương Châm cảm thấy không tự nhiên, càng không tự nhiên là tay Nghiêm Túc vẫn khoát lên vai cô, hoàn toàn không có ý định buông ra.

Cô không tự chủ uốn éo thân mình, tránh khỏi cái tay kia. Cô khẽ nhúc nhích như vậy Nghiêm Túc liền biết cô đang xấu hổ, vì thế anh gật đầu cười với quản lý nói: "Ông cứ bận việc của mình đi, tôi tự lên phòng được."

Quản lý nhìn đám người phía sau, cũng thấy được làm người ta khá chói mắt, vì thế bảo bọn họ chờ ở một bên. Dù sao những người này là đặc biệt phục vụ Nghiêm Túc trong thời gian ở đây, các công việc đều khác không liên quan đến bọn họ.

Đương nhiên bản thân ông quản lý không đi, vẫn kiên trì muốn đưa hai vị khách quý lên lầu. Nghiêm Túc cũng không so đo với ông ta, trực tiếp mang theo Phương Châm đến thang máy. Quản lý một đường đưa bọn họ đến tầng cao nhất, vừa bước ra khỏi cửa thang máy Nghiêm Túc đã xuống lệnh đuổi khách: "Được rồi, đưa đến nơi này đi, còn lại tôi tự biết định hư thế nào."

"Phải phải, căn phòng vẫn như ban đầu, mật mã vẫn không đổi. Từ lúc ngài rời đi cũng không có người nào khác vào ở."

Phương Châm bị vị quản lý chân chó này làm cho không thoải mái, bất đắc dĩ giật nhẹ khóe miệng. Đầu năm nay thật đúng là chữ "Tiền" ập đến, chỉ cần có tiền đừng nói là người giúp việc, làm một con cún cũng được.

Sau khi Nghiêm Túc đuổi vị quản lý kia đi, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt của Phương Châm, không khỏi mỉm cười: "Em không thích ông ta thì sau này không cho ông ta xuất hiện nữa là được."

"Tùy anh, người ta là vì công việc, nhiệt tình phục vụ cũng là nên làm. Bản thân tôi cũng không cười với mọi người mỗi ngày."

"Mỹ nữ tươi cười cảnh đẹp ý vui, những người khác liền..."

"Những người khác cười rộ lên vẫn xinh đẹp hơn khi không cười." Phương Châm ngẩng đầu lên cho Nghiêm Túc một nụ cười, sau đó lễ phép hỏi, "Xin hỏi, ngài có thể bỏ tay ngài ra khỏi người tôi không?"

"Nếu anh nói không thì sao?"

"Đừng quên ba điều kiện của chúng ta."

"Thế này gọi là phong độ lịch lãm, không phải chiếm tiện nghi."

Tuý nói như thế, nhưng Nghiêm Túc vẫn khế cười bỏ tay ra, dẫn Phương Châm đi về phía trước: "Phòng của em bên cạnh phòng anh, lát nữa anh đưa mật mã cho em."

Phương Châm đang định nói không cần phòng quá tốt, cho một phòng tiêu chuẩn là được, kết quả lời còn chưa nói đã thấy một nam một nữ đi ra từ lối rẽ, người đàn ông ôm eo người phụ nữ, dừng lại trước một căn phòng ở cuối hành lang, sau đó mở cửa ôm sát nhau đi vào.

Phương Châm vừa nhìn thấy cảnh này thì sửng sốt một chút, lập tức díchậm lại.

Nghiêm Túc cũng dừng bước lại, hỏi Phương Châm: "Sao thế, thấy người quen à?"

"Ừm, người đàn ông vừa mới đi vào kia có chút quen quen?"

Vừa rồi Nghiêm Túc cũng nhìn thấy hai người kia, vừa nhìn đã biết quan hệ không tầm thường. Phương Châm biết người đàn ông kia nằm ngoài dự liệu của anh.

"Ai vậy, là bạn em sao?"

"không phải, hình như trước đó từng là khách hàng ở Thâm Lam."

Nghiêm Túc tới trước cửa phòng Phương Châm, đang chuẩn bị ấn mật mã, nghe cô nói như thế dừng tay lại: "Khách hàng ở Thâm Lam?"

"Ừm. Có một ngày người này đánh rơi một chiếc cặp da, đến chỗ chúng tôi nhận lại. Tôi còn nhớ rõ họ Hứa."

"Em và người đàn ông đó trước đây không quen?"

"Cũng không phải. Tôi cảm thấy người này nhìn rất quen, như đã gặp qua ở đâu trước đây. Lúc ấy tôi cũng hỏi anh ta, nhưng anh ta nói không quen tôi. Tôi nghĩ là do tôi nhận nhầm người."

Nghiêm Túc nhanh chóng ấn một chuỗi số trên bảng điện tử trước cửa, sau đó kéo Phương Châm vào cửa: "Nếu không biết thì không cần phải để ý, người khác tới khách sạn thuê phòng không liên quan đến chúng ta, đó là quyền của người ta."

"Nhưng tôi biết người phụ nữ kia."

Nghiêm Túc không khỏi cười: "Chuyện gì xảy ra vậy, hôm nay lại gặp phải người quen. Cô gái này cũng là người của Thâm Lam? Chẳng lẽ là nhân viên của công ty?"

"không phải." Phương Châm có chút khó mở miệng. Lần trước, khi cô quét chứng minh thư của họ Hứa kia, cũng có nhìn qua năm sinh của anh ta, khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng còn người phụ nữ kia....

"Sao vậy, cứ ấp a ấp úng, quan hệ của em với cô giáo kia có vẻ không tầm thường?"

"không phải. Đó là giáo sư Vưu của chúng tôi."

"Là giảng viên đại học của em?"

"không, cô ấy không dạy tôi. Nhưng chồng cô ấy là thầy của tôi. cô ấy là vợ của giáo sư Lô."

Nghien như thế Nghiêm Tú không khỏi nheo mắt: "Chuyện này nghe có chút thú vị. Giáo sư Lô kia của em nghe có vẻ đã lớn tuổi, nhưng cô giáo đó nhìn qua còn khá trẻ, khoảng hơn ba mươi."

"Giáo sư Vưu năm nay hơn bốn mươi. Nhưng bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua rất trẻ tuổi."

"Còn người đàn ông đó bao nhiêu tuổi?"

"Hình như khoảng hơn ba mươi."

Nghiem Tú lập tức vui vẻ: "Ba người này thật có ý tứ, sáu mươi tuổi lấy người 40 tuổi, kết quả tâm tư người 40 tuổi không chịu ngồi yên, lại đi tìm người 30 tuổi." Tình huống hỗn loạn như vậy không khỏi làm Nghiêm Tú nghĩ tới cha mẹ của mình, quả nhiên trên đời này vĩnh viễn không thiếu chuyện traigái làm loạn.

Phương Châm nghe đánh giá như vậy, mặt nóng lên một chút. Tốt xấu gì cũng là vợ của thầy mình, không nghĩ đến lại bị bắt gặp trong tình huống này. cô đột nhiên có chút hối hận, không nên lạnh lùng lạnh miêng nói với Nghiêm Tú chuyện này. Nếu anh đem chuyện này nói ra ngoài...

Nghiêm Túc như là nhìn thấu tâm tư của cô, chủ động an ủi: "Em yên tâm, anh đây không thích nhiều chuyện. Chuyện em kể với anh trong căn phòng này, ra khỏi cửa anh sẽ quên hết."

Phương Châm lúng túng sờ sờ hai má, cũng tạm thời ném chuyện này ra sau đầu, chuyển sang đánh giá cách bố trí của căn phòng.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của cô, loại nhà giàu như Nghiêm Túc này chưa bao giờ coi trọng tiền bạc, cô chỉ làm một phiên dịch nhỏ hời hợt theo thói quen mà cũng được sắp xếp cho một căn phòng cao cấp như vậy, quả thực rất lãng phí.

"Căn phòng kia cao cấp quá, có thể đổi một căn phòng khác không."

"Làm một này cơ bản đều như vậy, đổi một khác cũng giống vậy thôi."

"Vậy cho tôi một căn phòng lầu dưới là được." Thuận tiện còn có thể cách xa anh một chút.

Nhưng Nghiêm Túc nào sẽ cho cô như nguyện: "Như vậy cách xa quá, có chuyện gì thì không tiện để anh gặp em."

"Gọi điện thoại là đến, cũng không xa bao nhiêu."

"Phương Châm, em phải tuân thủ điều kiện."

Phương Châm sửng sốt, sao lại thành cô phải tuân thủ điều kiện. rõ ràng lúc trước người ra điều kiện là cô, người nên tuân thủ phải là Nghiêm Túc mới đúng.

"Là chính em yêu cầu, muốn anh sắp xếp cho em một phòng riêng. Bây giờ, thuê phòng cho em em lại không hài lòng, em rất khó hầu hạ. Nếu không thì đổi phòng của anh sang cho em?"

"Ý tôi không phải vậy. Tôi chỉ cảm thấy căn phòng này quá đắt, tôi ở thì chỉ cần chút tiện nghi thôi là được."

"Em không cần bận tâm về chuyện phòng mắc. Nếu đã đặt cho em thì em cứ ở đây, khi tính tiền sẽ không trừ lương của em, em không cần phải lo lắng chuyện này."

Được rồi, Phương Châm không còn lời nào để nói. Nghiêm Túc không làm trái với ước định, cô cũng khó mà nhiều lời. Dù sao đối phương là ông chủ, những vấn đề không nguyên tắc vẫn nên nghe theo anh.

Thấy Phương Châm không rảnh chuyện thuê phòng nữa, Nghiêm Túc tỏ vẻ rất hài lòng. Anh cầm lấy giấy ghi chú trên bàn, tiện tay viết ra một chuỗi con số: "Đây là mật mã phòng, đừng nói cho người khác. Nếu em không cẩn thận mà quên mất thì đến quầy lễ tân, lấy chứng minh nhân dân đưa cho họ, sẽ có người kiểm tra cho em. Anh ở phòng bên cạnh, có chuyện gì cần cứ gọi anh. Trong phòng có điện thoại nội bộ em có thể gọi trực tiếp đến phòng anh, số anh cũng đã viết ra đây."

Phương Châm nhận lấy tờ giấy kia, nhìn chữ viết xinh đẹp bên trên, lại nhìn nhìn Nghiêm Túc, rốt cuộc nở một nụ cười thản nhiên.

Nghiêm Túc nghiêm chỉnh tuân thủ điều kiện, không ở trong phòng Phương Châm quá lâu, sau khi dặn dò một vài chuyện thì xoay người ra ngoài. Nhưng anh cũng không trở về phòng mình, mà đi đến văn phòng đã được khách sạn chuẩn bị riêng cho anh, bắt đầu làm việc.

Anh nói với Phương Châm ngày mai chính thức đi làm, nhưng chẳng qua là đối với Phương Châm. Trên thực tế lần này đi công tác, các nhân viên khác bao gồm cả anh, một ngày nghỉ ngơi cũng không có, ai nấy đều bận rộn cho phần việc của mình.

Phương Châm là trường hợp đặc biệt. Mang cô đến vốn là vì ý muốn cá nhân, cho nên không nhất thiết phải gây khó dễ làm cô mệt mỏi.

Nghiêm Túc đirời, Phương Châm bắt đầu thu dọn đồ đạc, hành lý củacôdo nhân viên đưa đến,cônhận lấy cảm ơn rồi đóng cửa lại, treo hết quần áo vừa mang đến lên, lại lấy dép lê ra thay, thậm chí còn lấy chén ra pha cho mìnhmộttách trà hoa thơm ngon. Sau khi bận rộn xong xuôi,côbưng tách trà ra ngoài ban công, nhìn hoa viên khách sạn ở phía dưới đến gần người.

côthậtsựkhôngbiết nên làm gì. Lần này đến đây với Nghiêm Túc,thậtracôcảm thấy có chútkhôngổn. Nếukhôngphải là vì còn nợ Thẩm Khiên hai mươi vạn, tiền lương làm việc cho Nghiêm Túc có cao hơn nữacôcũngkhônglàm. Nhưng đến hôm nay, tình thế cấp bách,côcũngđãsớm tự an ủi mình, thay vì trả tiền cho tất cả mọi ngườikhôngbằng tập trung trả chomộtngười trước.Chỉ làcôcũng có chút lo lắng, càng như vậy,cônợ Nghiêm Túc sẽ càng ngày càng nhiều.

Nếu gạt chuyện này quामộtbênkhôngđề cập tới, công việc củacôlà Nghiêm Túc cho, chỗ ởhiệntại cũng là phòng của Nghiêm Túc. Và điều làm lòngcôbất an nhất chính là chuyện Nghiêm Túcnoíphải bỏđimộtquả thận.

Đây chính là bỏ ra bao nhiêu tiền cũngkhôngbù lại được. Đêm hôm đó, sở dĩcôphóng túng cùng Nghiêm Túc làm chuyện đó, tất nhiên yếu tố có tình cảm mờ nhạt làmộtmặt, nhưng nhiều hơn vẫn là áy náy.

Người đàn ông này chocôquá nhiều, màcôthìcái gì cũng chokhôngđược. Chẳng nhữngkhôngthể đáp trả, mà lại cònkhôngngừng nhận lấy thứ mà đối phương trao cho, cảm xúc của Phương Châm nhất thời suy sụp,khôngkiềm chế được cảm giác tự trách trong lòng.

côưỡng hai hộp trà rồi xoay người trở về phòng, mở máy tính lên mạng tra tư liệu.cômuốn tìmmộtchút về việc người trưởng thành mấtđimộtquả thận sẽ bị ảnh hưởng gì, nếu mà ảnh hưởng đến năng lực kia của Nghiêm Túc,côên làm thế nào bây giờ?

Thâm Lam lớn như vậy, nếu Nghiêm Túckhôngcó thêm đứa con nào, vậy tất cả gánh nặng sau này đều đặt hếttrênngười Vương Tử.

cônhanh chóng xem qua các trang web, tất cả đều lànóivề vấn đề chỉ cómộtthận. Cómột số người tự đăng bài trên mạng, cũng có bác sĩ chuyên nghiệp đăng bài. Sau khi Phương Châm tìm kiếm hơn nửa tiếng, trong lòng có một chút khái niệm cơ bản.

Phần lớn ý kiến trên mạng đều nói rằng một quả thận cũng đủ để duy trì cuộc sống của một người bình thường, sẽ không ảnh hưởng gì lớn đến cơ thể. Mặt khác, ở phương diện năng lực kia cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Hay nói cách khác, tuy rằng Nghiêm Túck bị cắt bỏ một quả thận, nhưng anh cũng không khác gì so với người bình thường.

Hơn nữa theo kinh nghiệm của Phương Châm, khi bọn họ làm chuyện kia, năng lực của Nghiêm Túck làm sao giống như có vấn đề, căn bản là do thiên phú bẩm sinh thể hiện quá tốt, hại tay công ngày hôm sau có chút đau mỏi.

Nghĩ đến đây, mặt Phương Châm đỏ bừng, "Ba" một tiếng khép máy tính lại. Mỗi lần nghĩ đến hình ảnh ấy, lại làm cảm xúc của cô phập phồng khó kiềm chế, giống như có qua bao lâu, ký ức và cảm giác buổi tối hôm đó đều không hề mất đi một phần nào, rõ ràng như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Phương Châm đau khổ nhúu nhúu mày, cầm lấy cái chén đổ hơn phân nửa nước trong chén vào bụng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Trong thời gian nửa ngày tiếp theo cô luôn luôn ở trong phòng không đi ra ngoài. Rất nhanh đã đến buổi trưa, cô vốn muốn ra ngoài tìm nhà hàng ăn cơm, kết quả còn chưa nghĩ kỹ là sẽ đi đâu đã có phục vụ đưa cơm tới cửa. Nhân viên đến đưa cơm còn đưa cho Phương Châm một lá thư, sau khi người đó đi khỏi, Phương Châm chưa ăn ngay mà mở lá thư ra xem trước.

Trong bì thư làm một tờ giấy ghi chú, trên mặt giấy là chữ viết có vẻ qua loa của Nghiêm Túc: cơm trưa em ăn trước đi, bữa tối em chờ anh.

Nhìn qua chữ được viết khá vội vàng, như làm một người đang bận trăm công nghìn việc lại rút ra chút thời gian, dùng tốc độ nhanh nhất để viết.

Trong lòng Phương Châm nhìn tờ giấy này liền hiểu được rằng, Nghiêm Túc nhất định đang bận làm việc. Người này là như vậy, nghe những đồng nghiệp kia của cô nói, chủ tịch Nghiêm làm việc như muốn lấy mạng, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng là chuyện thường xuyên xảy ra. Thâm Lam có thể có được ngày hôm nay một phần là do sự nâng đỡ của tập đoàn Nghiêm thị, nhưng chủ yếu vẫn là do chủ tịch Nghiêm Túc bỏ công bỏ sức.

Nghĩ đến đây Phương Châm không khỏi có chút cảm động, chủ tịch trăm công nghìn việc lại cho cô nghỉ một ngày, rõ ràng bản thân mình bận đến mức chỉ có thời gian để ăn sandwich, lại nhớ gọi cơm giao tận nơi cho cô.

Người đàn ông như vậy quả thực làm người khác khó mà cự tuyệt, Phương Châm cảm thấy mình thật sự sắp chìm đắm rồi. Từ nhỏ đến lớn dù là cha mẹ, cũng không quan tâm cô như vậy. Cảm giác được ai đó nâng niu trên tay như châu báu, đã rất lâu Phương Châm không được cảm nhận. Có lẽ những câu chuyện của bạn bè của Nghiêm Túc cũng không phải ngẫu nhiên, trên đời này thật sự có chuyện tình cảm như vậy tồn tại, hơn nữa lại diễn ra ngay ở bản thân mình.

Vì thế trong suốt buổi chiều, sự cảm động này tràn ngập trong lòng Phương Châm, trong lòng trong tâm trí cô đều là Nghiêm Túc. Đến buổi tối, đại khái khoảng năm giờ, Nghiêm Túc quả nhiên đúng hẹn, tới gõ cửa phòng cô.

Phương Châm thấy ý cười trên mặt đối phương rất nhu hòa, ngọt ngào gấp ba lần so với bình thường. Trên người cô mặc một bộ váy liền áo màu hồng

nhạt, kiểu dáng đơn giản trang nhã lại nhưng lại non nớt mềm mại, làm chocôxinh đẹp thêm ba phần.

Cứ như vậy mười lăm phút trôi qua, trong lòng Nghiêm Túc quả thực áp chế không được xúc động đang dâng lên trong lòng, muốn đưa tay kéo Phương Châm vào lòng, hôn cô một cái thật sâu.

Có trời mới biết cả ngày hôm nay anh nhớ cô biết bao nhiêu.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch hôm nay chúng ta sẽ nói về vụ án mưu sát ở khách sạn Lệ Tinh.

Phương Châm: Vụ án này có ảnh hưởng phải không, thật phức tạp nhỉ?

Nghiêm Túc: Đúng, đặc biệt phức tạp, chi tiết nội dung xin vui lòng đọc "Run sợ" của dì Tô.

Phương Châm:...

["Run sợ" là một truyện khác của Tô Lưu]

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 52: Xấu hổ

Biên tập: Lão F

Kỳ thật Phương Châm cũng có chút nhớ Nghiêm Túc.

một khi tình cảm bắt đầu mọc rễ trong trái tim, thì nó sẽ giống như một mầm non trong ngày xuân, sinh trưởng lớn lên mà không bị kiềm hãm. Phương Châm cứ dặn bản thân không được yêu Nghiêm Túc, nhưng tâm trí cô lại không tự chủ được nhớ tới anh. Cảm một ngày hôm nay, cô dường như chẳng làm gì cả, chỉ làm duy nhất một việc nhỏ bé: nhớ Nghiêm Túc.

Cho nên khi Nghiêm Túc xuất hiện trước mặt cô, nói muốn dắt cô đi ăn cơm thì Phương Châm đã nhanh chóng đồng ý mà không chút suy nghĩ. cô thậm chí quên mất bây giờ mới năm giờ, khác hẳn với giờ ăn tối bình thường của Nghiêm Túc.

Lúc đi ra khỏi phòng, Phương Châm theo bản năng nhìn vài lần về phía cuối hành lang, xem thử có thấy giáo sư Vưu và Hứa Minh Lượng không. Nhưng thẳng đến khi cửa thang máy mở ra, trên hành lang cũng không xuất hiện một bóng người nào cả. Phương Châm hơi tiếc nướidivào thang máy với Nghiêm Túc, im lặng nhìn hình ảnh phản chiếu trên cánh cửa kim loại trước mặt.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không gian tương đối nhỏ hẹp, Nghiêm Túc đứng ở đó kề sát vào người Phương Châm, ánh mắt rơi trên thân thể thẳng tắp của Phương Châm, trông anh như một cây thông cao lớn.

Phương Châm có thể dễ dàng ngửi được mùi hương trên người đối phương, hương vị nhàn nhạt rất đàn ông, không phải loại mùi hương ngọt ngào như mùi nước hoa của phái nữ. Nhìn hình ảnh phản chiếu mở hồ trên cửa thang máy, hình như Nghiêm Tú đang nhìn cô, mà cô cũng đang nhìn đối phương.

Không biết tại sao, Phương Châm cảm thấy bầu không khí có chút mập mờ, tim đập nhanh một cách mất kiểm soát.

Cô đang suy nghĩ có nên đứng sang bên cạnh một chút không, kết quả chân còn chưa cất bước, một bàn tay ấm áp đã duỗi tới, nắm chặt lấy tay phải của cô.

Chính là tay của Nghiêm Tú, một bàn tay đàn ông khớp xương rõ ràng, còn có vài vết chai mỏng. Tay của anh rất lớn, ngón tay thon dài có lực, khi nắm chặt lấy tay cô làm cho Phương Châm có cảm giác mạnh mẽ và khí phách, giống như đang truyền cho cô một cái gì đó.

Lập tức, trái tim Phương Châm đập rộn ràng, cổ họng như bị siết chặt, cô khó khăn nuốt nước miếng, không thốt ra được chữ nào.

Khi cô đang xấu hổ đỏ mặt, cửa thang máy mở ra, Nghiêm Tú tự nhiên kéo tay cô đi ra ngoài, xuyên qua một đại sảnh trống rỗng, lại kéo cô lên một chiếc cầu thang tám bậc, cuối cùng dừng lại trước một cửa kính lớn.

Xuyên qua cửa thủy tinh, Phương Châm nhìn thấy bên trong là khu bể bơi trong nhà, không có ai cả. Phương Châm rùng mình, theo bản năng muốn xoay người rời đi. Nhưng lại bị Nghiêm Tú nắm tay giữ lại, dễ dàng kéo cô trở về.

"Đừng đi, bơi với anh một lát đã." nói xong, anh đẩy cửa bể bơi, "Vừa lúc bây giờ cũng không có người khác."

Trong nháy mắt, toàn bộ máu trên người Phương Châm vọt hết lên đỉnh đầu, cô cảm thấy sắc mặt mình bây giờ nhất định rất đáng sợ, tình trạng căng cứng của cơ mặt đã đạt đến cực hạn. Cô khó khăn mở miệng, lẩm bẩm nửa ngày mới thốt ra được một câu hoàn chỉnh: "Tôi... không mang đồ bơi."

"không sao, anh có thể cho người đưa đến, dù sao anh cũng không mang."

Phương Châm vẫn nhìn nhó dích dậm về phía trước vài bước: "mặt mình nhanh bơi đi, tôi không thích bơi."

"Em là vịt cạn [không biết bơi] à?"

"không phải." Lời này vừa nói ra, Phương Châm đã hận không thể cắn rớt lưỡi mình, sao lại phải thành thật như thế, nếu nói không biết bơi thì đã tốt rồi.

Kết quả câu nói tiếp theo của Nghiêm Túc lập tức làm cho cô cảm thấy mình thuộc dạng không thành thật rồi.

"Nếu đã đến đây thì cứ xuống nước bơi một lát coi như vận động cơ thể đi. anh vốn nghĩ nếu em không biết bơi, anh cũng có thể dạy em." Lúc nói lời này, đôi mắt kia quét từ đầu đến chân cả người Phương Châm, giống như một cái máy chụp X-quang, xuyên qua chiếc váy màu hồng nhạt của Phương Châm nhìn thấu bên trong.

Ánh mắt này tuy rằng trắng trợn nhưng lại không có ý đồ xấu, Phương Châm cắn cắn môi, xuất bùa hộ mệnh của mình ra: "anh đã quên ước định của chúng ta."

"không, anh không quên."

"Nhưng anh đã đáp ứng sẽ không chiếm tiện nghi của tôi."

"anh không chiếm tiện nghi của em." Về mặt Nghiêm Túc đương nhiên, "anh chỉ rủ em đi bơi cùng. Bơi lội là môn vận động toàn thân đứng đầu

trong tất cả, rất tốt cho thân thể. anh đây chỉ quan tâm cho sức khỏe của em thôi."

rõ là nguy hiểm. Phương Châm trợn mắt nói: "anh còn đáp ứng, tôi được tự do trong thời gian tan tằm. Hôm nay tôi lại không đi làm, bây giờ là lúc tôi được tự do, tôi có thể lập tức đi khỏi đây."

"Nhưng em đã đồng ý đi ăn tối với anh."

"Nhưng bây giờ chúng ta lại đang ở bể bơi."

"Năm nay có ai quy định không được ăn tối ở bể bơi à?" Vẻ mặt Nghiêm Túc cười đến hư hỏng, lấy di động ra gọi cho quản lý nhà hàng, sau khi gọi một loạt món ăn gì đó, anh nói, "Đúng bảy giờ tối mang đến bể bơi trong nhà tầng 13."

Sau đó anh cúp điện thoại, tặng cho Phương Châm một nụ cười thỏa mãn, rồi nhanh chóng đi cởi áo sơ mi. Phương Châm không nghĩ rằng thật sự đi đến, sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, xoay người một cái như muốn bỏ chạy. Kết quả động tác xoay người hơi mạnh, mắt cá chân vặn vẹo, thân mình còn nhanh chóng bị lung lay. Bên thành bể bơi cũng không có tay vịn hay một cái linh tinh gì đó để níu lấy, cho nên sau khi cô vật lộn mấy giây, trọng tâm không ổn định, "bùm" một tiếng trực tiếp rơi xuống bể bơi, mặt nước xao động mạnh.

một khắc rơi xuống nước kia trong lòng Phương Châm không phải nghĩ làm sao trèo lên, mà là đang nghĩ: thật là quá xấu hổ.

Lời này vừa xuất hiện trong lòng, Nghiêm Túc ở bên bờ đã cởi xong quần áo nhảy xuống, bơi hai ba cái đến bên người cô, hai tay đặt bên hông cô kéo cả người cô lên, trực tiếp nâng nửa người trên của cô lên khỏi mặt nước.

Khi rơi xuống, Phương Châm bị sặc uống liên tiếp mấy ngụm nước, khi bắt đầu hô hấp được thì ho khan không dứt. Nghiêm Túc cũng không vội

đưa cô lên bờ, cứ ôm chặt lấy eo cô như vậy, kéo sát vào trong lòng anh, để cô cho xong.

Trong lòng anh nghĩ, đây quả thực là chuyện vui ngoài ý muốn, so với việc lừa Phương Châm xuống nước còn có hiệu quả hơn nhiều. Cơ thể ấm áp của Phương Châm dán lên da thịt anh, chỉ cách một lớp vải. So với lần náo loạn ở nhà trước kia, cảnh tượng ngày hôm nay càng làm cho người ta máu huyết sôi sục hơn.

Trong nháy mắt, bộ phận ở nửa người dưới của Nghiêm Túc dường như dựng đứng lên. Ham muốn tự nhiên của một người đàn ông đang dần chiếm thể thượng phong trong cơ thể anh, chi phối cả suy nghĩ lẫn lý trí. Anh tự nhiên kề sát môi Phương Châm, ôm hôn cô một cách nhiệt tình.

Phương Châm cũng không phản kháng, thậm chí còn phối hợp nhiều phần, vài lần lại thành chiếm thể thượng phong, từ bị động biến thành chủ động. Khi Nghiêm Túc hôn cô thì trong lòng anh suy nghĩ. Người ta nói phụ nữ 30 như sói, lời này một chút cũng không sai. Đừng nhìn bộ dạng Phương Châm non nớt, tuổi cũng đã gần 30, vừa đúng thời điểm.

Đương nhiên ngoài trừ nghĩ đến chuyện này anh còn ý thức được một vấn đề khác. Phương Châm có tình cảm với anh. Từ việc cô mãnh liệt hôn đáp trả mình, có thể cảm giác được rằng, cô đang hôn anh rất nhập tâm. Lấy tính cách của Phương Châm mà nói, nếu không phải thích anh, thì làm gì có chuyện cô trực tiếp chủ động. Ngay cả việc bị động chấp nhận một nụ hôn đã làm cho cô không vui, cơ thể nhất định sẽ vô thức cứng nhắc.

Nhưng cô gái anh đang ôm trong ngực bây giờ lại mềm mại không xương kiêu diễm khác thường, quả thật cô như khơi dậy ngọn lửa đã bị anh đè nén trong thời gian qua.

Cảm giác này làm anh thần hồn điên đảo, vừa không nghĩ kháng cự cũng không muốn ngăn cản. Nhất thời anh cũng quên mất mình đang ở đâu, chỉ

cảm thấy lửa nóng đốt toàn thân đến phát đau, nhu cầu cấp bách cần được giải quyết.

anhvừa ôm hôn Phương Châm vừa bơi đến bên thành bể bơi, cuối cùng ấn cả người Phương Châmtrênthành bể. Tayanhđưa ra sau, mơn trớn hông Phương Châm, vén làn váy dán sáttrênđùi cô lên, trực tiếp duỗi tayđivào.

Phương Châmkhôngkhỏi "ừm"mộttiếng, nửa người dưới vô thức căng thẳng, bàn tay đưa ra muốn đánh tay Nghiêm Túc. Nhưng bàn taycôlắc lư lung tung vài cái trong nước sau đóthìrút về, đơn giản dùng sức ôm chặt tấm lưng trần của Nghiêm Túc, dán cơ thể vào người đối phương.

côcũng muốn Nghiêm Túc. Đây chính làsựkhát khao của cơ thểcô, mà giờ phút nàycôcũngkhôngnghĩsẽcự tuyệt, thậm chí còn hi vọng giờ khắc này đến sớm chút.côđãhoàn toàn bị tình dục khống chế, ý loạn tình mê đến nỗikhôngbiết mìnhđangở trong tình cảnh nào.

Nghiêm Túc nhận được tín hiệu mãnh liệt của đối phương, tự nhiênkhôngchùn bước, tayanhđùngmộtchút lực, chuẩn bị kéo phòng ngự cuối cùng của Phương Châm xuống, chột bên tai truyền tớimộtthanhâmnon nót: "Chị Phương, sao chị cũng ở đây?"

Cơ thể hai người trong bể bơi đồng thời cứng đờ, Phương Châm sợ tới mức muốn hét lên. Nghiêm Túcthìlại trầm mắng trong lòng: tên khốn kiếp nào mang Vương Tử đến đây làm hỏng chuyện tốt củaanh.

Tuy trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng Nghiêm Túc vẫn bình tĩnh thong dong như trước.anhbông môi Phương Châm ra, quay đầu nhìn về phía cửa. Chỉ thấy Vương Tửmộtthân trần truồng đứng ở đó, toàn thântrênđưới chỉ mặcmộtchiếc quần bơi lớn bằng bàn tay, tất nhiên là đến đểđibơi. Đứng bên cạnh cậu làmộtngười phụ nữ xinh đẹp với ngũ quan sắc sảo, cao sang,trênngười cũng chỉ mặc đồ bơi.

Nghiêm Túc biết cô gái kia, là mẹ đẻ của Vương Tử, Đoàn Vịnh Thi, trong khoảng thời gian gần đây cô mang Vương Tử đi du lịch vòng quanh thế giới, nhưng Nghiêm Túc không hề nghĩ rằng lại gặp cô ở chỗ này.

Hiển nhiên Phương Châm ở trong ngục đã xấu hổ đến nỗi điên rồi, cô giãy giụa muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích đang ôm lấy mình. Nghiêm Túc không để ý, nắm lấy tay vịn bên cạnh bước lên bờ, rồi đưa tay về phía Phương Châm. Phương Châm có chút do dự, thấy quần áo trên người mình tốt xấu gì vẫn còn, vì thế nhanh chóng đưa tay ra cho đối phương.

Vương Tử vừa thấy cô lên bờ đã muốn chạy tới, kết quả bị mẹ mình Đoàn Vịnh Thi kéo lại, mạnh mẽ giữ tại chỗ. Cậu chỉ có thể hét to hỏi Phương Châm: "Chị Phương, chị ở đây làm gì vậy, đi bơi à? Sao chị không thay đồ bơi?"

Phương Châm không biết nên trả lời thế nào, chỉ cầm khăn tắm liều mạng lau nước trên người. Bây giờ cô hận mình không thể lập tức biến thành người tí hon, quần kỹ càng trong khăn tắm mới tốt. Nhưng trái lại, Nghiêm Túc ở bên cạnh lấy khăn tắm quấn nửa người dưới lại, trả lời thay Phương Châm: "Dì Phương của con không cần thận rơi xuống nước, ba nhảy xuống cứu cô ấy."

"Vậy sao? Hai người rõ ràng vừa mới hôn nhau."

"Ai quy định khi cứu người không được hôn, con không xem tv à?"

Lời này của Nghiêm Túc lập tức chuyển hướng suy nghĩ của Vương Tử, cậu nghĩ nghĩ tựa như đã hiểu: "Ừm, vậy là ông đang hô hấp nhân tạo cho chị Phương."

Phương Châm nghe xong quả thật rất đau đầu, hai người bọn họ một người gọi chệch một người dì, ý hơn thua giữa hai cha con vô cùng rõ ràng. Mà cô gái đứng bên cạnh Vương Tử kia cực kỳ xinh đẹp, khí chất cao quý, dáng người xuất

chúng, đích thật là một cực phẩm. Vừa thấy được một cô gái như vậy, Phương Châm lập tức yếu xìu, càng không biết nên nói gì.

Khi Phương Châm nhìn Đoàn Vịnh Thi, đối phương cũng đang quan sát cô. Trong mắt Đoàn Vịnh Thi, Phương Châm vừa nhìn thật sự không có gì đặc biệt. Vóc người không đủ cao, dáng người cũng quá bình thường, ngực cũng nhỏ đến đáng thương, làm một cô gái dậy thì không thành công. Duy nhất một điểm có lẽ được nhất là ngũ quan coi như cũng khá tinh tế, kết hợp lại nhìn cũng rất khoan khoái dễ chịu.

Trong lòng cô thầm nghĩ, vài năm không gặp, khẩu vị của Nghiêm Túc lợi hại hơn hẳn, thế mà lại thích kiểu con gái cháo trắng rau dưa như vậy.

Cuối cùng, ban người bọn họ cùng ăn bữa tối ngày hôm đó.

Phương Châm vốn không muốn đi. Sau khi cô về phòng thay quần áo ướt rathì cứ ngây ngô ngồi trong phòng, không muốn đi đâu cả. Nhưng cô không chịu nổi Nghiêm Túc cứ gõ cửa ở bên ngoài, ba dài một ngắn rất kiên nhẫn.

Vẻ mặt Phương Châm khổ sở mở cửa nhìn anh, đối phương lại như không để ý, mở miệng khuyên cô: "Em sợ cái gì? Cũng không phải là không quen ai. Vừa lúc nhân cơ hội ngày hôm nay, giới thiệu cho em làm quen với mẹ của Vương Tử."

Mãi cho đến lúc này Phương Châm mới biết được, cô gái có vẻ ngoài y hệt ngôi sao điện ảnh kia lại là mẹ của Vương Tử. Vì thế cô càng không muốn đi. Người tam ở nhà 3 người vui vẻ hòa thuận, cô còn xen vào để làm gì, đơn giản chắc là làm một cái bóng đèn ba ngàn watt, không chỉ chiếu sáng cho cả nhà hàng, ngay cả màn đêm ngoài kia cũng được cô soi sáng.

Vì thế cô bĩu môi: "Em không đi, anh đi với Vương Tử ăn nhiều một chút."

Đôi mắt sắc bén của Nghiêm Túc đảo qua khuôn mặt Phương Châm, khi cho rằng đối phương muốn giáo huấn vài câu, lại nghe Nghiêm Túc nói: "Nghe lời."

Khi hai chữ này phát ra từ miệng anh, cứ có cảm giác cái gì đó không đúng, ít cảm giác ra lệnh, chân thật đáng tin lại nhiều hơn, còn có chút ngang ngược. Khí thế của Phương Châm lập tức yếu đi vài phần.

Sau đó Nghiêm Túc không để vụt mất thời cơ lại bồi thêm một câu: "Chuyện đã đáp ứng thì phải làm cho được. Ăn cùng một bữa cơm tối thôi mà, không có ai ăn thịt em đâu. Em yên tâm, Vịnh Thi cũng không phải làm một người xấu tính."

Ngụ ý của lời này là thật ra vẫn có chút xấu tính?

Phương Châm mang theo tâm trạng thấp thỏm đi đến nhà hàng, không bao lâu sau Đoàn Vịnh Thi cũng mang theo Vương Tử đã thay xong quần áo đi tới. Khi hai cô gái vừa thấy mặt nhau, họ tự nhiên chào hỏi đối phương, Nghiêm Túc trở thành người ở giữa giới thiệu hai cô.

"Phương Châm." anh lại chỉ chỉ mẹ của Vương Tử, "Đoàn Vịnh Thi."

Thế là hai người họ bắt tay, mặt đối mặt ngồi xuống. Vương Tử ngồi bên cạnh Đoàn Vịnh Thi, nhìn chăm chăm Phương Châm thật cẩn thận nửa ngày, đột nhiên thản nhiên một tiếng nói: "Ai da, một thời gian dài không gặp, chị Phương, chị gầy hơn rồi."

Phương Châm đã quen với giọng điệu của cậu, cũng cười trả lời một câu: "Em thì ngược lại, em béo hơn đấy."

"Từ lúc sáng sớm mới mở mắt ra đến giờ thì cái miệng nó chưa khép lại, ăn mọi thứ giống như không muốn sống nữa vậy, thì lại không mập cho được." Đoàn Vịnh Thi ngồi bên cạnh chen miệng vào, sau đó lại nhìn Nghiêm Túc,

"Có phải nhà anh không cho thằng bé ăn đủ đó chứ, sao nó lại giống hệt như quỷ đói đầu thai."

"cô sinh nó ra, đương nhiên phải hỏicô, sao tôi biết ai đầu thai nó."

Tuy tuổi Vương Tử còn nhỏ nhưng cũng nghe ra được đây không phải lời hay ho gì, vì thế cậu gõ bát lớn tiếng phản đối. Đoàn Vịnh Thi nhanh chóng giơ tay đầu hàng: "Được được, Nghiêm Túc, cứ để anh trị nó đi, tôi bó tay với nó rồi."

nó xong, cô rút con trai sang một bên, quay sang nhìn Phương Châm. cô mỉm cười với đối phương, khách sáo hỏi: "Phương tiểu thư làm nghề gì vậy?"

"Tôi làm việc ở Thâm Lam, là nhân viên lễ tân."

"À." Đoàn Vịnh Thi ý vị sâu xa nhìn Nghiêm Túc, "thì ra là tình yêu công sở."

"không phải." Phương Châm nhanh chóng giải thích, "Chúng tôi chỉ là quan hệ ông chủ và nhân viên thôi. Tôi đến Hongkong cũng là vì công việc."

"Phải không? Nghiêm Túc, anh học được chiêu này từ khi nào vậy, còn mời cả nhân viên đi ăn cơm? Lần này tới đây cũng không chỉ có một người, những người khác sao không mời đến?"

Nghiêm Túc trừng mắt nhìn Đoàn Vịnh Thi đang liếc mắt: "Chừa chút mặt mũi cho người ta đi. cô cho rằng ai cũng không có mặt mũi [không biết xấu hổ] giống cô à."

Đoàn Vịnh Thi ngẩng đầu: "Khuôn mặt của tôi đây có không biết bao nhiêu đàn ông theo đuổi đấy. Khi còn ở nước ngoài, người theo đuổi tôi còn có thể xếp hàng từ cửa nhà đến cuối phố nữa mà. Tôi vừa ngồi xuống đây,

bao nhiêu ánh mắt đàn ông trong nhà hàng cũng đều đổ dồn về phía tôi. anh dám nói tôi không có mặt mũi?"

Vương Tử ở bên cạnh chen lời: "Mẹ, mẹ đừng để ý, ông ta không biết cách lấy lòng phụ nữ đâu. Cho nên đến bây giờ vẫn không ai ưa. Chị Phương cũng không thích ông ta."

"Con trai, con nói rất đúng, thưởng cho con một con tôm lớn này."

Phương Châm nhìn mẹ con hai người này cảm thấy thật không thể tưởng tượng được. Thoạt nhìn, Đoàn Vịnh Thi một bộ dạng cao quý, sao lại thích đùa giỡn như vậy? cô còn tưởng rằng bữa cơm tối nay nhất định phải bị đâm chọt đủ chỗ từ trong tối ra ngoài sáng. Nhưng không thể tin được, người bị đâm chọt đủ chỗ cuối cùng lại là Nghiêm Túc.

Lại nhìn Nghiêm Túc, anh cũng không thêm để ý, quay sang cười nhẹ với cô, sau đó anh đặt tay lên bàn, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Cảm giác thật không tồi, khi lần đầu nắm tay, tim Phương Châm đập cực kỳ nhanh, nhưng lúc này lại như đã quen, chỉ có cảm giác ấm áp bao lấy toàn bộ bàn tay, cũng làm lòng cô ấm áp.

Nghiêm Túc muốn giải thích gì với cô sao? Dù cho anh sinh Vương Tử với Đoàn Vịnh Thi, nhưng bây giờ trái tim anh cũng chỉ đặt trên người cô phải không?

Bữa cơm này làm cảm xúc của Phương Châm lên xuống phập phồng. Cuối cùng, cô không thể không thừa nhận, ít nhất nhìn bề ngoài thì Đoàn Vịnh Thi không phải người xấu tính, tính khí cũng khá rộng rãi, thỉnh thoảng thích trêu chọc cô với Nghiêm Túc. Khả năng tự lo liệu cho cuộc sống lại hơi tệ, sẽ không thể chăm sóc tốt cho một đứa trẻ. Có vẻ từ nhà gia cảnh của cô ấy đã rất tốt, cho nên mới trở thành con người như bây giờ.

Nếu cô ấy không phải mẹ của Vương Tử, Phương Châm nghĩ rằng cô ấy sẽ là một người bạn tốt. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn giữ khoảng cách với cô gái này.

Sau khi ăn cơm xong, Vương Tử âm thầm muốn đến phòng nghe nhìn để xem phim hoạt hình, khách sạn đặc biệt làm một rạp chiếu phim nhỏ cho trẻ em, ngoài ra còn có một khu vui chơi ở ngay bên cạnh.

Đoàn Vịnh Thi vừa thấy con trai như vậy thì đau đầu, xoa huyết Thái Dương nói: "Để Jean đi với con nha?" Đó là người bảo mẫu cô mời đến để chăm sóc cho Vương Tử.

Vương Tử lại không thích, lắc đầu: "không cần Jean, con muốn đi với chị Phương."

Nói xong cậu cũng không trưng cầu ý kiến của Phương Châm, trực tiếp kéo tay cô đi tới thang máy. Cũng không biết Nghiêm Tú đang nghĩ gì, anh không "giành phụ nữ" với con trai, mà vỗ vỗ cánh tay Phương Châm, gật đầu với cô: "Nhớ cẩn thận, để ý Vương Tử giúp anh."

Nói xong, anh tự nhiên sống vai đi cùng Đoàn Vịnh Thi theo một hướng khác.

Phương Châm nhớ tới cảm giác năm tay cô mới này, nhất thời có chút mê hoặc. Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, Vương Tử thúc giục Phương Châm nhanh chóng đi vào, quen tay ấn mấy cái, thang máy bắt đầu chuyển động xuống dưới.

Sau khi đến phòng nghe nhìn, Vương Tử lại không đi xem phim hoạt hình, mà là đi đến công viên giải trí chơi. Công viên trong nhà này có diện tích vài trăm mét vuông, có không ít trẻ con đang chơi ở đây. Vương Tử không đến chơi cùng với các bé gái, mà đi đến kệ lấy thùng đựng Lego ra, cậu đặt móng xuống tấm đệm, rồi đổ toàn bộ lego ra.

Sau đó cậu gọi Phương Châm: "Chị Phương, chị lại đây chơi với em đi."

Phương Châm đi đến bên cạnh cậu, hỏi cậu về vấn đề xưng hô: "Vương Tử, em vẫn gọi chị là chị, có phải muốn đổi đầu với ba em không?"

"không, từ lần đầu tiên gặp chị, em đã gọi chị là chị. không liên quan đến ông ta. Nhưng chị Phương, em có chuyện này muốn hỏi chị, chị hẹn hò với ông ta sao?"

"Ông nào, ông ta nào? Chị không biết em đang nói ai."

Vẻ mặt Vương Tử suy sụp, cậu giùng giảng rồi mới đầu hàng nói: "Được rồi, là ba em. Chị đang hẹn hò với ba em sao?"

"không có, trẻ con đừng hỏi những chuyện này."

"Trẻ con cũng có thể hỏi những chuyện này mà, vì sao trẻ con lại không thể hỏi? Sao người lớn mấy người lại không quan tâm đến chuyện của trẻ con chứ?"

Phương Châm nhất thời nghẹn lời, hơn nửa ngày mới bất đắc dĩ bật cười: "Ừ, em nói đúng."

Vì thế, Vương Tử cười rất đắc ý, hai bàn tay nhỏ bé linh hoạt, sau vài phút nỗ lực đã ghép được một chiếc ô tô nhỏ. Cậu cầm nó lắc lung tung trước mặt Phương Châm: "Chị Phương, đẹp không?"

"Rất đẹp. Vương Tử chị hỏi em, có phải hôm nay em cố ý kéo chị tới đây, muốn cho ba mẹ em có thời gian ở bên nhau đúng không?"

Vương Tử nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, không trả lời câu hỏi của Phương Châm trước, mà hỏi ngược lại: "Chị thật sự không hẹn hò với ba em sao?"

"thật."

"Được rồi, em thừa nhận, là em cố ý kéo chị tới đây. Hai người bọn họ có lời muốn nói, em cảm thấy chúng ta không nên ở lại làm bóng đèn."

"Bọn họ muốn nói chuyện gì?"

"Về chuyện ba mới của em."

"Ba mới?"

Vương Tử giờ chiếc ô tô lên nhìn, rồi đột nhiên lại đập phá điên cuồng, chiếc xe bị tháo ra. Sau đó cậu buồn bực ném mẫu gỗ trong tay, không nói: "Mẹ em ly hôn với ba mới."

Phương Châm không nghĩ rằng có thể nghe nhiều chuyện bát quái như vậy từ miệng của một đứa trẻ. Bộ dạng Vương Tử trông như muốn dốc bầu tâm sự, mà cô cũng rất tò mò, vì thế nhanh chóng tiếp lời cậu hỏi: "Ba mới của em ở nước ngoài sao?"

"Đúng, ở Mỹ. Là một người fussy [nhặng xị, kiêu cách], em vừa thấy hẳn đã thấy phiền. Nghiêm Túc tốt hơn hẳn nhiều."

Phương Châm nghĩ rằng thằng bé này quả nhiên là ra ngoài uống nước biển vài ngày, bây giờ há miệng ngậm miệng đều là tiếng nước ngoài.

"Nếu bọn họ chia tay, vậy có phải mẹ em chuẩn bị về nước định cư không?"

"Bây giờ cũng không rõ lắm, em thấy mẹ em là một người rất quái lạ, cả ngày chỉ thích đùa giỡn, chuyện đứng đắn gì cũng không làm. Nhà ngoại của em ở Bắc Kinh, chúng tôi đến thăm bọn họ. Bọn họ quở trách mẹ em, nói mẹ không hiểu chuyện."

Phương Châm cũng thấy được con người Đoàn Vịnh Thi còn tương đối trẻ con. Nhưng cô cũng không tiện đánh giá người khác, vì thế im lặng không nói, chỉ xếp gỗ với Vương Tử.

Sau khi Vương Tử lại đáp nửa ngày, đột nhiên hỏi Phương Châm: "Chị Phương, chị nghĩ nếu ba và mẹ em tái hôn thì sẽ thế nào?"

Trong lòng Phương Châm cả kinh, nhưng mặt lại không biến sắc: "Em muốn hai người bọn họ tái hôn?"

"Đúng vậy, tuy rằng Nghiêm Túc rất đáng ghét, nhưng so với ba mới kia, em cảm thấy ông ta coi như cũng chấp nhận được. Nếu bọn họ kết hôn lần nữa, chắc em suy sụp mất, không phải ở nhà bà nội cả ngày. Mặc dù bà nội rất tốt với em, nhưng em cũng làm một đứa trẻ bình thường, em cũng muốn sống cùng với ba mẹ, không biết hai người kia hiểu không, bọn họ chia tay cũng đã nhiều năm rồi."

Phương Châm nghĩ rằng điều này vẫn có thể xem làm một biện pháp tốt, ít nhất hoàn thành tâm nguyện cho thằng bé. Nhưng cô lại nhớ tới lời nói trước kia của Nghiêm Túc, lúc ấy anh nói như chém đinh chặt sắt, khẳng định sẽ không quay lại với Đoàn Vịnh Thi.

Bây giờ vì thằng bé, anh sẽ thay đổi quyết định sao?

Tác giả có lời muốn nói: Người mẹ của Vương Tử mà mọi người vẫn luôn tò mò rốt cuộc cũng ra sân. Mọi người đoán xem phong cách của cô gái này là gì nào?

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 53: Theo đuổi

Biên tập: Lão F

Cùng lúc đó trong một căn phòng khác, Nghiêm Túc và Đoàn Vịnh Thi cũng đang nói tới người chồng trước fussy kia.

Đoàn Vịnh Thi cầm chai rượu trong tay, uống một thớp rồi nói hai câu dứt quãng với Nghiêm Túc, lên án tên đàn ông thần kinh kia: "... Cả ngày nghi thần nghi quỷ. Biết vì sao nhiều năm qua tôi không về nước không? Là bởi vì anh ta cản tôi. Sợ tôi về tìm người đàn ông khác. Đúng rồi, anh ta đặc biệt ghét anh, sợ tôi qua lại với anh, đến Vương Tử cũng không cho tôi gặp. Tôi gọi cho Vương Tử còn phải giấu anh ta, nhân lúc anh ta đi làm mới dám gọi. Anh ta còn thích kiểm tra nhật kí cuộc gọi của tôi, quả thực ai cũng không thể chịu đựng nổi. Tôi rất hối hận mắt mình có bị mù không, mà lại chọn một người đàn ông như vậy."

nói tới đây cô hít mắt nhìn chăm chăm Nghiêm Túc trong chốc lát, cười ngọt ngào với đối phương: "Sớm biết vậy còn không bằng ở với anh."

Nghiêm Túc quencô từ nhỏ, sớm đã biết cô nàng này không biết chừng mực. Nếu là cô gái khác nói với anh những lời kia, anh đã sớm phải mộng đi thẳng. Nhưng Đoàn Vịnh Thi không quan tâm, dù sao trước giờ cô nói chuyện cũng không xuôi tai lắm.

nói khó nghe thì cũng có gì đặc biệt hơn người khác đâu, những chuyện kinh hãi hơn cô cũng đã làm không ít. Tại sao Vương Tử lại trở thành con của anh chính là một ví dụ điển hình.

Nghĩ đến Vương Tử, Nghiêm Túckhôngnhịn được hỏi: "Sau này định thế nào, quay về Mĩ sao?"

"Tạm thờikhôngtính về đó. Tên thần kinh kia cả ngày tới tìm tôi muốn tái hôn, tôi phải trốn khỏihãđãrồi tính tiếp. Dù sao Mỹ cũng là địa bàn củaanhta, nhưng ở Trung Quốcthìkhác, tôi đảm bảo chơi tốt hơnanhta."

"Còn chơi?mộtbó tuổi rồi cũng nên kiếm chế lạiđi. Còn thằng bé Vương Tửthìsao, vẫn tính cho nó ở chỗ bà nội tôi à?"

Đoàn Vịnh Thi vỗ vỗ bả vai Nghiêm Túc, bộ dạng rất khí khái: "Xin lỗi, năm đó nhất thời xúc độngđãđểanhchịu oan ức, khiến cho thằng bé Vương Tử nàykhôngchakhôngmẹ.anhnhất định rất hận tôi, Vương Tử nóianhđối xử với nókhôngđược tốt lắm."

"Tôi đối với nó rất bình thường, nguyên nhân chủ yếukhôngphải tại tôi, mà là tại nó. Nó vẫn nghĩ là do tôi ép côđi, hại nókhôngcó mẹ, cho nên lúc nào cũng khó chịu với tôi. Nếucôhi vọng quan hệ của tôi và nó tốt hơn,thìtốt nhất nên mượn cơ hội này giải thích với nó. Chẳng có gì phải sợ, chỉ cầnnóđiđếm mẩu chốt là được."

Đoàn Vịnh Thi trầm mặckhôngnói, cũngkhôngguống rượu trong tay. Khoảng mấy phút sau,côđể cái chai xuống bàn, chăm chú nhìn Nghiêm Túcnói: "Tôi định mang nó về nhà."

"Thế nào, tínnóithậtvới thằng bé sao?"

"Cũngkhôngthể cứ lừa nó mãi. Trước kia là do tôi quá hồ đồ, vìmộtnghười đàn ôngkhôngđáng mà lãng phí nhiều năm tuổi trẻ. Nhưng bây giờthìkhông. Tôiđãly hôn với chồng trước, tạm thời cũngkhôngtính tái hôn, nênsẽquan tâm thằng bé nhiều hơn. Mấy tháng này tôi ở chung với Vương Tử nhận thấy rằng, nó đối với tôi tốt hơn nhiều soanh, ít nhất mặt mày nó cũng vui vẻ. Đây chính là huyết mạch tương thông, tôikhôngtốt với nóthìtôi vẫn là mẹ nó. Cònanhdù tốt với nó bao nhiêu cũngkhôngphải ba nó."

nói đến chuyện này, Nghiêm Túc cũng có chút bất đắc dĩ. Anh biết Đoàn Vịnh Thi từ nhỏ, cũng được cho là thanh mai trúc mã. Nếu không, chuyện Đoàn Vịnh Thi làm năm đó, anh sẽ không bỏ qua dễ dàng, sao có thể cho công dung ở nước ngoài mấy năm, cứ thế ném cho anh một đứa trẻ rồi mặc kệ được?

Chỉ là, bây giờ hai người đều đã trưởng thành, cũng nên có trách nhiệm với cuộc đời của mình. Nghiêm Túc không thể cứ làm bố Vương Tử mãi, mà Đoàn Vịnh Thi cũng không thể cứ trốn tránh hiện thực.

"Tôi đồng ý việc đón thằng bé về, nhưng anh phải có trách nhiệm hơn, đừng như trước kia. Vịnh Thi còn nói thật với tôi đi, rốt cuộc ba ruột của Vương Tử là ai?"

"Tôi thật sự không biết." Về mặt Đoàn Vịnh Thi bất đắc dĩ, "Kết quả của tình một đêm trong quán bar, tôi không bỏ cái thai cũng vì bị mẹ tôi phát hiện. Nếu không, hôm nay sao Vương Tử có thể cười tươi vui vẻ trước mặt chúng ta được, nó sớm đã bị tôi bỏ mất rồi."

"Cô thật là, quá vô trách nhiệm."

"Chẳng lẽ đàn ông không phải chịu trách nhiệm? Tốt xấu gì tôi cũng sinh con ra, còn người đàn ông kia, một đêm sung sướng xong thì chả thấy bóng dáng đâu cả, thậm chí tôi tìm mãi cũng không ra. Tuy rằng thằng bé là ở trong bụng tôi, nhưng sao ba nó lại không có trách nhiệm cho được? Thế giới này vẫn quá rộng lượng với đàn ông, đối với phụ nữ lại khắc nghiệt. Đàn ông làm loạn thì gọi là phong lưu, phụ nữ làm loạn thì gọi là hạ lưu, hừ, tại sao tôi phải xáo trộn cuộc sống của mình vì sự vô trách nhiệm của anh ta chứ."

Đoàn Vịnh Thi càng nói càng giận, cuối cùng nhấc chai rượu lên, đổ hơn nửa chai vào bụng. Bởi vì uống vội vàng, rượu chảy xuống bên khoe

miệng, rơi trên quần áo của cô. Vết rượu hồng hồng loang lổ trước ngực, nhìn qua có chút chật vật.

"Được rồi, đừng uống nữa." Nghiêm Túc giật lấy chai rượu, "Nhanh về tắm rửa đi. Cô du lịch ở HongKong bao lâu?"

"Ở một tuần, hai ngày nữa là rồi. Tôi đã đáp ứng sẽ bù đắp cho Vương Tử, nên dẫn nó đi du lịch khắp thế giới. Bây giờ ở nước ngoài khá phức tạp, tôi chuẩn bị đưa nó chơi trong nước. Cho nó biết được cái gì gọi là quê hương đất nước tuyệt vời."

Nghiêm Túc vừa nhìn Đoàn Vịnh Thi thế này thì biết cô đang say, vì thế anh đưa tay ra đỡ cô đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng. Anh không biết phòng của Đoàn Vịnh Thi ở đâu, chỉ có thể gọi điện thoại hỏi Vương Tử. Vương Tử đang chơi đùa nhảy nhót trên tấm bạt lò xo với Phương Châm, nhận được điện thoại cậu không nhìn được hỏi: "Sao thế, ông chuốc say mẹ tôi sao?"

"Tự mẹ con uống. Nó ở phòng cho ba đi, có thể phòng không?"

"Có, chắc không có trong túi của mẹ đâu. Phiền quá đi, tôi muốn tìm đi, tôi không muốn đến nửa đêm lại phải đắp chăn cho mẹ đâu."

Sau khi ai oán một trận, Vương Tử cúp máy, tiểu tử tông cảm thán một câu: "Aiiii, thật là không biết chừng mực."

Phương Châm cười: "Sao thế, mẹ em uống say à? Để chị đưa em về phòng nhé."

Vương Tử gật gật đầu, ngênh ngàng đi ra khỏi khu vui chơi. Nhưng dù gì cậu vẫn còn nhỏ, khi đi ra ngoài cũng có chút sợ hãi, vì thế chủ động đưa tay cho Phương Châm, để cô dắt mình đi chờ thang máy. Phương Châm đi lên với Vương Tử, cuối cùng dừng trước một căn phòng ở tầng 10 của khách sạn.

Bảo mẫu Jean chăm sóc Vương Tử ở ngay phòng bên cạnh, vừa nghe thấy động tĩnh thì nhanh chóng chạy ra dắt Vương Tử về phòng tắm rửa thay quần áo. Vốn sau khi vẫy tay tạm biệt thằng bé, Phương Châm sẽ quay về phòng mình, kết quả cửa phòng không đóng kín, lộ ra một khe hở nhỏ.

Sự tò mò trong lòng thoáng cái bị khơi dậy. Phương Châm biết chắc là Đoàn Vịnh Thi ở đây, mà nghe ý tứ vừa rồi của Vương Tử, người đang ở cùng với Đoàn Vịnh Thi nhất định là Nghiêm Túc.

Làm người thì phải tò mò, Phương Châm cũng không ngoại lệ. Cô do dự đứng trước cửa mấy giây, cuối cùng vẫn không nỡ được đẩy cửa ra, rón rén đi vào. Trong quá trình này, Phương Châm cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, trong đầu trống rỗng, có vẻ như cô rình trộm không vì mục đích nào cả.

Phòng của Đoàn Vịnh Thi hơi nhỏ hơn một chút so với phòng của cô, nhưng lại giống nhau ở chỗ phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ đều tách biệt nhau. Sau khi Phương Châm đi qua một đoạn hành lang, cô đứng ở lối vào phòng khách nhìn bốn phía, không có ai cả.

Dường như trong không khí nồng nặc mùi rượu, cô cố gắng hít hít hai lần, trong lúc mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện từ trong phòng vọng ra.

Hình như là tiếng phụ nữ la lớn, âm thanh tranh cãi âm ỉ kỳ cục. Thình thoảng còn vang lên tiếng khiển trách trầm thấp của đàn ông. Phương Châm vênh tai lên muốn nghe xem bọn họ nói gì, khổ nỗi cách xa quá nên nghe không rõ.

Vì thế cô vô thức đi về phía trước vài bước, thăm dò nhìn quanh bên trong. Cửa phòng mở toang, từ góc độ của cô có thể thấy một người phụ nữ đang nằm trên chiếc giường lớn, cánh tay vung loạn xa rỗng gọi âm ỉ.

Và một người đàn ông tây trang trắng thớm đứng bên giường đang cố gắng làm cho cô im lặng, đáng tiếc hiệu quả không cao.

Nhìn sườn mặt người đàn ông, Phương Châm nhận ra đó là Nghiêm Túc, vẻ mặt anh không dễ chịu lắm, anh đưa tay ra đánh lên tay người phụ nữ đang giơ cao. Sau đó anh đột nhiên quay người rời đi, cũng không biết đi đâu, đợi tới lúc đưa tay cầm một cốc nước, trực tiếp đổ hết lên mặt người phụ nữ kia.

"A!" Người phụ nữ trên giường quát to một tiếng, trong nháy mắt lại im lặng không gì. Tuy Phương Châm không thấy rõ diện mạo người đó, nhưng cô biết người phụ nữ kia chính là Đoàn Vịnh Thi. Xem ra cô ấy đã quá say, có khi ý thức cũng không còn.

Phương Châm đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, giống như ăn trộm đứng trong phòng nhìn lên người ta, còn nhìn thấy một cảnh hỗn loạn như vậy. Cô thật sự không nên làm vậy, cô cảm thấy rất có lỗi vì hành động này của mình, vì thế không đợi hai người trong phòng phát hiện ra, cô nhanh chóng đi ra ngoài, còn thân thiết đóng cửa giúp bọn họ.

Sau đó cô xoay người lên lầu, trở về phòng mình. Sau khi đi vào, cô không thể không tự hỏi, hai người bọn họ sẽ làm gì trong phòng? Vấn đề này có chút không thích hợp, như đã coi Nghiêm Túc thành một tên cầm thú. Lấy sự hiểu biết của Phương Châm đối với Nghiêm Túc, anh sẽ không làm loại chuyện như giậu đổ bìm leo. Nhưng cũng không thật sự chắc chắn, dù sao vẫn còn tình cảm trước kia của bọn họ, rồi có thằng bé Vương Tử này nữa.

Phương Châm đứng trong phòng tắm, không kiềm chế được nhìn vào gương tự đánh giá bản thân mình. Lúc này nghĩ đến chuyện này làm gì, cô vẫn không có ý định gì với Nghiêm Túc, bây giờ người tam ở nhà 3 người sắp đoàn tụ, tại sao cô còn ở đây hồi tiếc?

Chỉ vì lời tỏ tình của Nghiêm Túc với cô lúc trước, hay là vì nụ hôn ở bể bơi xế chiều hôm nay?

Nghĩ đến cái hôn kia, đầu Phương Châm hiện đầy vạch đen, yên lặng co rút khóe miệng.

Vẫn là nên tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút cho lành, ngày hôm sau còn phải dậy sớm đi làm. Nghĩ đến đây, Phương Châm tạm thời quên chuyện Nghiêm Túc và Đoàn Vịnh Thi, đi lo chuyện của mình.

Nghiêm Túc giăng co trong phòng Đoàn Vịnh Thi hơn một tiếng đồng hồ mới xong chuyện. Trong lúc đó, anh không chỉ phải chịu đựng sự ồn ào của đối phương ở mức decibel khá cao, mà còn phải gọi ai đó đến thay quần áo chocô. Thậm chí còn phải bình tĩnh ung dung trước ánh mắt mập mờ của cô gái phục vụ.

anh cảm thấy mình thật không dễ dàng gì, đồng thời lại không khỏi nhớ lại bộ dạng say rượu của Phương Châm. Đều là phụ nữ uống rượu, rượu phẩm của Phương Châm rõ ràng tốt hơn nhiều. cô say tương đối im lặng, cũng không điên cuồng như vậy, thân thể mềm mại tựa vào lòng anh chẳng những không làm người khác cảm thấy phiền, ngược lại có một loại tình cảm thích thú tồn tại.

Quả nhiên có tình yêu là một chất xúc tác, tất cả những hành động không hợp lý đều biến thành hợp lý.

Đêm đó, Nghiêm Túc không đi tìm Phương Châm.

Lúc anh ra khỏi phòng của Đoàn Vịnh Thi đã gần chín giờ. Toàn thân trên dưới đều cho phun ô ố, nên anh trực tiếp về phòng đi tắm. Tắm rửa xong đi ra lại nhận được điện thoại của Viên Mộc, nói có việc cần anh xử lý, làm một cuộc điện thoại làm ăn từ Mỹ.

Cuộc gọi này tốn hết hai tiếng, đến khi cúp điện thoại nhìn đồng hồ, thì cũng đã sắp mười hai giờ rồi.

Muộn như vậy còn đi gõ cửa phòng Phương Châm, có khi còn lại lấy 3 điều kiện ra đàn ápanh. Nghiêm Túc tự giễu cười cười, cảm thấy Phương Châm thật biết ý, một mình ngồi ở đầu giường không nhìn được bắt đầu cười khẽ.

Cười xong rồi, anh lại không khỏi nghĩ tới thằng bé Vương Tử kia. Hôm nay lời Đoàn Vịnh Thinóivớianhtất nhiên không phải nói đùa, trên thực tế anh cũng hi vọng Vương Tử có thể trở về nơi có mẹ nó. không phải vì anh ghét bỏ thằng bé này, chỉ thật sự không muốn nó thiếu tình thương của mẹ từ nhỏ.

Dù Đoàn Vịnh thì không phải người đáng tin cậy gì nhưng cũng là mẹ thằng bé, hơn nữa mấy tháng này Vương Tử đều ở với cô, chắc cũng đã bồi dưỡng không ít tình cảm.

Người ta nói chuyện gì rồi cũng tới hồi kết, quả thật không sai. anh và Vương Tử làm cha con cũng hơn 5 năm, rốt cuộc cũng đến lúc chia tay.

Khi ban đêm im lặng vắng người nhớ tới chuyện này, trong lòng anh có những cảm xúc là lạ, là mất mát hay không đành lòng? Chính anh cũng không nói rõ được. Có lẽ là cả hai. Nhưng anh chỉ hơi chua xót mà thôi, người khổ sở nhất là bà nội anh. Từ khi Vương Tử một tuổi đã đặc biệt bài xích anh, cũng không muốn thân thiết với anh. Thêm vào đó, lúc ấy anh bận rộn nhiều việc, trong nhà chỉ có bảo mẫu chăm sóc nó, vì thế bà nội mới mềm lòng, lên tiếng bảo đưa thằng bé đến ở cùng bà.

một lần này cũng hết mấy năm. Dù không cùng huyết thống, nhưng bà cháu hai người cũng rất gắn bó tình cảm thân thiết. Bây giờ lại tách nó ra khỏi bà mãi mãi, không biết bà nội có chấp nhận được không?

Nghĩ tới việc này Nghiêm Túc thoáng mất ngủ, mở mắt nằm trên giường trầm tư rất lâu, sắp đến thời điểm mới quyết định, kéo chăn trùm lên đầu rồi nhắm mắt thiếp đi.

Đêm nay Nghiêm Túc ngủ không ngon, cách một bức tường Phương Châm cũng ngủ không ngon. Cô vẫn nhớ cảnh mà vừa rồi mình nhìn thấy, trong đầu loạn cào cào. Dựa trên lý trí cô cảm thấy mình không có tư cách để bận tâm, mà Nghiêm Túc cũng không làm gì với Đoàn Vịnh Thi. Bên cạnh đó, dù sao họ cũng là bạn bè, một người uống say thì một người khác cũng nên đưa đối phương về phòng.

Nhưng trên phương diện tình cảm mà nói, cô lại khó chấp nhận được, thậm chí còn sinh ra cảm giác khủng hoảng. Cô nằm trên giường hỏi mình nhiều lần, chẳng lẽ cô đã yêu Nghiêm Túc rồi, thật sự chuẩn bị chấp nhận anh sao? Nếu vậy, phải làm sao bây giờ, mẹ Vương Tử quay về, chính chủ đã xuất hiện, lớp xe dự phòng là cô có phải nên rút lui rồi không?

Chuyện này làm Phương Châm rất khó chịu, trong lòng rối như tơ vò nên ngủ không yên, cho nên ngày hôm sau khi đồng hồ báo thức vang lên cô vật lộn một phen, mới có thể dứt khoát bước ra khỏi giường, ép mình rửa mặt, đánh răng sạch sẽ rồi chọn một bộ đồ mới mặc vào.

Quần áo trong tủ trừ nội y thì hầu như là đồ mới, đều do Nghiêm Túc cho người chuẩn bị, đều vừa với số đo của cô, giống như được thiết kế riêng vậy. Sau khi mặc quần áo chỉnh tề xong, Phương Châm cẩn thận sờ sờ lớp vải, biết rằng giá mỗi bộ chắc cũng không rẻ, không khỏi thè lưỡi, sau đó chợt nghe có người gõ cửa.

Nghiêm Túc đến gọi cô đi làm, từ đầu tới cuối chỉ nói một câu: "Cứ theo anh là được, có chuyện gì anh sẽ giải thích cho em."

Vì thế Phương Châm lập tức trở thành người hầu nhóc của Nghiêm Túc. Sau một ngày làm việc, cô thấy rằng mình gần như không phải làm một người

phiên dịch, mà làm một thư kí xử lý các việc lặt vặt.

Thư kí Viên, thư kí riêng của Nghiêm Túc có vẻ rất bận rộn, cảm một ngày ngày không thấy mặt mũi anh ta đâu. Vì thế, tất cả việc vặt bên người Nghiêm Túc đều do Phương Châm đảm nhận. Không ai trong số những người Pháp bàn chuyện làm ăn với Nghiêm Túc không biết nói tiếng anh như anh đã nói, ai cũng nói rất lưu loát. Có đôi khi bọn họ nói quá nhanh lại chứa khẩu âm Pháp dày đặc, Phương Châm nghe còn cảm thấy rất tổn sức.

Cô đột nhiên phát hiện trình độ tiếng anh của mình đã bị suy giảm, quả nhiên muốn nâng cao trình độ một lần nữa sau vài năm không sử dụng thì phải trải qua một quá trình thích ứng. Công việc lần này thật ra lại cho cô một cơ hội, nên mặc dù cô đã rất mệt mỏi bận trước bận sau bên cạnh Nghiêm Túc, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, thậm chí còn cảm thấy mình cũng có lời.

Hơn nửa tháng, cô đã kiếm được mấy vạn, còn chỉ là công việc thư kí trợ lý, đúng là Phương Châm lời thật.

Ngày đầu tiên công việc bận rộn, Phương Châm trên cơ bản đã nắm được ý chính. Kế hoạch hạng mục lần này cùng với các tài liệu liên quan Nghiêm Túc đều giao hết cho cô, muốn cô làm quen dần, một khi cần dùng thì cô cũng có thể đưa tới đúng lúc. Mặt khác, các vấn đề như xác định thời gian địa điểm hội nghị, sắp xếp nhân viên tham dự cùng với việc hỗ trợ phục vụ ăn uống, cũng toàn do Phương Châm đảm nhận sắp xếp với phía khách sạn và các nhân viên liên quan bên phía Pháp.

Nghiêm Túc bên cạnh cũng không nhiều ý kiến, lâu lại giao cho Phương Châm một nhiệm vụ không rõ ràng, cụ thể thế nào muốn cho cô tự mình hoàn thành. Anh cảm thấy như vậy đối với Phương Châm vừa là một loại thách thức vừa là một loại rèn luyện. Tuy rằng tương lai sau này, khi trở thành bà Nghiêm thì Phương Châm không cần làm những việc này, nhưng một người phụ nữ có trình độ học vấn như Phương Châm, hẳn là nên cho cô ấy sự khẳng

định và động viên trong công việc. không chỉ là bồi dưỡng năng lực làm việc của cô, mà còn giúp cô tăng thêm sự tự tin.

Phương Châm cần một công việc để khôi phục lòng tin của cô. Thời gian cô ở trong tù quá dài, sau khi ra tù lại làm những công việc không yêu cầu kỹ thuật gì nhiều, dần dần sự tự ti của cô cũng biến mất. Nghiêm Túc vẫn cho rằng sở dĩ Phương Châm không đồng ý cho anh theo đuổi, La Thế chắc chắn là một nguyên nhân, nhưng tự ti cũng là một nguyên nhân rất quan trọng. Ngồi tù làm cho tâm lý cô tự khinh thường bản thân mình, gia thế khác xa nhau cũng làm cô chùn bước.

Nghiêm Túc không trông mong rằng thông công việc này lòng tự tin của Phương Châm có thể lập tức bùng nổ, nhưng ít ra có thể giúp cô quay về cuộc sống lúc trước. Đây mới là việc cô nên làm. một mình tự xử lý tất cả các công việc, giao tiếp với đồng nghiệp các bên, sử dụng đồng thời tiếng Anh và tiếng Trung, mặc một bộ quần áo đoan trang với nụ cười quyến rũ, hoàn toàn là hình mẫu của một nữ nhân viên công sở thành công.

Nghiêm Túc thích Phương Châm như vậy, không dè dặt cũng không vâng vâng dạ dạ, không hề có sự thỏa hiệp bất đắc dĩ trên mặt, toàn thân tản ra vẻ đẹp trí tuệ.

Phương Châm cũng thích mình như bây giờ. Toàn tâm toàn ý cho công việc làm cô quên mất mình từng coa tiền án. Mặc dù mới đầu còn có chút lả lẫm, nhưng chẳng mấy chốc, cô đã có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao. Bất kể là tiếng Trung, tiếng Anh hay tiếng Pháp, cô đều có thể chuyển đổi qua lại trong nháy mắt.

Đột nhiên cô cảm thấy mình dịch chuyển này thật sự rất có giá trị.

Kết quả, chuyện tốt gì cũng có hai mặt. một mặt, Phương Châm cảm thấy công việc này rất tốt, mặt khác lại gặp phải chút rắc rối. Nguyên nhân rất

đơn giản, cái số đào hoa nát đến tận cùng củacôlại tận sức phát uy lần nữa, lần này còn đem uy lực đó ảnh hưởng luôn đến người bạn nước ngoài.

Đại diện người Pháp chịu trách nhiệm sắp xếp các vấn đề khác nhau với khách sạn làm việc với Phương Châm làmộtchàng trai trẻ, nhìn quakhôngquá 25 tuổi, năng lực lạikhôngtồi. Cậu ta còn có thểnóimộtvài câu tiếng Trung đơn giản, hơn nữa còn thích dùng tiếng Trung sứt sẹo đó của mình để trò chuyện với Phương Châm.

Hai người vừa mới làm việc cùng nhau chưa tới nửa tiếng, cậu tađãnóitên tiếng Trung của mình là Phương Kết Côn cho Phương Châm biết, làmộtngười bạn Trung Quốc của cậu ta ở Pháp đặt cho cậu ta trước đây.nóivề cái tên Phương Kết Côn này, về mặt cậu ta hưng phấn: "côhọ Phương tôi cũng họ Phương, dùng câunóicủa người Trung Quốc chính là, 500 năm trước chúng ta nhất định là ngườimộtnhà."

Phương Châm vừa nghe cái tên nàythìbuồn cười. Là do tên thiếu đạo đức nào đặt cho cậu ta, có lẽ là lấy cảm hứng từ côn nhị khúcđi. Nhưng cũngkhôngthể bắt nặtmộtngười ngoại quốc thiếu hiểu biết như vậy được.

Kết quả Phương Châm còn cố nén ý cười, bên kia Phương Kết Cônđãnóithêm: "Tôi còn cómộtngười bạn có tên tiếng Trung là trứng xào cà chua, cònnóibốn chữ cho dễ nghe. Tôi cườihảnthiếu văn hóa, còn lấy cả tên đồ ăn đặt làm tên mình."

Phương Châm hoàn toànkhôngnóinên lời, đột nhiên cảm thấy người đặt tên cho Phương Kết Côn coi như vẫn còn tốt bụng.

Phương Kết Côn tuổikhônglớn lại rất có năng lực, ở trong địa bàn của Phương Châm nhưng lạikhônghề ngại ngùng, công việc gì cũng giành làm, lúc nào cũng suy nghĩ cho Phương Châm, quan tâm săn sóc đầy đủ. Lúc mới đầu, Phương Châm cho rằng cậu tađangtâng bốc mình, nhằm cho việc làm ăn lần này kết thúc thuận lợi. Nhưng dần dầncôđãhiểu được.

Người Pháp nổi tiếng lăng mạn, tổng thống của người ta còn có thể ly hôn rồi lấy vợ mới, huống chi là dân chúng bình thường. Hồi trước, khi Phương Châm đọc sách chợt nghe thầy giáo nói qua về những tình tiết lăng mạn của người Pháp, nên có chút không tiêu về thái độ cởi mở.

Nay Phương Kết Côn vừa đến cứ sẵn đón như vậy, trong lòng Phương Châm không khỏi sợ hãi, vô thức né tránh đối phương.

Ai biết càng trốn càng khó thoát. Bộ dạng Phương Kết Côn đẹp trai nên đến chỗ nào cũng xài được, lại là người nước ngoài, nên có rất nhiều cô gái có tình cảm với cậu ta. Nhưng cậu ta lại không thèm để ý ai cả, cả ngày chạy theo sau một bác gái trung niên bận rộn trước sau là cô đây.

Có vài lần, Phương Châm nghĩ sẽ nói rõ với cậu ta: "Em trai, năm nay chị đã 30 rồi, thật sự không thích hợp với em đâu."

Nhưng cô lại cảm thấy quá đường đột, dù sao người ta còn chưa thổ lộ, với tính cách đó của Phương Kết Côn, thì không thể có chuyện tình yêu chị em đâu. Dù vậy, tỉ lệ những người trời sinh đã lăng mạn chấp nhận cực kì cao, loại tình cảm như này có chút cấm kỵ ở Trung Quốc, nhưng có khi lại làm bọn họ cảm thấy hứng thú.

Vì thế Phương Châm khá khó xử. Một mặt, cô vẫn muốn hoàn thành tốt công việc, không thể vì vấn đề này mà để xảy ra sơ sót. Mặt khác, về chuyện tình cảm cô tuyệt đối không thể chấp nhận. Ông chủ của hai Phương còn đang đàm phán làm ăn đến hàng tỷ, kết quả 2 nhân viên nhỏ hoi ở phía dưới đã mắt đimày lại, cấu kết làm bậy, rất kỳ cục.

Nhưng làm sao từ chối đây, Phương Kết Côn trở thành nỗi lo lắng trong lòng Phương Châm. Sau ba ngày công việc bận rộn ngược xuôi, cô gần như cảm thấy tuyệt vọng. Thằng nhóc này dính cứng như miếng da trâu làm thế nào cũng không dứt ra được, đây quả thực là một phiền phức lớn.

Lúc này Nghiêm Túc lại cố tình đến đây quấy rối. Sau một ngày làm việc, Phương Châu đang thu dọn đồ đạc, trong văn phòng còn lại hai người là cô và Nghiêm Túc. Cô một bên sắp xếp tài liệu một bên thì liếc mắt nhìn Nghiêm Túc, phát hiện đối phương đang nhàn nhã uống trà.

Vốn cô muốn sắp xếp xong thì nhanh đi ra ngoài, kết quả Nghiêm Túc uống trà được một nửa đột nhiên mở miệng nói: "Bây giờ anh có chút hối hận khi mang em đến Hongkong."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 54: Vẫy đuôi

Biên tập: Lão F

Mí mắt Phương Châm thoáng nhướn lên: "Ý của anh là gì?"

Nhìn bộ dạng cô như một chú gà chọi sắp bước ra chiến trường, trong lòng Nghiêm Túc buồn cười, nhưng trên mặt vẫn điềm tĩnh như nước: "không có gì, chỉ sợ chăm em cho thật tốt rồi em bay cao hơn."

Biểu hiện của Phương Châm hai ngày nay thật sự không tệ, có thể so với một thư kí chuyện nghiệp. cô phản ứng nhanh, làm việc lại cẩn thận, suy nghĩ cũng chu đáo, trên cơ bản Nghiêm Túc chỉ cần nhắc nhở cô một vài điều là cô đã có thể xử lý xong xuôi. Tất nhiên thẳng nhãi tên Kết Côn bên phía Pháp kia cũng có không ít công lao.

Ánh mắt Nghiêm Túc dừng trên người Phương Châm ba giây, anh đặt chén trà xuống bàn, rồi đứng dậy nói với Phương Châm: "đi thôi, về phòng thay quần áo."

"Làm gì, lại đi ăn cơm à? Hôm nay em mệt nên chỉ muốn ở trong phòng thôi."

"không chỉ ăn cơm đâu, cũng liên quan đến công việc đấy. Hôm nay đi ăn cơm với các khách hàng, em cần phải tham gia, cũng không vi phạm 3 điều kiện của em. Bởi vì đây là công việc. Em yên tâm, tiền làm thêm giờ anh sẽ trả cho em, theo quy định của ngành, nếu làm sau tám giờ thì sẽ trả lương gấp đôi cho em."

Nghienoi là phải đi ăn cơm với khách hàng, Phương Châm cũng không phản đối nữa, theo Nghiêm Túc về phòng. Khi đến trước cửa phòng cô, Nghiêm Túc trực tiếp đưa tay ra ấn một chuỗi mật mã, sau đó gật đầu với Phương Châm ý bảo: "Vào trong đi, chọn một bộ lễ phục thật đẹp."

"Lễ phục, mặc đồ công sở không được sao?"

"Đi dự tiệc mà em mặc đồ công sở sao, em nghĩ em là quản lý nhà hàng hả? anh đã chuẩn bị lễ phục cho em rồi, loại nào cũng có, em chọn một bộ đi. Em làm việc này là giữ thể diện cho cả anh và Thâm Lam, không thể tùy tiện mà làm bừa được."

Phương Châm không còn cách nào, chỉ có thể thỏa hiệp. Đang đứng trước tủ quần áo lớn nhìn đủ loại lễ phục đầy màu sắc thì cô chợt nhớ ra một vấn đề, quay đầu hỏi Nghiêm Túc: "anh có mật mã phòng em?"

"Ừ, không phải ngày đầu tiên là anh đưa em vào sao?" Ngay cả mật mã cũng là anh ghi ra cho cô còn gì.

"Nhưng mà..."

"không nhưng nhị gì cả." Nghiêm Túc đưa tay ra chọn ngẫu nhiên một bộ trong một đống lễ phục ngắn dài không giống nhau, thấy cũng hợp mắt thì đi đến gần Phương Châm ướm thử lên người cô, "Em khỏi cần lo chuyện anh có làm gì với em không. Nếu anh đã đáp ứng 3 điều kiện của em, anh nhất định sẽ tuân thủ. Nếu một chút chữ tín anh cũng không có, Thâm Lam cũng không thể có được ngày hôm nay."

Phương Châm lại cảm thấy chuyện này hình như là hai chuyện khác nhau. Lần trước ở làng du lịch cô đã bị anh bắt nạt, Nghiêm Túc mượn cơ cúp điện, lợi dụng ăn đậu hủ của cô, cho rằng cô sẽ quên nhanh như vậy sao?

Vì thế cô trầm mặt không nói, như đang im lặng phản đối. Nghiêm Túc chọn một bộ lễ phục màu đỏ hồng hở vai ngắn ướm thử trên người cô, rồi hài

lòng cười nói: "Lấy bộ này đi. Em nhanh đi thay đi, đừng treo bộ mặt khổ sở đó nữa, khách hàng nhìn thấy lại mất hứng."

Phương Châm nhận quần áo xong ướm thử trước gương, xa xăm mở miệng nói: "anh đây là chuẩn bị đem em bán nhan sắc, để có được sự hưởng bộ cao nhất của khách hàng phải không?"

Nghiêm Túc nghiêng đầu cười: "Đầu năm nay người nói mạnh miệng thật không ít. Bán nhan sắc? Em cũng phải có nhan sắc mới được chứ."

Khi Phương Châm vào phòng tắm thay quần áo, trong lòng cô im lặng mắng: chê tôi không có nhan sắc mà cả ngày bám riết lấy tôi không buông, già mồm!

Kết quả, bộ lễ phục đem lại hiệu quả tốt đến ngạc nhiên. Sau khi mặc vào, Phương Châm xoay một vòng trước gương trong phòng tắm, không thể không bội phục ánh mắt của Nghiêm Túc rất chuẩn. Loại người như anh không giàu cũng khó, ánh mắt thật sự rất độc, làm người ta phải bội phục.

Lúc Nghiêm Túc nhìn thấy bộ dạng này của cô thì trong lòng anh yên lặng tự tán thưởng mình. Chưa nhắc đến chuyện tình cảm, mắt chọn quần áo của anh quả thật khá tốt. Trong nhiều bộ lễ phục như vậy, anh đã cảm thấy bộ này hợp với Phương Châm tối nay nhất.

Màu đỏ hồng này rất kén người, làn da Phương Châm trắng nõn, lại có thêm màu này làm nên thì trông đẹp đến vô cùng. Nếu đổi thành làn da ngăm thì không thể mặc màu này, hơi thở địa phương không chỉ tăng lên gấp mười. Thêm vào đó, cơ thể Phương Châm lại khá gầy, bộ lễ phục hở vai phô bày xương quai xanh của cô một cách rất tốt, làm tăng tính gợi cảm lên gấp đôi.

Chỉ có duy nhất một điểm không được hoàn mỹ là ngực của Phương Châm không được nhiều thịt, cho nên bộ y phục này mặc trên người cô vừa gợi cảm lại vừa thanh thuần vô ngần, còn có vẻ non nớt ngoài ý muốn.

Hiệu quả này làm anh hết sức hài lòng. Tối hôm nay anh chính là muốn làm cho Phương Châm tỏa sáng rực rỡ, tốt nhất là thu hút hết mọi ánh mắt bên phía Pháp luân. Đây là kế hoạch của anh, hai ngày nay có người tung tăng nhảy nhót rất bận rộn, cái đuôi kia có vẻ rất hưng phấn vui sướng. Trong lòng Nghiêm Túc đương nhiên không hài lòng, có người muốn nhúng chàm người phụ nữ của anh, thật là không biết sống chết.

Nếu đã có người muốn bám đuôi, thì hôm nay anh sẽ giúp đối phương một tay, đơn giản làm cho người kia chìa toàn bộ cái đuôi ra, cho anh vung vẩy cái đuôi một lần là đủ. Sau đó anh có thể giơ tay chém xuống, triệt để cắt đứt cái đuôi kia.

Phương Châm hoàn toàn không biết Nghiêm Túc có ý nghĩ này, sau một hồi hưởng thụ chút hư vinh trước gương thì quay sang hỏi Nghiêm Túc: "anh không thay quần áo sao?"

Tuy rằng bộ tây trang trên người anh rất có khí chất, nhưng là chủ tịch công ty, sao anh có thể mặc cùng một bộ vừa đi làm vừa đi dự tiệc được?

"Bây giờ thay." Nghiêm Túc vừa nói vừa kéo tay Phương Châm, hai người đến phòng anh bên cạnh, "Em chọn giúp anh một bộ đi."

Phương Châm biết rằng đây nhất định là lấy cớ, Nghiêm Túc không khác gì một cái móc treo quần áo với khuôn mặt xuất, mặc cái nào mà chả đẹp. Nhưng cô vẫn bỏ công sức ra chọn cho anh một bộ đồ tây màu xám bạc, phối hợp với một chiếc caravat ấm áp sáng màu, càng làm cho Nghiêm Túc sáng chói hơn.

cô gần như dám khẳng định rằng, một thân Nghiêm Túc thế này đi ra ngoài nhất định hấp dẫn ánh nhìn 200%.

Kết quả, trên đường bọn họ đi bộ từ phòng khách sạn đến chỗ ngồi thì không gặp một ai cả. Làm cho Phương Châm không khỏi cảm thán, bạch mù Nghiêm Túc này một thân hảo túi da. Đối với chuyện này, Nghiêm Túc lại tương đối vừa lòng, tuy rằng anh dẫn Phương Châm ra ngoài làm môi nhử rắn ra khỏi động, nhưng không có nghĩa rằng anh đồng ý cho những người trên đường dùng mắt ăn đậu hủ người phụ nữ của anh.

Nhưng sau khi ngồi vào chỗ, Nghiêm Túc lập tức hối hận. Trong chỗ ngồi có rất nhiều người Pháp, già trẻ gì cũng có, ánh mắt nhìn Phương Châm như nhìn thấy một châu lục mới, trực tiếp mà rõ ràng. Nghiêm Túc đột nhiên rất muốn cởi áo khoác ra che vai Phương Châm lại.

Brice, trưởng phái đoàn Pháp, mở miệng đầu tiên: "Nghiêm tống, không ngờ thư kí của anh lại xuất sắc như vậy, bữa cơm hôm nay tôi đến tham dự xem ra rất đáng giá."

Nghiêm Túc lễ phép cười cười với đối phương, dẫn Phương Châm ngồi vào vị trí trên cơ bản, ánh mắt của mọi người dừng trên người Phương Châm mấy phút thì cũng đều tản đi. Chung quy lại, bọn họ vẫn hiểu lễ nghĩa, biết rằng nhìn chăm chăm vào một vị tiểu thư thì rất không nên. Huống chi đây còn là ở Trung Quốc.

Từ đầu tới cuối Phương Châm đều cúi đầu không nói lời nào, cầm ly nước uống hết ngụm này đến ngụm khác. Nghiêm Túc thì hòa mình vào mọi người rất nhanh, mang theo Viên Mộc tiếp đón khách khứa đến dùng bữa, nhân tiện cho người giới thiệu qua các món ăn.

Một bữa tối thuần kiểu Trung Quốc, Nghiêm Túc còn cố ý chọn rất nhiều món ăn hiếm thấy cho mọi người thưởng thức, phần lớn nhóm người Pháp đều cảm thấy rất mới lạ, rất nhanh lực chú ý đã dời khỏi người Phương Châm.

Ngoại trừ một người đang vô cùng nhập tâm, hoàn toàn không hề để ý một loạt sơn hào hải vị trước mặt, hai mắt nhìn Phương Châm chăm chú, số sàng ăn đậu hủ của đối phương.

Người đàn ông tên Phương Kết Côn này cũng chính là mục tiêu ngày hôm nay của Nghiêm Túc: “Nghiêm/đánh”. Mấy ngày nay Nghiêm Túc đã nghe một tí lời đồn về cậu ta với Phương Châm, nhưng giữa ghen ói và gặp mặt tiếp xúc vẫn rất khác nhau. Lúc này trước mặt anh, thằng nhóc này còn dám lộ liễu như vậy, có thể biết rằng bình thường thằng nhóc này thuộc kiểu gì.

Tay Nghiêm Túc cầm ly rượu hơi dùng sức, như muốn bóp nát chiếc ly chân dài mảnh mai. Phương Kết Côn lại hoàn toàn không biết gì cả, cậu ta còn đang bận nghĩ cách để làm thân với Phương Châm.

Phương Châm có phần hối hận khi nghe lời Nghiêm Túc ăn mặc hở hang như vậy. Chưa tính tới những người khác, Phương Kết Côn kia thật sự làm cho người ta phải khó chịu, nếu không phải vì suy nghĩ cho việc làm ăn của Nghiêm Túc, Phương Châm đã định đứng dậy bỏ đi rồi. Bộ dạng Nghiêm Túc lại như cố tình không thấy, nhiệt tình nói chuyện với người khác một cách không bình thường, hoàn toàn không nhìn đến cô.

anh cứ để người ta nhìn cô một cách trần trụi như vậy như vậy sao?

Nghĩ đến đây Phương Châm hơi tức giận, không nhịn được rót cho mình non nửa ly rượu đỏ, buồn bực mượn rượu kiêu sầu đứng lên. Khi uống vài hớp đầu tiên cô quên mất bản thân mình uống rượu rất dễ say, nên uống một cách phóng khoáng. Kết quả, chưa được mấy phút, hơi rượu như bốc lên trên đầu, mặt cô có hơi nóng lên, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Phương Châm cảm thấy không ổn. Nhưng ở đây hôm nay lại không phải bình thường, say rượu trước mặt mọi người thì đúng là muốn chết. Nghĩ đến

đây Phương Châm thoáng tỉnh táo lại, lấy cổ đitrang điếm, lạng lẽ ra khỏi chỗ ngồi.

cô muốn ra ngoài hứng chút gió lạnh để làm tanđi hơi rượu,khoảng hơn nửa tiếngthì quay lại. Đồng thời cô cũng muốn mượn cơ hội này thoát khỏi sựđây dưa của Phương Kết Côn, tốt nhất lúc trở về bữa tiệcđã tàn, mọi người ai về nhà nấy là hoàn hảo nhất.

Phương Châm nhẹn hàng bước chân ra cửa, đi xuống hoa viên nhỏ dưới lầu hóng mát. Tuy hôm nay sắc trời đã ấm lên nhưng vẫn còn hơi se lạnh, gió đêm đầu hạ thổi vào người vẫn rất lạnh. Phương Châm ăn mặc lại ít, gió đêm vừa thổi đã bắt đầu run rẩy, đến lúc này thì hơi rượu cũng tan không ít.

cô chỉ há miệng ra, hít vài ngụm gió lạnh vào bụng, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại nhanh hơn. Nhưng cô còn đang dùng sức vẫn chưa hít vào được ngụm nào, thì chợt nghe phía sau có một giọng nói kì lạ chào hỏi cô: "Phương Châm, sao cô cũng ở đây thế?"

Khẩu âm kì lạ như vậy thì trừ Phương Kết Côn ra còn ai vào đây nữa. Nháy mắt, Phương Châm lại đau đầu, người Pháp này đến Trung Quốc chưa lâu, thế mà đã học được bộ dạng giả vờ khách sáo của người Trung Quốc. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy được, rõ ràng là thằng nhãi này cố ý đến gặp cô.

Phương Châm quay đầu nhìn đối phương nở một nụ cười khờ: "thật là trùng hợp."

"Đúng vậy, trong đó nóng quá, tôi đi ra đây hít thở không khí. Phương Châm, sắc mặt cô không tốt lắm, không thoải mái sao?"

"không sao, do tôi có uống chút rượu."

"cô vừa uống rượu xong không nên ra đây hứng gió lạnh, cô mặc cũng quá ít. Tuy rằng tôi biết đa số người Trung Quốc đều là khá đàng hoàng,

nhưng cô vẫn phải cẩn thận, nếu trong khách sạn có người xấu muốn lợi dụng cô thì rất phiền phức. Tốt nhất cô nên về chỗ ngồi với tôi đi, Nghiêm tổng chắc cũng đang lo lắng cho cô đấy."

Phương Kết Côn nói câu này bằng tiếng Pháp, Phương Châm vểnh tai nghe một lát thì hiểu. Nghe vừa rất chân thành vừa rất có lý, cô ăn mặc hở hang như vậy đứng trong gió đêm quật thật không thoải mái, nếu chẳng may gặp phải tên háo sắc thì không ổn rồi.

Vì thế cô gật đầu: "Được rồi, tôi quay lại đây."

"Cô mặc áo khoác của tôi để che bớt lại đi, đừng để người khác nhìn thấy, có mấy người đàn ông rất lạ lùng, vừa thấy mấy người phụ nữ mặc đồ hơi hở một chút thì lại nảy ra ý đồ xấu."

Phương Kết Côn vừa nói vừa cởi áo khoác choàng lên người Phương Châm, một thân ga lạnh lịch lãm, hoàn toàn khác với sự nhiệt tình vừa rồi.

Phương Châm cảm thấy hơi mất tự nhiên, tính trả áo lại cho Phương Kết Côn. Kết quả bàn tay đối phương đưa ra trực tiếp đè bả vai cô lại, nghiêm túc nói: "Phương tiểu thư, cô cho tôi được thể hiện sự ga lăng đi."

"Anh quá khách sáo rồi." Lúc nói chuyện, Phương Châm vắn vẹo, thuận thế trốn khỏi tay Phương Kết Côn.

"Phải, đây cũng là vì suy nghĩ an toàn cho cô."

Nhất thời Phương Châm ghen lời, đang do dự nói tiếp thế nào, đột nhiên dạ dày cô khó chịu. Sắc mặt cô khẽ biến, lão đảo xoay người muốn tìm một chỗ để nôn ra. Thật mất mặt khi nôn ọe trước mặt đối tác người nước ngoài như thế này.

Nhưng Phương Kết Côn là miếng thạch cao bôi trênda chó, đã dính vào thì dứt không được. Cậu ta vừa thấy Phương Châm muốn nôn quả thực còn tích cực hơn các cô, một phen khoác lấy vaicô kéo tới bụi cỏ bên cạnh: "Có phải cô muốn nôn không? Chỗ này khá kín, chắc không có ai thấy đâu, nôn ra rồi sẽ dễ chịu hơn."

Phương Châm cũng không suy nghĩ nhiều về hành động của cậu ta, nhào người về phía bụi cỏ nôn ra 2 lần. Vừa rồi cô ăn không nhiều, thật ra cũng chẳng nôn ra thứ gì. Nhưng sau khi nôn ra hai lần thì cảm thấy trong người dễ chịu hơn rất nhiều. cô đứng người thẳng lên nói cảm ơn Phương Kết Côn, vẻ mặt đối phương cười xán lạn, tay ôm vaicô càng dùng sức.

"anh làm gì vậy?" Phương Châm có chút nóng nảy.

"không có gì, sợ công gã úp mặt, để tôi điucô về ghế lô."

"không cần, tôi tự đi được."

Phương Châm nói xong thì hất chân bỏ đi, nhưng không ngờ Phương Kết Côn uống rượu vào cũng lớn gan hơn, mắt thấy bốn phía im lặng không người, sự lãng mạn trong xương tủy làm cậu ta như mất kiểm soát, vừa kéo tay Phương Châm, vừa ôm trọn cô vào lòng thật chặt.

Cũng may Phương Châm nhanh trí, khoát tay đẩy vào ngực cậu ta, cuối cùng mới giữ được khoảng cách khoảng một cánh tay giữa hai người.

"Xin lỗi Phương tiên sinh, tôi muốn quay lại."

"Xin lỗi Phương Châm, tôi thật sự rất thích em. Tôi đối với em rất nghiêm túc, em có thể cho tôi một cơ hội không?"

"Đương nhiên không được."

"Có thể nói rồi lý do được không?"

"Thứ nhất, tôi không thích anh, thứ hai, anh là người nước ngoài, thứ ba, quan hệ của chúng ta bây giờ là quan hệ hợp tác làm ăn, tôi không muốn có tình cảm cá nhân xen vào."

Mặc dù Phương Châm có hơi say, nhưng tốc độ nói những lời này vẫn rất nhanh. Cô dùng tiếng Pháp, để chắc chắn rằng Phương Kết Côn có thể nghe được rõ ràng, sẽ không có cơ hội lấy tiếng Trung sức sọ làm khó cô.

Nhưng cô chỉ nghĩ tới việc bản thân mình nói cho xong, không để ý đến sắc mặt Phương Kết Côn đối diện đột nhiên tối sầm. Lòng tự trọng mù quáng của người Pháp bị một con nhóc phương Đông đá kích, thật sự làm Phương Kết Côn hết sức mất mặt.

Lúc trước khi còn ở trong nước, cậu ta là cao thủ táng cái, bình thường nói cũng chẳng cần nói, chỉ cần nhìn đối phương bằng đôi mắt sáng lấp lánh thì đã dụ dỗ được người ta rồi. Không nghĩ rằng, dù cậu ta đã tiêu hao nhiều thời gian như vậy trên người Phương Châm, những vẫn chưa thân thiết được với cô.

Vừa rồi khi thổ lộ biểu hiện của cậu ta xem như rất nghiêm túc, kết quả đối phương lại không thèm để ý, vừa nghe qua đã từ chối. Trong lòng Phương Kết Côn cảm nhận được một cảm giác thất bại chưa từng có, thêm cả cảm xúc kích động do rượu mang đến, đôi môi căng mọng của Phương Châm dưới ánh đèn đường càng có vẻ hấp dẫn, trong đầu cậu ta "ông" một tiếng nóng lên, không suy nghĩ gì cả đã tiến lên phía trước.

Phương Châm chỉ cảm thấy một gương mặt nháy mắt phóng đại trước mặt mình, còn chưa kịp thắc mắc, đã có một cảm giác lạnh lẽo từ trên trời rơi xuống. Nước đá văng lên trước ngực cô, phần lớn thì rơi xuống trên bắp chân và hai bên chân của cô. Bên tai truyền đến tiếng Phương Kết Côn la hét chói tai, một số ai đó hét to như bị điện giật, nhảy còn điên cuồng hơn châu chấu mùa hè.

Phương Châm nhìn một màn trước mắt, không nói nên lời.

Phương Kết Côn hứng hết một thùng nước đá đổ xuống, toàn thân ướt đẫm. Bên cạnh cậu ta là một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi quần dài, trong tay còn cầm một chiếc thùng nhựa.

Thùng nước đá vừa mới đổ xuống kia chắc chắn là anhta làm, bởi vì Phương Châm đứng gần đó cũng bị văng sang một tí, may mà chỉ có nửa người dưới hơi ướt một chút, cũng không quá lạnh.

Phương Kết Côn khá thâm, cả người ướt đẫm đứng đó, gió thổi tới muốn lạnh run, rất là chật vật. không biết vì sao khi nhìn bộ dạng này của cậu ta, trong lòng Phương Châm rất sung sướng. Dám có ý định ăn đậu hủ của cô, cho cậu ta nếm thử mùi vị của thùng nước đá đã là gì.

Người đàn ông kia không thèm liếc mắt nhìn Phương Kết Côn, ngược lại rất quan tâm Phương Châm: "Vị tiểu thư này cô có sao không? Cậu ta có làm gì không?"

"không sao, tôi ổn, vừa rồi cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo, dạy dỗ sắc lang là việc nên làm. Phải làm cho người nước ngoài bọn họ biết rằng, người Trung Quốc chúng ta không phải dễ chọc. Huống chi đây còn là Trung Quốc, địa bàn của chúng ta."

Phương Châm nghe lời nói của anh ta, sợ rằng sẽ làm mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, vừa định hoà giải vài câu, bên kia Nghiêm Túc lại mang theo trưởng đoàn bên phía Pháp Brice tới, phía sau bọn họ còn có một đám người, tất cả đều là những vị khách tham gia bữa cơm tối nay.

Nghiêm Túc như hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, đi tới nhìn Phương Châm lại nhìn Phương Kết Côn, hơi nghi ngờ nói: "đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Châm không thể không biết xấu hổ mà kể chuyện Phương Kết Côn định cưỡng hôn mình, chỉ đơn giản kể lại chuyển đổi nước. Phương Kết Côn tức giận không gì, thấy người giúp đỡ mình đến đây, nhanh chóng chạy đến kể khổ ới ông chủ. Cậu ta rất nhanh, Phương Châm cũng không ngờ được, ngược lại là Nghiêm Túc ở một bên thản nhiên mở miệng nói: "thì ra là Phương tiên sinh khách sáo như vậy, cảm ơn ngài đã quan tâm tới bạng của tôi, chuyện đêm nay chắc là hiểu lầm, hi vọng ngài chớ để trong lòng."

anh vừa mở miệng đã nói một chuỗi tiếng Pháp lưu loát, những người Pháp ở đây nghe thấy thì rất sửng sốt. Vì mấy ngày qua khi hai bên gặp mặt nhau, họ chưa bao giờ thấy Nghiêm Túc mở miệng nói tiếng Pháp. Bình thường bọn họ đều trao đổi bằng tiếng anh, ngẫu nhiên có người nói vài câu tiếng Pháp Phương Châm cũng sẽ lập tức phiên dịch cho Nghiêm Túc. Cho nên mọi người đều cho rằng chủ tịch Thâm Lam Nghiêm tiên sinh không biết nói tiếng Pháp.

Sắc mặt Brice tối sầm, trong lòng có chút rối rắm. Ông ta cẩn thận nhớ lại mấy ngày nay ông và đám cấp dưới có nói chuyện gì về nhân viên Phương bằng tiếng Pháp không, sau khi xác định là không có ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó ông ta lại cười với Nghiêm Túc nói: "thì ra vị Phương tiểu thư này không chỉ là thư kí của Nghiêm tổng, mà còn là bạng của ngài."

"Vâng, tôi vẫn chưa nói cho ngài, chủ yếu là vì không hi vọng vài người sẽ có ấn tượng không tốt với Phương tiểu thư. Tình huống đêm nay khá đặc biệt, không cần thận lại lời miệng."

Brice lập tức cười ha hả, thân thiết vỗ vỗ bả vai Nghiêm Túc: "không có gì không có gì, tôi cảm thấy biểu hiện của Phương tiểu thư rất tốt, tôi rất hài lòng cũng rất tán thưởng cô ấy. Mắt nhìn người của chủ tịch Nghiêm rất tốt, bạng của cậu và cậu đều rất xuất sắc."

Toàn những lời tâng bốc nhau, Phương Châm nghe chẳng nổi nữa. Phương Kết Côn bên kia cũng có chút mất hứng, đen mặt muốn nói gì đó, nhưng đã bị Brice khoát tay cản lại.

"Nghiêm tổng ngài xem, hôm nay cũng không còn sớm, cấp dưới của tôi lại đang lạnh, không bằng chúng ta đều về phòng trước đi. Ngày mai rồi hãy nói chuyện hợp đồng chi tiết nhé?"

"không thành vấn đề, chuyện ngày hôm nay thật sự xin lỗi. Tôi sẽ nghĩ cách tìm ra người đã đổ nước lên người Phương tiên sinh, sau đó sẽ bắt anh ta giải thích rõ ràng với Phương tiên sinh."

"không cần không cần, việc nhỏ thôi mà."

Khi hai người này đang nói lời khách sáo với nhau, Phương Châm vô tình phát hiện chàng trai trẻ đổ nước kia đã không thấy đâu. Theo bản năng, cô cảm thấy chuyện tối nay hơi có vấn đề, như là có người dàn dựng hết cả.

Cho nên trên đường trở về phòng với Nghiêm Túc, Phương Châm thấy bốn bề vắng lặng thì hỏi: "Có phải anh cho người làm chuyện này không?"

"Chuyện gì hả?"

"Đừng giả bộ với em, chính là chuyện đổ nước vừa nãy. Có phải người đó doan sắp xếp không?"

Nghiêm Túc cúi đầu liếc mắt nhìn Phương Châm, mỉm cười. Sau đó anh kéo bàn tay hơi lạnh của Phương Châm, hai người cùng đi vào phòng cô. Sau khi đóng cửa phòng lại anh mới nói: "Đúng là doan sắp xếp."

"Em biết mà, làm sao lại trùng hợp thế được, vừa đúng lúc có người đi ngang qua. Làm gì thật sự có người tiện tay giúp em được, thùng nước kia cũng không thể chuẩn bị nhanh như vậy. Vì sao anh làm vậy?"

"Bởi vì anh không muốn em bị chọc ghẹo." Nghiêm Túc bước lên một bước, kéo áo khoác tây trang trên người Phương Châm. Đây là áo khoác của anh, đồ của Phương Kết Côn anh đã sớm cởi ra trả lại cho đối phương. Người phụ nữ của anh dù thế nào, cũng không cần áo khoác của người đàn ông khác.

Động tác này của anh làm Phương Châm ấm áp trong lòng, khịt khịt mũi: "anh phải tiện vấn đề khi nào?"

"Từ lần đầu tiên thằng nhãi đó phóng điện với em."

"Sớm vậy sao?"

"anh còn ngại là quá trẻ. anh đã nói rồi anh hối hận khi mang em đến HongKong, sớm biết vậy đã không để em đi gặp khách hàng, cứ giấu em trong khách sạn mới tốt. Nhưng nếu không phải công việc em thì em sẽ không đi, tính tình em rất bướng bỉnh, điều này rất không tốt."

Phương Châm từ chối thảo luận vấn đề tính tình của bản thân, cô càng quan tâm các hành động của Nghiêm Túc: "Nếu anh biết Phương Kết Côn thích em, sao đêm nay còn bắt em mặc ít thế này?"

"Em đã nghe câu "Dụ rắn khỏi hang" chưa?"

Phương Châm hơi mất hứng: "anh lấy em làm mối nhử, không sợ em rơi vào trong tay cậu ta rồi xảy ra chuyện gì sao?"

"Chuyện này còn phải trách em. anh vốn tính mượn cơ hội trên bàn ăn ngày hôm nay tuyên bố với mọi người chuyện em là bạn gái anh. Ai biết em mới ăn vài miếng đã đứng dậy đi ra ngoài. Em nói là đi toilet trang điểm lại, kết quả lại xuống hoa viên dưới lầu. Chuyện xảy ra sau đó đều không nằm trong kế hoạch của anh, là em đã phá hỏng chuyện anh sắp xếp đấy."

"Vậy người đổ nước kia..."

Nghiêm Túc đưa tay vỗ nhẹ trán Phương Châm: "Cũng là anh cử người làm. Em đi hơi lâu lại thêm Phương Kết Côn ngồi được một nửa cũng đứng dậy rời khỏi chỗ, anh cho Viên Mộc kiểm một người đi tìm em. Chuyện đó nước này không phải do anh bày ra, tám chín phần là do Viên Mộc sắp đặt. Cậu ta vì tình cảm nên mới nảy ra ý đồ xấu, dù cho bình thường nhìn rất đứng đắn."

"Vậy là sau đó anh cố ý dẫn mọi người đến hoa viên à?"

"Tất nhiên, tản bộ thư giãn sau bữa cơm là việc nên làm, không ai phản đối. Lão hồ ly Brice kia rất thông minh, biết anh đang diễn trò còn phối hợp tốt như vậy, xem ra trong lòng ông ta cũng rõ ràng, cấp dưới của ông ta không bỏ được tội xấu."

Phương Châm cẩn thận nghĩ đến chuyện mới phát sinh vừa rồi, cảm thấy trong lòng không được thoải mái. May mà người Nghiêm Túc sắp xếp ra tay đúng lúc, nếu không cô cũng không thể để cho Phương Kết Côn làm bậy với cô được. Từ trước đến nay Nghiêm Túc không nói gì đã hôn tráo trành thì còn được cho là vui vẻ thú vị nhưng bị một người nước ngoài mình không thích cường hôn, thì chỉ có sự ghê tởm.

"Nhưng anh cũng đâu cần nói với người khác em là bạn gái anh, làm mọi người hiểu lầm."

trên mặt Nghiêm Túc lộ ra ý cười khó thấy, đột nhiên vươn tay ra, ôm ngang Phương Châm lên. anh bước vài bước vào phòng, rồi ôm Phương Châm cùng ngã vào chiếc giường đôi.

Môianh kề sát bên môi Phương Châm: "Vậy tối nay, chúng ta hãy biến hiểu lầm thành sự thật đi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 55: Mở lòng

Biên tập: Lão F

Ngay lập tức, Phương Châm nâng đầu gối lên, hướng vào bộ phận máu chốt của Nghiêm Túc.

Kết quả đối phương duỗi tay ra ấn xuống, làm chân cô đang cong lên cũng bị duỗi thẳng, hơn nữa anh còn ấn mạnh xuống giường làm cô không thể động đậy.

"Nghiêm Túc, anh quên điều kiện giữa chúng ta!"

Phương Châm nóng nảy, giùng giảng muốn đứng dậy. Nhưng sức lực của đối phương rất lớn, cô như cá nằm trên thớt, làm sao cũng không thể ngồi dậy nổi.

Vẻ mặt Nghiêm Túc cười đến đặc ý: "Em yên tâm, tất cả anh đều nhớ kỹ, một khắc cũng không quên. Nhưng việc ngày hôm nay là anh tình em nguyện, không xem là anh ép em được, cho nên anh không vi phạm."

"Có mạnh mẽ tình anh em nguyện, đồ thú vị!"

"không ngờ em còn biết mắng người khác, còn có khí thế như vậy."

Phương Châm tức giận, hai chân đạp loạn, nhưng lại không sao đá được vào người Nghiêm Túc, gấp đến độ mặt đỏ bừng. Nghiêm Túc thấy thế thì khẽ sát đến ngực cô, hơi khiêu khích nói: "Em xem, mặt em đỏ như vậy, tất nhiên không phải là em không nguyện ý."

"Đó là vì anh làm em tức giận!"

"Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ đổi một phương pháp nghiệm chứng khác."

Nghiêm Túc nói xong đưa tay ra, sờ ào làn váy của Phương Châm. Động tác này làm cơ thể Phương Châm cứng đờ, một sự bất an tràn ngập trong lòng.

Nghiêm Túc lại còn thêm dầu vào lửa: "Cởi quần kiểm tra là hiểu ngay ấy mà."

Phương Châm là người từng trải, đương nhiên biết thân thể mình bây giờ đang có phản ứng gì, cũng biết Nghiêm Túc cởi quần có hàm ý gì. Không cần cởi cô cũng rõ ràng, nửa người dưới của mình nhất định không thể nhìn. Đơn giản chính là trần trụi nói cho Nghiêm Túc biết, cô bây giờ rất khát vọng anh.

Quen biết Nghiêm Túc lâu như vậy, lần đầu tiên Phương Châm bị nhếp tới mức phải gắng sức mà chống cự. Cơ thể cô cứng ngắc nằm trên giường, nghẹn nửa ngày mới nói được một câu: "anh suy nghĩ một chút cho Vương Tử đi, vì thằng bé mà suy xét..."

"Suy xét cho thằng bé và việc kết hôn với em không hề mâu thuẫn với nhau."

"Thằng bé cần một gia đình hoàn chỉnh, có cả ba và mẹ mới được."

"Đoàn Vịnh Thi muốn đưa con về."

"Cái gì?" Phương Châm sững sốt, khẽ ngẩng đầu lên nhìn đối phương, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"cô ấy và chồng người Mỹ ly hôn rồi, chuẩn bị về Trung Quốc định cư. Cho nên muốn đem con về ở với cô ấy."

"Vậy các anh, không nghĩ tới việc tái hôn sao?"

"Tái hôn cái gì. anh và cô ấy chưa từng kết hôn, ở đâu mà tái hôn được."

"nói như vậy..." Phương Châm chớp chớp mắt, sắp xếp từ ngữ, "Vương Tử là con ngoài giá thú."

"Đúng."

"Các người đây đối với không chịu trách nhiệm cha mẹ." không biết khí lực từ đâu, Phương Châm một phen đẩy Nghiêm Túc ra, đứng dậy khỏi giường. cô vừa định chỉ vào mũi Nghiêm Túc, giáo huấn anh một trận, lại thấy bờ vai và một phần đùi trắng mịn lộ ra ngoài, đã nhanh chóng kéo chăn lên che lại.

"Rốt cuộc khi còn trẻ các anh đã làm gì? Nếu không kết hôn sao lại muốn sinh thằng bé làm gì, sinh xong thì một người đi Mỹ, một người ném nó cho người lớn. Nghiêm Túc, lúc trước em cảm thấy anh là một người đàn ông rất có trách nhiệm, nhưng trong chuyện của Vương Tử này, em thật sự nhìn không thấu anh."

"Em nhìn không thấu là bởi vì em cho rằng Vương Tử là con anh..." Nghiêm Túc gõ nhẹ lên chóp mũi Phương Châm, sau đó vươn tay ra, ôm cả người cô cùng ngã xuống giường. Sau đó tay anh kéo chăn, tiếc rằng Phương Châm quấn mình rất kỹ, một chút cũng không chừa ra cho anh.

Nghiêm Túc chỉ có thể mở miệng nói với cô: "Ai da, cho anh một chút đi."

"Dựa vào cái gì."

"không muốn nghe tiếp câu chuyện sao?"

Đúng là rất muốn. Nghiêm nói xong câu đó thì chống người lên nằm nghiêng, làm tâm tình Phương Châm ngứa ngáy. một lát sau cô bắt đầu thả

hiệp, cầm lấy một góc chăn đưa lên. Nghiêm Túckhôngnói hai lời cầm lấy, kéo nửa cái chăn đắp lên người, sóng vai nằmtrên giường lớn với Phương Châm.

Cảm giác nàythậtgiống như tình tiết trong phim, còn hơi chút lãng mạn. Đặc biệt, Nghiêm Túckòn nghĩ đến việc dưới chăn Phương Châm chỉ mặcmộtchiếc váykhôngnhiều vải lắmthìmáu toàn thân như chảy nhanh hơn.

anh tạm thời kiềm chế sự thôi thúc trong lòng, tiếp tục đề tài vừa rồi: "Vương Tử là do Vịnh Thi và người đàn ông khác sinh ra. Hai người bạnanhcùng nhau lớn lên từ khi cònnhỏ, cũng có thể xem như mọi người thườngnóilà thanh mai trúc mã. Chỉ có điều,khôngphải tất cả thanh mai trúc mã đều có tình cảm với nhau. Bạnanhcó thể làm một đôi trong số đó. Vĩnh viễn chỉ dừng lại ở quan hệ bạn bè.anhkhôngyêucôấy,côấy cũngkhôngyêuanh. Vịnh Thi lúc còn trẻ rất mê chơi, từ khi học trung học đã bắt đầu có bạn trai, nhiều năm như vậy, bạn trai chính thức mà cô ấy có không phải 100 thì cũng là năm mươi."

"Nhiều vậy sao?"

"Hơn nữa những mối tình một đêm mỏng manh lại càng nhiều." Nghiêm Túcknói xong xoay đầu lại, đôi mắt nhìn chăm chăm gò má xinh đẹp của Phương Châm, "Vương Tử là kết quả tình một đêm trong quán bar của cô ấy."

Phương Châm ngẫm lại bộ dạng Đoàn Vịnh Thi, lại nghĩ tới tác phong hỗn loạn của cô, lần nữa nhớ tới một câu: nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

"Ba của thằng bé bây giờ đang ở đâu?"

"không biết, quen trong quán Bar, hai người đều uống say. Ngày hôm sau tỉnh dậy thì mỗi người một ngã.anh có hỏi Vịnh Thi,cô ấy nói lúc ấy, đến hình dáng của ba Vương Tử như thế nào cũng không thấy rõ, bây giờ thì lại càng nhớ không ra. Biển người đông đúc thì đi nơi nào tìm người đàn ông này đây?"

Mà có tìm được cũng không có ý nghĩa gì. Vịnh Thi không thiếu tiền, cũng sẽ không vì một đứa bé mà cưới một người đàn ông mà mình không yêu."

"Vì sao thằng bé lại gọi anh là ba?"

"Đó là bởi vì Vịnh Thi có một người mẹ khá bảo thủ. Mẹ của Vịnh Thi, dì Đoàn xem cô ấy là con gái bảo bối, từ nhỏ đã nuôi dưỡng chiều chuộng là điều tất nhiên. Con gái làm loạn ở bên ngoài dì ấy cũng biết. Ngay từ đầu, dì ấy cũng có phản đối, sau lại thấy không có tác dụng gì quá đáng nên cũng cho qua luôn. Yêu cầu duy nhất của dì ấy chính là không được làm to bụng. Một khi đứa bé phát triển lớn hơn thì nhất định phải sinh ra. Anh nghĩ dì Đoàn chắc cũng có suy nghĩ của mình, dù sao lấy tính cách của Vịnh Thi thì có khi cô ấy sẽ cứ chơi tiếp như vậy đến hết đời. Nếu không lập quy củ cho cô ấy, thì cô ấy sẽ cứ phá thai thường xuyên như ăn cơm. Có vài cô gái ỷ vào thân thể trẻ trung khỏe mạnh của mình nên cứ tùy tiện, có hết đứa trẻ này đến đứa khác, đợi đến khi lớn tuổi ổn định kết hôn sinh con, thân thể rất cuộc không chịu nổi. Dì Đoàn cái gì cũng đều có thể nghe theo Vịnh Thi, nhưng chuyện về đứa bé lại vô cùng kiên trì, Vịnh Thi nói với anh, cô ấy hơi sợ sự cố chấp mạnh mẽ này của mẹ cô ấy. Cho nên sau khi cô ấy phát hiện mình mang thai đứa con của tên đàn ông kia, đành nhìn trúng anh làm người cha hờ."

Nghe đến đây, Phương Châm nhin không được cảm thán một câu: Ôi, người đàn ông này thật đáng thương.

"Khi đó, anh và Vịnh Thi đang bị người nhà sắp xếp cho bồi dưỡng tình cảm. Hai nhà bọn anh là quan hệ mấy đời, mấy người già cảm thấy bọn anh tuổi cũng đã lớn thì nên kết hôn, cho nên họ muốn gạ nẫu thành cơm luôn, dứt khoát tính toán chuyện kết tình thông gia luôn."

"Cho nên anh và Đoàn Vịnh Thi yêu nhau?"

"Ừ, có một thời gian. Trên cơ bản, đoạn thời gian đó, mỗi lần bọn anh hẹn hò đều là như thế này, anh đến nhà cô ấy đón cô ấy, sau đó đưa cô ấy đến chỗ nào

đó cô ấy muốn, tiếp theo thì bọn anh chia ra hai ngã, cô ấy chơi của cô ấy, anh bận rộn của anh. Đến sau giờ cơm tối thì anh lại đến nơi nào đó đó cô ấy, xách theo bao lớn ba anh đưa cô ấy về nhà, người lớn trong nhà nhìn thấy bọn anh xuất hiện cùng nhau thì vô cùng vui vẻ, anh nghĩ có lẽ tên của cháu mình họ cũng đã nghĩ xong cả rồi."

"Ha ha" Phương Châm cười đến mức hơi xấu hổ, "Cái này coi là yêu nhau quái gì. Hai người không có tình cảm với nhau sao phải ép ở cùng nhau làm gì, đâu có ý nghĩa gì. Em chưa bao giờ nghĩ đến anh lại là người cũng sẽ thỏa hiệp với cha mẹ như vậy, cam tâm tình nguyện cưới một người con gái mà mình không yêu."

"anh chưa từng có ý nghĩ muốn cưới cô ấy. Khi đó Vịnh Thi và chồng trước người Mỹ của cô ấy đang yêu nhau cuồng nhiệt. cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, chờ chồng trước của cô ấy bận chuyện ở trung quốc xong thì sẽ đi Mỹ với anh ta, từ nay về sau hai người bọn anh sẽ vui vẻ không ngại nợ ai. Ai biết người tính không bằng trời tính, cô ấy đột nhiên phát hiện mình mang thai, chuyện đứa con này khá phiền toái. Chồng trước người Mỹ của cô ấy đương nhiên sẽ không làm người cha hề được, thế là cô ấy nóng lòng tìm một người đàn ông nuôi đứa trẻ này. Khi đó bên cạnh cô ấy có bạn trai tên danh nghĩa là anh, nên đã lấy anh ra làm người chịu tội thay. Chuyện này nói tới lại thấy hoang đường."

nói tới đây, ngay cả bản thân Nghiêm Túc cũng không nhịn được cười. anh đưa tay xoa đầu Phương Châm: "Đôi khi phụ nữ các em thật sự làm người khác nhìn không thấu, một người hai người nhìn khờ khạo, nhưng một khi đã quyết định ra tay, thì vô cùng nham hiểm."

Phương Châm nghe rất hăng say, nghiêng người đối mặt với đối phương, miệng thúc giục: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, anh mau nói xem!"

"Có một hôm, Vịnh Thi hẹn anh ra ngoài uống rượu, bỏ thuốc trong rượu của anh. Vì thế anh ngủ một giấc đến tận khi trời sáng. Khi tỉnh

lại, anh phả thiện mình đang ngủ trong phòng khách sạn, quần áo trên người xộc xệch, Vịnh Thi áo quần không đủ che thân đang ngủ bên cạnh anh. Cho nên đứ anh này thuận lý thành chương trở thành kết quả của việc anh say rượu mất lý trí."

"anh, bản thân anh có làm không mà anh cũng không biết sao?"

"anh cho rằng mình uống say, tuy rằng không nhớ gì, nhưng đến tình cảnh lúc ấy anh cũng không nghi ngờ gì cả. Khi đó anh không biết Vịnh Thi mang thai con người khác, còn tưởng rằng cả hai bọn anh đều uống nhiều quá nên mới xảy ra chuyện như vậy. Sau khi tỉnh lại, Vịnh Thi nói với anh chưa xảy ra chuyện gì cả, về sau vẫn như trước không có gì khác thường. Nhưng không bao lâu sau cô ấy đến nói với anh, nói cô ấy mang thai con của anh, chính là Vương Tử."

"Vì sao nhất định phải là của anh, sao không phải của bạn trai cô ấy?"

"Chồng trước của cô ấy là một tín đồ đạo cơ đốc, tin vào hành vi vô tính trước hôn nhân. Người nạn đã thấy, có hơi thần bí lắm nhai, thoát nhìn rất giống người thần kinh. anh thật sự không biết Vịnh Thi nghĩ như thế nào lại coi trọng loại đàn ông đó, có lẽ là duyên phận đi. Ông trời cảm thấy cô ấy đã sống nửa đời trước quá mức phóng túng, nên nửa đời sau muốn tìm một cái xiềng xích như vậy để chế trọc cô ấy. Đáng tiếc, mọi việc vẫn không như ý nguyện, giống Tôn Ngộ không thoát khỏi vòng kim cô vậy."

Phương Châm không còn lời nào để nói, không ngờ chuyện này lại phức tạp đến vậy, hoàn toàn không nằm trong sự tưởng tượng của cô. Quả nhiên trên đời này dạng người gì cũng có, có dạng người như cô nhất thời xúc động đi giết người, cũng có dạng người như Đoàn Vịnh Thi hao tổn tâm tư lừa người ta.

"Lúc đó, chồng trước của cô ấy có biết cô ấy đang mang thai con người khác không?"

"anh không biết. Kiểu người cứng đầu như anh ta, thật ra rất dễ bị lừa. Khianhta bận rộn công chuyện ở Trung Quốc xong, bụng của Vịnh Thi vẫn chưa lộ lắm, cô ấy đã dẫn anh ta về Mỹ trước, còn mình lấy cớ có việc phải làm ở Trung Quốc, một lòng một dạ an thai sinh con. Sau này khi cô ấy đã sinh Vương Tử ra, vừa đầy tháng đã đi Mỹ, Vương Tử ở với người lớn của bọn anh đến bây giờ."

Phương Châm đến bây giờ mới hiểu được, thì ra trên đời này thật sự không phải người mẹ nào cũng thương đứa con do mình sinh ra. cô là như thế, Vương Tử cũng giống như thế.

Trong phòng rơi vào trạng thái im lặng, chỉ còn tiếng tích tắc rất có quy luật của chiếc đồng hồ báo thức đặt đầu giường.

Phương Châm vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng, vì nghĩ đến chuyện của Vương Tử, cô nhất thời không để ý đến Nghiêm Tú đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm mình.

Trong chốc lát, hai người đều trầm mặc rất lâu, đến khi ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, hai người mới đồng thời có phản ứng lại.

Nghiêm Tú trở mình xuống giường đi mở cửa, ra là nhân viên phục vụ đến đưa cơm. Đây là chuyện anh giao Viên Mộc làm trước đó, sợ Phương Châm chưa ăn no nên cố ý gọi cho cô. anh chỉ gọi đồ ăn không gọi rượu, nhưng bây giờ lại có một chai sâm panh đặt trong thùng đá, đây chắc chắn là ý của Viên Mộc nghĩ thay cho anh.

Nghiêm Tú nhìn Phương Châm trong phòng, anh nghĩ rằng bây giờ không phải là lúc để mở sâm panh ăn mừng đâu.

Sau khi nhân viên đến đưa cơm đi, anh về phòng gọi Phương Châm: "Có muốn ăn chút gì đó không? Lúc này anh thấy em ăn cũng không nhiều."

Phương Châm thật sự hơi đói bụng, vén chăn lên chuẩn bị xuống giường, song lại phát hiện ra váy trên người đã bị vén hết lên đến thắt lưng, cô nhanh chóng che lại: "Em phải thay quần áo đã, anh hẳn trước được không?"

Nghiêm Túc gật đầu với cô, sẵn sóc đóng cửa phòng lại. Phương Châm nhanh chóng tìm một bộ đồ thể thao, rồi mặc vào kín mít. Đến lúc đi ra Nghiêm Túc đã ngồi chờ cô bên bàn ăn, đồ ăn bày đầy trên bàn làm Phương Châm cảm thấy rất đói, vì thế ngồi xuống là bắt đầu ăn ngay.

Nghiêm Túc lại không động đũa, chỉ nhìn Phương Châm ăn.

"Sao vậy, không hợp khẩu vị sao?"

"Bữa tối nay anh đã ăn được tầm tạm rồi, em ăn nhiều một chút."

Phương Châm ăn một hơi hết một chén cơm thêm không gút đồ ăn, sau khi lấp đầy bụng mới nhớ tới chuyện hai người nó lúc này: "Vậy ngay từ đầu anh đã biết Vương Tử không phải con trai sao?"

Nghiêm Túc đưa khăn giấy cho cô: "không phải, lúc mới đầu anh thật sự nghĩ thằng nhóc là của anh, đến khi nó được 2 tuổi, không cần thận bị ngã, lúc ấy bác sĩ nó có khả năng phải truyền máu, cho nên mới xét nghiệm máu của thằng bé. Sau đó thì giống như phim truyền hình trên TV vậy, anh phát hiện ra mình đã nuôi con không công cho người khác 2 năm."

"Vậy sao anh không tìm Đoàn Vịnh Thi hỏi rõ ràng?"

"Đương nhiên phải hỏi chứ, nếu không sao anh biết Vương Tử là kết quả của cô ấy với tình một đêm trong quán Bar được. Lúc ấy anh cũng nghĩ đem con gửi máy bay trả cho cô ấy, nhưng cô ấy lại năn nỉ trong điện thoại, nói tình cảm bây giờ của cô ấy và chồng rất tốt, không hề vọng sẽ có một đứa trẻ đến phá hỏng sự tin tưởng lẫn nhau giữa họ. anh nghĩ có khi lúc đó chồng cô ấy cũng không biết cô ấy có thằng nhóc này. Nhưng mà

bây giờ chắc chắn đã biết rồi, nếu không hai người cũng sẽ không ly hôn nhanh như vậy."

"Tuy rằng cô ấy là bạn của anh, nhưng em vẫn muốn nói một câu khách quan, người mẹ như vậy thật sự không có trách nhiệm. Từ đầu tới cuối cô ấy chỉ đều suy tính cho riêng bản thân mình, hoàn toàn không nghĩ cho người khác. Cô ấy lừa anh rồi còn gạt cả chồng trước, điều không nên nhất là cô ấy làm tổn thương Vương Tử. Thăng bé Vương Tử kia ghét anh như vậy có phải vì nó nghĩ anh là ép mẹ nó bỏ đi không?"

"Ừm, nó không biết thân thế của mình, chỉ biết anh cả ngày bận rộn không chăm sóc nó. Có lẽ nó cho rằng bởi vì anh không quan tâm đến người nhà nên mẹ nó mới bỏ đi."

"Vậy sao anh không nói rõ ràng với nó?"

"nói rõ ràng với anh mà nói rất có lợi, nhưng còn thăng bé thì phải làm sao? nói cho nó biết nó còn nhỏ như vậy đã bị cả ba lần mẹ ghét bỏ sao? Nếu nói như vậy, thì tình nguyện cho nó hận anh. Ít nhất trong lòng nó, nó cho là mẹ nó bỏ nó đi là do bất đắc dĩ, mẹ nó vẫn còn thương nó."

Nghe xong lời này, Phương Châm có chút cảm động, nhin không được vươn tay ra, nắm lấy bàn tay phải của Nghiêm Tú đang đặt trên bàn: "không ngờ mấy năm nay anh cũng chẳng dễ dàng gì. Nếu tính tuổi của Vương Tử, chắc là được sinh ra sau khi em làm anh bị thương hả?"

"Ừm, đây cũng là nguyên nhân làm cho Vịnh Thi có cơ hội bỏ chạy đến Mỹ. Lúc đó, cô ấy mới sinh còn chưa lâu, anh bị em đâm bị thương. Người lớn hai nhà Nghiêm Đoàn đều tập trung hết trên người anh, cô ấy đã mượn cơ hội này chạy trốn. Đợi đến khi mọi người phản ứng kịp, đã không thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa rồi. Lúc ấy, đứng ở trong tay di hơn hai ngày không có mẹ, sau đó mẹ Vịnh Thi biết chuyện thì đã tức giận đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ với con gái."

Phương Châm nhìn không được cười khở. cô tưởng tượng đến cảnh người nhà của Đoàn Vịnh Thi lúc ấy có bao nhiêu nóng giận, chắc đều nổi trận lôi đình cả. Lại nghĩ đến Nghiêm Túc, vì bị Đoàn Vịnh Thi lừa gạt mà vô duyên vô cớ nuôi một đứa trẻ, Phương Châm thật sự có cảm giác 5 năm trước Nghiêm Túc vô cùng đáng thương.

Sau đó cô lại nhớ đến một vấn đề khác: "Các anh đã đi đăng kí rồi sao?" Cho dù bụng Đoàn Vịnh Thi đã lớn không thể kết hôn, nhưng vẫn có thể lĩnh chứng.

Nghiêm Túc mỉm cười với cô: "Biết là em sẽ quan tâm đến vấn đề này mà. Em yên tâm, tất cả lần đầu tiên của anh đều được giữ lại cả, bất kể là đêm đầu hay là lần kết hôn đầu. Lúc ấy, quả thật cha mẹ hai nhà hối thúc bọn anh kết hôn, kỳ thật cũng không sao. Nhưng Vịnh Thi không chịu, cô ấy muốn đến Mỹ kết hôn với người khác, nên lúc đó cô ấy tìm bạn bè làm hai tờ hôn thú giả, dùng để đối phó với cha mẹ hai bên. Nếu cẩn thận nghĩ lại, anh cảm thấy cô ấy rất có tài, con người cũng thông minh, đáng tiếc thông minh không đúng chỗ, có lẽ đọc sách nhiều đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi. Đây có lẽ là nguyên nhân anh không yêu cô ấy, anh không thích phụ nữ ngu ngốc, anh thích người thông minh."

Khi nói lời này thì hai mắt anh không hề cố kỵ nhìn chăm chăm Phương Châm, như muốn nhìn thấu đối phương. Trong lòng Phương Châm cả kinh, vô thức muốn đứng dậy bỏ đi. Nhưng lại bị Nghiêm Túc kéo tay, trực tiếp cầm lấy cổ tay cô.

"Đi đâu? Nữ sinh xuất sắc của anh."

"Em thật sự rất bận." Phương Châm nhanh chóng giải thích, "anh xem, hôm nay suýt chút nữa em đã không thoát khỏi tay Phương Kết Côn. thật không ngờ anh lại thông minh như vậy."

"Người thông minh chột mắt sai lầm cũng là chuyện bình thường, chung quy chỉ do lúc ấy em có uống rượu. Chỉ số thông minh của em được đo khi em không uống rượu, bằng không sự sụt giảm sẽ rất lớn."

Khóe miệng Phương Châm giật nhẹ, trong lòng cảm thấy bản lĩnh chửi người khác không dùng lời thô tục của Nghiêm Túc rất thâm hậu.

cô biết tiếp theo có thể xảy ra chuyện gì, cũng do vừa rồi Nghiêm Túc đã ám chỉ rất rõ ràng. Nhưng dù cơ thể cô đã chuẩn bị kỹ, thì trên phương diện tâm lý vẫn còn một chút chướng ngại không vượt qua được.

Để kéo dài thời gian, cô chỉ có thể liều mạng tìm đề tài: "Ha ha, cái đó, anh thông minh như vậy, em chắc chắn không so với anh được. anh sắp xếp cho người quấy phá kia thế nào, không sợ mấy người Pháp kia tìm anh ta gây phiền phức sao?"

"Đừng lo, đều được Viên Mộc xử lý cả rồi. Người đó không mặc đồng phục của khách sạn, trong lòng mọi người anh ta cũng chỉ là một người dân trong một gia đình bình thường nào đó. Người Pháp cũng rất thông minh, sẽ không vì một cái phao bèo mà ích chủ tịch Thẩm Lam ngu ngốc, mà giống trống khua chiêng trong một gia đình không có thực. Nếu làm lớn chuyện này, thì bọn họ cũng không đẹp mặt. Hơn nữa bọn họ cũng phải kiêng dè mặt mũi của anh. Brice là người thông minh, nếu không ông ta cũng không giữ được vị trí đó đến ngày hôm nay. Trong nhà ông ta có mười hai anh em, ông ta có thể thừa kế công ty của cha ông ta và ngồi vào vị trí tổng giám đốc, thì ông ta chắc chắn không phải loại người tầm thường."

"Mười hai người!"

"Đúng, mười hai người. Có gì mà phải kinh hãi vậy? Em phải biết rằng tính tình người Pháp phóng khoáng chứ, em còn là sinh viên tốt nghiệp ngành ngoại ngữ đấy."

"Nhưng mà, không phải mười hai người quá nhiều sao. Vợ ông ta không một chết sao?" Nếu như tính là bắt đầu sinh từ năm hai mươi tuổi, liên tục không gián đoạn năm nào, thì khi sinh xong mười hai người cũng đã hơn ba mươi. Nhưng lại phải chắc chắn rằng trong quá trình này chỉ sinh ra con trai, không thể có con gái được.

Nghiêm Túc không khỏi vui vẻ: "Nhiều con trai như vậy đương nhiên không phải một người phụ nữ sinh. Ưu thế lớn nhất của Brice ở chỗ ông ta là con vợ cả, con trai thứ hai của vợ cả. Trên ông ta còn có một người anh trai năng lực bình thường, cho nên ông ta dẫn đầu và có được vị trí tổng giám đốc, bây giờ cổ phần của ông ta trong công ty cũng là nhiều nhất. Đương nhiên, mấy anh em khác do mẹ ông ta sinh ra cũng đều rất nghe lời ông ta, chung quy lại bọn họ đều là dòng chính thống, ngay cả khi có chút đấu tranh nội bộ, và người ngoài đang có ý phá hoại thì họ vẫn đồng lòng đoàn kết chống lại người ngoài. Cho nên những tiểu tam tiểu tứ kia dù sinh con trai, trên cơ bản vẫn không được chia gì cả."

Nghiêm Túc nói rất thoải mái, nhưng Phương Châm ngẫm lại cảm thấy đau đầu. Loại chuyện gia đình này, cha con tính toán phản bội nhau cũng không ít. Ngẫm lại chuyện tranh giành đoạt vị trong hoàng cung thời cổ đại, Phương Châm thật tình cảm thấy làm vợ hay làm con nhà có tiền cũng không hạnh phúc lắm.

Nghĩ đến đây cô lại nhìn Nghiêm Túc. Nghiêm Túc cũng là người có tiền, nếu so với Brice thì chắc tài sản của anh chỉ nhiều hơn chứ không thể ít hơn được. Mạnh Phương Châm đã gặp rồi, là người thích yêu đương với người trẻ tuổi hơn mình. Như vậy, xem ra ba anh hẳn cũng có không ít tình nhân, con riêng bên ngoài chắc cũng khá nhiều. Nếu như mình thật sự ở cùng một chỗ với anh, tương lai sẽ ra sao đây?

Đừng nhìn bây giờ Nghiêm Túc là mảnh tình si, nếu anh di truyền genes phong lưu của ba mình, xoay lưng lại tìm người phụ nữ khác và sinh con

vớicôta, rồi sau đó người ta tìm tới tận nhà đòi chia tài sản,thìcuộc sống làm sao sống đây?

Ánh mắt Nghiêm Túc vẫn luôn dừngtrênngười Phương Châm, thấyrõràng mọi biến hoátrênmặtcô. Tựa hồ trong nháy mắtanhđãđoán được tâm tư của Phương Châm, nên khi mở miệng trong giọnganhmang theo vài ý cười: "Em yên tâm,anhkhôngphải kiểu đàn ông như vậy,anhcũngsẽkhônglàm em trở thànhmộtnười phụ nữ như vậy.anhđây cả đời chỉ biết cómộtnười phụ nữ, chỉ có người phụ nữ này mới có thể sinh con choanh. Người này chính là Nghiêm phu nhân."

"Em dựa vào cái gì để tinanhđây?"

"Chỉ bằng việcanhnuôi con thay bạn mình nhiều năm như vậy, chứng minhanhđây làmộtnười trọng nghĩa. Rồi bằng việc thiếu chút nữaanhđãchếttrêntay em mà vẫnyêuem, lại chứng minhanhlàmộtnười trọng tình. Phương Châm,anhkhôngcó bản chất phong lưu, so vớianhnhững người đàn ông có tiền kia lại ăn chơi đàng điếm ôm hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác từ sáng đến tối,màanh lại chỉ vì em mà rung động.anhkhôngtự khen mình đáng quý hay là giữ mình trong sạch gì, nhưnganhcảm thấy Phương Châm, em phải suy xétmộtcó chút mấy nhân tố này, gặpmộtnười đúng thời điểm trong cả cuộc đời con ngườikhôngphải chuyện dễ,khôngdễ mới làm mìnhkhônghối hận đúngkhông?"

Lời này này vừa dịu dàng lại lớn mật, trong lòng Phương Châm nghe được cực kì dễ chịu.côcũng biết người như Nghiêm Túc rất khó tìm, trong cái xã hội bây giờ đàn ôngkhôngcưỡng lại đượcsựhấp dẫn nhiều lắm, còn có rất nhiều người đàn ôngkhôngtiềnkhôngthể thậm chí ngay cảmộtcông việc ổn định cũngkhông, chỉ cần có cơ hội sẽ bám theo những bà già hoặc léndingoi tình. Hơn nữa, những người đàn ông như Nghiêm Túc bao nuôimộtnười phụ nữ thành đạt đềukhôngthành vấn đề.

anhthậtsựrất đáng quý.

Phương Châm thấy Nghiêm Túc như vậy, cảm giác bản thân mình đã không còn sức phản kháng. Đêm hôm đó, trước khi cởi quần áo, cô đã nói một câu cuối cùng là: rất xin lỗi, La Thế.

Tác giả có lời muốn nói: Được rồi, Tiểu Châm Châm cứ như vậy bị lão Nghiêm ăn hết, ăn hết, hoàn toàn ăn hết.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 56: Bắt kẻ thông dâm

Biên tập: Lão F

Chuyện phát sinh đêm hôm ấy, có phần ngọt ngào lại cũng có phần hơi... hỗn loạn.

Đến lúc đó Phương Châm mới biết, thật sự như lời Nghiêm Túc nói, trên phương diện này anh là lần đầu tiên. Đây cũng là lần đầu tiên điều này làm cho Phương Châm có cảm giác hãnh diện. Nghiêm Túc luôn đề nặng trên người, làm công gần như không thể kháng cự lại. Bây giờ rốt cuộc cũng biết được rằng, thà người đàn ông này cũng có một mặt ngây ngô như vậy, mà bản thân mình lại là người có kinh nghiệm hơn.

Tuy rằng điều này cũng không có gì đáng để khoe khoang.

Cái gọi là hỗn loạn cũng không phải do lần đầu Nghiêm Túc làm chuyện này nên có khuyết điểm trên phương diện năng lực, mà là tiết tấu của anh không đủ hơi. Ví dụ như, có đôi khi rõ ràng Phương Châm còn đang hưởng thụ, anh lại dừng, còn có vài lần Phương Châm thậm chí đã lên đỉnh, mà anh còn ở đó "phấn đấu". Kiểu tiết tấu không nhịp nhàng này làm Phương Châm vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, thậm chí còn cảm thấy sao người đàn ông này lại đáng yêu đến thế.

Khi lần thứ nhất kết thúc, Phương Châm không nhịn được hỏi Nghiêm Túc: "Trước đây anh chưa từng tìm hiểu qua chuyện này sao?"

"Đây là bản năng của cơ thể, anh cho rằng không cần phải tìm hiểu gì. Từ khi sinh ra, bản năng này đã khắc vào máu của chúng ta, chỉ cần chờ đến lúc

thích hợp thì đi khai quật nó là được rồi."

Nghiêm Túc trời sinh kiêu ngạo, ngay cả khi lần đầu có vẻ trúc trắc, anh cũng chẳng thêm để ý. Theo ý kiến của anh, thì dao càng mài càng sắc, thực chiến mới là người thầy tốt nhất. Anh cũng rất xem thường những bộ phim tình cảm dành cho các trạch nam thích YY.

Dùng lời của Lí Mặc thì chính là: quá giả dối!

Kết quả, đến lần thứ hai, Nghiêm Túc đã có thể dùng lý luận hoàn mỹ của mình gỡ hòa một ván. Đến lần thứ ba, kinh nghiệm đáng thương của Phương Châm đã không đủ xài, trừ việc liên tục cầu xin tha thứ rathì cũng chẳng có cách nào khác.

Trong lòng cô cảm thán: hóa ra làm chuyện này cũng có thể vô sự tự thông. Thật sự có người có thiên phú trên phương diện này.

Cô đột nhiên cảm thấy tình cảnh của mình không được tốt lắm. Bây giờ, mới ngày đầu tiên Nghiêm Túc đã hung mãnh như vậy, chờ sau này anh đánh bóng gươm giáo rồi thì bản thân cô còn đường sống sao?

Sớm biết vậy đã cắn chặt không nả, suốt đời cứ lấy cái chết của La Thế làm cái cớ là được rồi.

Nghĩ đến La Thế, trong lòng Phương Châm hơi chua xót. Chuyện lên giường với Nghiêm Túc này, tuy rằng về mặt sinh lý là thuận lý thành chương, nhưng về mặt tâm lý cô lại cảm thấy có phần áy náy. Vì Nghiêm Túc La Thế mới chết, vài năm sau cô lại nằm trên giường Nghiêm Túc, dù nghĩ thế nào cũng không được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Châm liên tục thở dài. Nhưng mà, đêm hôm đó cô cũng chẳng có thời gian để xót xa hay cảm nhận. Sức chiến đấu của Nghiêm Túc thật sự rất dai, lần náo loạn này kéo dài đến sau nửa đêm.

Phương Châm lại có uống chút rượu, đến cuối cùng mệt mỏi không ngừng ập đến, ngay cả việc mình ngủ như thế nào cũng không biết.

Cho nên cô cũng sẽ không biết trong khi công tử Nghiêm Túc đã làm chuyện gì. Vị đại gia này luôn luôn yêu quý cơ thể nên gần như không dính vào rượu chè hay thuốc lá gì cả, nhưng sau khi xong việc, anh lại nghĩ đến lý luận trước đây của Lí Mặc, vì thế cho người mang một bao thuốc đến, yên lặng dựa vào đầu giường hết một điếu.

Quả nhiên chuyện này dễ nghiệm, cơ thể Phương Châm đẹp đẽ hết như tưởng tượng của anh, thậm chí còn vượt xa dự liệu của anh. Từ trước, trên phương diện này anh không hề có hứng thú, có thể bởi vì bị Đoàn Vịnh Thi tính kế, làm cho anh sinh ra một cảm giác chán ghét không rõ ràng với phụ nữ.

Nhưng Phương Châm không giống vậy, bởi vì có tình yêu tưới tắm, nên khi làm loại chuyện này, căn bản là thuận lý thành chương. Khi trong đầu không có gánh nặng, thì hết thảy đều phá lệ mà trở nên tốt đẹp.

Nghiêm Túc hút đến cuối cùng, hàm điếu thuốc vụn lực tính trẻ con hướng Phương Châm trên mặt phụng đi. Nhìn đối phương mơ màng ngủ, anh vô thức đưa tay ra trêu chọc rồi nhin không được mỉm cười. Cuối cùng, anh dập điếu thuốc, kéo chăn lên tràn trề giường ngủ với Phương Châm.

Kết quả khi anh vừa chui vào, nửa người dưới không cần thận chạm vào thân thể Phương Châm. rõ ràng đã phóng ra vài lần nhưng cơ thể lại lập tức có phản ứng, quả thực là anh rất bất đắc dĩ. anh nhìn Phương Châm an tĩnh ngủ, do dự có nên đánh thức cô không. Sau đó, anh suy nghĩ đến việc cơ thể phụ nữ yếu ớt, nên chỉ có thể cố nén dục vọng rời khỏi giường, vào phòng tắm tự mình giải quyết một lần. Sau khi đã xối nước lạnh trong phòng tắm, rồi mặc một bộ đồ ngủ thậm chí còn cầm thêm một cái chăn, lúc này anh mới an tâm thiếp đi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Phương Châm dậy trước Nghiêm Túc. Lúc tỉnh dậy, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện đã xảy ra tối qua, vì thế cô nằm thẳng người ở đó lặng lẽ tự kiểm điểm một phen. Quả nhiên phụ nữ cũng giống vậy, sau khi bị cấm dục lâu ngày thì sẽ phóng túng như vậy phải không? Dù cô cảm thấy rất có lỗi với La Thế, nhưng nội tâm cô vẫn như trước, sự khát khao vẫn chưa từng tiêu tan.

Công việc người nhìn vẻ mặt khi ngủ của Nghiêm Túc, người đàn ông này thật đẹp mắt, khó trách bản thân cô lại bị anh từng bước gài bẫy đến tận đây. Chớ nói chi đến chuyện anh còn dịu dàng quan tâm săn sóc mình đầy đủ, nếu không biết giữ lấy một người đàn ông như vậy, thì cô đúng là đồ ngốc.

Phương Châm không nhìn được đưa tay qua, vồ nhè lên sóng mũi của Nghiêm Túc, từ từ trượt đến trên môi đối phương, tiếp theo là cắn, sau đó là cổ, cuối cùng dừng lại trên yết hầu.

Có phải khi yêu một người, ngay cả mái tóc của người đó cũng sẽ làm cho mình cảm thấy gọi cảm không? Phương Châm sờ yết hầu mượt mà của Nghiêm Túc, cơ thể lại hơi hơi có phản ứng.

Cô biết mình không mặc gì, hoàn toàn trần truồng. Nhưng xem ra, Nghiêm Túc có mặc quần áo, cổ áo ngủ bị lộ ra bên ngoài chần.

Chắc tối qua anh có đi tắm. Trong đầu Phương Châm nghĩ vậy, cô cũng đang muốn thu tay lại, vào phòng tắm tắm một chút. Kết quả tay còn chưa kịp rời khỏi làn da của đối phương, hai mắt Nghiêm Túc đã đột nhiên mở ra, ngay lập tức nắm lấy tay phải của cô, rồi trực tiếp kéo cô vào trong chần của anh, và đặt cô lên nửa người dưới đang dựng đứng của anh.

Cơ thể phụ nữ mềm mại ấm áp cách một lớp vải chạm vào thứ đó làm cho Nghiêm Túc không nhìn được rõ một tiếng. Đây là hiện tượng sinh lý bình thường của đàn ông, thời điểm tỉnh dậy lúc sáng sớm chính là cái đức hạnh

này đây, Nghiêm Túc cũng chẳng có may mắn mà thoát khỏi. anh không chút nghĩ ngợi nhào qua hôn Phương Châm, không nhiều lời cời hết quần áo.

Lúc này ngôn ngữ là thứ không cần thiết nhất, chỉ cần hành động là được. Phương Châm vốn cũng đã có phản ứng, tất nhiên lúc này sẽ không cự tuyệt, thuận theo Nghiêm Túc tùy ý công thành đoạt đất trên người mình, cuối cùng cô gần như say đắm đến mức ngất đi.

Loại cảm giác này làm cho người ta không thể kháng cự, Phương Châm cảm thấy bản thân mình đã không còn thuốc nào cứu chữa được.

Trạng thái của Nghiêm Túc buổi sáng hôm đó rất tốt, chiến đấu liên tiếp hai trận. Đến cuối cùng, Phương Châm thật sự không chịu nổi, vừa khóc vừa nức nở vừa đau khổ cầu xin đối phương, lúc này Nghiêm Túc mới dập tắt ý định vào hiệp thứ ba, chỉ trần truồng ôm Phương Châm nằm trên giường rất lâu, chờ đến khi tinh thần cô hồi phục mới buông ra để cô vào phòng tắm rửa mặt.

Phương Châm ở trong phòng tắm kì cọ hết một tiếng, lúc đi ra cũng đã gần giữa trưa. Lúc đi ra, cô mặc áo choàng tắm ra vẻ trấn định nhìn đối phương, hỏi: "Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Phiên dịch của anh không đi làm, sao anh đi làm được? anh cũng chả có cách nào trao đổi với người Pháp."

Phương Châm bật cười, kiêu ngạo quý quái như vậy mà anh cũng nói được. Nhưng nghe anh nói mình là phiên dịch của anh thì mặt Phương Châm không khỏi đỏ lên. Đúng vậy, cô rõ ràng đảm nhận vị trí phiên dịch, kết quả một chữ cũng chưa cho người ta dịch qua. Trình độ tiếng Pháp của Nghiêm Túc rõ ràng cao hơn hẳn cô, thế mà còn mặt dày lấy cớ này lừa cô đến Hongkong.

Bây giờ Phương Châm mới hiểu được, ngay từ đầu Nghiêm Túc đã bắt đầu tính kế àn cô. Việc mình thiếu Thẩm Khiên hai mươi vạn kia vừa lúc

giúp anh một tay, làm cho anh có cái cơ lừacôra khỏi thành phố S.

Tâm tình của người đang trên chuyến lữ hành sẽ không giống như kiểu sinh viên mới vào đại học, họ sẽ cởi mở hơn ở một thành phố mà mình xa lạ. Cho nên, mới có nhiều người khi đi công tác không giữ mình nổi là như vậy, có lẽ trong tình cảnh không có người quen có thể khiến con người ta phóng khoáng hơn, cảm giác ngại ngùng cũng sẽ mờ nhạt đi một chút.

Phương Châm cảm thấy bản thân mình quả là không biết xấu hổ tới cực độ. Nhìn Nghiêm Túc trần nửa người trên thì hơi ngại trước mặt thôi mà đã làm tâm tư cô động đậy.

thật sự quá kỳ cục. cô không nhịn được đưa tay vỗ vỗ hai má, hít sâu mấy hơi mới làm cho cảm xúc ổn định lại.

Sau đó cô theo Nghiêm Túc đi ăn điểm tâm. Khi ăn cơm, Nghiêm Túc nói với cô thế này: "Khi quay về, em đem hai mươi vạn thiếu Thẩm Khiên kia trả cho anh đi. Tiền anh cho em, đừng nên nợ ân tình của người ta, không tốt lắm."

"Được ạ." Phương Châm không cự tuyệt, dù sao đã như vậy, cô cũng không có gì phải giả bộ mất tự nhiên. Thiếu tiền Nghiêm Túc thì cùng lắm là trả bằng thịt là được.

Phương Châm nghe lời như vậy làm cho Nghiêm Túc cảm thấy rất hài lòng, vì thế anh gắp một miếng bánh cho Phương Châm: "Nếu em biết nghe lời như vậy từ sớm thì đã tốt rồi."

"Sớm là khi nào? Chuyện tình cảm này là nước chảy thành sông, không phải cứ nói sớm là có thể sớm mà."

"Chẳng lẽ sau khi tới Hongkong em mới yêu anh? Nghiêm phu nhân của anh, nói dối thì cũng phải viết nháp ra trước đấy."

Phương Châm không nhịn được lườm mạnh một cái, nghĩ đến việc anh nói cái tên kia liền nói lại: "Cái gì hả, có chuyện em muốn trao đổi với anh một chút. Em cảm thấy quan hệ của chúng ta bây giờ rất tốt, tạm thời em không muốn có bất cứ sự thay đổi nào."

Nghiêm Túc thông minh như vậy đương nhiên có thể lập tức hiểu được ẩn ý trong lời nói của cô, nhưng anh không lập tức trả lời, mà là hỏi ngược lại: "Em cảm thấy thành ý của anh còn chưa đủ sao?"

"Không phải vấn đề ở anh, chủ yếu là do em cảm thấy quá nhanh. Những người yêu nhau bình thường cũng không lập tức kết hôn sau khi họ lên giường với nhau phải không. Em cảm thấy cần phải có một đoạn thời gian yêu đương tìm hiểu lẫn nhau, hai chúng ta cũng chưa đủ hiểu rõ đối phương, nên nếu không suy nghĩ kỹ càng mà đã kết hôn thì không hay cho lắm."

"Em nói cũng đúng, con người anh còn rất nhiều ưu điểm mà em chưa biết, quả thật em cần phải biết nhiều hơn về anh. Nhưng em phải biết nắm chặt thời điểm, cơ hội không đợi ai, đã bỏ qua thôn này thì cũng sẽ không có cửa hàng này nữa."

Phương Châm không nhịn được cười: "Cái khác anh nói, bản lĩnh khoe khoang khoác lác của anh em đã được chỉ giáo. Xem ra, thật sự cần thiết phải ở chung ít lâu rồi, xem xem trên người anh còn có phẩm chất cao cấp gì không."

"Cái từ cao cấp này dùng trên người anh tuyệt đối là nghĩa tốt." nói xong, Nghiêm Túc kê sát vào người Phương Châm, người người bên cổ cô, "Nếu em cảm thấy chưa đủ, chúng ta có thể trở về phòng tiếp tục chơi trong chốc lát."

"Không cần không cần. Phương diện năng lực kia của anh em đã hiểu vô cùng rõ ràng, không cần anh phải tạo thêm ấn tượng cho em đâu."

Đừng đùa, chơi nữa thì sẽ thật sự chơi hỏng đấy. Ngay cả lúc này Phương Châm đã cảm thấy phía dưới có hơi đau, xem ra cần phải nghỉ ngơi vài ngày

rồi mới nói tiếp được.

Thành ra, khi hai người còn đang ở đó anh đẩy em kéo, ngoài cửa lại truyền đến tiếng tranh cãi âm ỉ. Phương Châm nhất thời tò mò, đi đến cửa nhìn phía ngoài qua mắt mèo, nhìn hồi lâu cũng chẳng nhìn ra cái gì, chỉ nghe như có tiếng phụ nữ hét to chói tai, quả thật rất náo nhiệt.

Nghiêm Túc ôm lấy cô từ phía sau hỏi: "Làm sao, xảy ra chuyện gì à?"

"Hình như là bắt kẻ thông dâm." Phương Châm nghĩ nghĩ rồi đáp.

Ngoài cửa thật sự có người đi bắt kẻ thông dâm.

Phương Châm nghe tiếng ồn ào kia mà ngửa ngáy khó nhìn, cuối cùng vẫn là không nể nổi tò mò, lặng lẽ mở một khe cửa nhỏ. Cô thò đầu ra ngoài nhìn quanh hai lần, vô ý phát hiện người bị cuốn vào cuộc chiến này lại là giáo sư Vũ và Hứa Minh Lượng.

Trên hành lang có một người phụ nữ trẻ tuổi đang đuổi đánh giáo sư Vũ, nhìn bộ dạng của giáo sư Vũ, rõ ràng là chưa rời giường đã bị người ta bắt khi còn đang nằm trong chăn. Châm cô ấy chỉ mang một chiếc dép lê, chật vật tránh né, người phụ nữ trẻ tuổi phía sau căn chặt không buông, còn mắng chửi, đuổi theo đánh dã man, xuống tay không chút lưu tình.

Phía sau là Hứa Minh Lượng và mấy người đàn ông lực lưỡng. Mấy người đàn ông kia chắc chắn là do người phụ nữ trẻ gọi đến giúp một tay, phụ trách việc cản trở Hứa Minh Lượng, không để anh ta chạy đến cứu người tình. Giữa trưa ở tầng trệt, phần lớn khách khứa đều đã đi ăn cơm, nên động tĩnh tuy lớn cũng không có người xem nhiều.

Phương Châm đứng đó nhìn đến ngây người. Đây là lần đầu cô thấy cảnh bắt gian, còn liên quan tới người mà cô biết. Thấy giáo sư Vũ như vậy,

Phương Châm rất muốn giúp bà ấy, nhưng hiển nhiên chuyện lần này là giáo sư Vưukhôngđúng, Phương Châm lại cảm thấy có hơi mất hứng. Nhất là khi nghĩ đến chuyện giáo sư Lô từng làm với cô, nên Phương Châm chẳng thể đồng tình cho vợ ông được.

Đằng sau, Nghiêm Túc cũng đitới cườicô: "Sao thế, em thích xem loại chuyện náo nhiệt như vậy sao?"

"không, không có." Phương Châm vội vàng rút đầu về, chặn lại trước cửa không cho Nghiêm Túc nhìn, còn thuận tay đóng cửa lại.

Nghiêm túc chăm chú nghe ngóngâm thanh kia: "Em ngại ồn ào thì anh giúp em đinóimột tiếng, đã giữa trưa mà còn náo thành như vậy thật là khó coi."

"Thôi ạ, chắc một lát nữa sẽ an tĩnh, nhất định là đã có người báo cho nhân viên khách sạn rồi."

"Phụ nữ các em đôi khi cũng lợi hại thật, đặc biệt khi đánh tiêu tam, sức chiến đấu tưởng như bùng nổ vậy."

Phương Châm trừng mắt liếc anh: "Đó cũng là do ác tâm của đàn ông các anh, không quản được thứ ở nửa người dưới của mình đó."

"Chẳng lẽ làm loạn với đàn ông không phải phụ nữ à? Ngoài tình dục ra thì ngoài tình trong hôn nhân sao lại không phải lỗi chung của đàn ông lẫn phụ nữ chứ. anh nghĩ nó đến chuyện này thì không nên phân biệt đàn ông hay phụ nữ, mà chỉ nên xem xét cá nhân mình. Có vài người trời sinh tự trọng, có vài người trời sinh phóng túng, tính cách làm nên con người mà."

Nghe anh nói vậy, Phương Châm liền nghĩ đến mạnh, bác gái bảo dưỡng rất tốt, hết như một người phụ nữ ba mươi vậy, còn chuyên chọn những tiểu thục tươi hai mươi tuổi để hạ miệng, thật là làm cho người ta "bội phục" từ đáy lòng. So với mẹ của Nghiêm Túc, giáo sư Vưu vẫn chẳng là gì.

Hai người đều không tiếp tục để ý đến chuyện đánh nhau ở bên ngoài, cùng nhau trở về phòng thay quần áo. Nghiêm Túckhôngcó quần áo ở đây, anhtrở về phòng bên cạnh của mình. Phương Châm kéo cửa tủ quần áo ra đứng đó chọn rất lâu, rốt cuộc cuối cùng vẫn chọn bộ váy đơn giản tươi mát.

Nghiêm Túcnóihôm nay chocômộtngày nghỉ, khôngcầncô tới bưng trà rót nước cho anh. Phương Châm vừa nghĩ đến chuyện tối quathì cảm thấy xấu hổ, cũng không mong gặp lại Phương Kết Côn, vì vậy vui vẻ đồng ý, thay quần áo xong thì xuống lầu đi dạo.

Trong khách sạn, các khu vực giải trí đều có đầy đủ, hôm nay Nghiêm Túck phải làm việc với khách hàng nên chỉ có một mình cô đi chơi, nên anh liền đề nghị Phương Châm có thể đi dạo trong khách sạn, chọn thứ mình thích mà chơi. Ví dụ như đi làm SPA thả lỏng một chút, hoặc là đi ngâm suối nước nóng. Nếu muốn rèn luyện thân thể, có thể đến phòng tập gym, nói tới đây, Nghiêm Túck cố ý chen thêm một câu: "Em tới đó, sẽ có những huấn luyện viên đáng người rất đẹp đến phục vụ, em đừng bỏ lỡ."

Phương Châm cảm thấy từ lúc hai người bọn họ đâm thủng lớp màng kia, Nghiêm Túck nói chuyện với cô càng chẳng cố kỵ gì. Cô bĩu môi cố ý làm trái với lời anh: "Ainói em muốn đợi trong khách sạn, khó có dịp đến được Hongkong, đương nhiên em muốn ra ngoài chơi rồi."

"Được, vậy anh cử tài xế đến đón em, để ông ấy chở em đi đâu thì đi. Nhớ kĩ phải về trước giờ cơm tối là được."

"Sao vậy, lại phải ăn cơm với khách hàng à."

"không, là ăn cơm với anh." Nghiêm Túck đứng trong hành lang, nâng cằm Phương Châm lên, tiến gần đến bên miệng cô, hôn sâu một cái, "Món ngon nhất trong bữa tối tất nhiên là em rồi."

nó xong lời này, Nghiêm Túc nghênh ngang bỏ đi, quay lưng lại phất phất tay với Phương Châm, hết sức tiêu sái.

Phương Châm vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng cười khổ lắc đầu về phòng lấy túi xách, rồi đi ra khỏi cửa. Lúc sắp đi, cô cố ý vênh tai nghe ngóng, đám người tới bắt gian vừa nãy hình như đã đi rồi, đám người giáo sư Vưu cũng chẳng có động tĩnh gì, không biết có phải là do sợ mất mặt nên đã trả phòng chạy lấy người rồi không.

Phương Châm cũng lười để ý đến bọn họ, một mình xuống lầu đi dạo phố. Cô không để Nghiêm Túc cho lái xe được đi, dù sao cô cũng không có ý định đi xa, chỉ tùy tiện đi dạo trên con đường thương mại ngay bên dưới khách sạn. Bây giờ là thời điểm náo nhiệt trong ngày, có rất nhiều cửa hàng trên đường, Phương Châm tùy ý dạo qua các cửa hàng ở đây, không hề có mục đích mua đồ.

Đi một hồi, cô đến một tiệm cà phê, gọi một tách cà phê và ngồi xuống trên chiếc bàn bên đường, nhìn phong cảnh rồi nhìn dòng người qua lại. Đã rất lâu rồi cô không thoải mái hưởng thụ cuộc sống như vậy, trước đây cô sống áp lực và căm rứt, đặc biệt là vài năm sau khi La Thế chết, cuộc sống đối với cô mà nói quả thực chính là sự thảm hại.

Hiện tại xem ra làn khói mờ mịt đang dần dần tan biến, ngay cả khi không có mặt trời soi sáng thì cũng là sau cơn mưa trời lại sáng. Phương Châm đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt, dường như cái gì cũng không cần phải nghĩ, cái gì cũng không cần phải làm, trong lòng sinh ra một cảm giác hạnh phúc.

Nhưng cảm giác hạnh phúc này của cô chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn. Cô còn chưa uống xong tách cà phê trong tay, đã nghe thấy phía sau có người gọi cô. Âm thanh Phương Châm nghe được là giọng của phụ nữ, quay đầu nhìn lại thì cô lập tức lắp bắp kinh hãi. Người gọi cô không phải ai khác,

đó không phải là người phụ nữ trẻ vừa rồi mang theo một tội "Huynh đệ" đến đuổi đánh giáo sư Vũ sao?

không ngờ đối phương lại biết cả tên cô, điều này làm cho Phương Châm cực kỳ bất ngờ. cô chặm rãi đứng lên, nghi ngờ hỏi: "À, xin hỏi cô là..."

"Tôi là Lâm Thụy, bạn gái Hứa Minh Lượng. À không, là bạn gái trước, cô không nhớ tôi sao?"

Lâm Thụy vừa nói chuyện vừa ngồi xuống trước mặt Phương Châm. cô nhìn qua có chút tiêu tụy, đôi mắt rờn rờn có dấu vết của việc khóc. Nhưng cô che giấu khá tốt, không có bộ dạng thất hồn lạc phách của một người phụ nữ bị phản bội bình thường.

Phương Châm cũng ngồi xuống: "À chuyện kia xin lỗi cô, buổi trưa tôi không cố ý nhìn lên mọi người."

"không sao, tôi dám dẫn người đến đánh trước cửa thì cũng sẽ không sợ có người khác nhìn. Loại người thích ăn cơm mềm như Hứa Minh Lượng kia, tôi đây đã chán ngấy rồi, mượn cơ hội này đánh cho hãntamột trận, sau này chúng tôi đường ai nấy đi."

"cô có thể nghĩ được như vậy thì không còn gì tốt hơn, bỏ qua cái này không hãntamột lần gặp được cái tốt hơn. Trưa hôm nay thấy cô như vậy còn tưởng rằng cô muốn mang anh ta về giáo huấn một trận chứ. cô cứ thả anh ta đi như vậy thôi sao?"

"Tùy anh ta, tôi chỉ muốn xả giận là được rồi. Những thứ khác tôi muốn quản cũng chẳng quản nổi. Dù sao người phụ nữ kia cũng là người đã có gia đình, sẽ không thể ly hôn vì anh ta được. Đương nhiên anh ta cũng không có ý định kết hôn. Hai người đó làm một đôi để tiện chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu mà thôi. Người phụ nữ kia nhìn trúng thân thể trẻ trung của anh ta, hãnta thì lại nhìn trúng tiền của bà ta có thể cung cấp cho anh ta tiêu xài. Loại người này bám váy đàn bà được một ngày thì cũng sẽ bám váy đàn bà được cả đời, đây vậy

còn tìm được một đối tượng để bắt cá hai tay lại là thứ ăn bám. thật là ghê tởm."

Phương Châm cảm thấy con người Lâm Thụy rất có cá tính, tuy rằng nói chuyện khá thẳng nhưng lại rất thoải mái. Đúng lúc này, cà phê của Lâm Thụy được mang ra, Phương Châm dứt khoát nâng cốc cười với cô nàng: "Chúng ta lấy cà phê thay rượu uống một ly đi, chúc mừng cô thuận lợi bỏ được người đàn ông đáng ghét kia."

"Được, uống một ly." Lâm Thụy nâng ly chạm cốc với Phương Châm, hai người đều uống tượng trưng một ngụm. Lâm Thụy buông tách cười với Phương Châm, lại hỏi, "Phương Châm, cô thật sự không nhớ tôi sao?"

"Xin lỗi, tôi thật sự không có ấn tượng gì cả. thật ngại quá."

"không sao, vậy cô có nhớ Hứa Minh Lượng không?"

"Tôi không nhớ, nhưng tôi cảm thấy anh ta nhìn rất quen, giống như đã từng gặp ở đâu đó."

"Vậy thì đúng rồi, nhờ anh ta tôi mới biết cô đấy. cô chắc hẳn đã quên Hứa Minh Lượng là loại người nào, anh ta là anh họ của La Thế, khi cô và La Thế đính hôn, có mời người trong nhà và bạn bè ăn cơm, lúc ấy tôi mới quen Hứa Minh Lượng không lâu, tôi cũng theo hẳn tới đó. Hôm đó cô là nhân vật chính nên đại khái chắc là do bận rộn, nên đã không nhớ được bọn tôi, nhưng tôi vẫn nhớ kỹ cô. Thành ra, chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy, La Thế qua đời, tôi với Hứa Minh Lượng cũng kết thúc, thế giới này thật là biến hóa khôn lường."

Đáp án này thật sự rất bất ngờ, Phương Châm cố gắng nhớ lại buổi đính hôn kia, rốt cuộc trong ấn tượng mơ hồ cũng nhớ ra được bóng dáng Hứa Minh Lượng và Lâm Thụy. Khó trách cô cảm thấy Hứa Minh Lượng nhìn quen mắt nhưng lại không nhớ là ai, ra là anh họ của La Thế. Mặc dù buổi đính hôn kia là tiệc gia đình, nhưng bạn bè thân thích của La gia cũng

có không ít người, nhưng chủ yếu là do Phương Châm bận rộn mời rượu nên một người cũng không nhớ được. không nghĩ đến chuyện đã nhiều năm như vậy lại có thể gặp được người cũ, mà đối phương vừa liếc mắt đã nhận ra cô.

"thì ra là gặp khi ấy, ngày hôm đó tôi thật sự rất bận, nên đã không nhớ kỹ các cô, thật ngại quá."

"không sao, nếu là tôi, tôi cũng chẳng nhớ được. cô tốt xấu gì còn có chút ấn tượng với Hứa Minh Lượng. Nhưng thôi, cũng chẳng cần thiết phải nhớ hẳn làm gì, chỉ tổ làm dơ bẩn đôi mắt của mình. Cứ để cho hẳn và bà già kia song túc song tễ, hừ, tôi muốn nhìn xem bà già kia có thể cho ăn ta được bao nhiêu tiền, dù người ta có cấp dưỡng cho một con chó săn, cũng không thấy sẽ đem hết tài sản cho hẳn. Chỉ chơi đùa mà thôi."

Khi Phương Châm nghe gọi giáo sư Vu một tiếng bà già, cô cảm thấy hơi là lạ. Chắc là do cô quen giáo sư Vu, hơn nữa cô không nghĩ rằng giáo sư Vu thoát nhìn làm một người phụ nữ đoan trang hào phóng như vậy lại đingoi tình. Ngắm lại bộ dạng chật vật của bà hôm nay, Phương Châm thật lòng cảm thấy rất không có ý nghĩa.

Chồng ở nhà không tốt sao, nhất định phải tìm bạn trai của người khác.

Lâm Thụy bưng ly lên uống một thớp lớn, có chút cảm khái nói: "Phương Châm, chuyện năm đó của cô, tôi cũng có nghe nói một vài. Phải nói rằng cô thật sự không nên làm như vậy, rất không đáng."

"Thôi, chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua đi. Tôi lúc ấy cũng là nhất thời xúc động, không chấp nhận được tin La Thế đột nhiên qua đời. Tóm lại, khi đó là do tôi rất yêu anh ấy."

"Aiii, nhìn cô như vậy thì chắc cô chẳng biết gì rồi, còn đi tù vì loại đàn ông này. Chuyện quá khứ đã qua nhiều năm như vậy, tôi cũng không sợ làm cô đau lòng nữa, hôm nay cứ dứt khoát nói hết cho cô biết đi. La Thế và Hứa Minh Lượng là cùng một loại người, Hứa Minh Lượng chính là do La Thế giới

thiệt cho người phụ nữ Vưu Tố Cầm kia. Bọn họ toàn bộ chả phải thứ tốt lành gì."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 57: Bẫy

Biên tập: Lão F

Tay Phương Châm run lên, một chút cà phê trong tách tràn ra ngoài.

Bên tai tràn ngập giọng Lâm Thụy an ủi cô: "Quê dithôi Phương Châm, giờ cô hãy nghĩ thoáng hơn. Đàn ông đều cùng một loại cả, từ khi sinh ra đã không thể thay đổi được. Hứa Minh Lượng là như thế La Thế cũng vậy. nói trắng ra là vì tiền. Lúc Vuơ Tố Cầm còn trẻ thì rất xinh đẹp, nhưng bây giờ cũng chẳng ngăn nổi mà bắt đầu già đi. cô đừng nhìn cái khuôn mặt như gần ba mươi của bà ta làm gì, da thịt trên người đều đã bị nhăn nheo hết cả rồi. Đám đàn ông cũng chẳng phải bọn ngu, cô thật sự cho rằng những tên đàn ông đó vừa ý con người bà ta sao? Cũng chỉ vì vừa ý tiền của bà ta thôi. Người phụ nữ này chẳng cần có bản lĩnh gì khác, chỉ cần có bản lĩnh kiếm tiền là đủ rồi. Nghen ói chồng của bà ta có khả năng làm ra tiền, cứ cung cấp cho bà ta hoang phí bao nuôi mấy tên chó săn trẻ tuổi. Đúng rồi, chồng bà ta lớn tuổi hơn bà ta không ít, chuyện này cô có biết không?"

Trong đầu Phương Châm đang rất rối loạn, lời nói của Lâm Thụy cô đều nghe được, nhưng chắc là do có quá nhiều thông tin nên nhất thời cô không tiêu hóa nổi. Cuối cùng, đối phương hỏi cô vấn đề kia cô cũng không muốn trả lời, chỉ hỏi ngược lại một câu: "La Thế và giáo... Vuơ Tố Cầm ở chung với nhau bao lâu rồi vậy? Khi chúng tôi đính hôn, bọn họ đã ở bên nhau rồi sao?"

"Dĩ nhiên. Hứa Minh Lượng từng nói với tôi, năm đó La Thế có thể chèo lái được Cự Hoa, công lao của Vuơ Tố Cầm không nhỏ. Mấy chục vạn

của anh ta lúc lập nghiệp, một phần là tiền trong nhà, một phần khác chính là do ngủ với Vương Tố Cầm mà có được."

nói đến đây, Lâm Thụy che miệng lại, tự biết mình lỡ lời. Hôm nay, cô ấy đang cực kỳ tức giận, sau khi ra khỏi khách sạn đang muốn tìm chút chuyện gì đó làm giết thời gian, vốn định đi uống tách cà phê xong thì sẽ đi mua sắm, không ngờ lại gặp được Phương Châm, dứt khoát ngồi xuống trò chuyện với cô. Mặt khác, cô cảm thấy Phương Châm có quyền được biết chuyện này. Khi còn sống, La Thế đã làm việc có lỗi với cô như vậy, còn làm cho Phương Châm đi tù vì anh ta, thật sự rất không đáng.

Phương Châm cũng thấy thật sự không đáng, sớm biết La Thế là người như vậy, cô nhất định sẽ không vì anh ta mà làm đau Nghiêm Túc. Cô thậm chí còn không nên gả cho anh ta. Vốn dĩ là do cô quý trọng tình cảm với anh ta nhưng mà tất cả đều là giả dối, ngấm lại, thế mà cô và giáo Vương lại có chung một người đàn ông, thật ghê tởm. Khi bọn họ cởi đồ ôm nhau trên giường có phải còn bàn luận tới cô không? Rốt cuộc trong lòng La Thế là cái gì?

Phương Châm cảm thấy bản thân mình đúng thật là đáng chê cười.

Công gắng đầu nhìn Lâm Thụy, chưa từ bỏ ý định hỏi tới cùng: "Những lời cô nói đều là sự thật sao?"

"Đương nhiên là thật, không tin cô có thể tìm hiểu xem. Loại chuyện này phụ nữ luôn luôn là người cuối cùng trên thế giới biết được. Chính tôi là như vậy, Hứa Minh Lượng quen Vương Tố Cầm bao nhiêu năm, thế mà đến bây giờ tôi mới biết. Đây cũng là do anh em tốt của anh nhìn không nổi nữa mới lặng lẽ nói cho tôi biết. Cô tìm bạn bè tốt của La Thế khi còn sống hỏi thử, không hỏi được mười phần thì cũng hỏi ra được tám chín phần."

Phần lớn bạn thân của La Thế Phương Châm đều không quen, người được xem là có quan hệ tốt nhất cũng chỉ có mỗi Thẩm Khiên. Cho nên hôm đó,

sau khi chia tay Lâm Thụy, Phương Châm do dự nửa ngày mới quyết định gọi cho Thẩm Khiên.

Sau khi Thẩm Khiên nhận điện thoại, đầu tiên là trầm mặc vài phút, sau đó mới thấp giọng nói: "Xin lỗi Phương Châm, anh không phải cố ý gạt em."

"Còn nói không phải cố ý, rõ ràng là cố ý gạt tôi." Giọng nói của Phương Châm nghe có vài phần ủ rũ, "Cho nên, chuyện này anh đã biết từ sớm?"

"Cũng không phải sớm, khoảng không bao lâu sau khi các em đính hôn, do vô ý mới phát hiện được. La Thế nói với người khác chứ anh không biết, nhưng cậu ấy không nói với anh. Chắc cậu ấy cảm thấy quan hệ của anh với Mỹ Nghi khá thiết nên sợ rằng việc này cuối cùng cũng sẽ truyền đến tai em, cho nên cũng khá đề phòng anh. Nếu không phải do vô ý bị anh bắt gặp, chắc có khi đến bây giờ anh cũng không biết."

Đầu bên kia điện thoại Phương Châm trầm mặc không nói. Cô không biết nên nói cái gì. Thẩm Khiên thấy cô không nói lời nào thì hơi sốt ruột, nên gọi vài tiếng. Cuối cùng Phương Châm than nhiên nói: "Được rồi, tôi đã biết, chuyện này vẫn nên cảm ơn anh, tôi cúp trước."

"Em đợi đã, Phương Châm. Em hãy nghe anh nói, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, đừng bận tâm nữa. Anh biết tâm trạng của em bây giờ, nhất định em rất hối hận 5 năm trước làm Nghiêm Túc bị thương còn hại mình thì thật là tệ. Cho tới bây giờ, anh quan tâm em như vậy, một mặt đúng là vì anh thích em, mặt khác cũng chính vì anh cảm thấy áy náy. Anh hối hận năm đó đã không sớm nói cho em biết chuyện này, nếu sớm như em nói, thì chắc em đã không làm chuyện điên rồ."

"Chuyện này cũng không trách anh được. Tôi biết anh sợ tôi đau lòng, dù sao La Thế bây giờ cũng không còn, nói những điều đó nữa chỉ càng làm tôi buồn hơn. Chắc chắn anh cũng không đoán được tôi sẽ đi giết người. Tất cả đều

là lỗi của tôi. Cám ơn anh, Thẩm Khiên, cám ơn anh đến bây giờ vẫn đối tốt với tôi."

Lời này nghe như có ý từ biệt. Trong chốc lát, Thẩm Khiên cảm thấy sốt ruột, trực tiếp hỏi tới: "Bây giờ em đang ở đâu?"

"Tôi không ở thành phố S, anh không cần đến tìm tôi."

"Nhắc tới chuyện này thì anh cũng có chuyện muốn hỏi em, anh nghe Mỹ Nghi nói em đang làm nhân viên tiếp tân ở Thâm Lam, nhưng gần đây có vài lần anh đến Thâm Lam lại không thấy em. Em đi đâu, lại đổi việc nữa à?"

"Không, bây giờ tôi đang ở Hongkong, làm phiên dịch, cũng là công việc ở Thâm Lam."

"Vậy à, thì ra em đang ở Hongkong. Anh hỏi em Phương Châm, làm thế nào mà em biết được chuyện của La Thế, à nó cho em biết?"

Phương Châm cũng không giấu diếm, đem chuyện hôm nay gặp Lâm Thụy nói ra, thuận tiện còn kể luôn chuyện cô ấy đến bắt gian Hứa Minh Lượng. Cuối cùng, Phương Châm hỏi: "Anh có quen Hứa Minh Lượng không? Anh ta là anh họ của La Thế."

"Có quen." Thẩm Khiên dừng một chút lại nói, "Phương Châm, em đồng ý với anh, không được suy nghĩ bậy bạ. Bây giờ em hãy đi tắm, sau đó ngủ một giấc thật ngon, cứ xem tất cả như một cơn ác mộng, tình duyên cũng qua hết rồi."

Phương Châm nghĩ rằng chuyện này sao có thể quên được? Nếu đây chỉ là một cơn ác mộng, thì nó lại quá dài, quá giống thật. Nhưng để cho Thẩm Khiên không lơ đãng, Phương Châm vẫn mở miệng đồng ý, sau khi cúp điện thoại thì ngồi ngẩn người một mình.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mãi cho đến khi ánh sáng trong căn phòng tối dần, Nghiêm Túc đến tìm cô đi ăn tối thì tinh thần cô mới hồi phục lại.

Nghiêm Túc vừa vào cửa đã cảm thấy bầu không khí không được bình thường. Cả căn phòng rất tối, phòng khách không có ai, anh nhìn quanh một vòng mới phát hiện Phương Châm đang ở trong phòng. Một mình cô ngồi bên giường, như đang suy nghĩ chuyện gì đó, tấm rèm cửa nửa mở nửa khép, trong phòng không mở một ngọn đèn nào cả, tầm nhìn không cao.

Bình thường, loại tình huống này cho thấy tâm tình của chủ nhân căn phòng chắc chắn đang khó chịu.

Nghiêm Túc đứng ở cửa nhìn Phương Châm một lúc, sau đó mới đưa tay mở đèn. Trong phòng nháy mắt sáng choang, Phương Châm mới từ trong đờ đẫn tỉnh táo lại. Cô nhìn Nghiêm Túc, miễn cưỡng kéo nhẹ khóe miệng: "anh xong việc rồi sao?"

"Vẫn chưa, ăn cơm xong lại làm tiếp."

"Vậy anh đi làm việc đi, em ăn cơm một mình là được rồi ạ."

Nghiêm Túc đi đến bên người cô, đưa tay sờ đầu cô: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Cũng có chút chuyện." Phương Châm vỗ trán, "Trong lòng em có chút loạn, em muốn yên tĩnh một chút được không?"

"Có thể. Vậy bữa tối em muốn ăn gì, anh cho người đưa đến."

"Em muốn ăn cháo, thanh đạm một chút là được rồi."

"Được." Nghiêm Túc sẵn số không hỏi thêm Phương Châm nguyên do, lấy di động ra gọi cho Viên Mộc, nói anh hãy sắp xếp bữa tối cho Phương

Châm. Sau khi cúp điện thoại anh ngồi xuống, mặt đối mặt nhìn Phương Châm. Hai người đều trầm mặc. Cuối cùng Nghiêm Túc nghiêng đầu tới, hôn nhẹ một cái bên môi Phương Châm, rồi lập tức đứng dậy, sau khi vỗ vỗ bả vai cô thì xoay người rời đi.

Phương Châm vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích như trước, cô đang tự điều chỉnh tâm tình của mình. Đương nhiên là cô không sợ, nhưng mà hơn nữa, trong lòng cô hình như đang có một cảm xúc gì đó khác. Chẳng lẽ là may mắn sao? Bởi vì nghe nói La Thế từng phản bội cô, cho nên bây giờ cô ở cùng một chỗ với Nghiêm Túc trong lòng cũng sẽ không có gánh nặng sao?

Vấn đề này tạm thời cô không trả lời được.

Trong lúc suy nghĩ của cô đang rối loạn, thì người đưa cơm đến gõ cửa. Phương Châm tạm thời thu lại tâm tình rồi rảo lại, chuyên tâm ăn tối. Chỉ là trong khi ăn, trong đầu cô lại nhớ đến một chuyện: "Chuyện này Nghiêm Túc có biết không?"

Khi ở làng du lịch, Nghiêm Túc nói muốn chứng minh cho cô thấy cái chết của La Thế không liên quan đến mình. Nếu nói như vậy, nhất định anh sẽ đi điều tra bối cảnh của La Thế, lấy năng lực của anh mà anh không được quan hệ của La Thế và Vu Tô Cầm sao?

Mà nếu anh biết, sao anh lại không nói với cô?

Chiếc thìa Phương Châm đang cầm khẽ nghiêng nghiêng trong không trung, cháo chậm rãi rơi vào trong bát cô cũng chẳng để ý đến, sau cùng lại ăn vào một thìa không khí.

Công tử không ra dụng ý của Nghiêm Túc. Không phải muốn chứng minh với cô sao, vậy thì vì sao tra được cái gì đó lại không nói với cô?

Phương Châm ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới bảy giờ, lúc này chắc Nghiêm Túc vẫn còn đang bận. Con người anh là như vậy, hoặc là chơi

thật thoải mái hoặc là toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc. Hôm nay, anh nó phải làm việc, nếu không đến mười một mười hai giờ thì sẽ không dừng lại. Phương Châm chỉ có thể kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, tùy tiện ăn cho xong một bát cháo.

Sau khi ăn xong, Phương Châm đi rửa bát, bởi vì không yên lòng nên thiếu chút nữa đã làm vỡ chén. Sau đó cô lại bật TV lên giết thời gian. Mấy ngày gần đây cô luôn rất bận, thời gian xem TV cũng chẳng có. Vốn dĩ cô còn nghĩ tối nay được rảnh rỗi một chút sẽ tìm một bộ phim điện ảnh để xem, kết quả bây giờ dư dả một lượng lớn thời gian cô lại chẳng có chút tâm tư nào cả, chỉ một lòng ngóng trông Nghiêm Túc nhanh nhanh quay về.

TV phát cả đêm, cái gì Phương Châm cũng chẳng xem vào. Ánh mắt cô chỉ tập trung qua lại giữa màn hình và đồng hồ treo tường, nhìn kim giờ cách cách di chuyển. Đến khoảng chừng mười một giờ, rốt cuộc Phương Châm không kiềm chế được nữa, dứt khoát tắt ti vi, cẩn thận lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Sau khi tập trung nghe xong hai mươi phút mà không nghe thấy động tĩnh gì, Phương Châm nghĩ có phải Nghiêm Túc đã về từ sớm rồi không, do mình mở TV nên không nghe thấy tiếng đối phương mở cửa? Vì thế cô đứng dậy đi ra khỏi phòng, đến gõ cửa phòng bên cạnh.

Sau khi gõ vài cái mà không có ai ra mở cửa, Phương Châm lại muốn nhìn xuyên qua khe cửa xem xem bên trong có ngọn đèn nào không. Cô nhìn quanh hành lang, phát hiện chung quanh im ắng như tờ, một bóng người cũng không có, vì thế cô đã quỳ xuống, lại gần khe cửa nhìn vào bên trong.

Tối hôm đó, khi Nghiêm Túc làm việc xong trở về phòng, còn chưa đi tới cửa đã nhìn thấy ở phía xa xa là Phương Châm đang quỳ vênh mông ở nơi đó. Lúc ấy, trong lòng anh nghĩ, người phụ nữ này muốn làm gì, không phải nó là phải bình tĩnh sao? Chẳng lẽ đây chính là kết quả của việc cô bình tĩnh.

cô bình tĩnh cả buổi tối, thật ra chỉ là đang suy nghĩ đổi thành tư thế nào tốt hơn để hấp dẫn mình thôi sao?

Nghiêm Túc mạnh mẽ kiềm chế xúc động muốn sờ mông Phương Châm, dùng ngón tay vuốt tóc, khom lưng kề sát vào bên tai Phương Châm.

"Muốn như vậy còn tìm anh có việc gì?"

Phương Châm vừa quay đầu, đã ngay lập tức đổi mắt với Nghiêm Túc. Nghiêm Túc đúng lúc đứng dậy, vừa kịp tránh khỏi một sự cố "chạm vào nhau". Phương Châm vô thức sờ sờ mũi, lúng túng đứng dậy khỏi mặt đất.

"Em muốn xem xem anh có ở trong phòng không, không biết anh đã trở lại chưa."

Nghiêm Túc mỉm cười, ấn mật mã phòng mời Phương Châm đi vào: "Có chuyện tìm anh cứ gọi điện thoại là được, anh sẽ qua tìm em. Ăn tối chưa?"

"Ăn rồi ạ. Còn anh thì sao?"

"anh cũng ăn rồi." Sau khi vào phòng, Nghiêm Túc cởi áo khoác, thuận tiện quan tâm săn sóc Phương Châm, "Uống chút gì không?"

"không cần ạ."

"Một cốc nước đi."

không đợi Phương Châm từ chối, Nghiêm Túc đã rót cho cô một ly. anh đặt cái ly xuống bàn trà ngay trước mặt Phương Châm, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô: "Em tìm anh là có chuyện muốn nói với anh phải không. Em nói đi, nói cho anh nghe xem kết quả em bình tĩnh cả buổi tối là gì nào?"

"Có chút chuyện liên quan đến La Thế em muốn hỏi anh."

"La Thế? Chuyện của anh thì hẳn là em phải rõ hơn anh chứ, sao em lại hỏi anh?"

Phương Châm quay qua nhìn Nghiêm Túc, đôi mắt cô tỏa sáng, như muốn nhìn thấu suy nghĩ của Nghiêm Túc: "anh còn nhớ khi ở làng du lịch anh đã từng nói gì với em không? anh đã nói sẽ chứng minh cho em thấy cái chết của La Thế không liên quan đến anh. đã qua mấy tháng rồi, anh có tiến triển gì chưa?"

Đối mặt với Phương Châm gần sát, Nghiêm Túc bình tĩnh: "Trước mắt thì chưa có gì cả, chuyện này điều tra trong chốc lát thì không được rồi." "

Nghiêm Túc cũng không nói thật, trên thực tế anh đã tra được không ít chuyện này nọ. Ví dụ như lúc ấy, có một lần công ty La Thế kinh doanh không tốt rơi vào lũng đoạn, nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu làm công ty phá sản. Nguyên nhân thật sự chính là lúc ấy công ty một quỹ đáng kể được sử dụng không rõ mục đích. Một lượng vốn lưu động lập tức bị cắt xén bớt, đây mới là nguyên nhân chính dẫn đến sự phá sản của Cụ Hoa.

Nhưng khi La Thế qua đời, tất cả các khoản của công ty đều cháy hết trong trận hỏa hoạn, vì thế 1 khoản tiền lớn của công ty đã chi vào trận hỏa hoạn lớn đó. Nên nếu Nghiêm Túc điều tra tiếp nữa nhất định sẽ có khó khăn. không phải là không thể, nhưng chắc chắn tốn không ít thời gian.

Nghiêm Túc không muốn kể cho Phương Châm nghe những chuyện này, bởi vì vẫn chưa đủ chứng cứ. Lấy quan hệ của hai người bọn họ bây giờ, chỉ cần nói đến chuyện của La Thế thì phải thật cẩn thận, nếu không sơ suất một chút sẽ làm cho Phương Châm cảm thấy phản cảm. Dù sao cô đã là người của anh, có đề cập hay không đề cập đến khoản nợ dai dẳng La Thế kia thì cũng có ý nghĩa gì đâu?

Nhưng với thái độ của Phương Châm hôm nay, dường như cô đã biết gì đó, có vẻ như muốn ngả bài với anh vậy.

Nghiêm Túc không nói lời nào, cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm Phương Châm như vậy. Anh đang đợi đối phương mở miệng, loại tình huống không rõ ràng như trước mắt này, anh nói càng ít thì xác suất nói sai sẽ càng ít.

Phương Châm cũng chẳng giấu giếm, trực tiếp nói ra hết tất cả: "Trước kia em đã từng nói với anh về người đàn ông bị bắt gian hôm nay, anh ta là Hứa Minh Lượng. Người thuê phòng chung với anh ta là giáo sư Vu, vợ của giáo sư Lô. Mà cô gái đi bắt kẻ thông dâm kia là Lâm Thụy, bạn gái của Hứa Minh Lượng. Xế chiều hôm nay, em đụng mặt Lâm Thụy, cô ấy đã nói cho em biết hết tất cả."

"Cô ấy nói gì đó với em?"

"Chuyện anh tra ra được thì cô ấy cũng tra ra được. Nhưng chắc chuyện anh tra được còn nhiều hơn chuyện cô ấy biết. Nghiêm Túc, anh còn tính gạt em nữa sao?"

"Anh không nói chỉ vì không mong em sẽ có gánh nặng trong lòng." Nghiêm Túc vươn tay, kéo Phương Châm vào lòng, "La Thế đã chết cũng sáu năm rồi, chuyện quá khứ em đừng lo nghĩ nữa. Bây giờ lại truy cứu chuyện năm đó anh ta phản bội em thì anh chẳng có ý nghĩa gì. Chúng ta đều nên nhìn về tương lai phía trước của mình, cố gắng sống thật tốt cho cuộc sống của chính mình."

"Nhưng em đã vì người đàn ông này mà bỏ mất 5 năm thanh xuân. Em còn đi tù vì anh ta, đến cuối cùng người khác lại nói với em, thật ra anh ta không chung thủy với em, gianh ta đến với em thì anh ta còn có người phụ nữ khác bên cạnh. Người phụ nữ kia lại là giáo sư mà bọn em vẫn luôn kính nể. Chuyện này rất mỉa mai, quả thật em không biết nên nói cái gì cho phải."

"thậtra cái gì cũng chẳng cầnnói, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra là được. Nếu nhưkhôngcómộtdao 5 năm trước, chúng ta cũngsẽkhôngcómộtđoạn duyên phận như này. Căn thận ngấm lại,thậtra vận mệnh luôn công bằng, có mất cũng có được." Nghiêm Túc vừanói, vừa khẽ vuốt lưng Phương Châm, dùng cách này trấn an cảm xúc củacô, "Chuyện này ngay từ đầuanhđiều tra về La Thếđãtra ra được. Nhưng lúc ấyanh sợ em khổ sở nênkhôngnói. Đặc biệt, Vuư Tố Cầm nàyanhcũng đã điều tra, bà ta và cái chết của La Thế hẳn làkhôngcó liên quan gì. Cho nênanhhi vọng chuyện này cứ như vậy mà chìm vào quá khứ."

"Nhưng emđãhạianhmấtđimộtquả thận."

"khôngsao cả, cứ xem như tặng cho người cần dùng là được. Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường củanh. Chuyện ấy chắc là tối qua emđãhiếurõ, đêm qua và sáng nay,anhcảm thấy em đối với phương diện năng lực nào đó củanhchắc cũng chẳng nghi ngờ gì đâu nhỉ. Nhưng nếuanhcòn đủ 2 quả thận,nóikhôngchừngsẽcàng mạnh mẽ hơn, chắc sẽ làm emkhôngxuống được giường luôn đấy."

Vốn là Phương Châm cònđangkhổ sở, vừa ngheanhnóitrên mặt lộ ra ý cười xấu hổ. Ngấm lại trước sau làm năm lần, năng lực của Nghiêm Túcthậtkhôngphải là nói dối. Đặc biệt là một người từng có kinh nghiệm phương diện này như Phương Châm, càng có thể nhận ra được một người đàn ông được haykhôngđược. Nghiêm Túc chắc chắn thuộc kiểu được, hơn nữa còn là một người làm rất tốt, ngày hôm qua, có vài lần Phương Châm cảm thấy bản thân mình như sắp chếttrênchiếc giường kia. Người đàn ông này quả thực quá mạnh mẽ, vừa nghĩ đến bộ dạng khianhđiên cuồng, Phương Châm cơ hồ có chút sợ hãi.

Nhưng càng sợ cái gìthìcái đó lại ập đến, Nghiêm Túc vừanóichuyện vừa khẽ vuốt lưngcô, vỗ vỗ về vèđãcó cảm giác. Cả người Phương Châm tựa vào lònganh, có thể tinh tường cảm giác được sựbiến hóatrên cơ thểanh. Tựa

như một con mãnh thú đang dần dần thức tỉnh, trong nháy mắt nó sẽ mở cái miệng đầy máu của nó ra.

Cơ thể Phương Châm cứng đờ, không nhin được hơi co quắp. Biến hoá này của cô lập tức bị Nghiêm Túc phát hiện được, tay anh đang đặt trên lưng cô không khách sáo chút nào trượt xuống phía dưới tìm kiếm, trực tiếp ấn trên hông cô.

"Làm việc cảm một ngày rất mệt, bây giờ cũng là lúc thư giãn nghỉ ngơi rồi."

Phương Châm nhanh chóng nhảy dựng lên: "anh muốn đi tắm sao? anh đi tắm đi."

"Đi, đi phòng tắm cũng được. Cho em chọn, xô pha hay bồn tắm, chọn một trong hai đi."

Câu hỏi trực tiếp như vậy quả thật làm Phương Châm rất xấu hổ. cô không nhin được lắc đầu: "không chọn cái nào có được không ạ?"

"Em nó xem?"

Khi Nghiêm Túc nói chuyện thậm chí còn tắt ngọn đèn lớn đi, chỉ để lại hai ngọn đèn đặt dưới đất y như khi làm việc, làm cho không khí mờ ảo tràn ngập khắp phòng khách.

"Nếu anh là em, anh sẽ chọn xô pha. Bồn tắm rất cứng, nên dễ đụng bị thương. Da của em lại quá mềm, không cần thận lại bị tụ máu, anh sẽ đau lòng."

Nghe xong lời này Phương Châm vô thức sờ cổ. cô quên mất chuyện dấu hôn, ngày hôm qua Nghiêm Túc để lại dấu tây trên khắp người cô, thế mà hôm nay cô lại mặc áo sơ mi trễ cổ đi khắp nơi.

Đột nhiên Phương Châm rất muốn chết, ngày hôm nay thật là không dự đoán được.

Nghiêm Túc nhìn động tác sờ cổ của cô lại không nhin được nuốt nước miếng một cái, máu trong cơ thể nháy mắt sôi trào. Người phụ nữ này có biết mình đang làm gì không, động tác lơ đãng này của cô đúng thật là thử thách to lớn với ý chí của đàn ông mà. Sau khi tách ra từ giữa trưa, anh vẫn luôn nhẫn nại, lấy công việc làm tê liệt cảm giác khát vọng cô. Lúc này, rốt cuộc anh không nhin được nữa, lập tức nhào tới, một phen kéo lấy Phương Châm, đẩy mạnh cô vào trong sofa, hai ba cái đã lột sạch cô.

Từ ngày hôm qua, thân thể này đã thuộc về anh. Hơn nữa, vài chục năm sau, để sẽ chỉ thuộc về một mình anh.

Phương Châm không thể cự tuyệt, chỉ có thể ôm chặt cổ đối phương, uốn éo cơ thể thuận theo anh, cố gắng làm cho mình và Nghiêm Túc hợp hai làm một, từ thể xác đến đến linh hồn đều đạt tới sự thống nhất hoàn mỹ nhất.

Vì thế đêm hôm đó, Phương Châm lại cảm thấy bản thân mình quá điên cuồng.

Sao cô lại có thể tin lời của Nghiêm Túc chứ? Ngu ngốc cho rằng sau khi anh xong việc trên sofa sẽ bỏ qua cho mình. Cô nhất định là một con heo. Câu nói kia của Nghiêm Túc thật ra nghĩa là: sofa hay bồn tắm, cái nào trước, chọn một trong hai đi.

Vì thế sau khi đại chiến một trận trên sofa, Nghiêm Túc lấy cơ ôm cô đi tắm, lại ôm cô làm một hồi trong bồn tắm. Sau khi hai người ra khỏi bồn tắm, lại dán lên lớp gạch men lạnh lẽo điên cuồng vận động thêm một phen nữa.

Đến cuối cùng, Phương Châm khàn cả họng, ý thức cũng mơ hồ, cô thậm chí còn cảm thấy mình bị hôn mê tạm thời, tùy ý cho Nghiêm Túc xoa tròn bóp bẹp cô, mãi cho đến khi ôm cô về giường nhẹ nhàng thả xuống.

Ngày hôm sau, Phương Châm thật sự không dậy nổi khỏi giường.

Khi cô khó khăn xoay người trên giường thì suy nghĩ, có lẽ lựa chọn ở cùng một chỗ với Nghiêm Túc là một quyết định sai lầm. Một người đàn ông tinh lực dồi dào thật sự không phải một người lương thiện. Đàn ông có lẽ sướng đủ, nhưng cuộc sống của người phụ nữ bị nhốt dưới thân sẽ khá thảm.

Nghiêm Túc vào phòng tắm tắm nước lạnh, lúc đi ra thấy Phương Châm nằm nghiêng người ngây ngẩn. Anh lại gần in lên trán đối phương một nụ hôn, hỏi: "Sao vậy, đang suy nghĩ chuyện gì?"

"Nhớ anh."

"Thật không? Có tiến bộ, nhanh như vậy đã biết điều chỉnh tâm tình tiến vào trạng thái yêu đương."

Phương Châm hắc tuyến đầy mặt: "Lời em nói còn chưa hết đâu. Em muốn nói, em đang suy nghĩ sao anh lại tinh lực dồi dào như vậy, anh không thấy mệt sao?"

"Anh đương nhiên phải mệt chứ. Nhưng đã dành dụm nhiều năm nên anh luôn muốn phóng túng một lần. Xin lỗi em, mấy ngày nay đã làm em mệt rồi. Vậy hôm nay cho em một nghỉ thế nào?"

"Còn nghỉ?" cô vẫn còn đang trong giờ làm việc, nếu còn tiếp tục như vậy thì cô chính là loại người không đi làm mà vẫn nhận lương rồi.

Nghiêm Túc lại không cho là đúng: "Có liên quan gì sao. Bây giờ mọi người đều đã biết quan hệ của hai người chúng ta, không cần giấu giếm gì cả. Em đã là bạn gái anh, không đi làm mà ở nhà nghỉ ngơi cũng chẳng có ai dám nhiều lời."

"Nhưng em không muốn làm cho người ta cảm thấy em bị ảnh hưởng." Phương Châm nói xong muốn đứng dậy khỏi giường, kết quả vừa động đã tác động đến cơ bắp toàn thân, đau đến mức choáng giật giật.

Nghiêm Túc trực tiếp ấn cô trở lại trên giường: "Được rồi, em vẫn nên nằm nghỉ thì hơn. Bất kể là bao nuôi hay làm thuê, thì hôm nay em cũng không đi làm được. Người làm ra kết quả này là anh, cho nên em không cần gánh trách nhiệm nào cả. Cứ coi như ông chủ bồi thường cho em đi là được."

Phương Châm buồn bực nằm trên giường, 3 yêu cầu trước kia cô đặt ra cho Nghiêm Túc đã hoàn toàn trở thành đồ trang trí. Còn chưa tới một tuần, đã không khác gì đồng giấy vụn hết rồi.

Càng ngày càng cảm thấy, hành trình đến Hongkong này căn bản chính là một cái bẫy do Nghiêm Túc chuẩn bị kỹ càng.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 58: Chất vấn

Biên tập: Lão F

Ngày hôm sau, cả người Phương Châm đau nhức, xuống giường có hơi khó khăn.

Bây giờ, cô cũng khá buông thả, rất nhiều chuyện là ván đã đóng thuyền, cô lại xoắn xít thì cũng chẳng ích gì. Như chuyện La Thế phản bội cô, anh ta qua đời cũng đã sáu năm rồi, cô còn có thể làm gì, lời xác anh ta từ trong quan tài ra rồi đánh một trận sao? Còn có quan hệ của cô với Nghiêm Túc, nếu đã đi tới bước này, hối hận cũng vô ích. Có lẽ từ một đạo cô đã mười năm đó đã định trước, hai người bọn họ đời này không bỏ được, mà trốn cũng không thoát.

Phương Châm giùng giảng ngồi dậy khỏi giường, sờ sờ cơ bắp và xương khớp đau nhức khắp người, trong lòng thầm mắng Nghiêm Túc làm một tên khốn kiếp. Cho dù cô đã đâm anh một dao, thì bây giờ anh cũng không nên “tra thù” cô như vậy chứ, đây rõ ràng là muốn “làm” chết cô mà.

Bây giờ Phương Châm quả thật có chút sợ Nghiêm Túc, không phải sợ anh đòi nợ, cũng không phải sợ anh bức bách, mà là lo lắng cho cơ thể hỏn hãn này của mình không chống đỡ được mấy ngày nữa. Cứ chơi tiếp như vậy, chẳng mấy chốc sẽ hỏng mất.

Phương Châm sắp bị chơi hỏng mất nửa tiếng đồng hồ mới lết được từ trên giường xuống đến dưới đất, lung tung tìm áo khoác, khoác lên người, cô chầm rãi "dời" vào phòng tắm. Lúc đánh răng, cô nhìn khuôn mặt hơi lộ ra vẻ tiêu tụy của mình trong gương thì thời điểm nàng nhìn trước mặt

trong gương có vẻ tiêu tụy chính mình yên lặng ngẩn ngơ. Vừa nãy, cô mới nghĩ tới chuyện kết hôn. Bây giờ, cần giải quyết chuyện này như thế nào, tựa như đã trở thành chuyện lớn nhất trước mặt Phương Châm.

Chuyện hôn nhân đại sự đâu có thể là trò đùa, dù cô không muốn quan tâm chuyện này thế nào nữa thì cô vẫn để ý đến nó. Cô vừa đánh răng vừa nhớ đến tình cảnh tối qua, nhớ tới đoạn khi hai người đang tình cảm dang trèo thì Nghiêm Túc dán bên lỗ tai cô, nhẹ giọng ní non hỏi: "Khi nào thì chúng ta đi lĩnh chứng?"

Lúc đó, Phương Châm cũng có hơi mù mịt. Lĩnh chứng? Chuyện này đối với cô mà nói có ý nghĩa rất lớn, năm đó cô và La Thế thiếu chút nữa đã đi lĩnh chứng rồi, thật sự chỉ có mấy ngày nữa mà thôi. Nhưng kết quả thế nào, tất cả cũng chỉ là trắng trong gương, hoa trong nước. Càng làm cô đau khổ hơn chính là, La Thế lại có thể từng lừa dối cô, mà cô thì vẫn sống trong lời nói dối đó quá rỗng rã 5 năm.

Nếu như trước khi gặp được Lâm Thụy, đối với một đạo của Phương Châm với Nghiêm Túc kia, cô vẫn chỉ là hơi hối lỗi, còn bây giờ thì cô cực kì hối hận. Vì một người đàn ông phản bội mình mà cô làm đau một người đàn ông khác, hơn nữa sự tổn thương này là sẽ theo anh suốt đời. Cùng với đó, cô còn có thể sống thêm 5 năm tốt đẹp, vì tiền án đó mà thiếu chút nữa cô đã chẳng thể đặt chân trong xã hội này rồi.

Nhớ tới tình cảm ngọt ngào trước đây của cô và La Thế, rồi lại suy nghĩ về chuyện bên trong không ai biết đằng sau tình yêu này, Phương Châm đột nhiên cảm thấy tình yêu là cái gì? Có phải tình cảm dù tốt đẹp đến đâu cũng không chịu nổi thử thách của thời gian phải không, đến cuối cùng kiểu gì cũng sẽ thay đổi.

Nếu quả thật là như vậy, cô cần gì phải kết hôn với Nghiêm Túc nữa? Từ thời khắc đi lĩnh chứng kia trở đi sẽ phải chuẩn bị cho tốt công việc chia tay sao?

Nghĩ đến đây Phương Châm có chút mất hết cả hứng, rốt cuộc là nói không nổi nửa phần suy nghĩ kết hôn. cô thậm chí còn có chút hoài niệm thời gian trước kia, một mình mình tuy rằng kham khổ, nhưng ít ra lại tự tại, cũng chẳng cần nghĩ đến những chuyện phức tạp như vậy. Nghiêm Túc đối với cô càng tốt, trong lòng cô lại càng áy náy, nhưng cũng không muốn qua loa quyết định cuộc đời mình được, nói chuyện yêu đương cả nửa ngày còn làm người ta mệt mỏi hơn cả chuyện không có ai yêu.

Trong lòng phiền muộn, Phương Châm tốn nửa tiếng để đánh răng rửa mặt, cuối cùng chịu đựng sự khó chịu khắp người đi tới phòng ăn, lại phát hiện ra mẫu giấy Nghiêm Túc để trên bàn. Nội dung rất đơn giản, nói một chút về lịch trình hôm nay của anh, để cho cô tự mình gọi cơm, còn nói buổi tối sẽ trở về ăn cơm tối với cô.

Phương Châm vừa nghĩ đến chuyện sau khi ăn tối no nê xong, cô lại tiếp tục bị người đàn ông này ăn thêm mấy lần nữa, nháy mắt lại cảm thấy cả người đau nhức hơn.

Cô bỏ mẫu giấy xuống đi gọi cơm, khoảng năm phút sau đã có người ấn chuông cửa. cô thầm nghĩ tốc độ này quả thực có thể so với tên lửa, kết quả vừa mở cửa lại sững sốt một chút.

Đứng ngoài cửa không phải nhân viên phục vụ tới đưa cơm, mà là Vương Tử và bảo mẫu của cậu, Jean. Hai người đều thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, như là muốn đem cô nhìn ra đóa hoa.

Phương Châm lập tức cảm thấy hơi xấu hổ, đứng đó hỏi: "Làm sao vậy, tìm chị có việc gì sao?"

Vương Tử vẫn một bộ ông cụ non như trước, ngẩng đầu nói với Jean: "Dì chờ tôi ở đây, tôi đi vào tìm Phương Châm nói chuyện."

Phương Châm có chút ngượng ngùng, để bảo mẫu đứng chờ ngoài cửa phòng mình không hay cho lắm, vì thế cô đề nghị: "Như vậy đi, để cho dì ấy

về phòng trước, lát nữa lại gọi dì ấy lên đón em được không?"

Vương Tử cân nhắc một lát rồi gật gật đầu: "Được, như vậy cũng được."

Jean lộ ra vẻ mặt táo bón, tựa như muốn cò kè mặc cả vài câu. Nhưng Vương Tử trước mặt bà ấy rất có uy, đôi mắt nhìn hèn hàng trừng một cái, đối phương lời vừa tới miệng đã rụt trở về. Bà ấy cười cười xin lỗi với Phương Châm, nhẹ giọng nói: "Vậy giao Vương Tử lại cho ông nhé."

nói xong, bà ấy quay người rồi đi, lúc đi còn cẩn thận quay đầu nhìn lại từng bước, hiển nhiên có chút không yên lòng. Vương Tử lại không thèm để ý, không nói một tiếng mà đã đi thẳng vào phòng Phương Châm, còn tiện tay đóng cửa lại.

Phương Châm luôn cảm thấy hôm nay trên người Vương Tử mang theo hơi thở không vui. Cô cũng không nói chuyện, để Vương Tử như một vị lãnh đạo tùy ý đi qua đi lại trong phòng. Chờ cậu xem hết một vòng, Phương Châm mới cười tủm tỉm hỏi: "Muốn uống nước không?"

"không cần." Vương Tử lập tức cự tuyệt, nghĩ nghĩ rồi lại sửa lời, "Muốn uống nước trái cây."

"Được." Phương Châm cười xoay người, vào phòng bếp mở tủ lạnh rót cho cậu một ly nước trái cây lạnh rồi đưa ra. Khi cô về mặt ôn hòa vừa đặt cái ly xuống bàn thì Vương Tử đột nhiên nói một câu: "Căn phòng này của chị lớn hơn phòng của em."

Phương Châm sửng sốt, còn đang đứng đó nghiền ngẫm ý tứ của câu này, thì Vương Tử lại nói thêm một câu: "Ông ta đối với chị tốt hơn so với em."

"Ông ta" này dĩ nhiên là chỉ Nghiêm Túc. Thoạt nhìn vị bằng hữu này tựa như đã biết chút gì đó, hôm nay rất có thể ra khỏi cửa là để đi hỏi tội.

Phương Châm đứng đó không nói lời nào, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ấm áp. Vốn tron lòng Vương Tử có chút tức giận, bị Phương Châm nhìn như vậy hồi lâu thì lại chợt dạ đứng lên, yên lặng quay mặt qua một bên: "Chị nhìn em làm gì?"

"Muốn nhìn một chút xem vì sao em cứ luôn khẩu thị tâm phi."

"Lúc nào mà em khẩu thị tâm phi."

"không phải sao? rõ ràng em rất để ý ba em, nhưng bình thường em lại thể hiện như rất ghét ba em. Nếu em thật sự rất ghét ba em, thì cần gì phải để ý đến chuyện ba em đối tốt với người nào?"

Vương Tử há miệng nửa ngày mà chẳng nói nên lời. Cuối cùng trong lòng hơi chao đảo, cầm lấy cốc nước trái cây, một hơi uống hơn nửa cốc, vừa nặng nề đặt cái cốc xuống bàn vừa nói: "Phương Châm, em hỏi chị, có phải chị và ông ta tốt hơn rồi không?"

"Ông ta, ông ta là ai?"

"Trời ơi, chị đừng giả vờ với em. Chính là ba em, Nghiêm Túc!"

Xem ra thằng bé này đúng là biết. Phương Châm vốn cho rằng sau khi mình và Nghiêm Túc xác nhận quan hệ, người đến chất vấn cô hẳn là Đoàn Vịnh Thi, không nghĩ đến Vương Tử phản ứng còn mạnh hơn cô ấy. Thằng bé này bình thường ngoài miệng thì rất phóng khoáng, thật ra trong lòng vẫn luôn khát vọng tình thương của một người cha.

"Phương Châm, vì cái gì mà chị muốn làm như vậy?"

Phương Châm than nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Vương Tử: "Nếu chị nói chị và Nghiêm Túc ở cùng một chỗ, có phải em rất khó chịu không?"

"Chị biết rõ em nghĩ như thế nào. Em hi vọng ba em có thể kết hôn với mẹ em. Tuy rằng, con người Nghiêm Túckhôngtốt lắm, nhưng em vẫn hi vọng có ba. Nhưng bây giờ, ông ta lại muốn kết hôn với chị, còn mẹ emthìsao, emthìsao?"

Một đứa bé như Vương Tử, Phương Châm vẫn là lần đầu gặp gỡ, rồi cuộc tính tình trẻ conkhôngphân biệt phải trái như vậy, và vẻ trưởng thành trước đây có sự khác biệt rất lớn. Một mặt, Phương Châm cảm thấy thú vị vì tính trẻ con ngây thơ của cậu, nhưng mặt kháccũng có áp lực rất lớn. Dễ nhận thấy rằng Đoàn Vịnh Thi chưa nói rõ quan hệ chính xác của thằng bé với Nghiêm Túck, Vương Tử một lòng xem Nghiêm Túck là ba mình, tuy rằng người ba này cậukhônghài lòng lắm, nhưng khi nghĩ đến chuyệnanhcưới một người mẹ mới, thằng bé còn nhỏ đương nhiênkhôngthể chịu đựng được.

Chung quy lại vẫn chỉ làmộtđứa trẻ năm tuổi.

Phương Châmkhôngkhỏi có chút đau lòng, cũngkhôngtiện để lộ ra, chỉ có thể ôn nhunói: "Vương Tử, mặc kệ sau này ba em kết hôn với ai, thì ba em cũng sẽkhôngbao giờkhôngcần em."

"Chị gạt em, Lily ở nhà trẻ của bọn em, ba của bạn ấy kết hôn với một người đàn ông khác (?) thìkhôngcần bạn ấy nữa, lại sinh thêm một em trai nữa. Lilynóiba của bạn ấy thích con trai."

"Đúng vậy, làm ba đều thích con trai, em cũng là con trai, cho nên emkhôngcần phải lo lắng."

Vương Tử sừng sờ, rõ ràngkhôngđoán được Phương Châm có một cái logic như vậyđangchờ cậu. Cậu cãikhônglại Phương Châm, chỉ có thể bỏ quakhôngđáp: "Có phải chị cũng muốn sinh con với ba em?"

Phương Châmkhôngkhỏi an ủi: "Em nghĩ chuyện gì thế, chị và ba em căn bản chưa tới một bước kia đâu."

"Vậy bọn chị đã đến bước nào. Hôn sao?"

"Vương Tử..."

"Mau trả lời em đi, Phương Châm."

Đối mặt với ánh mắt cố chấp của thằng bé, Phương Châm chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu thừa nhận.

"Vậy bọn chị đã ngủtrên cùng một cái giường sao?"

"Vương Tử!" Lần này Phương Châm có chút nóng nảy.

"Lily nói, ba và mẹ ngủ cùng một giường thì sẽ có em bé. Phương Châm, có phải trong bụng chị đã có em bé rồi không."

Phương Châm quả thực dở khóc dở cười, kiên quyết lắc đầu nói: "không có, trong bụng chị không có cục cưng. Em đừng nghe người khác nói bừa, ngủ cùng một chỗ không có nghĩa là có em bé đâu."

Vương Tử nháy hai lần ánh mắt, đột nhiên bừng tỉnh ngộ ra: "Em hiểu rồi, chị và ba em đã ngủ cùng một chỗ, nhưng tạm thời chị vẫn chưa có em bé, đúng không?"

Phương Châm rất muốn nổi điên. Sao thằng bé này lại thông minh như vậy, thoát nhìn làm một bộ dạng ngây thơ, nhưng tất cả những điều cậu nói thì đều là sự thật. Phương Châm không tìm thấy một lời nào để phản bác, nhất thời nghẹn họng tại chỗ.

Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, Nghiêm Túc vẻ mặt tươi cười đi vào, kết quả vừa nhìn thấy Vương Tử thì sắc mặt lập tức hơi thay đổi.

Vương Tử nhìn sắc mặt anh không tốt lắm, tính tình trẻ con ngây thơ biến đâu mất hết, một lần nữa lại quay trở về bộ dạng kiêu ngạo trước kia. Cậu

thậm chí còn trừng mắt nhìn Nghiêm Túc, trong ánh mắt kia tràn ngập sự không vui cùng căm hận.

Nghiêm Túc tiến lên, ánh mắt, khẽ nhíu mày với Vương Tử: "Sao con ở đây, tìm Phương Châm chơi sao?"

"không phải, tôi tới hỏi Phương Châm một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn biết, có phải Phương Châm muốn làm mẹ mới của tôi không."

Nghiêm Túc mặt không đổi sắc: "Ừm, con đối với chuyện này có ý kiến gì không?"

"Ông thật sự muốn cưới Phương Châm sao?"

Nghiêm Túc chột nhíu mày, vừa muốn mở miệng đã thấy Phương Châm ngồi bên cạnh Vương Tử liếc mắt nháy mắt với anh. Vì thế anh chuyển lời, ngược lại nói: "Con không muốn sao, ba nhớ rõ trước kia con rất thích Phương Châm mà."

Tác giả có lời muốn nói: Đại Tô vừa đi du lịch Hải Nam về, quả thực là mệt như chó. Thêm nữa, tháng này Đại Tô về nước thăm người thân, hoạt động tương đối nhiều, thật sự dành không ra được bao nhiêu thời gian để gõ chữ. Cho nên chỉ có thể xin lỗi mọi người. Nhưng chương này không dài, Tiểu Châm Châm đã bị lão Nghiêm ăn hết, kế tiếp chỉ cần chờ bỏ được nguyên nhân La Thế chết là có thể đến đại kết cục, mọi người chờ tôi nhé.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 59: Trốn đi

Biên tập: Lão F (Hoa giấy)

Vương Tử ghen không phản bác được câu nào.

Quả thật trước kia cậu có nghĩ tới, nếu Phương Châm có thể làm mẹ của cậu là một chuyện tốt. Nhưng tình huống khi đó khác bây giờ. Khi đó mẹ cậu ở nước Mỹ xa xôi, còn kết hôn với người đàn ông khác. Giữa ba và mẹ thì chỉ có thể chọn một. Nên trong điều kiện đó, nếu cậu không thể tiếp nhận được người ba dựng khó trụ ở Mỹ thì vẫn có thể chấp nhận Phương Châm làm mẹ kế Trung Quốc của cậu.

Nhưng mà bây giờ, mẹ cậu đã ly hôn với người đàn ông kia, trở thành một người mẹ đơn thân và người ba chưa cưới vợ có thể đến với nhau. Dù Vương Tử thích Phương Châm thế nào đi nữa, tình cảm mẹ con với Đoàn Vịnh Thi vẫn là không đứt được. Huống chi trong lòng người bạn này, ba và mẹ vốn là nên sống cùng nhau, bọn họ tách ra đã là chuyện từ lâu, bây giờ nếu đã có cơ hội sửa chữa sai lầm, thì vì sao lại từ bỏ?

Vương Tử còn quá nhỏ, cậu không hiểu loại chuyện tình cảm này cần phải xây dựng, bồi đắp, không phải là chuyện mình muốn thế nào thì sẽ là thế đó. Hơn nữa, trong cái đầu nhỏ bé của cậu chỉ có một khái niệm, cậu không muốn lại làm một cậu bé chỉ có ba hay chỉ có mẹ.

Vì thế cậu nghĩ nghĩ rồi đáp: "Chị Phương Châm xinh đẹp như vậy, có thể tìm người bạn trai khác, vì sao nhất định phải là ông chứ?"

"Theo ý của con nhé, thì ba con là ba đây cũng như vậy, sao chỉ có thể tìm mẹ con được, tìm người phụ nữ khác không được sao?"

Nhân lúc Vương Tử không để ý, Phương Châm kéo tay áo anh, ý bảo anh nói chuyện chú ý một chút. Nghiêm Túc chốc một vẻ mặt yên tâm, quay lại nói với Vương Tử: "Ba và dì Phương của con có tình cảm với nhau, cho nên mới quyết định đến với nhau. thật ra, con không cần phải rầu rĩ, dù sao thì, trên đời này ba mẹ không ở cùng với con cái rất nhiều, con không tính là trường hợp đặc biệt."

"Nhưng tôi hi vọng ba mẹ đều có thể ở bên cạnh tôi."

"Vương Tử, trên đời này không có chuyện gì mười phần vẹn mười cả. Ba và mẹ con không có tình cảm làm nền tảng, thì cũng không có khả năng ở bên nhau được. Miễn cưỡng xúm lại một chỗ cũng sẽ chẳng hạnh phúc được, sẽ chỉ làm ba mẹ con cảm thấy đau khổ. Có thể con không quan tâm đến cảm giác của ba, nhưng con cũng không quan tâm cảm giác của mẹ con sao?"

Vương Tử vốn đã muốn khóc, nghe xong lời này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Ông có ý gì?"

"Mẹ con không thích ba, con cứ cứng rắn muốn ba và mẹ sống cùng nhau, mẹ con sẽ rất khó chịu. Con chắc cũng không hi vọng mỗi ngày mẹ con lại nổi giận ném cái này cái nọ, làm nhà cửa lung tung, lộn xộn hết cả."

Vừa nghe đến cái này, cơ thể nhỏ bé của Vương Tử không nhịn được co quắp một chút, tựa như là đang nghĩ tới chuyện không vui. Vì thế Phương Châm kéo cậu vào lòng, nhỏ giọng hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Em nhớ đến bộ dạng lúc mẹ em nổi giận. thật sự rất khủng khiếp, em có hơi sợ hãi."

"Mẹ em nổi giận có bộ dạng gì?"

Nghiêm Túc đứng đó nín cười: "Tốt nhất là em đừng hỏi. Đừng nói Vương Tử chịu không nổi, anh đây cũng hơi chịu không nổi ấy chứ. trêncơ bản, mẹ nó chính làm một đại tiểu thư bị làm hư, em cứ thử tưởng tượng hình ảnh đó, có thấy đẹp mắt không?"

"không cho ông nói mẹ tôi!" Vương Tử vung nắm đấm nhò kháng nghị nói.

Vì thế Phương Châm liền cho Nghiêm Túc một ánh mắt "anh thật thất bại", làm tâm tình Nghiêm Túc hơi ngứa ngáy, muốn lại gần nhưng hôn hai cái lên đôi mắt xinh đẹp của cô. Bởi vì suy nghĩ trong lòng như vậy, anh cảm thấy Vương Tử ở chỗ này có chút vương bận, vì thế mà ra lệnh đuổi khách: "Được rồi, con nên về rồi đây, chắc mẹ con đang tìm con đây."

Vương Tử không vui ngay tanh một cái, lúc đứng dậy đi ra khỏi cửa còn không quên khiêu chiến với anh: "Bây giờ mới giữa trưa, sao ông không đi làm mà lại chạy tới đây tìm Phương Châm, ông muốn làm chuyện xấu đúng không?"

Trong đầu Nghiêm Túc nhất thời có 1000 đầu ngựa gào thét nhanh chóng chạy qua. anh đưa tay vỗ mông Vương Tử một cái, mắng: "Nhanh đi ra ngoài, đừng làm phiền ba với dì Phương của con ăn cơm trưa."

"nói không lại tôi thì đánh người, thật không phải đàn ông mà."

Phương Châm đứng một bên tưởng chừng như cười đến đau bụng, vì giữ mặt mũi cho Nghiêm Túc nên cô chỉ có thể cố nhịn, mãi cho đến khi Vương Tử gọi điện thoại cho Jean, đối phương tới đón thằng bé, Phương Châm mới thả lỏng, tận tình cười cho đã. Nghiêm Túc bình tĩnh nhìn cô, cuối cùng dứt khoát đi qua hôn lên môi cô.

Tiếng cười của Phương Châm đột nhiên ngừng lại, sau khi hôn xong hôn qua thì hiển nhiên có chút không kịp hồi hồn: "anh làm cái gì vậy?"

"Hôn em."

Phương Châm chớp chớp mắt: "Sao anh về sớm vậy, không phải nói cơm tối mới ăn cùng sao?"

"Muốn tranh thủ chút thời gian ăn cơm trưa để được ăn với em. Gần đây không biết làm sao, không có việc gì kích thích cả, chỉ muốn một ngày 24 tiếng ở bên em thôi."

Lời này nghe thật buồn nôn, Phương Châm nghe xong thì nổi da gà. Cô không nhận được rung mình, trong lòng lại nảy ra một tia cảm động. Bởi vì sự trầm mặc của cô, bầu không khí trong phòng có vẻ xấu hổ. Để phá vỡ cục diện bế tắc này, Phương Châm ra vẻ thoải mái nói: "Lời này của anh nhất định không thể để cho Vương Tử nghe được, bằng không chẳng bé lại phải hoảng sợ đấy."

Nghiêm Túc cũng có chút đau đầu: "thật không biết thằng bé này trưởng thành sớm như vậy giống ai. Mẹ nó không phải là người có tính tình như vậy, đến bây giờ vẫn giống một đứa trẻ không chịu lớn."

"Có lẽ nó giống ba. Anh có biết ba nó ở đâu không?"

"không biết, ngay cả bộ dạng của anh ta Vịnh Thi còn không nhớ không, sao có thể tìm được đây. Nay cũng chỉ có thể như vậy, chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Hi vọng Vịnh Thi có thể nhanh nhanh trở nên chín chắn hơn, tìm một người đàn ông đáng tin để gả, cũng là cho Vương Tử một lần được hưởng thụ cảm giác có một gia đình hoàn chỉnh."

"Chuyện anh không phải ba nó, anh có tin anh cho nó biết không?"

"Em để ý chuyện này sao?"

Phương Châm sững sốt, chợt hiểu ra: "Em không ngại. Nếu anh muốn tiếp tục làm ba của Vương Tử, thật ra cũng rất tốt. Thằng bé này thoát nhìn không thiếu cái gì, nhưng thật ra lại thiếu nhất tình thương. Hai người cá nhân đều chẳng quan tâm nó nhiều năm như vậy, trong lòng thằng bé

rất cô đơn. Em nghĩ nguyên nhân chủ yếu nó tới tìm em hôm nay, cũng là muốn xác nhận một chút vị trí của nó trong lòng anh, chắc nó sợ rằng anh tái hôn sẽ sinh thêm em trai em gái, đến lúc đó, trong lòng anh nó càng chẳng có địa vị."

"Em trai hoặc em gái? Sinh với ai, với em sao?"

Phương Châm trừng mắt, nhìn cái tay phải không thành thật kia của Nghiêm Túc chạy loạn qua lại trên người cô, không khỏi thẹn thùng: "Được rồi, ban ngày tuyên dâm, anh thật chẳng biết ngượng."

"Làm cho đời sau trở nên đông đúc phần thịnh là bản năng của con người mà, có cái gì mà phải ngượng ngùng chứ. Em và anh không phải đều là như vậy sao?"

"nói không lại anh mà." Phương Châm bất đắc dĩ thở dài, hai tay vẫn ra sức ngăn cản thế tiến công của Nghiêm Túc. Cũng may đối phương không làm gì quá phận, chỉ ăn chút đậu hủ mà thôi, không tiến thêm một bước nào cả. Dù sao thì, là do anh lấy có ăn cơm trưa chạy ra ngoài, lát nữa lại hứng thú dâng trào kéo dài thời gian, thẳng nhóc Viên Mộc này lại nên chê cười anh nữa.

Sau khi đôi tay anh sờ soạn trên người Phương Châm mấy lượt, anh hài lòng cười một tiếng, sau đó ôm lấy trán Phương Châm hôn khẽ một cái: "Về chuyện thân thể của Vương Tử này, anh hi vọng do chính miệng mẹ thẳng bẻ nó cho nó biết. Nếu đôi thành anh nói chuyện này, nó nhất định không tin, làm không tốt còn tưởng rằng anh ngại nó trói buộc anh nên muốn vứt bỏ nó. Thằng bé này từ nhỏ đã lắm cảm, nhìn thì như kiên cường nhưng thật ra rất yếu ớt."

Nghe xong lời này Phương Châm im lặng gật đầu. Đến cùng, Nghiêm Túc đã sống cùng Vương Tử vài năm, vẫn hiểu rõ bản tính của thằng bé này. Đến Phương Châm cũng nhìn ra được, Vương Tử chẳng qua chỉ là giả vờ kiên cường mà thôi. Một đứa trẻ lớn chừng này, có thể có được mấy em

có ý chí kiên định đến mức không gì phá nổi? Vương Tử cũng giống như những đứa trẻ khác, đều là những đứa trẻ cần sự chăm sóc và che chở.

Nghiêm Túc lựa chọn không nói ra mà để Đoàn VỊnh Thi tìm cơ hội nói với thằng bé cũng là đã giảm mức độ tổn thương của thằng bé xuống thấp nhất. Phương Châm vốn cho là cứ như vậy, hẳn là Vương Tử có thể bình tĩnh tiếp nhận được sự thật Nghiêm Túc không phải là ba mình này, không ngờ tới mới sáng sớm ngày hôm sau, Đoàn VỊnh Thi đã tới gõ cửa phòng cô.

Chắc là Đoàn VỊnh Thi đến tìm Nghiêm Túc, có lẽ cô ấy đã đến gõ cửa phòng bên cạnh, nhưng từ sau ngày hôm đó, Nghiêm Túc chủ yếu ngủ ở chỗ Phương Châm, cho nên cuối cùng cô ấy vẫn là vào phòng Phương Châm.

Khi đó, vừa mới bảy rưỡi sáng, Phương Châm còn chưa dậy, mặc một bộ đồ ngủ ngồi đó nói chuyện với Đoàn VỊnh Thi, cô cảm thấy có chút xấu hổ. Nghiêm Túc ngược lại vẻ mặt tự nhiên, trực tiếp hỏi: "Làm sao, xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Đoàn VỊnh Thi xin lỗi, có chút khó xử nhìn hai người bọn họ, do dự mở miệng nói: "Cái đó, không thấy Vương Tử đâu cả."

Phương Châm sửng sốt, chợt nghe Nghiêm Túc ở bên cạnh hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Mới vừa rồi, vốn là nó và dì bảo mẫu ở cùng một phòng. Buổi sáng, lúc dì ấy thức dậy phát hiện không thấy thằng bé đâu. Bà ấy đến chỗ tôi tìm, cũng không tìm được. Tôi nghĩ có phải nó đến tìm anh không, nên tôi tới đây hỏi một chút."

"đã kiểm tra trong phòng hay gì đó không, có thiếu cái gì không?"

"không, vẫn chưa kiểm tra, không thấy nó đâu tôi và dì bảo mẫu đều có chút hoảng sợ, không lo mấy chuyện khác được."

Nghiêm Túc đã xoay người trở về phòng thay quần áo, khoảng ba phút sau anh mặc chỉnh tề đi ra, nói với Đoàn Vịnh Thi: "Đi thôi, tới phòng nó xem xem, có lẽ có thể tìm ra manh mối nào đó."

Phương Châm cũng muốn đi theo, lại bị Nghiêm Túc khoát tay ấn trở về bên trong sofa: "Em cứ chờ ở đây đi, có lẽ lát nữa thằng bé sẽ đến tìm em, phải có người ở đây."

Phương Châm gật gật đầu, khẽ cởi áo hơi lỏng lại, nhìn theo Nghiêm Túc và Đoàn Vịnh Thi rời đi. Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, làm cho cô có đầy đủ không gian để suy nghĩ. Công ngồi xuống sofa, bắt đầu tự hỏi vì sao Vương Tử muốn bỏ nhà đi trốn.

Là do hôm qua Nghiêm Túc nói nặng lời quá sao? Hay là tại thái độ của mình làm nó cảm thấy bất mãn? Nó muốn dùng cách này để phản kháng mình hoặc là Nghiêm Túc sao.

Nếu nó còn ở trong khách sạn thì cũng thôi, ngộ nhờ mới sáng sớm nó đi ra ngoài, một đứa anh năm tuổi dù có thông minh thế nào, trong biển người mê mông này cũng quá nguy hiểm. Nếu như bị lừa bán thì làm sao đây, rồi nếu như bị thương thì lại làm thế nào đây?

Phương Châm càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, ngồi đó hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh được.

Cùng lúc đó Nghiêm Túc cũng đang thảo luận nguyên nhân thằng bé bỏ đi với Đoàn Vịnh Thi. Trước tiên, Nghiêm Túc phân tích một chút tình huống này trên phương diện chính mình: "Hôm qua nó tới tìm tôi, tôi không nói thật với nó. Nhưng tôi nhìn ra được, nó không muốn tôi và Phương Châm yêu nhau. Nó cũng có suy nghĩ của mình, có lẽ nó hy vọng rằng chúng ta có thể ở bên nhau. Nhưng tôi nghĩ đây không phải là nguyên nhân thật sự nó bỏ nhà đi. Từ lúc nó đi khỏi chỗ tôi đến buổi sáng hôm nay

cũng đã mười mấy tiếng, trong thời gian đó không phải xảy ra chuyện gì chứ?"

Đoàn Vịnh Thi lúng túng cười cười, thành thật khai báo: "Tôi đã nói sự thật với nó. Vương Tử đã biết, anh không phải ba nó."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 60: Tìm tới cửa

Biên tập: Lão F (Hoa giấy)

Nghiêm Túc dừng lại, vẻ mặt phức tạp ngoảnh đầu nhìn Đoàn Vịnh Thi.

Sau khi trầm ngâm một lát, anh chậm rãi phun ra một câu: "Được việc không đủ, bại sự có thừa."

Nét xấu hổ trên mặt Đoàn Vịnh Thi càng đậm hơn: "Sớm hay muộn gì cũng phải biết thôi, càng kéo dài càng phiền toái mà. Tôi đã nghĩ cứ dứt khoát nói như vậy."

"Cho dù muốn nói thì cũng có rất nhiều cách, nhưng chắc chắn lại chọn cách xấu nhất rồi."

Vẻ mặt Đoàn Vịnh Thi không biết làm sao, buông tay nói: "Đột nhiên đêm qua, thằng bé chạy tới hỏi tôi một vài chuyện về anh, tôi nghĩ chọn ngày không bằng gặp ngày, đơn giản nói cho nó nghe. Cho nên..."

Nghiêm Túc nhìn cô gái đã lớn lên từ nhỏ với mình, trong lòng nghĩ: may mà không chọn cô làm vợ.

Con người quả nhiên là muốn so sánh. Chỉ nhìn một mình Phương Châm thôi thì cũng không cảm thấy cô trưởng thành bao nhiêu, nhưng so với bình hoa di động Đoàn Vịnh Thi này thì ưu thế của Phương Châm lập tức hiện ra rõ ràng.

Tất nhiên, chủ tịch Nghiêm của chúng ta không ý thức được rằng, sở dĩ anh thấy Phương Châm tốt như vậy, hoàn toàn là do tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà thôi.

Nghĩ đến Phương Châm, vẻ mặt anh nhìn Đoàn Vịnh Thi liền có chút không vui. Nếu không phải cô gái này đột nhiên xuất hiện, sáng sớm là khoảng thời gian tốt biết bao nhiêu, chính là thích hợp để cho anh và Phương Châm dính lấy nhau trên giường mà. Kết quả, lúc này lại phải đi tìm con trai cho người ta.

Thằng bé Vương Tử này, anh nuôi nó 5 năm, sao lại hận mẹ nó được, chả chảnh anh cũng có tình cảm với thằng bé. Chung quy lại, có đôi khi, anh có thể thấy được bóng dáng của mình trên người Vương Tử, chả anh không thương mẹ không yêu, nhìn gia cảnh thì giàu có, nhưng trên thực tế, thế giới tinh thần rất thiếu thốn.

thật không biết sau này thằng bé sẽ trưởng thành như thế nào, có thể cứ vậy mà lớn lên sai lệch không?

Nghĩ đến đây, anh không khỏi dừng bước, nói với Đoàn Vịnh Thi: "Về sau cô kiểm chế lại đi, thay thằng bé tìm một người cha tốt, cũng là cho nó một cuộc sống của người bình thường."

"anh làm sao vậy, sao đột nhiên lại cảm xúc như vậy? Có phải hôn nhân của chú và dì đã cho anh quá nhiều kích thích không, anh nhìn Vương Tử cũng như đang nhìn thấy chính mình à."

"Đúng, cho nên tôi càng không hi vọng Vương Tử sẽ trở thành một người như tôi."

"Người như anh không tốt sao?"

"Người như tôi có cái gì tốt?"

Đoàn Vịnh Thi ngẫm lại, gật đầu nói: "Quả thật không được tốt lắm, khó trách tôi cảm thấy chướng mắt anh. Cũng do Phương Châm, bạn gái anh là người đơn thuần ngốc nghếch mới có thể đến với anh. Anh đã có tính toán gì chưa, kết hôn với cô ấy sao?"

một tay Nghiêm Túc đẩy cửa phòng của Vương Tử ra, không suy nghĩ đáp: "Ừm, tôi dự định nội trong năm nay sẽ kết hôn với cô ấy."

"Chú và dì sẽ đồng ý sao?"

"Khi bọn họ có bạn trai bạn gái có hỏi ý kiến tôi không? Tôi cưới vợ cũng chẳng cần bọn họ đồng ý."

Đoàn Vịnh Thi sáng tỏ le lưỡi, giành kéo cửa tủ quần áo ra: "anh xem, quần áo của nó đều ở đây, hẳn là không đi xa đâu. Nhưng trong túi xách của tôi lại thiếu khoảng 1000 tệ, chắc là ngày hôm qua nó đã lạng lẽ lấy đi. Tâm tư thằng bé này quá sâu, cũng không biết là giống ai, loại chuyện này khi tôi còn nhỏ sao có thể làm ra được."

Nghiêm Túc nghĩ thầm thằng bé này thật sự không giống cô, có lẽ là giống ba nó đi. Đáng tiếc, đến cùng chẳng người nào biết ba ruột của thằng bé này là ai. Nghiêm Túc vừa nghĩ đến vấn đề này, vừa tiện tay lật lật trong tủ quần áo, phát hiện quả thật không thiếu cái gì, lại xoay người đi vào phòng khách nhìn bảo mẫu Jean hỏi chuyện.

Bởi vì tiểu chủ nhân biến mất, Jean lúc này đã sợ đến thay đổi sắc mặt. Vừa thấy Nghiêm Túc đã nhanh chóng giải thích: "Tôi thật sự không biết nó ra ngoài khi nào, một chút động tĩnh cũng không nghe thấy."

Trong lòng Nghiêm Túc đã có chút chủ ý, xem ra ý định của Vương Tử là ra ngoài giải sầu. Tiểu tử này tính mang một chiếc túi nhỏ phiêu bạt chân trời, để an ủi tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của nó. Nhưng dựa theo tình hình trước mắt, anh thấy thằng bé chắc sẽ không đi xa, chắc chắn còn ở loang quanh trong khu vực khách sạn. Nghiêm Túc không hề lo chuyện Vương Tử

cầm theo tiền rồi từ nay về sau không xuất hiện nữa, anh chỉ lo là một đứa trẻ còn nhỏ như vậy đi trên đường sẽ bị kẻ ác tiện tay bắt cóc.

Hơn nữa, thằng bé cũng chẳng phải đối thủ của những tên lái buôn.

Vì thế, anh không hề gắng hỏi Jean làm gì cho tốn thời gian, mà trực tiếp gọi điện cho nhân viên khách sạn hỗ trợ, muốn bọn họ tìm những đoạn băng ghi hình có liên quan đến khoảng thời gian từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, dùng cái này để tìm ra con đường mà Vương Tử trở đi.

Đoàn Vịnh Thi một đường đi theo sau Nghiêm Túc, từ đầu tới cuối không nói lời nào. Mãi cho đến khi hai người đi vào phòng an ninh bắt đầu xem băng ghi hình thì cô mới không nhìn được nói một câu: "Có thể tìm được sao? Nếu nó đi ra ngoài..."

"Ít nhất đầu tiên phải xác định được nó có còn ở trong khách sạn hay không, chỉ cần còn ở đây thì sẽ không có vấn đề gì cả. Ngộ nhờ nó đã ra khỏi khách sạn rồi, thì tôi nghĩ rằng vẫn nên báo cảnh sát thì sẽ tốt hơn."

Kết quả, buổi sáng hôm đó, toàn bộ bảo an của Lệ Tinh đều ở trong tình trạng báo động, chính là để tìm kiếm bóng dáng của một bé trai năm tuổi. Tại thời điểm nhóm Nghiêm Túc bận rộn kiểm tra băng ghi hình, Phương Châm đang ngồi trong phòng buồn chán muốn chết lật tạp chí.

Cô cũng rất muốn ra ngoài hỗ trợ tìm thằng bé, nhưng lại sợ ngộ nhờ mình đi rồi, Vương Tử quay về tìm cô, thì lại bỏ lỡ. Trong tay cô vẫn luôn cầm điện thoại, chỉ sợ để lỡ mất Nghiêm Túc gọi tới. Có vài lần cô muốn gọi điện thoại qua hỏi một chút, nhưng cân nhắc đến tâm tình của Đoàn Vịnh Thi, cô vẫn ráng nhìn xuống.

Kỳ thật, mãi cho tới bây giờ, cô vẫn không quá chắc chắn thái độ của Đoàn Vịnh Thi đối với Nghiêm Túc là gì. Cô ấy thoát nhìn làm một bộ dạng tùy tiện vô tâm vô phẩy, những biết người biết mặt không biết lòng. Nếu lần này Đoàn

Vịnh Thi trở về không chỉ đơn giản là muốn về đoàn tụ với thằng bé, thì còn nên làm gì đây? Còn và Nghiêm Tú thật sự sẽ có tương lai sao?

Phương Châm khép tạp chí trong tay lại, tâm tình hơi khó chịu. Đúng lúc này có người nhấn chuông cửa vang lên, Phương Châm giật nảy mình một cái nhảy dựng lên, nghĩ thầm có phải là Vương Tử đến không, ba bước thành hai bước chạy đến mở cửa, trong nháy mắt khi cửa mở thì cả người cô cứng đờ tại chỗ.

Người tới không phải là Vương Tử. Phương Châm cười thầm mình ngốc, vóc dáng của Vương Tử nào với tới chuông cửa được.

Đứng trước mặt cô là một người phụ nữ, ngũ quan xinh đẹp, khí chất cũng rất tốt, tất cả đều cực kì xuất sắc, mẫu chốt là Phương Châm biết người này, đó là người mẹ thích tìm bạn trai nhỏ của Nghiêm Tú. Hai người đã từng gặp nhau.

Mẹ Nghiêm giống như là đặc biệt đến tìm Phương Châm, sau khi nhìn thấy cô thì chủ động mỉm cười, hai mí mắt chớp chớp, đánh giá Phương Châm từ trên xuống dưới vài lần, sau đó không chào hỏi đã bước vào. Bộ dạng như vậy không hề giống khách chút nào cả, ngược lại, lại giống chủ nhân của căn phòng này hơn.

Thậm chí, Phương Châm còn cảm thấy mình có thể nghe được mẹ Nghiêm độc thoại trong lòng: hừ, căn phòng này do con tôi trả tiền, thì đây chính là phòng của tôi.

Phương Châm cũng chẳng so đo với bà ấy, khách sáo chào hỏi: "Chào dì ạ, dì có muốn uống trà không ạ?"

Mẹ Nghiêm dừng một chút, tựa như đang cân nhắc, một lát sau bà đáp: "Được, một ly nước là được rồi. Hôm nay tôi có không gì lời muốn nói với cô, thật đúng là nên uống hai ngụm cho thanh giọng."

Lúc Phương Châm ở đằng kia rót nước, trong lòng công nghệ, đây là tính tìm mình mở lớp giảng bài sao? Dù sao cái gì đến cũng sẽ đến, cuộc nói chuyện ngày hôm nay là không thể tránh khỏi, có lẽ sau này sẽ có thêm ba bốn cuộc nói chuyện, Phương Châm âm thầm lấy lại bình tĩnh, bưng ly nước đi đến bên sofa, đặt xuống bàn trà trước mặt mẹ Nghiêm.

Sau đó, cô không ngồi xuống, chỉ đứng đó, một bộ chuẩn bị lắng nghe trưởng bối giáo huấn.

Tính tình Phương Châm tuy rằng có hơi lạnh nhạt, nhưng cơ bản là người thì vẫn hiểu được. Huống chi người phụ nữ không phải ai khác, là mẹ của Nghiêm Túc. cô tự nói với mình, đã làm cho Nghiêm Túc thiếu mất một quả thận, cô cũng phải khách sáo với mẹ của người ta một chút.

Dường như mẹ Nghiêm rất vừa lòng thái độ của Phương Châm, khóe miệng không tự chủ giương lên một chút. Nhưng nụ cười ấy chỉ thoáng qua trong giây lát, bà lại lập tức trưng ra một khuôn mặt lạnh lùng.

"Phương tiểu thư," Ngay từ đầu ngữ khí của mẹ Nghiêm đã rất không tự nhiên, "Trước kia cô từng ngồi tù, tôi đây có biết."

Phương Châm không nói lời nào, im lặng nghe "giáo huấn".

"Vì sao cô ngồi tù tôi cũng biết. Chuyện cô làm năm đó, không kể tới việc người ta oán trách, thì cũng thập phần không ổn. Bởi vì cô, con trai tôi thiếu mất một quả thận. Lúc ấy bác sĩ có nói, nếu đưa tới trễ hơn một chút nữa thôi, có khi ngay cả mạng sống cũng không còn. Bởi vì chuyện này tôi thật sự rất ghét cô, cô hẳn là rõ ràng."

Phương Châm vẫn là không nói lời nào. Mẹ Nghiêm có chút không vui, ngẩng đầu nhìn cô: "Tôi nói chuyện với cô, sao cô không đáp hả?"

"Cháu hơi đau đầu ạ."

Nghiêm mầu sững sốt, bị ghen không nói được lời nào. Vừa nãy khi bà nói chuyện thì hung hăng vênh váo, hai mắt cũng chẳng thèm liếc nhìn Phương Châm. Lời này của Phương Châm như đâm vào bà, cứ như bóng gió bà nói chuyện không nhìn người, không biết lễ nghĩa.

không vui trên mặt Nghiêm nháy mắt tăng thêm: "Nhìn không ra cô còn có cái năng lực này."

"không có, dì quá khen rồi ạ."

"Tôi đây cũng chẳng phải khencô đâu."

"Cháu biết ạ."

Mẹ Nghiêm im lặng nhìn Phương Châm vài giây, đột nhiên cảm thấy cô gái này không dễ đối phó giống như suy nghĩ trước đó. cô nhìn qua rất mềm mỏng, nhưng lại giống như một nhúm bông, dù bà xuất ra bất kì quyền gì, cũng đều vô dụng.

Cãi nhau ới người khác sợ nhất là đối phương không phản ứng, Phương Châm quá bình tĩnh ngược lại làm cho mẹ Nghiêm có chút không phát huy ra được. Bà nghĩ nghĩ khoát tay một cái nói: "Được rồi, tôi cũng không vòng vo với cô nữa. Tôi biết cô và con trai tôi rất tốt, tôi tới đây hôm nay là muốn hỏi cô, cô có tính toán gì."

"Có phải dì muốn hỏi cháu có kết hôn với Nghiêm Túckhông ạ?"

"Đúng, ý của tôi chính là vậy. Dĩ nhiên tôi cũng biết, cô gái giống như cô với A Túc một khi đã rất tốt, thì kết hôn là điều tất nhiên. trên đời này, muốn chọn một người đàn ông tốt hơn A Túc cũng chẳng dễ dàng. Đối với cô mà nói, nó quả thật là một đối tượng xuất sắc để kết hôn. Chỉ là Phương tiểu thư, cô thật sự muốn gả cho nó sao?"

Lần này rốt cuộc đến lượt Phương Châm cười nhẹ: "Nghe ý của dì, hình như dì cũng chẳng nguyện ý cháu gả cho anh ấy."

"Đây là chắc chắn. Làm một người mẹ, tự nhiên đối với nửa kia của con trai mình cũng có chút yêu cầu. Điểm ấy tôi tưởng cô cũng có thể hiểu được. Bỏ tất cả các điều kiện của cô sang một bên không nói tới, thì việc cô đã từng ngồi tù làm tôi không thể yên tâm để A Túc cưới cô được. Không nói đến gia cảnh nhà chúng tôi, chỉ cần là một gia đình bình thường cưới vợ, cũng sẽ không chọn người có tiền án. Huống chi, lúc ấy cô phạm tội lại là muốn giết con tôi, sao cô có thể làm cho một người mẹ như tôi yên tâm được?"

Đây là uy hiếp Phương Châm, cô không nói gì đáp lại. Nhưng đáy lòng cô lại có chút nhènh không quen mẹ Nghiêm. Một người phụ nữ cả ngày kết giao với các loại bạn trai trẻ tuổi, với con trai mình thì tình cảm nhạt nhẽo. Đến nơi này lại đột nhiên nhảy ra giả bộ bộ dạng của một người mẹ hiền từ, đáy lòng Phương Châm hơi có chút không biết làm sao.

Công tử cười khờ nói: "Điểm này con trai của dì rất rõ ràng. Nhưng anh ấy vẫn chọn ở bên cháu, cho nên..."

"Thái độ của nó, cô không cần phải để ý, tôi chỉ hỏi ý cô."

"Trước mắt thì cháu chưa nghĩ tới. Nói thật thì, có thể tiếp với con trai dì hay không, cháu cũng chẳng có lòng tin. Tóm lại, cháu cũng có chút lo lắng hành vi của trưởng bối sẽ ảnh hưởng đến nhân sinh quan của anh ấy."

Mẹ Nghiêm vừa nghe lời này sắc mặt "chợt" đại biến, cả người lập tức đứng dậy khỏi sofa, bộ dạng muốn bùng nổ lập tức.

Lá gan cô gái này không nhỏ, thế mà dám quay sang châm chọc bà!

Tác giả có lời muốn nói: sự độ lượng của mẹ Nghiêm ít hơn so với lão Nghiêm. Nhớ lão Nghiêm năm đó, dao chui vào trong cơ thể, sau này thế

mà còn có thể yêu Tiểu Châm Châm như yêu phải cái gì, có thể coi như là một đóa hoa hiếm thấy. Đây vẫn như cũ là bản thảo tồn, Đại Tô đang ăn không ngừng nghỉ trong bữa tiệc...

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 61: Giải vây

Biên tập: Lão F (Hoa giấy)

Từ nhỏ, gia cảnh của mẹ Nghiêm đã cực tốt, nên trên khía cạnh làm một người biết kiềm chế có hơi thiếu sót.

Hôm nay, bà tới tìm Phương Châm là đã hạ mình lắm rồi, không hề nghĩ đến chuyện gặp phải một người không biết thức thời như cô, không nghe bà còn chưa tính, thế mà còn dám dùng ẩn ý trong lời nói đâm chọt bà. Đây quả thực chẳng khác nào tát cho bà một cái.

Lửa giận bùng lên trong lòng mẹ Nghiêm, ánh mắt sắc bén nháy mắt quét đến khuôn mặt Phương Châm. Nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp kia, hai tay bà vô thức nắm chặt thành nắm đấm.

Mắt thấy một bàn tay muốn đập xuống trên mặt Phương Châm, cửa phòng lại bị người khác đẩy ra từ bên ngoài. Ngay sau đó, một thân hình nhonhỏ háy lên đi vào, không nói hai lời chạy thẳng tới chỗ mẹ Nghiêm, cả người trực tiếp đâm vào trong ngực đối phương, hai tay ôm chặt lấy bảp òi của bà.

"Bà nội!"

Nhìn thấy một màn vừa xảy ra này, trên mặt Phương Châm cũng khiếp sợ như mẹ Nghiêm. Vương Tử đột nhiên xuất hiện phá vỡ bầu không khí căng thẳng trong phòng, mũi tên sắp bắn ra vừa rồi thoáng cái được thu lại, chỉ còn lại âm thanh mẹ Nghiêm liên tục “chao ôi”.

"Tiểu tổ tông của bà, con làm cái gì vậy, con muốn đụng chết bà sao hả."

Vừa thấy cháu trai, khuôn mặt cực kì hung ác của mẹ Nghiêm lập tức tràn đầy ý cười. Tuy rằng miệng thoán giận không ngừng, nhưng động tác trong tay lại không giảm chút nào, lập tức ngồi xổm xuống sờ đầu Vương Tử.

Sau đó bà hỏi: "Con vào đây bằng cách nào?"

"Cửa không đóng ạ."

Mẹ Nghiêm liếc mắt nhìn Phương Châm, Phương Châm đáp bà bằng một nụ cười xin lỗi. Vừa rồi chỉ lo tiếp đón "cao cao tại thượng" nữ hoàng đại nhân, chắc là cô đã quên mất việc phải đóng cửa lại.

Cũng may, lúc này, một lòng một dạ của mẹ Nghiêm chỉ hướng vào trên người Vương Tử, cũng không rảnh đi so đo với Phương Châm. Bà và thằng bé này rất có cảm tình, tóm lại là do ngay từ đầu ai cũng không nghĩ đến chuyện Vương Tử không phải con trai của Nghiêm Túc, từng người ở nhà họ Nghiêm đều xem cậu như bảo bối. Mãi cho đến khi Vương Tử được hai ba tuổi thì có một lần bất trắc bị thương phải đi xét nghiệm máu, bí mật mới bị phơi bày.

Tuy rằng lúc ấy mẹ Nghiêm rất tức giận, nhưng dù sao cũng đã có không ít tình cảm với thằng bé. Thêm vào đó, từ trước đến nay, quan hệ của nhà họ Đoàn và nhà họ Nghiêm rất tốt, để giữ mặt mũi cho bạn bè, bà cũng không thể trút giận lên đứa bé này. Thế là cứ cứng chiều nó trong suốt ba năm qua.

Vương Tử bình thường nhìn lạnh lùng, vừa đối đầu với mẹ Nghiêm lại rất biết cách giải quyết, cái miệng nhõm hẳn cứ gọi "bà nội" "bà nội" liên tục không dứt, quả thực đã gọi cho trái tim mẹ Nghiêm đến mềm nhũn. Nhân lúc mẹ Nghiêm quay lưng lại với mình, Phương Châm lặng lẽ giơ ngón tay

cái với Vương Tử, Vương Tử lại chớp chớp mắt với cô, chốc một cái nụ cười đắc ý.

Bầu không khí trong phòng càng náo nhiệt hơn. Trong mắt mẹ Nghiêm đã hoàn toàn không có Phương Châm, vẻ mặt yêu thương nhìn Vương Tử, liên miên căn nhắc hỏi cậu không gì vấn đề. Phương Châm cẩn thận nghe một chút, trên cơ bản tất cả đều là hỏi chuyện Vương Tử đi du lịch các nơi trong khoảng thời gian này, xem ra mẹ Nghiêm cũng không biết “sự việc vĩ đại” bỏ nhà ra đi của thằng bé Vương Tử này sáng nay.

Vương Tử cũng hiếm thấy có chút tính trẻ con, khi nói chuyện đều mang theo mấy phần bi bô. Sau một lát nói chuyện với mẹ Nghiêm, đột nhiên cậu chuyển đề tài, vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Bà nội, sao bà lại ở chỗ đây, bà tới tìm chị Phương đi chơi sao?"

Mẹ Nghiêm hơi có vẻ xấu hổ, không dễ để nói thẳng ra với đứa nhỏ, chỉ có thể à ừm hai tiếng gật đầu nói: "Ừm, bà nội tìm chị ấy nói chuyện."

"Vậy bà và chị đã nói xong chưa ạ?"

"nói xong, nói xong rồi."

"thật tốt quá, vậy thì đến lượt con." Vương Tử nói xong thì thoát ra khỏi lòng mẹ Nghiêm, trực tiếp nhào vào lòng Phương Châm, "Phương Châm, em tìm chị có việc."

Phương Châm nhìn nhìn Vương Tử lại nhìn nhìn mẹ Nghiêm, không biết nên mở miệng thế nào. Đúng lúc này, Vương Tử lại quay đầu sang nhìn mẹ Nghiêm: "Bà nội, bà còn chuyện gì nữa sao ạ?"

Đây là đang ra lệnh đuổi khách. Mẹ Nghiêm cảm thấy hơi thể diện trước mặt Phương Châm, nghĩ nghĩ vẫn là nuốt cục tức này xuống trước. Chỉ là lúc sắp đi, Phương Châm đưa bà ra cửa, ánh mắt của bà ít nhiều có

chútkhôngvui, như một thanh đao khoét qua mặt Phương Châm hai lần, mang theo ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Nhưng Phương Châm lại giống như không nhìn thấy, khuôn mặt tươi cười như trước đưa tiễn, lúc đóng cửa hơi mạnh tay một chút, một tiếng "ầm" vang lên. Mẹ Nghiêm đứng trong hành lang nhìn cửa phòng đóng chặt, cơn tức giận sôi sùng sục, hết lần này đến lần khác không chỗ trút, chỉ có thể nặng nề thở hển hển mấy cái rồi quay lưng bỏ đi.

Sau khi mẹ Nghiêm đi rồi, Phương Châm xoay người trở về phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm Vương Tử. Vương Tử vốn đã rất đặc ý, cho rằng Phương Châm sẽ cảm ơn mình đã đến giải vây, kết quả đối phương không nói một lời nào mà cứ nhìn chăm chăm cậu, như nhìn xuyên qua con người cậu, cậu liền vô thức lui về phía sau, còn lấy lòng mà cười cười với Phương Châm.

Mặt Phương Châm hướng về phía trước, cô đưa tay cốc đầu cậu hai cái, trầm giọng nói: "Gọi cho mẹ em chưa?"

"Vẫn chưa ạ."

"Sao lại chưa gọi?"

"Sợ, sợ mẹ mắng em."

Nhìn bộ dạng đáng thương này của cậu Phương Châm cũng hết cách, cuối cùng lạnh lùng không nói nữa đành cười khổ hai lần, lấy điện thoại ra gọi cho Nghiêm Túc. Thời điểm gọi điện thoại qua, Nghiêm Túc và Đoàn Vịnh Thi đang ở đồn cảnh sát lập hồ sơ, nghe Phương Châm nói Vương Tử đã trở lại, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Anh dặn dò Phương Châm chiếu cố Vương Tử thật tốt, sau khi cúp điện thoại thì vội vàng rút hồ sơ rồi nhanh chóng về khách sạn.

Phương Châm nói chuyện điện thoại xong thì gọi Vương Tử đến ngồi trên sofa, đồng thời không quên hỏi chuyện xảy ra sáng nay: "Xảy ra chuyện gì, nói lại cẩn thận với chị xem nào."

"không có gì, chuyện nhỏ thôi ạ."

"Bỏ nhà trốn đi còn nói là chuyện nhỏ hả? Em có biết mẹ em sốt ruột muốn chết luôn không, lúc này ba em đã đến cục cảnh sát báo án rồi đấy. Có phải em ra khỏi khách sạn không?"

Theo sự hiểu biết của Phương Châm, hẳn là Nghiêm Túcsẽ kiểm tra camera giám sát, nếu băng ghi hình cho thấy Vương Tử vẫn còn ở trong khách sạn, có thể sẽ không báo cảnh sát sớm như vậy. Rõ ràng là bọn họ đã tra ra được việc Vương Tử rời khỏi khách sạn, lúc này mới vội vội vàng vàng đến cục cảnh sát báo án.

Nghĩ đến đây cô lại lờm nguýt Vương Tử, cô lờm nguýt nó đến nỗi phải vội cúi đầu rồi nhẹ giọng giải thích: "Em, em không vui, cho nên muốn ra ngoài một chút thôi ạ."

"Em đã đi những đâu?"

"Lúc đầu, em tính vòng vèo trong khách sạn một chút, kết quả lại bị lạc đường, nên không cẩn thận đi ra bên ngoài."

"thật chứ?"

"thật, thật chứ ạ." Hiếm thấy Vương Tử có chút bối rối, "Chị xem, em mang theo cái túi xách nhỏ, quần áo cũng không mang. Em không dám đi quá xa, sẽ có người xấu."

"Vậy sau khi em ra khỏi khách sạn thì đi đâu, có gặp người xấu không?"

"Có gặp ạ. Có một ông già bề ngoài rất xấu xí cứ khăng khăng muốn mang em đi ăn cái gì đó, làm em sợ lắm. Em đá hẳn một cái rồi chạy, sau đó không cần thận ngã sấp xuống, có một chú đã cứu em. Chú ấy nâng em dậy, hù dọa ông già kia bỏ chạy, rồi còn đưa em về khách sạn nữa."

Phương Châm nghe mà tim đập thành thịch. Chuyện này thật đúng là nguy hiểm, nếu lúc ấy không có người tốt giúp Vương Tử, cậu chưa hẳn đã có thể chạy thoát được. Ngộ nhỡ bị ông già bỉ ổi kia bắt được, thì hậu quả khó mà lường được.

Nghĩ đến đây, cô cầm lấy tay Vương Tử: "Té ở đâu, tay có đau không?"

"Có một chút thôi, còn đầu gối thì rất đau ạ."

Thế là Phương Châm nhắc ống quần cậu lên cẩn thận xem xét, thấy đầu gối bên phải bị trầy da, liền trở về phòng lấy hòm thuốc xử lý cho cậu. Khi bôi thuốc, Vương Tử đau đến mức la hét, Phương Châm cũng không nường tay, sau khi nghiêm túc xử lý xong miệng vết thương mới giáo huấn cậu một lần nữa: "Xem em sau này còn dám chạy lung tung nữa không."

"không dám, cũng không dám nữa ạ."

Vương Tử vừa nói vừa lén nghiêng mắt nhìn trộm Phương Châm, thấy cô không quá tức giận, lá gan dần dần lớn hơn, lại gần lấy lòng nói: "Chị Phương, chị đừng nóng. Xem em mới này vừa giúp chị mà."

"Vừa này là em cố ý hả?"

"không phải. Vốn là nghĩ đến tìm chị, kết quả lại nghe tiếng của bà nội trong phòng, nên em liền vọt vào. Phương Châm chịnóixem, bà nội em tìm chị làm gì? Bà ấy là không muốn chị gả cho ba em đó."

"Em, cái thằng bé này sao chuyện gì cũng hiểu vậy?"

Vẻ mặt Vương Tử kiều ngạo: "Đó là đương nhiên, em đây thông minh như vậy mà. May mà em không phải con trai của ba em, nếu không em chắc chắn sẽ đần như ông ta."

Phương Châm mỉm cười sờ đầu cậu. cô biết Vương Tử chỉ là sĩ diện mà thôi, trên thực tế sau khi biết sự thật về thân thế của mình, đã kích đối với nó chắc chắn khá lớn. Nếu không nó cũng sẽ không luẩn quẩn trong lòng muốn bỏ nhà trốn đi. Có điều Phương Châm không nói ra, làm lòng nó khá hơn một chút đi.

Nhớ tới vừa rồi mẹ Nghiêm hung hăng vênh váo, trong lòng Phương Châm đến bây giờ vẫn còn có hơi sợ hãi. Thật ra mà nói cô rất biết ơn Vương Tử, nếu không trong tình huống như thế kia, cô không cam đoan bản thân có nói ra cái gì làm tổn thương người khác không nữa. Cũng không phải không thể chỉ trích mẹ Nghiêm, trên người bà có nhiều chỗ đúng để công kích, Phương Châm cũng không phải là người sẽ không nói, chỉ sợ nói đến cuối cùng lại chọc giận mẹ Nghiêm, làm không tốt thì bàn tay ấy thật sự sẽ đập trên mặt cô.

Phương Châm có vẻ bất đắc dĩ nhìn Vương Tử: "Có lẽ bà nội em giống em, đều không thích chị lắm."

"Ainói, em không giống bà nội em đâu, em vẫn rất thích chị, từ khi nhìn thấy chị lần đầu tiên em đã đặc biệt thích chị rồi. Tuy rằng bề ngoài chị bình thường, ngực cũng không quá lớn."

"Vương Tử!" Một lần nữa Phương Châm bị cậu đánh bại, rõ ràng đoạn đầu nói rất hay, đoạn sau sao lại thêm vào một câu như vậy chứ. Thằng bé này thật là đã trưởng thành sớm quá mức rồi.

Vương Tử bĩu bĩu môi: "Cho nên em mới nói ba em là kẻ ngu ngốc, rõ ràng dù nhìn thế nào thì mẹ em cũng khá là xinh đẹp, thế mà lại chọn chị không chọn mẹ em, quả thực là đồ ngu ngốc mà."

"Chuyện của người lớn em không hiểu đâu. Nhưng Vương Tử em phải biết, dù xảy ra chuyện gì, ba em đều thương em cả."

Nghe xong lời này, Vương Tử trầm mặt không nói, căn cứ môi tựa như đang tự hỏi. Sau một lúc cậu mới ngẩng đầu lên nói: "Được rồi, có lẽ chị nói đúng. Ông ta cũng thật không dễ dàng gì, sau này bọn chị phải thật tốt."

Phương Châm suy t chút thì cười, chỉ có thể cố nén không để mình bật tiếng. Sau khi Vương Tử nói chuyện với cô hồi lâu thì ồn ào nói dối bụng, thế là Phương Châm liền gọi điện thoại đặt phục vụ đưa cơm.

Mọi chuyện dường như lập tức đã được giải quyết, Vương Tử trở lại, cũng không hề bài xích cô nữa. Ngoại trừ mẹ Nghiêm trước sau như một hoàn toàn không thích cô, cuộc sống của Phương Châm thật ra thì không có phiền não gì quá lớn.

Tâm tình vừa buồn lòng, cô cũng cảm thấy có chút đói bụng. Vì thêm một lớn một nhỏ cứ đuổi cô ngồi trên sofa như vậy chờ người mang thức ăn đến.

Khoảng hơn năm phút đồng hồ, đã có người tới ấn chuông cửa. Lúc Phương Châm đứng dậy khỏi sofa cảm thấy rất bất ngờ, tuy rằng khách sạn này rất tốt, nhưng thao tác nhanh chóng như vậy vẫn làm cho cô có chút giật mình.

Cô để Vương Tử ngồi trong sofa rồi tự mình ra mở cửa, một nam phục vụ đẩy xe thức ăn đi vào. Phương Châm vừa định nói với đối phương vài câu, người nọ lại chủ động ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Phương Châm.

Phương Châm sửng sốt, vô thức bật thốt lên: "Tại sao là anh?"

Chuyện tựa như có chút không đúng.

Tác giả có lời muốn nói: một điểm * nhỏ cuối cùng, à không, có lẽ phải là * lớn đi, mọi người mỗi mắt mong chờ nha.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 62

Biên tập: Hoa giấy

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 63: Đầu mối

Biên tập: Hoa giấy

Đoàn Vịnh Thi thấy vẻ mặt Nghiêm Túc như tên của anh, cũng thức thời không nói thêm gì nữa, hai người vẫn im lặng ngồi đó, chờ tin tức được đưa đến. Trong khoảng thời gian này, Viên Mộc có gọi đến mấy lần, báo cáo với Nghiêm Túc một số mục tiêu đã được phong tỏa. Tất cả những người này đều có thu mua hoặc là hạng mục xác nhập với Thâm Lam, hơn nữa, những người đại diện đều đang ở Hongkong.

Ngay lập tức, Nghiêm Túc lấy những tài liệu Viên Mộc gửi qua giao cho cảnh sát. Khi anh cúp máy, định đứng dậy tìm người phụ trách cao nhất trong vụ giải cứu lần này, thì người phụ trách - cảnh sát Sở đã chủ động đi về phía anh, vẻ mặt phẫn chí nói: "Trương Thiệu Quân đã bị bắt, thằng bé vẫn bình yên vô sự."

Tác giả có lời muốn nói: Trịnh ca ca cũng xuất hiện để đánh dấu sự tồn tại, so với nguy hiểm Trịnh ca ca gặp phải năm đó, tình hình hiện tại của lão Nghiêm và Phương Châm thật ra cũng chỉ là mưa bụi thôi nha.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 64: Phán đoán

"Mẹ, con không chắc chắn lắm, nhưng con cảm thấy rất giống."

"Con nhìn kỹ lại xem, nhìn thật kỹ lại một lần nữa xem."

"Con nhìn rất kỹ rồi, con thật sự cảm thấy rất giống ạ."

Lúc nói chuyện, vẻ mặt Vương Tử kiên định, nhưng lại nói hơi ngập ngừng: "Nếu không phải là hắn, có phải con sẽ hại Phương Châm không?"

Cậu nhìn Nghiêm Túc cầu cứu, Nghiêm Túc cho cậu một nụ cười cố vũ: "Con làm tốt lắm Vương Tử, có thể được cứu được Phương Châm là nhờ công lao rất lớn của con đó."

"thật là có thể cứu được Phương Châm sao?"

"Đương nhiên, nhất định có thể." Lúc nói chuyện, Nghiêm Túc chạy sang bên kia tìm cảnh sát Sở người phụ trách cao nhất của vụ án, cũng đưa những tấm ảnh trong điện thoại cho đối phương xem.

Cảnh sát Sở nhìn ảnh chụp của người đàn ông trẻ tuổi kia, hơi nghi ngờ nói: "anh chắc chắn chính người đàn ông này là người đã bắt cóc Phương Châm chứ?"

"không thể chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng hẳn rất đáng ngờ. Con tôi nhận ra hẳn chính là lúc người đàn ông kia bắt Phương Châm đi."

"Khả năng nhận biết của trẻ con kém hơn một ít so với người trưởng thành, nó hẳn là không thể nhận diện một cảnh chuẩn nhất. Hai người có tướng mạo, khí chất tương tự nhau, chúng nó thường thường sẽ nhận làm một người. Huống chi lúc ấy Vương Tử còn đang rất sợ hãi, thật sự có thể chắc chắn nhớ rõ diện mạo của người kia sao?"

Những nghi vấn của cảnh sát Sở vừa dứt, Viên Mộc đã cầm một chồng tài liệu từ ngoài cửa đi vào. Cậu gật đầu với Nghiêm Túc một cái, rồi trực tiếp đưa tài liệu cho cảnh sát Sở. Sau khi cảnh sát Sở nhận lấy lại không vội xem, nhìn Nghiêm Túc nói: "Đây là cái gì?"

"Đây là tài liệu về hạng mục hợp tác gần đây giữa tập đoàn Thâm Lam chúng tôi với Vĩnh Vượng, một xí nghiệp nhỏ ở Hongkong. Đương nhiên, tài liệu về hạng mục này chỉ là một phần, vì trong quá trình hợp tác tôi phát hiện tài chính của công ty đối phương có một lỗ hổng rất lớn, hệ thống quản lý bên trong cũng có khiếm khuyết không nhỏ, nên tôi đã quyết định hủy kế hoạch hợp tác với bọn họ."

"Cho nên ý của Nghiêm tiên sinh là, vụ bắt cóc lần này và công ty Vĩnh Vượng có liên quan với nhau? Kẻ bắt cóc lẽ nào là người sở hữu công ty này?"

"Đúng." Nghiêm Túc gật đầu, anh còn giơ điện thoại lên, mở lại tấm ảnh kia cho cảnh sát Sở xem, "Người phụ trách công ty này chính là vị trong hình. Tên hẳn là Hứa Minh Lượng."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 65: Thành thật với nhau

Đương nhiên là con sẽ sống rất nhiều năm, ít nhất cũng phải sống qua 100 tuổi."

"Năm nay con 30, nếu nói là sống đến 100 thì còn dư lại 70 năm. Thời gian bảy mươi năm cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, con cũng giống mẹ, muốn sống một cuộc đời mà con thích, và được ở bên người con thích. Không sống vì những ánh mắt hay suy đoán của người bên ngoài, mẹ cảm thấy ý tưởng này của con không tốt sao?"

Mẹ Nghiêm nháy mắt ớn lạnh, nhưng nói không ra lời. Thật ra thì ý của Nghiêm Túc cũng giống với lời nói của Phương Châm hôm nay. Một người sống tùy ý cả đời như bà, quả thật không có tư cách gì yêu cầu người khác sống theo ý của mình. Trước đây, bà không nghe cha không nghe mẹ, cũng không nghe chồng, thậm chí còn không nghe lời của con trai, chỉ luôn nghe mình, nên bây giờ bà cũng chẳng có lập trường gì để ép con trai nghe theo ý kiến của bà.

Nhưng vừa nghĩ đến Phương Châm, trong lòng bà vẫn tức giận, phàn nàn như một cô thiếu nữ: "Nhưng cô gái con tìm được cũng quá kiêu ngạo rồi đấy, ngay cả mẹ mà cũng chẳng để vào mắt, châm chọc mẹ tới lui. Sau này, cô ta vào cửa nhà mình, mẹ con còn có chỗ chen chân sao?"

Nghiêm Túc không khỏi cười: "Lời này của mẹ là nói quá rồi. Một người thoải mái như mẹ mà còn cần phải xem sắc mặt của con dâu để sống qua ngày sao? Phương Châm là cái gì, Phương Châm trước mặt mẹ thì nhiều

nhất cũng chỉ làm một cây kim, mẹ nhìn cô ấy lâu một chút cũng không có hứng thú, thì cần gì phải để ý đến việc cô ấy nói gì, làm gì?"

Nghiêm Túc nói đến đó thì ngừng, không dài dòng nữa mà nói thẳng: "Được rồi, hôm nay tới đây thôi, con còn có việc gấp."

Không đợi mẹ Nghiêm đáp lại, cô đã mạnh mẽ cúp điện thoại. Đúng lúc này, cảnh sát Sở tới, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh nói: "Chúng tôi đã tìm được một ít tài liệu về cái người tên Hứa Minh Lượng này, tình hình còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của chúng ta."

Tác giả có lời muốn nói: vốn muốn cho mẹ Nghiêm tham gia vào, sau này suy nghĩ lại thôi, buông tha bà đi, dầu gì cũng là mẹ chồng tương lai của Phương Châm, đen quá cũng không được tốt.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 66: Bẫy

thể chiếu cố lẫn nhau. Nếu không, kết cục của bà chưa chắc đã tốt hơn của tôi đâu."

Thần sắc Vưu Tố Cầm dần dần trở nên âm đạm. Quả thật, bà ta đã không còn đường nào để đi, chỉ có tiếp tục đi trên con đường sai trái với Hứa Minh Lượng. Bây giờ, trong lòng bà ta đang vô cùng rối bời, luôn có cảm giác trống trải. Chuyện đến bước đường này đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của bà ta, bây giờ, mỗi một hành động đều là đánh cược, hơn nữa, dù biết rõ khả năng giành được phần thắng sẽ rất nhỏ, nhưng lại không chịu từ bỏ.

Đối mặt với sống với chết thì muốn sống chính là bản năng của con người.

Vì thế bà ta cắn răng nói: "Được, vậy theo anh nên làm gì bây giờ?"

Hứa Minh Lượng vừa lòng cười: "Bà lái xe tới sao?"

"Ừm."

"Được, vậy bây giờ chúng ta đi. Ngoài ra, tôi muốn tìm giúp tôi ít đồ, càng nhanh càng tốt."

Hứa Minh Lượng và Vưu Tố Cầm vừa nói vừa xuống lầu, nhanh chóng chui một chiếc xe hơi màu đỏ đậu ở gần đó, chỉ trong nháy mắt đã biến mất

khỏi đây.

Mà trong khách sạn Lệ Tinh cách đó không xa, Nghiêm Túc đang ngồi trong một góc của phòng nghỉ, cầm một phần bản đồ toàn cảnh Hongkong nghiên cứu cặn kẽ. Viên Mộc đã đưa toàn bộ những tài liệu liên quan đến Hứa Minh Lượng và công ty Vĩnh Vượng của hắn đến tay anh. Nghiêm Túc ngồi trên sofa không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó trên bản đồ.

anh đang định đứng dậy nói gì đó với cảnh sát Sở thì di động nhện hàng reo lên, một tin nhắn gửi tới. Nghiêm Túc cầm lên nhìn, là một dãy số lạ, trong tin nhắn chỉ có một câu: "Phương Châm đang ở trong tay tôi."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 67: Mạo hiểm

Biên tập: Hoa giấy

Nghiêm Túc làm bộ không để ý bỏ di động vào túi rồi xoay người ra khỏi phòng nghỉ.

Khi tới cửa thì đụng mặt cảnh sát Sở, anh ta hỏi anh: "Đi đâu vậy?"

"Ra ngoài hít thở không khí một chút."

Cảnh sát Sở đáp lại bằng một nụ cười đã hiểu. Anh ta đã từng xử lý rất nhiều vụ án có người bị hại là người nhà, Nghiêm Túc cũng được xem như là người bình tĩnh nhất. Thông thường, khi gặp phải một vụ án có người thân nhất bị bắt cóc, thì tinh thần ai cũng sẽ suy sụp ngay lập tức. Mới đầu sẽ là cảm giác bất lực, càng về sau thì càng kinh sợ, nếu sau vài tiếng mà vụ án vẫn không tiến triển gì đáng kể, thì bọn họ sẽ chuyển sang trạng thái phản nộ, đỉnh điểm là chỉ trích cảnh sát vô dụng không phá được vụ án.

Nhưng từ đầu đến cuối Nghiêm Túc đều rất bình tĩnh, nhìn qua cứ như là không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong lòng cảnh sát Sở biết rõ, nội tâm anh chắc chắn đang chịu sự dày vò cực lớn trong giờ phút này. Nên anh không ngăn Nghiêm Túc ra ngoài hít thở không khí, mà ngược lại còn vỗ vỗ vai anh đã hiểu.

Nghiêm Túc đi vào hoa viên bên ngoài, cầm điện thoại bấm dãy số kia. Nhưng trong điện thoại chỉ vang lên hai tiếng rồi bị người ta cúp máy. Anh hiểu rằng đối phương không muốn nhận điện thoại của anh, vì thế đổi thành gửi tin nhắn: "nói yêu cầu của anh ra đi."

Lời ít ý nhiều, trực tiếp thể hiện yêu cầu anh. Ở đầu kia điện thoại, sau khi Hứa Minh Lượng nhìn thấy tin nhắn, hẳn có hơi phấn khích, trốn trong xe cầm điện thoại gõ chữ thật nhanh.

"Muốn gặp được Phương Châm còn sống thì ngay bây giờ, một mình nhanh hãy đến địa chỉ dưới đây."

Tin nhắn vừa gửi tới, lập tức lại có một tin nhắn khác gửi đến cho Nghiêm Túc, bên trên là một địa chỉ. anh vừa thấy địa chỉ này đã cảm thấy quen quen, nhớ lại vừa nãy xem bản đồ và tài liệu về công ty Vĩnh Vượng, thoáng cái anh đã hiểu.

Đây vốn là nơi có hạng mục hợp tác của Thâm Lam và Vĩnh Vượng, chỗ đó có một số lượng lớn nhà cũ bỏ hoang đang chờ phá dỡ. Sau khi phá dỡ hết sẽ xây một trung tâm thương mại tổng hợp. Nhưng vì bản thân Vĩnh Vượng có vấn đề, nên Nghiêm Túc mới hủy bỏ hạng mục này.

Bây giờ, Hứa Minh Lượng muốn anh đến đó, nhất định là có mục đích của hẳn.

Nơi này từng là nơi Hứa Minh Lượng gửi gắm toàn bộ hy vọng, nhưng chỉ vì một câu nói của anh, chuyện làm ăn của hẳn ta đã rơi vào hiểm cảnh rồi đi vào ngõ cụt. Nay hẳn bắt cóc Phương Châm trả thù anh, lựa chọn địa điểm như vậy chắc chắn là bao hàm cả thâm ý của hẳn. Nghiêm Túc nhìn ba chữ trong tin nhắn điện thoại: một mình, trên mặt lộ ra một ý cười phức tạp.

Hứa Minh Lượng không biết bây giờ bên cạnh anh có bao nhiêu cảnh sát vây quanh sao? Hay là hẳn cố ý hẹn anh ở đó, còn dùng điện thoại di động liên lạc với anh còn dùng tay máy cùng hẳn liên hệ, hẳn thật sự không sợ cảnh sát tra ra được địa chỉ của hẳn sao?

Có lẽ những điều này hẳn đều biết cả, nhưng hẳn vẫn làm vậy, hoặc hẳn là một người vô cùng thông minh, hoặc là một tên điên cuồng quá mức, định

ôm tâm lý mọi người cùng chết nên hẳn quyết liều mạng tới cùng.

Nếu quả thật là vậy, Nghiêm Túc càng hi vọng hẳn là kiểu phía trước. Vì như vậy thì hẳn còn có thể thương lượng với hẳn cứu Phương Châm ra. Còn nếu là kiểu phía sau...

Nghiêm Túc đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, cầm điện thoại quay về phòng nghỉ. anh đưa tin nhắn cho cảnh sát Sở xem, ông lập tức cảnh giác hơn. Nhân viên kỹ thuật của bên cảnh sát nhanh chóng định vị di động, đồng thời xe cảnh sát cũng được cử đi. Nghiêm Túc bên cạnh nhân viên kỹ thuật, nhìn chằm chằm điểm đỏ đứng yên trên màn hình trầm tư một lát, rồi đưa ra kết luận: "Chắc là hẳn ta đã ném di động đi rồi."

Nhân viên kỹ thuật bất giác quay lại nhìn Nghiêm Túc, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt kiên định của anh, trong lòng không khỏi run lên. Cảnh sát Sở cũng đang tiêu hóa những lời này của Nghiêm Túc. Theo kinh nghiệm xử lý vụ án của anh ta, lời của Nghiêm Túc có khả năng rất lớn. Trong lúc chờ cảnh sát được cử đi gửi tin tức về, anh ta hỏi Nghiêm Túc: "Bây giờ cậu có ý kiến gì không?"

"Tôi nghĩ Hứa Minh Lượng nên biết là tôi đã báo cảnh sát rồi. Nhưng hẳn ta vẫn muốn tôi đến đó, nếu đã như vậy không bằng tôi cứ lái xe đến đó trước, còn các vị sẽ cử xe đi theo phía sau. Bây giờ, chúng ta khá bị động, ngoài nghe theo sự sắp xếp của hẳn thì cũng chẳng có biện pháp gì khác."

"Nhưng làm như vậy có thể cậu sẽ gặp nguy hiểm, cảnh sát chúng tôi..."

"Cảnh sát Sở, tôi biết cảnh sát điều tra các anh cũng có nguyên tắc." Nghiêm Túc cắt lời đối phương, "Cứu người còn phải bảo đảm sự an toàn tính mạng và tài sản của những người khác. Có lẽ các vị sẽ nghĩ như vậy, trong trường hợp không thể cứu được Phương Châm, các vị sẽ không đồng ý việc tôi mạo hiểm bất chấp tất cả. Nhưng với tôi mà nói, Phương Châm còn

quan trọng hơn cả bản thân tôi, dù nguy hiểm tôi vẫn muốn thử một lần. anh cũng là đàn ông, bỏ qua cương vị là một người cảnh sát, thì nếu có một ngày người yêu quý của cảnh sát Sở gặp nguy hiểm, thì anh sẽ làm gì?"

Chức vụ của cảnh sát Sở không nhỏ, tuổi tác cũng không quá lớn, mới khoảng 30 mấy. Sau khi nghe được lời nói của Nghiêm Túc, sắc mặt của anh ta hơi thay đổi, lập tức nở một nụ cười. Sự ngẫm hiểu giữa những người đàn ông chẳng cần dùng nhiều từ ngữ để biểu đạt, có đôi khi chỉ cần một ánh mắt thôi đối phương đã hiểu rồi.

Cảnh sát Sở đã hiểu ý của Nghiêm Túc, anh ta cũng đã rõ ràng về những suy nghĩ tương tự của Nghiêm Túc. Vì thế anh ta không ngăn cản Nghiêm Túc, chỉ nhanh chóng triệu tập năm chiếc xe cảnh sát, một mạch theo xe của Nghiêm Túc đến địa điểm hẹn gặp của Hứa Minh Lượng.

Từ Lệ Tinh đến khu nhà cũ bỏ hoang kia khoảng chừng một tiếng lái xe, dọc đường Nghiêm Túc vẫn dùng chiếc điện thoại dự phòng cảnh sát đưa cho anh để liên lạc với họ. Đồng thời, cảnh sát Sở cũng nói cho anh biết những manh mối mới nhất mà cấp dưới của anh ta thu thập được.

Đúng như dự đoán của Nghiêm Túc, chiếc điện thoại Hứa Minh Lượng dùng để liên lạc với anh chỉ dùng có một lần như vậy, rồi bị hất vứt trong bụi cỏ ven đường. Khi cảnh sát đuổi tới chỗ đó, không hề nhìn thấy bóng dáng của anh ta, phí sức hồi lâu mới tìm ra chiếc điện thoại di động trong bụi cỏ. Manh mối này cũng theo đó mà bị gián đoạn.

Nhận được tin tức này Nghiêm Túc cũng không suy nghĩ gì, vẫn im lặng lái xe như trước. Trong đầu anh có rất nhiều hình ảnh chọt lóe lên, không chỉ là những thứ nhỏ nhặt với Phương Châm, mà còn có vẻ mặt của Vương Tử tạm biệt anh lúc vừa rồi.

Vẻ mặt người bạn nhỏ nghiêm túc nhìn anh, nặng nề gật đầu nói: "Ông nhất định phải quay lại đây, cũng phải cứu được Phương Châm nữa. Tôi tin ba của tôi chắc chắn là người giỏi nhất."

Khi nó nói chữ "ba" còn cố ý nhấn mạnh, lộ ra vẻ cực kì trịnh trọng. Đây là lần đầu tiên Nghiêm Túc thấy Vương Tử như vậy, y như là sau một đêm nó lại trưởng thành hơn, gánh nặng trên vai cũng tựa như nặng thêm một ít.

Sau khi Vương Tử biết chuyện anh không phải ba ruột của nó, thì nó lại đối xử với anh tốt hơn trước khá nhiều. Có lẽ tâm tư không giống nhau, lúc trước là có chút chờ mong, tất cả những điều anh làm cho thằng bé đều là đương nhiên. Một khi anh không tốt sẽ làm cho thằng bé thất vọng.

Nhưng bây giờ Vương Tử không chờ mong nữa, mỗi một chuyện anh làm cho nó đều là một niềm vui bất ngờ, nên thằng bé cũng học cách nói lời cảm ơn.

Nếu biết trước là như vậy, có phải bản thân anh nên nói chuyện này cho Vương Tử sớm hơn không?

trên đường đi Nghiêm Túc đã nghĩ đến việc này, anh dẫm mạnh chân ga, chỉ tốn khoảng bốn mươi mấy phút đã tới nơi hẹn gặp Hứa Minh Lượng.

Đây là một công trình xây dựng khá hoang vắng. Những người sống trong tòa nhà cũ đã dọn ra khỏi đó từ sớm, vốn là Vĩnh Vượng và Thâm Lam hợp tác đấu giá đất xây dựng, nhưng vì Thâm Lam rời khỏi, sự tranh giành khu đất giảm mạnh, vụ đấu giá lần đó không thành công, giá được đưa ra thua xa với giá đã đề ra trong bản kế hoạch, nên đến bây giờ vẫn để không, chưa hề động thổ phá dỡ nhà.

Ba phía của khu đất này đều có các đội công nhân xây dựng. Chắc ba mặt của khu đất này cộng lại có thể xây được khoảng năm mươi sáu mươi khu chung cư và cao ốc, nên tòa nhà cũ ở trung tâm mảnh đất này rất có

triển vọng. Nếu sau này thật sự xây dựng nơi này lên, cả một khu hoang vắng suy bại này đều sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhưng bây giờ nó vẫn chỉ là một nơi hoang tàn. Tòa nhà cũ không bị phá dỡ, nó cứ đứng sừng sững trong bóng đêm tối tăm. Đội xây dựng gần đó cũng đã kết thúc công việc từ sớm. Có mấy người công nhân ở trong nhà kho dựng tạm thời ngay tại công trường, có một chút ánh sáng hắt ra từ cửa sổ của nhà kho hai tầng thô sơ mới làm cho khu đất này trở nên có sức sống hơn.

Khi cách khu chung cư còn khoảng mấy chục mét, Nghiêm Túc ra hiệu cho cảnh sát Sở bảo vệ họ mở rộng cự ly, không nên cách quá gần. Mặt khác, anh nương vào ánh sáng đèn xe dừng xe lại trước tòa nhà cũ. Vừa mới dừng xe tắt chìa khóa, di động đã vang lên.

Lần này, Hứa Minh Lượng lựa chọn nói điện thoại trực tiếp với anh: "Xuống xe rồi đứng ở đầu xe đi, tôi muốn nhìn thấy cả người anh."

Nghiêm Túc từ chối cho ý kiến, nghe lời hắt xuống xe, hơn nữa còn bật đèn lên, bản thân thì đứng trước xe, hai tay giơ lên vẫy vẫy, để Hứa Minh Lượng hoàn toàn thấy rõ cả người anh, cũng là để hắt biết anh không hề mang theo vũ khí.

Điện thoại vẫn thông, Nghiêm Túc nhìn quanh một lượt rồi mở miệng nói: "Tôi đến đây một mình, không mang theo bất kỳ một loại vũ khí nào. Bây giờ, anh nói cho tôi biết suy nghĩ của anh đi."

"Suy nghĩ? Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, chính là muốn cho anh tận mắt thấy người phụ nữ anh yêu nhất chết như thế nào."

"Anh sẽ không làm vậy đâu. Đối với anh mà nói, Phương Châm rất có giá trị lợi dụng, sao anh để cô ấy chết được. Nếu cô ấy chết thì làm sao anh sống được? Dùng mạng của anh đổi lấy một mạng của Phương Châm, anh có thấy đáng không?"

"Ha ha." Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười lạnh lẽo của Hứa Minh Lượng, "không thể không nói con người rất thông minh. Được, tôi thích người thông minh như anh, nói chuyện với anh không phí sức."

"anh cũng nên học hỏi tôi đây, làm một con người thẳng thắn đi. Có yêu cầu gì anh cứ nói với tôi, tôi đang nghe đây."

[Truyện được edit tại Cungquanghang.com]

"Được, đã vậy tôi sẽ không khách sáo. Tôi muốn anh bao đảm tôi được sống."

"Bảo đảm như thế nào?"

Hứa Minh Lượng ở bên kia trầm ngâm suy nghĩ, rõ ràng là đang lựa chọn từ ngữ. Nghiêm Túc lại nói thẳng: "không cần khách sáo, cứ tùy tiện mà nói đi, chỉ cần là việc tôi có thể làm được, đều sẽ làm cho anh."

"anh sẽ làm chuyện phạm pháp vì tôi sao?"

"Vì Phương Châm, cái gì tôi cũng có thể làm."

"thật đúng là cái loại si tình. Phương Châm quen được người như anh không hề lỗ chút nào, tốt hơn so với La Thế. Nghiêm Túc, anh hãy nghe cho kỹ đây, tôi muốn anh cho tôi một khoản tiền, đồng thời sắp xếp cho tôi rời khỏi Hongkong ra nước ngoài. Tôi phải tuyệt đối an toàn."

Tuyệt đối an toàn. Trong lòng Nghiêm Túc không khỏi cười lạnh. Trời đất bao la nơi nào là nơi tuyệt đối an toàn. Hứa Minh Lượng không phải không biết bây giờ có bao nhiêu cảnh sát đang vây quanh nơi này muốn trực tiếp bắt anh, chỉ là lo lắng cho tính mạng của Phương Châm nên mới không thể ra tay mà thôi. Cứ coi như anh giúp hấn trốn ra nước ngoài được, thì cảnh sát Hongkong cũng có thể đạt được hiệp nghị dẫn độ với những nước đó.

Đương nhiên trong tình huống này Nghiêm Túcsẽkhôngvạch trần,anhkhôngchút nghĩ ngợi mà đồng ý nói: "Được."

"thậtsao?"

"Nếuanh tìm tôi, nhấtđịnh làanhcho rằng tôi có thể làm được. Nếuanhkhôngtin còn tìm tôi làm gì."

Đầu kia điện thoại lại là một hồi im lặng, sau mộtlúc mới nghe Hứa Minh Lượng nói: "Được, tôi tinanh."

nóixong,hảncúp điện thoại,khônghề nói thêm nửa chữ nào với Nghiêm Túc. Nghiêm Túc cảm di động ngăn người, chờanhbình tĩnh lại mới thấy xuất hiện một luồng ánh sáng mạnh trước mặt, đối diện là một chiếc xeđanglao về phíaanhvới tốc độ cực nhanh, trong đêm tối yên tĩnh, tiếng lốp xe ma sát với mặt đất nghe rất chói tai, giống như một con quái thúkhônglồđanglao về phíaanh.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 68: Nguyên nhân cái chết

Biên tập: Hoa giấy

Nghiêm Túc đưa tay che mắt.

Trong thoáng chốc nhăm mắt, một chiếc ô tô lao vút qua cơ thể anh, nặng nề hướng về phía màn đêm tối tăm. Tiếng động cơ và tiếng ma sát của lốp xe dần dần yếu đi.

Khi Nghiêm Túc thả tay xuống, anh vừa mở mắt ra, một loạt tiếng ô tô nổ máy theo thứ tự vang lên. Những chiếc xe cảnh sát vẫn luôn theo sát Nghiêm Túc chờ cách đó nháy mắt đã lên đường, đuổi theo chiếc ô tô vừa lao đi. Gần như đã huy động toàn lực những chiếc xe quanh tòa nhà cũ, nên ở đây chỉ còn lại cảnh sát Cao và trợ lý còn ngồi trong xe bảo vệ Nghiêm Túc.

Điện thoại dự phòng đặt trên ghế phó lái vang lên, Nghiêm Túc vừa định thò tay qua cửa kính lấy điện thoại thì chợt nghe điện thoại của mình có âm báo cuộc gọi đến. Vì thế anh nhận cuộc gọi, trong giọng nói của Hứa Minh Lượng mang theo vài phần ý cười: "Sao anh lại không đuổi theo cùng bọn họ vậy?"

"anh tung hỏa mù là muốn dẫn cảnh sát bỏ đi hết. Bây giờ bọn họ đều đi cả rồi, anh có thể tiến hành bước tiếp theo được rồi đấy."

"thật sự đều đi hết rồi chứ? Tôi thấy chưa chắc đâu."

Nghiêm Túc cũng cười: "đi hết hay chưa thật sự quan trọng như vậy sao? Hứa Minh Lượng, thời gian của anh không còn nhiều đâu, đừng lãng phí nữa. Thay vì chơi trốn tìm với cảnh sát ở đây, thì anh nên thẳng thắn hơn đi, anh muốn đợi đội Phi Hổ đến bắn một phát vào đầu anh sao?"

Hứa Minh Lượng ở đầu kia điện thoại không khỏi hơi co quắp. Tâm lý hẳn thật ra rất bình thường, tất cả vừa rồi chỉ đều là giả vờ mà thôi. Giọng điệu của hẳn nghe thì bình tĩnh, nhưng thực ra điện thoại trong tay đã ướt đầm mồ hôi rồi, thậm chí còn suýt trượt khỏi tay hẳn, xém chút là đã rơi xuống đất.

Vưu Tố Cầm ở một bên có hơi nhìn không được, nặng nề vỗ vỗ lưng hẳn, giúp hẳn ổn định lại nhịp thở, đến lúc này, tinh thần hẳn mới trở nên tỉnh táo hơn để rảnh nói chuyện với Nghiêm Túc.

Bây giờ vừa nghe những lời như "đội Phi Hổ" "bắn một phát vào đầu", hai chân hẳn mềm nhũn, lo sợ đến mức hai chân bất giác rung rung. Khi hẳn mở miệng lần nữa, giọng có vẻ hơi nhát gan: "anh đừng lấy những chuyện đó ra dọa tôi, tôi đây không sợ chết đâu nhé."

"không sợ chết và không muốn chết là hai việc khác nhau đấy. Bây giờ anh không phải chết mà lại muốn bỏ mạng vô ích sao? anh tìm tôi giúp đỡ, tôi cũng đã đồng ý, không bằng chúng ta bình tĩnh nói chuyện đi, anh không chết, Phương Châm cũng không chết, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?"

Hứa Minh Lượng vừa nghe Nghiêm Túc nói vừa ra khỏi một tòa nhà cũ bỏ hoang. Sau khi bọn họ đi đến tầng một, hai người chia nhau lên hai chiếc xe khác nhau, Hứa Minh Lượng xuất phát trước, xe vừa chuyển động hẳn liền hỏi: "nói cho tôi biết mấy chiếc xe cảnh sát kia ở đâu, tôi muốn tránh bọn họ. Phương Châm đang ở trên xe của tôi, chắc anh cũng chẳng muốn cô ta chết trong một vụ tai nạn xe cộ đâu nhỉ."

Nghiêm Túc quay đầu nhìn vào bóng đêm, thấy ngay xe của cảnh sát Cao dừng ở phía Tây Nam, vì thế anh nói vị trí cho Hứa Minh Lượng. Đối phương còn rất khách sáo, nói một tiếng cảm ơn với anh, sau đó, hắn chọn một con đường cách xa xe của cảnh sát Cao nhất, đạp chân ga phóng ra ngoài.

Lúc này mặc dù đang là ban đêm nhưng hắn lại quen cửa quen nẻo. Dù sao nơi này cũng đã từng là nơi chứa giấc mộng khởi nghiệp của hắn, hắn toàn tâm toàn ý muốn hợp tác với Thâm Lam xây dựng mảnh đất này thành một vương quốc hàng hóa. Vì vậy, hắn đã từng đi khảo sát thực địa rất nhiều lần.

Bây giờ, giấc mộng tan vỡ, những trò lừa bịp trước đây cũng chẳng phải vô ích. Khi gần đến điểm cuối cùng của đời người, những kinh nghiệm trước đây đã giúp ích rất nhiều cho hắn, giúp hắn xuyên qua những con đường quanh co trong khu nhà cũ một cách thoải mái, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn hắn đã có thể lái xe ra ngoài.

Mà ở xa xa, đám người cảnh sát Cao thậm chí còn không phát hiện ra tung tích của Hứa Minh Lượng. Nhưng rất nhanh sau đó, họ phát hiện Nghiêm Túc đang ở cách đó không xa mở cửa lên xe, đèn trước của xe cảnh sát Cao đã tắt, chỉ mở một ngọn đèn pha nhỏ, tầm nhìn khoảng mấy mét, sau đó quay đầu lái xe ra ngoài.

Cảnh sát Cao vội vàng cho người lái xe đuổi theo, ba chiếc xe đều nhanh chóng rời khỏi khu nhà cũ trong bóng đêm tĩnh mịch. Nghiêm Túc và cảnh sát Cao đều không phát giác ra một chuyện, không bao lâu sau khi bọn họ rời khỏi chỗ đó, một chiếc ô tô màu đỏ cũng đi ra từ khu nhà cũ, lặng lẽ theo phía sau bọn họ.

Nghiêm Túc theo sau xe Hứa Minh Lượng, trên đường đi hai người không ngừng đàm phán. Ngay từ đầu Hứa Minh Lượng đã đưa yêu cầu: "Tôi biết trên xe anh có điện thoại liên lạc giữa anh với cảnh sát, ném nó đi."

Nghiêm Túckhôngnhiều lời, hạ kính xe xuống ném điện thoại ra ngoài. Lúc kính xe hạ xuống,anhnhìn thấy khung cảnh phía bên phải của con đường, bên ngoài là một khu rừng hoang vu, chẳng có một ai. Sau khi ném điện thoại,anhđóng chặt cửa sổ xe lại, hỏi Hứa Minh Lượng: "Còn cóyêucầu gì nữaakhông?"

"khôngđược tắt điện thoại, phải mở máy trong suốt hành trình. Tôi muốn nghe nhất cử nhất độngtrênxeanh. Nếuanhdám im lặng báo cho cảnh sát hành tung của tôi, tôi sẽ lập tức giết Phương Châm."

"Tôi muốn nghe giọng của Phương Châm."

Trong lòng Hứa Minh Lượng hơi hồi hộp, hấn ra vẻ bình tĩnh nói: "côtađangngủ. Tôi đã chocôta uống một ít thuốc ngủ, trong thời gian ngắncôta chưa tỉnh lại đâu.anyahuyn tâm tôi sẽkhônggiếtcôta, giếtcôta rồi cũng chẳng ích gì với tôi. Giống nhưanhđã nói vậy, tôi muốn sống, tôi phải dựa vàocôta để thực hiện kế hoạch của mình mà. Tôi cũng muốn giếtcôta lắm, nhưng tôi dám chắc rằng so vớidichết thì rơi vào tay cảnh sát còn thảm hại hơn."

[Truyện được edit tại Cungquanghang.com]

Nghiêm Túckừ chối cho ý kiến,khôngnói tiếp nữa.anhchẳng có cách gì để cựa với Hứa Minh Lượng cả. Hấn ta là một kẻ liều mạng, mạng củahắnkém xa của Phương Châm, dù chỉ một chút ít nguy hiểm thôi hấn cũng sẽkhôngthử.Bây giờ việcanhcần làm chính là trấn an Hứa Minh Lượng.

"anhmuốn tôi theoanhđến nơi nào?"

"Bây giờ chưa thểnóichoanhbiết, đầu tiênanhphải nghĩ cách cắt đuôi chiếc xe cảnh sát phía sau mới được. Đm, sao mấy tên này y như conđĩa vậy, cần một cái làkhôngchịu đứt ra. Ông đây còn tưởng rằng chiếc xe vừa rồi đã kéo bọn họđihết rồi chứ, đúng là đã tính sai rồi."

“Chuyện này tôi không làm chủ được. anh muốn tôi giúp anh cắt đuôi xe cảnh sát, tôi có thể giúp anh, nhưng trước hết anh phải nói cho tôi biết anh muốn làm gì. Chúng ta hòa hảo thì cái gì cũng tốt đúng không?”

"Con người rất thú vị đấy." Hứa Minh Lượng cười, "Tôi cảm thấy Phương Châm rất có mắt nhìn người, anh so với La Thế tốt hơn nhiều."

"Bây giờ nhắc tới La Thế không quá thích hợp đâu."

"Quả thật không thích hợp." Giọng điệu Hứa Minh Lượng thay đổi, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, "Trước tiên, chúng ta phải nghĩ cách cắt đuôi chiếc xe cảnh sát phía sau đã, sau đó tìm một nơi im ắng, anh đổi chỗ cho Phương Châm, tôi tháo cô ta ra, còn anh làm con tin của tôi. anh cảm thấy đề nghị này có ok không?"

"Rất tốt, con người anh cũng không xấu lắm."

"anh cũng đã nói mọi người hòa hảo rồi mà. Tôi cần Phương Châm làm gì. Cần cô ta còn không bằng anh tới đây, anh có bao nhiêu quyền lực, đáng giá biết bao nhiêu, có anh trong tay, những người dưới trướng anh làm việc cũng chẳng dứt khoát được. Đến khi anh và tôi đã xuất ngoại, rồi chờ đến nơi an toàn tôi lại thả anh về."

"Được."

Nghiêm Túc đáp ứng rất sáng khoái, ngược lại có hơi ngoài dự kiến của Hứa Minh Lượng: "anh không sợ đến nước ngoài rồi thì tôi sẽ giết anh à?"

"Nhiều bạn bè nhiều con đường. anh giết tôi ở đó thì cảnh sát sẽ bỏ qua cho anh sao? anh chưa quen cuộc sống ở đó thì trốn như thế nào, chỉ sợ sẽ nhanh chóng bị bắt thôi."

"Nhưng tôi cũng lo chuyện thả anh về rồi sẽ làm sao, ngộ nữa anh vừa về nước đã nói ra tung tích của tôi thì đến lúc đó chẳng phải là tôi chỉ còn con

đường chết sao?"

"Ha ha." Nghiêm Túc cười suồng sã, "Làm người cần phải biết co duỗi chứ, sau khi đến nước ngoài rồi thì anh có thể cầm tiền đi hưởng một mạch, đi đến một nơi mà ngay cả tôi cũng chẳng biết. Hơn nữa, tôi là người làm ăn, chuyện lỗ vốn tôi sẽ không làm. Giúp anh bỏ trốn tôi cũng có trách nhiệm trong đó, nếu làm lớn thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm pháp lý. anh nói xem, tôi sẽ vì một tên tiểu tốt như anh mà không màng đến danh dự sao?"

Trời sinh Nghiêm Túc có tài diễn thuyết, lời nói ra khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thuyết phục. Những lão cáo già của các tập đoàn quốc tế đều bị anh thuyết phục, thì một tên Hứa Minh Lượng có là gì. Chỉ nói một hai câu, đối phương đã hơi hơi rơi vào sương mù, phòng bị cũng từ từ buông lỏng.

"anh nói cũng đúng, chắc là anh cũng chẳng muốn làm chuyện bất lợi cho mình, đúng là tôi đã suy nghĩ nhiều rồi."

"Trong tình cảnh của anh bây giờ nghĩ nhiều một chút cũng là chuyện bình thường. Nhưng lần này anh hành động rất thông minh, biết tìm tôi hợp tác. Trong cái thành phố này, người có thể cứu anh cũng chẳng nhiều đâu, xem ra chỉ có mình tôi thôi. Chỉ cần anh đồng ý không làm Phương Châm bị thương, đưa anh xuất ngoại không phải việc gì khó."

Tình huống trước mắt khá là đặc biệt, Nghiêm Túc cũng là mở đại một cái chi phiếu khổng lồ. Như khi này đáp ứng Hứa Minh Lượng cắt đuôi xe của cảnh sát Cao, bây giờ anh bắt đầu hứa hẹn lung tung. Trên thực tế, đưa Hứa Minh Lượng xuất ngoại quả thật không có gì khó, nhưng một khi đã đưa anh ra ngoài, hẳn có thu tay lại hay không thì khó mà nói trước được.

Tình huống mà anh vừa nói chỉ là tình huống bình thường thôi, rất nhiều người đều lựa chọn im lặng để bảo vệ mình khi ở trong dưới tình huống

này. Nhưng anh không giống vậy, anh không giống người bình thường, con người anh oan rờ ràng. Đời này ngoại trừ Phương Châm ra, những người khác thật đúng là chẳng đáng để anh mềm lòng. Hứa Minh Lượng dám bắt cóc Phương Châm áp chế anh, vậy hẳn đừng mơ tưởng một ngày được sống yên ổn. Một khi đã đến nước ngoài, còn chưa quen cuộc sống ở đó, Nghiêm Túc muốn làm hẳn chết còn tiện hơn khi còn ở trong nước. Huống chi con người Hứa Minh Lượng vốn dĩ đã lỗ hổng đầy người, là loại người luôn đi sai bước nhảm, dù không làm gì cả, chỉ cần thuê một người theo dõi hẳn, thì cũng sẽ nhanh chóng bắt thóp được hẳn phạm tội thôi.

Phạm tội cũng là một loại gây nghiện. Một khi đã làm thì sẽ rất khó thu tay lại. Nghiêm Túc nhìn điệu bộ hành động của Hứa Minh Lượng lần này, lại bất giác nghĩ đến chuyện La Thế năm đó.

anh biết bản chất của Hứa Minh Lượng, là anh họ La Thế, anh ta nhất định có cổ phần trong công ty Cự Hoa của La Thế năm đó, hơn nữa còn đảm nhiệm một vị trí quan trọng trong hệ thống quản lý của công ty. Cự Hoa từ một công ty phát triển không tệ rồi một ngày trở thành một công ty mắc nợ chất đống tường chừng như chỉ còn là cái xác rỗng sắp đóng cửa, thì thật sự chỉ do La Thế kinh doanh không giỏi thôi sao?

Dựa vào trực giác, Nghiêm Túc cảm thấy chuyện năm đó chắc chắn có liên quan đến Hứa Minh Lượng. Anh rất muốn nhân cơ hội này hỏi hẳn ít chuyện, nhưng lại sợ kích thích hẳn, rồi hẳn lại làm Phương Châm bị thương, vì thế chỉ có thể từ bỏ. Kết quả Hứa Minh Lượng lại như bị ấm đầu, có lẽ nói chuyện hồi lâu với Nghiêm Túc làm hẳn cảm thấy tương lai của mình đã có chút hy vọng, nên đã chủ động ba hoa, bắt chuyện với Nghiêm Túc: "Tôi đã nói từ sớm rồi, Phương Châm tìm được anh coi như là đã tìm đúng người rồi đấy. Số mạng của cô ta có vẻ rất tốt, năm đó khắc chết La Thế rồi còn tự mình đi đòng tù, chớp mắt đưa lại được vui vẻ sung sướng, còn câu được một con rùa vàng như anh. Thật là không dễ dàng gì. Anh tốt hơn La Thế nhiều, cái tên La Thế kia cả đời không có bản lĩnh, mở cái công ty

cũng chẳng ra hồn, mới được có ít tiền như vậy, còn chưa đủ cho tôi nhét kẻ rãng.”

Nghiêm Túc ngay lập tức nắm được điểm mấu chốt trong lời nói của hắn, nhưng anh vẫn thản nhiên nói: "Xem ra anh rất không ưa anh ta."

"Đương nhiên là tôi không ưa hắn, làm ăn thất bại lại tới làm phiền tôi, còn muốn báo cảnh sát bắt tôi. Cuối cùng thì sao, còn không phải là nhường cho tôi à."

Tác giả có lời muốn nói: Xin lỗi mọi người, hôm nay tôi ra ngoài chơi, quên đăng bản thảo còn lại, cho nên hơi muộn. Nguyên nhân cái chết của La Thế rất cuộc cũng được vạch trần rồi nha.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 69: Diệt khâu

Biên tập: Ponyo

Vừa dứt lời, Hứa Minh Lượng biết ngay mình lỡ miệng.

Nghiêm Túc ở đầu kia điện thoại im lặng càng làm hắn ta cảm thấy hoảng sợ: "anh, anh sẽ không báo cảnh sát đến bắt tôi đấy chứ?"

"Bây giờ cảnh sát đang tìm anh khắp nơi, nào là hối lộ quan chức, nào là bắt cóc. Tôi trên người anh không nhẹ, cái này gọi là nợ nhiều không lo, nhiều hơn một khoản thì anh cũng chẳng cần phải lo lắng làm gì."

Lời này rất có lý, sự bất an lo sợ trong lòng Hứa Minh Lượng được buông xuống. Cả ngày hôm nay hắn đều ở trong trạng thái khẩn trương cực độ, đến lúc này nói vài câu với Nghiêm Túc mới làm hắn cảm thấy thả lỏng hơn. Thật ra hắn rất thích nói chuyện với Nghiêm Túc, bởi vì anh nói chuyện rất xuôi tai, lời nói như chảy vào tim hắn. Anh cứ như hiểu hết mọi yêu cầu của hắn, trong lúc hắn yếu ớt không ai giúp đỡ thì anh đã xuất hiện và cho hắn một liều thuốc an thần.

Thậm chí Hứa Minh Lượng còn nghĩ, nếu có thể có một người bạn như Nghiêm Túc thì quá tốt rồi. Sao anh không quen biết anh từ sớm cơ chứ?

Dĩ nhiên trí não hắn bây giờ đang rất hỗn loạn, không ý thức được việc nếu không phải anh bắt cóc Phương Châm, thì anh và người như Nghiêm Túc sẽ không bao giờ gặp nhau. Mặc kệ anh có tiền hay không có tiền, Nghiêm Túc cũng sẽ không kết bạn với một người làm việc không minh bạch rõ ràng.

Nhưng bây giờ ý thức của Hứa Minh Lượng không nghĩ được đến đây, chỉ cảm thấy người hiểu mình nhất trần đời đã xấu thiện, lại còn sinh ra cảm giác anhem cùng chung chí hướng với Nghiêm Túc. Hấn ngẫm lại mình đã là một kẻ tử tội, cũng chẳng quan tâm sống thêm được mấy năm nữa. Nhân lúc ban đêm tĩnh lặng, gió thổi ào ào trên đường cao tốc, hấn thổ lộ tấm chân tình càng lúc càng hăng, dứt khoát nói rõ với Nghiêm Túc: "Tôi nói với anh sự thật này, La Thế không hề tự sát, là do tôi đã giết hấn."

Nghiêm Túc trầm mặc một lát, có chút chân thành khen một câu: "Coi như anh vẫn là một người đàn ông, dám làm dám chịu."

"Đúng vậy, con người tôi chẳng có ưu điểm gì, chỉ được cái dám làm dám chịu." Hứa Minh Lượng hoàn toàn quên hết những chuyện hèn hạ của bản thân, mượn cơ hội mà khoác lác một phen, "Thằng khốn La Thế này rất đáng chết, chúng tôi là anh em họ hàng, thế mà chỉ vì chút tiền mà hấn muốn tôi ngồi tù. Anh nói xem sao tôi có thể tha cho hấn được, chuyện năm đó hấn không chết thì là tôi chết. Nếu tôi phải chết thì không bằng để hấn chết."

"Theo tìm hiểu của tôi, năm đó anh cũng làm việc ở Cự Hoa. Cự Hoa thiếu mất một khoản tiền hấn là rơi vào trong tay anh rồi nhỉ."

"Đúng vậy, tôi xuất thân là học ngành kinh doanh, chuyện như vậy tôi làm rất dễ dàng. Hấn thì có gì đặc biệt hơn người khác đâu cơ chứ, không phải là lấy lòng Vưu Tố Cầm rồi vay một khoản tiền của bà ta sao. Không có số tiền ấy thì hấn có thể phát triển được sao? Thằng khốn này rất không có lương tâm, Vưu Tố Cầm là tôi giới thiệu cho hấn, kết quả là sau khi hấn bám được bà ta rồi thì một chút lợi ích cũng chẳng chia cho tôi, bắt tôi làm công trong công ty của hấn. Hấn với Vưu Tố Cầm cũng không được tốt lắm, cầm tiền của bà ta xong lại giở trò xảo trá, đến cùng thì chê bà già kia để đến với Phương Châm trẻ tuổi, muốn vứt bỏ bà ta. La Thế rất đáng chết, người hấn đặc tội không phải một hai người, tôi và Vưu Tố Cầm muốn giết hấn cũng hăng phải chuyện ngày một ngày hai."

"Tâm địa người đàn bà Vuơ Tố Cầm này cũng rất là ác đấy."

"Bà ta? Bà ta không phải là người phụ nữ bình thường đâu. Chắc hẳn cũng biết bối cảnh của bà ta nhỉ, lấy một người đàn ông hơn mình tới mười mấy tuổi, dốc sức trèo lên cành cao. Aiiii, ai cũng nói rằng phụ nữ trong giới giải trí đều là hầu nữ mà vươn lên, phần tử trí thức như bà ta thế mà cũng cùng một dạng đấy, có khi còn hơn thế nữa. Bà ta ngủ với bao nhiêu người đàn ông chắc bà ta cũng đếm không hết được. Nhưng con người bà ta cũng thú vị lắm, một mặt thì ngủ với mấy ông già lớn tuổi hơn bà ta, lừa tiền của bọn họ thậm chí là lừa lấy nhà cửa. Mặt khác lại ngủ với mấy chàng trai nhỏ hơn bà ta mười mấy tuổi, cứ như tình yêu đích thực ấy, rồi bỏ tiền ra bao nuôi. Tôi thấy năm đó bà ta đối với La Thế đã có chút động lòng, nếu không phải do La Thế muốn cưới Phương Châm thì sao bà ta lại giận như vậy. Tôi giết La Thế là vì không muốn để cảnh sát điều tra tài chính của công ty, bà ta giết La Thế hoàn toàn là vì thỏa mãn ham muốn cá nhân. Theo cái kiểu đàn ông mà bà ta không có được thì ai cũng đừng mong có được ấy. Ác, rất ác."

Hứa Minh Lượng thao thao bất tuyệt kể những chuyện xấu trong quá khứ, càng nói càng hăng say. Trong lúc đó, Nghiêm Túc vẫn đi theo phía sau, lặng lẽ mở một chiếc điện thoại khác, bấm số điện thoại của cảnh sát Sở.

Chiếc điện thoại dự phòng cảnh sát chuẩn bị đã bị anh ném đi. Anh hiểu rõ suy nghĩ của Hứa Minh Lượng, hẳn sợ anh liên lạc với cảnh sát. Nhưng Hứa Minh Lượng sẽ không nghĩ đến một chuyện, rằng trên người anh còn có một chiếc di động khác. Ngoài một chiếc điện thoại vẫn dùng để nói chuyện với Hứa Minh Lượng thì trong xe anh vẫn còn một chiếc điện thoại khác.

Anh gửi tin nhắn cho cảnh sát Sở rồi bấm số điện thoại, đến nhà và anh cùng nghe Hứa Minh Lượng "thú nhận tội danh". Khi Hứa Minh Lượng khoác lác về đủ loại chuyện "huy hoàng" năm đó thì ở đầu bên kia

cảnh sát cũng biết hết. Hơn nữa thông qua chiếc điện thoại này của Nghiêm Túc, cảnh sát đã xác định được vị trí của anh, im lặng đuổi theo tới đây.

Nghiêm Túc ngoảnh đầu lại nhìn một hàng xe đằng sau, anh biết rõ những chiếc xe kia đều là xe của những cảnh sát đang thực hiện nhiệm vụ. Chẳng những anh không giúp Hứa Minh Lượng cắt đuôi cảnh sát Cao, mà còn lạng lễ dẫn tới nhiều xe hơn.

Bây giờ anh chỉ cần chờ thời cơ đến, đợi Hứa Minh Lượng dừng xe lại, lấy anh trao đổi với Phương Châm là được. Chỉ cần Phương Châm vừa thoát khỏi nguy hiểm, với khả năng của anh thì áp chế Hứa Minh Lượng chỉ như ăn một bữa sáng thôi, chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa ngay.

Thâm chí xuyên qua tấm kính phía sau xe Hứa Minh Lượng, anh mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng ngồi hàng ghế sau. Đây hẳn là Phương Châm, cơ thể mảnh mai, mái tóc dài mềm mại, ngồi im không nhúc nhích.

Khi Nghiêm Túc nhìn hình bóng kia, tim anh không khỏi đập nhanh hơn một nhịp. Anh và Phương Châm đã cách nhau gần như vậy, gần như chỉ thiếu một chút thôi là có thể chạm vào được. Bây giờ tình hình trở nên tương đối có lợi với bọn họ, Hứa Minh Lượng đã là ba ba ở trong rọ, dù có cánh cũng khó thoát được.

Nhưng dường như Hứa Minh Lượng không ý dừng xe lúc này. Hẳn vẫn vừa nói chuyện không đâu vừa nhấn chân ga chạy như bay trên quốc lộ, trong đầu chỉ toàn là vụ cháy 5 năm trước. Hôm nay hẳn đặc biệt xúc động, bởi chính vì vụ cháy đó đã dường như thay đổi cuộc đời hẳn.

Hắn hận La Thế, đồng thời hắn cũng hận chính mình.

"Ai, nói tới đến đây đúng thật là một bước sai ngàn bước sai. Nếu năm đó tôi không tham lam như vậy, không hủy hoại Cụ Hoa, chắc La Thế sẽ không nghi ngờ tôi, tôi cũng chẳng cần phải giết hẳn. Tôi vẫn còn nhớ rõ ngày tôi giết hẳn, tôi đến công ty tìm hẳn, chất vấn hẳn có phải muốn báo

cảnh sát bắt takhông. Thăng nhóc này rất chảnh,mộtchút tình cảmmanhem cũng chẳng màng, mặc kệ tôi khuyên thế nào đều vô dụng, nhất quyếtkhôngbáo cảnh sát làkhôngđược. Đã là đàn ông, ai màkhôngnóng tính,hảnbất nhân như vậy tôi đương nhiên cũng phải đành bất nghĩa thôi, đấmmộtđắm vào mặt hấn. Kết quả, thăng nhóc này chưa từng lăn lộn, mới đấmmột đấm đã suýt ngấtđi. Tôi thấy hấnkhôngđộng đậy gì còn tưởng hấn chết rồi,đangcân nhắc nên làm thế nào thì Vưu Tố Cầm đến, khuyến khích tôi châm lửa đốt hết chứng cứ. Lúc đó tôi suy nghĩ, khắp phòng đầy dấu vân tay của tôi, đúng làkhôngđốtkhôngđược. Thả một mồi lửa thiêu cháy hấn."

"Mạnganhcũng coi nhưkhôngtệ, việc này năm đó được cho là tự sát, chẳng ai nghĩ theo hướng mưu sát cả."

"Cái này thì phải trách La Thế thôi." Hứa Minh Lượng đặc chí, trong giọng điệu lộ ra tia đắc ý, "Ai bảo khi đó hấn chết tử tếkhôngchết còn có cái chứng u buồn gì đấy. Công ty phá sản, mấtthìmất, chứ còn trầm cảm cái gì. Cả ngày la lối muốn tự sát. Trước đó, hấn muốn nhảy lầu tự sát ở nhà gì gì đó đều báo cảnh sát, làm ba mẹ hấn sợ chết khiếp.hấn còn viết cả di thư, tất cả những thứ giả vờ giả vịt kia đều nóihấnkhôngmuốn sống nữa, muốn đập đầu chết, muốn nhảy sông tự tử, còn nóimuốn muốn gì gì đó. Cho nên khi chuyện này vừa xảy ra, cảnh sát điều tra hồi lâu mà chẳng tìm ra được manh mối nào, nên đã kết luận là tự sát. Nếu La Thế biết đây đều do hấn tạo nghiệt thì chắc là tức chết mất. Hấn tỏ ra đau khổ như vậy lại làm tôi trở nên có lợi hơn,tôi còn phải cảm ơn hấn nữa ấy chứ."

Đến lúc này, cuối cùng Nghiêm Túc cũng biếtrõsự thật cái chết năm đó của La Thế. Thì rasi tình lại phức tạp như vậy. May mắn là Phương Châmđangngủ, nếucô tỉnh lại nghe được lời này của Hứa Minh Lượng,khôngbiết sẽ cảm thấy thế nào? Có phải sẽ áy náy đến mức hậnkhôngthể nhảy xuống xe tử tự?

Con người Phương Châm chính là như vậy, khi đã yêu rồi sẽ có chút liều lĩnh. Năm đó, cô vì La Thế mà tới giết anh, sau này biết anh vì thế mà mất đi một quả thận đã vô cùng áy náy. Thậm chí Nghiêm Túc nghĩ rằng không nên nói cho cô biết nguyên nhân cái chết của La Thế làm gì, nếu không, không biết cô sẽ lại làm ra chuyện gì nữa. Có thể giống như trong kịch bản của Quỳnh Dao vậy, nói rất xin lỗi không xứng rồi cái linh tinh ngu ngốc gì đó, sau đó một mình lặng lẽ kéo vali bỏ đi.

Nghiêm Túc chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình sẽ yêu một cô gái như vậy, càng ngoài ý muốn hơn chính là sau khi anh đã yêu rồi thì tình cảm lại sâu đậm đến vậy. Đột nhiên anh đã có thể hiểu được hành động năm đó của Phương Châm.

Khi đó, nhất định cô cũng đang rất yêu La Thế, thấy người trong lòng chỉ còn lại một đồng tro tàn, dù là ai thì cũng sẽ chịu kích thích lớn. Thêm cả chuyện sinh non, cơ thể và tinh thần cùng lúc gặp đả kích lớn, mới có thể khiến cô hành động điên cuồng như vậy.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Túc nắm chặt tay lái, cả người hít một hơi thật sâu.

anh hỏi Hứa Minh Lượng: "anh tính đi đâu vậy? Bao giờ mới lấy tôi trao đổi cho Phương Châm?"

"anh đừng vội, tôi cũng rất muốn nhanh nhanh trao đổi cho rồi. Nhưng tôi sợ chiếc xe cảnh sát phía sau không chịu buông tha, tôi vừa dừng lại thì bọn họ sẽ xông lên, vậy thì khó coi lắm. Đừng đến mức ép tôi và Phương Châm phải cùng chết."

"Được, để tôi nghĩ cách cắt đuôi chiếc xe đó."

Nghiêm Túc vừa dứt lời, cảnh sát Sở ở đầu bên kia liền rõ ràng. anh ta lặng lẽ phân phó cảnh sát Cao nghĩ cách tìm một sức nhỏ, giả vờ như đã bị cắt đuôi, để Hứa Minh Lượng không băn khoăn.

Hứa Minh Lượng chỉ biết là xe của cảnh sát Cao đi theo phía sau xe hắn, không hề nhận ra những chiếc xe còn lại. Khi chạy qua một đoạn đường hoang vắng nào đó, thì lốp của xe cảnh sát Cao đột nhiên bị trượt, giống như là do né cái gì đó, mất phương hướng tông vào dải phân cách trên đường, xe lập tức dừng lại.

Động tĩnh này cả Hứa Minh Lượng và Nghiêm Túc đều phát hiện ra. Hứa Minh Lượng còn chưa phục hồi lại tinh thần, chợt nghe Nghiêm Túc cười nói: "Vận khí của anh cũng không tệ nhỉ, xe cảnh sát gặp tai nạn giao thông rồi, nhất định là chẳng để ý anh nữa đâu. Trước tiên tìm một chỗ dừng xe đã, anh thả Phương Châm ra, tôi làm con tin cho anh. À mà để tôi gọi cho cấp dưới, nhanh chóng hoàn thành tốt chuyện của anh."

Trong đầu Hứa Minh Lượng loạn tưởng hỗn loạn, không biết là phần khích hay lo lắng. Vừa nghe lời nói của Nghiêm Túc hắn ta bất giác phanh xe, muốn đi chậm lại để xem xét địa hình xung quanh, tìm một nơi kín đáo trao đổi con tin.

Kết quả, khi hắn đạp phanh, trong lòng hơi hồi hộp, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu: Người đàn bà Vu Tô Cẩm ác độc này, thế mà muốn giết hắn đi đâu.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 70: Tùy cơ ứng biến

Biên tập: Ponyo

Trong chớp mắt ý thức được chuyện chân phanh có vấn đề, Hứa Minh Lượng trở nên vô cùng lo sợ.

hắn vốn không phải là một người có tố chất tâm lý vững vàng. Cả một ngày hôm nay hắn đã làm rất nhiều chuyện, tinh thần hắn đã mệt mỏi muốn chết từ lâu, hoàn toàn chịu không nổi một chút kích thích nào nữa cả. Vừa rồi, sau khi nói chuyện với Nghiêm Túc, thần kinh căng cứng cả ngày của hắn mới hơi thả lỏng một xíu. Nhưng bây giờ, trong đầu hắn chỉ toàn là những tiếng “ong” “ong” vang dội như tiếng còi báo động, y hệt như có nhiều người đang phang búa tạ vào tai hắn vậy, cứ như muốn đánh vỡ đầu hắn ra.

Cơ thể hắn run nhẹ, hai tay lại run mạnh hơn, hắn hơi mất tập trung chạm phải chiếc điện thoại di động đang để trên đùi, điện thoại ngắt máy. Nghiêm Túc ở đầu kia điện thoại vốn đang nói rất hay, điện thoại đột nhiên bị ngắt khiến cho tim anh hơi nhói lên, một dự cảm không lành ngay lập tức tràn qua trái tim anh.

Bên Hứa Minh Lượng nhất định đã xảy ra chuyện.

Nghiêm Túc cầm di động bấm gọi lại lần nữa, điện thoại reo rất lâu nhưng không có ai bắt máy, vậy nên anh ngắt máy rồi lại gọi tiếp, vẫn không bắt máy. Sự cố bất thành lần này làm anh cảm thấy hơi khó chịu, nhắc tay ấn vào tay lái. Tiếng còi vang lên một cách đột ngột, vô cùng rõ ràng trong đêm tối mờ mịt.

Tình cảnh này lại làm anh nhớ đến chuyện anh và Phương Châm hiểu lầm nhau mấy tháng trước. Hôm đó, ở ngoài bệnh viện của Lí Mặc, anh cũng gọi cho Phương Châm như thế này, nhưng cô nhất quyết không bắt máy, làm anh giận tới mức đập mấy cái vào tay lái.

Hình ảnh thân thuộc trước đây chợt lướt qua tâm trí anh, vừa nghĩ đến Phương Châm, tâm trạng phập phồng không yên của Nghiêm Túc lập tức tỉnh táo lại. Anh nắm chặt tay lái rồi thở sâu, trong đầu chợt lóe lên một tâm thanh vang dội. Chính do tiếng còi vừa rồi anh đập vào tay lái đã làm anh chợt nảy ra một ý.

Anh đập mạnh lên vô lăng hai cái, đồng thời tăng tốc độ tiến sát đến đằng sau chiếc xe của Hứa Minh Lượng ở phía trước, dùng tiếng còi to để thu hút sự chú ý của đối phương.

Vốn là đầu óc Hứa Minh Lượng đã hoàn toàn trống rỗng, lúc nghe tiếng còi này thì giật cả mình, cứ như sống lại một lần nữa. Hắn cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, lại nghe nghe thấy tiếng tút tút trong tai nghe mới làm hắn hơi tỉnh táo lại, hắn cầm điện thoại gọi lại cho Nghiêm Túc.

Điện thoại vừa thông, hắn đã run rẩy nói: "Xe của tôi, nó xảy ra vấn đề rồi, làm sao đây?"

Nghiêm Túc thả lỏng một hơi, ra sức trấn an cảm xúc của đối phương: "Làm sao, anh nói từ từ, đừng gấp."

"Hình như phanh của xe tôi không ăn."

"Phanh không ăn, anh chắc chứ? Xe này là của anh hay sao?"

"Của tôi. À không phải, là bà Vợ Tố Cầm chuẩn bị cho tôi. Nghiêm Túc, có phải người đàn bà này muốn giết tôi diệt khẩu không?"

Hứa Minh Lượng đột nhiên cao giọng, âm thanh bén nhọn chói tai rất khó nhin. Nghiêm Túc ở đầu kia cố gắng bình tĩnh, trái tim anh cũng bất giác đập nhanh không kiềm chế được.

Nếu lời Hứa Minh Lượng nói là thật, thì khả năng Vu Tô Cầm giết người diệt khẩu sẽ rất cao. Đối với bà ta mà nói, để không liên quan đến chuyện gì cả thì giết chết Hứa Minh Lượng là cách tốt nhất. Dù hẳn hứa hẹn gì với bà ta nữa cũng không đáng tin bằng việc giết hẳn.

Bây giờ, cảnh sát chỉ có chứng cứ Hứa Minh Lượng bắt cóc Phương Châm, có băng ghi hình trong khách sạn cùng với lời khai của Vương Tử làm chứng. Cảnh sát không hề có chứng cứ chứng minh Vu Tô Cầm cũng liên quan đến vụ việc này. Người đàn bà này quá thông minh, vẫn luôn trốn sau lưng chưa bao giờ xuất hiện, Hứa Minh Lượng chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay bà ta mà thôi.

Còn cả chuyện hồi lộ viên chức, từ đầu tới cuối chỉ có Hứa Minh Lượng làm, Vĩnh Vương là công ty được đăng kí dưới tên của hẳn, nhìn bề ngoài thì hoàn toàn không liên quan gì đến Vu Tô Cầm.

Bây giờ, thứ cảnh sát đang nắm giữ chỉ có những lời mà Hứa Minh Lượng nói về chuyện hai người kết hợp mưu sát La Thế. Chắc Vu Tô Cầm vẫn chưa hề hay biết đồng bọn của mình đã lằm mồm bán đứng bà ta. Dù bà ta có biết, Hứa Minh Lượng chết cũng có thể làm cho bà ta thoát khỏi trách nhiệm pháp lý. Chỉ bằng vài câu nói của một người nào đó thì không thể định tội được.

So với Vu Tô Cầm biết nhìn xa trông rộng thì Hứa Minh Lượng chỉ là một thằng đàn ông ngu ngốc nhất thời xúc động mà thôi. Hẳn hoàn toàn tin nhiệm bà ta, lại không ngờ bà ta vừa ra tay đã là một đòn chí mạng.

Hứa Minh Lượng vừa chết thì bà ta không còn gì phải lo nghĩ nữa, từ nay về sau chỉ còn là những ngày tốt đẹp. Vốn là Nghiêm Túc cũng chẳng quan

tâm đến sống chết của Hứa Minh Lượng, nhưng giờ phút này Phương Châm đang ở trên xe của hắn nên Nghiêm Túckhôngthểkhôngđể ý tới.

Tựa như Hứa Minh Lượng cũng nghĩ đến chuyện này, hắn gân cổ hét to: "Nghiêm Túckhôngphải giúp tôi. Mau giúp tôi nghĩ cách.anhđừng quên Phương Châmđangởtrênxe tôi, nếu tôi chết thìcôta cũng chẳng sống được đâu.ahnhanh nhanh cứu tôiđi."

"anhcâm miệng." Nghiêm Túckhôngmắc hắn ta một tiếng, đầu kia điện thoại tạm thời yên tĩnh lại, "anhnhắm chặt tay lái nhìn về đoạn đường phía trước, ráng lái xe cho vững. Tôi nhất địnhsẽnghĩ cách cứuanh."

Hứa Minh Lượng ở bên kia cao giọng nói "Được", hắn cố gắng tập trung tinh thần lái xe. Vừa này đường còn rất dễđi, bây giờ lại rất khó lái,rõràng tốc độ xekhôngthay đổi, đường xá cũng khá tốt, nhưng tâm tình hắn thay đổi, cứ như xe cũngkhôngchạy.

Ngoại trừ chuyện phanh xekhônggần, hắn còn lo lắng một chuyện khác. Ngộ nhờ Nghiêm Túckhôngbiết Phương Châmkhôngởtrênxe hắn, phui tay mặc kệ hắn, thìhắnnên làm gì bây giờ? Tuy rằng hắn cảm thấy lão tứ sẽkhôngđể dành trả Phương Châm lại cho Nghiêm Túckhông, nhưng dù sao Phương Châm cũng là một người sống, lỡ màcôta chạy mất hay nghĩ cách liên lạc với Nghiêm Túckhôngthì chẳng phải sẽ làm lộ tẩy chuyện của hắn ở đây sao.

Bây giờ, nhờ vào danh nghĩa Phương Châm, Nghiêm Túckhôngmới chịu giúp hắn,mộtkhi biếttrênxe ngoại trừ hắn ra chỉ có một hình nộm, thì Nghiêm Túckhôngnhấtđịnhkhôngnhiều lời mà quay đầuđi,nóikhôngchừng còn tiểnhắnmột đoạn đường.

Vì vậy nên Hứa Minh Lượng lo lắng chùng chãi. Trong cái loại áp lực dồn dập này, hắn mơ hồ lái xekhônggôn lẫm, mồ hôi đã đầy ra trong lòng bàn tay hắn, nắm tay lái cũngkhôngchắc.

hắn rất muốn thúc giục Nghiêm Túc nghĩ cách nhanh lên, những lại sợ anh nổi điên với hắn. Đang khó xử thì chợt nghe thấy giọng của Nghiêm Túc vang lên trong xe: "Bây giờ có một cách có thể giúp anh được, nhưng tôi cần anh phối hợp."

"Được được, tôi chắc chắn sẽ phối hợp anh, anh mau nói đi."

"Tôi cần ngắt máy một lúc để gọi cho người khác."

"Anh gọi điện thoại làm gì?"

"Trước mắt phải tìm cho anh một con đường tốt nhất trong tình huống này. Bây giờ anh nên đi đường thẳng hơn đi đường dốc. Nếu đến chỗ rẽ thì với tốc độ của xe bây giờ rất dễ lật xe. Mà nếu xuống dốc thì anh chắc chắn sẽ chết. Chỉ có tìm một con đường lên dốc mới có thể nghĩ cách làm xe anh chậm lại rồi dừng hẳn được. Anh yên tâm, xe của cảnh sát Cao đã bị bỏ lại đằng sau rồi. lát nữa, sau khi đã dừng xe được rồi, chúng ta cứ làm như kế hoạch lúc trước là được. Anh thả Phương Châm, tôi làm con tin cho anh, đợi đến khi anh đã an toàn xuất ngoại thì sẽ thả tôi, anh thấy sao?"

Dưới loại tình huống này Hứa Minh Lượng nào dám nói chữ "không" nữa. Nghiêm Túc quả thực rất chính nghĩa, gặp được anh đúng là có phúc ba đời. Nếu không phải do bây giờ phanh không ăn, bản thân hắn đang nguy khốn, Hứa Minh Lượng rất muốn nói cảm ơn Nghiêm Túc nhiều lần, khen ngợi anh hết lời.

Hắn vừa định nói "Nghe anh tất", nhưng lời đã đến bên miệng lại nuốt xuống. Hắn hăm dò hỏi: "Anh sẽ không cúp điện thoại rồi gọi cho cảnh sát đấy chứ?"

"Đến cảnh sát cũng không cứu được tình huống của anh bây giờ đâu, gọi cho bọn họ thì cũng chẳng ích gì. Tôi thì chẳng quan tâm chuyện sống chết của anh làm gì nhưng tôi đặc biệt quan tâm chuyện sống chết của Phương Châm đấy."

Hứa Minh Lượngghenhành thờ ra, rõ ràng là Nghiêm Túc còn chưa biết sự thật Phương Châmkhônghề ởtrênxe củahắn. Nghiêm Túckhôngnhiều lời, sau khi dặn dòhắnmộtcâu "Lái xe nghiêm chỉnh" thì cúp máy, cầm lấy chiếc điện thoại còn lại nói chuyện với cảnh sát Sở.

Cảnh sát Sở đã nghe hai người nói chuyện nên đã hiểu rõ từng chân tơ kẽ tóc của tình huống lúc này, khi Nghiêm Túc cònđang“đàm phán” với Hứa Minh Lượng,anhđã cho người tìm đườngthênbản đồ điện tử, hơn nữa còn liên lạc với chi nhánh cảnh sát giao thông hỏi thăm chi tiết, tìm ra một con đường sống hoàn mỹ nhất cho Hứa Minh Lượng.

Đợi đến khi Nghiêm Túc nói chuyện vớianhđã tìm đủ tất cả các tài liệu, mô tả sơ bộ bằng lời nói lộ trìnhđiđến thế nào cho Nghiêm Túc, để Nghiêm Túc thông báo cho Hứa Minh Lượng.

Khi Hứa Minh Lượngđangchờ đến nóng ruột nóng gan, cuộc điện thoại cứu mạng của Nghiêm Túc rốt cuộc cũng gọi tới. Hắn vừa mở miệng đã run rẩy, chưa nói được hai chữ đã bị Nghiêm Túc làm cho im miệng.anhtrực tiếp hướng dẫn hắn lái đến một ngọn núi gần đó nhất.

Đường lên núi tuy rằng tương đối gập ghềnh, nhưng đường dốc khá nhiều. Nghiêm Túc tính lợi dụng đoạn đườngthênđèo dốc làm chậm tốc độ của xe Hứa Minh Lượng lại, rồi nghĩ cách dừng xe trước khúc cua.

anhnhìn chiếc xe dóm của Hứa Minh Lượng rồi cân nhắc đến chiếc xe tốt hơn hẳn của mình, cảm thấy đây là cách duy nhất, cũng rất đáng để cướcmộtlần.

Đến lúc này, Hứa Minh Lượng cũngkhôngcách nào khác, chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.hắnthậm chí cònkhôngdám nghĩ đến chuyện sau khi xe đã dừng lại thì mình nên đối phó với Nghiêm Túc như thế nào, trong tình huống một chọi một épanhlàm con tin cho hắn.

Trước mắt hẳn bây giờ chỉ cần mạng sống, không có gì quan trọng hơn chuyện dừng chiếc xe này lại. Hấn nghe theo dặn dò của Nghiêm Túc lái xe về phía nam, đi dọc theo đường núi. Trong khoảng thời gian này, qua vài lần quẹo mấy cua nhỏ, đường rõ ràng rất rộng rãi cũng làm hấn căng thẳng không thôi, cứ như lâm phải đại địch vậy.

Nghiêm Túc ở phía sau, chân càng dùng sức hơn, tìm đúng cơ hội vượt lên trước Hứa Minh Lượng, lái đến ngay trước xe của hấn. Anh đã bàn bạc với Hứa Minh Lượng, lợi dụng lực cản khi lên dốc để làm chiếc xe chậm lại, đồng thời dùng xe của anh “gánh vác” chiếc xe của hấn. Nói trắng ra chính là để xe Hứa Minh Lượng đâm vào đuôi xe của anh, mượn lực va chạm để giảm bớt tốc độ.

Làm như vậy khá mạo hiểm, Nghiêm Túc phải canh đúng khoảng cách giữa hai chiếc xe, nhất định phải đạt tới khoảng cách đụng xe nhưng người không sao, hơn nữa sau mỗi lần va chạm, tốc độ chắc chắn sẽ giảm bớt, rồi lại lấy tốc độ giảm bớt đó để tính khả năng va chạm cho lần sau.

Hứa Minh Lượng nghe anh nói mà mồ hôi lạnh tuôn ra khắp người, Nghiêm Túc lại khá bình tĩnh. Dù phải gặp nguy hiểm, nhưng vì Phương Chân vẫn muốn thử một lần. Đường lên núi ngày càng ngoằn ngoèo, đặc biệt là đi đến đoạn giữa, con đường càng lúc càng khó đi. Nghiêm Túc lo kỹ năng lái xe của Hứa Minh Lượng quá tặc tọng với tố chất tâm lý chẳng mấy khả quan của hấn, nên anh chắc chắn phải đuổi kịp làm chiếc xe của hấn dừng lại trước khi lên đến lưng chừng núi.

Đây là chuyện mạo hiểm nhất mà Nghiêm Túc từng làm từ trước đến nay, nhưng lại không làm anh do dự chút nào cả.

Hai người y theo kế hoạch lái xem một trước một sau, hai xe giữ vững một khoảng cách khoảng hai ba mét, đến khi bắt đầu lên dốc, Nghiêm Túc đổi từ nhấn chân ga sang nhấn chân phanh, khoảng cách giữa hai xe nhỏ lại dần dần. Tốc độ của xe Hứa Minh Lượng bên kia cũng đang giảm,

nhưng không giảm nhanh như xe của Nghiêm Túc, vì thế khoảng cách giữa hai xe nhanh chóng bị rút ngắn lại, đầu xe phía sau đâm vào đuôi xe phía trước.

Cơ thể Nghiêm Túc không kiềm được sự rung lắc mãnh liệt, mới mất tập trung mấy mấy giây chút nữa anh đã đập đầu vào vô lăng.

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 71: Sự thật

Biên tập: Ponyo

Phương Châm mơ mơ màng màng, có lẽ cô đã ngủ khoảng vài tiếng.

Vì tác dụng của thuốc ngủ nên trong khoảng thời gian này, cô mơ thấy những thứ khá kì cục. Trong mơ luôn có rất nhiều loại dã thú, như hổ, cọp, báo gì gì đó, chúng há to miệng về phía cô, hết như muốn nuốt chửng cô vậy.

Rồi sau đó, không còn hổ cọp đâu nữa, lại xuất hiện những người khác. Đầu tiên là ba mẹ và em trai cô, có cả Jenny, bạn gái trước của nó nữa. Rồi La Thế và Mạnhta, tất cả đều nhìn chăm chăm vào người cô.

Lúc ấy, Phương Châm nghĩ rằng, chắc lúc đó cô muốn đi chết, nên mới đi gặp mặt tất cả những người cô quen khi còn sống. Cô thậm chí còn gặp được một vài bạn tù trước đây, có 2 người là tội phạm tử hình, quan hệ với cô khi còn ở trong tù cũng không tệ lắm. Sau này, khi hai người đó bị đưa đi chấp hành xử bắn, Phương Châm còn trốn đi khóc thầm một trận.

Lúc hai người này xuất hiện, Phương Châm cảm thấy bản thân mình cách cái chết không xa lắm.

Nhưng cô không cam lòng, cô còn trẻ mà cứ chết như vậy, ngẫm lại cũng chẳng đáng. Ngay tại thời điểm cô đang xoắn xuýt rồi rằm trong mơ thì lại đột nhiên thấy Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc nằm im trong bụi cỏ cách cô không xa lắm, Phương Châm vừa thấy anh thì phấn khởi không tìm được, không thêm suy tư nữa mà vọt

qua ngay. Kết quả vừa dới trước mặtan thì thấytrênbụi cỏ trước mặt có một vệt máu lớn,đangchâm rãi chảy từ người Nghiêm Túc ra. Những mảng cỏ xanh xung quanh đều bị máu làm cho biến thành màu đỏ. Mặc dù là ở trong mơ, tầm mắt cũngkhôngrờ ràng, nhưng mảng máu này Phương Châm lại thấy rõ ràng một cách bất thường, dội thẳng vào thần kinh thị giác củacô.

Phương Châm bị dọa, mồ hôi lạnh toát ra đầy người, vừa định ngồi xổm xuống xem kĩ tình hình, thìcôgiật mình tỉnh giấc.côđưa tay sờ trán, pháthiệtrong lòng bàn tay ướt sũng. Lại sờ cổ, ở đây cũng ẩm ướt.côcảm giác từ đầu đến chân mình đều bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm.

Cảnh trong mơ đó thật sự rất chân thực, thế cho nên sau khi tỉnh lại, Phương Châm vẫn hơi chưa kịp hoàn hồn, luôn cảm thấy có cái gì đó màu đỏ lặc lự trước mắt mình, hình ảnh Nghiêm Túc nằm im khôn nhúc nhích cứ hiển hiện trong đầucô, nghĩ nghĩ người cô lại khẽ run run, mồ hôi lạnh lại toát ra đầy người.

côráng hít sâu vài hơi, từ từ ổnđịnh lại tâm tình của mình, sau đó mới quay đầu xem xét hoàn cảnh mình bây giờ.

côbiết mình bị bắt cóc, nên vừa nhìn thấy một căn phòng xa lạ thì cũngkhôngcảm thấy ngạc nhiên lắm. Căn phòng nhìn qua rất sạch sẽ, hình như là phòng khách sạn,khôngcó mùi gì lạ cả, rất ngăn nắp, nhìn bố cục bày biện của căn phòng này thì chắc nó cũng chẳng rẻ.

Đây hình nhưkhôngphải căn phòngcô bị bắt lúc trước. Khi vừa bị trói, Phương Châm mơ hồ tỉnhmộtlần, lúc ấy chỉ cảm thấy căn phòng tối đen như mực, trongkhôngkhí còn tràn ngập một mùi hương xa lạ.

Sau đó, có người vào phòng mangcôđi. Lúc ấy nương vào ánh sáng mơ hồ Phương Châm giùng giảng quét mắt nhìn qua vài lần, pháthiệđó làmộtcăn phòng rất cũ, đồ dùng nội thất đều là kiểu dáng của mười mấy

năm trước, so với căn phòng hiện đại sáng sủa sạch sẽ bây giờ thì khác biệt một trời một vực.

Phương Châm giãy giụa muốn ngồi dậy, vừa ngồi được một nửa, trái tim liền đập mạnh một cái, không khỏi nghĩ tới một điều. Người mang cô đi rất cuộc là ai?

Khi đó đầu óc không tinh táo, cô còn tưởng là Nghiêm Túc, nhưng bây giờ ngẫm lại hẳn là không phải. Giọng của người đó nghe rất quen tai, nhưng cũng không phải là giọng của Nghiêm Túc, càng giống...

Phương Châm còn đang ở đó phân tích giọng nói kia, thì cửa phòng mở ra. Một bóng dáng quen thuộc đi vào, Phương Châm vừa nhìn thấy anh ta thì hơi giật mình, nghĩ kỹ lại thì hiểu rõ. Bởi vì người đứng trước mắt cô bây giờ chính là chủ nhân của giọng nói đó, cô vừa thấy anh ta thì cũng đồng thời nghĩ tới.

Nhưng vì sao anh ta lại mang cô tới đây? Phương Châm hơi không hiểu. Cô nhớ rõ người bắt cóc mình là Hứa Minh Lượng. Lúc ấy, hắn giả dạng thành nhân viên khách sạn đưa cơm chocô, rồi dùng thuốc ngủ làm cô bất tỉnh. Dù trước hay sau thì cô đều không thấy bóng dáng của Thẩm Khiên.

Nhưng bây giờ, anh ta mang cô đi khỏi tay Hứa Minh Lượng, còn mang đến chỗ này, tất cả mọi thứ đều làm Phương Châm cảm thấy nghi ngờ. Trực giác nói chocô biết, Thẩm Khiên cũng không hề đơn giản như trong suy nghĩ của cô, lúc trước anh ta vừa như một người bạn, một người anh, một người đàn ông, sao nay nhìn lại làm cho người ta có cảm giác xa lạ như vậy.

Phương Châm há miệng thở dốc, muốn chất vấn lại nhưng không nói nên lời.

Thẩm Khiên đi vào thấy Phương Châm đã tỉnh cũng không ngạc nhiên lắm, anh ta đi tới cầm lấy ly nước đặt trên tủ đầu giường đưa chocô: "Uống nước đi, em ngủ rất lâu rồi."

Phương Châm không nhận, lại hỏi: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Cũng sắp nửa đêm, trời đã tối đen rồi." nói rồi anh ta lại quơ quơ cái ly, "Uống đi, không bỏ thuốc đâu. anh muốn bỏ thuốc em thì đã ra tay rồi, không cần phải chờ lâu vậy đâu."

Phương Châm bị nhìn thấu tâm tư có hơi xấu hổ, cân nhắc một lát vẫn nhận lấy. cô thật sự cũng hơi khát, cầm cái ly giữa đầu uống một hơi hơi nửa cốc. Khi nước lọc mát lạnh chảy qua cổ họng thì cô nghe Thẩm Khiên ở một bên chậm rãi nói: "Hứa Minh Lượng bắt cóc em, anh đánh hẳn ngất xỉu, rồi cứu em ra."

Phương Châm liếm giọt nước đọng bên môi, vô thức nói: "Cảm ơn anh."

Sau đó cô lại im lặng chờ Thẩm Khiên nói tiếp. cô có linh cảm Thẩm Khiên rất muốn nói gì đó với cô, hình như anh ta đã nín nhịn rất nhiều lời muốn nói.

Quả nhiên, cô vừa dứt lời, Thẩm Khiên lại nói tiếp: "Em không cần phải cảm ơn anh đâu. anh cũng chẳng phải người tốt lành gì. Chẳng qua anh chỉ đưa em từ một căn phòng tồi tàn sang một khách sạn cao cấp thôi. anh không mang em đến gặp cảnh sát ngay, nên anh cũng có lòng riêng."

nói tới đây Thẩm Khiên ngồi xuống đối diện với Phương Châm, hai mắt nhìn thẳng vào cô: "Lòng riêng của anh là gì, Phương Châm, hẳn là em rất rõ ràng nhỉ."

"Đúng, tôi biết. anh thích tôi, tôi rất vui, nhưng tôi cũng đã nói rồi, tôi không thể đồng ý anh được."

"Trước kia, anh nghĩ em không chấp nhận anh là vì La Thế. Lúc ấy, anh cứ tưởng rằng em không phải là không thích anh, chỉ là không thể chấp nhận loại yêu đương này thôi. Nhưng sau đó, em và Nghiêm Túc ở bên

nhau, anh liền hiểu, là em thật sự không thích anh. Thì ra người em yêu là kiểu đàn ông như vậy."

Phương Châm mím môi không nói, hồi lâu sau mới thốt ra được một câu: "Rất xin lỗi anh."

"Chớ nói xin lỗi anh, Phương Châm. Ở đâu ra chuyện tình cảm ai xin lỗi ai, anh thích em là chuyện của anh, em không thích anh là chuyện của em. Em không nợ anh, Phương Châm, anh mới là người mắc nợ em. Hứa Minh Lượng bắt cóc em, anh cũng gián tiếp có ảnh hưởng đến hẳn ta."

"Là anh nói hẳn bắt cóc tôi sao?"

"không phải. anh sẽ không làm chuyện như vậy với người phụ nữ này đâu. Phương Châm, tình cảm của anh đối với em rất chân thành, em không phải hoài nghi. Nhưng anh đã biết chuyện Hứa Minh Lượng muốn bắt cóc em từ sớm, và anh cũng không ngăn hẳn lại."

"Vì sao?"

"Bởi vì bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng. anh muốn lợi dụng Hứa Minh Lượng đến bắt cóc em, sau đó lại cướp em khỏi tay hẳn. Ở Lệ Tinh có quá nhiều camera, nếu anh đích thân động thủ, nhất định sẽ bị cảnh sát để ý. Chỉ có cách là trước hết để Hứa Minh Lượng mang em ra khỏi Lệ Tinh, rồi lại mang đến một quán trọ cũ nát không có camera thì anh mới có cơ hội ra tay. Để em chịu khổ rồi, Phương Châm, anh thật sự xin lỗi em."

"Có thể nói cho tôi biết mục đích vì sao anh làm như vậy không?"

nói thật Phương Châm thật sự rất ngạc nhiên.

"Hứa Minh Lượng làm một quân cờ rất hữu dụng, không chỉ có thể lợi dụng hẳn đến bắt cóc người, thậm chí còn có thể lợi dụng hẳn giết Nghiêm Túc."

Phương Châm lập tức ghen không nói nên lời. Trên mặt Thẩm Khiên lộ ra nụ cười thản nhiên, nụ cười kia còn có sự quý dị không thể diễn tả: “thật ra Phương Châm à, mạng em cũng lớn lắm, Hứa Minh Lượng đã nhiều lần muốn giết em, nhưng đều bị em tránh được. Lần đầu ở trong bệnh viện, em bị hãm đẩy từ trên cầu thang xuống. Sau này, ở tiểu khu an ninh phòng cho em, Hứa Minh Lượng lại theo dõi muốn giết em. Hai lần này em đều tránh được hết. Lúc ấy, anh lo cho em đến mức toát mồ hôi hột. Phương Châm, em có biết, có mấy lần suýt chút nữa thì em đã chết rồi đấy.”

Mãi cho đến khi Thẩm Khiên nhắc tới chuyện này, Phương Châm mới nhớ lại. Một lần ở bệnh viện đó, cô và người đẩy cô xuống đứng đối mặt với nhau, chẳng qua khi đó chuyện xảy ra quá nhanh nên cô không kịp thấy rõ mặt mũi người đó. Bây giờ nhớ kỹ lại, bóng dáng người đó khá giống Hứa Minh Lượng, nếu thật là hắn thì cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng có một điều Phương Châm nghĩ không ra, vì cái gì mà Hứa Minh Lượng muốn giết cô?

"Bởi vì La Thế. La Thế không phải tự sát mà là bị người ta mưu sát. Anh nói tới đây chắc em cũng hiểu La Thế chết thế nào rồi chứ Phương Châm."

Phương Châm có cảm giác trong lòng bị người ta dùng búa tạ đập mạnh một cái, đau đến mức cô không thể thở được. Cái chết của La Thế là phòng tuyến cuối cùng giữa cô và Nghiêm Túc. Cho dù hai người đã có tiếp xúc da thịt, nhưng cho tới nay hai người đều không đâm thủng tầng giấy mỏng manh này. Trong lòng Phương Châm, cuối cùng là Nghiêm Túc cũng có chút mắc nợ cô.

Nhưng bây giờ, Thẩm Khiên nói cô biết, tất cả những suy nghĩ trước giờ của cô đều sai hết, Nghiêm Túc chưa từng có lỗi với cô, người mắc nợ từ đầu tới cuối đều là cô. Tin tức nặng kị này quả thực đã làm Phương Châm

trở tay không kịp, cô che ngực ngồi yên trên giường, hai mắt tối sầm như muốn té xỉu.

Thẩm Khiên nhanh tay lẹ mắt đưa tay ra đỡ cô, vừa định dìu cô đến dựa vào đầu giường, Phương Châm đã đưa tay hất tay anh ra. Sắc mặt cô cơ hồ thay đổi trong nháy mắt, thái độ vô cùng lạnh lùng: "anh đã sớm biết chuyện này phải không?"

"Đúng, cho nên anh rất mâu thuẫn. Một mặt anh muốn đến gần em, quan tâm em, mặt khác lại cảm thấy thẹn với em. Nếu năm đó, anh nói cho em biết sự thật, em nhất sẽ không đi tìm Nghiêm Túc báo thù, cũng sẽ không bởi vì vậy mà ngồi tù. Đời em là bị anh hủy hoại. Anh thật sự rất muốn bồi thường em, chăm sóc em, nhưng Phương Châm, em chưa bao giờ cho anh cơ hội. Em cự tuyệt anh hết lần này đến lần khác, em tình nguyện chọn Nghiêm Túc cũng không cần anh, chuyện này thật sự là anh không thể chấp nhận được."

Cơ thể Phương Châm cứng đờ, một linh cảm bất thường ập tới. Cô đột nhiên cảm giác được, đêm nay Thẩm Khiên là có chuẩn bị mà đến, dường như anh ta có một bụng lời muốn nói hết cho cô.

Suy đoán Phương Châm lập tức được chứng thực, Thẩm Khiên đứng bên người cô, thân hình vô cùng cao lớn. Ánh mắt anh ta nhìn ra bóng đêm nặng nề bên ngoài cửa sổ, một lát sau mới nói ra những lời nghe mà giật mình: "Vớ anh mà nói, em chính là số kiếp cả đời của anh. Trước đây em có La Thế, để đến được với em, anh mượn đao giết người, diệt trừ hắn. Bây giờ, em lại có Nghiêm Túc, cho nên lúc này đây, anh vẫn phải nhờ vào sự trợ giúp của Hứa Minh Lượng, thay anh loại trừ Nghiêm Túc. Anh muốn những người ở bên em đều phải chết."

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 72: Phá hủy

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 72-2: Phá hủy 2

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 73-1: Đại kết cục

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 73-2: Đại kết cục 2

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 73-3: Đại kết cục 3

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 73-4: Đại kết cục 4

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 74: Ngoại truyện 1.1

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 75: Ngoại truyện 1.2

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại truyện 1.3

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 77: Ngoại truyện 2.1

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại truyện 2.2 (tt)

TẬN XƯƠNG

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại truyện 3

Edit: Người ngoài hành tinh

Dù trong sinh hoạt hay công việc Viên Mộc đều thích tiến hành theo quy luật.

Cậu có thói quen làm việc gì cũng có một thời gian biểu cụ thể, ví dụ như buổi sáng rời giường lúc nào, sau khi rời giường thì làm cái gì trước cái gì sau, ăn gì cho bữa sáng, rồi đọc báo gì. Dựa vào lịch trình sắp xếp ngày hôm sau, cậu sẽ chọn sẵn một bộ quần áo chần chu, chắc chắn mình sẽ hoàn thành trong khoảng thời gian đã dự tính cho mỗi việc.

Bởi vì có thói quen tốt này, nên dù cậu còn trẻ đã có thể đảm nhiệm chức vị quan trọng bên cạnh Nghiêm Túc, gần như là trên người dưới một người ở Thâm Lam. Cậu vừa cẩn thận chăm chỉ vừa gọn gàng ngăn nắp, nên cả những vị trong hội đồng quản trị của Nghiêm Túc cũng khá hài lòng.

không chỉ cấp trên tán thưởng cậu, mà phái nữ trong công ty cũng ngưỡng mộ cậu nhiều như cá diếc sang sông. (người mù quáng chạy theo mốt)

Vẻ ngoài của Viên Mộc rất khá, ngũ quan rõ ràng, làn da trắng nõn, là một trai đẹp chất lượng cao, vóc dáng vừa vặn một mét tám, mỗi ngày đi làm đều áo sơ mi cà vạt âu phục quần tây chỉnh tề, từ tổng thể đến chi tiết đều không tìm ra được một khuyết điểm.

Thỉnh thoảng cậu cũng thích thay đổi đôi chút, mang một cặp kính không gọng bằng phẳng, càng tăng thêm mấy phần khí chất nho

nhã. một người đàn ông như vậy, bề ngoài xuất sắc lại có năng lực không tầm thường, thêm vào đó là lương bổng của cậu cũng khá cao, thậm chí Nghiêm Túc còn cho cậu một phần cổ phần danh nghĩa* của Thâm Lam, hàng năm chỉ tính riêng chia hoa hồng thôi đã có thể thu hút con mắt của những cô gái ham tiền rồi.

* Cổ phần không góp vốn mà được chia lãi

Một người đàn ông hơn người như vậy được phái nữ yêu thích là chuyện không thể bình thường hơn.

Nhưng dù những cô gái yêu mến cậu từ nhỏ đến lớn có thể lấp đầy quảng trường của Thâm Lam thì Viên Mộc vẫn chưa bao giờ.

Lúc còn nhỏ, cậu là học sinh xuất sắc của trường, mỗi ngày ngoài chuyện sách vở thì chỉ quan tâm đến các hoạt động thể thao, trong mắt cậu, bạn học nữ và bạn học nam cũng chẳng có gì khác biệt. Cậu có thể cùng thảo luận bài tập với các bạn nữ, cùng tham gia các hoạt động nhà trường tổ chức, cũng có thể cùng ăn cơm thậm chí là đưa các bạn nữ về nhà, nhưng cậu chưa bao giờ có cảm giác say nắng bất kỳ một cô gái đặc biệt nào.

Đừng nói là say nắng, có cảm tình thôi cũng chưa bao giờ.

Lúc nhỏ, Viên Mộc không hiểu những thứ này, cậu chỉ cảm thấy do mình chưa gặp được người con gái làm cậu rung động thôi. Dù sao trong trường trung học số một của tỉnh đều là những học sinh có thành tích không tệ, một cô gái vừa học giỏi vừa biết cách ăn mặc cũng không nhiều lắm, thêm vào đó nhà trường còn quản lý rất nghiêm, phần các bạn nữ đều mặc đồng phục, tươi tắn có thừa nhưng lại không đủ xinh đẹp, Viên Mộc cảm thấy mình không sao có hứng nổi với các cô bạn cũng là chuyện rất bình thường.

Sau này, cậu thi đậu đại học danh tiếng, tầm mắt được mở rộng hơn trước rất nhiều, cũng đã thấy được các loại mỹ nữ lẳng lơ, béo, gầy đầy đủ. Có phần không thể không thừa nhận là quả thật rất xinh đẹp, gần như không có

khuyết điểm. Trong những cô gái xinh đẹp kia, không thiếu người có cảm tình với cậu, muốn tiến thêm một bước với cậu. Lúc ấy, bạn bè của cậu thấy rằng, một nhân vật lợi hại như cậu hoàn toàn dư khả năng kết đôi với hoa khôi của trường.

Nhưng Viên Mộc vẫn không yêu đương gì. Cậu nhìn những khuôn mặt tinh xảo kia lại chẳng có chút hứng thú nào cả.

Viên Mộc là một người rất thông minh, người thông minh hiểu được rất nhiều. Sau một lần từ chối sự theo đuổi của hoa khôi, trên đường trở về kí túc xá, lần đầu tiên Viên Mộc nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề: cuối cùng là cậu có thích con gái không vậy?

Trước đây cậu không nghĩ tới vấn đề này, cậu cảm thấy đáp án là chắc chắn trăm phần trăm. Nhưng từ buổi tối đó, cậu có cảm giác suy nghĩ của mình đang dần dần thay đổi. Suy nghĩ một lát, cuối cùng cậu bỗng nhiên ý thức được một chuyện. Người khiến cậu yêu ghét cốt ghi tâm chắc chắn chưa xuất hiện, nhưng cũng không có nghĩa người kia nhất định phải là nữ.

Từ xưa tới nay, cậu bị ảnh hưởng bởi quan niệm yêu đương truyền thống, đến mức cậu chỉ đặt sự chú ý trên người các cô gái. Cậu không để ý đến một vấn đề, có lẽ không phải là những cô gái kia không tốt, mà căn bản là do bản thân cậu không giống phần lớn nam giới bình thường khác.

Sau khi ý thức được việc này, Viên Mộc từng bị khiếp sợ trong thời gian ngắn. Cậu đứng dưới ánh đèn đường chống cằm nhíu mày trầm tư, những người xa lạ đi qua nhìn lại chỉ cảm thấy cậu là một pho tượng vô cùng đẹp đẽ. Nhưng Viên Mộc không hề phát giác những ánh mắt kia, cậu vội vàng làm rõ suy nghĩ của mình, ổn định dòng cảm xúc mãnh liệt này.

Khoảng năm phút sau, cậu tỉnh táo lại, đồng thời vô cùng bình tĩnh tiếp nhận thực tế này. Bởi vì cậu biết, nếu như mình thật sự thích nam giới, dù bối rối thế nào hay tức giận cái gì cũng chẳng được lợi ích gì. Đây là đặc

tính từ trong gien rồi, dựa vào ý chí con người thì căn bản là không có cách gì bỏ đi được.

đã đi không được, không bằng cứ thản nhiên tiếp nhận.

Tại thời điểm đó, Viên Mộc cũng không chắc chắn trăm phần trăm xu hướng giới tính của mình. Dù sao đã sống trên đời hai mươi năm, dù cậu chưa bao giờ thích nữ giới thì cũng chưa rung động với nam giới bao giờ. Bây giờ nói chuyện này còn hơi sớm.

Thế là cậu lắc lắc đầu trong gió đêm, về ký túc xá tắm rửa đi ngủ. Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, cậu liền quên mất chuyện này.

Nhưng một khi chiếc hộp Pandora đã mở ra, muốn đóng lại sẽ rất khó. không lâu lắm sau khi ý thức đến khả năng mình thích nam giới, Viên Mộc liền có cơ hội tự mình nghiệm chứng.

Khi đó đã gần tháng bảy, tới thời điểm phải tốt nghiệp. Lúc ấy Viên Mộc mới chỉ là sinh viên năm hai, nhưng đã có quan hệ không tệ với các đàn anh năm tư trong trường. Đám học trưởng bọn họ âm thầm tổ chức một bữa cơm chia tay nho nhỏ, cũng gọi cậu tới.

Bầu không khí hôm đó vừa vui vẻ lại vừa bi thương, mười mấy cậu con trai đặt một phòng bao, lại gọi thêm một két bia, gọi thức ăn đầy bàn vừa ăn vừa uống, vô cùng huyên náo.

Mặc dù Viên Mộc không cảm nhận được cảm giác bi thương khi tốt nghiệp, nhưng vì cũng hơi không nỡ chia tay đám học trưởng bọn họ nên mọi người khuyên bảo một hồi cậu cũng uống không ít. Sau này cậu cẩn thận nhớ kỹ lại, đêm hôm đó, cậu đã uống ít nhất năm chai bia, cũng coi như là phá kỉ lục không uống bia trước nay của cậu.

Người vừa uống rượu cảm xúc liền dâng trào, đám học trưởng bọn họ uống còn dữ dội hơn cậu. một vài người ngồi sát bên Viên Mộc cầm chai

rượu trong tay căn dặn cậu, một mặt muốn cậu làm thật tốt công việc trong hội sinh viên, mặt khác lại dặn cậu để ý các nhóm đàn em, đừng để cái bọn điên khùng ngoài trường bắt nạt.

Có một đàn anh cao lớn mập mạp cười xấu xa đập bả vai cậu nói: "Viên Mộc à, cậu phải biết, đàn chị của các cậu, em gái khoa dưới cũng là của các cậu, lúc cần thiết các em trai khoa dưới cũng là của các cậu. Cho nên trách nhiệm gánh trên vai rất nặng đấy."

Lời này vừa nói ra cả đám người cười ha ha, Viên Mộc cũng cười theo bọn họ. Mọi người sau khi cười xong lại bắt đầu cụng ly, nhanh chóng xử hết một két bia.

Viên Mộc uống nhiều đầu hơi choáng váng, liền dựa vào vào ghế sofa trong phòng bao nhắm mắt nghỉ ngơi. Kết quả đang mơ màng thì cảm giác có người ngồi xuống bên cạnh, mở mắt ra xem thì thấy một đàn anh họ Hạ. Vóc dáng người đàn anh họ Hạ này cao lớn, cơ thể cường tráng, một thân quần áo, mỗi lần chơi bóng rổ đều để trần hai cánh tay, tư thế hiên ngang kia luôn kích động một đám "sắc nữ" hét âm ầm.

Đêm hôm đó anh ta cũng uống khá nhiều, đến tối ôm lấy bả vai Viên Mộc như bạn bè thân thiết. Viên Mộc cũng không đẩy anh ta ra, nhớ lại chuyện trước đây cậu được cậu chàng nói chuyện với anh ta. Nói xong câu cuối cùng, đầu anh ta hơi váng, liền dựa trên vai Viên Mộc nên hàng kê tai cậu nói nhỏ.

Chuyện này vốn không phải là việc gì ghê gớm, mặc dù Viên Mộc kỹ tính nhưng cũng không quá mất tự nhiên, nên cậu không đẩy đàn anh ra. Mà chuyện khiến cậu không nghĩ tới chính là, khi đàn anh mang theo một thân sắc mùi rượu bay vào mũi cậu, cả người cậu không kiềm chế được co rúm lại.

Loại cảm giác này chưa xảy ra bao giờ, cậu lập tức cứng đờ, đối phương nói với cậu cái gì cậu hoàn toàn không nghe thấy. Từ đầu tới cuối cậu đều

chìm trong cảm giác này. Cậu mơ hồ hiểu sự co rúm này là gì, nhưng cũng không chắc chắn.

Để chứng minh cho suy nghĩ này của mình, cậu không giữ khoảng cách với đàn anh đó nữa, cứ như vậy cậu tùy ý nhẹ nhàng thì thầm vào tai của anh ta. Khi hơi thở đối phương thổi tới tai cậu, cậu phát hiện thân thể của mình rõ ràng có biến hóa. Cảm giác co rúm kia lại càng thêm mãnh liệt hơn, bộ phận nào đó ở nửa người dưới cũng bắt đầu trở nên cương cứng, tựa như trong nháy mắt, tác dụng của cồn chạy khắp trong các mạch máu, đến mức đầu của cậu trở nên càng lúc càng choáng, đến cuối cùng hai mắt nhìn đồ vật đều lung lay.

Cũng chính là từ đêm hôm đó, Viên Mộc hiểu rõ, mình khác với đại đa số đàn ông. Cơ thể cậu không hề có phản ứng với một cô gái nóng bỏng, nhưng lại có một tình cảm khác biệt với cơ thể cường tráng của đàn ông. Đồng thời cậu còn ý thức được, nếu như cậu thật sự ở bên một người đàn ông, trên phương diện XXOO, cậu sẽ là người tiếp nhận chứ không phải người cho đi.

Sau khi hiểu rõ tình trạng của mình, cảm xúc của Viên Mộc hơi uể oải. Dù sao cậu cũng là đàn ông, cũng có ý muốn chinh phục và dục vọng tấn công. Bị động tiếp nhận một người đàn ông khác mang đến khoái cảm làm cậu hơi không biết nói gì.

Nhưng phản ứng sinh lý chính là phản ứng sinh lý, dù thế nào đi nữa cũng vậy thôi. Cậu đã đọc nhiều sách nên cũng hiểu rõ chuyện này, sau đó nghĩ thoáng hơn cậu biết rằng không còn cách nào, liền dứt khoát vui vẻ tiếp nhận.

Làm một người đồng tính thẳng thắn vô tư dù sao cũng tốt hơn làm một người đàn ông căn bã che che giấu giấu hại đời các cô gái. Sau khi suy nghĩ rõ ràng về việc này, cuộc sống của cậu lại đi vào quỹ đạo.

Nhưng làm cậu không ngờ chính là, ngoài trừ một lần say rượu mất khống chế kia ra, cậu không hề có cảm giác yêu đương với bất kỳ một người đàn ông nào. Cậu trở thành một người đã không thích con gái lại không thân thiết với con trai.

Đương nhiên qua nhiều năm như vậy, cậu đã từng nảy sinh thiện cảm rất nhỏ với hai người đàn ông. Những người đàn ông giống như đàn anh họ Hạ năm đó, thân hình cao lớn cơ thể cân xứng, nho nhã lễ độ diện mạo xuất chúng, thì tùy tiện kéo ra ngoài là có thể dẫn tới một đồng lời ca ngợi là đối tượng hoàn hảo để kết hôn.

Viên Mộc cũng từng rung động, nhưng tình cảm này tới cũng nhanh đi cũng nhanh, khi cậu còn chưa nghĩ ra việc có nên tiến gần thêm một bước không thì cái cảm giác này lại biến mất một cách kì diệu. Trong kinh nghiệm sống ba mươi năm qua của cậu, chuyện yêu đương này đúng là xa lạ.

Cậu biết mình thích đàn ông, nhưng đến cùng đi đâu để tìm một người đàn ông làm cậu yêu đến chết đi sống lại, lại thành một vấn đề rất nan giải.

Khi vừa mới đi theo Nghiêm Túc, cậu cho là mình sẽ yêu đối phương. Bởi vì Nghiêm Túc vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của mình, đồng thời năng lực tốt, tốt hơn rất nhiều lần so với bất kỳ người đàn ông nào cậu đã từng gặp.

Nhưng làm cậu ngoài ý muốn chính là, cậu không hề nảy sinh tình cảm như vậy với Nghiêm Túc. Giữa bọn họ chỉ có tình anh em thuần túy, không trộn lẫn bất kỳ tình cảm nào khác. Thậm chí sau này có một lần Nghiêm Túc biết xu hướng giới tính của cậu, nửa đùa nửa thật hỏi chuyện cậu có thích anh không, cậu cố gắng tập trung suy nghĩ hồi lâu, cho ra một đáp án kiên định là "no".

Nghiêm Túckhôngphải là người cậu muốn tìm, điều này thì cậu tin chắc. Nhưng rõ ràng điểm này thì cậu lại có hơi chút nghi hoặc, một người phù hợp với yêu cầu của cậu như thế thậm chí còn là một người đàn ông xuất sắc hơn so với những gì cậu nghĩ tới, cũng không làm cậu xao động, vậy rốt cuộc cậu muốn tìm người như thế nào?

Hay là thật ra cậu cũng chẳng hề thích đàn ông, hay cậu mắc bệnh lãnh cảm, chỉ có thể sống độc thân cô độc hết quãng đời còn lại?

Viên Mộc nhất thời nghĩ mãi không ra vấn đề này, chỉ có thể tạm thời để sang một bên không nghĩ tới nó nữa. Cuộc sống của cậu ngập trong công việc, cứ như thật sự không có thời gian lo lắng đến vấn đề tình cảm cá nhân.

Có đôi khi cậu cũng sẽ nghĩ, nếu như cậu yêu đương, còn có thể duy trì quy luật sinh hoạt như bây giờ sao? Có phải người kia sẽ làm rối tung tất cả những kế hoạch của cậu, quấy cho cuộc sống của cậu trở nên bừa bãi?

Nếu thật là như vậy, cậu ngược lại tình nguyện giống như bây giờ, một mình đến già là được rồi. Cậu không thiếu tiền cũng không thiếu bạn bè, mỗi ngày ngoại trừ khối lượng công việc khổng lồ thì thỉnh thoảng cũng sẽ bớt thì giờ ăn với bạn bè một bữa cơm. Nhưng cậu có thói quen, bình thường trước mười giờ sẽ nhất định về nhà đi ngủ, vì ngủ không đủ giấc thì hiệu quả làm việc của ngày hôm sau sẽ giảm xuống, chừng như giảm xuống một nửa.

Thế là lập tức có người bạn trên cậu là cô hủ, y như ông già bảy tám mươi tuổi, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống như kế hoạch, ngay cả một điểm trái với bình thường cũng không có.

Viên Mộc lại cảm thấy như này rất tốt, có một loại cảm giác thỏa mãn hết thảy đều ở trong lòng bàn tay.

Nhưng kế hoạch chu đáo chặt chẽ như vậy thỉnh thoảng cũng sẽ có lúc bị làm rối loạn. Như buổi tối hôm nay, Viên Mộc không thể không từ bỏ ý định

kế ở nhà xem đá bóng, cậu phải chạy tới một quán rượu ở Thành Đông tiếp khách hàng uống rượu.

Đây là khách hàng lớn của Thâm Lam, người ta hiếm khi nể mặt làm chủ mời uống rượu, Viên Mộckhôngthếkhôngtới. Mấu chốt là tên vương bát đản Nghiêm Túc này quá tự nhiên, những trường hợp như này nên làanhtới, kết quảanhnóimuốn về nhà chơi với vợ con, còn muốn nhân tiện chế tạo bảo bảo, chuyện phí sức tốn thời gian như vậy trực tiếp giao cho cậu.

Cậu cònrõràng nhớ kỹ khi Nghiêm Túcđira khỏi văn phòng thì nhìn nét mặt củahắn, còn lời nói kia củaanh: "Dù sao đời này cậu cũngkhôngbiết chế tạo bảo bảo, tâm tình vú em cậukhôngghiếu đâu."

Người luôn nhã nhặn nghiêm túc như Viên Mộckhông suýt chút nữa đã cầm lấy cái chặn giấytrênbàn ném vào người Nghiêm Túc.

Cái gọi là người khác pháikhôngcó nhân tính chính là đây.

Nghĩ tới đây Viên Mộckhôngkhỏi có hơi buồn bực, một hơi cạn sạch ly rượu trong tay. Khách hàng lớn ở bên cạnh thấy cậu uống rất hào hứng liền dứt khoát rót thêm cho cậu một ly. Viên Mộckhông hôm nay cũngkhôngbiết bị làm sao, bình thường cảm thấy hương vị của rượu chẳng ra sao cả, hôm nay lại uống rất hăng,mộthời cạn sạch ba bốn ly.

Tửu lượng của Viên Mộckhôngđược tốt lắm, lại còn uống vôi vàng,khôngbao lâu sau hơi rượu bốc lên, đầu bắt đầu choáng váng. Cậu sợ cứ ở trong phòng bao sẽ khó chịu, liền tìm cớđira ngoài, nhân tiện hít thở chútkhôngkhí mát lạnh để đầu óc tỉnh táo hơn.

Nhân viên phục vụ đứng đây hai bên hành lang bên ngoài phòng, thấy cậuđira liền xoay người gật đầu chào hỏi cậu. Viên Mộckhông nghĩ nghĩ lạikhôngđiđến toilet,đivòng ra hoa viên nhỏ bên ngoài, tìm kiếm hồi lâu móc hộp thuốc lá trong túi ra, do dự có nên rút một điếukhông.

Cậu không thích hút thuốc, nhưng trong chuyện làm ăn thì có một số việc không thể nào tránh khỏi, giống như uống rượu vậy. Nhưng hôm nay cậu cảm thấy mình có hơi lạ lạ, không những muốn uống rượu, ngay cả thuốc lá cũng muốn hút mấy điếu.

Là bị thằng cha Nghiêm Túc kia ân ái với vợ kích thích sao?

Viên Mộc đã qua ba mươi tuổi, trong nhà đã vôi vàng thúc giục cậu rồi, nhưng cậu lại chẳng có cách gì đưa một người con dâu về. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, tâm tình Viên Mộc lại thay đổi ít nhiều.

Trong gió đêm, cầu cầm điếu thuốc ngơ ngẩn nhìn đến thất thần, bất thành hình trước mắt lóe lên. Cậu tập trung nhìn lại, phát hiện là một người đàn ông giơ bật lửa đến trước mặt cậu, hiển nhiên là muốn giúp cậu đốt thuốc.

Viên Mộc không từ chối, nở nụ cười với đối phương, liền đưa điếu thuốc tới. Trong nháy mắt đó, nhờ vào ánh lửa, cậu thấy rõ dáng vẻ của người kia. Vóc dáng cao hơn cậu nửa cái đầu, ăn mặc tương đối tùy ý, râu ria trên mặt cũng không cạo sạch, tóc dài hơn cậu một chút, cả người mang theo hơi thở lưu manh bất cần đời.

Viên Mộc lập tức nhìn ra được, người đàn ông không cùng một dạng với cậu. Cậu là vì làm ăn nên mới đến xã giao, mà người này hiển nhiên là khách quen của nơi này, nhìn bộ dạng thì chắc là đến để trêu chọc.

Nghĩ tới đây, Viên Mộc lui về sau nửa bước theo bản năng, sau khi nói cảm ơn với đối phương thì xoay người rời đi. Trong lòng cậu không thích kiểu người này, lộn xộn lại hơi có vẻ lôi thôi, là kiểu mà cậu không tán thưởng nhất.

Bởi vì bản năng muốn tránh người đàn ông kia, Viên Mộc ngay cả khói cũng không hút, vôi vàng rít hai hơi liền dập thuốc quay về phòng bao. Kết

quả ã vào lại bị người ta lôi kéo mời rượu, cậu từ chối không xong lại phải uống mấy ly, ý thức dần dần mơ hồ.

Cậu ngồi trên ghế sofa nhìn bóng người càng ngày càng mơ hồ trước mắt, luôn cảm thấy trần nhà giống như là gần trong gang tấc. Có người ghé vào lỗ tai cậu nói chuyện, tựa hồ còn có người đỡ cậu ra cửa, nhưng tất cả chuyện tiếp theo cậu đều không nhớ được. Trong ấn tượng tựa hồ nghe thấy âm thanh cãi vã huyên náo, nhưng thanh âm này cũng không kéo dài bao lâu, rất nhanh cậu đã rơi vào một mảnh tối tăm, khi tỉnh lại cậu phát hiện mình đang nằm trong phòng.

Viên Mộc có hơi sững sốt, lẳng lặng nhìn chằm chằm trần nhà tới mấy phút. Trong mấy phút này cậu cố nhớ lại mọi chuyện tối hôm qua, lại phát hiện trong đầu trống rỗng, chẳng nghĩ ra chuyện gì cả.

Nhưng cậu biết chắc chắn đã có người đưa mình về. Tối hôm qua cậu uống quá nhiều, ngay cả đi đứng cũng khó khăn thì không thể nào tự mình lái xe về được.

Cậu đưa tay vuốt vuốt huyệt Thái Dương, muốn làm dịu cơn đau đầu sau khi say rượu. Kết quả khẽ vươn tay lại không cẩn thận chạm phải một thứ bên cạnh, làm cậu hơi sững sốt. Viên Mộc nghiêng đầu nhìn sang nửa giường bên cạnh, một khối chần mềm nhô cao, rõ ràng là một con người, lại nhìn lên phía trên, cậu kinh ngạc phát hiện trên gối đầu bên cạnh thế mà có một cái đầu đang nằm.

Mái tóc màu đen kia cực kì chói mắt, Viên Mộc lập tức tỉnh táo lại, cấp tốc vén chăn lên nhảy xuống giường. Mặc dù đây là giường của cậu, nhưng cậu vẫn không thích ngủ chung với người lạ.

Khi cậu nhảy xuống giường mới phát hiện trên người mình mặc áo ngủ, bộ quần áo tối hôm qua mặc bị ném vào một bên trên ghế sofa, chắc chắn là có người đã thay cho cậu.

Dù bây giờ Viên Mộc chưa tỉnh rượu lắm, cậu cũng hiểu rõ bộ quần áo này là ai thay cho mình. Vì chuyện đó mà trong lòng cậu không khỏi buồn nôn một trận, cậu lập tức đưa tay mở cúc áo ngủ.

Mở được hai cái thì cậu cảm thấy không đúng lắm, dừng tay lại vòng qua phía bên kia giường xem người kia là ai. Người kia đắp chăn kín mít cả người, chỉ lộ ra một cái đầu. Tóc lòa xòa rơi trên mặt, trong chốc lát Viên Mộc nhìn không rõ vẻ mặt của người kia.

Thế là cậu cúi người đưa tay đẩy tóc của người kia ra, nhìn chăm chăm khuôn mặt kia nửa phút. Sau ba mươi giây trong lòng Viên Mộc giật mình, rốt cục cũng nhận ra người kia.

Lại là người đàn ông đêm qua đã đốt thuốc cho cậu ở quán bar. Phát hiện bất ngờ này làm cho một người luôn nghiêm túc không lo sợ điều gì có hơi giật mình không thôi.

Người đàn ông này sao lại biết địa chỉ nhà cậu?

Đại não Viên Mộc dùng tốc độ nhanh gấp đôi so với người bình thường điên cuồng phân tích suy đoán. Chuyện này trên cơ bản chỉ có hai khả năng, một là cậu uống rượu say kéo người ta về đây, hai là người này gặp cậu uống rượu say thì chủ động xông tới.

Về cơ bản thì khả năng đầu tiên không khả thi. Viên Mộc hiểu rõ mình, mặc dù cậu thích đàn ông, nhưng người đàn ông siêu bấn loạn xộn trước mắt này tuyệt đối không hợp với gu của cậu. Ngay cả dạng như Nghiêm Túc cậu còn không có cảm giác, sao có thể để ý loại rác rưởi này cơ chứ.

Vậy cũng chỉ có thể là khả năng thứ hai.

Nghĩ tới điểm này, trong lòng Viên Mộc giật mình, lại cúi đầu nhìn một thân đồ ngủ sạch sẽ trên người mình, không nhận được cơn giận, không nói nhiều giờ chân lên đá với người đàn ông kia.

Người đàn ông đang ngủ rất ngon, bất thành linh bị người ta đập mạnh một cái, anh ta liền trực tiếp bực lấy chăn lộn một vòng trên giường Viên Mộc, hừ hừ hai tiếng lại ngủ tiếp.

Viên Mộc cảm thấy mình hiếm khi mất kiểm soát như này. Trong ấn tượng từ trước đến nay không ai có thể làm cậu tức giận như vậy. Nếu để Nghiêm Túc biết bây giờ cậu giống như một cái đầu rồng phun lửa nhìn mình chăm chăm tên rác rưởi bực mền nằm trên giường, đối phương nhất định sẽ cười đau bụng.

Người đàn ông này rất đáng ghét. Viên Mộc thấy lần này không đập cho anh ta tỉnh được thì dứt khoát nhảy lên giường nhấc chân lên nữa. Lần này cậu dùng hết khí lực toàn thân, hung hăng đập một cước làm người đó và chăn mền rơi hết xuống giường.

Sau một tiếng "Phanh" vang dội, người trong chăn rớt cục cũng có một chút phản ứng, mơ mơ màng màng mở mắt. Bộ dáng kia của anh ta nhìn qua có chút đáng thương, Viên Mộc không nhịn được nghĩ có phải mình đã quá nặng chân hay không.

Nhưng cậu đã nhanh chóng tìm lại được lý do tức giận của mình. Một tên đàn ông bản thủ lại dám ngủ trên giường của cậu, mấu chốt là anh ta còn thay đồ ngủ cho cậu. Viên Mộc cảm thấy chỉ riêng đổi ga giường vỏ chăn và áo ngủ đã không đủ để xoa dịu cơn tức giận trong lòng cậu, bây giờ cậu chỉ muốn cởi sạch đồ rồi tranh thủ thời gian ngâm nước tắm rửa một phen, phải dùng hết một bình sữa tắm mới được, rồi nhân tiện tìm một đội thợ đến sửa chữa lại mỗi một táck không gian trong căn phòng của cậu thậm chí sửa luôn tên đàn ông này cũng được.

Người đàn ông kia còn hơi bối rối, chớp hai con mắt nhìn chăm chăm con "Rồng phun lửa" trước mặt, nửa ngày sau mới phản ứng được: "Chào buổi sáng, cậu tỉnh rồi à."

Đối mặt với sự nhiệt tình của đối phương, Viên Mộc chỉ phun ramộtchữ:
"Cút!"

Sau khi phun ra chữ này lại cảm thấy có chútkhôngổn, cảm giác này sao giống như phản ứng của khuê nữ sau khi bị người ta chiếm tiện nghi vậy?

Khi Viên Mộcđangtrong cơn suy tư thì người đàn ông kia đã bỏ hết chân mền ra, đứng thẳng tắp trước mặt cậu.anhta cao hơn so với Viên Mộc, từtrêncao nhìn xuống rất có khí thế, tựa như cái cảm giác bất cần đòitrênngười lập tức biến mất.

Viên Mộc cũngkhôngsợ, ngẩng đầu trừng lại, đồng thời lặp lại:
"Mờianhnhanh chóng rời khỏi nhà tôi."

"A." Người đàn ông cười, biểu lộ mười phần khinh thường.anhta híp mắt cẩn thận nhìn chăm chăm Viên Mộcthậtlâu, đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cổ tay của đối phương.

Viên Mộc giật mình, liền muốn giãy ra theo bản năng.khôngngờ sức lực của đối phương rất lớn, cậu hơikhôngthoát ra được. Thế là cậu cấp tốc thay đổi chiến lược, nhắc chân đá vào đầu gối người kia. Chỉ nghe đối phương rên khēmộttiếng, tay chẳng nhữngkhôngbuông ra mà còn siết chặt hơn.

"Có cá tính đấy." Người đàn ông giật giật khóe miệng, vừa dùng lực kéo tay Viên Mộc đến trước mặt mình, trực tiếp đặtrêntrán, "Chỗ này của tôi còn chưa khô máu, mà cậu liền muốn đuổi tôiđisao? Sớm biết cậu là người vong ân phụ nghĩa như thế, tối hôm qua đúng rakhôngnên cứu cậu cho rồi."

"anhđãcứu tôi?"

"Nếukhôngphải tôi, bây giờ chắc cậuđangnằmtrên giường của một gã đàn ông bụng phệ nào đó rồi ấy chứ, làmkhôngtốt có khi cònkhôngđậy nổi khỏi giường."

Trong đầu Viên Mộc cấp tốc xuấthiệncảnh tượng đó, buồn nôn đến mức cậu muốn ói hết ra. Sau khi rõ ràng chuyện cậukhôngbài xích việc xảy ra quan hệ với đàn ông nhưng bị một người đàn ông làm mình buồn nôn cường gian lại làmộtchuyện khác.

Cậukhôngnhịn được sợ run cả người, ngữ khí chậm lại: "Tối hôm qua... Cám ơnanh."

"khôngsao, ai bảo tôi liếc mắt thấy cậu chứ. Hết cách rồi, liều mạng chịu đấnmộtchai rượu cũng phải giành lại cậu mới được."

Viên Mộc nghĩ thầm sao một chai nàykhôngđập chếtanhta luônđi, thật là tiếc quáđi.

Người đàn ông lập tức hiểu thấu tâm tư cậu từ những biểu lộ gương mặt cậu, lại cười xán lạn hơn: "Khó trách mọi người đềunóidáng dấp càng xinh đẹp thì độc tính càng mạnh. Nhìnkhôngra cậu nhã nhặn như vậy mà nội tâm lại đen tối như thế. Cứ như vậykhôngphải đã tiền ân nhân cứu mạng của cậu về trời rồi sao?"

Viên Mộckhôngnhiều lời vớianhta, sau khi cố thoát khỏi sự khống chế của đối phươngnói: "anhnóianhđã cứu tôi, có bằng chứngkhông?"

"Vết thươngtrênđầu tôi chính là bằng chứng." Người đàn ông vừa nói vừa vén tóctrêntrán lên, chỉ vào cái băng gạctrêntrán, "Máu cũng chưa khô lắm, có muốn kiểm tra thật giảkhông."

Thấy Viên Mộc hình nhưđangdo dự, người đàn ông dứt khoát giật băng gạc xuống, lộ ramộtvết sẹo dữ tợntrênđầu. Viên Mộc liếc mắtmộtcái liền nhìn ra, vết thương này rất mới, vết tích khô lại hết sứcrõràng, hơn nữa còn chưa cắt chỉ, rõ ràng là mới bị thương gần đây.

Đến lúc này rốt cục cậu mới tin tối hôm qua xác thực là cậu đượcanhta cứu. Nhưnganhta cứu người thành công thìkhôngthể trực tiếpdì về nhà sao,

vì cái gì lại ở trong nhà cậu không đi?

"Vết thương của anh... Chữa ở đâu?"

Người đàn ông biết rằng Viên Mộc chưa hoàn toàn tin tưởng anh ta, thế là anh ta dứt khoát nói tên bệnh viện: "... Gọi điện thoại thử đi, hỏi bác sĩ ở đó xem tối qua có ai kéo một tên say rượu vào bệnh viện khâu vết thương không."

Viên Mộc hơi không hiểu: "anh bị người ta đập vỡ đầu còn mang theo tôi làm gì?"

"không phải làm gì, dù sao tôi cũng phải xử lý vết thương trước rồi mới đưa cậu về được."

"anh gọi xe cho tôi là được mà."

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC. KHÔNG TẬN MẮT THẤY CẬU VỀ ĐẾN NHÀ TÔI KHÔNG YÊN LÒNG."

Lúc nói lời này trên khuôn mặt người đàn ông có biểu cảm mập mờ, Viên Mộc chán ghét xoay đầu qua hướng khác. Người này thật là khiến người ta không thích. rõ ràng nhìn ngũ quan dáng dấp cũng không tệ, thân hình cao lớn đường nét rõ ràng, cũng coi là có dáng vẻ của một anh chàng đẹp trai. Nhưng giọng điệu, cử chỉ của anh ta khiến Viên Mộc vô cùng không chấp nhận được, cảm giác người này chính là cái dạng mặt người dạ thú.

Người đàn ông nói xong câu đó thì cẩn thận nhìn chăm chăm khuôn mặt Viên Mộc, muốn nhìn phản ứng của cậu. Anh ta biết bọn họ là người chung đường. Loại người như bọn họ có bản năng khát vọng với đồng loại của mình, lập tức có thể gửi được khí tức trên người đối phương. Hôm qua, trong hoa viên, lần đầu tiên anh ta thấy Viên Mộc đi ra là biết ngay đối phương là đồng loại với mình.

Nhưng khi đoánhta cũng không suy nghĩ nhiều, anhta đi qua đốt thuốc cho cậu thuần túy là muốn mượn cơ hội nhìn xem dáng vẻ của đồng loại này như thế nào. không nghĩ tới, từ đầu năm đến nay có nhiều người như vậy, mà cậu trai này nhìn từ phía sau thôi đã khá mê người rồi, nhìn chính diện lại càng làm người ta tim đập thình thịch.

Người đàn ông chơi bồi hoa lá đã nhiều năm, còn chưa bao giờ thấy một người đàn ông dáng vẻ như này mà lại còn hợp khẩu vị anhta như thế. Dường như khi đốt thuốc anhta đã hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ cách tiếp cận Viên Mộc.

Đoạn sau đêm hôm đoánhta một mực ngồi ở chỗ cạnh cửa, để ý đến từng nhất cử nhất động của người khác. Mắt thấy Viên Mộc đang say khướt bị người ta đỡ ra rồi được dìu lên một chiếc xe của ông già nào đó, anhta lập tức đứng lên bước nhanh tới, một tay kéo lấy Viên Mộc.

Ông già kia thấy con mình bị cướp đi không khỏi có chút không vui, lại là một người nóng tính, quơ lấy chai rượu đập lên đầu anhta. Chuyện này gây ồn ào lớn, trên mặt ông già kia hơi không nhịn được. Khi anhta đứng đó lau máu thì nghe thấy ông già kia thấy giọng nói, như muốn nói Viên Mộc là người của Thâm Lam, làm quá mức lại hỏng chuyện. Mà bọn họ cũng không đoán được thân phận của anhta, ngấm lại thôi được rồi, lên xe nghênh ngang rời đi, không xen vào chuyện Viên Mộc say đến bất tỉnh nữa.

Người đàn ông nhìn người đang nhắm nghiền hai mắt trong lòng, cảm thấy chờ đợi lần này thật đáng giá. anhta lấy ví tiền trên người Viên Mộc, tìm CMND của cậu cầm điện thoại chụp lại, rồi để đàn em đi điều tra địa chỉ của cậu, sau đó để lái xe đưa bọn họ về nơi này.

trên đoạn đường này đầu anhta chảy máu không ngừng, vì còn chưa ăn được người đẹp vào miệng nên anhta đành hi sinh thân mình cho loại chuyện ngu ngốc này, anhta gọi điện thoại kêu bác sĩ gia đình tới, tiến hành

khâu lại sơ bộ vết thương trên đầu anh ta ngay trong phòng khách nhà Viên Mộc.

Bác sĩ nói, sau đó phải tới bệnh viện kiểm tra lại mới được. Nhưng mới sáng sớm vừa nhìn thấy Viên Mộc, người đàn ông liền quên bém mất chuyện đi kiểm tra lại này. Bây giờ anh ta chỉ cảm thấy rất đói, đói đến mức hận không thể nhào tới lột sạch đồ Viên Mộc, rồi ăn hết từng miếng từng miếng một thật kỹ càng.

Tối hôm qua, khi thay đồ cho cậu anh ta đã nhẫn nhịn lắm rồi, hôm nay hai người lại cách nhau gần như vậy, phản ứng sáng sớm đặc thù của đàn ông làm máu toàn thân anh ta như sôi trào. Anh ta tin Viên Mộc đang đứng trước mặt anh ta cũng có phản ứng giống vậy.

Người đàn ông đành phải nuốt nước bọt, trong ánh mắt hiện lên một tia cảm xúc mê ly. Viên Mộc nhanh chóng phát hiện ra tia cảm xúc này, quay người đi ra ngoài cửa. Người đàn ông nhanh tay lẹ mắt, duỗi tay nắm lấy tay cậu lần nữa.

Lông toàn thân Viên Mộc lập tức dựng đứng, vừa muốn nổi giận liền nghe đối phương nói: "Ui da, tốt xấu gì thì cũng trao đổi tên tuổi chứ anh chàng đẹp trai."

"Anh cũng đã đưa tôi về nhà mà còn không biết tên của tôi à?"

"Cậu say đến hồ đồ, chỉ nói địa chỉ nhà cậu, cũng đâu có nói tên đâu chứ." Người đàn ông thuận miệng bịa một câu chuyện.

"Viên Mộc, tôi tên Viên Mộc."

"Xin chào, tôi là Cận Đông."

"Tốt, bây giờ anh đã biết tên tôi, có thể..."

"VẬY CHÚNG TA LÀM BẠN NHÉ. AI DA VIÊN MỘC Ờ, TRONG TỦ LẠNH NHÀ CẬU CÓ ĐỒ ĂN KHÔNG VẬY? NÓI THẬT LÀ TÔI RẤT ĐÓI."

CẬU ĐÔNG NÓI XONG CŨNG KHÔNG ĐỢI ĐỐI PHƯƠNG TRẢ LỜI, BUÔNG TAY VIÊN MỘC RA ĐITHẮNG VÀO PHÒNG BẾP. ANHTA KHÔNG KHÁCH KHÍ KÉO CỬA TỦ LẠNH RA, QUEN CỬA QUEN NẸO LỤC LỌI. NHÌN TUYỆT ĐỐI KHÔNG GIỐNG LẦN ĐẦU TỚI CĂN NHÀ NÀY, Y NHƯ LÀ CHỦ NHÂN CỦA CĂN NHÀ ĐANG CHUẨN BỊ NẤU CƠM MỜI BẠN BÈ VẬY.

"VIÊN MỘC, CẬU MUỐN ĂN CÁI GÌ? NẤU CHÁO CHO CẬU NHÉ HAY VẪN CÒN ĐAU ĐẦU?"

"KHÔNG CẦN." VIÊN MỘC NÓI RỒI CẦM LẤY CÁI LY, RÓT MỘT LY SỮA LẠNH UỐNG.

CẬU VỪA UỐNG MỘT NGỤM CẬU ĐÔNG ĐÃ DUỖI TAY TỚI, GIẬT LẤY CÁI LY BỎ VÀO LÒ VI SÓNG: "MỚI SÁNG SỚM UỐNG ĐỒ LẠNH KHÔNG TỐT, ĐAU DẠ DÀY Đấy."

Sau khi hâm nóng nửa phút, lò vi sóng dừng lại, CẬU ĐÔNG LẤY CÁI LY RA NHÉT VÀO TAY VIÊN MỘC, TỰ NHIÊN NÓI: "ĐƯỢC RỒI, UỐNG ĐI."

VIÊN MỘC CẦM CÁI LY CÓ HƠI DO DỪ, THẬT RA THÌ CẬU MUỐN ĐEM ĐI.

CẬU ĐÔNG LƯỜM CẬU MỘT CÁI: "YÊN TÂM ĐI, TÔI KHÔNG MẮC BỆNH TRUYỀN NHIỄM Đâu, ĐỪNG SỢ."

CẬU NHÓC NÀY THẬT SỰ LÀ CÓ BỆNH THÍCH SẠCH SẼ, NGAY CẢ CÁI LY ANHTA CHẠM QU A THÔI ĐÃ GHÉT RỒI SAO? CẬU CÔNG TỬ KHÔNG KHỎI CÓ CHÚT KHÔNG VUI, TỪ NHỎ ĐẾN LỚN ANHTA CHƯA TỪNG BỊ NGƯỜI TA GHÉT BỎ NHƯ VẬY, CHO TỚI BÂY GIỜ CHỈ CÓ NGƯỜI TA NỊNH BỢ ANHTA, ĐÂY CÒN LÀ LẦN ĐẦU TIÊN ANHTA ĐỐI TỐT VỚI MỘT NGƯỜI NHƯ VẬY, NHƯNG KHÔNG NGỜ ĐỐI PHƯƠNG LUÔN LUÔN BIỂU LỘ SỰ NGẤM NGẤM CHỊU ĐỰNG, LÀ ANHTA RẤT MUỐN NỔ KHÙNG.

NHƯNG VỪA NHÌN KHUÔN MẶT NHÃ NHẶN TRẮNG NỖN CỦA VIÊN MỘC, ANHTA LẠI BỎ Ý NGHĨ KI ĐI. ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI, AI KÊU ANHTA THÍCH CẬU, MẸ ANHTA ĐÃ TỪNG NÓI THEO ĐUỖI VỢ CHÍNH LÀ MỘT KHÔNG SỢ KHỔ HAI KHÔNG SỢ CHẾT, MỚI TÍ TI CẢN TRỞ

như thế thì tính là gì. Sau này Viên Mộc nếu muốn tát má trái của anh ta, thì anh ta liền dứt khoát dang má phải lên luôn, bị đánh không đánh lại, bị mắng không cãi lại. Anh ta không tin mình đã không liêm sỉ như vậy mà vẫn không theo đuổi được vợ!

Viên Mộc nhìn vết sẹo trên đầu Cận Đông, cuối cùng vẫn chịu đựng khó chịu uống sữa. Sau đó cậu ra khỏi phòng bếp, không thèm để ý tới đối phương bận bịu gì ở đó. Dù sao cậu đã quyết định phải sửa nhà một lần, chờ sau khi người kia đi cậu lập tức tìm công ty sửa chữa tới. Nếu như đã phải vậy, cậu thậm chí còn có thể cân nhắc đến chuyện dọn nhà, tránh cho người này tới nhà cậu quấy rối. Cậu cũng không thể anh ta tới một lần thì lại sửa nhà lại một lần được.

Trong phòng khách có vẻ hơi lộn xộn, nhìn qua thì chắc tối hôm qua khi người kia vào nhà đã đá ngã không ít thứ. Viên Mộc cẩn thận kiểm tra lại mỗi một góc, dựng cái ghế ngã lên, đặt bình hoa méo sẹo về chỗ cũ. Ngay khi cậu chuẩn bị ngồi xuống nhặt tờ giấy trên mặt đất lên thì chuông báo cháy trên trần nhà đột nhiên vang lên.

Thanh âm này cực kỳ chói tai, Viên Mộc lập tức phóng tới phòng bếp. Kết quả cậu vừa bước một bước vào, một mùi khét lẹt liền bay thẳng vào mũi. Cậu không nhận được ho khan hai tiếng, quát Cận Đông: "anh đang làm cái gì vậy?"

"Trứng ốp lếp, hơi khét, tranh thủ thời gian tắt cái chuông báo cháy nhà cậu đi, làm phiền tôi trở tài."

Viên Mộc dứt khoát im lặng, tiến tới nhìn nhìn, bên trong cái chảo có một thứ đen sì, nếu không phải Cận Đông nói là trứng ốp lếp, cậu chắc chắn sẽ không đoán ra được. Đã thành cái dạng này rồi mà anh ta còn không biết xấu hổ nói hơi khét?

"Được rồi, đừng làm nữa."

"không sao, trước lạ sau quen, lần đầu tiên làm trứng ốp lếp không có kinh nghiệm thôi mà."

"anh chưa từng làm sao?" Nghe khẩu khí đó của anh ta Viên Mộc còn tưởng anh ta là cao thủ nữa chứ.

Cận Đông không nhận được khô héo trong lòng. nói đùa hả, anh ta đường đường là Cận đại công tử làm sao có thể xuống bếp? anh ta chính là cái loại có cuộc sống cực độ xa xỉ, là con nhà siêu cấp giàu. Nhà bọn họ chỉ cần là làm trứng ốp lếp cho anh ta thôi đã có tới hai người, còn cần anh ta xuống bếp sao, không phải khoa trương nếu như nói lúc ăn cơm anh ta không buồn động đậy thì sẽ có người đứng bên cạnh đút đồ ăn cho anh ta.

Nhưng hôm nay đối mặt với Viên Mộc, anh ta nghĩ phải gây chút ấn tượng với người ta. Nghenói rán trứng rất dễ làm, chỉ cần trong nồi có chút dầu, rồi đập trứng vào nồi, sau đó chờ đến khi hai mặt vàng khô lại là được.

Nhưng nói dễ làm cũng rất khó, lần đầu tiên Cận Đông rán trứng liền làm ra thứ đen như than, không khói khiến anh ta có chút xấu hổ. Nhưng Viên Mộc đang nhìn anh ta, Cận Đông không thể nhận thua, chỉ có thể đuổi người ra ngoài: "Cậu tranh thủ thời gian nghĩ cách tắt cái kiềng, ầm ỉ muốn chết."

Viên Mộc hơi lo lắng nhìn thoáng qua mấy quả trứng gà bên cạnh, cuối cùng thì bất đắc dĩ đưa khỏi phòng bếp. Cũng may Cận Đông không gây ra nhiều khói lắm, cậu cầm tạp chí quạt mấy lần trước máy báo động thì thanh liền dừng lại.

Nhưng Viên Mộc còn chưa vui vẻ được hai phút, trong phòng bếp lại thêm một đồng khói bay ra, máy báo động lại kêu ầm lên lần nữa, nghe thấy mà đầu như phình to ra.

Lần này Viên Mộc tức giận không nhẹ, vọt thẳng đến phòng bếp giật lấy cái xẻng trong tay Cận Đông, cố nén tức giận nói: "Được rồi, đừng làm, tôi không đói."

"Nhưng tôi đói, tôi muốn ăn trứng."

Nhìn một bộ Cận Đông chuẩn bị thử tiếp, Viên Mộc giơ hai tay đầu hàng: "anhđirađi, để tôi."

"Cậu biết làm sao?"

Viên Mộc không để ý tới anhta, trực tiếp tắt bếp, đổ thứ đen thui đó vào thùng rác. Cận Đông rất muốn nói đừng ném, tốt xấu gì cũng là thành quả lao động của anhta. Nhưng nhìn dáng vẻ muốn phun lửa của Viên Mộc, anhta ráng nhin xuống, chỉ an tĩnh đứng bên cạnh nhìn đối phương rửa sạch cái nồi rồi lau sạch nước, mở lửa lên cho dầu vào rồi đập trứng, một loạt động tác liên tục vừa thuần thục lại đẹp mắt. Trong bếp nhanh chóng tràn ngập mùi thơm trứng rán, Cận Đông không khỏi nghĩ thầm, lúc này thật sự là kiếm được lợi lớn, không nghĩ ra “vợ” anhta còn biết nấu cơm.

Quả nhiên ánh mắt của anhta không tồi, anhta biết Viên Mộc là một con người hoàn mỹ lên được phòng khách xuống được phòng bếp. Lấy “vợ” như vậy về nhà, nhất định có thể làm gia tộc Ngũ Cốc Phong Đăng thịnh vượng không ngừng...

À thì, Cận Đông cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều, nhanh chóng tỉnh táo lại, lại đặt sự chú ý lên người Viên Mộc. Chỉ thấy tay đối phương nhấc lên nhấc xuống, không tốn mấy sức lực đã rán xong một cái trứng. Viên Mộc đưa trứng đến trước mặt Cận Đông, bĩu môi nói: "Được rồi, ăn đi."

Cận Đông cũng không khách sáo, nhận lấy trực tiếp ăn, vừa ăn vừa tán thưởng trong lòng, các cụ nói chẳng có sai, quả nhiên cưới vợ là phải cưới vợ cưới hiền.

một cái trứng bị tiêu diệt nhanh chóng, anhta trả đĩa cho Viên Mộc, không mặt mũi mở miệng nói: "Tôi còn muốn."

Có lẽ Viên Mộc đã hơi thành thói quen với Cận Đông, không ghét cái đĩa mà anh ta đã chạm qua nữa, mà đưa tay nhận lấy, lại thuận tay rán một cái trứng.

Kết quả, lần rán này Viên Mộc hơi không cẩn thận, một giọt văng dầu văng tóe ra, đáp trên mu bàn tay của cậu. Cậu không nhin được khoát tay, vô thức nhíu nhíu mày.

Cận Đông thấy thì rất đau lòng, vọt thẳng tới nắm lấy tay Viên Mộc lau đi lau lại, còn mở nước làm mát tay cậu.

Viên Mộc muốn rút tay về nhưng không được, cảm giác tay đối phương vuốt ve tới lui trên tay mình thì trong lòng Viên Mộc hết sức phức tạp. Một mặt cậu ghét người đàn ông này, cảm thấy anh ta hoàn toàn không hợp với gu của mình. Một mặt lại cảm thấy anh ta rất cẩn thận, lúc nào cũng quan tâm săn sóc cậu đầy đủ.

Rốt cuộc sao tối hôm qua cậu lại muốn ra khỏi phòng ba để hút thuốc chứ.

Trong lòng Cận Đông cũng đang sôi trào mãnh liệt, sự kích động này vọt thẳng tới sau ót anh ta, làm tâm tình anh ta hơi nhốn nháo. Viên Mộc cách anh ta gần như vậy, cơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương trên người cậu, cái mùi đó như có như không thực sự quá hấp dẫn. Cận Đông ngửi ngửi liên cúi đầu xuống, không chút suy nghĩ trực tiếp ôm lấy eo Viên Mộc, hôn xuống môi cậu.

Đây lần đầu tiên được hôn trong cuộc đời Viên Mộc, còn là bị một người đàn ông cưỡng hôn, điều này làm cậu hơi sụp đổ. Cơ thể lập tức phản ứng theo bản năng, cậu nhanh chóng co gối lên, hung hăng đá vào chỗ ** của đối phương.

Cận Đông hôn đến hăng say, bất thành linh cái bộ vị nào đó ở nửa người dưới truyền đến cơn đau, làm hai mắt anh ta choáng váng cơ hồ té xỉu tại

chỗ. Khi đang từ từ mất đi thức, trong đầu Cận Đông đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, cười “vợ” như này về nhà, con đường sau này thật sự là vừa dài vừa lắm gian truân mà.

-----Hoàn-----

Vậy là đã có thể hoàn thành xong một bộ mình vô cùng yêu thích rồi. Cảm xúc bây giờ là vô cùng vui sướng luôn á. Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình từ chương 50 tới giờ nha. Mong rằng sau này sẽ có dịp gặp lại các bạn trong các bộ mà mình (không biết nữa) sẽ edit ^^

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Phóng thích

Chương 2: Tiền án

Chương 3: Bắt bẻ

Chương 4: Xa cách

Chương 5: Hối hận

Chương 6: Trật đường ray

Chương 7: Phòng bị

Chương 8: Sợ

Chương 9: Thủ thân như ngọc

Chương 10: Nhân tình

Chương 11: Nôn

Chương 12: Tâm thần không yên

Chương 13: Phỏng vấn

Chương 14: Khó xử

Chương 15: Bá đạo

Chương 16: Đứa bé tinh nghịch

Chương 17: Vững tâm

Chương 18: Chuyện cũ

Chương 19: Say rượu

Chương 20: Muốn bảo hộ

Chương 21: Bị thương

Chương 22: Đánh úp

Chương 23: Hôn (1)

Chương 24: Hôn (2)

Chương 25: Đáp án

Chương 26: Thanh tỉnh

Chương 27: Dạy dỗ

Chương 28: Nguy cơ
Chương 29: Công kích
Chương 30: Bày tỏ
Chương 31: Mập mờ
Chương 32: Nghiêm thái thái (Bà Nghiêm)
Chương 33: Sắc nữ
Chương 34: Nhìn không sót một cái gì
Chương 35-1: Khẩu vị nặng (1)
Chương 35-2: Khẩu vị nặng (2)
Chương 36-1: Không được như ý (1)
Chương 36-2: Không được như ý (2)
Chương 37-1: Hiếu lầm (1)
Chương 37-2: Hiếu lầm (2)
Chương 38: Giao thừa
Chương 39: Cầu hôn
Chương 40-1: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái
Chương 40-2: Nhạc văn tiểu thuyết võng lòng tự ái
Chương 41: Hù dọa
Chương 42-1: Ân tình (1)
Chương 42-2: Ân tình (2)
Chương 43-1: Chiếm giữ (1)
Chương 43-2: Chiếm giữ (2)
Chương 44-1: Điên cuồng theo đuổi (1)
Chương 44-2: Điên cuồng theo đuổi (2)
Chương 45-1: Bao dưỡng (1)
Chương 45-2: Bao dưỡng (2)
Chương 46-1: Ngõ cụt (1)
Chương 46-2: Ngõ cụt (2)
Chương 47-1: Cực hạn (1)
Chương 47-2: Cực hạn (2)
Chương 47-3: Cực hạn (3)
Chương 48-1: Ăn đậu hủ (1)

[Chương 48-2: Ăn đậu hủ \(2\)](#)
[Chương 49-1: Nội tình](#)
[Chương 49-2: Nội tình \(2\)](#)
[Chương 50-1: Báo đáp 1](#)
[Chương 50-2](#)
[Chương 51: Phá vỡ](#)
[Chương 52: Xấu hổ](#)
[Chương 53: Theo đuổi](#)
[Chương 54: Vẫy đuôi](#)
[Chương 55: Mở lòng](#)
[Chương 56: Bắt kẻ thông dâm](#)
[Chương 57: Bẫy](#)
[Chương 58: Chết vấn](#)
[Chương 59: Trốn đi](#)
[Chương 60: Tìm tới cửa](#)
[Chương 61: Giải vây](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63: Đầu mối](#)
[Chương 64: Phán đoán](#)
[Chương 65: Thành thật với nhau](#)
[Chương 66: Bẫy](#)
[Chương 67: Mạo hiểm](#)
[Chương 68: Nguyên nhân cái chết](#)
[Chương 69: Diệt khẩu](#)
[Chương 70: Tùy cơ ứng biến](#)
[Chương 71: Sự thật](#)
[Chương 72: Phá hủy](#)
[Chương 72-2: Phá hủy 2](#)
[Chương 73-1: Đại kết cục](#)
[Chương 73-2: Đại kết cục 2](#)
[Chương 73-3: Đại kết cục 3](#)
[Chương 73-4: Đại kết cục 4](#)

[Chương 74: Ngoại truyện 1.1](#)

[Chương 75: Ngoại truyện 1.2](#)

[Chương 76: Ngoại truyện 1.3](#)

[Chương 77: Ngoại truyện 2.1](#)

[Chương 78: Ngoại truyện 2.2 \(tt\)](#)

[Chương 79: Ngoại truyện 3](#)